

Tối Nay Khai Trai Sếp Thật Mạnh Mẽ

Contents

Tối Nay Khai Trai Sếp Thật Mạnh Mẽ	3
1. Chương 1: Đả Kích Nặng Nề.	3
2. Chương 2: Rơi Xuống Biển Sâu, Người Đàn Ông Thần Bí.	8
3. Chương 3: Khoái Cẩm Cẩm Ky.	12
4. Chương 3: Khoái Cẩm Cẩm Ky.	15
5. Chương 4: Ngoan. Tối Đây!	17
6. Chương 5: Bảo Bảo Phá Rối.	19
7. Chương 6: Ba Tối.	21
8. Chương 7: Tổ Hợp Vú Em Con Nít.	24
9. Chương 8: Ngu Vô Song	26
10. Chương 9: Quang Minh Chính Đại Chấm Mút	28
11. Chương 10: Đêm Tân Hôn	30
12. Chương 11: Ngày Làm Việc Đầu Tiên	33
13. Chương 12: Còn Nhiều Thời Gian	35
14. Chương 13: Chia Phòng Ở	37
15. Chương 14: Đánh Người.	39
16. Chương 15: Chủ Động Từ Chức	41
17. Chương 16: Tức Giận Khác Thường	43
18. Chương 17: Cùng Trầm Luân	45
19. Chương 18: Tương Đối Thiên Vị	48
20. Chương 19: Cố Ý Làm Khó Dễ	49
21. Chương 20: Ngu Vô Song Là Vị Hôn Thê Của Tôi	52
22. Chương 21: Gọi Tôi Một Tiếng Thím?	54
23. Chương 22: Tín Vật Định Ước	56
24. Chương 23: Thật Không Thích?	57
25. Chương 24: Không Cách Nào Quên Được	59
26. Chương 25	62
27. Chương 26: Đi Khách Sạn Thuê Phòng	64
28. Chương 27: Yêu Là Làm Được	67
29. Chương 28: Cậu Nam Nữ Lừa Minh Dối Người	69
30. Chương 29: Tự Bào Chữa	71
31. Chương 30: Tinh Thần Bất Ổn	73
32. Chương 31	75
33. Chương 32: Trao Đổi Xâm Nhập	77
34. Chương 33: Nhớ Em	79
35. Chương 34: Ý Loạn Tình Mê	82
36. Chương 35: Đừng Hòng Thoát Khỏi Tay Tôi	84
37. Chương 36: Trở Về Mạnh Gia Nhà Cũ	86
38. Chương 37: Vạch Mặt	88
39. Chương 38: Rất Hạnh Phúc	90
40. Chương 39: Sao Cô Lại Đi Cùng Anh Ta?	92

41. Chương 40: Chạy Ra Ngoài	94
42. Chương 41	97
43. Chương 42: Cụt Hứng Bỏ Về	99
44. Chương 43: Chương 43	101
45. Chương 44: Chương 44	101
46. Chương 45: Chương 45	101
47. Chương 46: Có Thêm Em Trai Em Gái	101
48. Chương 47: Hôn Một Cái, Anh Nói Cho Em	103
49. Chương 48: Oan Gia Ngõ Hẹp	105
50. Chương 49: Cô Gái Nhỏ, Em Đang Ghen Sao?	107
51. Chương 50: Thường Xuyên Chú Ý Tới Anh?	109
52. Chương 51: Đánh Tên Khốn Kiếp	111
53. Chương 52: Xin Phép Anh	113
54. Chương 53: Hoắc Cố Chi Tôi Cũng Có Thể Cho Cô Ấy	114
55. Chương 54: Cầu Hôn Với Cô	116
56. Chương 55: Chương 55	118
57. Chương 56: Ba Trăm Vạn	118
58. Chương 57: Hai Người Đánh Nhau, Bắt Đầu Nghi Ngờ	121
59. Chương 58: Diễn Viên Xuất Sắc	130
60. Chương 59: Lấy Lại Trí Nhớ	135
61. Chương 60: Lúc Nào Thì Anh Mới Có Được Trái Tim Của Em?	144
62. Chương 61: Hồng Việc Nhiều Hơn Là Thành Công.	148
63. Chương 62: Trong Một Giây Đồng Hồ Biến Thành Người Đàn Bà Đanh Đá.	152
64. Chương 63: Kế Hoạch Hai.	158
65. Chương 64: Không Có Tình Yêu Thật Đáng Sợ.	161
66. Chương 65	164
67. Chương 66: Căn Bản Không Hiếm.	167
68. Chương 67: Vinh Nhục Không Sợ Hãi.	171
69. Chương 68: Em Gái Chết	174
70. Chương 69: Chặt Làm Trăm Mảnh Rồi Ném Cho Chó Ăn.	180
71. Chương 70	187
72. Chương 71: Ngu Vô Song? Giản Uyển Như?	192
73. Chương 72: Bảo Bảo Bị Thương.	195
74. Chương 73	201
75. Chương 74	207
76. Chương 75: Cái Tên Vô Dụng Đây.	209
77. Chương 76: Tin Tưởng Quá Xa Xỉ.	214
78. Chương 77: Thêm Dầu Vào Lửa	218
79. Chương 78: Không Thể Tách Rời.	224
80. Chương 79: Thỏ Lộ Tình Cảm Với Nhau	229
81. Chương 80: Làm Sao Có Thể	232
82. Chương 81: Trời Sinh Một Đôi.	235
83. Chương 82: Ghen Tỵ Đến Chết.	238
84. Chương 83: Mãnh Thú Hung Hãn	241
85. Chương 84: Giống, Quá Giống	245
86. Chương 85: Giơ Cao Đánh Khế	248
87. Chương 86: Cùng Ăn CƠM TRƯA	251
88. Chương 87: So Với Cháu Nó Danh Chính Ngôn Thuận Hơn.	254
89. Chương 88: Rối Rít Ngậm Miệng.	257
90. Chương 89: Chột Dạ Không Dám Xuất Hiện?	261
91. Chương 90: Tràn Đầy Cảm Giác Kiêu Ngạo	264
92. Chương 91: Đây Là Ghen Sao?	267
93. Chương 92: Tất Cả Đầu Tiêu Diệt.	270
94. Chương 93: Cô Định Làm Gì Tôi?	273

95. Chương 94: Rơi Vào Tay Tôi	277
96. Chương 95	280
97. Chương 96: Đùa Quá Hóa Thật	283
98. Chương 97: Làm Cho Cô Xem	286
99. Chương 98: Em Đồng Ý?	289
100. Chương 99: Lời Ngon Tiếng Ngọt	292
101. Chương 100: Hành Động Ấm Lòng	296
102. Chương 101: Trăm Nghìn Vết Thương	299
103. Chương 102: Vòng Xoay Số Phận Bắt Đầu Chuyển Động	302
104. Chương 103: Bằng Lòng Quay Trở Về Với Anh	305
105. Chương 104: Một Chút Hoảng Hốt	308
106. Chương 105: Bộc Phát	311
107. Chương 106: Chứng Cớ Gì?	315
108. Chương 107: Biết Chân Tướng	318
109. Chương 108: Tức Giận	321
110. Chương 109: Chương 109	324
111. Chương 110: Đại Kết Cục (1)	324
112. Chương 111: Chương 111	327
113. Chương 112: Chương 112	327
114. Chương 113: Chương 113	327
115. Chương 114: Đại Kết Cục (5)	327
116. Chương 115: Đại Kết Cục (6) Kết Thúc Mọi Chuyện	330

Tối Nay Khai Trai Sếp Thật Mạnh Mẽ

Giới thiệu

Cô hai mươi ba tuổi, là con gái lớn của nhà họ Giản, nhìn có vẻ phồn thịnh nhưng thực tế chỉ là sản

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-nay-khai-trai-sep-that-manh-me>

1. Chương 1: Đả Kích Nặng Nề.

Tòa cao ốc ba mươi tầng của tập đoàn Hằng Viễn nằm tại trung tâm thành phố Giang Nam, cao vút tầng mây, từ xa nhìn vào vô cùng khí thế.

Quảng trường trước cửa tập đoàn, một chiếc Rolls-Royce Phantom màu đen chậm rãi dừng lại, bảo vệ tòa nhà nhìn thấy biển số xe quen thuộc, lập tức chủ động lại gần, trên mặt lộ vẻ tươi cười: “Trời nóng như vậy mà Giản tiểu thư còn tới thăm tổng giám đốc Mạnh sao, đúng là phu thê tình thâm.”

Đây là trung tâm thương mại phồn hoa nhất Giang Nam, chung quanh đầy rẫy nhà cao tầng, chiếc Rolls-Royce Phantom đỗ tại nơi này hấp dẫn vô số ánh mắt, mọi người đều hiếu kỳ, chỉ thấy một cô gái mặc chiếc

váy đen có khuôn mặt xinh đẹp từ trên xe bước xuống.

Cô gái trẻ nhìn qua cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, mái tóc dài tới eo xõa trên vai, da thịt toàn thân trắng mịn như tuyết, càng tôn lên mái tóc đen dài, sáng bóng, khiến người người đều nảy sinh cảm giác vô cùng kích động.

Trên khuôn mặt tinh xảo của cô đeo cặp kính Cehearts, không nhìn rõ ngũ quan, nhưng phong cách ăn mặc thực sự quá mức mỹ lệ, thanh thoát, bộ váy AndrenGn thủ công cao cấp trên người cô càng làm tăng thêm vẻ phong tình, chỉ thấy cô gái ừ nhẹ một tiếng coi như đáp lại.

Sau đó khẽ liếc mắt, nhẹ giọng nói với tài xế ngồi trong xe: “Bác Vương cứ về công ty trước đi, không cần chờ cháu, buổi tối Thiếu Văn sẽ đưa cháu về nhà.”

So với phong cách lạnh nhạt, giọng nói của cô gái càng thêm mát lạnh êm tai, giống như một dòng suối mát chậm rãi chảy vào trong lòng những người đang đi trên đường ngày hè.

Rolls-Royce Phantom, tài xế, cả người toàn đồ hàng hiệu, những kẻ đi ngang qua đều sợ tới ngây người, vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ.

Giản Uyển Như cũng không thèm đem những ánh nhìn chua chát của mọi người để vào mắt, cô cùng bảo vệ Bao Bao đang lễ phép nghênh đón đi thẳng vào sảnh lớn.

Nhân viên trong cao ốc này từ công nhân vệ sinh cho tới thành viên ban giám đốc ai ai cũng biết đại tiểu thư nhà họ Giản và công tử Mạnh Thiếu Văn con trai Mạnh Kiệt Đình chính là thanh mai trúc mã vô cùng thân thiết, hơn nữa nhà họ Mạnh cũng đã chọn nàng dâu này, hiện tại chỉ còn thiếu cái danh phận mà thôi.

Mà Mạnh Kiệt Đình chỉ có một nam một nữ, tất cả của nhà họ Mạnh, bao gồm cả tập đoàn Hằng Viễn về sau đều giao cho Mạnh Thiếu Văn, là bà chủ tương lai của tập đoàn Hằng Viễn, tất nhiên Giản Uyển Như rất được hoan nghênh.

Từ lúc cô bước vào, chỉ một đoạn ngắn ngắn từ cửa cho tới thang máy đã không ít người lễ phép chào hỏi, hơi gấp eo, thành ý mười phần.

Sau khi vào thang máy, cô mới tháo kính mát xuống, bỏ vào trong túi xách, gương mặt nhỏ nhắn lớn bằng bàn tay lộ ra dung nhan tinh xảo, làn môi phấn hồng, đáy mắt thấp thoáng nụ cười nhàn nhạt.

Học Thuật sinh được một Giản Uyển Như vô cùng xinh đẹp, đáng yêu, cô cũng giống mọi phụ nữ trên đời đều yêu hoa yêu quần áo đẹp yêu trang điểm yêu giày cao gót.

Có vài người bởi vì điều kiện gia đình mà không mua nổi xa xỉ phẩm, nhưng đối với người sinh trưởng trong gia đình quyền thế, sang trọng như Giản Uyển Như, xa xỉ phẩm cũng chỉ là những món đồ bình thường trong sinh hoạt hàng ngày, đã là thứ có thể dùng tiền để mua thì không đáng nói.

Thang máy dần lên cao, cô lấy điện thoại di động ra xem xét, không có bất kỳ tin nhắn nào được gửi tới, trong lòng âm thầm giận dữ: Mạnh Thiếu Văn đáng ghét, không nhận điện thoại của cô thì thôi, đã đi lâu như vậy rồi, còn không trở về cho cô, cũng không biết mỗi ngày đều bận rộn cái gì, đến ngay cả chuyện đại sự như đi thử áo cưới cũng dám cho cô leo cây.

Chẳng lẽ nắm chắc rằng cô sẽ gả cho hắn, cho nên mới dám lớn lối như thế?

Nghĩ đi nghĩ lại, Giản Uyển Như không tìm được khe khẽ môi cười, khuôn mặt lạnh lùng, nhưng nụ cười trên môi lại giống như ngàn hoa nở rộ khiến lòng người ấm áp.

Hiện tại Mạnh Thiếu Văn đang đảm nhận chức vụ tổng giám đốc tài vụ, phòng làm việc của hắn nằm bên trong, bên ngoài là phòng họp nhỏ dùng để tiếp khách, bình thường đều có thư ký ở đây, nhưng hôm nay lại yên tĩnh tới một bóng người cũng không thấy.

Trong lòng Giản Uyển Như hơi ngạc nhiên, cô chau mày đẩy cửa bước tới, mở miệng kinh ngạc hỏi: “Thiếu Văn, sao hôm nay lại yên tĩnh như vậy? Ngay cả thư ký cũng không có ở đây?”

Mặc dù không hề thích thú gì nữ thư ký của hắn, nhưng rốt cuộc vì công việc, cô cũng không bao giờ can thiệp vào, chỉ thỉnh thoảng oán trách đôi câu, lúc đó hắn đều sẽ cười cô, giọng điệu cưng chiều bảo cô yêu quá hóa ghen.

Chỉ là lần này Giản Uyển Như không nhìn thấy được gương mặt tươi cười cô ngày nhớ đêm mong, mà đối lại chính là bóng lưng của một đôi nam nữ đang trong cơn kích tình triền miên.

“A ... A ... A ừ” Cô gái rên rỉ phóng dăng, tiếng rên khàn khàn ướt át, một tiếng lại một tiếng, nối gót nhau mà đến, còn người đàn ông thì điên cuồng thở dốc.

“Phốc Phốc” Âm thanh giao triền vang lên rõ mồn một trong căn phòng yên tĩnh, nhất thời Giản Uyển Như trợn to hai mắt, sắc mặt trắng bệch, bị một màn trước mắt khiến cho hoàn toàn kinh sợ.

Người đàn ông cô luôn nhớ thương giờ phút này lại đang tận tình dong duỗi trên một người phụ nữ khác, bọn họ ân ái quá mức nồng nhiệt, không hề phát hiện ra cô đã tới.

Hai mươi ba năm trong đời Giản Uyển Như quá mức thuận buồm xuôi gió, được cha mẹ yêu chiều, gia cảnh cực tốt, từ nhỏ đã quen biết với Mạnh Thiếu Văn, cô càng thêm hạnh phúc.

Bọn họ luôn luôn ân ái, nhiều năm tình cảm khiến cho cô tin rằng người đàn ông này sẽ cùng mình đầu bạc răng long.

Nhưng một màn vừa rồi đã hoàn toàn bóp nát ý tưởng đó của cô, người đàn ông luôn dịu dàng gọi cô là “Như Như” giờ phút này đang quay lưng về phía cô mà triền miên cùng người phụ nữ dưới thân, cơ thể họ quấn chặt lấy nhau, ngay cả quần áo cũng chưa thêm cởi hết, nhìn qua cũng biết là rất vội vã.

Bọn họ đói khát nhau đến thế sao? Lại có thể ở trong phòng làm việc mà chơi đùa, tài liệu rơi đầy dưới đất còn có hương vị kích tình mãnh liệt tràn vào trong đầu Giản Uyển Như, khiến cho đầu óc cô trở nên mờ mịt, trong chốc lát đã trở nên vô hồn, trống rỗng.

“Nhẹ Nhẹ một chút Anh Thiếu Văn, không cần, không cần” Thuận theo tiếng gầm nhẹ của người đàn ông, cô gái bên dưới nũng nịu khóc, âm thanh mềm mại như vậy lại càng lúc càng lớn, không giấu được sự phóng dăng cùng thích thú.

Cô gái hết sức nhỏ nhắn hoàn toàn bị Mạnh Thiếu Văn đè ở trên bàn làm việc, khiến cho người khác nhìn rõ không được một phần dung mạo. Đôi chân bạch ngọc quắp ngang cái hông tinh trắng của hắn, mắt cá chân còn treo lủng lẳng chiếc quần lót viền tơ, đung đưa theo từng lần đụng chạm thô lỗ của người đàn ông, quần lót mắc ở mắt cá chân không tuột xuống, càng thêm phần kích thích.

Giản Uyển Như sững sờ chứng kiến khuôn mặt tuyệt mỹ mà quen thuộc, càng thêm kinh ngạc, cô cắn chặt răng, cả người phát run, trái tim cũng trở nên băng giá.

Là Giản Uyển Linh, sao lại là Giản Uyển Linh, chị em sinh đôi của cô, là Giản Uyển Linh luôn thân thiết kéo tay cô mà gọi chị.

Giản Uyển Như trở nên choáng váng, trong lúc kinh hãi không để ý lui về sau hai bước, đúng lúc đụng phải cửa chính phòng làm việc, tiếng động lọt vào trong cơn kích tình của đôi nam nữ khiến họ giật mình.

“Cút ra ngoài.” Gào thét sau khi đã hưng phấn tới cực điểm, Mạnh Thiếu Văn hiển nhiên không phát hiện ra sau lưng có vị khách không mời mà đến, hắn cũng không quay đầu lại, mà tiện tay cầm một sấp tài liệu trên bàn làm việc ném thẳng ra đằng sau, giọng nói trầm thấp khàn khàn đầy vẻ giận dữ:

“Biến, không được tới cho đồng ý, ai cũng không được phép vào.”

Đang lúc nói chuyện, hắn cầm lấy chiếc áo vest ở bên cạnh đắp lên người cô gái, sau đó ôm cô thật chặt, ánh mắt tràn đầy thâm tình, giọng nói lại càng dịu dàng như nước: “Như Như đừng sợ, anh lập tức bảo kẻ đó cút đi.”

Lúc này Mạnh Thiếu Văn vẫn còn đang trong cơn mơ hồ, hiển nhiên vẫn chưa biết cô gái bên dưới là ai.

Giản Uyển Linh cũng không lên tiếng nhắc nhở, cô ta nhu thuận rúc vào ngực người đàn ông, khẽ gật, lông mi thật dài rủ xuống cặp mắt trong suốt, nhưng ánh mắt kia lại như có như không nhìn về phía Giản Uyển Như vừa bị chửi đang đứng sau lưng người đàn ông, chứng kiến được bộ dạng mất hồn mất vía của cô thì lại cười thầm, cười tới độ xấu xa.

Cô ta giả vờ kinh ngạc, hoang mang nhìn chằm chằm vào Giản Uyển Như đứng ở cửa, sững sờ gọi: “Chị?” Giống như bây giờ mới thực sự phát hiện ra Giản Uyển Như ở đây.

Một tiếng ‘Chị’ kia lập tức kéo đầu óc mơ hồ của Mạnh Thiếu Văn trở về với thực tế, cũng khiến cho Giản Uyển Như chợt bừng tỉnh, dù bị đóng tài liệu nện vào trán cũng không có cảm giác đau đớn.

Cô ngẩn ngơ đứng trước cửa, mắt nhìn trân trân cô gái luôn miệng gọi cô là chị kia.

Gương mặt tinh xảo giống cô như tạc sau khi trải qua kích tình càng trở nên mỹ lệ, đôi mắt xinh đẹp trong suốt, cơ thể mỹ hoặc. Nếu như màn hoan ái vừa rồi không phải là giữa người đàn ông mình yêu thương với em gái của mình, cô cũng sẽ cảm thấy rất duy mỹ, nhưng bây giờ thì trong lòng cô chỉ còn ngập tràn cảm hận và ghê tởm.

Cô cười, nhìn vào gương mặt hồng nhuận vì thỏa mãn của Giản Uyển Linh, ánh mắt cô bén nhọn, lạnh lùng: “Tôi hiểu rồi Tôi hiểu rồi, Mạnh Thiếu Văn, chúng ta quen biết hơn mười năm, cho tới bây giờ, anh quả thực vẫn không biết được ai là Giản Uyển Như, ai là Giản Uyển Linh.”

Tiếng gọi ‘Chị’ khiến cho Mạnh Thiếu Văn đang trong men say hoàn toàn thức tỉnh, hần nhìn chăm chăm Giản Uyển Linh trong ngực, bất chợt lùi về phía sau mấy bước, gương mặt hoảng sợ, càng không tin vào sự thật mà thốt lên: “Không Không Em là Uyển Linh?”

Người đàn ông với khuôn mặt tuấn dật, trông mắt đen nhánh mà thâm trầm, yên tĩnh, thế nhưng lúc này lại lộ ra vẻ kinh hoàng, đầu hần vẫn còn như ong ong, sắc mặt chuyển sang tái nhợt.

Sau đó hần đột nhiên xoay người, hối hận cùng bi thương nhìn về phía Giản Uyển Như đang cười lạnh ngoài cửa, nhìn thấy vẻ mặt lưng lưng băng giá của cô thì trong lòng hần cả kinh, hoàn toàn tỉnh hẳn rượu: “Uyển Như, thật xin lỗi, anh không biết sao lại như vậy. Anh uống nhiều quá rồi Anh nhìn nhầm Uyển Linh thành em”

Hần đang giải thích, vẻ mặt khẩn khoản, nhưng ánh mắt lại không hề nhìn thẳng vào mắt cô, hiển nhiên là đang rất chột dạ.

Người đàn ông này luôn là Mạnh thiếu gia kiêu ngạo, tốt nghiệp trường danh tiếng, năng lực xuất chúng, còn trẻ đã đảm nhiệm vị trí quan trọng trong tập đoàn Hằng Viễn.

Đồng dạng, hần chính là kiêu ngạo của cô, Giản Uyển Như vẫn luôn không thích cô em gái giống mình như tạc, tính cách của em gái so với cô luôn cởi mở khiến người khác vui vẻ, cũng hơn hần cô về ca múa hay giao tiếp.

Nhưng duy chỉ có trong chuyện bạn trai, cô tốt số hơn so với Giản Uyển Linh, cô có người đàn ông ưu tú nhất trên đời yêu thương mình.

Nhưng thực tế lúc này lại giống như một sự đả kích trầm trọng, khiến cho cô á khẩu không nói nên lời, đối mặt với đôi mắt đen nhánh đầy vẻ thâm tình và bi thương của Mạnh Thiếu Văn, cô liềm mạng lắc đầu, thực sự không muốn đối mặt với tất cả mọi chuyện.

Đúng lúc này, Giản Uyển Linh đang bị hai người quên lãng đột nhiên tiến tới lôi kéo cánh tay Giản Uyển Như, nụ cười tươi đẹp trên khuôn mặt cô ta hiện ra một chút hổ thẹn, ánh mắt rưng rưng đầy vẻ chân thành: “Chị, thật xin lỗi, chị đừng trách anh Thiếu Văn, anh ấy không kiềm chế được, anh ấy coi em là chị nên mới Mới có thể như vậy.”

Cô em tốt của cô chỉ ra đời muộn hơn cô vài phút, lại tập trung đủ vẻ hoàn mỹ trên đời, thông minh hơn cô, khéo léo hơn cô, lại càng có tiền đồ hơn cô.

Cho tới bây giờ cô em này vẫn luôn là cơn ác mộng của Giản Uyển Như, chỉ cần có cô ấy ở đây, cô vĩnh viễn đều là kẻ bên lề.

Giống như lúc này, bộ dạng cô ta khốc lốc giải thích với cô cũng xinh đẹp không sao tả xiết, rõ ràng là một cuộc hoan ái đáng khinh, không chấp nhận nổi, nhưng qua lời cô ta lại trở thành hiểu lầm nhỏ nhoi.

Bình thường Giản Uyển Như luôn lạnh lùng cao quý, đáng vẻ hoàn toàn là một thiên kim đại tiểu thư, đúng tiêu chuẩn danh gia vọng tộc.

Nhưng hôm nay, cô thực sự không muốn giả bộ danh giá, cô hung hăng đẩy Giản Uyển Linh ngã xuống đất, từ trên cao nhìn xuống cô ta, nói giọng ác độc: “Giản Uyển Linh, cô không cần ở trước mặt tôi mà làm bộ,

cô thật khiến tôi chán ghét, có phải bây giờ cô rất thỏa mãn vì bỏ được lên giường của Mạnh Thiếu Văn hay không? Tôi nói cô biết, tôi không thích nữa, một chút cũng không thích, người đàn ông này cô cứ việc nhận lấy.”

Đại tiểu thư trước giờ luôn lạnh nhạt như cô lúc này do quá nổi nóng lại nói ra những lời không suy nghĩ như thế, Mạnh Thiếu Văn khẽ trợn mắt, nhìn cô gái đang nổi đóa, đầu đầu muốn vỡ ra: “Uyển Như em”

“Đừng có nói chuyện với tôi.” Chỉ tiếc, hắn còn chưa kịp nói hết đã bị giọng nói trong vắt của Giản Uyển Như cắt ngang, cô gái nhỏ thường ngày luôn dịu dàng, lúc này trở nên mất hết lý trí, cả người run rẩy kích động: “Chúng ta quen biết mười lăm năm, mười lăm năm rồi, anh còn có thể nhận nhầm tôi với Giản Uyển Linh. Mạnh Thiếu Văn, chúng ta kết thúc, tôi sẽ không kết hôn với anh, muốn cưới thì anh đi mà cưới Giản Uyển Linh.”

Đây là lần đầu tiên trong đời Giản Uyển Như lớn tiếng la hét như vậy, cô luôn rất gia giáo, lễ phép, luôn chú trọng lễ nghi, nhưng bây giờ cô cũng chẳng để ý nhiều như vậy, chỉ muốn biểu đạt sự tức giận trong lòng.

Nghe cô muốn hủy hôn, Mạnh Thiếu Văn luống cuống, hắn vội vã chạy tới muốn giải thích, nhưng Giản Uyển Như lại không cho hắn cơ hội này, cô thất vọng xoay người bỏ đi, nhanh chóng thoát khỏi cái nơi khiến cô ghê tởm và đau lòng.

“Như Như” Mạnh Thiếu Văn không kịp suy nghĩ đã muốn đuổi theo, nhưng ống quần lại bị giữ chặt, hắn nhìn xuống, chỉ thấy người con gái bị ngã dưới đất rừng rừng nước mắt nhìn hắn, giọng nói uất ức: “Anh Thiếu Văn, thật xin lỗi, em không biết sẽ như vậy, sớm biết như vậy em đã không tới thăm anh.”

Hai chị em sinh đôi, hai khuôn mặt nhìn có vẻ giống nhau như đúc, nếu là ngày thường Mạnh Thiếu Văn có thể phân biệt rõ ràng, nhưng hôm nay hắn uống quá nhiều, trong cơn mơ màng, lại tưởng Uyển Linh là Uyển Như.

Nghĩ đến một hồi tình cảm mãnh liệt vừa xong, hắn đã cảm thấy trước mắt là một mảng u tối, hắn tự mình đỡ cô gái dưới mặt đất lên, sau đó tựa lưng vào bàn làm việc cười khổ: “Làm sao đây, anh làm ra chuyện như vậy, Uyển Như nhất định sẽ không tha thứ cho anh.”

Cô gái trước mắt cũng chỉ là người bị hại, Mạnh Thiếu Văn là kẻ được dạy dỗ chu đáo nên cho dù có tâm hoảng ý loạn, cũng sẽ không trút giận lên Giản Uyển Linh.

Trong lòng hắn cảm thấy bức bối, Như Như luôn yêu ghét rạch ròi, hôm nay để cho cô thấy một màn như vậy, về sau cô ấy còn có thể tha thứ ỉn không?

Nghĩ tới tương lai đường ai nấy đi, trái tim Mạnh Thiếu Văn quặn thắt từng trận, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

Người đàn ông khẽ nhắm hai mắt, trên mặt là vẻ hối hận khôn cùng, Giản Uyển Linh cũng thấy được, trong lòng vừa thương tiếc vừa thù hận.

Cô mím môi thật chặt, nước mắt lã chã, nhưng trước mặt Mạnh Thiếu Văn, cô lại giả bộ kiên cường: “Thật sự xin lỗi anh Thiếu Văn, em sẽ tìm chị ấy để giải thích, chị ấy có thể hận em, nhưng tuyệt đối không thể hận anh, anh thực sự rất yêu chị ấy” Ngay cả trong lúc triền miên với cô cũng luôn miệng gọi “Như Như” “Như Như”.

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng Giản Uyển Linh đau như dao cắt, cô liếc mắt nhìn người đàn ông đang vô cùng hối hận, sau đó xoay người không chút do dự, trong khoảnh khắc cô xoay người, nét mặt hiện lạnh lúc trước lại lộ ra vẻ độc ác.

Mỗi một bước đi, tim của cô giống như chảy máu, trong lòng không ngừng khắc sâu cái tên Giản Uyển Như, ánh mắt lạnh lẽo, hai bàn tay trắng nõn buông thõng hai bên lại nắm chặt thành quyền, đáy lòng không ngừng cười lạnh.

Người chị tốt của tôi, cô ở trước mặt tôi kiêu căng ngạo mạn hơn hai mươi năm, hôm nay thấy tôi ân ái với anh Thiếu Văn, cô có cảm nhận được cảm giác của tôi lúc trước không?

Không nên nóng vội, rất nhanh thôi cô sẽ không còn đau khổ, tôi sẽ thay thế cô, từ nay trên đời sẽ không tồn tại chị em song sinh nhà họ Giản nữa.

Chỉ có một mình Giản Uyển Linh này, tôi sẽ dùng tên của cô, độc chiếm tình thương của cha mẹ, ngay cả Mạnh Thiếu Văn cô luôn yêu thương cũng sẽ thuộc về tôi

2. Chương 2: Rơi Xuống Biển Sâu, Người Đàn Ông Thần Bí.

Giản Uyển Linh không phải là bình hoa di động, ngược lại, bây giờ cô ta đang đảm nhiệm chức vụ Tổng giám đốc để quốc xa xỉ phẩm của gia tộc, so với Giản Uyển Như luôn thư nhàn, không biết giỏi hơn gấp bao nhiêu lần.

Ngay cả ở trên phương diện vận động cũng luôn kiên trì rèn luyện, vừa mới ra khỏi phòng làm việc, chỉ bước vài bước, đã đuổi kịp cô gái đang điên cuồng ấn nút thang máy.

Bước tới nắm lấy cánh tay của cô, nụ cười trên mặt cô ta càng sâu: “Chị gái tốt của em, sao lại bỏ đi vội vã như thế? Thực ra trong lòng anh Thiếu Văn chỉ có mình chị thôi, chị đừng tức giận nữa có được không?”

Cô ta vừa nói vừa cười nhìn chăm chú vào Giản Uyển Như, gương mặt xinh đẹp giống cô như đúc nở nụ cười ưu nhã, nhưng đáy mắt lại thật lạnh lẽo, nghiêm nhiên bày ra dáng vẻ người thắng cuộc.

“Giản Uyển Linh, cô tránh xa tôi ra một chút, tôi thật sự không muốn nói chuyện với cô.” Toàn thân Giản Uyển Như phát run, hận thấu xương cái kẻ ở trước mặt cô giả bộ em gái, vung tay muốn hất tay cô ta ra, nhưng lại nhận ra sức lực của cô ta quá lớn, bóp chặt cổ tay cô tới phát đau.

Cô em này bình thường luôn có bộ dáng ôn nhu, yếu đuối thể nhưng lúc này lại có sức lực lớn tới mức cô chịu không nổi, Giản Uyển Như đau đớn rên lên một tiếng, ánh mắt bốc hỏa nhìn cô ta chăm chăm: “Giản Uyển Linh cô còn muốn như thế nào nữa? Mục đích đã đạt được rồi, cô đã thành công đã kích tôi, đừng quên rằng, tôi chính là chị gái cô, giữa nơi đông người như này, không lẽ cô còn định đánh tôi?”

Cô vẫn luôn biết đứa em gái này hết sức lợi hại, thủ đoạn vô cùng thâm sâu, ngay cả việc xã giao cũng rất mưu tính, nhưng cô thế nào cũng không ngờ được cô ta lại có khí lực lớn như vậy, vì sao bình thường mình đều không phát hiện ra?

“A” Giản Uyển Linh cười nhẹ một tiếng, khuôn mặt tinh xảo trắng như sứ lộ ra nụ cười như nước, sóng mắt lưu chuyển, thần thái mỉa mai: “Chị gái tốt của tôi, chị đúng là suy nghĩ nhiều rồi, là tôi thấy anh Thiếu Văn quá đau khổ, nên mới bảo chị quay lại, vì sao chị cứ không hiểu được tâm ý của tôi thế?”

Giọng nói của cô ta trong trẻo giống như Hoàng Oanh, khóe mắt xếch lên, đúng là xinh đẹp không gì sánh được.

Phải nói rằng, nếu hỏi giữa hai chị em nhà này có điểm gì khác biệt, ai cũng sẽ trả lời là tính cách.

Giản Uyển Như trời sinh lạnh nhạt, tính tình cao quý, nổi tiếng là khuôn phép. Mà Giản Uyển Linh thì không giống thế, cô ta đảm nhiệm trọng trách trong công ty, chuyện xã giao xảy ra bình thường như cơm bữa.

Đáng nói nhất là cô ta rất biết cách xã giao, nói chuyện với ai cũng dễ lấy lòng, Giản Uyển Như đúng là rất xinh đẹp, nhưng lại quá mức lạnh lùng, nếu đem hai chị em ra đặt chung một chỗ để so sánh, mọi người tự nhiên sẽ thích khuôn mặt luôn tươi cười của Giản Uyển Linh hơn.

Chẳng qua những thứ này Giản Uyển Như vẫn chưa hiểu được, ngược nhìn cô gái phách lối trước mắt, cô bị chọc tức tới nổi gò má ửng đỏ, bực bội nói: “Cô có còn liêm sỉ hay không? Những việc hạ tiện như thế đều là cô làm ra, cô còn không thấy xấu hổ, lại cho rằng như thế là vinh quang sao?”

Giản Uyển Linh nghe thấy thế, đuôi lông mày càng nhếch lên, cũng chẳng hề cảm thấy xấu hổ. Đúng lúc này, cửa thang máy từ từ mở ra, không để ý tới người chị đang giãy giụa, Giản Uyển Linh lập tức kéo cô vào trong thang máy.

Giản Uyển Như không khỏe bằng cô ta, bị cô ta lôi kéo vào thang máy, cũng nhụt chí, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô ta, mím môi cười lạnh: “Đúng là làm khó cho cô, bình thường không phải rất chán ghét tôi sao, lần này lại còn chủ động đứng gần tôi như vậy.”

Giản Uyển Linh bày ra dáng vẻ cao ngạo liếc qua cô gái bên cạnh, buồn cười nói: “Cũng chẳng còn cách nào, tôi đã đồng ý với anh Thiếu Văn rồi, muốn thay anh ấy giải thích với chị.”

Giản Uyển Như nghe xong, không thêm khách khí hừ lạnh một tiếng, một chút cảm kích cũng không có, cô cũng đâu phải kẻ ngu, làm sao có thể tin tưởng lời cô ta nói là thật.

.....

Thang máy đi thẳng xuống bãi đỗ xe ngầm, Giản Uyển Linh một đường lôi kéo Giản Uyển Như lên chiếc Audi màu đỏ của cô ta, dọc theo con đường này cô ta đều cẩn thận tránh được camera, hiển nhiên là đã chuẩn bị từ trước.

Chỉ có Giản Uyển Như vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân mà không phát hiện hiện ra tất cả, sau khi ngồi lên xe, cô thậm chí còn cười lên trào phúng: “Đùa giỡn cũng chỉ tới đây thôi, cô còn định làm gì? Tôi không cần lời giải thích thoái thác của cô! Thế nào? Thấy tôi không khóc có cảm thấy thất vọng không? Giản Uyển Linh cô nên bỏ cái suy nghĩ này đi, tôi sẽ không ở trước mặt cô mà tỏ ra yếu thế, sau khi trở về tôi sẽ nói hết sự thật cho cha mẹ biết, nếu cô muốn mặt mũi, thì ngay lúc này nên suy nghĩ thật kỹ đối sách đi.”

Nghe được lời châm chọc này, Giản Uyển Linh cũng không hề tỏ ra tức giận hay khấn trương, cô ta bình tĩnh cầm lái, vừa cười híp mắt nhìn cô gái bên cạnh có khuôn mặt giống hệt mình, đáy mắt xẹt qua một tia ngoan độc.

“Chị à, cha mẹ nuôi chị đúng là công toi, chị quên gia đình chúng ta như thế nào sao? Tính tình cha mẹ thế nào sao? Dù bọn họ có biết chân tướng thì thế nào? Chẳng lẽ lại vì công tâm trả lại công bằng cho chị mà đuổi tôi ra khỏi cửa sao?”

Nói xong, chính cô ta cũng không nhận được mà cười khì một tiếng, đáy mắt lạnh lẽo, khẽ nhếch môi, lạnh giọng nói: “Chắc chắn, đáng đời chị không đầu lại được tôi, ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không hiểu. Nói cho chị biết, cho dù cha mẹ thực sự biết mọi chuyện, tôi cũng không thêm sợ. Một là bởi vì chị không có chứng cứ, hai là vì tôi so với chị thông minh hơn, bản lĩnh hơn, hơn nữa còn lên giường với anh Thiếu Văn, có khi bọn họ càng vui mừng nhìn tôi được gả vào nhà họ Mạnh, như vậy sẽ giúp cho nhà họ Giản thu được rất nhiều lợi ích đó.”

Cô ta đem từng câu từng chữ nói rõ ràng, lời nào cũng đâm tới đáy lòng Giản Uyển Như, khiến sắc mặt cô trở nên tái nhợt trong nháy mắt.

Từ nhỏ cô đã được dạy dỗ làm thực nữ, lớn lên như một cô công chúa, cha mẹ đều là những người hiểu cao biết rộng, gia tộc sáng lập ra nhân hiệu xa xỉ phẩm có trên trăm năm lịch sử, ở trong mắt một người, bọn họ chính là một gia đình hạnh phúc.

Nhưng những lời Giản Uyển Linh vừa thốt ra đã đem những ý nghĩ trước kia của cô bóp vụn, không không hề suy nghĩ mà vội vàng lắc đầu chối bỏ, sắc mặt tái nhợt lộ vẻ hoảng hốt: “Không đâu, cha mẹ sẽ không làm thế với tôi! Tôi cũng là máu mủ của bọn họ, họ sao có thể để tôi chịu uất ức?”

Đúng, cô thừa nhận, cha mẹ đúng là thích Giản Uyển Linh nhiều hơn một chút, nhưng cũng chưa từng đối xử tệ với cô, lần này xảy ra chuyện lớn như vậy bọn họ nhất định sẽ không để cô phải uất ức? Hơn nữa luôn là Giản Uyển Linh hãm hại cô, những chuyện nhỏ nhất thường ngày thì không tính, nhưng lần này chính là liên quan tới lễ nghi, liêm sỉ, sao có thể yên lặng cho qua được?

“Ha ha.” Nhìn cô gái cứng đầu bên cạnh, Giản Uyển Linh không khỏi cười lạnh thành tiếng, cô ta lái xe một mạch ra khỏi nội thành lên đỉnh núi, cười giễu lòng tự ái đáng thương của cô: “Cô nghĩ rằng cô là ai? Cha

mẹ vì sao phải để ý tới cô? Cô còn không trợn mắt chó lên mà nhìn cho kỹ một chút, cô họ gì! Cô họ Giản nha, cô cho rằng cha mẹ sẽ muốn cho người ngoài biết chuyện xấu trong nhà hay sao?

Cô ta nói một câu thì sắc mặt của Giản Uyên Như lại tái đi một phần, đến cuối cùng cô trực tiếp trốn tránh, bịt kín lỗ tai không muốn nghe những lời như thế: “Tôi không nghe, tôi không nghe, ... Giản Uyển Linh, cô nói láo, tôi không tin!”

Miệng nói như vậy, nhưng đáy lòng cô cũng không dám thực sự chắc chắn.

Đúng vậy, Giản Uyển Linh nói không sai chút nào, cô họ Giản, là trưởng nữ nhà họ Giản người người để ý, bên ngoài có vô số ánh mắt soi mói bọn họ, chỉ chờ chuyện xấu của nhà họ Giản để gièm pha.

Cha mẹ sao có thể dễ dàng để loại chuyện như thế này lộ ra ngoài? Chuyện này không chỉ hoàn toàn phá hủy danh tiếng của hai chị em cô, còn khiến cho nhà họ Giản phải hổ thẹn, quan trọng nhất là sẽ khiến cho Mạnh Thiếu Văn trong ngoài đều không được lòng người, nhà họ Mạnh sẽ tìm mọi cách ngăn cản.

Nếu nói chuyện lúc trước khi Giản Uyển Linh và Mạnh Thiếu Văn cùng nhau triển miên trong phòng làm việc khiến cho cô cảm thấy tức giận, phẫn nộ, thì hiện tại điều vừa nhận thức đã khiến cho trái tim cô trở nên băng giá.

Cô cắn chặt hàm răng đang run lẩy bẩy, kiêu ngạo từ trước tới giờ hoàn toàn sụp đổ, gục đầu, những sợi tóc mảnh dễ rũ xuống hai bên vai, cũng che đi sự thất vọng chợt lóe lên trong đôi mắt ngập nước.

Thấy cô như vậy, Giản Uyển Linh rủ lòng từ bi mà không nói lời khiêu khích cô nữa, chỉ chuyên tâm lái xe, đi theo con đường lên núi.

.....

Lúc lâu sau, Giản Uyên Như rốt cuộc cũng tỉnh tâm, vẻ mặt cô lạnh lẽo vô sắc, nhìn những cành cây tươi tốt thoáng qua ngoài cửa sổ, lòng mảy mềnh kẻ đen nhều lại thật chặt, lộ ra vẻ mặt chán ghét nhìn cô gái bên cạnh: “Cô đưa tôi đi đâu thế? Tôi muốn về nhà, cô dừng xe! Giữa chúng ta không còn gì để nói, tôi và cô cũng không chung sở thích.”

Chỉ tiếc rằng, Giản Uyển Linh căn bản là không để lời cô nói vào tai, cô ta phóng xe lên thẳng đỉnh núi thì ngừng lại.

Giờ phút này cô ta lộ ra nét mặt chân thật nhất, lạnh lùng, thù hận, u oán

“Chị ơi, cô đúng là ngây thơ, cho tới bây giờ, cô còn chưa hiểu ý tôi sao?”

Cô ta đột ngột hỏi, khiến Giản Uyên Như càng thêm nhăn mày, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm cô ta, trong lòng có chút lo lắng.

“Ha ha, chị gái tốt của tôi, cô đúng là suy nghĩ đơn thuần.” Từ ánh mắt trong veo của cô, Giản Uyển Linh thấy mình thật điên cuồng, cô ta mím môi đỏ mọng, nhàn nhạt cười một tiếng vô cùng mê người: “Không lẽ, anh Thiếu Văn thích cô vì cô đơn thuần ngây thơ? Nhưng mà chúng ta là chị em sinh đôi, cô có thì tôi cũng có, nếu anh ấy đã thích phụ nữ đơn giản, thì tôi cũng có thể đóng giả.”

Lúc nói xong câu cuối, hàng lông mi đen dày của cô ta khẽ chớp, rũ xuống, trong đáy mắt là một mảng lạnh lạnh cô đơn.

Giản Uyên Như vẫn còn ở đó nổi nóng, trực tiếp lên tiếng châm chọc: “Cô bây giờ cần gì giả bộ, đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, chỉ cần cô cùng anh ta lên giường, anh ta còn có thể không thích cô sao?”

Cô cùng Mạnh Thiếu Văn đã quen biết từ nhỏ, tính ra cũng sắp có mười lăm năm tình cảm, Tết năm ấy hắn tỏ tình với cô, cô đồng ý, vẫn qua lại tới bây giờ, cô còn luôn cho rằng sau này mình vẫn còn có vô số mười lăm năm như thế.

Nhưng thực tế vẫn luôn tàn khốc, nếu như đây chính là tình yêu của hắn, thì cô thà rằng không cần, cô không cần cả đời này đều có Giản Uyển Linh sống trong bóng tối, càng không muốn lấy một người đàn ông mà sau này người bên gối mình là ai cũng không nhận rõ.

“No.” Đúng là hiếm có, đây là lần đầu tiên Giản Uyển Linh bình tĩnh như thế nói chuyện với cô: “Anh Thiếu Văn không phải là người đàn ông như thế, tôi thừa nhận, buổi chiều hôm nay chính là tôi dùng một chút thủ đoạn khiến anh Thiếu Văn say rượu, cũng chính tôi cho anh ấy uống xuân dược. Nhưng cô có biết không? Trong lúc cùng tôi ân ái, anh ấy vẫn luôn miệng gọi tên cô, cả một buổi chiều bên tai tôi đều quanh quẩn ‘Như Như’ ‘Như Như’.”

Nói đến đây, trong mắt cô ta hiện ra một tia bi thương cười gượng, nhưng rất nhanh vẻ ảm đạm này đã bị cô ta che giấu.

Giản Uyển Như nghe những lời này, sâu trong đáy lòng mềm mại bị đâm trúng, mím chặt cánh môi, lặng yên không nói.

Cô chưa bao giờ hoài nghi tình cảm mà Mạnh Thiếu Văn giành ình, cho nên ngay từ lúc đầu thấy một màn kia thì trong đầu cô luôn có một suy nghĩ, chính là hấn bị Giản Uyển Linh sắp xếp.

Giữa bọn họ có nhiều khoảng thời gian tươi đẹp như vậy, bây giờ đều trở thành mây trôi, lúc hấn đề người phụ nữ khác dưới thân, cô và hấn đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ.

.....

Đỉnh núi vắng vẻ, phía trước là biển rộng mênh mông vô tận, Giản Uyển Linh ngồi trong xe, cùng với Giản Uyển Như yên lặng mấy phút, nhất thời hai người đều không lên tiếng.

Nhưng rất nhanh Giản Uyển Linh đã không chờ được, giọng nói độc ác: “Tôi rất hận chúng ta có gương mặt giống nhau như tạc, chị gái tốt của tôi, cô nói xem, anh Thiếu Văn là yêu thích bản thân cô, hay vẫn là yêu thích gương mặt xinh xắn này?”

Ánh mắt lạnh lùng trừng trừng nhìn đứa em gái đang nói ra những lời độc ác, Giản Uyển Như cũng không chịu yếu thế: “Cô cho rằng tôi rất muốn làm chị em với cô sao? Cô từ nhỏ đã không xem tôi là chị, giữa chúng ta chỉ có thâm thù đại hận.”

Về phần tình yêu của Mạnh Thiếu Văn, cô ta hiện tại cũng không lo lắng, nếu như nói cái gì là trở ngại cuối cùng đối với cô ta, đơn giản chính là cô ta và Giản Uyển Như có tướng mạo giống nhau như đúc.

Cô và người đàn ông kia quen biết mười lăm năm, nhưng cuối cùng hấn lại nhằm Giản Uyển Linh thành cô, như thế thì tình cảm có thể sâu tới đâu?

“OK, lời này tôi thích nghe.” Giản Uyển Linh gạt đầu tán thành, nhìn gương mặt giống mình như đúc, cô ta nhin không được tiến sát lại cẩn thận suy nghĩ, xem xét một chút, cô ta chợt cười nhạo một tiếng, con người đen nhánh lóe lên ánh sáng lạnh lùng: “Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng tôi không thể không nói, da thịt của cô so với tôi phần nộn hơn nhiều, hay là thứ anh Thiếu Văn yêu chính là da thịt của cô?”

Dù sao đáng ghét hai chị em họ giống nhau như đúc, mà anh Thiếu Văn chỉ thích mình chị ta? Chẳng lẽ Giản Uyển Linh cô thực sự kém hơn so với Giản Uyển Như? Không Sẽ không, cô nhất định là ưu tú nhất.

Lúc này sắc mặt Giản Uyển Linh âm trầm, trong mắt không ngừng tỏa ra khí lạnh, Giản Uyển Như để ý thấy, trong lòng sợ hãi, cô lấy tay đẩy Giản Uyển Như đang dán chặt ở bên người ra ngoài, lạnh lùng nói: “Cô đúng là có bệnh, Giản Uyển Linh, cô cách xa tôi ra một chút. Nếu cô không đưa tôi về nhà, thì tự tôi đi về cũng được.”

Chỉ là cô còn chưa nói hết, đã bị Giản Uyển Linh hung hăng tát một cái, kỳ thực, cô ta vẫn luôn lừa dối mọi người mà rèn luyện thân thể, học các môn võ thuật, chính là chờ đợi ngày này.

Nhìn thấy Giản Uyển Như đỡ đầu, cô ta không nhin được mà nhếch môi nở nụ cười hài lòng, sâu trong đáy mắt đều là vẻ điên cuồng: “Chị à, đã tới chỗ này, chị còn muốn đi đâu nữa? Thiên đường đang ở cách đây không xa mà chờ chị đấy!”

Lời vừa dứt, Giản Uyển Như lập tức tròn mắt, cũng không để ý tới chuyện vừa bị tát một cái, cô sững sờ nhìn cô em gái đang nở nụ cười ma quỷ trước mắt, tim đập bình bịch: “Giản Uyển Linh, cô muốn làm cái gì?”

Bọn họ ngoài mặt chính là chị em thân thiết, nhưng sau lưng lại thường xuyên đấu đá, chỉ là cho dù có đấu đá đến đâu, cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới muốn tổn thương đứa em gái này.

“Chị à, nói thật nhé, em thực sự vô cùng chán ghét chị.” Không thèm trả lời câu hỏi của cô, Giản Uyển Linh tự mình lầm bầm: “Chị nhìn xem, hôm nay chúng ta mặc váy giống nhau, đồ trang sức và giày cũng giống nhau, đúng là chị em tốt mà. Chị nói xem, nếu như chúng ta đồng thời chết đi, mọi người có thể phân biệt được ai là ai không?”

Nơi này chính là đỉnh núi vắng vẻ không người ở, cô ta lại hỏi như thế, càng khiến cho Giản Uyển Như lo lắng không yên, che lại gò má bị đánh đỏ bừng, đáy mắt cô là một mảnh khiếp sợ.

Cảm nhận được sự sợ hãi của cô, Giản Uyển Linh cười nhạo một tiếng, trên mặt lộ rõ vẻ giễu cợt: “Thế nào, mới như vậy đã sợ sao? Nếu như tôi nói cho cô biết, kế hoạch tiếp theo của tôi là lái xe lao thẳng xuống biển, có phải cô sẽ sợ tới mức hét chói tai hay không?”

Trong lúc Giản Uyển Như còn đang kinh ngạc thì Giản Uyển Linh đã nổ máy, liều mạng phóng về phía biển sâu.

“Chị ơi, em quên mất không nói cho chị biết, trong lúc chị còn là vịt lên cạn, em đã lên học xong bơi lội rồi, lần này chỉ cần em may mắn còn sống, em thề, em nhất định sẽ lợi dụng thật tốt cơ hội này để thay thế chị.”

Trong nháy mắt chiếc xe lao xuống biển khơi, Giản Uyển Như nghe được bên tai truyền đến một tiếng la hét điên cuồng.

Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy Giản Uyển Linh chân thành gọi cô là chị, cũng chính là âm thanh cuối cùng cô nghe thấy trong bóng tối, chỉ là hết thấy đều đã muộn, chung quy thì thời gian không chờ đợi cô, kế tiếp chờ đợi cô chính là bóng đen ập tới.

.....

Từ một tiếng Chiếc Audi màu đỏ chìm rất nhanh xuống biển, phát ra âm thanh cực lớn.

Người đàn ông vẫn trốn ở bên bờ len lén quan sát lúc này lại không nhận được, anh ở trong rừng rậm vội vã chạy ra như bay không chút suy nghĩ định nhảy theo chiếc xe hơi kia xuống biển.

“Tham mưu trưởng, anh đừng vội, ai, đừng mà” Người đàn ông mặc áo đen đi cùng anh muốn ngăn cũng không ngăn được, hấn đứng ở bờ biển nhìn người đàn ông đang nhảy xuống, dáng vẻ cấp bách: “FML (f*** my life)..... Đầu năm nay đàn bà so với đáng mày râu đúng là điên rồ hơn nhiều”

3. Chương 3: Khoái Cảm Cấm Kỵ.

“Thằng nhóc này, bình thành thường rất thành thật, không ngờ đến mức này.”

Trở lại biệt thự ở ngoại ô, Tống Ngạn vừa thu dọn hòm thuốc, vừa tươi cười trêu tức người đàn ông người trên mép giường.

Người đàn ông hạ mắt, con người sâu thẳm nhìn chằm chằm người phụ nữ đang nhắm hai mắt trên giường. Thấy cô kịch liệt nhíu mi, anh không thể kìm lòng mà đưa tay xoa mi đang nhắm chặt của cô, ánh mắt thâm tình mà lưu luyến, như người si tình không thể thoát ra.

Tống Ngạn càng nhìn càng cảm thấy trò đùa này rất vui. Sau khi thu dọn hết mọi thứ, anh đứng dậy vỗ tro bụi nhìn không thấy trên ống tay áo, cười ra tiếng: “Anh yên tâm, anh cứu người rất nhanh, cô ấy chỉ bị sặc nước và bị thương ngoài da, nếu ban đêm không phát sốt thì sáng mai có thể tỉnh.”

Phải biết rằng, người này lãnh khốc có tiếng, mà lúc này lại nắm chặt tay một người phụ nữ với dáng vẻ khản trương. Nếu người phụ nữ này xảy ra chuyện gì, chắc người này sẽ tự tử theo.

Nghĩ tới kết quả như vậy, khoe miệng Tống Ngạn không khỏi cong lên, trong lòng đã cười lên ha ha.

“Buổi tối nếu phát sốt thì phải làm sao?” Người đàn ông vẫn chưa yên tâm, dời ánh mắt lưu luyến không rời nhìn người phụ nữ đang hôn mê, rơi trên người Tống Ngạn cách đó hai bước. Anh nhíu mày, trên gương mặt tuấn lãng có treo một nụ cười nhàn nhạt mà lạnh lẽo: “Tống Ngạn, cô ấy rất quan trọng với tôi, tôi muốn cô ấy không sao.”

Có thể do lâu lắm không mở miệng nói chuyện nên giọng nói của anh vừa trầm thấp vừa khàn khàn, làm cho người ta cảm thấy như bị bao bọc trong tơ tằm màu đen, vừa vững chắc vừa lấp lánh như kim cương.

Tống Ngạn nghe vậy, đáy lòng cả kinh. Anh (TN) nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, thấy anh (HCC) vẫn nhíu mày thật chặt, mặt không biểu tình, có thêm một phần khấn trương so với sự thần nhiên bình thường.

Anh (TN) không dám nói đùa, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Không có chuyện gì lớn, anh không cần lo lắng. Nếu buổi tối cô ấy phát sốt, anh cứ dùng cách bình thường hạ nhiệt độ cô ấy, lúc nhiệt độ hạ thì cho cô ấy uống thuốc. Chờ tôi đi với A Cửu một chuyến về, tôi sẽ kê thuốc để cô ấy uống.”

Nghe anh nói như vậy, lúc này Hoắc Cố Chi mới yên tâm mà gạt đầu một cái, sau đó nhìn Hà Cửu: “A Cửu, phiền cậu đi một chuyến.”

Người đàn ông được gọi là A Cửu chính là người đã nói tục trên bờ biển buổi chiều. Nghe giọng nói khách khí của người đàn ông (HCC), anh (HC) không ngừng gạt đầu, trên khuôn mặt ngăm đen tràn đầy nhiệt tình: “Đại ca đừng nói vậy, tôi đi theo anh nhiều năm rồi, làm chút chuyện này thì đáng gì!”

Nghe vậy, Hoắc Cố Chi mấp máy môi mỏng, giữa hai lông mày lộ ra vẻ mệt mỏi. Tống Ngạn thấy thế, cho dù trong lòng rất tò mò nhưng không tiện nói thêm, chỉ mượn cớ lui ra ngoài trước.

Nhưng sau khi đi ra, anh (TN) liền lôi kéo A Cửu hỏi thăm, Hà Cửu nói rõ, tìm kiếm trí nhớ, ngu ngốc cười, nói hồi lâu cũng không hỏi thăm được gì nhiều.

.....

Sau khi người đi hết, bên trong gian phòng yên tĩnh rất nhanh, nắng chiều sáng rõ, nhiệt độ hơn nửa bầu trời, Hoắc Cố Chi cứ như vậy mà đứng dưới ánh nắng chiều, lại lộ ra sự cô đơn.

Anh mím môi môi mỏng, một người ở trong phòng do dự hồi lâu, sắc mặt ở ánh đèn chiếu xuống có chút lạnh lẽo.

Cuối cùng, anh đứng ở đầu giường, ánh mắt mịt mờ nhìn Giản Uyển Như hôn mê bất tỉnh trên giường, không khỏi nở nụ cười lạnh.

Thật là một người phụ nữ ngốc, lên thuyền giặc của chính em gái ruột của mình, đến bây giờ mới biết.

Giản Uyển Như a Giản Uyển Như, tôi ngược lại rất chờ mong, khi em biết tôi là người đã cứu em thì em sẽ có phản ứng như thế nào?

.....

Giản Uyển Như tỉnh lại là chuyện hai ngày sau. Cho dù thấy Hoắc Cố Chi đầu tiên, người bỉ ổi này từng là người đàn ông của cô, cô chỉ bình tĩnh, như ao tù nước đọng, không hề có sức sống.

Hoắc Cố Chi vốn là nóng nảy, khấn trương khi chờ đợi nhưng khi chứng kiến một màn này, khoe môi không khỏi nâng lên thành nụ cười lạnh nhàn nhạt, trực tiếp quay đầu rời đi. Người làm trong biệt thự hai mặt nhìn nhau, rõ ràng không hiểu tại sao đã cứu người về rồi, tiên sinh ngược lại không nói một câu liên đi?

.....

Trong biệt thự ngoại ô, Giản Uyển Như có thể tự do hoạt động, thân thể cô đã gần khôi phục. Quản gia còn cẩn thận chuẩn bị tiền mặt cho cô, chỉ cần cô muốn đi thì không có ai cản, nhưng cô không có suy nghĩ này, chỉ lẳng lặng nghỉ ngơi trong phòng cả ngày.

Tối nay, Giản Uyển Như đã ngủ, Hoắc Cố Chi lại đến. Ánh trăng ngoài cửa sổ, người đàn ông tới đến bên người phụ nữ trên giường. Nhìn nằm người phụ nữ đang nhắm chặt mắt trên giường, anh không nhìn được

mà cười nhạo một tiếng, giọng nói lạnh lùng lại sắc bén: “Được rồi, đừng giả bộ ngủ, tôi biết em chưa ngủ. Em đã khỏe rồi, tại sao còn không đi?”

Giọng nói người đàn ông rất ác liệt, khiến Giản Uyển Như đang giả bộ ngủ, trợn to cặp mắt trong nháy mắt, không chút suy nghĩ bò dậy từ trên giường, ánh mắt nhìn chăm chăm Hoắc Cố Chi, lần đầu tiên lộ ra sự căm tức.

“Hoắc Cố Chi, bây giờ anh rất vui mừng? Tôi rất cuộc đã mất tất cả, bị cha mẹ vứt bỏ, bị chính em gái ruột thiết kế cạm bẫy, ngay cả người đàn ông yêu nhất cũng không có! Anh còn muốn cười nhạo tôi?”

Hai chân người phụ nữ đứng trên sàn nhà lạnh lẽo, đôi mắt như lộ ra sự lạnh lùng, vẻ mặt kích động nhìn chăm chú vào người đàn ông trước mặt, cả người đều run rẩy, so với thờ ơ lúc trước, lần này cô hoàn toàn bộc phát.

“Rất cuộc thì em cũng có phản ứng, tôi còn tưởng em muốn tiếp tục lừa mình dối người.” Ai ngờ Hoắc Cố Chi không tức giận, anh nheo đôi mắt sâu thẳm lại, cười nhẹ, nhìn người phụ nữ nhỏ chỉ đứng tới ngực anh. Trước kia, mỗi lần gặp cô, cô đều mang giày cao gót cao 10 cm, không ngờ khi cởi giày cao gót ra, cô thấp như vậy.

Thấy vậy làm cho người đàn ông vui vẻ, khóe miệng càng cong lên: “Em gái em đã làm chuyện tốt gì chắc em cũng biết, như vậy đi, chúng ta làm một cuộc giao dịch, tôi giúp em trở lại nhà họ Giản, em để tôi được như ý, như thế nào?”

Anh vừa nói xong, sắc mặt Giản Uyển Như thay đổi trong nháy mắt, cô cắn răng nghiêng lợi nhìn anh chăm chăm, không có bật đèn nên trong phòng đen như mực, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào, qua tia ánh sáng yếu ớt, cô thấy trên mặt người đàn ông nồng đậm hứng thú.

Việc này làm cô hết sức buồn nôn, không chút suy nghĩ liền lớn tiếng từ chối: “Đừng mơ tưởng. Hoắc Cố Chi, anh đừng hòng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, Giản Uyển Như đời này có chết, cũng sẽ không có quan hệ gì với anh.”

Hai năm trước, cường bức không thành, để cô bây giờ nhớ tới, cảm thấy nó là một cơn ác mộng. Người đàn ông này là người của nhà họ Mạnh gia, nhưng không học được điều tốt đẹp gì của nhà họ Mạnh.

“Ha ha.” Đối với cái nhìn căm thù của cô, Hoắc Cố Chi cũng không bất ngờ. Anh lười biếng đứng ở đó, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, cong môi cười nhạt: “Đừng quên, ăn mặc của em là do tôi cho, bao gồm mạng của em đều là ta cứu. Hôm nay, tên của em bị người ta dùng, cõi đời này đã có một Giản Uyển Như, em cho rằng em còn là đại tiểu thư không buồn không lo như trước kia?”

Hoắc Cố Chi thừa nhận, anh có ý nghĩ tồi tệ đối với cô Lần đầu tiên được đón về nhà họ Mạnh, anh hai mươi lăm tuổi, cũng là lúc gặp được cô. Khi đó, cô kiêu ngạo như một công chúa, đương nhiên sẽ hưởng thụ vô số vòng sáng và sủng ái.

Hạ mắt xuống, sắc mặt Giản Uyển Như nhất thời trở nên khó coi, hàm răng cắn chặt môi đỏ mọng, tay cô nắm chặt thành quyền, nhưng lại không cách phản bác lời anh.

Những ngày qua cô đều chú ý tới những tin tức về nhà họ Giản, Giản Uyển Linh thành công, cô ta đã thành công, mà ba mẹ cũng tin.

Cô và Giản Uyển Linh lớn lên cùng nhau, rất thân thiết, cô ta muốn đóng giả cô thì thật sự quá dễ dàng, Nhưng mà điều cô không ngờ chính là không có một người nhận ra, làm cho cô rất thất vọng.

“Thế nào? Còn chưa nghĩ kỹ?” Cô mím môi lạnh, bộ dáng lạnh nhạt đứng ở đó khiến lòng Hoắc Cố Chi nổi lên một cơn giận không tên. Buổi tối, anh uống rượu mới tới đây, hiện tại cảm thấy cả người đều khó chịu, đưa tay sờ lông cà vạt, thuận thể ngồi trên ghế sa lon bên cạnh, ánh mắt trầm trầm nhìn cô, phách lối nói: “Trên đời này chỉ có tôi có thể phân biệt rõ em và Giản Uyển Linh, em không theo tôi, chẳng lẽ muốn nằm dưới thân người đàn ông em không quen biết?”

Những năm gần đây, anh đã sớm công thành danh toại, nắm giữ thương mại đế quốc (tập đoàn xí nghiệp có thể lực kinh tế mạnh) trong tay, nhưng không cách nào quên cảm xúc rung động thời niên thiếu.

Vào thời kỳ trưởng thành, thiếu nữ phát dục rất tốt, cơ thể vừa trắng trẻo vừa non mềm, mặt như hoa đào, làm anh không có sức chống cự. Hơn nữa, người này (GUN) đã thích thanh mai trúc mã là Mạnh Thiếu Văn thật lâu, loại khoái cảm cấm kỵ này càng làm anh hưởng thụ. Đối với đàn ông, chuyện không đạt được sẽ nhớ mãi không quên.

4. Chương 3: Khoái Cảm Cấm Kỵ.

“Thằng nhóc này, bình thành thường rất thành thật, không ngờ đến mức này.”

Trở lại biệt thự ở ngoại ô, Tống Ngạn vừa thu dọn hòm thuốc, vừa tươi cười trêu tức người đàn ông người trên mép giường.

Người đàn ông hạ mắt, con người sâu thẳm nhìn chăm chăm người phụ nữ đang nhắm hai mắt trên giường. Thấy cô kịch liệt nhú mi, anh không thể kìm lòng mà đưa tay xoa mi đang nhú chặt của cô, ánh mắt thâm tình mà lưu luyến, như người si tình không thể thoát ra.

Tống Ngạn càng nhìn càng cảm thấy trò đùa này rất vui. Sau khi thu dọn hết mọi thứ, anh đứng dậy vỗ tro bụi nhìn không thấy trên ống tay áo, cười ra tiếng: “Anh yên tâm, anh cứu người rất nhanh, cô ấy chỉ bị sắc nước và bị thương ngoài da, nếu ban đêm không phát sốt thì sáng mai có thể tỉnh.”

Phải biết rằng, người này lãnh khốc có tiếng, mà lúc này lại nắm chặt tay một người phụ nữ với dáng vẻ khấn trương. Nếu người phụ nữ này xảy ra chuyện gì, chắc người này sẽ tự tử theo.

Nghĩ tới kết quả như vậy, khoe miệng Tống Ngạn không khỏi cong lên, trong lòng đã cười lên ha hả.

“Buổi tối nếu phát sốt thì phải làm sao?” Người đàn ông vẫn chưa yên tâm, dời ánh mắt lưu luyến không rời nhìn người phụ nữ đang hôn mê, rơi trên người Tống Ngạn cách đó hai bước. Anh nhú mày, trên gương mặt tuần lãng có treo một nụ cười nhàn nhạt mà lạnh lẽo: “Tống Ngạn, cô ấy rất quan trọng với tôi, tôi muốn cô ấy không sao.”

Có thể do lâu lắm không mở miệng nói chuyện nên giọng nói của anh vừa trầm thấp vừa khàn khàn, làm cho người ta cảm thấy như bị bao bọc trong tơ tằm màu đen, vừa vững chắc vừa lấp lánh như kim cương.

Tống Ngạn nghe vậy, đáy lòng cả kinh. Anh (TN) nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, thấy anh (HCC) vẫn nhú mày thật chặt, mặt không biểu tình, có thêm một phần khấn trương so với sự thần nhiên bình thường.

Anh (TN) không dám nói đùa, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Không có chuyện gì lớn, anh không cần lo lắng. Nếu buổi tối cô ấy phát sốt, anh cứ dùng cách bình thường hạ nhiệt độ cô ấy, lúc nhiệt độ hạ thì cho cô ấy uống thuốc. Chờ tôi đi với A Cửu một chuyến về, tôi sẽ kê thuốc để cô ấy uống.”

Nghe anh nói như vậy, lúc này Hoắc Cố Chi mới yên tâm mà gạt đầu một cái, sau đó nhìn Hà Cửu: “A Cửu, phiền cậu đi một chuyến.”

Người đàn ông được gọi là A Cửu chính là người đã nói tục trên bờ biển buổi chiều. Nghe giọng nói khách khí của người đàn ông (HCC), anh (HC) không ngừng gạt đầu, trên khuôn mặt ngăm đen tràn đầy nhiệt tình: “Đại ca đừng nói vậy, tôi đi theo anh nhiều năm rồi, làm chút chuyện này thì đáng gì!”

Nghe vậy, Hoắc Cố Chi mấp máy môi mỏng, giữa hai lông mày lộ ra vẻ mệt mỏi. Tống Ngạn thấy thế, cho dù trong lòng rất tò mò nhưng không tiện nói thêm, chỉ mượn cớ lui ra ngoài trước.

Nhưng sau khi đi ra, anh (TN) liền lôi kéo A Cửu hỏi thăm, Hà Cửu nói rõ, tìm kiếm trí nhớ, ngu ngốc cười, nói hồi lâu cũng không hỏi thăm được gì nhiều.

.

Sau khi người đi hết, bên trong gian phòng yên tĩnh rất nhanh, nắng chiều sáng rõ, nhiễm đỏ hơn nửa bầu trời, Hoắc Cố Chi cứ như vậy mà đứng dưới ánh nắng chiều, lại lộ ra sự cô đơn.

Anh mím môi môi mỏng, một người ở trong phòng do dự hồi lâu, sắc mặt ửng ánh đèn chiếu xuống có chút lạnh lẽo.

Cuối cùng, anh đứng ở đầu giường, ánh mắt mịt mờ nhìn Giản Uyển Như hôn mê bất tỉnh trên giường, không khỏi nở nụ cười lạnh.

Thật là một người phụ nữ ngốc, lên thuyền giặc của chính em gái ruột của mình, đến bây giờ mới biết.

Giản Uyển Như a Giản Uyển Như, tôi ngược lại rất chờ mong, khi em biết tôi là người đã cứu em thì em sẽ có phản ứng như thế nào?

.....

Giản Uyển Như tỉnh lại là chuyện hai ngày sau. Cho dù thấy Hoắc Cố Chi đầu tiên, người bỉ ỉ này từng là người đàn ông của cô, cô chỉ bình tĩnh, như ao tù nước đọng, không hề có sức sống.

Hoắc Cố Chi vốn là nóng nảy, khấn trương khi chờ đợi nhưng khi chứng kiến một màn này, khóe môi không khỏi nâng lên thành nụ cười lạnh nhàn nhạt, trực tiếp quay đầu rời đi. Người làm trong biệt thự hai mặt nhìn nhau, rõ ràng không hiểu tại sao đã cứu người về rồi, tiên sinh ngược lại không nói một câu liền đi?

.....

Trong biệt thự ngoại ô, Giản Uyển Như có thể tự do hoạt động, thân thể cô đã gần khôi phục. Quản gia còn cẩn thận chuẩn bị tiền mặt cho cô, chỉ cần cô muốn đi thì không có ai cản, nhưng cô không có suy nghĩ này, chỉ lẳng lặng nghỉ ngơi trong phòng cả ngày.

Tối nay, Giản Uyển Như đã ngủ, Hoắc Cố Chi lại đến. Ánh trăng ngoài cửa sổ, người đàn ông tới đến bên người phụ nữ trên giường. Nhìn nằm người phụ nữ đang nhắm chặt mắt trên giường, anh không nhận được mà cười nhạt một tiếng, giọng nói lạnh lùng lại sắc bén: “Được rồi, đừng giả bộ ngủ, tôi biết em chưa ngủ. Em đã khỏe rồi, tại sao còn không đi?”

Giọng nói người đàn ông rất ác liệt, khiến Giản Uyển Như đang giả bộ ngủ, trợn to cặp mắt trong nháy mắt, không chút suy nghĩ bò dậy từ trên giường, ánh mắt nhìn chằm chằm Hoắc Cố Chi, lần đầu tiên lộ ra sự căm tức.

“Hoắc Cố Chi, bây giờ anh rất vui mừng? Tôi rất cuộc đã mất tất cả, bị cha mẹ vứt bỏ, bị chính em gái ruột thiết kế cạm bẫy, ngay cả người đàn ông yêu nhất cũng không có! Anh còn muốn cười nhạt tôi?”

Hai chân người phụ nữ đứng trên sàn nhà lạnh lẽo, đôi mắt như lộ ra sự lạnh lùng, vẻ mặt kích động nhìn chằm chú vào người đàn ông trước mặt, cả người đều run rẩy, so với thờ ơ lúc trước, lần này cô hoàn toàn bộc phát.

“Rất cuộc thì em cũng có phản ứng, tôi còn tưởng em muốn tiếp tục lừa mình dối người.” Ai ngờ Hoắc Cố Chi không tức giận, anh nheo đôi mắt sâu thẳm lại, cười nhẹ, nhìn người phụ nữ nhỏ chỉ đứng tới ngực anh. Trước kia, mỗi lần gặp cô, cô đều mang giày cao gót cao 10 cm, không ngờ khi cởi giày cao gót ra, cô thấp như vậy.

Thấy vậy làm cho người đàn ông vui vẻ, khóe miệng càng cong lên: “Em gái em đã làm chuyện tốt gì chắc em cũng biết, như vậy đi, chúng ta làm một cuộc giao dịch, tôi giúp em trở lại nhà họ Giản, em để tôi được như ý, như thế nào?”

Anh vừa nói xong, sắc mặt Giản Uyển Như thay đổi trong nháy mắt, cô cắn răng nghiêng lợi nhìn anh chằm chằm, không có bật đèn nên trong phòng đen như mực, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào, qua tia ánh sáng yếu ớt, cô thấy trên mặt người đàn ông nồng đậm hứng thú.

Việc này làm cô hết sức buồn nôn, không chút suy nghĩ liền lớn tiếng từ chối: “Đừng mơ tưởng. Hoắc Cố Chi, anh đừng hòng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, Giản Uyển Như tôi đời này có chết, cũng sẽ không có quan hệ gì với anh.”

Hai năm trước, cường bức không thành, để cô bây giờ nhớ tới, cảm thấy nó là một cơn ác mộng. Người đàn ông này là người của nhà họ Mạnh gia, nhưng không học được điều tốt đẹp gì của nhà họ Mạnh.

“Ha ha.” Đối với cái nhìn căm thù của cô, Hoắc Cố Chi cũng không bất ngờ. Anh lười biếng đứng ở đó, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, cong môi cười nhạt: “Đừng quên, ăn mặc của em là do tôi cho, bao gồm mạng của em đều là ta cứu. Hôm nay, tên của em bị người ta dùng, cõi đời này đã có một Giản Uyển Như, em cho rằng em còn là đại tiểu thư không buồn không lo như trước kia?”

Hoắc Cố Chi thừa nhận, anh có ý nghĩ tồi tệ đối với cô Lần đầu tiên được đón về nhà họ Mạnh, anh hai mươi lăm tuổi, cũng là lúc gặp được cô. Khi đó, cô kiêu ngạo như một công chúa, đương nhiên sẽ hưởng thụ vô số vòng sáng và sủng ái.

Hạ mắt xuống, sắc mặt Giản Uyển Như nhất thời trở nên khó coi, hàm răng cắn chặt môi đỏ mọng, tay cô nắm chặt thành quyền, nhưng lại không cách phản bác lời anh.

Những ngày qua cô đều chú ý tới những tin tức về nhà họ Giản, Giản Uyển Linh thành công, cô ta đã thành công, mà ba mẹ cũng tin.

Cô và Giản Uyển Linh lớn lên cùng nhau, rất thân thiết, cô ta muốn đóng giả cô thì thật sự quá dễ dàng, Nhưng mà điều cô không ngờ chính là không có một người nhận ra, làm cho cô rất thất vọng.

“Thế nào? Còn chưa nghĩ kỹ?” Cô mím môi lạnh, bộ dáng lạnh nhạt đứng ở đó khiến lòng Hoắc Cố Chi nổi lên một cơn giận không tên. Buổi tối, anh uống rượu mới tới đây, hiện tại cảm thấy cả người đều khó chịu, đưa tay nói lỏng cà vạt, thuận thế ngồi trên ghế sa lon bên cạnh, ánh mắt trầm trầm nhìn cô, phách lối nói: “Trên đời này chỉ có tôi có thể phân biệt rõ em và Giản Uyển Linh, em không theo tôi, chẳng lẽ muốn nằm dưới thân người đàn ông em không quen biết?”

Những năm gần đây, anh đã sớm công thành danh toại, nắm giữ thương mại đế quốc (tập đoàn xí nghiệp có thể lực kinh tế mạnh) trong tay, nhưng không cách nào quên cảm xúc rung động thời niên thiếu.

Vào thời kỳ trưởng thành, thiếu nữ phát dục rất tốt, cơ thể vừa trắng trẻo vừa non mềm, mặt như hoa đào, làm anh không có sức chống cự. Hơn nữa, người này (GUN) đã thích thanh mai trúc mã là Mạnh Thiếu Văn thật lâu, loại khoái cảm cấm kỵ này càng làm anh hưởng thụ. Đối với đàn ông, chuyện không đạt được sẽ nhớ mãi không quên.

5. Chương 4: Ngoan. Tới Đây!

Giọng điệu của anh quá cứng nhẽ, khiến trên dung nhan thanh lệ của Giản Uyển Như hiện lên một tia khó chịu: “Hoắc Cố Chi, rốt cuộc là anh muốn thế nào? Anh đừng quên, anh là cậu của Mạnh Thiếu Văn, trước kia tôi và hắn đều gọi anh một tiếng cậu, anh không cảm thấy buồn nôn sao?”

Cô bây giờ cô độc, cái gì cũng không có, mất đi thân phận vinh hoa, cô không là gì.

Cô biết đây là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, không còn là con gái lớn nhà họ Giản, về sau sẽ có vô số đôi mắt nhìn cô chăm chăm. Nhưng cô nghĩ thế nào cũng không hiểu, thứ nhất chính là cậu của Mạnh Thiếu Văn— Hoắc Cố Chi.

Trước kia, cô chưa bao giờ để tên lính nghèo này vào mắt, anh chỉ là con riêng, không có huyết thống nhà họ Mạnh, trong gia tộc như vậy, con riêng là sự ô danh, cho nên từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô có thái độ bài xích.

“Ghê tởm?” Người đàn ông ngồi trên ghế sa lon ưu nhã gác chân, mặc áo sơ mi hiệu Ver-sace kiểu mới nhất, tay áo vòng qua khuỷu tay, lộ ra cánh tay mạnh khỏe, gương mặt như tiên giáng trần ở trong đêm đen càng lộ ra mị hoặc.

“Em cảm thấy em còn có lựa chọn khác sao? Bây giờ em không có đồng nào, tất cả đều bị em gái em đoạt lấy, bây giờ em trở về nhà họ Giản, nói rõ chân tướng cho cha mẹ em, họ sẽ tin? Đừng đại dốt, đây là xã hội thực tế, tất cả đều lấy ích lợi làm đầu, em vừa xuất hiện, không phải nói người nằm trong bệnh viện là giả? Họ sẽ không để xì căng đan chị em tàn sát lẫn nhau lộ ra ngoài.”

Anh cứ ngồi lẳng lẳng trên ghế sa lon như vậy, khoe môi khê cong, khí thế bình tĩnh, nhưng từng lời nói đều đâm vào tim Giản Uyển Như, làm cô không phản bác lấy một câu.

Mấy ngày nay cô không rời đi, thật ra thì đã sớm đã cân nhắc kỹ, nếu cô trở về thì thế nào? Ba mẹ thật ra đã sớm cho cô câu trả lời, sự xuất hiện của cô chỉ làm nhà họ Giản xấu hổ.

Muốn cô đơn giản buông tha như vậy, nhìn Giản Uyển Linh chiếm đoạt hết tất cả của cô, cô không cam lòng! Loại mâu thuẫn này rất rõ ràng trong lòng.

Im lặng một lát, sau đó Giản Uyển Như bi thương cười một tiếng. Cô chột tiến lên, nhìn thẳng anh, trong bóng tối, hai mắt của cô sáng long lanh như nước, lộ ra một tia thăm dò: “Tôi nghe nói, sau khi anh xuất ngũ (ra khỏi quân đội), không còn dựa vào nhà họ Mạnh, kinh doanh rất lớn. Anh khẳng định anh có thể giúp tôi?”

Lúc này, cô đã thất bại thảm hại rồi, còn dư lại thân thể coi như sạch sẽ, nếu như có thể lợi dụng thân thể này để đạt được mục đích, cô sẽ không chút do dự mà gật đầu đồng ý. Nhưng người đàn ông trước mặt có bản lãnh lớn như vậy thật sao?

Không tin anh?

Hoắc Cố Chi nghe vậy, trong lòng vừa buồn cười vừa tức giận, có thể do ánh trăng tối nay rất đẹp nên anh không tức giận được.

Anh gật đầu cười, cảm thấy người phụ nữ đứng cách anh quá xa, chột đưa tay kéo cô qua, vừa khéo, cô đặt hông ngồi trong ngực anh.

Đối với là tư thế này, người đàn ông hài lòng, cảm anh đặt trước ngực cô, ngửi nhẹ người cô, quả nhiên, có một mùi hương nhàn nhạt.

Chính mùi hương này đã khiến lòng anh nhộn nhạo vào năm đó, không ngờ nhiều năm như vậy, nó có thể làm trái tim anh kích động như cũ.

Đáy mắt thâm thúy bốc lửa, Hoắc Cố Chi không chút do dự mà cúi đầu cắn bộ ngực mềm của cô một cái, động tác sắc tình mà thô lỗ.

Anh muốn làm chuyện này vào nhiều năm trước, nhưng lúc đó, bên người cô đã có một Mạnh Thiếu Văn làm bạn, không giống bây giờ. Bây giờ là cô chủ động cầu xin anh, anh không đáp ứng thì phải làm gì nữa?

Giản Uyển Như không theo kịp tiết tấu của anh. Mới vừa ngồi vào trong ngực anh, cô còn chưa kịp phản ứng liền bị cắn ở vị trí quan trọng, nhịn không được mà kêu lên một tiếng, một tay đẩy anh ra, sau đó ngã xuống đất từ trong lòng anh, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Yêu Mạnh Thiếu Văn đã nhiều năm, không phải là không có kích tình bắn ra bốn phía, nhưng đến bước cuối cùng thì ngừng lại, bởi vì cô muốn điều tốt đẹp nhất cho đêm tân hôn.

Bây giờ nhìn lại, những điều đó điều là một câu chuyện cười, muốn cô giao dịch với người đàn ông trước mặt, cô chưa từng nghĩ sẽ xảy ra nhanh như vậy.

Cô hét lên một tiếng kinh hãi, đập tắt không ít lửa dục của anh. Mặt Hoắc Cố Chi đen lại, mắt phượng lãnh trầm nhìn người phụ nữ ngã dưới chân anh chăm chăm: “Nếu đã hối hận thì rút cho tôi, tuy Hoắc Cố Chi tôi âm hiểm, nhưng không đến mức cưỡng bức phụ nữ! Giữa chúng ta là giao dịch công bằng, em không muốn thì rút đi.”

Ban đêm, phía chân trời mênh mông có ánh sáng của những vì sao, soi rọi vào bên trong biệt thự, chột lóe, chột biến mất.

Dựa vào ánh sáng của trăng, anh nhìn thấy thân thể bạch ngọc của cô trong áo ngủ. Mẹ nó, ai đã thiết kế áo ngủ này? Tại sao bị ánh trăng chiếu lên liền trong suốt như vậy hả ?

Người đàn ông chưa thỏa mãn dục vọng càng thêm nóng nảy, đè bên người cô.

Mà Giản Uyển Như ngã trên mặt đất, nghe những lời này, sắc mặt hơi thay đổi. Cô cúi đầu, tóc dài xõa trên vai, gương mặt thanh thuần lạnh lùng.

Cô không thể kiềm chế mà run rẩy, mím môi, trong lúc nhất thời không nói gì.

Lúc người đàn ông không thể nhẫn nại thêm, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, trong cặp mắt trong trẻo có hơi nước, giọng nói hơi dồn dập: “Thật xin lỗi, tôi chưa chuẩn bị xong, tôi. . . . Tôi không biết mấy chuyện này... nhiều lắm.”

Dứt lời, cô liền hạ mắt, đáy lòng không khỏi cười khổ.

Giản Uyển Như a Giản Uyển Như, một đời kiêu ngạo của mày coi như đã bị hủy hết, đạo đức liêm sỉ gì đó cũng không còn ý nghĩa vào lúc này.

Hoắc Cố Chi nghe vậy, sững sốt ước chừng mấy giây, một câu này đã làm anh rất vui, nhưng không thể hiện trên mặt.

Anh cong khóe môi lên, mỉm cười, mắt nhìn người phụ nữ đang nằm bên chân anh, đáy mắt khó nén mừng rỡ: “Ngoan, tới đây. . . . Làm tôi thoải mái, tôi sẽ giúp em báo thù.”

Trong đêm tối, người đàn ông có khuôn mặt tuấn dật như tiên, giọng nói hấp dẫn, mắt phượng hẹp dài hơi nhíu lại, bờ môi mỉm cười, tất cả đều rất hoàn mỹ.

Giản Uyển Như cứ như vậy mà nằm bên chân anh, hơi ngẩng đầu thì bị hơi thở của anh quán quít một chỗ, lòng cô dần nguội lạnh, cả người run rẩy, đáy mắt tràn đầy thù hận, nhưng không cách nào kháng cự cơ hội này. . . .

Thấy được nơi mềm mại của cô, Hoắc Cố Chi không gấp gáp, tiếp tục lên tiếng nói: “Yên tâm, đi theo tôi, sau này sẽ không có ai bắt nạt em. Nhà họ Mạnh là sao? Chỉ cần tôi đồng ý, ngay cả Mạnh Thiếu Văn muốn nắm giữ nhà họ Mạnh cũng phải gặp khó khăn, Chẳng lẽ em không muốn thấy biểu tình khiến người ta ghét bỏ của họ?”

Giọng điệu của anh rất bình thường, như đang kể một câu chuyện rất đơn giản, Giản Uyển Như nghe vậy, cuối cùng vứt bỏ do dự, sự báo thù đã chiến thắng thể diện và xấu hổ.

Cô mím đôi môi đỏ mọng, thử dò xét mà đưa tay nắm chân người đàn ông, sau đó đứng lên, vẻ mặt vừa đáng yêu vừa mềm mại.

Làm cho Hoắc Cố Chi như bị sét đánh, sau khi phục hồi tinh thần, đáy mắt anh xẹt qua một tia mừng như điên, đưa tay bế người phụ nữ nằm bên chân anh lên, dè trên giường. . . . Thân thể người phụ nữ mềm mại, anh càng sờ càng yêu thích không buông tay, đáy lòng có cảm giác thỏa mãn, quả thật so với có được thương mại buôn bán càng thỏa mãn hơn. . . .

6. Chương 5: Bảo Bảo Phá Rồi.

Năm năm sau, đầu xuân.

Hôm nay, khách sạn Thịnh Cảng nổi tiếng nhất của tập đoàn Hằng Viễn sẽ chào đón một ngày rất đặc biệt, thiếu gia tập đoàn - Mạnh Thiếu Văn sẽ làm lễ đính hôn với Giản Uyển Như, đại tiểu thư nhà họ Giản.

Hôn lễ được thiết kế bởi một đội thiết kế đám cưới nổi tiếng trong nước, Nam Giang là một thành phố ven biển, khách sạn Thịnh Cảng đương nhiên cũng ở đó, bữa tiệc đính hôn chính là được cử hành trong khách sạn trên bờ biển.

Trời xanh mây trắng làm nổi bật lên bờ cát nước biển, lấy màu lam nhạt làm chủ đạo, tất cả đều đẹp động lòng người.

“Thiếu Văn, con yên tâm đi, hôm nay cậu của con sẽ không tới.” Thừa dịp không ai chú ý, Mạnh Kiệt Đình kéo Mạnh Thiếu Văn ra một góc, cau mày nhỏ giọng dặn dò anh ta: “Hơn nữa hôm nay còn là ngày vui của con, con đừng bày ra vẻ mặt đưa đám thế nữa, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ con không hài lòng về lễ đính hôn này đấy!”

Mạnh Kiệt Đình năm nay đã ngoài năm mươi nhưng vì được bảo dưỡng tốt nên nhìn qua hết sức trẻ tuổi, hôm nay là ngày vui của nhà họ Mạnh, vẻ mặt ông ta rất vui sướng, hiển nhiên là rất hài lòng với hôn sự này.

Mạnh Thiếu Văn đứng cách đó không xa, vẻ mặt mịt mờ không rõ, đối mặt với lời dặn của cha mình cũng chỉ mím môi nhẹ nhàng lên tiếng: “Không đâu, có thể đính hôn với Tiểu Như, con rất vui.”

Sao anh ta có thể không hài lòng chứ? Năm đó anh ta làm chuyện như vậy khiến Tiểu Như bị tổn thương, khiến cô suýt bị Giản Uyển Linh hại chết, cuối cùng sau khi Tiểu Như được cứu lên còn vì vậy mà mất trí nhớ, hôm nay anh ta còn có thể cưới được Tiểu Như, tất cả đều là do ông trời thương sót.

“Nếu vui thì tại sao trên mặt không có chút vui mừng nào?” So sánh với con trai đa mưu túc trí, Mạnh Kiệt Đình thật sự đơn giản hơn rất nhiều.

Cuộc đời ông ta được trưởng bối sắp xếp cực kỳ thuận buồm xuôi gió, bên trên có cha nghiêm khắc, phía dưới có con trai năng lực hơn người, trong tập đoàn có chuyện gì cũng không cần ông ta nhúng tay, cuộc đời ông ta trôi qua rất vui vẻ.

Mạnh Thiếu Văn nghe vậy liền sững sờ, đúng vậy, tâm nguyện nhiều năm rốt cuộc đã thành, nhưng tại sao anh ta chẳng có chút vui mừng mà trái lại còn buồn bực?

Nghĩ tới đây, anh ta đột nhiên đưa mắt nhìn Giản Uyển Như ở trong phòng, cô mặc chiếc váy cưới trắng muốt ngồi trước bàn trang điểm, làn váy thật dài kéo ở phía sau, có người ở sau lưng làm tóc cho cô, còn cô thì tập trung tô son, điểm phấn.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của anh ta, cô quay đầu lại nhìn qua cửa sổ thủy tinh sát đất rồi khẽ mỉm cười, nụ cười yên lặng mà quyến rũ, vẫn sáng rực rỡ như đóa chi lan năm nào.

Năm đó Giản Uyển Linh vốn ôm ý định đồng quy vu tận [1] nên lái xe lao xuống biển, chỉ có điều Uyển Như phúc lớn mạng lớn còn sống, mặc dù cô từng mất trí nhớ, nhưng tình cảm của anh ta dành cho cô vẫn không hề thay đổi.

[1] Đồng quy vu tận: Cùng nhau chết.

Nhận thức được điều này, sự do dự trong mắt Mạnh Thiếu Văn giãn ra, anh ta cong môi cười dịu dàng với cô, trông mắt đen nhánh toát ra sự yêu thương vô hạn.

.....

Bữa tiệc đính hôn này là kết quả hai nhà Mạnh Giản muốn nhìn thấy nhất, cho nên mời rất nhiều người thân bạn bè, nhà họ Giản gia kinh doanh xa xỉ phẩm vang danh cả nước cho nên khách khứa không chỉ có những người giàu sang quyền thế, mà còn có rất nhiều nhân vật trong làng thời trang.

Khi cô dâu mặc váy cưới tinh xảo bước ra, trong đám khách khứa truyền đến từng đợt vỗ tay náo nhiệt, chỉ cần là người trong nghề thì sẽ nhận ra ngay, chiếc váy cưới này được một nhà thiết kế nổi tiếng ở Pháp đích thân thiết kế, kết hợp giữa Lace (ren) và trần châu Tô Tú tạo nên một chiếc váy tuyệt đẹp.

Khi cô dâu chú rể cùng đứng trên đài thì mọi người bên dưới càng vỗ tay nhiệt liệt, chúc mừng cho đôi trai tài gái sắc.

Người chủ trì cười nói một đồng lời xã giao, Giản Uyển Linh đứng thẳng ở bên cạnh Mạnh Thiếu Văn, mỉm cười nhìn những ánh mắt ước ao ghen tị của rất nhiều cô gái dưới đài. Sau đó cô ta nhẹ nhàng kéo ống tay áo của người đàn ông bên cạnh, ghé vào lỗ tai anh ta nhỏ giọng nói: “Thiếu Văn, em rất khẩn trương.”

Giọng của cô gái mềm mại quyến rũ, khiến lòng Mạnh Thiếu Văn mềm nhũn, anh ta hạ mắt, ánh mắt yêu thương nhìn cô ta: “Ngốc, đã đến bước này còn khẩn trương cái gì? Ngày hôm qua khi chúng ta đi đăng ký cũng không thấy em khẩn trương như thế?”

Hai người ở trên đài trò chuyện thân mật càng khiến mấy cô gái độc thân dưới đài ghen tị muốn phun lửa, tại sao đàn ông tốt đều là của người ta? Giản Uyển Như này có gì tốt mà khiến Mạnh công tử si tình nhiều năm, cuối cùng còn cam tâm tình nguyện kết hôn?

.....

Khi khúc nhạc trong lễ đính hôn vang lên, người chủ trì trên đài bắt đầu tươi cười ‘ca’ lên ‘khúc ca’ quen thuộc: “Mạnh tiên sinh, anh có đồng ý lấy vị tiểu thư xinh đẹp này làm vợ không? Về sau bất kể sống chết hay già yếu, bất kể nghèo khó hay phú quý, bất kể khỏe mạnh hay bệnh tật, anh vẫn sẽ kiên định nắm tay cô ấy đi đến hết cuộc đời?”

Mạnh Thiếu Văn theo bản năng nhìn sang Giản Uyển Như đứng bên cạnh, người ta thường nói phụ nữ đẹp nhất là khi mặc váy cưới, anh ta cực kỳ đồng ý, hôm nay Uyển Như còn xinh đẹp động lòng người hơn bình thường mấy phần, chỉ có điều nó lại khiến anh ta cảm thấy hai người rất xa cách.

Loại cảm giác này tới từ ngay khi cô tỉnh lại, tồn tại suốt năm năm, nhưng anh ta vẫn không thể tìm được lý do.

Chỉ là chuyện này không khiến anh ta lo lắng nhiều, anh ta gật đầu, ngay trước mặt cha mẹ, trịnh trọng nói: “Tôi đồng.”

“Không được, con không đồng ý.” Nhưng anh ta chưa nói hết thì đã bị một giọng nói non nớt cắt đứt, ngay sau đó là tiếng đứa bé khản trương la lên: “Ba, có phải ba không cần bảo bảo nữa không? Không phải trước kia ba vẫn thường nói là sẽ không tìm dì ghẻ cho con sao?”

Một tiếng ba khiến khách khứa ở đây rất kinh ngạc, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thằng bé đang chạy từ bờ cát cách đó không xa tới, đứa bé chỉ bốn năm tuổi nhưng lại ăn mặc cực kỳ có khí chất, bộ tây trang nhỏ kèm theo chiếc mũ phớt trên đầu, cực kỳ đẹp trai.

Bé trai chạy lên phía trước rồi đứng ở đó, đôi mắt tròn to nặn ra hai giọt lệ, tầm mắt cậu rơi trên người cô dâu chú rể, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, tố cáo nói: “Ba, ba không cần con, ba không cần con nữa.”

Nói xong, nước mắt trong suốt lăn ra khỏi vành mắt nhỏ, bộ dạng nhỏ bé đáng thương ngay lập tức giết chết tất cả phái nữ đứng quanh đó.

Bảo bảo mới bốn tuổi nháy đôi mắt to tội nghiệp gọi ba khiến lòng của tất cả mọi người ở đây mềm nhũn, khách khứa dưới đài sôi nổi rỉ tai nhau nghị luận.

Chuyện gì đây? Trước kia có nghe nói Mạnh công tử có con trai đâu, tại sao đã lớn như vậy rồi?

Bữa tiệc đính hôn êm đẹp bị một đứa bé bất thành linh nhảy ra phá hỏng hoàn toàn, Giản Uyển Linh cực kỳ khó chịu, cô ta ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt, kích động hỏi: “Thiếu Văn, anh nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Đứa bé này là con của ai?”

Không chỉ có đám khách khứa mủm lòng, ngay cả lòng Mạnh Thiếu Văn cũng mềm nhũn, trên thương trường, thủ đoạn của anh ta rất cứng rắn, nhưng ở trong cuộc sống, anh ta thật sự là một người đàn ông tốt.

Đối mặt với đứa bé đáng yêu, anh ta không tức giận được, chỉ khom lưng ngồi xuống trước mặt thằng bé, cười nói: “Bảo bảo, cháu bao nhiêu tuổi rồi? Nhà ở đâu? Tại sao lại đến đây? Chú không phải ba cháu, có phải cháu nhận nhầm không? Có muốn chú phái người đưa cháu về nhà không?” Lúc này anh ta cực kỳ thân thiện, chẳng hề ý thức được rằng trong mắt thằng bé đang loé lên sự trêu chọc.

7. Chương 6: Ba Tôi.

“Con hoang ở đâu ra phá đám đây, mau đi đi!” Chỉ có điều không phải ai cũng tốt tính như Mạnh Thiếu Văn, mẹ của Giản Uyển Linh, cũng chính là vợ của Giản An Dương - Chung Tiểu Dung sắc mặt tái mét đứng lên.

Bà ta đưa tay chỉ vào đứa trẻ cách đó không xa, khuôn mặt đỏ bừng cực kỳ tức giận: “Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì? Bảo vệ đâu? Tại sao lại để người lạ tùy tiện đi vào thế kia?”

Chung Tiểu Dung là con nhà gia giáo, lúc còn trẻ cũng là một người đẹp uyển chuyển hàm xúc, nhưng khi đến tuổi trung niên, việc ăn mặc bình thường không lo, cũng không có việc gì phiền lòng, vì vậy thân thể ngày càng mập ra.

Vì muốn giữ vững dáng vẻ thực nữ nên Giản Uyển Linh chỉ đứng trên đài nhỏ giọng khóc thút thít, không dám làm gì.

Nhưng trong lòng cô ta lại tức muốn học máu, thằng nhóc thối tha này rốt cuộc là con của ai? Thiếu Văn có con không chẳng lẽ cô ta lại không biết?! Đây rõ ràng là cố tình đến quấy rối.

Mạnh Thiếu Văn theo bản năng cau mày, đứng dậy nhìn Chung Tiểu Dung đang trong cơn giận dữ, khuôn mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Dì Chung, đứa trẻ này bị lạc đường, con sẽ cho người đưa nó về nhà.”

Mẹ của Tiểu Như vẫn luôn nóng nảy như vậy, cũng không biết tại sao lại có thể sinh ra đứa con xinh đẹp khéo léo như Tiểu Như nữa.

Thấy chuyện càng ngày càng diễn ra ác liệt, bạn tốt của Mạnh Thiếu Văn là Lãnh Tĩnh Bách liền đi tới, anh ta mặc âu phục màu trắng, diện mạo anh tuấn, đôi mắt hoa đào xéch lên, tay cầm điện thoại di động đưa tới trước mặt Bảo Bảo, ôn hòa nói: “Có phải cháu lạc mất ba mẹ không? Mau gọi cho ba mẹ cháu đi, đừng để họ lo lắng.”

Lãnh Tĩnh Bách là bạn thân với Mạnh Thiếu Văn từ nhỏ, quan hệ rất tốt, mặc dù anh ta không hài lòng lắm về bữa tiệc đính hôn này, nhưng anh ta vẫn mong người anh em của mình có thể hạnh phúc.

Bảo Bảo năm nay bốn tuổi, mới cao hơn đầu gối của một người đàn ông trưởng thành một chút, nhưng lại mặc bộ tây trang nhỏ giả bộ thành thực, quả thật là rất đẹp trai.

Cậu nhóc chớp chớp đôi mắt nhìn chiếc điện thoại trước mặt, trong lòng khinh thường hừ một tiếng, tưởng cậu là thằng nhóc chẳng hiểu gì à? Không phải là muốn lừa cậu đưa số điện thoại của ba mẹ ra sao? Hừ hừ, còn lâu cậu mới mắc mưu.

Mạnh Thiếu Văn thấy đứa bé chậm chạp không có hành động gì, không khỏi nóng lòng: “Tĩnh Bách, thằng bé này giao cho cậu, cậu phụ trách tìm ba mẹ cho nó.”

Anh ta đã thật lòng xin lỗi Tiểu Như rồi, phải để cô ấy thật vui vẻ trong bữa tiệc đính hôn này mới đúng.

Lãnh Tĩnh Bách rất hiểu người bạn này, trước sự dằn dò ấy, anh ta gật đầu đồng ý: “Được, cậu mau an ủi Uyển Như trước đi.”

“Tiện nhân.” Nhưng anh ta còn chưa nói xong, Bảo Bảo bên người anh ta chợt có động tĩnh, cậu nhóc vụt chạy lên đài, hung dữ nhào vào ngực Giản Uyển Linh, khiến cô ta ngã xuống đất.

Thấy vậy, Bảo Bảo càng hài lòng, cậu ngồi trên người Giản Uyển Linh, đánh loạn lên người cô ta, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ căm phẫn: “Hồ ly tinh, dám quyến rũ ba tôi! Cô từ bỏ đi, tôi sẽ không để cô làm mẹ kế của tôi đâu.”

“A. Cứu mạng.” Cậu nhóc cứ mở miệng là hồ ly tinh, tiện nhân khiến Giản Uyển Linh tức muốn ứa máu, cô ta đi giày cao gót, còn mặc váy cưới khiến hành động rất bất tiện, bị bảo bảo đè phía dưới không có chút sức lực đánh trả: “Thiếu Văn. Mau cứu em.”

Bảo bảo cười lạnh, đánh chưa đã, cậu còn dùng răng cắn, bất kể chiêu gì, cứ có thể sử dụng là cậu đều dùng tới: “Gọi ba tôi cũng vô dụng, chẳng lẽ không ai muốn hồ ly tinh như cô sao?! Cần gì phải quẩn lầy ba tôi?”

Chẳng ai ngờ là sẽ xảy ra chuyện như vậy, nhất là hành động cực đoan của đứa nhỏ này càng khiến mọi người bất ngờ, đã có không ít người bắt đầu tin, dù sao trẻ con cũng không nói dối, nhìn vẻ kích động của nó, hẳn là bởi vì không hài lòng khi ba nó tìm về một bà mẹ kế.

Có mấy phụ nhân đã bắt đầu chỉ trích Mạnh Thiếu Văn: “Thiếu Văn, không phải dì nói con nhưng con hãy nhìn đi, mau đưa con trai của con về giáo dục lại đi, con và Giản tiểu thư cũng yêu nhau nhiều năm rồi, tại sao không mang nó đến gặp Giản tiểu thư? Nếu quen thuộc một chút thì không đến nỗi xảy ra chuyện như ngày hôm nay.”

Thấy Giản Uyển Như bị bắt nạt, Mạnh Thiếu Văn cũng không thèm giải thích, anh ta chạy đến, nóng nảy kéo bảo bảo ra, trầm mặt lạnh lùng nói: “Cháu thật quá đáng! Chú không phải ba cháu, cháu nhận nhầm người rồi.”

Vừa nói anh ta vừa đưa tay đỡ Giản Uyển Linh dậy, ôm chặt cô ta vào trong lòng, gương mặt lộ vẻ áy náy: “Anh xin lỗi, anh không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, anh không biết đứa trẻ này. Em yên tâm đi, anh nhất định sẽ xử lý tốt, đòi lại công đạo cho em.”

Giản Uyển Linh vừa bị đánh vừa bị cắn, sớm đã không còn tư thế cao ngạo tuyệt diệu vô song lúc trước, đầu tóc cô ta lộn xộn, trên chiếc váy cưới trắng như tuyết toàn là dấu chân của bảo bảo, đôi mắt đỏ lên vì khóc, đối mặt với sự cười nhạo của người khác, trong lòng cô ta càng thêm giận dữ, mặt trong mặt ngoài tất cả đều mất hết.

Cô ta không nhìn được dựa vào ngực của Mạnh Thiếu Văn, nhỏ giọng khóc òa lên: “Thiếu Văn. Đây là bữa tiệc đính hôn của chúng ta, anh xem, bây giờ đều bị phá hủy hết rồi.”

Dứt lời, từng giọt nước mắt trong suốt của cô ta tuôn rơi, cực kỳ đau lòng uất ức. Mơ ước nhiều năm rồi cuộc đã thành sự thật, nhưng không ngờ nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim (kẻ cản đường).

Mặc dù đã nhận giấy chứng nhận kết hôn, nhưng có cô gái nào không mong muốn có một lễ cưới? Mặc dù đây chỉ là một bữa tiệc đính hôn nhưng cô ta cũng đã đợi rất lâu, chỉ có điều nó đã bị thằng nhóc thối tha kia phá hỏng.

Đối mặt với tiếng nghị luận vang lên bốn phía, Mạnh Thiếu Văn không khấn trương, nhưng nhìn cô gái khóc lóc trong ngực mình, anh ta lại rất hoảng hốt, gọi bảo vệ tới, lạnh lùng nói: “Mấy người mau ném nó ra ngoài cho tôi, nếu nó còn dám làm loạn thì đưa nó vào đồn cảnh sát, Mạnh Thiếu Văn tôi tới giờ cũng chưa có đứa con nào cả, cho dù có thì cũng là Uyển Như sinh cho tôi.”

Giọng nói của chàng trai ôn hòa nhưng lại kiên định lạ thường, khiến khách khứa đang nghị luận đều an tĩnh lại.

Đưa đến đồn cảnh sát? Chẳng lẽ đứa nhỏ này thật sự không có liên quan gì đến nhà họ Mạnh?

Bảo vệ sớm đã bị màn trước mắt dọa đến ngây người, bây giờ nghe Tổng giám đốc lên tiếng, liền tiến đến bắt thằng bé đưa ra ngoài.

“Đợi đã nào...!” Khi bảo vệ đang chuẩn bị ôm bảo bảo đi ra ngoài thì một giọng nói trầm thấp cách đó không xa vang lên: “Tôi rất muốn nhìn xem, ai dám đưa con trai của Hoắc Cố Chi tới đồn cảnh sát?”

Vừa nói, người đàn ông vừa đến gần, khí thế thản nhiên, khuôn mặt anh tuấn mang theo vẻ hờ hững, ánh mắt lướt qua đôi nam nữ đang đứng ôm nhau trên đài, nhếch miệng cười châm biếm.

Cuối cùng tầm mắt của anh rơi lên người bảo bảo đang bị bảo vệ bắt đi, anh nhíu mày, lạnh lùng nói: “Con đúng là không có tiền đồ, thừa dịp mẹ con ngủ trưa lại dám chạy tới đây, cẩn thận mẹ con sẽ đánh con rồi lôi con về Mĩ đấy.”

Bảo bảo nghe vậy, vội vàng bưng mặt, sợ hãi hô lên, bộ dạng lạnh lợi rất đáng yêu.

Trong mắt Hoắc Cố Chi loé lên ý cười, anh đưa mắt ra hiệu cho Hà Cửu, anh ta hiểu ý, lập tức tiến lên nhận lấy bảo bảo từ tay bảo vệ.

Bảo bảo vừa vào trong ngực Hà Cửu liền không an phận, cậu chớp đôi mắt to, cuống cuống hỏi: “Chú Hà Cửu, mẹ cháu giận thật à?”

Được phân phó, Hà Cửu cũng không tiện nói thêm gì, chỉ có thể đau khổ nhìn tiểu thiếu gia trong ngực, nhỏ giọng nói: “Chút nữa cháu về thì biết.”

Dường như hiểu ra, Mạnh Thiếu Văn nhíu chặt mày, ánh mắt lạnh lùng rơi trên người Hoắc Cố Chi, mím môi cười lạnh: “Cậu, dù cậu trở về từ Mỹ để tham gia tiệc đính hôn của cháu rất cực khổ, nhưng chẳng lẽ đây chính là quà tân hôn cậu tặng cho cháu ư?” Chỉ vào đồng hôn độn dưới đài, anh ta càng cười giễu cợt: “Con trai ngoan của cậu vừa chơi trò tìm ba đây, không những phá hỏng tiệc đính hôn của cháu, mà còn làm Tiểu Như bị thương! Cháu nghĩ cậu phải lấy lại công đạo cho cháu mới đúng!”

8. Chương 7: Tổ Hợp Vú Em Con Nít.

So với Mạnh Thiếu Văn nghiêm giọng lạnh lùng thì Hoắc Cố Chi bình tĩnh hơn nhiều, anh nhường mảy, mắt phượng hẹp dài hiện lên nụ cười nhàn nhạt nhìn xung quanh bữa bãi thì khẽ cười, khó có được ôn nhu nói, “Cháu đích tôn có ý gì đây? Cậu thật sự không hiểu lời cháu cho lắm!”

Anh bình thần nói ra ba từ cháu đích tôn khiến không ít khách mời đứng đây không nhận được phì cười, có ai không biết ông cụ Mạnh có con trai út chỉ lớn hơn cháu cả vài tuổi, chắc chắn, chuyện xảy ra năm đó gây ra không ít xôn xao bàn tán!

Sắc mặt Mạnh Thiếu Văn trầm xuống, ánh mắt không tốt liếc nhìn đứa trẻ trong ngực anh, trầm giọng nói, “Đã lâu cậu không về nước, không ngờ lần này về đã có con trai lớn như vậy. Chỉ là tính tình thằng bé có vẻ không được tốt lắm, luôn miệng nói cháu là ba nói, cậu nói xem, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Anh ta cố tình nhấn mạnh chữ cậu, đôi mắt đen càng trở nên lạnh lùng, hiển nhiên coi anh là sỉ nhục của nhà họ Mạnh.

Hoắc Cố Chi trở về nước một tháng trước, nhưng không thông báo cho bất kỳ ai, anh cũng không có hứng thú đi dự tiệc của Mạnh gia, nếu không phải bảo bảo lên chạy đến đây làm loạn, giờ này anh còn đang ôm vợ nằm trong chăn ấm đây, sao có thể đến đây tự tìm khó chịu ỉn!

Nghĩ đến đây, anh mím mím môi mỏng, càng không kiên nhẫn, “Thật sao? Thằng bé còn nhỏ không hiểu chuyện, nói thế nào thì cậu cũng là anh họ nó, không phải nên rộng lượng bỏ qua sao?”

Lúc này cũng viện đến quan hệ để nhờ vả rồi sao? Mạnh Thiếu Văn nghe vậy, trong lòng cười lạnh một tiếng, đầu tiên là trấn an vợ sắp cưới đang hoảng sợ, sau đó anh ta bước xuống khán đài, đứng trước mặt Hoắc Cố Chi, so với người đàn ông cường tráng từng làm lính nhiều năm như anh, khí thế của anh ta cũng không hề kém, “Có phải anh cố ý đến đây đập phá phải không? Mạnh Văn Thiếu tôi tốt xấu gì cũng biết phân biệt chuyện đúng chuyện sai, con trai của anh đến đây gọi tôi là ba, đây rõ ràng là muốn khiến buổi lễ đính hôn hôm nay không thể tiến hành!”

Người đàn ông này chính là sỉ nhục của nhà họ Mạnh, cũng là người anh ta ghét nhất, ông đã lần thẩn rồi nhưng anh ta vẫn còn rất bình thường, nhà họ Mạnh nhất định sẽ không tiếp nhận những thứ như thế này!

Lời này vừa nói ra đã khiến không khí xung quanh nóng rực trong nháy mắt trở nên lạnh băng, ở đây không có ai là kẻ ngốc, nhìn hai người đàn ông giương cung bạt kiếm, họ rớt rít bu vào muốn xem kịch hay.

Ông Mạnh rất yêu thương người con trai tên là Hoắc Cố Chi này, nếu không phải là anh không quan tâm đến tập đoàn Hằng Viễn thì e rằng người nói nghiệp hiện tại chưa chắc là Mạnh Thiếu Văn!

“Hoắc Cố Chi, cậu đừng có đến đây gây chuyện!” Vương Cốc Tuyết, vợ của Mạnh Kiệt Đình im lặng từ đầu đến giờ không nhận được nữa, bà ta lập tức đứng dậy tức giận nói, “Coi như cậu có thành kiến với nhà họ Mạnh thì cũng đừng có đến lúc này chứ! Cậu thật sự cho rằng ra ngoài tìm bữa một thằng nhà quê đến đây làm loạn là có thể che giấu lòng dạ đen tối của cậu rồi sao? Tôi cho cậu biết, kể cả là ba có cưng chiều cậu đến đâu thì chúng tôi cũng không để yên chuyện này đâu!”

Bây giờ ba ta thật sự đã quyết định trở mặt rồi, gọi thằng tên Hoắc Cố Chi, không để lại chút nào tình cảm và thể diện.

Mạnh Kiệt Đình nhìn thấy, hơi lúng túng kéo tay vợ, gấp gấp nói nhỏ với bà ta, “Sao em có thể không giữ chút thể diện nào cho chú ấy vậy! Chú ấy đã vất vả từ Mĩ về đây để tham gia tiệc đính hôn của Thiếu Văn, sao có thể có tình huống này chứ?”

Vương Cốc Tuyết tức giận đến phát run cả người, nhìn chồng mình ôn hòa bên cạnh, đáy mắt bà ta như có tia lửa, giọng nói càng trở nên lạnh lùng, “Cậu ta không cố ý chẳng lẽ là tôi cố ý? Ông đừng có tốt quá để nó lừa, nhà họ Mạnh không hoan nghênh cậu ta!”

Chồng của bà ta là người lương thiện, nhưng lại hiện lành đến mức không nhìn xem Hoắc Cố Chi là ai, là con trai của ba, muốn đến đây để tranh giành gia sản với Thiếu Văn, bây giờ còn gây chuyện như vậy, không phải cố ý muốn phá thì là gì?

Theo âm thanh cảm tức của Vương Cốc Tuyết vang lên, không khí xung quanh nhất thời trở nên phức tạp, người xem nào nhiệt lại càng nhiều hơn, đây quả là bí mật của hào môn (nhà giàu), trước kia chỉ nghe nói Hoắc Cố Chi không hợp với nhà họ Mạnh, không ngờ chuyện còn phức tạp đến mức này!

“A.... ..”Hiển nhiên đây không phải lần đầu tiên anh bị đối xử với thái độ này, anh khẽ nhếch môi, mắt phượng lạnh lùng liếc nhìn người nhà họ Mạnh, sau đó trầm thấp cười một tiếng, “Nhà họ Mạnh các người có hôn lễ hay tang sự gì cũng không liên quan đến tôi! Tôi chỉ đến đây để đón con trai mình về!”

Trong khi nói chuyện, anh nhìn bảo bảo trong ngực nghiêm mặt nói, “Thằng nhóc này, có phải con ngứa chân rồi phải không? Không có việc gì chạy đến đây là gì? Có biết mẹ con ở nhà rất lo không hả?”

Bảo bảo lè lưỡi, quay ra làm mặt quỷ với nhà họ Mạnh, sau đó vui vẻ nói, “Con chỉ muốn đến chơi với anh họ một lúc, ai ngờ bọn họ lại tưởng thật! Nhưng mà hình như anh họ không được vui lắm!”

Bàn tay mũm mĩm chỉ vào Giản Uyển Linh đang được ba mẹ ôm vào ngực an ủi, cười một tiếng, trên khuôn mặt bánh bao hiện lên một tia chán ghét, “Cái dì kia đúng là mềm yếu quá mức, giả bộ bệnh tật gì chứ? Anh họ, anh nhất định phải suy nghĩ thật kĩ, vợ là người sẽ ở với mình cả đời, vì vậy ngàn vạn lần không thể cưới một thứ tàn phẩm về, như vậy thì nhất định không xong rồi!”

Lời nói của tiểu quỷ vang lên, khiến khách mới không nhịn được bật cười, thằng bé này chắc chỉ mới tầm 4, 5 tuổi mà mở mồm ra là anh họ này anh họ nọ, còn luôn miệng nói vợ sắp cưới của người ta là thứ tàn phẩm.

Chỉ là không phải sao? Chuyện hai chị em nhà họ Giản tàn sát nhau năm đó mặc dù đã bị giấu đi, nhưng đại khái câu chuyện mọi người vẫn có thể biết được.

Con gái lớn nhà họ Giản mặc dù vẫn may mắn sống sót nhưng lại mất trí nhớ, giọng nói cũng biến đổi, đẹp thì đẹp, nhưng lại biến thành người đẹp bệnh tật, sau này còn không biết có thể sinh con không đây?

Sắc mặt người nhà họ Giản càng trở nên khó coi, Chung Tiểu Dung mở mồm mắng to, “Ồ đâu ra đứa nhà quê như thế này, lại còn dám nói con gái nhà người ta như vậy? Dù sao đây cũng là em họ của Thiếu Văn, sao có thể như thế này! Hừ, xem ra đúng là cha mẹ không biết dạy con!”

Hoắc Cố Chi vẫn luôn bình tĩnh nghe thấy những lời này, sắc mặt lập tức trầm xuống, nhìn Chuông Tiểu Dung nói năng lỗ mãng, đáy mắt lộ ra ý khinh miệt, “Trước kia mới chỉ biết Giản phu nhân sinh ra trong một gia đình có học thức, không ngờ công phu mắng người cũng không kém cạnh! Một thằng bé mới bốn năm tuổi thì biết cái gì? Nói chuyện cũng không biết kiêng kị một chút, Giản phu nhân đi so đo với một đứa bé không sợ bị người ta cười cho sao?”

Bảo bảo mới bốn tuổi nằm trên vai Hoắc Cố Chi ghéech đầu cười với Chung Tiểu Dung cười hì hì nói, “Ai, nói lời tử tế với những người này đúng là khó khăn!”

Giọng nói yếu ớt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào hiện lên nụ cười yếu ớt, nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ trêu tức, hiển nhiên là cố ý.

Chung Tiểu Dung giận đến run người nhưng không nói lại được câu nào, đã lâu không có kẻ nào dám chọc tức bà ta như vậy, cho dù tức giận cũng không thể làm gì.

“Được rồi, tạm thời con nói ít thôi!”, nhìn bảo bảo đang hưng phấn trong ngực, Hoắc Cố Chi vỗ nhẹ cái đầu nhỏ của con, mềm mại cười.

Tổ hợp vú em, con nít, đây là suy nghĩ đồng loạt xuất hiện trong đầu phái nữ lúc này.

Sao trước kia chưa từng nghe chuyện Hoắc Cố Chi kết hôn, có con vậy? Nhìn đi nhìn lại, người đàn ông này quả thật vẫn đẹp trai, có khí chất hơn Mạnh Thiếu Văn một chút!

Mạnh Thiếu Văn không muốn tiếp tục dây dưa với Hoắc Cố Chi ở đây, môi mỏng khẽ mấp máy, trực tiếp lạnh giọng đuổi khách, “Những khách mời ở đây trong lòng đều hiểu rõ, Mạnh Thiếu Văn tôi cam đoan chưa

bao giờ có con riêng. Con trai của anh Hoắc đến đây quấy rối tạm thời bỏ qua đi! Mạnh Thiếu Văn tôi còn muốn tiếp tục buổi lễ đính hôn này.

Thật ra Hoắc Cố Chi đã sớm không muốn ở đây nữa rồi, anh kiêu ngạo nhìn qua đồng bàn ghế bị đổ, sau đó cười một tiếng, “Mặc dù cậu không muốn nhận người cậu này, nhưng thân là trưởng bối tôi không thể tay không đến đây! Hà Cửu mang quà lên đây!”

Một người đàn ông ôm một đứa bé trong ngực nhưng không hề có chút ủy mị, ngược lại càng tôn thêm vẻ anh tuấn khôi ngô, thu hút ánh mắt mọi người.

Hà Cửu nghe thấy liền cầm hộp quà đứng lên, chỉ là không có ai đứng ra nhận quà, cuối cùng anh để luôn lên ghế.

Mạnh Thiếu Văn lạnh lùng liếc nhìn gói quà được gói rất đẹp, nhếch miệng mỉa mai, “Anh Hoắc đúng là suy nghĩ chu đáo, đầu tiên là cho con đến đây náo loạn, sau đó còn tặng quà, Văn Thiếu tôi thật sự là không dám nhận thịnh tình này.

Trong giọng nói đầy vẻ trào phúng, Hoắc Cố Chi căn bản là không thêm để ý, anh cũng không phải là kẻ ngu, sao có thể đưa cái thứ gì tốt chứ? Hừ, đợi lát nữa mở quà thì đừng có khóc!

“Ba, mẹ tới!” Bảo Bảo đang nhàm chán nằm trong ngực anh nhìn quanh, chợt thấy Ngu Vô Song phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn vui mừng, lập tức trèo xuống khỏi người anh, “Mẹ, mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Ngu Vô Song nhìn thấy cảnh này, lông mày không khỏi nhíu lại, nhẹ giọng nói, “Con chạy chậm thôi không ngã bây giờ!”

Âm thanh mềm mại vang lên như cơn gió thoảng qua khiến lòng người tê dại, nhà họ Giản và nhà họ Mạnh không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc.

Nhất là Mạnh Thiếu Văn, anh ta ngẩng đầu lên, trái tim như ngừng đập.

9. Chương 8: Ngu Vô Song

Người con gái vừa xuất hiện đã lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Mạnh Thiếu Văn hơi ngẩng đầu, nhìn thấy một cô gái mặc áo hồng, quần lụa đỏ nhàn nhạt mỉm cười đang dần tiến về bên này, gió lớn từ biển thổi vào khiến tà váy nhẹ lay động, mái tóc bay theo chiều gió.

Khi Mạnh Thiếu Văn nhìn khuôn mặt đã bị mái tóc quấn màu nâu che mất, hô hấp dường như đình trệ, khó tin bước lùi hai bước, trong miệng lẩm bẩm, “Tiểu Như?”

Người phụ nữ đột nhiên xuất hiện xinh đẹp rạng ngời, như một viên bảo thạch lấp lánh đến chói mắt khiến cho bao người đàn ông ở đây không thể rời mắt.

“Me, mẹ....” Lúc này, bảo bảo đã không thể chờ được nữa, tụt xuống khỏi người Hoắc Cố Chi, sau đó chạy thật nhanh đến chỗ Vô Song lập tức nhào vào lòng cô, khuôn mặt bánh bao non nớt tràn đầy vui mừng, “Bây giờ lạnh rồi sao mẹ không mặc dày thêm một chút? Nếu như mẹ bị ốm thì bảo bảo sẽ rất đau lòng!”

Thằng bé ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của Ngu Vô Song, hiển nhiên là rất lệ thuộc vào cô, không ít người nghe câu nói này đều sớm ôm bụng mà cười.

Hoắc Cố Chi lạnh lẽo nhìn người đàn ông đã đứng chết trân vì sợ hãi kia, đáy mắt lộ ra hàn ý, Mạnh Thiếu Văn ơi Mạnh Thiếu Văn, những ngày an nhàn của cậu coi như chấm dứt, sau khi Giản Uyển Như dục hỏa trọng sinh đã hoàn toàn khác xưa, các người hãy chờ ngày bị cô ấy moi tim lột da đi.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Ngu Vô Song hiện lên ý cười nhàn nhạt, cô cúi đầu xuống, nhéo nhẹ gò má mềm mại phúng phính của bảo bảo, “Mẹ không lạnh, tìm được bảo bảo là mẹ yên tâm rồi!”

Dứt lời, cô dặt tay bảo bảo đến bên cạnh Hoắc Cố Chi, đối với khuôn mặt vô cảm của người đàn ông kia, cô mềm mại cười một tiếng, nhẹ nhàng giải thích, “Không thấy con em rất lo lắng nên mới đi theo!”

Trong mắt Hoắc Cố Chi thoáng qua một vệt sáng, đưa tay kéo cô vào trong ngực, ừ một tiếng.

Nhưng trong lòng không nhịn được mà cười lạnh, nói về diễn trò, bây giờ Vô Song lại tặng thêm một bậc, nhẽ ra người phụ nữ trong lòng anh bây giờ phải được phong danh hiệu diễn viên xuất sắc nhất của năm mới đúng!

Cũng không biết sau khi cô chỉnh dung, Mạnh Thiếu Văn có nhận ra không?

Hai người ôm nhau đứng cùng một chỗ gây nên hiệu ứng thị giác cực mạnh, đều là trai tài gái sắc, quả thật so với cô dâu chú rể còn muốn nổi trội hơn.

Giản Uyên Linh ôm ngực đứng im, sững sờ nhìn Ngu Vô Song, đáy mắt thoáng qua vô số kinh hoàng.

Người phụ nữ này là ai? Sao cô ta lại giống chị ta đến vậy?

Theo bản năng cô ta quay người nhìn Mạnh

Thiếu Văn, chỉ thấy anh đang kinh ngạc không hề chớp mắt nhìn chằm chằm người phụ nữ kia.

Giờ phút này, trong lòng Giản Uyên Linh hiện lên bao nỗi sợ hãi, sắc mặt cô ta trắng bệch, yếu ớt gọi Mạnh Thiếu Văn, “Thiếu Văn, em hơi mệt, anh đỡ em được không?”

Chung Thiếu Dung đứng bên cạnh nghe tiếng cô ta, liền thu hồi lại ánh mắt nghi hoặc, vội vàng đỡ con gái ngồi xuống, càng mất kiên nhẫn nói: “Con xem con đi, thân thể đã không tốt còn không an phận! sao phải đứng lên làm gì?”

Giản Uyên Linh thấy mẹ mình đột nhiên nổi đóa, đáy mắt thoáng qua một tia khó chịu.

Người mẹ này của cô càng ngày càng không làm được việc gì nên hồn, cũng không nhìn xem đây là ở đâu mà còn nói những lời này, không sợ người ta biết thân thể của cô ta không tốt sao?

Chợt nghe thấy âm thanh nhu nhược, khiến Mạnh Thiếu Văn bừng tỉnh, anh ta nhìn nụ cười xinh đẹp của Ngu Vô Song, rồi nhanh chóng thu lại tầm mắt, đáy mắt trở nên lạnh lẽo.

“Vẫn chưa thoải mái sao?” Sau đó anh ta đến bên cạnh Giản Uyên Linh, cố gắng đè nén sự khó chịu trong lòng, nhưng những cảm xúc khác lạ không ngừng nhen nhóm trong lòng anh ta. Khiến nụ cười trên mặt cũng trở nên cứng nhắc: “Có muốn về nghỉ trước không?”

Giản Uyên Linh đã phải kiên nhẫn rất lâu mới có thể chờ đến buổi đính hôn này, chỉ mới nghĩ đến ngày cô tra được mặc lên người bộ váy cưới hoàn mỹ nhất cũng khiến cô ta cảm thấy thỏa mãn, cô ta hiểu rất rõ tâm tư của những người phụ nữ ở đây, chính vì vậy cô ta chỉ muốn giảm bớt cái ý tưởng đó dưới gót giày của mình.

Nhưng toàn bộ màn kịch hôm nay như một cái tát vào mặt cô ta, cô ta vốn không phải là người dịu dàng lương thiện gì cho cam, nhưng những năm gần đây để giả danh Giản Uyên Như mà cô ta phải che giấu tâm địa thật sự của mình.

Bây giờ cô ta đã rất cuồng. nước mắt tràn đầy khóe mắt, mềm mại nhìn Mạnh Thiếu Văn, đã sớm khóc ra tiếng: “Thiếu Văn ... đây là bữa tiệc đính hôn của chúng ta ... anh có thể để cho những người không liên quan kia rời đi không? Em chỉ muốn ngày hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong đời em thôi!”

Nếu như khuôn mặt xinh đẹp mà mị của Ngu Vô Song khiến anh ta khiếp sợ, thì cặp mắt đỏ ửng vì khóc của Giản Uyên Như càng khiến lòng anh ta đau đớn. anh ta không tìm được ôm Giản Uyên Linh và ngực, dịu dàng hôn lên đỉnh đầu, “Xin lỗi, tiểu Như, anh đã không để ý đến cảm giác của em, anh đã hứa sẽ cho em một bữa tiệc đính hôn hoàn hảo, những thứ ngoài ý muốn này anh nhất định sẽ xử lý thật tốt!”

Đây mới là Uyên Như, là Uyên Như của anh, tại sao vừa rồi anh lại thấy bóng dáng của Uyên Như trên một người phụ nữ khác?

Nghĩ tới đây anh ta đột nhiên cảm thấy áy náy, càng ôm chặt Giản Uyên Linh như muốn che chở, một chút cũng không lộ ra suy nghĩ vừa rồi của mình.

Anh ta đã nợ Uyển Như quá nhiều, sợ rằng cả đời này cũng không thể trả hết.

Đều nói kẻ trong cuộc là kẻ ngu muội nhất, người ngoài cuộc lại nhìn rất rõ ràng, đột nhiên xuất hiện một mỹ nữ xinh đẹp đến ma mị, nhưng ánh mắt lại tỉnh mịch, nụ cười hoàn mỹ đến mức khiến người ta kinh ngạc.

“Họ Hoắc kia, rốt cuộc gia đình các người muốn thế nào đây? Không nhìn thấy hôm nay là ngày lễ đính hôn của con gái tôi hay sao mà vẫn còn muốn quấy rối?” Hôm nay Giản An Dương không đứng ở đây, Chung Tiểu Dung nói chuyện cũng không thêm dùng não suy nghĩ, bà ta tức giận nhìn đám người kia, đáy mắt như muốn bốc lửa, “Đi ngay cho tôi! ở đây không quan nghênh các người.”

Ngu Vô Song xuất hiện thu hút sự chú ý của vô số người, đàn ông không bao giờ keo kiệt sự tán thưởng đối với những cô gái trẻ đẹp.

Hoắc Cố Chi đảo qua một lượt, ghi nhớ toàn bộ ánh mắt của những thằng đàn ông kia, anh nhếch môi mỏng, không thêm để ý đến Chung Tiểu Dung, quay sang nhìn Mạnh Kiệt Đình hiên lạnh, “Đã có người không chào đón em như vậy, vậy chúng em về trước, đợi mấy ngày nữa rảnh rồi em đưa cả nhà về thăm anh và ba.”

Cả đời Mạnh Kiệt Đình sống dưới sự sắp xếp của ba, về già lại càng thêm an nhàn, bình thường không phải ra ngoài du lịch cũng là ở nhà uống trà, dưỡng tâm, không hề có ý gì xấu.

Đối với người em trai ít hơn mình rất là nhiều tuổi này, ông thực sự không có ý gì khác, ngược lại càng yêu thương giống như con trai mình, nghe Hoắc Cố Chi nói với mình như vậy, ông vui sướng đứng lên: “Được được, vẫn còn nhớ đến ba là tốt rồi, mấy ngày nữa rảnh thì đưa vợ và con trai về chơi đấy!”

Hoắc Cố Chi gật đầu đồng ý, tư thái cao ngạo ôm vợ và con trai rời đi, khiến không ít người nhìn theo thèm thùng.

Lúc này Mạnh Thiệu Văn còn đang lo lắng cho Giản Uyển Linh nên không chú ý đến chuyện này, nhưng khi đã yên ổn, anh lén chạy ra ngoài, phức tạp lên tiếng.

“Anh Hoắc, xin dừng bước!”

10. Chương 9: Quang Minh Chính Đại Chấm Mút

“Em cũng thật là lợi hại, không kiên nhẫn tới như vậy, vì sợ Mạnh Thiệu Văn sẽ được toại nguyện mà cưới Giản Uyển Linh sao?”

Rời khỏi khách sạn Thịnh Cảnh, gương mặt tuấn tú của Hoắc Cố Chi trong nháy mắt trầm xuống, không còn thấy được tác phong nhanh nhẹn lúc trước, anh nhíu mày kiểm nhìn người phụ nữ với những đường cong lung linh bên cạnh, cắn răng lạnh lùng thổi bên tai cô: “Ăn mặc như vậy, người nào không biết còn tưởng rằng hôm nay chính em mới là người tổ chức đám cưới đó.”

Người đàn ông có khuôn mặt anh tuấn tựa như trích tiên, nhưng những lời anh nói lại hờ hững như mây bay, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng của bản thân.

Giản Uyển Như sau khi dực hỏa trọng sinh đổi tên thành Ngu Vô Song, cô cũng không còn là chiếc bánh bao mềm nằm đó nữa rồi.

Liếc mắt nhìn người đàn ông có cái vẻ ngoài cười trong không cười bên cạnh, cô mím môi cười ưu nhã một tiếng, giọng nói nhẹ nhàng mà diễm lệ: “Hoắc Cố Chi, trí nhớ của anh không tốt thì phải, quên rồi sao, vậy này chính là lúc anh đi công tác ở Paris mua cho em mà. Hôm nay em mặc chính là để cho anh vui vẻ.”

Sau khi phẫu thuật thẩm mỹ thì Ngu Vô Song có mắt hai mí, đôi mắt to tròn long lanh hết sức xinh đẹp, lúc này cô đang chớp chớp mắt, đôi hàng mi dài cong lên, nhìn anh cười duyên dáng, khiến trái tim Hoắc Cố Chi lập tức tê dại.

Trong lòng anh thầm mắng cô là tiểu yêu tinh, vừa định mở miệng, lại nghe thấy giọng nói của một người đàn ông vang lên từ đằng sau.

Giống như một loại bản năng, anh liền thay đổi nét mặt, quay đầu lại, còn chưa kịp mở lời, cô gái bên cạnh đã bước tới xã giao:

“Vị tiên sinh này có chuyện gì sao? Lúc vừa nãy là do bảo bảo nhà tôi không hiểu chuyện, nếu thành bé quấy rầy anh, tôi thay nó xin lỗi anh, thật xin lỗi.”

Lãnh Tinh Bách cũng không ngờ anh ta chỉ nói một câu ‘Xin đừng bước.’, sẽ khiến cho người phụ nữ này chú ý, dù sao ở trong mắt của anh ta, người phụ nữ xinh đẹp này có vẻ luôn tỏ ra kiêu ngạo.

Anh ta sững sốt hai giây, cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt, cô có khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, mắt hai mí, to tròn, ngũ quan tinh xảo quyến rũ, mặc bộ váy đỏ rực vô cùng chói mắt, đối chọi với vẻ mặt lạnh lẽo thật giống như là không cùng một người, nhưng không biết vì sao, lúc cô từ từ tiến gần, anh ta lại nghĩ cô là Giản Uyển Như.

Trong lòng khẽ cười nhạo một tiếng, Lãnh Tinh Bách vớt những suy nghĩ ngổn ngang kia ra khỏi đầu, khuôn mặt tươi cười niềm nở, khiêm tốn nói: “Hoắc phu nhân suy nghĩ nhiều rồi, con trai cô rất đáng yêu, không hề quấy rầy tôi. Vừa rồi muốn gọi hai người lại, thực ra là do tôi cảm thấy Hoắc phu nhân cực kỳ giống với một người bạn thân trước đây của tôi.”

Một câu Hoắc phu nhân kia khiến cho sắc mặt vốn đang u ám của Hoắc Cố Chi trở nên hòa hoãn, anh kêu Hà Cửu dẫn bảo bảo lên xe trước, sau đó nhíu mày nhìn Lãnh Tinh Bách: “Ý của Lãnh tiên sinh là đáng vẻ của vợ tôi quá đối bình thường sao, lại có thể tùy tiện trông giống người khác?”

Sau khi tới gần Ngu Vô Song, Lãnh Tinh Bách mới phát hiện ra phía bên phải dưới môi cô có một nốt ruồi nhỏ, nếu như nhìn không kỹ, căn bản sẽ không phát hiện ra.

Anh ta và Giản Uyển Như biết nhau từ nhỏ, quá rõ trên mặt cô ấy có hay không có nốt ruồi, lúc này, anh ta dường như sáng tỏ, mọi nghi ngờ trong lòng đều tiêu tan.

Lúc này lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của người đàn ông kia, anh ta nhướn mày, không khỏi bật cười: “Hoắc tiên sinh nói đùa rồi, nếu nói phu nhân của anh có diện mạo quần chúng, thì phụ nữ trên thế giới này cũng không dám sống nữa?”

Không thể phủ nhận, tự nhiên lại xuất hiện một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, lại còn thuộc dạng mỹ nhân khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng, chỉ là Hoắc Cố Chi kia từ khi nào đã lấy vợ đẻ con? Mà ngay cả con trai cũng đã lớn như vậy?

Ngu Vô Song kéo cánh tay Hoắc Cố Chi, xinh đẹp thanh tú đứng ở đó, giống như một bức tranh tiên nữ mỹ lệ.

Cô cười hơi nhếch môi đỏ mọng, vẻ mặt mềm mại: “Cố Chi, anh không nên trêu đùa Lãnh tiên sinh nữa, em tự hiểu bản thân mà.”

Nhìn cô gái nhỏ đang làm dáng trước mắt mình, trong lòng Hoắc Cố Chi không khỏi cười lạnh, có người khen cô xinh đẹp, trong lòng cô nhất định rất vui mừng!

Trước mặt người khác cô luôn lôi kéo tay anh thể hiện sự thân mật, nhưng ở sau lưng, lại hận không thể tránh anh thật xa.

Nghĩ tới đây, mắt phượng của Hoắc Cố Chi xẹt qua một tia tinh mịch, anh đứng yên ôm thật chặt cô gái nhỏ trong lòng, bàn tay tà ác bắt đầu di động vuốt ve những đường cong hoàn mỹ trên cơ thể cô, cũng chẳng quan tâm giờ đang là ban ngày.

Trong nháy mắt, khuôn mặt vui vẻ của Ngu Vô Song trở nên cứng ngắc, nhưng trước mặt người ngoài, cô lại không dám lên tiếng, chỉ có thể mím môi nín nhịn.

Đã xác định được người phụ nữ này chỉ là giống với Giản Uyển Như thì Lãnh Tinh Bách cũng không muốn tiếp tục trò chuyện nữa, anh ta cười cười rồi tìm một cái cớ để rời đi.

Dù sao Hoắc Cố Chi cũng là con riêng của nhà họ Mạnh, Thiếu Văn coi hắn ta là kẻ thù, còn anh ta và Thiếu Văn lại quen biết từ nhỏ, kẻ thù của cậu ấy, anh ta cũng không muốn kết giao.

.....

Sau khi anh ta rời đi, Hoắc Cố Chi ôm Ngu Vô Song lên xe, vừa mới đóng cửa xe, khuôn mặt tỉnh táo của Ngu Vô Song liền lạnh xuống, cô lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông xấu xa trước mặt, thấp giọng cười cợt: “Hoắc tiên sinh đúng là dày dặn kinh nghiệm trộm ngọc châu hương, lại dám ở trước cửa khách sạn nơi đông người mà làm ra hành động hạ lưu như thế.”

Xem kìa, vừa mới rồi còn thân thiết gọi anh là Cố Chi, chưa được mấy phút đã đổi thành Hoắc tiên sinh rồi?

Hoắc Cố Chi ung dung dựa lưng vào ghế ngồi, đối mặt với cô gái đang nổi đóa bên cạnh, bèn chê cười: “Vô Song, chú ý thân phận một chút, đây là thái độ em dùng để nói chuyện với anh sao? Hay là anh phải gọi em là Tiểu Như? Em mới có thể nhớ lâu một chút?”

Đúng thế, cô bây giờ tuy là vô cùng nở mày nở mặt, nhưng mà tất cả những thứ đó đều là anh cho, rời khỏi anh, cô sẽ chẳng còn lại gì.

Hai người vừa lên xe đã giương cung bạt kiếm, khiến cho Hà Cửu và bảo bảo đều không dám thở mạnh.

Ngu Vô Song nghe vậy, khựng lại vài giây, gò má bạch ngọc không chút tươi cười, cô rũ mắt, nhàn nhạt mỉm cười: “Xin lỗi, vừa rồi tôi quá kích động. Hoắc tiên sinh giúp tôi có thể tiếp tục đi học, từ nay về sau, tôi sẽ để anh tùy tiện đòi hỏi.”

Bảo bảo bốn tuổi nhìn cảnh này đã quá quen thuộc, cho nên bé cũng không kinh ngạc, ngược lại chỉ tựa lên ghế, nói với Hà Cửu đang lái xe: “Vừa rồi ba lén lút sờ soạng lưng của mẹ mấy lần, cho nên mẹ mới tức giận.”

Hà Cửu vừa nghe đã sợ tới mức suýt mất tay lái, trên trán hiện ra mấy giọt mồ hôi lạnh.

Trong lòng thầm nghĩ, mẹ nó, vì sao Tham Mưu Trưởng sau khi giải ngũ lại càng ngày càng cỗi mủ vậy, giữa chốn đông người dám sờ soạng con gái nhà người ta? Chắc chắn chắc Quá là suy đồi đạo đức, đã từng được huấn luyện trong quân ngũ, sao có thể như thế chứ.

.....

Nhìn cô gái nhỏ bên cạnh yên lặng mím môi, trong mắt Hoắc Cố Chi lộ ra một tia u ám, có những lúc anh rất hận cái miệng của mình, sao lại cứ nói bừa vậy? Rõ ràng là trong lòng anh không nghĩ như thế mà

Suy nghĩ một chút, rốt cuộc anh cũng không cam lòng, lại nhẹ giọng bổ sung: “Em định tuần sau tới Thịnh Cảnh báo danh sao? Em cũng không nên quên, em ở nước Pháp rất nổi tiếng, có thân phận tốt như thế lại không dùng, sao phải đi làm một nhân viên nhỏ nhỏ? !”

Trong lòng anh là ngàn vạn cái buồn bực vì cô mới trở về đã tiếp xúc với Mạnh Thiếu Văn, chỉ vì không chịu được gia đình chồng Chính mẹ ruột anh còn tỏ ra xa cách với anh, sao anh có thể quản được? Anh đúng là nuôi sói mất trắng rồi, bên ngoài thì tươi cười rạng rỡ, quay lại liền trở mặt với anh.

11. Chương 10: Đêm Tân Hôn

Editor: Tử Tinh

“Hoắc tiên sinh, chuyện này chúng ta đã thương lượng rồi, không lẽ anh còn có ý kiến khác?” Ngu Vô Song yên lặng ngồi trong xe, đối mặt với người đàn ông chuyên xoi mói kia, cô đành tận lực ôn hòa nhã nhặn, nhưng mà người đàn ông này thực sự quá xấu xa rồi, khiến cho người luôn gia giáo đức hạnh như cô lần nào cũng không nhịn được mà tức giận trở mặt.

Cô gái nhỏ da thịt trắng nõn như tuyết, hai hàng lông mi uốn cong, cứ như vậy mà chớp mắt với anh, khiến cho Hoắc Cố Chi lập tức mủi lòng, anh duỗi cánh tay dài, ôm cô vào trong lòng, nhả mồm nói giọng buồn bực: “Cần gì phải khiến bản thân mệt mỏi như thế? Anh đã nói rồi, tất cả anh đều dành cho em, ngay cả cổ phần của tập đoàn Hằng Viễn trong tay anh cũng có thể chuyển nhượng cho em, mặc dù không nhiều, nhưng ít ra cũng có thể khiến cho Mạnh Thiếu Văn ghen tị.”

Những năm trước vì cô còn đi học, anh cùng cô định cư ở Pháp, đối với người ngoài đều nói là sang Mỹ phát triển, năm năm qua, anh thường xuyên bay tới bay lui từ trong nước ra nước ngoài, cô gái này nên động tâm một chút chứ, phải biết rằng anh đã vì cô mà bỏ ra rất nhiều tâm tư.

Khẽ lắc đầu, Ngu Vô Song dời mắt, hàng lông mi nhẹ nhàng rủ xuống, tạo thành bóng râm trên khuôn mặt sáng long lanh, nhếch môi cười nhạt, nụ cười xinh đẹp rạng ngời, nhưng lại không thể che giấu đau thương tận trong xương tủy.

“Khuôn mặt tôi đã động qua dao kéo, còn sợ họ có thể nhận ra? Giản Uyển Linh đoạt hết mọi thứ của tôi, tôi lại cứ như thế bỏ qua cho cô ta, không phải sẽ thành cái bánh bao mềm sao?”

Cô của trước kia, rất để ý tới cái danh xưng hào môn quyền quý, khiến cho bản thân luôn phải sống theo quy củ cứng nhắc, cô của hiện tại chỉ muốn sống theo ý mình, cô không còn là đại tiểu thư nhà họ Giản nữa, cô là Ngu Vô Song, chính là bông hoa bước ra từ địa ngục để báo thù.

Một câu ‘trên mặt đã động dao kéo’ nhẹ nhàng băng qua kia, lại khiến trong lòng Hoắc Cố Chi rung động, đáy mắt anh khẽ lộ vẻ thâm trầm, với tay nâng lên chiếc cằm tinh xảo của cô, nhẹ giọng cười: “Em yên tâm, không có ai ghét bỏ khuôn mặt giả tạo này đâu. Bác sĩ do chính anh tìm về, không lẽ em còn nghi ngờ ánh mắt của anh?”

Để cho cô hài lòng, anh đã tìm chuyên gia phẫu thuật thẩm mỹ hàng đầu thế giới, nghiên cứu hơn mấy tháng trời mới tiến hành phẫu thuật.

Trước kia toàn thân cô đều toát ra vẻ lạnh lùng như ngọc, cô bây giờ lại quyến rũ động lòng người, hai phong cách hoàn toàn bất đồng.

Nhưng anh vẫn có thể nhận thấy sự lạnh lẽo khó dè nén trong đáy mắt cô, cho nên có rất nhiều việc anh tình nguyện để cô quyết định, cô trước kia là thiên kim đại tiểu thư, luôn không cần lo lắng ăn mặc, anh không thể để cô luôn theo sau mình, khiến cô cảm thấy bất tiện.

“A Hoắc tiên sinh, còn muốn tôi khen ánh mắt anh chuẩn sao?” Ngu Vô Song hoàn toàn không theo kịp ý nghĩ của người đàn ông này, đánh mạnh lên cái tay đang làm loạn của anh, trợn mắt tức giận, đôi mắt lạnh lẽo dần trở nên có sức sống: “Nhưng mà đúng là tôi rất muốn cảm tạ, nếu không phải anh tìm bác sĩ giỏi như vậy, tôi cũng không thể trở nên xinh đẹp như thế này.”

Hoắc Cố Chi cũng không thềm để ý tới giọng nói giễu cợt của cô, vẫn cười vui vẻ như cũ, sửa sang lại ống tay áo, khẽ nhếch môi mồm: “Nếu em đã quyết định rồi, thì anh cũng không có gì để nói! Buổi tối muốn ăn cái gì? Nữ Vương đại nhân sắp bị biến thành người làm trong tộc rồi, nên nhân mấy ngày này mà hưởng thụ cho tốt một chút?”

Anh lười biếng tựa lưng vào ghế, mắt phượng tinh tường híp lại, trên môi mỉm cười, tuần nhan hoàn mỹ, nhìn thoáng qua sẽ cảm thấy anh thật giống với một vị công tử ưu nhã.

Duy chỉ có Ngu Vô Song mới biết được người đàn ông này lòng dạ đen tối nhường nào, rõ là ma quỷ đội lốt thiên sứ.

Cô đang ngồi đây âm thầm oán trách, bảo bảo bên cạnh lại không kiềm chế được, mặc kệ Hoắc Cố Chi đang ngồi đó, bé lập tức nhào vào trong ngực Ngu Vô Song, khuôn mặt nhỏ nhắn dựa tới đùi lui trên ngực cô, giọng nói êm ái: “Mẹ à, mẹ đừng âm ỉ với ba. Ba rất yêu mẹ đó, những lúc mẹ thức đêm làm việc trong thư phòng ba đều rất lo lắng, chỉ sợ mẹ không trụ nổi, còn cố ý bảo chú Hà Cửu làm đồ ăn ngon mang tới nữa.”

Giọng của cậu con trai nhẹ nhàng êm ái, ngọt ngào giống như viên kẹo đường, khiến cho Ngu Vô Song trong nháy mắt trở nên mềm nhũn, cô hạ mắt, nhìn con trai nhỏ nhào vào ngực mình nũng nịu, không khỏi toét miệng cười: “Con trai ngốc, con thì biết gì mà nói chứ.”

Sắc mặt Hoắc Cố Chi bên cạnh càng thêm đại biến, anh cau mày nhìn cô gái nhỏ kia, thấy cô đang cười tinh khiết vui vẻ, trong lòng có chút hoài niệm.

Nhưng rốt cuộc cũng không bỏ được mặt mũi, tay anh kéo lấy bảo bảo ôm vào ngực, tức giận vươn tay véo má bé, cười nham nhảm: “Con trai tốt, con nửa đêm không chịu ngủ còn lên theo dõi ba sao? Về tới nhà ba sẽ nói với bác quản gia, để cho bác ấy mỗi ngày đều giám sát con đúng chín giờ đi ngủ, anime gì gì đó đều không được xem nữa.”

Lời nói có chút tàn nhẫn khiến cho khuôn mặt đang tươi cười của bảo bảo trong nháy mắt đã thay đổi, Ngu Vô Song đều nhìn thấy, nũng nịu lườm nguýt người đàn ông đang cố làm ra vẻ hung ác, sao đó đoạt lại bảo bảo ở trên tay anh.

Khuôn mặt trắng nõn mỉm cười dịu dàng: “Bảo bảo ngoan nào, không nên nghe ba con nói vậy, có mẹ bảo kê cho con, ai dám cấm con xem anime.”

Đây là con trai của chiến hữu đã mất của anh, từ lúc thằng bé vừa sinh ra đã bị đưa tới nhà bọn họ, có thể nói, cô nhìn thằng bé lớn lên.

Nếu như nói, trên đời này còn điều gì khiến cho cô cảm động, cũng chỉ có đứa trẻ này, nhìn bé lớn lên từng ngày, từ lúc bi bô tập nói cho đến khi biết ôm cô gọi mẹ, sự xúc động trong lòng cô không phải chỉ vài ba câu có thể làm rõ.

Bảo bảo nghe thấy thế, lồm cồm bò ngay dậy, nhào vào trong ngực Vô Song, giả bộ ô ô khóc, tiện thể ở bên tai cô kể tội Hoắc Cố Chi.

Hoắc Cố Chi nhìn thấy thế cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, không thêm để ý, cũng chỉ có cô gái nhỏ kia mới có tâm tình cùng với bảo bảo nói nhảm, nhiều khi đối mặt với sự ngây thơ của bảo bảo, anh thật sự không đủ kiên nhẫn như thế.

Chỉ là không thể phủ nhận, có bảo bảo, giữa bọn họ đúng là có thêm một chút tình cảm. nhất là lúc bảo bảo gọi ba mẹ, càng khiến cho lòng anh nhộn nhạo.

Có phải điều đó minh chứng cho việc giữa bọn họ ngoại trừ giao dịch ra, còn có chút gì khác?

.....

Chiếc Maybach màu đen chạy trên đường, bầu không khí bên trong xe vô cùng an tĩnh, Ngu Vô Song đang chơi đùa cùng với bảo bảo, Hoắc Cố Chi nghiêm nghị xử lý công việc, mặc dù không nói chuyện cùng nhau, nhưng nhìn qua lại rất giống một nhà ba người vô cùng hòa hợp.

Hà Cửu đang lái xe nhìn qua gương chiếu hậu thấy cảnh tượng như thế, trong lòng cũng tràn đầy ấm áp.

Anh với Tham Mưu Trưởng quen biết đã hơn mười năm nay, lúc anh mới bước chân vào bộ đội đã ở dưới trướng anh ấy, so với những người khác. anh càng hiểu rõ hơn về tính cách của Tham Mưu Trưởng, luôn thấy rõ tình cảm sâu nặng mà anh ấy dành cho tiểu thư Vô Song.

.....

Công ty xây dựng bất động sản Tô Thịnh dưới cờ tập đoàn Hằng Viễn chính là trung tâm chuyên cho thuê, buôn bán nhà đất, gần đây giá nhà càng lúc càng cao tới vài chục vạn một mét vuông. Căn hộ tân hôn của Giản Uyển Linh và Mạnh Thiệu Văn cũng ở đây!

Đêm khuya, Giản Uyển Linh tắm trong phòng tắm, Mạnh Thiệu Văn nằm trên chiếc giường rộng hai mét nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng nước chảy tí tách bên tai khiến anh ta thấy thật nhức đầu, trong đầu lại luôn hiện ra dung nhan tuyệt sắc chiều nay.

Càng nghĩ, anh ta càng cảm thấy buồn cười, rõ ràng Uyển Như đang ở bên cạnh anh ta, sao anh ta có thể nhìn người khác thành cô chứ?

Chỉ là lúc mở mắt, nhìn thấy cách bài trí bên trong phòng, Mạnh Thiếu Văn càng cảm thấy phiền lòng, chuyện ngoài ý muốn kia, không chỉ khiến Uyển Như mất trí nhớ, mà ngay cả khiêu thẩm mỹ cũng thay đổi tới long trời lở đất.

Đã từng vô số lần, Uyển Như ở trước mặt anh ta tưởng tượng về căn nhà sau này của bọn họ, chỉ là lúc đó cô ấy luôn thích phong cách ấm áp, trong lành, nhưng bây giờ lại trở thành giả cổ, hoa lệ.

“Thiếu Văn, em tắm xong rồi.” Trong lúc anh ta đang nghĩ lung tung, Giản Uyển Linh quấn khăn tắm bước ra, giọng nói của cô ta nũng nịu chảy nước, khiến Mạnh Thiếu Văn giật mình thức tỉnh.

12. Chương 11: Ngày Làm Việc Đầu Tiên

Editor: Thiển Tiếu Tiếu

Oanh oanh yến yến xuân xuân,

Hoa hoa liễu liễu chân chân,

Sự sự phong phong vận vận.

Kiều kiêu nộn nộn,

Đình đình đương đương nhân nhân.

(Người con gái đang độ xuân sắc, lả lướt diễm lệ như liễu như hoa, từng lời nói từng cử chỉ đều vô cùng thùy mị, mà thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, thì ở chỗ nào cũng đẹp.)

Giản Uyển Linh mới vừa tắm xong, gò má hồng nhuận, dáng người lung linh được bọc trong khăn tắm màu trắng, tóc dài ướt nhẹ xoa ở đầu vai còn nhỏ nước, hai mắt cô mê mang như kính mờ phòng tắm sau lưng, đang thẹn thùng nhìn Mạnh Thiếu Văn.

Thấy anh không nói gì, cô mím môi nhẹ giọng nói: “Có muốn em chuẩn bị nước tắm cho anh không, Thiếu Văn?”

Giọng nói của phụ nữ mềm mại như nước, làm Mạnh Thiếu Văn phục hồi tinh thần, đứng lên, một màn trước mắt làm anh dời tầm mắt theo bản năng, trong lòng lo lắng.

Động tác của anh đột ngột lúng túng, hiển nhiên cảnh tượng như vậy không có trong tưởng tượng của anh.

Giản Uyển Linh thấy anh như vậy, đáy mắt mang theo ý cười, bước hai bước, đứng bên cạnh anh, mắt đẹp sáng ngời híp lại, ý cười dạt dào: “Thiếu Văn, anh đang khấn trương? Ngày hôm qua chúng ta đã đính hôn, tối nay là đêm tân hôn của chúng ta, về sau chúng ta sẽ ngủ cùng nhau mỗi đêm, anh khấn trương như vậy sẽ làm em thấy buồn cười.”

Anh Thiếu Văn của cô, mặc dù ra đời trong gia đình giàu có hiển quý, nhưng chưa bao giờ có tật xấu của người giàu, cuộc sống ngược lại đơn giản, tính tình ôn hòa, là một thiếu gia ưu nhã.

Người đàn ông như vậy, khiến vô số thiên kim tiểu thư ái mộ, nhưng cuối cùng lại thành chồng của cô, mỗi lần nghĩ tới đây, đáy lòng cô rất thỏa mãn.

“Tiểu Như, anh không có ý đó.” Đối mặt với cô gái mình từng mắc nợ, trong lòng Mạnh Thiếu Văn vẫn còn một tia đau lòng, ánh mắt của anh di chuyển, rơi vào trên người Giản Uyển Linh, trong tròng mắt đen tĩnh mịch thoáng qua một tia phức tạp: “Tiểu Như, em không nhớ gì về chuyện trước kia?”

Đối với cô, anh cảm thấy trách nhiệm nhiều hơn hạnh phúc, nếu không phải là chuyện ngoài ý muốn kia, có lẽ Tiểu Như cũng không bị tai nạn, sẽ không bị mất trí nhớ.

Nhiều lần, anh đều tự nhủ, người sống mới là quan trọng nhất, nhưng Tiểu Như không có những ký ức kia lại làm anh có cảm giác xa lạ.

Giống như hiện tại, trong cảnh tượng như vậy, anh không hề vui sướng, chỉ có cảm giác xa lạ.

“Sao vậy Thiếu Văn?” Sự vui vẻ ở trên mặt Giản Uyển Linh hơi cứng lại, cô vội vàng thu hồi ánh mắt, cắn cặp môi đỏ mọng, chỉ sợ người đàn ông trước mặt nhìn ra cái gì: “Em bị mất trí nhớ không phải là chuyện ngày một ngày hai, năm đó không phải bác sĩ cũng giải thích rõ ràng rồi sao?”

Đồ giả thì không thể trở thành đồ thật, Giản Uyển Linh rất thông minh, nhưng cũng rất sợ người khác hỏi cô những chuyện xảy ra năm đó, dù sao thì nói nhiều sai nhiều, mặc dù cô ta với Giản Uyển Như cùng nhau lớn lên, nhưng cũng có một số mặt mà cô ta chưa biết rõ.

Cô gái trước mặt đang dùng hàm răng trắng tinh cắn môi, Mạnh Thiếu Văn nhìn thấy tất cả, đáy mắt thoáng qua tia đau lòng, anh tiến lên nhẹ nhàng nắm tay

của cô, mặt lộ vẻ tiếc nuối áy náy: “Uyển Như, thật xin lỗi, anh không nên nhắc tới chuyện đau lòng của em, năm đó anh đã làm chuyện có lỗi với em, nhưng em phải tin tưởng, anh rất yêu em, anh nguyện ý dùng cả cuộc đời sau này để chuộc lại sai lầm của anh.”

Thật ra thì năm đó anh đã từng hận Giản Uyển Linh, nhưng sau khi nghĩ lại người đáng trách là anh, bai bảo anh không phân biệt rõ, ý chí không đủ kiên cường? Lại nhầm Sài Lang thành Tiểu Bạch Thỏ?

Người đàn ông bên cạnh dùng ánh mắt cương chiều nhìn Giản Uyển Linh khiến cô hoàn toàn không có sức chống cự, cô lập tức nhào vào trong ngực anh, ôm anh thật chặt, trong giọng nói lộ ra một tia cảm động: “Thiếu Văn, anh đừng nói nữa, chúng ta đã là vợ chồng. Mặc kệ trước kia em gái em đã làm chuyện gì, hiện tại cô ta đã đi rồi, em không còn hận nữa. Em chỉ muốn sống qua ngày cùng anh!”

Cô hơi ngừng lại rồi tiếp tục dịu dàng nói: “Có lẽ anh không biết, sau khi em bị mất trí nhớ, không nhớ bất cứ chuyện gì, nhưng sau khi tỉnh lại, gặp lại anh thì trong lòng em có cảm giác rất mãnh liệt, lúc ấy em biết, trước kia em rất thân thiết với người đàn ông này.”

Từ nhỏ, Giản Uyển Linh không cần lo chuyện cơm áo, hơn nữa không thiếu cái gì, cả đời cô đều tranh đấu với Giản Uyển Như, cô ta (GUN) có, cô phải có, cô ta không có, cô cũng phải có.

Sau lại trưởng thành nếu Giản Uyển Như bạn trai dịu dàng, thậm chí đến nhà bàn chuyện cưới gả, cô có thể dễ dàng tha thứ sao?

Cô không chỉ muốn có người đàn ông này, còn muốn cái đỉnh trong mắt là Giản Uyển Như biến mất trên đời này.

Những lời này đã làm Mạnh Thiếu Văn vui vẻ, ánh mắt đen sâu thẳm của anh hiện lên sự vui mừng nồng đậm, chợt thấy tóc người phụ nữ trong ngực còn ướt nhẹp.

Anh đỡ cô ngồi xuống trên giường, trên gương mặt tuần tú nở một nụ cười nhàn nhạt: “Tiểu Như, em ngồi ở đây, anh sấy tóc giúp em. Mấy năm nay thân thể em không được tốt, tóc ướt sẽ bị cảm.”

Mặc dù đã đầu xuân rồi, nhưng bây giờ đêm đã khuya, nhiệt độ cực thấp, anh không thể để thân thể Tiểu Như bệnh.

Giản Uyển Linh ngồi trên giường, khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng yếu ớt, đối mặt đối với người đàn ông cô quan tâm, đáy lòng cô rất ngọt ngào, nhưng đây là đêm tân hôn của cô và anh, cô không thể chờ đợi thêm được nữa, cô muốn vào Thiên Đường cùng anh.

Nhưng người đàn ông trong phòng không vội, không đợi cô nói chuyện, liền xoay người vào phòng tắm cầm máy sấy.

Cắn cánh môi đỏ mọng, trên mặt Giản Uyển Linh thoáng qua một tia thẹn thùng, thừa dịp Mạnh Thiếu Văn đi vào phòng tắm, cô bọc người khăn tắm mà đi tới trước bàn trang điểm trong gương hiện ra khuôn mặt như hoa sen mới nở.

Nhìn một chút, cô cong môi cười đắc ý, sau khi người phụ nữ kia chết, gương mặt này của cô là độc nhất vô nhị, mặc kệ anh Thiếu Văn thích gương mặt này, hay là thích tính tình dịu dàng mát lạnh, cô đều có....

.....

Một tuần lễ sau, trong ánh nắng tươi sáng, tập đoàn Hằng Viễn cũng chào đón năm mới, sau đó là kỳ tuyển dụng náo nhiệt nhất.

Làm trong tập đoàn nổi tiếng nhất Nam Giang, vô số người tốt nghiệp trường cao đẳng muốn thực tập ở Hằng Viễn đều muốn nắm chắc cơ hội vinh dự này.

Năm năm sau Ngu Vô Song tự mình lái xe tới tập đoàn Hằng Viễn lần nữa đến nơi, cô chậm rãi dừng xe.

Tháo kính mát xuống, ngửa đầu nhìn chăm chú vào tòa cao tầng này, môi đỏ mọng hơi cong, trong lòng cô không cười nhạo hai tiếng.

Năm đó, mỗi lần tới đây, đều là tài xế lái xe sang trọng đưa cô tới. Nhưng lần này, cô lại lấy thân phận nhân viên để đi vào Hằng Viễn, nhưng trong lòng cô tràn đầy vui mừng. Trước kia, cô là đóa hoa thủy tinh được chăm sóc cẩn thận, chỉ cần đụng một chút là vỡ, hơn nữa vỡ thành từng mảnh nhỏ, không cách nào phục hồi...

Lần này, cô không muốn làm công chúa nữa, cô muốn làm một nữ vương, một nữ vương khiến những người thiếu nợ cô đều phải lấy máu để trả.

Cô suy nghĩ rất chăm chú, cho nên không nghe tiếng kèn vang lên sau lưng....

.....

Mạnh Thiệu Văn đi làm rất sớm bởi vì không phải kết hôn, ngày nghỉ chỉ cách nhau có mấy ngày, nên ngày tân hôn thứ ba liền bắt đầu đi làm, vì thế, khiến Giản Uyển Linh khó chịu thật lâu, ảo tưởng về tuần trăng mật trước kia đều tan vỡ.

Sáng sớm hôm nay, anh lái xe đi làm theo lệ thường, đến trước cao ốc thì có một chiếc Ferrari màu đỏ chặn hướng đi của anh, anh cau mày, bóp kèn vài cái nhưng chiếc xe trước mặt không có động tĩnh gì.

Sau đó anh trầm mặt mở cửa xe, đi tới, gõ một cái lên cửa sổ xe Ferrari. Nhưng không ngờ, sau khi cửa sổ xe chậm rãi quay xuống, lại lộ ra gương mặt tuyệt sắc của Ngu Vô Song.

13. Chương 12: Còn Nhiều Thời Gian

Editor: Thiên Tiểu Tiểu

“Hi. Mạnh tổng, thật là trùng hợp.”

Những năm gần đây, Ngu Vô Song đã sớm luyện bản lĩnh nhìn mặt mà nói chuyện. Trước kia cô có cử chỉ dịu dàng của tiểu thư khuê các, nhưng bây giờ, cô chỉ cần nhăn mày, mỉm cười cũng rất quyến rũ, loại mỹ nhân này làm đàn ông chỉ liếc mắt một cái, tim liền đập thình thịch.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng động, làm cô thu hồi tâm tình phức tạp, cười chào hỏi với người đàn ông đang đứng ngoài xe cô.

Sau khi kéo cửa sổ xe xuống, lộ ra gương mặt quyến rũ, khiến Mạnh Thiệu Văn sững sờ chốc lát. Ngày đó rất vội vàng, hiện tại anh mới có thể cẩn thận quan sát gương mặt trước mặt này, phát hiện thật ra là chỉ là suy nghĩ của anh, Uyển Như yên tĩnh ôn hòa, không giống loại mỹ nhân quang bản ra bốn phía như thế này.

Nghĩ tới đây, anh cong khóe môi, lạnh nhạt nói ra: “Tiểu thư, xe của cô cản trở xe của tôi, phía trước là chỗ đậu xe của tôi.”

Theo tầm mắt của anh, Ngu Vô Song thấy trước mặt Cao ốc là chỗ đậu xe, đoán chừng là đặc biệt chia cho tập đoàn cao cấp dừng xe, mà khi Mạnh Thiệu Văn thăng chức làm Tổng giám đốc, đương nhiên sẽ không đậu xe ở tầng hầm đậu xe như trước kia.

Trong nháy mắt, trong đầu cô xẹt qua vô số ý tưởng, nhưng cuối cùng bình tĩnh lại, cô đẩy cửa xuống xe, mặt đối mặt với người đàn ông mặt lạnh, cô cười xin lỗi một tiếng: “Mạnh tổng, thật là xin lỗi, lần đầu tiên tôi tới Hằng Viễn làm việc, còn chưa biết rõ đường, không biết bãi đậu xe ở đâu.”

Hôm nay, Ngu Vô Song mặc âu phục màu trắng, quần phẳng chín phần, cộng thêm một đôi giày cao gót màu đỏ, trang phục đơn giản nhưng khi cô mặc trên người thì rất đẹp mắt, có phong cách nữ kinh doanh.

Cô còn có gương mặt tinh xảo, tóc quần màu nâu lẳng lẳng xõa ở đầu vai, cánh môi hồng nhuận, làm người ta nhìn không được mà muốn âu yếm.

Khi cô đến gần, Mạnh Thiếu Văn theo bản năng lui về phía sau hai bước, lông mày như mực nhíu lại, sắc mặt u ám: “Cô tới Hằng Viễn làm việc?”

Sau trận tai nạn ngoài ý muốn, đối với người phụ nữ xa lạ nhưng xinh đẹp, anh đều có cảm giác bài xích, hơn nữa người phụ nữ tản ra sức quyến rũ mê người như cô càng làm anh cảnh giác.

“Chẳng lẽ nhìn tôi không giống?” Nhìn thấy động tác né tránh nhỏ của anh, trong mắt phượng sâu thẳm của Ngu Vô Song thoáng qua ánh sáng nhàn nhạt. Cô cười tựa vào chiếc Ferrari màu đỏ, bất đắc dĩ bật cười: “Tôi chỉ là một người phụ nữ nhỏ nhỏ muốn kiếm tiền nuôi gia đình, không có công việc thì nuôi thế nào?”

Lời nói nửa thật nửa giả này khiến đáy mắt Mạnh Thiếu Văn thoáng qua một tia nghiền ngẫm. Ánh mắt anh liếc qua chiếc Ferrari FF sau lưng cô, sau đó cong môi cười châm biếm: “Không ngờ Hoắc tiên sinh rộng rãi như vậy, lại cam lòng để người phụ nữ của mình ra ngoài làm việc.”

Xem ra Hoắc Cố Chi rất quan tâm cô, cho cô chiếc xe hơn năm trăm vạn, còn đi làm cái gì?

Làm như không nghe thấy giọng điệu lạnh nhạt của anh, Ngu Vô Song cười, vén tóc dài bên tai, cô nâng cái cằm trắng như tuyết, ánh mắt vừa đau khổ vừa mềm mại: “Đó là của anh ấy, tôi không quá vui mừng khi nhận tiền của đàn ông.”

Lời này ngược lại là thật, sau khi cô có năng lực kiếm tiền, liền không dùng tiền của người đàn ông kia, nhưng mà quan hệ giữa hai người rất phức tạp, không thể tách rời, cô mượn anh một số tiền lớn, anh còn giúp đỡ cô gây dựng sự nghiệp, cô và anh có thể phải sạch quan hệ sao?

Mạnh Thiếu Văn mấp máy môi mỏng, đối với lời như thế cũng không để ở trong lòng. Một người phụ nữ tuổi còn trẻ, còn rất xinh đẹp có chiếc xe hơn năm trăm vạn, nếu không phải người đàn ông mua cho, chẳng lẽ cô có năng lực kiếm được số tiền này?

Anh đứng ở đó, thân thể cao lớn, cười như gió cuốn, nhưng đáy mắt lại lộ ra sự kiên quyết khiến người ta sợ hãi: “Hằng Viễn chúng tôi hoan nghênh những nhân viên có năng lực gia nhập, nhưng mà trước tiên, hi vọng ngày đầu tiên tiểu thư đi làm làm việc không bị trễ là được.”

Đối với vẻ mặt lạnh nhạt người đàn ông, Ngu Vô Song hạ tầm mắt, đương nhiên nghe được ẩn ý trong lời nói của anh, cô cũng không cưỡng cầu, ngược lại kiêu mỵ cười một tiếng, biểu hiện thoái mái: “Thật là xin lỗi, sáng sớm mà đã cản trở Mạnh tổng, tôi sẽ lái xe đi.”

Hai người đứng lâu dưới Cao ốc trò chuyện hồi lâu, các nhân viên đi ngang qua lộ ra vẻ mặt bất quái (nhiều chuyện), cũng không biết người phụ nữ này có lai lịch gì mà có thể khiến Mạnh tổng không gần nữ sắc thân thiết với cô ban ngày ban mặt như vậy?

Nếu cô không phải là người phụ nữ của Hoắc Cố Chi, có lẽ Mạnh Thiếu Văn đã sớm kêu bảo vệ tới dẫn cô xuống bãi đậu xe rồi, nhưng bây giờ anh không có hành động nào, thậm chí còn lùi lại, như muốn nhường đường cho cô.

Ngu Vô Song nhìn thấy tất cả, cắn môi đỏ mọng, Mạnh Thiếu Văn trở nên không hợp tình hợp lý như vậy từ khi nào? Trước kia anh không phải rất dịu dàng, thích giúp người khác làm niềm vui sao?

Thời gian trôi qua, con người cũng sẽ thay đổi, nghĩ đến điều này, Ngu Vô Song cũng không cưỡng cầu nữa. Sau khi lên xe, cô cười chào Mạnh Thiếu Văn ngoài xe, sau đó liền chạy xe ra ngoài.

Còn nhiều thời gian, cô vào Hằng Viễn, còn thiếu cơ hội tiếp xúc với người đàn ông này sao?

Mạnh Thiếu Văn a Mạnh Thiếu Văn, trong 5 năm, anh cũng không nhận ra kia (nói MUL đóng giả MUN ấy) là đồ giả mạo, đây chính tình yêu anh nói với tôi năm đó? A. Tôi ngược lại muốn nhìn, nếu như anh biết được sự thật? Các người tự ình là người có đức tính cao thượng nhưng đang dối người lừa mình!

.

Bởi vì lưu lại một chút, lúc Mạnh Thiếu Văn vào phòng làm việc đã chín giờ bốn mươi rồi, so với bình thường muộn mười phút.

Thư ký Lâm Tuấn bưng cà phê lên trước, anh chỉ vào trên tay đồng hồ đeo tay, cười trêu ghẹo sếp: “Sếp. Ngài không đi tuần trăng mật, không ngờ hôm nay đi muộn hơn ngày thường, thì ra vợ chồng mới cưới đều thế.”

Lâm Tuấn đi theo anh hơn mấy năm, là trợ thủ đắc lực nhất của anh trong công ty, đối với sự trêu ghẹo của anh (TL), anh (MTV) cau mày giải thích: “Nếu như ở cùng Uyển Như thì không sao nhưng mới vừa rồi gặp phải người phụ nữ của Hoắc Cố Chi ở dưới lầu. Đúng rồi, cậu mau tới bộ phận nhân lực tìm hiểu xem hôm nay có nhân viên mới tới công ty không rồi báo cho tôi.”

Nếu có thể trở thành thư ký của Mạnh Thiếu Văn, Lâm Tuấn cũng không ngốc, hơn nữa, anh (LT) cũng biết không ít về trò cười trong tiệc cưới, lúc này kinh ngạc nói: “Sếp, ý của ngài là người phụ nữ xuất hiện tại tiệc cưới ngày đó?”

Không đúng, nói thế nào thì Hoắc Cố Chi cũng là cổ đông của tập đoàn Hằng Viễn, những năm này kinh doanh rất tốt, không đến nỗi để người phụ nữ của mình ra ngoài làm việc.

“Cậu mau đi tìm hiểu rõ ràng rồi nói sau.” Mặc dù cùng người phụ nữ yêu mến đính hôn, nhưng gần đây tâm tình của Mạnh Thiếu Văn không được tốt, ngược lại có cảm thấy áp lực, anh nhấp một ngụm cà phê, sau đó dựa vào ghế, vuốt vuốt mi tâm, lạnh giọng dặn dò.

“Mấy năm này, Hoắc Cố Chi ra nước ngoài, không ai biết việc kinh doanh của hắn lớn bao nhiêu, nhưng thỉnh thoảng nghe được sự đắc ý trong giọng nói của ông cụ, tôi chỉ biết hắn có tiền đồ nhất định, nếu không thì ông cụ không hài lòng như thế!”

“Ý của ngài là người phụ nữ kia có thể là gián điệp Hoắc Cố Chi phái tới?” Lâm Tuấn tròn to cặp mắt, vẻ mặt khó tin: “Người phụ nữ kia còn sinh cho hắn một đứa con, hắn phải cô ta tới không phải càng làm người ta nghi ngờ hơn sao?”

14. Chương 13: Chia Phòng Ở

Editor: Diệp Thanh Trúc.

“Hoắc Cố Chi không ngu đến mức phái người nổi bật như vậy đến làm gián điệp đâu.” Lặng lặng tựa lưng vào ghế ngồi, mặt mũi Mạnh Thiếu Văn rất tuần tú, trước những lời của trợ lý, anh ta chỉ cau mày bác bỏ: “Người đàn ông đó đã sớm không còn là tên lính đảng hoàng trong quân đội năm đó nữa rồi, hắn được đặc biệt phê duyệt xuất ngũ, lại thêm bối cảnh của ông ngoại hắn bên kia nữa, công ty của hắn còn có thể lỗ vốn sao?”

Càng nghĩ, Mạnh Thiếu Văn càng thấy mình đã quá xem thường người đàn ông kia, hắn sống ở nước ngoài quanh năm, đương nhiên rất hiếm khi gặp được nhau, cũng không ngờ người đàn ông kia bây giờ lại có khí thế như vậy.

Nghĩ tới đây, đáy mắt anh ta thoáng qua tia

u ám, mím môi thấp giọng nói: “Không chỉ muốn điều tra cô gái kia, tôi còn muốn điều tra Hoắc Cố Chi nữa, xem xem mấy năm nay anh ta làm ăn gì ở nước ngoài? Cả chuyện anh ta sinh con lúc nào tôi cũng phải biết.”

đứa bé không hiểu chuyện, anh ta có thể tha thứ, nhưng người lớn không thể không hiểu cái gì đúng kh? Bữa tiệc đính hôn ngày đó bị làm loạn, anh ta liền đổ hết trách nhiệm lên đầu Hoắc Cố Chi, làm Tiểu Như khó chịu, đây là điểm mấu chốt khiến anh ta không thể khoan dung.

Lâm Tuấn nghe vậy, sự vui vẻ trên mặt đều dần thu lại, thay vào đó là sự suy tư, anh ta gật đầu cung kính nói: “Được, tôi sẽ đi làm, nhưng hấn có bối cảnh trong quân đội, sợ là chúng ta không tra được sâu.”

Những lời này khiến Mạnh Thiếu Văn tỉnh táo lại, anh ta nghiêm mặt đứng dậy, xoa đuôi lông mày rồi đi đến sau bàn làm việc, cuối cùng dừng bước lại, lạnh lùng nói: “Nhà họ Cố là một đại gia tộc có máu mặt, năm đó mẹ hấn làm ra cái chuyện dâm tiện kia bị Cố lão đuổi ra khỏi nhà, cắt đứt quan hệ cha con, dù bây giờ Cố lão có thương cháu ngoại thế nào cũng chẳng thừa nhận hấn đâu. Yên tâm đi, cậu cứ tra từ từ, tôi muốn thật chính xác, tiền không thành vấn đề.”

Người trợ lý này của anh ta trung thành thì có trung thành, nhưng lại không đủ khôn khéo, tranh đầu trong gia tộc còn hung hiểm hơn trên thương trường rất nhiều.

Lâm Tuấn vội vàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Cảm ơn ông chủ đã nhắc nhở, tôi sẽ đi làm ngay.”

Nhưng khi bước ra khỏi phòng, anh ta chợt dừng bước, xoay người, do dự nhìn Mạnh Thiếu Văn sau bàn làm việc, sắc mặt anh lạnh nhạt, không chút vui sướng của buổi tân hôn, trong lòng anh ta chợt hiện ra một ý nghĩ phức tạp.

Cuối cùng anh ta vẫn thẳng thắn: “Ông chủ, ngài bây giờ đã là người thừa kế do chính miệng chủ tịch thừa nhận rồi. Hoắc Cố Chi sẽ chẳng uy hiếp được gì đâu. Chỉ có điều tôi cảm thấy là gần đây tâm trạng của ngài không được tốt, tình yêu sẽ khiến lòng người nở rộ, nhất là khi đính hôn cùng cô gái mình yêu...”

Anh ta vừa lên tiếng, Mạnh Thiếu Văn đã ngẩng đầu lên, ánh mắt âm u như mực.

Lâm Tuấn thấy vậy, không khỏi cười khổ một tiếng: “Sorry, ông chủ, đây là chuyện riêng của ngài, người làm trợ lý như tôi không nên nói nhiều như vậy, nhưng thấy tâm trạng anh không tốt, tôi cũng thấy hơi khó chịu.”

Bốn năm trước, anh ta được đặc biệt chiêu mộ vào Hằng Viễn, dõi theo từng cố gắng của ông chủ trên thương trường, người ngoài nhìn vào chỉ biết rằng Mạnh tổng của Hằng Viễn không gần nữ sắc, rất si tình với đại tiểu thư nhà họ Giản.

Nhưng họ không biết rằng, cùng với sự kháng cự ấy, ông chủ cũng không mấy thân thiết với cô gái kia mà chỉ có ý thức trách nhiệm với cô ấy.

Mạnh Thiếu Văn nghe vậy, sắc mặt trầm xuống rồi phát tay để trợ lý ra ngoài.

Người đi rồi nhưng tâm trạng anh vẫn không được bình tĩnh, không thể tập trung vào đồng tài liệu trên bàn. Anh đứng dậy, đến trước cửa sổ sát đất, cúi đầu nhìn xuống thành phố.

Ở cái thành phố Giang Nam tắc tắc vàng này, anh – người nổi nghiệp tương lai của tập đoàn Hằng Viễn cực kỳ chói mắt, chỉ có điều sự nghiệp thành công cũng không thể bù đắp cho tình yêu thiếu sót.

Chẳng bao lâu sau, anh mơ ước đến cuộc sống hạnh phúc sau hôn nhân của mình và Tiểu Như, nhưng thực tế lại quá tàn khốc, cô mất trí nhớ, khiến anh chậm chạp không tìm lại được cảm giác trước kia

Nghĩ đến sự lúng túng trong đêm tân hôn đó, Mạnh Thiếu Văn càng buồn khổ, anh nhúu chặt mày, không biết từ lúc nào, đối mặt với Uyển Như đã trở thành chuyện khó khăn nhất với anh...

...

Nếu người đàn ông này đã ý thức được tâm trạng mình không thay đổi, thì thời điểm làm rõ chân tướng kia cũng không còn xa nữa.

Đối với sự biến đổi của Mạnh Thiếu Văn, Giản Uyển Linh không biết, cô ta vẫn còn ảo não khi ngay đêm tân hôn, anh ta đã đề nghị chia phòng ngủ.

Vì thế, hôm nay cô ta tới Hằng Viễn để nói chuyện rõ ràng với Mạnh Thiếu Văn.

Đây là lần đầu tiên Giản Uyển Linh tới Hằng Viễn sau khi cưới, cũng là lần đầu tiên cô ta dùng địa vị Mạnh thiếu phu nhân tới, vừa bước vào tập đoàn, nhân viên bên trong đã cúi người chào hỏi cô ta hết sức nịnh bợ.

Giản Uyển Linh mỉm cười, ưu nhã gật đầu một cái rồi tiến vào trong thang máy, dáng vẻ rất cao quý nhưng thực ra trong lòng đang cực kỳ hồi hộp.

Năm năm qua, dù không có Giản Uyển Như nhưng những năm này cô ta trải qua vẫn không hề thoải mái, sợ bị người ta đoán được, ngay cả ra ngoài cũng rất ít chứ đừng nói đến việc đi làm lại.

Vì muốn ở cùng anh Thiếu Văn, cô ta bỏ ra rất nhiều công sức, không để mình mắc phải chút sai sót nào.

Vì để ra vẻ thân thiện, cô ta không đi thang máy chuyên dụng mà chen vào thang máy bình thường. Rất đúng lúc, cô ta lại đụng phải Ngu Vô Song đang xuống lầu đưa tài liệu.

15. Chương 14: Đánh Người

Editor: Diệp Thanh Trúc.

Có lẽ là biết được thân phận của Giản Uyển Linh nên cả thang máy rộng rãi không ai dám vào, chỉ có Ngu Vô Song đi vào đổ trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Đây là lần đầu tiên cô đến Hằng Viễn báo cáo, cũng là ngày đầu tiên cô đi làm, thật ra tâm tư của cô rất đơn giản, chỉ muốn xâm nhập vào nội bộ quân địch, quấy rối ý nghĩ của anh ta, để anh ta phải nhìn thấy cô.

Đáng tiếc là còn chưa tiếp xúc với Mạnh Thiếu Văn, cô đã đụng phải Giản Uyển Linh trong thang máy.

“Giản tiểu thư, cô tới gặp Mạnh tổng à?” Thang máy chậm rãi lên cao, Ngu Vô Song mỉm cười, ôm ngực quan sát Giản Uyển Linh.

Hôm nay, Giản Uyển Linh mặc một chiếc váy Chanel màu trắng thuộc bộ sưu tập Xuân Hạ 2014, áo khoác màu đỏ, mái tóc đen mượt xoa trên vai, đôi mắt sáng ngời, khí chất dịu dàng, là loại hoa khiến người ta vừa nhìn đã muốn che chở.

Năm năm trước cô ta giỏi giang xinh đẹp, nhưng bây giờ Giản Uyển Linh chỉ còn là một đóa sen trắng.

Cũng không nhìn lại xem bản thân đã bao nhiêu tuổi rồi? Lại còn mặc váy Chiffon trắng nữa chứ! Cô ta tưởng mình vẫn ở tuổi 20 chắc?

A... Không ngờ với ánh mắt của Mạnh Thiếu Văn mà bao nhiêu năm như vậy vẫn chưa nhận ra.

Vào lúc cô quan sát, Giản Uyển Linh cũng liếc nhìn Ngu Vô Song. Vừa nhìn thấy cô, nụ cười tinh xảo hiện hoà trên mặt cô ta cứng lại, nghĩ đến những chuyện trong lễ đính hôn, cô ta lạnh lùng nói: “Tại sao cô lại ở đây? Không phải lại muốn dẫn con trai đến quấy rối chứ?”

Cô gái nào cũng luôn nhớ rất rõ về hôn lễ của mình chứ đừng nói đến Giản Uyển Linh, đây là mong ước nhiều năm của cô ta, vậy mà lại bị những người này phá đến rồi tinh rồi mù.

Cô gái này đẹp hơn cô ta, trẻ hơn cô ta, cũng có khí chất hơn cô ta, đoạt hết tất cả nổi bật của cô ta trong ngày đó.

Đáng ghét nhất chính là khuôn mặt của cô gái, nó khiến cô ta cực

kì khó chịu, tại sao Giản Uyển Như chết rồi bây giờ lại nhảy ra một ả có vóc dáng giống hệt con nhỏ đó thế?

“Giản tiểu thư nói đùa rồi, bảo bảo nhà tôi ngày đó chỉ đùa giỡn với anh họ của nó thôi! Bây giờ cô đã gả cho Mạnh tiên sinh, dù gì cũng là chị dâu của nó, chẳng lẽ cô không thể rộng lòng tha thứ ư?” Đối mặt với

khí thế lạnh lùng của Giản Uyển Linh, Ngu Vô Song không chút luống cuống, so với con người tự ti năm đó, bây giờ cô đã có thể đứng thẳng lưng đối diện với kẻ thù rồi.

Cô híp mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của cô ta, trên khuôn mặt tuyệt diễm nở nụ cười tươi như hoa: “Người ngoài đều nói Giản tiểu thư đại nạn không chết tất có hậu phúc, tôi thấy rất đúng, nếu không tại sao từng tuổi này rồi vẫn có thể lấy được người chồng tốt như thế?”

Hôm nay Giản Uyển Linh đi giày đế bằng, Ngu Vô Song thì giày cao 10 cm không rời chân, hai người một ột thấp đứng đối diện nhau càng khiến khí chất của Ngu Vô Song tăng cao.

“Cô...” Giản Uyển Linh lập tức bị những lời cô nói chọc điên lên, cô ta nắm chặt tay, ánh mắt như lửa nhìn chằm chằm cô gái bên cạnh, đáy mắt tràn ngập sự độc ác: “Đừng tưởng cô là người phụ nữ của Hoắc Cố Chi thì tôi sẽ sợ cô, nói chuyện thì chú ý một chút, Giản Uyển Như tôi chưa đến lượt cô quản.”

Giản Uyển Như? Ngu Vô Song nghe vậy, nụ cười trên môi càng sâu, cái này đúng là giống quá góc thật rồi, giả trang thành cô nhiều năm như vậy, ngay cả giọng điệu nêu tên gọi tuổi cũng ngày càng thuần thực...

Nghĩ tới đây, lông mi cô hơi rung, đôi mắt quyến rũ xẹt qua sự u ám nhưng vẫn cười dịu dàng nói: “Giản tiểu thư lợi hại như vậy, sao có thể sợ một nhân vật nhỏ bé như tôi chứ? Nhưng Hoắc Cố Chi nhà tôi từng nói rằng, vóc dáng của tôi rất giống Giản tiểu thư, cho nên hôm nay khi nhìn thấy Giản tiểu thư mới không khỏi mình ra so sánh.”

Cô hơi ngừng lại, nụ cười càng sâu hơn nữa, cô hài hước nhìn qua người phụ nữ đã sớm biến sắc, giọng điệu từ tốn: “Chỉ là không ngờ, năm năm trước Giản tiểu thư bị mất trí nhớ, ngay cả giọng nói cũng không khôi phục được, chặc chặc, cô thắm như vậy, đương nhiên là không bằng tôi.”

Giản Uyển Linh hận nhất là việc có khuôn mặt giống người khác y đúc, bị cô gái trước mặt đá vào chỗ đau, cô ta liền lộ vẻ giận dữ, tức đến run rẩy.

Kể từ chuyện ngoài ý muốn năm đó, cô ta chính là bảo bối của nhà họ Giản, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, ngay cả với Mạnh Thiếu Văn cô ta cũng muốn gì được đó, chưa bao giờ có người dùng giọng điệu như vậy trêu chọc cô ta cả.

Cô ta bị trêu tức liền trở mặt tại chỗ, khuôn mặt luôn yêu kiều dịu dàng lộ ra sự ác độc, cô ta cười lạnh: “Một người làm ẩm giường như cô cũng có tư cách lớn lối trước mặt tôi như vậy sao? Đừng tưởng tôi không biết quan hệ giữa cô và Hoắc Cố Chi, đã nhiều năm nhưng hần vẫn chưa kết hôn, dù có con trai cũng không nhất định là do cô sinh, một con đàn bà ti tiện như cô đúng là không biết xấu hổ”.

Sau khi nói ra, Giản Uyển Như rất sung sướng, cô ta hất cái cằm tuyết trắng lên, khuôn mặt lộ vẻ cao ngạo.

Đúng vậy... Cô ta đương nhiên hơn hẳn con ả này, cô ta có gia tộc cường đại làm hậu thuẫn, lấy được một người chồng tài hoa hơn người, con đàn bà kia sao có thể so sánh với cô ta?

Nhìn bộ dạng này có khi còn là nhân viên của Hằng Viễn, cô ta (NVS) thật sự cho rằng Hoắc Cố Chi sẽ liều mạng vì mình sao?

Đúng là buồn cười, chồng cô ta (GUL) mới là người thừa kế tương lai do chính miệng Hoắc lão gia thừa nhận.

Câu nào của cô ta cũng cực kỳ ác độc bắn thối, nghiêm nhiên coi Ngu Vô Song trở thành loại phụ nữ hạ đẳng.

Ngu Vô Song nghe vậy, ánh mắt trở nên âm u, thang máy leng keng một tiếng báo đã đến tầng mười, cô cũng không sốt ruột đi ra ngoài mà đứng vỗ tay, rồi đột nhiên xông lên đánh Giản Uyển Linh một cái.

Đánh xong còn chưa hết giận, cô lại giơ tay tát cô ta, sau đó hung dữ dè đầu cô ta lên vách thang máy, gương mặt ác độc không còn sót lại chút ý cười nào: “Quan hệ giữa tôi và Hoắc Cố Chi chưa đến lượt cô đánh giá, cô cho rằng cô là ai? Tôi nói cho cô biết, đừng nói đến cô, cho dù Mạnh Thiếu Văn hôm nay đứng trước mặt tôi nói ra những lời như vậy, tôi cũng đánh! Tên tôi là Ngu Vô Song, không phải là đàn bà ti tiện, lần sau còn để tôi thấy cô thể hiện cái miệng chó không thể mọc ngà voi ấy, tôi nhất định sẽ đập gãy răng chó của cô.”

Giọng nói của cô âm u như đến từ địa ngục, Giản Uyển Linh bị đánh đến choáng váng, tai nạn cố ý lần đó không chỉ khiến Giản Uyển Như phải chết mà còn khiến thân thể cô ta ốm yếu đi rất nhiều.

Nhưng đó chỉ là ma bệnh, đã tổn thương đến căn bản, dù về sau có tẩm bổ thể nào cũng vô dụng.

Bây giờ cô ta bị đè lên vách mà không chút sức lực đánh trả, ánh mắt hoảng sợ, khuôn mặt tuyệt mỹ nhếch nhếch, không còn chút cao ngạo nào: “Cô... Ngu Vô Song... Cô dám đánh tôi, cô quên đây là đâu rồi sao? Tôi sẽ báo cảnh sát, tôi sẽ kiện cô!”

16. Chương 15: Chủ Động Từ Chức

Editor: Lam Lan

Khi thang máy mở ra, Ngu Vô Song hất bàn tay đang kiềm giữ cô ta, vẫn cầm tài liệu trên tay, mỉm cười nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang co quắp dưới sàn thang máy, khóe môi còn rớm máu.

Cô ta nhìn cô với vẻ nhếch nhếch, sợ hãi nhưng cũng có thù hận.

Nhìn một chút, cô chợt nhếch miệng cười một tiếng, đáy mắt như bóng đêm vô tận, tựa như vực sâu ngàn trượng yên tĩnh sâu thẳm, “Cô nhìn cho rõ, Ngu Vô Song tôi không phải là bánh bao mềm oặt, ai cũng có thể làm khó!”

Dứt lời, cô liền xoay người đi, tư thái cực kì cao ngạo, không chút quan tâm đến hậu quả sau khi cô gây ra chuyện này.

Một cái tát kia cô đã dùng toàn bộ sức lực khiến Giản Uyển Linh nổ đom đóm mắt, rách cả miệng, máu tanh trào ra khiến cô ta càng thêm khó coi, quả thật nhếch nhếch đến không chịu được, không còn chút diện xuất ưu nhã cao quý thường ngày nữa.

Cô ta ngẩng đầu trơ mắt nhìn Ngu Vô Song ung dung rời đi, nắm chặt tay gào thét, “Ngu Vô Song, tôi đã nhớ kĩ cô, tôi thế nhất định sẽ không để cô sống yên ổn!”

Ngu Vô Song trực tiếp đẩy đám nhân viên đang cản đường cô bên ngoài thang máy, mặt ai cũng lộ vẻ khiếp sợ, tất nhiên chẳng thèm để trong lòng những lời gào thét của Ngu Vô Song.

Giản Uyển Linh ơi Giản Uyển Linh, đây chỉ là gieo nhân nào gặt quả đấy thôi, thiên đường không có chỗ giành cho cô đâu, cứ chờ những ngày tháng đau khổ của mình đi!

Tôi vẫn nhớ một cái tát năm đó, không ngờ con người kia đã không chờ nổi mà đến gây sự rồi.

Đừng nóng vội, rất nhanh tôi sẽ đòi lại tất cả, đồ của tôi không phải ai cũng có thể động, Ngu Vô Song tôi thà ném cho chó ăn cũng không để cho cô lấy được.

Nhân viên Hăng Viển đứng bên ngoài thang máy nhìn thấy một màn này thì sợ ngây người, ngây ngốc nhìn bóng dáng Ngu Vô Song bình thản rời đi, nhưng không một ai dám đứng lên ngăn cản cô.

Khuôn mặt Ngu Vô Song lúc này bình thản như nước, giống như ma quỷ mang theo lưỡi hái của tử thần đến từ địa ngục.

Không ai nghe được cô nói gì, nhưng nhìn dáng vẻ nhếch nhếch, hoảng sợ của Giản Uyển Linh, có thể không để phu nhân của Tổng giám đốc vào trong mắt, sao bọn họ dám động đến đây?

...

Sau khi Ngu Vô Song ra khỏi thang máy trực tiếp đến phòng làm việc của Mạnh Thiếu văn, thư kí ngoài cửa vội ra ngăn cản, cô trực tiếp lấy thân phận của Hoắc Cô Chi đường hoàng bước vào.

Mạnh Thiếu Văn ngồi trước bàn làm việc, đặt tài liệu xuống bàn, thâm trầm như biển sâu quan sát Ngu Vô Song, thấy cô không biến sắc, anh ta chậm rãi thu hồi ánh mắt, không nhanh không chậm nói, “Cô không phải là nhân viên mới của Hằng Viễn sao? Hôm nay đến tìm tôi có chuyện gì?”

Người phụ nữ này có rất nhiều điểm giống Tiểu Như, chỉ là Tiểu Như sẽ không nhanh mồm nhanh miệng giống cô ta, cũng không có vẻ kiêu diễm yêu mị như vậy.

Phụ nữ càng xinh đẹp thì trong lòng càng có nhiều tâm tư, suy nghĩ này càng khiến Mạnh Thiếu Văn cảnh giác với Ngu Vô Song.

“Tôi tới để xin thôi việc!” Ngu Vô Song hôm này vô cùng chuyên nghiệp, ánh mắt nghiêm túc nhưng trước sau mang ngạo khí, “Vốn dĩ tôi rất coi trọng tập đoàn Hằng Viễn và Mạnh tổng, chỉ là không ngờ anh lại cưới một người đàn bà chanh chua như vậy, vừa rồi vợ của anh lỡ mồm với tôi, tôi không nhịn được nên đã đánh cho cô ta hai cái tát, tôi nghĩ, nếu đã có ân oán thì tôi nên chủ động từ chức trước, tránh cho về sau bị oan gia ngõ hẹp làm khó dễ!”

Cô thản nhiên nói ra không một chút giấu giếm, rõ ràng là cô động thủ đánh người trước, nhưng cô lại mặt không đổi sắc nói ra, nghiêm nhiên là không thèm để Mạnh gia và Giản gia vào mắt.

Mạnh Thiếu Văn nghe vậy, đột nhiên đứng dậy, trên khuôn mặt tuấn lãng xuất hiện sự gấp gáp: “Cô đánh Tiểu Như? Rốt cuộc cô đã đánh cô ấy thế nào? Tôi cho cô biết, nếu cô ấy có chuyện gì, ngay cả có Hoắc Cố Chi bảo vệ tôi cũng không bỏ qua cho cô!”

Giọng nói gấp gáp, tròng mắt đen đầy vẻ quan tâm nhưng trong mắt cô chỉ có sự ghê tởm, cô bắt đắc dĩ buông tay, cười to, “Mạnh tổng cần gì phải lo lắng như vậy? Tiểu Như của anh vẫn khỏe, cô ta chỉ tiện miệng mắng tôi vài câu, tôi nhất thời không nhịn được cho cô ta hai cái bạt tai, sao vậy? Anh nghĩ tôi là con rùa rụt đầu sao, trong từ điển của Ngu Vô Song tôi chưa bao giờ có khái niệm này!”

Liên tục không nhận ra, còn luôn miệng Tiểu Như Tiểu Như, thật may là Hoắc Cố Chi đã sớm suy nghĩ trước mà đổi tên cho cô, nếu không bây giờ chắc cô cũng chán ghét đến muốn nôn rồi!

Giọng nói của cô thật sự quá bình thản, khiến Mạnh Thiếu Văn tức giận đến nổi gân xanh đầy trán, người đàn ông luôn bình thản bây giờ lại có vẻ giận dữ, “Ngu Vô Song!” Đây là lần đầu tiên anh ta gọi tên cô, cũng là lần đầu tiên lạnh lùng như vậy!

Ngu Vô Song nghe thấy những lời này, trên mặt không chút thay đổi, đáy lòng lại bắt đầu lạnh băng, cô cười nhạt nhìn anh ta chăm chăm, đáy mắt chỉ có sự lạnh lẽo, “Một nhân viên nho nhỏ như tôi tất nhiên không quan trọng như vợ của anh, nhưng Ngu Vô Song tôi cũng không phải là bánh bao để người ta tùy tiện khi dễ!”

Năm năm trôi qua Ngu Vô Song sớm đã không còn là thiên kim là ngọc cành vàng chỉ vì danh dự mà phải nhẫn nhịn.

Cô là Ngu Vô Song, độc nhất vô nhị Ngu Vô Song sao có thể chịu được sự tức giận này? Đừng nói là Giản Uyển Linh không có đặc tội với cô, đây là ân oán giữa hai người, lần này trở về là muốn cho cô ta nếm thử mùi vị của địa ngục.

Mạnh Thiếu Văn chưa từng nhìn thấy một người phụ nữ nào to gan đến vậy, lại còn dám đến trước mặt anh ta thừa nhận chuyện này. Khuôn mặt nghiêm nghị, giọng nói mặc dù lãnh đạm nhưng luôn đi đúng trọng tâm, không một chút lừa dối. Đột nhiên anh ta cảm thấy tin tưởng cô.

Suy nghĩ vừa xuất hiện liền bị anh ta nén xuống, anh ta chăm chú nhìn cô, mặt lo lắng lạnh lùng: “Cô Ngu muốn đối đầu với tôi là vì có quan hệ với Hoắc Cố Chi? A....được, tôi đồng ý đơn thôi việc của cô, Hằng Viễn chúng tôi không hoan nghênh những người có tâm địa bất chính!”

Giọng nói mang theo sự giấu cột, sau khi thu hồi ý cười lạnh liền sải bước gấp gáp đi ra ngoài phòng làm việc, nghiêm nhiên là chạy đi quan tâm Giản Uyển Linh.

Bên người như có một trận gió thổi qua, người đàn ông kia hoàn toàn biến mất, Ngu Vô Song đứng tại chỗ nhắm chặt hai mắt, đáy mắt thoáng qua sự thất vọng, thân thể gầy nhỏ không ngừng phát run.

Hết hy vọng đi, hết hy vọng đi.

Năm đó cô mất mùa mới có thể thích loại người không biết phân biệt phải trái thế này, nếu anh ta có chút đầu óc cũng sẽ không có chuyện như hôm nay.

Chỉ chốc lát sau, cô dần bình tĩnh lại, còn lấy một thỏi son Dior quay về hướng có cửa sổ kính tô lại son, hài lòng mỉm nhẹ môi đỏ, mới cao ngạo đi ra khỏi phòng làm việc của Mạnh Thiếu Văn.

Thư kí ngoài cửa hiển nhiên đã nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, ánh mắt cô ta nhìn cô chỉ có sự hoảng sợ.

Ngu Vô Song cũng không thêm để ý, dù sao cũng từ chức, cô ngược lại càng thêm nhẹ nhõm, nhếch nhẹ đôi môi đỏ mọng, nện gót giày cao đi khỏi phòng làm việc.

Cuối cùng, cô cầm ví lấy điện thoại ra gọi cho Hoắc Cố Chi, mấy giây sau đã có người nhận máy.

Ngu Vô Song không kiêu cách lạnh lùng nói, “Không phải anh vẫn luôn hi vọng em không đến làm ở Hằng Viễn sao, bây giờ thì tốt rồi, em đã chủ động từ chức, hạn cho anh xuất hiện dưới tầng một của Hằng Viễn trong vòng mười phút, nếu không em sẽ thay đổi quyết định!”

17. Chương 16: Tức Giận Khác Thường

Editor: Lam Lan

Ngu Vô Song đã biết Hoắc Cố Chi mười ba năm rồi, tám năm trước cô có thành kiến với anh, gặp anh chỉ sợ chạy không kịp.

Khi đó cô là Gián gia đại tiểu thư, là thanh mai trúc mã của Mạnh Thiếu Văn cùng nhau lớn lên, đối với người còn riêng đột nhiên xuất hiện ở Mạnh gia này, cô chỉ có sự khinh miệt và bài xích, chỉ sợ tiếp xúc với anh một giây thì thân phận cũng bị tổn hại.

Nhưng cuộc đời như một trò đùa, năm năm trước, khi cả thế giới đã quên cô, chỉ có anh cứu sống cô, còn cố hết sức để giúp cô, cho cô cơ hội sống lại lần thứ hai.

... ..

Trong điện thoại, giọng nói của cô như vênh mặt sai bảo, còn có chút kiêu ngạo, sau khi nói xong còn không đợi anh trả lời liền quả quyết cúp điện thoại.

Lúc này Hoắc Cố Chi đang họp cùng với nhân viên trong công ty, mấy năm trước thời điểm công ty còn đang trên đà phát triển mạnh, thế nhưng anh lại cùng cô đang bị thương ra nước ngoài, khó khăn trong những năm đó chưa bao giờ anh nói ra nhưng những cấp dưới trung thành ở đây đều hiểu rất rõ!

Cầm điện thoại vừa bị cắt đứt trầm tư vài giây, người đàn ông ngồi trên ghế đột nhiên đứng dậy, một bên lấy áo khoác ngoài đang vắt trên ghế, một bên giải thích với nhân viên trong cuộc họp.

“Xin lỗi, cuộc họp của chúng ta dừng lại ở đây, trong nhà có chút việc riêng cần xử lí. Chuyện hợp tác với Liệp Báo sẽ do Nhĩ Đông chủ trì!”

Hội nghị hôm nay đã phải chuẩn bị rất lâu, hai hàng dài nhân viên trong phòng nhìn thấy một màn này, rồi rít mở to mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, không đợi bọn họ phản ứng kịp, đã thấy chủ tịch của bọn họ mặc quần áo tử tế xong đã bước đi không quay đầu lại.

... ..

Công ty Hoắc Cố Chi không phải nằm trong trung tâm thành phố mà nằm ở ngoại ô vắng vẻ, mặc dù xe thể thao rất hiện đại nhưng anh cũng cần 20 phút mới đến được Hằng Viễn, mà bóng dáng người phụ nữ kia cũng đã biến mất.

diễn đàn «e quý đ»ôn.

Anh xuống xe chạy một vòng tìm cô nhưng cũng không tìm được, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ dựa vào cạnh xe gọi điện cho cô.

Ngu Vô Song ngồi trong quán cà phê đối diện, đem vẻ mặt của người đàn ông bên ngoài thu hết vào mắt, điện thoại trong túi xách rung lên, cô cũng không vội bắt máy mà vẫy tay với nhân viên phục vụ để thanh toán rồi mới khoan thai đi đến.

... ..

“Anh muộn mười phút!” Ngu Vô Song đứng sau lưng anh một đoạn nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay, khẽ mở đôi môi đỏ mọng, không biến sắc nói, “Em ghét nhất là chờ đợi.”

Nghe vậy, Hoắc Cố Chi vội vàng xoay người, gương mặt tuấn mỹ đảo qua vẻ bất đắc dĩ, nở nụ cười lấy lòng nói, “Cuối cùng cũng tìm được em, lúc em gọi điện anh đang họp ở công ty!”

Vừa nói xong, anh liền phát hiện vẻ mặt cô rất lạnh nhạt, đôi mắt trong veo như có một lớp băng, thông minh như Hoắc Cố Chi chỉ cần nhớ đến lời nói của cô trong điện thoại, trong lòng cũng đã hiểu ra!

diễn đàn « quý đ » ôn.

“Sao hôm nay lại thôi việc?” Anh đi lên phía trước, giơ tay ôm cô vào trong ngực, người phụ nữ trong ngực cũng không giãy giụa, ngược lại dịu ngoan tựa vào lòng anh, nhưng càng khiến anh yêu, “Có ai làm khó em sao?”

Anh khẽ nhếch miệng nói, đôi mắt tĩnh mịch thoáng qua một tia khát máu sương lạnh.

Bỏ vai của người đàn ông này thật ấm áp, khiến toàn thân phát ra hơi lạnh của Ngu Vô Song đột nhiên tỉnh táo lại, cô lẳng lặng tựa trên vai anh, ngược mắt lên nhìn tập đoàn Hằng Viễn nguy nga trước mặt, chợt khi khi cười ra tiếng.

Cười cười, tròng mắt cô càng thêm sâu, môi mấp máy, lạnh giọng nói, “Em động thủ với Giản Uyển Linh, anh nói xem, Giản gia và Mạnh Thiếu Văn sẽ đối phó với em thế nào?”

Đó là em gái thân thiện lớn lên từ nhỏ với cô nhưng lại đối với cô thù sâu như biển, làm ra những chuyện khiến cho người ta ghê tởm kia, đừng bảo là tát cô ta hai cái, cho dù có uống máu ăn thịt cô ta cũng không đủ để cô trút hết tức giận trong lòng.

“Không ai dám đối phó với em!” Hoắc Cố Chi nghĩ một lúc cũng biết hôm nay đã diễn ra tiết mục oan gia ngõ hẹp, anh nhìn người phụ nữ trong ngực mình trầm mặc không nói gò, tâm tình cực kỳ phức tạp, “Hối hận vì đã ra tay?”

Người phụ nữ này ở nước ngoài phát triển thuận lợi, cô hoàn toàn không cần trở về, có thể sống như một nữ vương như trước.

Nhưng cô vẫn quay về, mục đích quá nhiều, đã che mất mong muốn lúc đầu của cô.

“Không.... ..” Ngu Vô Song nghe anh nói, chợt ngẩng đầu lên, cảm xúc luôn bình thản giờ phút này có vẻ rất kích động, cô không chút suy nghĩ quả quyết phủ nhận, “Em không hối hận vì đã làm những việc này! Ngu Vô Song em trở lại vì muốn báo thù, em muốn làm cho Giản Uyển Linh thân bại danh liệt, khiến cho những kẻ đó mở to mắt ra mà nhìn bản chất của cô ta!”

diễn đàn « quý đ » ôn

Người phụ nữ trước mặt luôn luôn là người ưu nhã cao quý, hào phóng thậm chí là rất tỏa sáng ở tuần lễ thời trang, nhưng những lời này không phải nói không có lý trí, anh nhìn cô, không khỏi cau mày, anh trầm mặt kéo cô lên xe, “Hôm nay tâm trạng em không tốt, lên xe rồi nói, có những lời không thể nói bên ngoài!”

Ngu Vô Song biết hôm nay mình đã mất kiểm soát, sau khi lên xe, cô hít sâu một hơi, cười nhẹ với người đàn ông bên cạnh, “Xin lỗi, hôm nay em không đúng, không biết ghe giấu cảm xúc, còn làm phiền anh như vậy!”

“Buổi tối muốn ăn gì?” Sau khi anh khởi động động cơ, đạp chân ga, sau đó chiếc Maybach như một cơn gió hòa vào dòng xe tấp nập.

Thật ra Hoắc Cố Chi không muốn suy nghĩ thêm việc Vô Song tâm tình không tốt là vì không thể buông tha Giản Uyển Linh hay là đã bỏ lỡ cơ hội ở Hằng Viễn?

Anh đã sớm biết kế hoạch của cô, không thể không ngăn cản, nhưng lại vô dụng, quyết tâm của cô quá lớn, không thể nói một hai câu là khiến cô hiểu.

Anh hỏi đột ngột khiến vui vẻ trên mặt cô đột nhiên ngưng lại, nhưng cô vẫn nhếch môi cười nhạt, “Hôm qua bảo bảo nói muốn đi ăn pizza, buổi tối chúng ta đi ăn đi!”

Người đang ông này lớn hơn cô mười tuổi, trước kia cô vẫn gọi là cậu theo Mạnh Thiếu Văn, nhưng anh vẫn luôn trầm mặt không lên tiếng dọa cô đủ thắm.

Sau đó, cô chân chính bước vào cuộc sống của người đàn ông này mới phát hiện người đàn ông này quả thật là ăn người còn không nhả xương, mà vừa rồi cô còn cúi kính với anh... Vừa nghĩ đến đó, Ngu Vô Song đã cảm thấy đau đầu.

Hoắc Cố Chi nghe vậy chỉ nhẹ nhàng, “ừ” một tiếng, âm thanh lạnh nhạt khiến cho người ta cảm thấy xa cách.

Trong lòng cô đột nhiên có cảm giác lạnh lẽo, anh không nói chuyện, cô cũng trầm mặc theo, trên đường về nhà theo sự im lặng của hai người mà không khí cũng lạnh lẽo theo.

... ..

Trước khi xuống xe, đột nhiên Hoắc Cố Chi gọi cô lại, lấy một thiệp mời tinh xảo từ trong túi ra đưa cho cô.

Ngu Vô Song nhìn thấy, thoáng sững sờ, cau mày nhìn anh, “Có ý gì?”

Giọng nói mềm nhẹ ôn hòa, trong nháy mắt làm tan đi sự lạnh lẽo cứng rắn trong tim anh, anh nhếch môi mỏng, kiêu ngạo nói, “Phu nhân thị trưởng mấy ngày nữa sẽ mở buổi đấu giá từ thiện, đến lúc đó tất cả thương nhân của Giang Nam sẽ đến tham dự, đây là thư mời! Anh thấy em gọi nhiều người để hỏi về chuyện này, anh đã bảo Nhĩ Đông đi lấy một cái!”

Chuyện này cô đã sớm nghe thấy, nhưng căn bản toàn bộ thời gian của cô đều ở nước ngoài, đối với Nam Giang mà nói, cô vẫn chỉ là một tiểu nhân vật không chút tiếng tăm, tất nhiên không thể lấy được thư mời cao cấp như vậy, chỉ là không thể ngờ được người đàn ông này lại chu đáo, quan tâm đến cô như vậy.

Sau khi kinh ngạc qua đi, trong lòng cô xuất hiện một tia ấm áp, cười nhận lấy thư mời trong tay anh, đáy mắt dần hiện lên sự yêu thích, “Thiệp mời này quả thực rất quan trọng với em, thân phận Pa→paver→rheas (Ngu mỹ nhân) tạm thời em không nghĩ sẽ công khai nó, có cái này em có thể tiếp cận với những người kia rồi!”

Môi cô mím mỉm cười, yêu thích vuốt ve tấm thiệp, giọng nói càng thêm thành khẩn không chút giấu giếm, nhưng lại khiến trong lòng Hoắc Cố Chi tức giận đến khác thường.

di_ễn_đàn_l_ê_qu_ý_đ_ôn

Người phụ nữ này đến lúc nào mới có thể nghĩ đến sự hiện hữu của anh?

Ý thức được điều này khiến trên mặt anh phỉếm giận, chợt đề lên người cô, nắm lấy cái cằm nhỏ của cô, mắt phượng lạnh lùng nguy hiểm, “Ngu Vô Song, đây chính là sự kiêu ngạo của em? Em cần gì có thể nói với anh, anh có thể đưa em mọi thứ! Đừng nói là yến hội của phu nhân thị trưởng, ngay cả tỉnh trưởng anh cũng có thể làm được, có phải em đã quên bên cạnh em còn có một Hoắc Cố Chi này?”

18. Chương 17: Cùng Trầm Luân

Editor: Tử Tinh

“Em có phải đã quên mất, bên cạnh em còn có một Hoắc Cố Chi là anh không?”

Người đàn ông nói giọng trầm thấp, nhưng lại có khuynh hướng cảm xúc vô cùng phong phú, giọng nói mang khí thế chém đinh chặt sắt quanh quẩn bên tai cô thật lâu.

Bị anh ép phải ngẩng mặt, trong lòng Vô Song cực kỳ phức tạp, câu nói kia hung hăng đâm thẳng vào tim cô, khiến cô có muốn tránh cũng không được.

Cô chột dạ lảng tránh ánh mắt, cắn chặt môi đỏ mọng, quật cường nói: “Cuộc giao dịch giữa chúng ta từ lúc bắt đầu đã vô cùng rõ ràng, anh cần thân thể em, em dựa vào quyền lực của anh, em biết anh quyền thế ngập trời, cho nên không cần phải lúc nào cũng khoe khoang trước mặt em.”

“Em cho là anh đang khoe khoang?” Hoắc Cố Chi nghe vậy, giọng càng thêm lạnh, hai mắt anh gắt gao nhìn chăm chăm cô, không muốn bỏ qua bất kỳ vẻ mặt nào của cô, nhưng mà người phụ nữ này có vẻ đã luyện tập tới trình độ nhất định rồi, lại có thể luôn trợn ra bộ mặt lạnh nhạt.

Cô hồ hững như thế, khiến cho anh càng thêm tức giận, khó chịu: “Hoắc Cố Chi anh đúng là nhàn rồi không có việc gì làm, cho nên mới phải khoe khoang với em sao?”

Bằng với thân phận cùng địa vị lúc này của anh, căn bản cũng chẳng thèm hứng thú tham gia mấy cái dạ hội từ thiện này, nếu không phải vì cô quan tâm tới, anh còn cần phí phạm tinh lực vào mấy chuyện này sao?

Người đàn ông trước mắt lớn hơn cô mười tuổi, vốn đã tới thời điểm cưới vợ sinh con, nhưng vẫn luôn không có động tĩnh, ngược lại còn cùng cô và bảo bảo chung sống.

Ngư Vô Song cũng không muốn nghĩ tới vì cái gì lại như thế, cô cắn môi môi, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cự tuyệt nói chuyện cùng anh.

Có những lúc càng hiểu rõ, lại càng khiến cho cô rơi vào thế bị động, cô bây giờ, sao có thể kham nổi những cảm giác kia?

“Ngư Vô Song!” Hoắc Cố Chi đúng là giận tới xanh mặt, nhìn thẳng vào người phụ nữ máu lạnh trước mặt mình, anh âm thầm cắn răng, sự âm u lóe lên trong mắt, bất chợt cúi đầu, hung hăng cắn lên vành tai trong suốt của cô: “Tim của em làm bằng sắt? Hà?”

Vô Song chưa từng nghĩ anh sẽ làm như vậy, bị anh cắn lập tức kêu đau, nhưng người đàn ông đang đè lên người cô lại chuyển từ gặm cắn thành dịu dàng cắn mút.

Đầu lưỡi người đàn ông cũng giống như thân thể cứng rắn của anh, khiến cô căn bản không có sức chống cự: “Đừng Thật là nhột, nhột quá”

Vô Song luôn sợ nhột nên không kháng cự nổi anh, khuôn mặt lúc trước còn lạnh lùng trong nháy mắt đã trở nên phỉếm hồng, không ngừng giãy giụa bên dưới cơ thể anh: “Hoắc Cố Chi, anh đứng lên cho em, ngứa quá, em không chịu nổi.”

Giọng cô ngậm nga kiêu mị, ôn nhu hơn rất nhiều so với lúc nãy, Hoắc Cố Chi đang rúc bên tai cô chợt ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy dưới người là một mỹ nhân đang rưng rưng nước mắt cầu xin, khuôn mặt tuyệt mỹ còn đang ửng hồng, con ngươi đen nhánh ngập nước trong sáng long lanh, khiến áu trong người anh trào dâng trong nháy mắt.

“Cô bé ngoan, em như vậy khiến anh thật sự chịu không nổi” Người con gái trong ngực quá mức xinh đẹp động lòng người, khiến con mắt của Hoắc Cố Chi như thiêu như đốt, anh cười trầm thấp, nghiêm chỉnh thủ thủ bên tai cô: “Trái tim sắt đá của em luôn không cho ai tới gần, nhưng mà em càng kháng cự, lại càng kích thích ý chí của anh Còn có”

Người đàn ông hơi ngáp ngừng, khuôn mặt anh tuần nở nụ cười ưu nhã, nhưng lời anh nói ra lại quá lưu manh: “Chúng ta ngủ chung một giường đã năm năm, bây giờ em mới định phải sạch quan hệ với anh, hình như hơi muộn?”

Ngư Vô Song nghe vậy, sắc mặt cứng lại, nhưng cô còn chưa kịp suy nghĩ, người đàn ông phía trên đã hóa thành sắc lang, bàn tay đang đặt trên đôi gò bồng đảo của cô bóp một cái, cúi đầu ngậm lấy môi của cô,

đầu lưỡi dò vào trong miệng cô mà tùy ý làm loạn.

Cô vốn định kháng cự, nhưng kỹ thuật hôn của anh thật sự quá cao siêu, cô bị hôn tới không nói nên lời, âm thanh ai oán còn chưa phát ra, đã bị anh cắn môi: “Lúc này lại dám không chăm chú, không thêm để anh ở trong mắt nữa hả.”

Người đàn ông có khuôn mặt đẹp như trích tiên, ngày thường luôn làm ra bộ dáng nghiêm trang, nhưng chỉ có Vô Song biết, anh chính là kẻ thích ăn tươi nuốt sống, những năm qua ở bên cạnh anh, không biết bao nhiêu lần cô được mở mang kiến thức.

Nếu nói đàn ông là động vật sống bằng thị giác, thì sợ rằng phụ nữ cũng như thế, người đàn ông trước mặt quá mức sáng chói, bị anh cưỡng hôn, trong lòng Vô Song cũng không bài xích, đến cuối cùng lại trở thành cùng anh hôn tới thất điên bát đảo, tận tình hưởng thụ.

Bên trong buồng xe chật hẹp, khiến Hoắc Cố Chi khó hành động, anh áp vào bờ ngực cô để hôn, tuyết trắng mềm mại đập vào mắt khiến hai mắt anh chói lòa, khiến anh càng không thể kiềm chế.

Vô Song ngược cầm, hai mắt nhắm chặt, chỉ có thể sát sao nâng đầu anh, nũng nịu thở dốc cùng rên rỉ

Hơi thở của người đàn ông đốt lên lửa nóng triền miên, khiến cô không dám coi thường, chơi đùa cô ở nơi như thế này, đàn ông thủy chung vẫn chiếm ưu thế so với phụ nữ, cũng giống như năm đó, cô không thắng được anh, chỉ có thể theo bước anh cùng trầm luân.

.....

Thời tiết đầu xuân, vạn vật vừa mới thức tỉnh, trong vườn chim hót, hoa nở vô cùng tuyệt vời, nhưng hai người bên trong xe kia cũng không có tâm trí thưởng thức, họ hòa vào nhau, thân mật vuốt ve, quần quít chung một chỗ.

Bảo bảo ở phòng trên lầu nghe thấy tiếng xe hơi đã sớm hơn hờ chạy xuống cầu thang, nhanh chóng mở cửa ngoài, thấy chiếc xe thể thao đỗ trong sân vẫn đóng kín, không hiểu ba mẹ ngồi chung một chỗ trên xe đang nói chuyện gì.

Miệng nhỏ nhắn của cậu bé nhếch lên, bước chân nhỏ xinh tiến về phía trước, khó khăn mở cửa xe, thở phì phò: “Ba, ba đáng ghét quá đi, mẹ mệt mỏi rồi, ba phải để ẹ nghỉ ngơi đã chứ”

Cửa xe đã mở, cảnh tượng kích tình đầy yêu mị bên trong khiến cho bảo bảo nhất thời ngây ra như phỗng, bé hét lên một tiếng, đôi tay nhỏ bé vội vã che mắt lui về phía sau, cái miệng xinh xinh a a kêu lên: “Con không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy!”

Tiếng hét lớn như vậy trong nháy mắt đã kinh động tới hai người đang hừng hực lửa nóng bên trong xe, Vô Song sợ tới biến sắc, Hoắc Cố Chi lại ôm thật chặt, che chở người phụ nữ dưới thân, không để cho bất kỳ cảnh xuân nho nhỏ nào lọt vào mắt người ngoài.

Trên trán anh nổi đầy gân xanh, sắc mặt đen thui, việc đầu tiên là đem cô gái nhỏ dưới thân sửa sang lại quần áo, sau đó nhanh chóng xuống xe, đóng sầm cửa xe, ánh mắt u ám nhìn chăm chăm vào bảo bảo còn đang đứng che mắt, nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Ai cho phép con ra ngoài?”

Ở nhà bảo bảo sợ nhất là Hoắc Cố Chi, bởi vì ngoại trừ việc để ý tới mẹ Vô Song ra thì đối với những người khác ba đều trưng một bộ mặt lãnh khốc vô tình.

Lúc này bị anh chăm chú nhìn, thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy, ngón tay mập mập khẽ hé ra, xuyên qua kẽ tay thấy ba đang đứng trước mặt mình tản ra hơi thở lạnh lẽo, tội nghiệp nói: “Ba à, thật sự là cái gì con cũng không thấy, con chỉ muốn gặp mẹ thôi.”

Bảo bảo khò ngó đang mặc một bộ Âu phục ba món (quần âu, vest và gi-lê), quả thật là phiên bản nhỏ của anh, nhưng Hoắc Cố Chi vẫn không có động tĩnh, anh trầm mặt hướng cửa chính biệt thự hét lớn: “Hà Cửu, cậu ra đây cho tôi.”

Hà Cửu vừa nãy còn định giả chết mà chuồn êm cho tới bữa ăn đành phải dừng bước, kiên cường đi ra, nhìn không khí đóng băng trong vườn, anh ta đứng là không biết mở mồm nói gì cho phải.

“Cái đó Cái đó Tham Mưu Trưởng, tiểu thiếu gia thật thật ... là không thấy.” Nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Hoắc Cổ Chi mắt hồ uy nghiêm, thân thể Hà Cửu run rẩy, suy tư một lúc, đành quyết định bán đứng bảo bảo: “Tham Mưu Trưởng, không liên quan tới tôi, là tiểu thiếu gia chạy nhanh quá, tôi chưa kịp kéo cậu ấy lại, cậu ấy đã chạy ra rồi.”

19. Chương 18: Tương Đối Thiên Vị

Editor: Tử Tinh

“Chú Hà Cửu!” Bảo bảo nghe vậy, lập tức nhìn chăm chăm Hà Cửu đứng bên cạnh, vì tức giận nên khuôn mặt bánh bao nhăn nhó, giọng nói non nớt tràn đầy suy nghĩ tố cáo: “Rõ ràng là chú nói ba đã đón mẹ về rồi, bảo cháu mau đi xuống mà.”

Con người đen nhánh của cậu bé lóng lánh hết sức đáng yêu, nhưng lời nói ra lại khiến cho Hà Cửu trong nháy mắt biến sắc, anh ta vội vàng giải thích với Hoắc Cổ Chi: “Tham Mưu Trưởng, anh đừng có nghe tiểu thiếu gia nói bậy, tôi khẳng định chưa hề nói mấy lời kia, chính là tiểu thiếu gia tự ý muốn xuống.”

Miệng lưỡi Hà Cửu giải thích không được lanh lợi, đáng vẻ lại có chút khờ khạo đần đần, không có lấy nửa điểm thuyết phục.

Hoắc Cổ Chi đáng vẻ âm trầm yên lặng đứng đó, ánh mắt bắn ra những tia lạnh lùng, bảo bảo đều thấy hết, thân thể nhỏ bé run rẩy, cắn cặp môi đỏ mọng, đánh chết cậu cũng không thừa nhận là tự mình muốn xông ra.

Hà Cửu lại càng vô tội, đứng ở đó mà sắc mặt đau khổ, anh ta cũng không phải bị bắt giam, vì sao cứ bắt anh ta phải đứng ở nơi này chịu tra khảo của Tham Mưu Trưởng.

Ánh mắt dầy dõ sao?

“Được rồi, anh cũng không cần phải hù dọa bảo bảo.” Vô Song lúc này ngồi trên xe hai gò má còn đỏ ửng, không biết từ lúc nào đã xuống xe, cô đứng bên cạnh Hoắc Cổ Chi, giọng nói thanh thuần như nước, khuôn mặt phiếm hồng nhẹ nhàng cười: “Bảo bảo vẫn còn nhỏ mà, cái gì cũng chưa hiểu, anh làm như vậy, sẽ khiến trong lòng con bị ám ảnh.”

Bảo bảo nghe mẹ nói, không ngừng gật đầu như già tởm, khuôn mặt bánh bao vô cùng đáng yêu mang đầy vẻ uất ức, lập tức nhào tới ôm chặt Vô Song: “Mẹ, con thật sự không cố ý mà, ba luôn làm cái mặt đen khiến con sợ, ô ô Chỉ có mẹ là tốt với con.”

Bảo bảo vừa tròn bốn tuổi nhào tới nhõng nhẽo khiến cho người người đều không thể phản kháng, lông mi dày rậm của bé cong vênh lên, đôi mắt to tròn long lanh chớp chớp với cô, khiến trong lòng Ngu Vô Song mềm nhũn, đưa tay xoa đầu bé, ngữ điệu yêu thương: “Không sao đâu, bảo bảo đừng sợ.”

Hoắc Cổ Chi thấy được một màn này, môi mỏng mấp máy, mắt phượng lạnh lùng quét qua người bảo bảo, lạnh giọng nói: “Chỉ có em mới thấy thế, nhóc con đáng ghét này đâu phải mới ngày một ngày hai? Nên lập tức đưa nó tới nhà trẻ, còn đáng ghét như vậy, sau này sao có thể chung sống hòa thuận với các bạn khác được?”

A Ranh con này lá gan lớn như vậy sao có thể bị dọa tới nỗi ám ảnh trong lòng chứ? Kẻ thực sự bị ám ảnh phải là anh mới đúng! Chuyện như này đã xảy ra nhiều lần rồi, anh thật muốn cáu kỉnh.

Tội trạng bây giờ có vẻ quá lớn rồi, bảo bảo lập tức kêu oan: “Ba, ba, ba thật là quá đáng!”

Đáng vẻ bảo bảo ngẩng đầu nhỏ quật cường phản bác, cực kỳ giống một người đàn ông kiêu ngạo, Vô Song thấy được điều này, không khỏi mỉm cười một tiếng, cô vừa cười vừa lôi kéo cánh tay người đàn ông bên cạnh, trên khuôn mặt tuyệt diệu là nụ cười dịu dàng: “Được rồi, không nên chấp nhặt với bảo bảo nữa, con còn bé chưa hiểu chuyện. Mới vừa rồi không phải nói buổi tối sẽ đi ăn pizza sao? Em mệt rồi, không muốn đi ra ngoài, đột nhiên rất muốn ăn bò bít tết anh làm.”

Khó có được dịp cô gái nhỏ dịu dàng lôi kéo tay anh đòi ăn bò bít tết, khiến cho sự lạnh lẽo trên khuôn mặt của Hoắc Cố Chi cũng phải hòa hoãn, tự nhiên nắm lấy bàn tay ngọc của cô, ánh mắt tràn đầy nhu tình, nhẹ nhàng lên tiếng: “Ừ, được. Đợi chút anh sẽ đi mua đồ về nấu.”

Trong lúc nói chuyện, anh đã dắt tay cô vào biệt thự, bỏ lại bảo bảo cùng Hà Cửu đứng ở trong vườn bốn mắt nhìn nhau.

Hà Cửu tròn to mắt kinh ngạc, bày tỏ nỗi lòng: “Chuyện chỉ như vậy là xong?”

Bảo bảo ngay lập tức o o chu cái miệng xinh xắn, âm thầm cắn răng, hình như không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể thì thầm to nhỏ: “Chú Hà Cửu nhìn đi, ba vốn luôn thiên vị mà, mẹ nói một câu còn hiệu quả hơn chúng ta nói nghìn câu ý, cho ba về thời xưa, nhất định là Bạo Quân, chính là cùng một giuộc với Trụ Vương (Trụ Vương chỉ sủng ái Đắc Kỷ mà không nghe thân thích, triều thần đó mà, để biết thêm chi tiết có thể xem Na Tra, hihi).”

Bảo bảo còn chưa đi học nhưng gần đây ở nhà cũng xem không ít phim trên ti vi, nói đến rõ ràng rành mạch, biến Hoắc Cố Chi hoàn toàn trở thành hình tượng Trụ Vương trên ti vi.

Hà Cửu đứng bên cạnh nghe thấy thế, theo bản năng quét mắt về phía sau, phát hiện không có người, lúc này mới thở phào, trừng mắt liếc bảo bảo, anh ta khó có được cơ hội nói mát: “Tiểu thiếu gia, mấy lời đó cháu đi mà nói trước mặt Tham Mưu Trưởng ý!”

Tham Mưu Trưởng bây giờ đâu còn quả quyết anh dũng như xưa nữa? Hoàn toàn biến thành đầu bếp riêng của Ngu tiểu thư rồi, chắc chắn, người khác đâu có thấy được bộ dạng anh ấy chuyên chú nghiên cứu sách nấu ăn đâu, chỉ vì sợ Ngu tiểu thư nhiều năm sống ở nước Mỹ sẽ chán các món ăn Tây.

“Hừ.” Vừa nghĩ tới cái mặt đen lúc này của Hoắc Cố Chi, bảo bảo đã cảm thấy quá không công bằng, nhất là chú Hà Cửu lúc nào cũng nhằm vào bé mà thêm dầu vào lửa, càng khiến bé tức giận: “Ba chỉ biết ở trước mặt cháu hóa thành cọp, còn ở trước mặt mẹ thì lại trình diễn vẻ dịu dàng, đáng tiếc mẹ không được thấy bộ dáng kia của ba, chắc chắn sẽ không thể đỡ nổi, thế nào cũng cảm thấy đáng ghét.”

Lời vừa nói ra, Hà Cửu đã gấp như kiến bò chảo nóng, anh ta vội lui về phía sau, cách bảo bảo thật xa: “Tiểu thiếu gia, xin cháu tha cho chú. Chú thực sự cái gì cũng không nghe thấy, là một mình cháu nói Tham Mưu Trưởng chứ chú không hề liên quan nha.”

20. Chương 19: Cố Ý Làm Khó Dễ

Editor: Thiên Tiểu Tiểu

Phu nhân thị trưởng Nam Giang tổ chức tiệc từ thiện vào buổi tối, dĩ nhiên như ánh sáng rực rỡ, cực kỳ náo nhiệt. Mặc kệ làm từ thiện thật hay là mua danh chuộc tiếng, không ai buông tha cơ hội tự nâng giá trị con người tốt như vậy.

Giản Uyển Linh cũng không ngoại lệ. Sáng sớm, cô ta nói chuyện này với Mạnh Thiếu Văn, vì để cô ta vui vẻ, cho dù anh ta bận nhưng vẫn hủy các buổi xã giao buổi tối mà cùng cô ta tham gia tiệc.

So với những người lừa gạt, trong ngoài không giống nhau (*), Tiểu Như rất dễ tâm với những chuyện này, Tiểu Như dịu dàng, thiện lương như vậy, làm anh ta càng thêm quý trọng.

*Có thể hiểu như khẩu phật tâm xà của .

.

Tiệc từ thiện này được tổ chức ở hội sở (*), người tới trước đều là danh môn quý tộc, giá trị con người cũng không bằng tầm thiệp mời tới nơi này.

*Là nơi lấy người sở hữu bất động sản làm đối tượng phục vụ chủ yếu, nơi gồm các cơ sở phục vụ giải trí cao cấp. Rõ hơn là nơi tổ hợp gồm nhà hàng, phòng tiệc, quán bar, karaoke...chuyên để tổ chức tiệc tùng.

Mạnh Thiếu Văn vừa dẫn Giản Uyển Linh xuống xe thì hấp dẫn vô số ánh mắt truyền thông, đèn flash đều tụ tập trên người hai người.

“Giản tiểu thư, cô vừa đính hôn với Mạnh tổng, không biết bao lâu nữa thì kết hôn?” Khó thấy được nhân vật quan trọng như vậy, không ít phóng viên lộ ra vẻ vui mừng, họ không ngừng chen lấn, không ngừng đưa ra câu hỏi.

Giản Uyển Linh chưa từng đứng trước ánh sáng của máy chụp hình của phóng viên như thế, ánh đèn lóe lên làm cô ta nheo mắt, trong lòng kiêu ngạo và kích động.

Đây mới cuộc sống cô ta đã tưởng tượng, xuất hiện với danh hiệu đại tiểu thư nhà họ Giản cùng thân phận Mạnh thiếu phu nhân, khiến ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người cô ta.

“Thiếu Văn.” Nhưng cô ta không trả lời câu hỏi của các phóng viên mà cắn môi, nắm chặt tay người đàn ông bên cạnh, trên khuôn mặt trắng trẻo, thuần khiết tuyệt mỹ thoáng qua tia kinh hoảng, như cực kỳ không thích ứng được trường hợp náo nhiệt như thế này.

Mạnh Thiếu Văn nghe vậy, anh ta khẽ nhíu mày, che chở Giản Uyển Linh, không để cho những phóng viên kia quấy rầy đến cô ta: “Không sao đâu, đừng sợ, lát nữa chúng ta vào.”

Vừa an ủi cô ta, anh ta vừa bước nhanh vào hội sở, khi anh ta bảo vệ người phụ nữ trong ngực, không cần nói cũng biết sự yêu thương trong hành động này.

Có không ít phóng viên nữ thấy họ đã đi vào liền tấm tắc: “Mạnh tổng nổi tiếng là người khiêm tốn, nếu ảnh chụp anh vội vã bảo vệ Giản đại tiểu thư được đăng lên, không biết có bao nhiêu người phụ nữ còn độc thân ở Nam Giang ghen ghét nữa.”

.....

“Thiếu Văn, cháu đã tới.” Phu nhân thị trưởng Phương Man Ngọc đang bị không ít phu nhân vừa kéo vừa nói cười. Mắt bà rất tinh, nhìn một cái liền thấy Mạnh Thiếu Văn đang cầm tay Giản Uyển Linh, nhất thời nở một nụ cười, nói một tiếng với các phu nhân bên cạnh, rồi vui vẻ nghênh đón: “Nghe Tịnh Bách nói cháu bận, không đến được, không ngờ cháu lại đến, thằng nhóc kia nói dối.”

Lãnh Tịnh Bách là bạn thơ ấu của anh, đối với mẹ của anh (LT, Mạnh Thiếu Văn cũng rất quen thuộc, lúc này anh ta nở nụ cười dịu dàng: “Dì Phương, cái này không thể trách Tịnh Bách, lúc đầu cháu nói không đến là thật, công ty quá nhiều chuyện, thật sự không phân thân ra được. Sau đó Tiểu Như khuyên cháu tới, dù sao cũng là làm việc thiện, nếu cháu không đến, chẳng phải là rất có lỗi với lòng tốt bụng của dì Phương?”

Phương Man Ngọc có một khuôn mặt xinh đẹp, có thể thấy được bà là một người đẹp dịu dàng khi còn trẻ, bà cười rồi nhìn Giản Uyển Linh bên cạnh Mạnh Thiếu Văn, đáy mắt thoáng qua tia đánh giá. Bà dùng giọng điệu nhân nhật, không nhiệt tình như vừa rồi mà nói: “Ngày hai người đính hôn, dì với cha Tịnh Bách đi họp ở Kyoto(*), thằng nhóc Tịnh Bách kia đã tặng quà cho dì của cháu rồi, phải không?”

*thủ đô Nhật Bản từ năm 794-1869.

Đây chính là đại tiểu thư nhà họ Giản Uyển Như? Là người phụ nữ khiến Thiếu Văn si mê? A....Cũng không đẹp hơn cháu gái bà bao nhiêu.

Mấy năm nay, Giản Uyển Linh vẫn ở nhà dưỡng bệnh, rất ít ra ngoài xã giao, nên bây giờ cô ta không nhìn ra địch ý của phu nhân mình đang đối mặt, ngược lại cong môi vội đáp: “Chúng cháu đã nhận được quà của Tịnh Bách, rất hài lòng, cảm ơn dì Phương.”

Từ nhỏ, bộ dạng của cô ta rất giống với Giản Uyển Như, khách tới nhà luôn nói hai chị em rất xinh đẹp, nhưng không có ai có thể phân biệt anh là chị, ai là em.

Hôm nay cô có gương mặt độc nhất vô nhị (có một không hai), còn có thể được người đàn ông xuất sắc nhất dẫn ra ngoài xã giao. Giản Uyển Như, nếu chị ở dưới (âm phủ, địa ngục) biết được, có tức giận đến nôn ra máu không?

Mạnh Thiều Văn ở trên thương trường nhiều năm, đương nhiên thông minh và nhìn xa hơn Giản Uyển Linh. Khi người phụ nữ bên cạnh vừa dứt lời, anh ta liền cười bất đắc dĩ: “Quà của dì Phương là tốt nhất, dì và chú bình thường cũng rất bận rộn, Tịnh Bách có thể tới, cháu rất hài lòng.”

Phương Man Ngọc xuất thân từ danh môn vọng tộc, thậm chí lúc trẻ còn ở chung phòng với Vương Cốc Tuyết, bà rất vui khi cháu gái yêu thích Mạnh Thiều Văn, nhưng không ngờ Giản Uyển Như này gặp đại nạn lại không chết, còn giữ chặt trái tim Thiều Văn.

Bà quan sát Giản Uyển Linh rồi lạnh lùng rời đi, không thèm trả lời cô ta mà thân thiết cười với Mạnh Thiều Văn: “Thiều Văn, dì đoán ngày cháu đính hôn có rất nhiều tiểu thư ở Nam Giang đau lòng, bây giờ còn dẫn Giản tiểu thư tới tham gia tiệc từ thiện của dì, không phải cố ý kéo cừu hận sao? Thủy Dao nhà dì cũng không phải người hiền lành gì, không chừng khi gặp cháu sẽ quây tới bồi!”

Chẳng những không chúc phúc vợ chồng mới cưới, ngược lại còn nói bóng nói gió, chỉ có Phương Man Ngọc làm được rồi.

Bà vốn là người cao quý, hôm nay chồng bà đã giữ chức vị quan trọng, bà đương nhiên sẽ không sợ ai, hơn nữa tính tình của bà luôn bao che khuyết điểm, luôn thương yêu Phương Thủy Dao, hôm nay Giản Uyển Linh đụng vào họng súng rồi, bà có thể để cô ta có sắc mặt tốt trở về sao?

Lời này vừa nói ra, Mạnh Thiều Văn bất đắc dĩ, mà mặt Giản Uyển Linh bên cạnh anh ta đã trắng bệch, bàn tay trắng nõn nắm chặt thành quyền, cắn môi, đáy mắt có tia thù hận kho thấy.

“Dì Phương!” Mạnh Thiều Văn không muốn làm người phụ nữ bên cạnh hiểu lầm, cười khổ nhìn Phương Man Ngọc, trong giọng nói đều là ý bất đắc dĩ: “Cháu biết Phương tiểu thư rất xuất sắc, rất ưu tú, nhưng bên cạnh cháu đã có Tiểu Như rồi, cháu nợ Tiểu Như quá nhiều, chỉ có thể xin lỗi Phương tiểu thư.”

Thủy Dao là em họ của Tịnh Bách, bằng tuổi anh ta, cũng coi là em gái nhỏ, anh ta vẫn coi cô là em gái, đương nhiên không có tình yêu nam nữ.

Nhưng hôm nay không ngờ dì Phương sẽ nói chuyện này trước mặt Tiểu Như, không chừng Tiểu Như suy nghĩ lung tung.

Biết được điều này, trong lòng anh ta hiện lên một tia áy náy, nắm bàn tay mềm mại của người phụ nữ bên cạnh, hạ mắt, dịu dàng gọi một tiếng: “Uyển Như?”

Chuyện náo nhiệt sẽ không bao giờ thiếu các phu nhân thích bát quái (nhiều chuyện, bà tám ấy = _____, xung quanh có không ít tiểu thư, phu nhân tụ tập xem náo nhiệt, Giản Uyển Linh cảm thấy trên mặt nóng rất, khó chịu, cô ta muốn hôm nay cô ta sẽ trở thành người hạnh phúc nhất trong mắt người khác khi được làm bạn đời với Mạnh Thiều Văn.

Nhưng bất hạnh thường tới rất nhanh, làm tự tin của cô ta tan thành bọt biển.

Thấy hiệu quả đạt được, Phương Man Ngọc cũng không muốn làm khó nữa, bà che môi đỏ mọng, kêu lên một tiếng: “Thật sự xin lỗi, Giản tiểu thư, dì không ngờ cháu không biết chuyện của Thủy Dao và Thiều Văn. Ai da, đều tại dì lắm mồm, cháu nói phải làm sao bây giờ? Nhưng cháu đừng suy nghĩ nhiều, Thiều Văn đối với Thủy Dao chỉ là tình anh em đơn thuần.”

Chuyện như vậy một khi đã bới móc, mặc dù Giản Uyển Linh đã kiềm chế nhưng cũng nhịn không được mà mặt biến sắc, cô ta lạnh lùng nhìn bà mà ngậm oán, cắn môi, cả người run rẩy....

Nhưng lý trí nói cho cô ta biết, đối phương là phu nhân thị trưởng, không phải người cô trêu chọc nổi, hơn nữa nhiều người nhìn như vậy, cô ta không thể để mất mặt!

“Xi...” Trong trường hợp căng thẳng như vậy mà bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười châm chọc, nhất thời thức tỉnh mọi người.

21. Chương 20: Ngu Vô Song Là Vị Hôn Thê Của Tôi

Editor: Thiên Tiểu Tiểu

“Mạnh tiên sinh si tình với Giản tiểu thư như vậy làm người ta khâm phục, nhưng đáng thương thay Phương tiểu thư xinh đẹp như vậy, cuối cùng chỉ có thể tự yêu rồi tự đau.”

Mọi người quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy Hoắc Cố Chi chưa từng lộ diện lại dẫn một người đẹp chậm rãi xuất hiện, anh mặc âu phục màu đen được cắt may hoàn mỹ, mặt mày tuấn nhã, bên môi cong lên thành đường cong nhàn nhạt, nhìn qua cực kỳ mê người.

Nhưng khiến mọi người chú ý nhất người phụ nữ được anh dẫn theo, vị Hoắc tiên sinh này là con riêng của Mạnh tổng Hằng Viễn, cũng là con trai được Mạnh lão tán thưởng nhất, trước kia tham gia quân ngũ, có phong thái hơn bất cứ ai trong quân đội, sau đó không biết vì nguyên nhân gì, anh giải ngũ để kinh doanh.

Người này còn làm rồi lễ đính hôn ở nhà họ Mạnh, không ít người nghe thấy, nhưng không biết lời đồn có là thật hay không?

Hoắc Cố Chi đột nhiên xuất hiện khiến Phương Man Ngọc có chút sững sờ, đối với người đàn ông làm kinh doanh những năm gần đây này, bà biết không ít từ miệng chồng bà. Bởi vì người này khiêm tốn, không công khai ra ngoài, nhưng người này rất quyền quý, anh tới thực làm bà có chút thụ sủng nhược kinh (*), lúc này không chế nhạo Giản Uyển Linh nữa mà tươi cười chào đón anh.

* Được sủng, cũng chiều mà lo sợ.

So với nụ cười lúc trước, nụ cười này rực rỡ hơn không biết bao nhiêu lần: “Hoắc tiên sinh đại giá quang lâm, làm bữa tiệc từ thiện của tôi náo nhiệt hơn.”

Dứt lời, bà mỉm cười nhìn Ngu Vô Song bên cạnh anh, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc nhàn nhạt, trên mặt càng vui vẻ: “Vị tiểu thư xinh đẹp này là....?”

Hoắc Cố Chi khẽ cười, liếc mắt nhìn người phụ nữ nhỏ nhắn bộ đồ trang bên cạnh, trong mắt phượng lạnh lùng mà sắc có tia ám muội, môi mỏng nâng lên, ý cười nồng đậm: “Ngu Vô Song là vị hôn thê của tôi.”

Giới thiệu xong, lại làm mọi người giật mình kinh ngạc, ánh mắt đánh giá của họ rơi vào người Ngu Vô Song, xem ra lời đồn hôm đó là sự thật?

Phương Man Ngọc sững sờ vài giây, đôi mắt đen tĩnh mịch nhìn Ngu Vô Song chằm chằm, cảm thấy người phụ nữ trước mặt rất tuyệt diệu, không phải bà chưa từng thấy người phụ nữ xinh đẹp, nhưng người có khí chất như cô thì thật sự hiếm thấy.

Kinh ngạc đi qua, bà thân thiện nở nụ cười: “Vậy thì chúc mừng Hoắc tiên sinh, khi kết hôn, nhất định phải gửi thiệp mừng cho chúng tôi, khó thấy được vợ chồng son xứng đôi như hai người.”

Trong những người này, kinh ngạc nhất là Giản Uyển Linh, cô ta không để ý tới khó chịu lúc trước, nhìn chằm chằm Ngu Vô Song cách đó không xa, trong lòng tràn đầy lửa giận.

Lại là người phụ nữ hèn hạ này, lại là người phụ nữ hạ tiện này! Đáng hận nhất là cô ta không phải con riêng, còn là hôn thê của Hoắc Cố Chi? Cô ta có tài đức gì, có thể làm Hoắc Cố Chi thừa nhận thân phận của cô ta? !

Vờ như không thấy ánh mắt oán độc của Giản Uyển Linh, Ngu Vô Song khẽ nheo mắt, khẽ mỉm cười với cô ta, đáy mắt lộ ra một tia trào phúng, cuối cùng ánh mắt cô rơi vào sắc mặt đông lạnh của Mạnh Thiếu Văn, nụ cười bên môi càng tươi.

Mạnh Thiếu Văn đối với người phụ nữ mình yêu mến như vậy sao? A.

Hôm nay cô mặc váy dài lộ lưng trần hiệu Pa—paver—rheas còn chưa đưa ra thị trường, dưới ánh đèn chói mắt, tấm lưng tuyết trắng tỏa ra ánh sáng bạch ngọc nhẹ nhàng, vô cùng chói mắt.

Hoắc Cố Chi vỗ tay ngọc của người phụ nữ nhỏ bên cạnh, trên khuôn mặt nghiêm túc hiện lên tia dịu dàng: “Thật ra tôi cũng rất muốn kết hôn, nhưng Vô Song luôn chê tôi cầu hôn không lãng mạn nên chậm chạp không chịu đồng ý.”

Ngu Vô Song nghe vậy, vui vẻ ở trên mặt có chút cứng lại, cô cắn môi đỏ mọng, nũng nịu trừng mắt nhìn người đàn ông một cái: “Cố Chi, anh thật đáng ghét, chuyện như vậy mà cũng nói ra được.”

Trong miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng cô đã tức giận nôn ra máu. Tên khốn kiếp này cũng biết nói bậy, còn cầu hôn? Mỗi ngày anh đều kiêu ngạo như chim khổng tước, cầu hôn ở đâu ra?

Khi anh nắm tay cô, Phương Man Ngọc nhìn thấy, càng vui vẻ: “Ngu tiểu thư xinh đẹp như vậy, đương nhiên phải cẩn thận, nếu Hoắc tiên sinh muốn ôm người đẹp về nhà, xem ra cần đang cố gắng một phen.”

“Đây là đương nhiên.” Hoắc Cố Chi không chút do dự liền đồng ý, anh cười đắc ý, liếc nhìn người đẹp có sức quyến rũ bắn ra bốn phía bên cạnh, đường cong bên môi càng hoàn mỹ: “Tôi không phải bạch mã hoàng tử trong lòng các nữ sinh như Mạnh tiên sinh, tôi chỉ có một Vô Song, cho dù thế nào cũng phải giữ cô ấy thật chặt.”

Lời này vừa nói ra, còn lãng mạn hơn hoa tươi, kim cương, trái tim của rất nhiều tiểu thư ở đây cũng mềm đi, nhìn gò má người đàn ông anh tuấn, trái tim đập loạn.

Gien của nhà họ Mạnh thật tốt, mặc kệ là Mạnh Thiếu Văn, hay là Hoắc Cố Chi nhân trung long phượng (*), đều có khuôn mặt tuấn tú khiến người ta kinh sợ.

* Rồng phượng trong loài người.

Phương Man Ngọc thầm kêu không tốt, trong lời nói của Hoắc Cố Chi đều muốn chèn ép Thiếu Văn, Thiếu Văn đối xử với Tịnh Bách rất tốt, nói tóm lại, bà nên đứng về phía Thiếu Văn.

“Hoắc tiên sinh đã có con trai, còn không giải quyết được chuyện cầu hôn nho nhỏ này?” Nhưng khi bà chưa kịp lên tiếng, giọng nói lạnh lùng của Mạnh Thiếu Văn vang lên, người đàn ông có một khuôn mặt dịu dàng như ngọc, nhưng khi nói ra những lời này lại có chút băng lạnh.

Trong hội sở, mọi người đều không ngu ngốc, há có thể không nhìn thấy không khí khấn trương giữa hai người đàn ông này? Hơn nữa, từ xưng hô xa cách của bọn họ thì có thể nhìn ra, quan hệ của hai người này không tốt, có thể nói là căng thẳng đến đóng băng.

Biết có người hiểu lầm quan hệ giữa anh và bảo bối, nhưng Hoắc Cố Chi cũng không giải thích, ngược lại khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Chẳng lẽ Mạnh tiên sinh không cầu hôn Giản tiểu thư? Chắc chắn, đây không phải là hành động của một thân sĩ.”

Hoắc Cố Chi ba mươi tám tuổi có sức hấp dẫn của tuổi trưởng thành hơn Mạnh Thiếu Văn ba mươi tuổi, nếu nói Mạnh Thiếu Văn quý công tử có tài có đức thì Hoắc Cố Chi đại trượng phu trầm ổn, anh có một khuôn mặt như tiên giáng trần, phong thái chừng mực, thỉnh thoảng lộ ra nụ cười đủ làm người ta si mê.

Giản Uyển Linh cảm thấy tay người đàn ông bên cạnh đang nắm chặt tay mình, cô ta cắn môi, trên tay truyền tới đau đớn nhưng cô ta dám kêu lên.

Khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo, khóe môi hơi nhếch, đáy mắt Mạnh Thiếu Văn lộ ra hàn băng không thể hòa tan: “Tôi quen biết Tiểu Như từ nhỏ, căn bản không cần hình thức giả dối này.”

Lúc này, Giản Uyển Linh đứng sát người đàn ông bên cạnh hơn, cong cánh môi, dịu dàng cười một tiếng, quả nhiên là diễn xuất của các tiểu thư khuê các: “Thật ra thì tôi không thích cách cầu hôn nổi như vậy, chỉ cần hai người yêu nhau thật lòng, coi như không có những thứ kia, cũng có thể ân ái ái ái. Ngược lại, nếu như hai người không có qua hệ, không có một cuộc hôn lễ xa hoa, cũng như không thể đầu bạc răng long.”

Lời nói này, cô ta cười như không cười mà nhìn Ngu Vô Song, hiển nhiên là có ẩn ý.

Ngu Vô Song cũng không phải người hiền lành gì, cô nhướn lông mày kẻ đen, trên khuôn mặt trắng nõn treo một nụ cười nhạt hoàn mỹ, trực tiếp cong môi phản kích: “Giản tiểu thư đang nói tôi và Cố Chi sao? Nhưng mà thật đáng tiếc, tôi biết Cố Chi vài chục năm rồi, kết hôn với người phụ nữ mà nói là chuyện lớn cả đời, nếu ngay cả một kỷ niệm đáng giá là cầu hôn cũng không có thì thật tiếc nuối.”

Tối nay, Ngu Vô Song hết sức im lặng, im lặng đến mức khiến Mạnh Thiếu Văn quên người phụ nữ này nhanh nhẹn nhanh miệng, bây giờ nghe cô lên tiếng, mày kiếm anh ta cau lại, trong lòng có một loại cảm giác cực kỳ phức tạp.

Ngu Vô Song kéo tay Hoắc Cố Chi, trên mặt mang theo nụ cười mỉm không chê vào đâu được, không biết cáo quý hơn Giản Uyển Linh tuy xinh đẹp nhưng bệnh yếu không biết bao nhiêu lần, cánh môi son cô hé mở, giọng nói thanh lệ mềm mại, nhưng lời nói ra lại làm cho sắc mặt người ta hơi thay đổi.

“Nghe nói mấy năm trước, thân thể Giản tiểu thư không được tốt, phải ở nhà dưỡng bệnh, cô thật sự rất yêu Mạnh tiên sinh, cho nên mới bỏ qua bước cầu hôn quan trọng. Nhưng mà tôi cảm thấy, người phụ nữ rụt rè thì tốt hơn, không thể vì bản thân có chút khuyết điểm liền dần dần không nổi phải tùy tiện tìm người gả?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, người phụ nữ này điên rồi sao? Trường hợp này lại có can đảm không chừa mặt mũi cho đối phương, đây quả thực là công khai tát vào mặt Đại tiểu thư nhà họ Giản, nói thân thể cô ta không được tốt cho nên mới gấp gáp lập gia đình.

22. Chương 21: Gọi Tôi Một Tiếng Thím?

Editor: Diệp Thanh Trúc.

Không ai ngờ vị hôn thê của Hoắc Cố Chi lại kiêu ngạo như thế, chẳng thềm để tiểu thư nhà họ Giản vào mắt, chỉ có Hoắc Cố Chi thấy rõ, sau sự hận thù này của cô là một sự đau lòng không thể tả.

Trước mặt người ngoài, cô càng không cho Giản Uyển Linh mặt mũi thì cô càng đau lòng. Dường như theo bản năng, tim anh thắt lại. Anh nắm chặt bàn tay ngọc ngà lạnh lẽo bên cạnh, tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Ngu Vô Song nhướn mày, khẽ cười liếc nhìn Hoắc Cố Chi, có quyền thế đúng là tốt, chỉ dựa vào thân phận vợ chưa cưới của anh, cô làm chuyện gì cũng rất dễ dàng.

Mấy phu nhân, tiểu thư đứng cạnh đều trợn mắt há mồm, không dám tin vào những gì mình vừa nghe. Mạnh Thiếu Văn phản ứng lại, mặt lạnh đi: “Ngu tiểu thư cứ nhắm vào chúng tôi là có ý gì? Trước mặt mọi người mà cô dám bôi nhọ Uyển Như như thế, tôi có thể kiện cô tội phỉ báng.”

Tính tình của Mạnh Thiếu Văn rất tốt, rất giống ba anh, nhưng khi xử lý việc lớn thì quả quyết, độc ác hơn ba anh nhiều. Nếu hỏi trong cuộc đời anh có vết nhơ gì thì không thể nghi ngờ chính là chú út của anh, người đàn ông này là con riêng của nhà họ Mạnh, không

chỉ tranh đoạt cổ phần tập đoàn với anh mà còn khiến Hằng Viễn hổ thẹn, bây giờ người phụ nữ của hắn nói năng lỗ mãng với Uyển Như như thế, anh há có thể tha thứ cho họ?

Tiếng nói của Mạnh Thiếu Văn vừa ngừng, không khí trong sân càng nghiêm trọng, tiếng nghị luận cũng nhỏ đi, xem ra Mạnh công tử nổi cáu thật, có ai không biết anh ta rất yêu chiều đại tiểu thư nhà họ Giản? Đừng nói thân thể cô ta không tốt, dù có thiếu tay thiếu chân anh ta cũng cưới, lần này Ngu tiểu thư dụng phải sừng trâu rồi.

Mỗi lần Ngu Vô Song nghe thấy anh ta thâm tình khẩn thiết gọi cô gái bên cạnh là Uyển Như đều buồn nôn, cô cao ngạo dời tầm mắt, trên mặt không chút lo sợ mà còn ưu nhã cười nhạt: “Mạnh tiên sinh cần gì phải khẩn trương như thế, tôi chỉ nói thật thôi, chẳng lẽ tôi phải lừa dối lương tâm để cổ động khích lệ cô Giản mới được sao? Haiz, thật đáng tiếc, Ngu Vô Song tôi rất tốt tính, không nói láo được.”

Ngu Vô Song cô quá đáng hoàng hơn hai mươi năm nên mới rơi vào tình trạng này, chẳng lẽ Giản Uyển Linh mạo danh thay thế cô, cô còn phải mỉm cười hạnh phúc?

“Cô.” Đây không phải là lần đầu tiên Mạnh Thiếu Văn thấy công phu miệng lưỡi của cô gái này, nhưng lần nào thấy sắc mặt cũng xanh mét: “Cô Ngu có ý kiến gì với chúng tôi sao không nói thẳng? Dùng lời nói làm tổn thương cô ấy thật sự không phải là cách làm quang minh lỗi lạc.”

Lúc này, Giản Uyển Linh được Mạnh Thiếu Văn bảo vệ trong ngực, khuôn mặt trắng trong thuần khiết lộ vẻ khó xử, giống như là không thể chịu nổi xỉ nhục, từng giọt nước mắt trong suốt chảy ra, cô ta cắn môi,

đầu vai gầy hơi run: “Thôi, Thiếu Văn, đừng nói nữa, chuyện cô Ngu không ưa em đã không phải ngày một ngày hai rồi. Lần trước ở Hằng Viễn, cô ấy.”

Cô ta nghẹn ngào, còn chưa nói hết đã khóc tiếp, trên mặt lộ ra vẻ uất ức, so với khí thế cường đại của Ngu Vô Song lại càng hấp dẫn đàn ông hơn.

Đàn ông mà, luôn thích mấy cô mảnh mai như nước, Ngu Vô Song đẹp thì có đẹp, nhưng lại không mềm mại, trong trường hợp này còn dám phá phách rõ ràng là không coi nhà họ Giản và nhà họ Mạnh ra gì.

Phụ nữ như vậy tựa như vàng trắng trên trời, chỉ có thể đứng xa nhìn, không thể khinh nhờn, khiến người ta có cảm giác xa cách.

Mọi người lại không phải người ngu, cô ta muốn nói lại thôi càng khiến mọi người tò mò, bao nhiêu đây cũng khiến mọi người đoán được chút ít, có vẻ như đây không phải là lần đầu tiên Giản tiểu thư và Ngu tiểu thư gặp nhau, không chừng trước kia còn có thâm thù đại hận nữa.

Mạnh Thiếu Văn thấy người con gái bên cạnh mình phải chịu uất ức, nghĩ đến ngày đó Uyển Như ở Hằng Viễn bị bắt nạt, lòng anh đau như cắt, khuôn mặt tuấn tú dịu dàng tràn ngập sự đau lòng: “Anh xin lỗi, chuyện ngày đó, đến bây giờ anh vẫn chưa cho em một câu trả lời thỏa đáng...”

Anh ta còn chưa an ủi xong đã bị Hoắc Cố Chi cười lạnh cắt đứt, người đàn ông mặt mũi vô song, đẹp tựa minh ngọc, nhưng lúc này lại có vẻ lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm của anh rơi trên người Giản Uyển Linh đang làm bộ, khóe môi cong lên như trào phúng.

“Cô Giản đúng là đã ăn cắp mà còn la làng [1], chuyện ngày đó ở Hằng Viễn thế nào, chẳng lẽ cô lại không biết? Hay là cô thấy Vô Song nhà tôi thấp cổ bé họng nên muốn vu oan hãm hại cô ấy?”

[1] Nguyên văn là: Kẻ ác cáo trạng trước.

Không ngờ anh lại giúp cô nói chuyện, Ngu Vô Song kinh ngạc ngẩng đầu lên liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, anh mím đôi môi mỏng hoàn mỹ, mặt mày đẹp tựa tranh vẽ. Đường như cảm nhận được cái nhìn chăm chú của cô, anh hạ mắt nhìn cô một cái, trong mắt xẹt qua ý cười nhẹ nhàng, chỉ có điều ý cười kia nhìn thế nào cũng có chút ý tứ giành công.

Quen anh mười ba năm, sống cùng năm năm, Ngu Vô Song quá rõ anh là người thế nào, thấy anh như vậy, sự cảm động của cô hoàn toàn biến mất.

Dưới ánh nhìn lãnh lệ của người đàn ông, thân thể gầy yếu của Giản Uyển Linh không ngừng run rẩy, cô ta cắn chặt môi, khóe mắt rưng rưng nhìn Hoắc Cố Chi đứng cách đó không xa, cười gượng.

“Hoắc tiên sinh cần gì phải hùng hổ dọa người như vậy? Tôi đã không muốn so đo chuyện cô Ngu mạo phạm tôi khi ở Hằng Viễn rồi, tại sao anh còn phải chửi bới tôi? Tôi biết anh không hòa hợp với Thiếu Văn nhưng dù sao hai người cũng là người một nhà, anh là trưởng bối của tôi và Thiếu Văn, chúng tôi rất kính trọng anh, tại sao anh không thể hòa hợp với chúng tôi một chút?”

Giọng nói của cô ta êm ái, mặt mày như buồn như lo, khiến không ít đàn ông muốn ôm vào ngực che chở.

Mạnh Thiếu Văn và Hoắc Cố Chi không hợp nhau đã không phải chuyện ngày một ngày hai, bây giờ nghe Giản Uyển Linh nói vậy, anh (MTV) lập tức cau mày, nhưng nghĩ tới cô cũng chỉ tốt bụng nói, anh chỉ có thể nhịn xuống, chỉ có điều sắc mặt khó coi khiến cả người anh tỏa ra khí thế thâm trầm lạnh lẽo.

Mọi người đứng xem tưởng chỉ cảm thấy thật không uống công đến đây, không chỉ có thể xuất hiện trên truyền hình mà còn có thể xem mấy bí mật trong nhà giàu sang quyền thế.

Ngu Vô Song không thể không khen thầm một tiếng, người phụ nữ này mới thật là miệng lưỡi khéo léo, năm nay không gặp, bản lĩnh nói láo không chớp mắt của cô ta ngày càng tiến bộ, năm đó ở trước mặt cha mẹ không phải cô ta cũng giả nhu nhược, khiến người ta đồng tình như vậy sao? Cuối cùng người gánh chịu sai lầm luôn luôn là cô?

Nghĩ tới đây, ánh mắt cô khó nén hận thù, giấu cợt lên tiếng: “Nếu cô Giản đã kính trọng Cố Chi như thế thì có nên gọi anh ấy một tiếng chú, gọi tôi một tiếng thím không nhỉ?”

Lời này vừa nói ra ngay cả sắc mặt Hoắc Cố Chi cũng khẽ biến, nhìn nụ cười tươi tắn của cô gái nhỏ bên cạnh, lòng anh khẽ nhúc nhích, không khỏi bật cười, cô bé này, đúng là chẳng chịu ăn chút thua thiệt nào cả.

Cho dù Giản Uyển Linh tâm tư linh hoạt, nghe vậy cũng không chịu được nữa, bộ dạng nhu nhược biến mất, ánh mắt phóng hỏa nhìn chằm chằm cô gái đối diện, âm thầm cắn răng: “Ngu Vô Song!”

Lúc này Phương Man Ngọc cũng coi như hiểu rõ, có phụ nữ thì có cãi vã, hai cô gái này rõ ràng có thù cũ, mượn bữa tiệc từ thiện này của bà để làm loạn!

Nghĩ tới đây, bà bình tĩnh lại, đứng ra hòa giải: “Được rồi, được rồi, Giản tiểu thư đừng tức giận nữa, Ngu tiểu thư chỉ nói đùa với cháu thôi, hai cháu đều là khách quý của dì, dạ tiệc còn chưa bắt đầu đã náo loạn lên thì quá không nể mặt dì rồi.”

Câu cuối cùng, giọng điệu của bà hơi trầm xuống, mặc dù đang cười, nhưng ánh mắt lại trở nên lạnh lẽo, khiến không ít người có suy nghĩ mới.

23. Chương 22: Tín Vật Đỉnh Ước

Editor: Diệp Thanh Trúc.

Dù sao cũng là bữa tiệc từ thiện do phu nhân thị trưởng tổ chức, Ngu Vô Song cũng nên cho người ta chút mặt mũi, dù sao cũng còn nhiều thời gian, cô cần gì hơn thua lúc này?

Đừng nói với, cô có thể đòi lại nhanh thôi, không ai có thể trốn được!

.....

Lúc bữa tiệc bắt đầu, ánh đèn xung quanh tối dần, hình ảnh hiện lên là ở vùng núi phía Tây Trung Quốc, mùa đông rét lạnh, đứa bé mang dép đi lại trên con đường nhỏ gập ghềnh uốn lượn đầy băng tuyết, những khuôn mặt non nớt hơi rụt rè trước ống kính, nhưng trông mắt của chúng lại sáng ngời đến lạ kì, khiến người có thể cảm nhận được sự ngây thơ trong sáng.

Hình ảnh kích thích lòng người, sau đoạn phim ngắn mười phút, không ít người đều đã lăn xả rơi lệ.

Lúc này Phương Man Ngọc đi lên đài, bà cầm khăn giấy chấm nhẹ khóe mắt, giọng nói hơi nặng nề: “Lần trước tôi và chồng đi khảo sát ở vùng núi Tây Bắc đã phát hiện ra một ngôi làng nhỏ, phần lớn người trẻ tuổi trong làng đều ra ngoài đi làm, chỉ để lại người già, phụ nữ và trẻ nhỏ, ở đó mấy đứa bé chỉ ăn hai bữa cơm một ngày, chỉ ngày lễ ngày tết mới được ăn thịt.”

Thật sự rất cảm động, lời bà nói hơi đứt quãng, giọng nói nghẹn ngào, khóe mắt còn lóe ra từng giọt nước trong suốt: “Tôi biết Nam Giang có rất nhiều người tốt, đoạn phim ngắn này chỉ chiếu đến cái giá lạnh trong mùa đông ở nơi đó, nếu mọi người thấy hứng thú có thể đến đó xem.”

Tiệc từ thiện luôn là nơi để kẻ có tiền mua danh chuộc tiếng, dù thật hay giả đều có chút đồng tình, phải có chút hành động trước mặt mọi người.

Quá trình của buổi từ thiện rất đơn giản, chính là mỗi người quyên một vật ra rồi vật đó sẽ thuộc về người trả giá cao nhất, tiền kia dĩ nhiên là để đi từ thiện, hơn nữa đây còn là bữa tiệc do phu nhân thị trưởng tổ chức, mọi người đều kêu giá lên trời, cao hơn giá trị của vật đấu giá không biết bao nhiêu lần, chỉ sợ giá tiền thấp sẽ làm hỏng thân phận.

Ngu Vô Song hơi nghiêng đầu, nhìn lướt qua sự náo nhiệt dưới sân, bên môi nở nụ cười châm biếm, cô tin Phương Man Ngọc thật sự bị những đứa bé vùng sâu vùng xa kia cảm động, nhưng chẳng có cảm giác gì với những con người kia (người đang đấu giá.)

Cũng chỉ là dùng tiền mua vinh dự, thứ những người này không thiếu nhất chính là tiền, sao có thể buông tha cơ hội nâng giá trị bản thân tốt như vậy được?

“Quá nhàm chán à?” Đường như cảm nhận được tâm trạng của cô gái bên cạnh, Hoắc Cố Chi nắm lấy bàn tay ngọc ngà của cô, nghiêng người nhỏ giọng hỏi.

Người đàn ông dịu dàng như ngọc, cực kỳ mê người, có lẽ là tham gia quân ngũ nhiều năm, làn da của anh hơi đen, có nét giống Mạnh Thiếu Văn, không hiểu tại sao trong khoảnh khắc ấy, Ngu Vô Song lại tưởng tượng anh thành Mạnh Thiếu Văn, chỉ có điều ý niệm mới nổi lên nhanh chóng bị cô đè xuống.

Cô rút tay khỏi tay anh, ánh mắt hơi hoảng hốt, mím môi nhẹ giọng cười: “Anh quên góp cái gì?”

Có lẽ người đàn ông này ở ngoài sẽ quyết liệt độc ác, nhưng đối xử với cô rất tốt, hơn nữa anh là người duy nhất trên thế gian có thể phân biệt rõ ràng ai là Giả Uyển Như, ai là Giả Uyển Linh, thân mật như người thân cũng không phân biệt được bằng anh.

Hoắc Cố Chi ưu nhã vắt hai chân, quần tây đen bao bọc đôi chân dài, cực kỳ đẹp trai, mấy tiểu thư ngồi bên cạnh thẹn thùng nhìn anh, khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu vô cùng.

Chỉ có điều anh không hề liếc nhìn lại, khuôn mặt lạnh lùng, bây giờ nghe Ngu Vô Song hỏi, anh mới nhướn mày thân thiện mỉm cười: “Là đồng hồ Cartier, anh lấy ở trong phòng để quần áo ra.”

Ánh đèn trong hội trường hơi mờ, nụ cười sáng chói của anh ngay lập tức mê hoặc hết mấy cô bé xung quanh. Ngu Vô Song thấy vậy, mím môi đáp một tiếng rồi im lặng.

Xem đi, người đàn ông này luôn có thể hấp dẫn người bên cạnh như thế, mặc dù năm nay anh đã ba mươi tám nhưng sự quyến rũ vẫn bắn ra bốn phía, phụ nữ thật đáng buồn, mỗi lần đối mặt với cái tuổi hai mươi tám này, cô đều cảm thấy khủng hoảng.

Tuổi trẻ không giữ được lâu, qua mấy năm nữa cô già đi rồi, người đàn ông này còn có thể đối tốt với cô như vậy không? Cô là Papaverrhoeas (Ngu Mỹ Nhân) nhưng lại không thể vĩnh viễn trở thành Papaverrhoeas trong mắt anh!

“Vật đầu giá tiếp theo sẽ là chiếc nhẫn kim cương do cô Giả Uyển Như quên góp, mọi người chờ xem thường chiếc nhẫn này, đây chính là vật đính ước của Mạnh tổng Hằng Viễn và cô Giả Uyển Như lúc còn trẻ, rất có ý nghĩa!”

24. Chương 23: Thật Không Thích?

Editor: Lam Lan

Giọng nói nam tính trầm thấp rõ ràng, nghe rất êm tai, vừa lên tiếng đã hét lên 100 vạn, quả thật khiến cả những người quyền quý nhất ở Nam Giang này vừa nghe thấy đã sợ đến ngất người, Hoắc Cố Chi quả là đang muốn đấu với Mạnh Thiếu Văn, ngay cả vật đính ước của người ta mà cũng muốn thò tay vào.

Anh ta vừa dứt lời, Ngu Vô Song liền quay lại, đôi mắt đen nhánh mở to, đáy mắt khó nén được sự kinh ngạc.

Mạnh Thiếu Văn cũng rất ngạc nhiên cau mày lại, người đàn ông ngồi cùng hàng với anh ta thu liễm thần sắc, toàn thân tỏa ra hơi thở khiến không ai dám lại gần.

Ngay cả người chủ trì buổi đấu giá cũng ngẩn ra, anh ta nuốt nước bọt nghi ngờ hỏi lại, “Có phải Hoắc tiên sinh ra giá 100 vạn?”

Hoắc Cố Chi vẫn chưa từng mở miệng lúc này ngẩng đầu lên, anh có một gương mặt tao nhã lịch sự, khi cười lên rất gần gũi bình dị nhưng một khi không cười lại có vẻ âm trầm hờ hững, giờ phút này mắt phượng tỉnh mịch nhìn chằm chằm người chủ trì đứng trên đài, đáy mắt lộ ra tia sáng sắc bén, “Thế nào? Lo tôi không đủ tiền trả sao?”

Những người ngồi ở đây đừng nói là 100 vạn, ngay cả mười triệu cũng chỉ dễ như trở bàn tay.

Mặc dù chuyện Hoắc Cố Chi sinh ra không được quang minh chính đại cho lắm, nhưng đây vẫn là người con được Lão Mạnh yêu nhất, cổ phần của anh so với Mạnh Thiếu Văn cũng chẳng ít hơn là bao, hơn nữa tiền lời từ Hằng Viễn cũng là một khoản tiền không nhỏ, chứ đừng nói đến thân phận thần bí của anh, một trăm vạn đối với anh mà nói chỉ là một con số nhỏ, mọi người chỉ không thể giải thích vì sao anh nhất định phải lấy vật này đến vậy!

Anh nghiêm túc khác thường, bên môi hiện lên nụ cười trào phúng, nhân viên đấu giá bị anh nhìn chăm chú, thân thể không nhịn được mà run lên, không ngừng cười câu hòa, “Không có không có, Hoắc tiên sinh là quý nhân của chúng tôi, sao có thể không có nổi một trăm vạn nho nhỏ này?”

Dứt lời, anh ta lén lau mồ hôi lạnh trên trán, gồ búa một cái, “Một trăm vạn lần một!”

“Một triệu rưỡi!” Mạnh Thiếu Văn hiểu rõ người đàn ông kia đang nhắm vào anh ta, cuối cùng anh ta giờ biến, mặt không biến sắc ra giá.

Đây là món quà mà mười năm trước anh ta dùng tiền tự mình kiếm được để tặng cho Uyển Nhu, cũng là tín vật đính ước của hai người, là món đồ rất có ý nghĩa với anh ta, chắc chắn không thể để ai lấy đi!

Sắc mặt Hoắc Cố Chi bình tĩnh, không một cái cau mày, nhếch môi trầm giọng ra giá, “Năm triệu!”

Nhất thời, không khí xung quanh trở nên nóng bừng, ánh mắt của vô số phụ nữ trong phòng đều tập trung trên người Hoắc Cố Chi, đáy mắt chỉ có sự ngưỡng mộ.

Đàn ông càng lớn tuổi thì càng có khí chất, hơn nữa độ tuổi ba mươi là độ tuổi đẹp nhất của người đàn ông, huống chi anh còn có dung nhan tuấn mỹ, hành động thành thực kín kẽ.

Khi Hoắc Cố Chi còn là bộ đội cũng rất được lòng phụ nữ, sau khi anh bị thương phải giải ngũ, không biết đi đâu chữa bệnh nên phụ nữ nơi đây cũng dần quên mất anh.

Nhưng bây giờ anh lại xuất hiện như vậy, quả thật lại khiến những cô gái kia không ngừng rung động.

Mà Ngu Vô Song nhíu hàng lông mày đen, trong đôi mắt lạnh lạnh thoáng qua sự khó hiểu, thân thể mềm mại khẽ nhích lại gần anh, nói nhỏ bên tai anh, “Không phải anh rất ít xuất hiện ở mấy chỗ thế này sao? Sao tự nhiên lại đến đây vậy?”

Vừa mở miệng đã hét lên 500 vạn, đúng là đồ tư sản! Làm gì có ai vớt tiền qua cửa sổ như anh ấy chứ?

Hoắc Cố Chi lạnh nhạt nhìn người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ bên cạnh, vẻ mặt không đổi, môi mỏng khẽ mở, lạnh lạnh nói ra, “Là đồ cũ của em, anh thấy em rất thích nó!”

Ngu Vô Song không ngờ anh sẽ nói như vậy, rõ ràng là đã nhìn thấy khát vọng thoáng qua trong mắt cô, trong lòng cô vừa lúng túng vừa cảm tức, còn có chút sợ hãi.

Cô ngược mắt lên nhìn Giản Uyển Linh đang tủm tỉm cười, tay ngọc nằm thành quyền, mím môi khẽ lắc đầu, nhỏ giọng nói, “Em không thích, không thích một chút nào! NGười có mắt đều nhìn ra, bọn họ lấy chiếc nhẫn này về là muốn chứng tỏ tình cảm sâu nặng của bọn họ, dù có bằng giá nào họ cũng sẽ lấy về cho bằng được! Anh không nhìn thấy vẻ mặt Giản Uyển Linh sao? Nếu như có thể, cô ta hy vọng nhất là chiếc nhẫn này có người khác lấy đi!”

Chỉ cần là chuyện Giản Uyển Linh muốn, cô một chút cũng không muốn làm.

Năm đó, thời điểm Mạnh Thiếu Văn tặng nhẫn cho cô là khi cô đang thi vào đại học, trước sân trước, anh ta cầm chiếc nhẫn tặng cho cô, chuyện đó tạo nên không ít oanh động trong trường học! Sau đó, Giản Uyển Linh không ít lần dùng ánh mắt ghen tị ước ao để nhìn cô.

Khi đó cô vẫn luôn kiêu ngạo và tự mãn, nhưng hiện tại cô lại cảm thấy rất nực cười, một chiếc nhẫn nho nhỏ thì có thể biểu tượng cho cái gì? Ngay cả vẻ ngoài cũng không nhận ra được, nói gì đến tình cảm! Thật là buồn cười!

... ..

Lúc này trong lòng Giản Uyển Linh đang vui vẻ như nở hoa, thật không ngờ tối nay lại xuất hiện một kẻ coi tiền như rác, đối với vật cũ Giản Uyển Nhu để lại, cô ta một chút cũng không thích.

Nếu như có thể cô ta sớm đã nghĩ cách ném đi thật xa, nếu không phải sợ Mạnh Thiếu Văn phát hiện, sao cô ta có thể ngày ngày đeo đồ trang sức khiến anh ta nhớ lại tình cũ chứ?

Nhưng rốt cuộc vẫn đang ở nơi đông người, chuyện nên làm thì vẫn phải làm, nghĩ tới đây, trên gò má mềm mại đáng yêu lộ ra lo lắng, kéo kéo cánh tay người đàn ông bên cạnh, chu môi nhẹ nhàng nói, “Thiếu Văn, nếu không chúng ta đừng tiếp tục tranh giành nữa! Năm triệu thật sự quá đắt, năm đó anh mua cũng chỉ có mấy vạn thôi mà!

Trong phòng còn một ít đồ Giản Uyển Như dùng qua, cô ta đã sớm hận đến thấu xương, nếu có thể nhân cơ hội này mà đem chiếc nhẫn giải quyết dĩ nhiên là tốt nhất.

Chỉ là Mạnh Thiếu Văn cũng không nghe lời cô ta khuyên, vỗ nhẹ mu bàn tay cô ta như muốn an ủi, sau đó trầm giọng ra giá, “Sáu triệu!”

Đối với Hoắc Cố Chi ra tay rộng lượng như vậy, anh ta thật sự có chút kinh ngạc, người đàn ông này những năm nay nhàn rỗi không ít, chẳng lẽ bên ngoài còn kiếm được tiền.

Ý thức được điều này, bàn tay anh ta nắm chặt, cười lạnh với Hoắc Cố Chi, sau đó nhàn nhàn cười nhạt, “Xem ra anh Hoắc rất có hứng thú với chiếc nhẫn của Uyển Như! Nhưng đây là tín vật của tôi và vợ mình, dù thế nào cũng không thể để nó rơi vào tay người ngoài!”

Anh ta nhấn mạnh hai chữ người ngoài, sắc mặt luôn hòa ái giờ phút này trở nên rất lạnh lẽo.

Hoắc Cố Chi nghe vậy, môi mỏng khẽ nhếch, hơi hột cười, “Vậy thì thật đáng tiếc, tôi đã nhìn trúng chiếc nhẫn này, nếu anh Mạnh không bỏ được những thứ mình yêu thích, thì chúng ta không thể làm gì khác là tiếp tục ra giá rồi!”

Một chiếc nhẫn kim cương bình thường đột nhiên được ra giá lên đến sáu triệu khiến những người ở đây lại sợ đến ngây người, rồi rít cảm thán đây mới thực sự là cường hào bại gia, ra đến giá này rồi mà cũng không thêm nhíu mày một cái!

Không ít phụ nữ lộ ra vẻ mặt si mê nhìn Mạnh Thiếu Văn, anh ta vì muốn lấy tín vật của vợ mình về mà không tiếc tiền ra giá, quả thật quá thâm tình rồi!

Giản Uyển Linh cắn môi dưới, nhìn những ánh mắt ghen tị của đám con gái kia càng khiến cô ta cảm thấy khó chịu, vừa hài lòng nhưng cũng vừa thống hận.

Mà Ngu Vô Song nhìn người đàn ông bên cạnh lại muốn giở tay lần nữa, cô lắc đầu, mắt đẹp thoáng qua một tia sáng, nhỏ giọng cầu khẩn, “Em thật sự không thích nói, đừng ra giá nữa!”

Nhìn cô nhíu mày lại khiến người ta sinh ra cảm giác thương yêu, mắt phượng của Hoắc Cố Chi thoáng qua u ám, nhìn xuống tay ngọc đang đặt trên cánh tay mình, nhẹ nhàng nói với cô, “Thật sự không thích?”

Ngu Vô Song cảm thấy người đàn ông này hôm nay thật kì quái, anh ấy rất ít xuất hiện, ngay cả thân phận cũng không tiết lộ, vì sao tối nay lại như vậy?

Nhưng mặc kệ thế nào, cô thật sự rất sợ anh lại ra giá thêm lần nữa, cắn môi đỏ mọng, thành khẩn gật đầu, “Ừ, rất không thích! KHÔNG đẹp bằng những thứ anh tặng em!”

Những lời này nghi ngờ là đang lấy lòng người đàn ông ngạo mạn kia, mắt phượng dần dịu xuống, bên môi hiện lên ý cười, nhưng còn chưa lên tiếng, một giọng nói so với anh còn kiêu căng hơn vang lên.

“Mười triệu!”

25. Chương 24: Không Cách Nào Quên Được

Editor: Lam Lan

Người vừa tới mặc áo trắng hiệu POLO đơn giản, quần dài màu đen bao quanh đôi chân thon dài, chiếc kính râm màu nâu che nửa mặt mặt khiến mọi người không nhìn rõ diện mạo của anh ta, nhưng đôi môi mỏng hoàn mỹ khẽ nhếch lên mơ hồ đã lộ ra khí chất không ai sánh bằng.

die»n d an l«e qu»y d«on

Mọi người xung quanh rồi rít quay lại phía sau, không ai dám tin vào tai mình!

Họ nghe lầm rồi sao? Sao có người lại bỏ ra mười triệu để mua một chiếc nhẫn không đáng giá như thế? Tối nay sao vậy? Thế giới đảo lộn rồi sao? Có tiền cũng không cần ném ra ngoài cửa sổ như vậy chứ!

Người quần gia mặc âu phục tầm hơn 50 tuổi bước đến gần nhân viên đấu giá, “Thiếu gia nhà chúng tôi đã chọn chiếc nhẫn này!”

Gia Minh là một nhân viên đấu giá ưu tú, anh ta đã có cơ hội gặp Lâm Vinh Gia mấy lần, nhìn người đàn ông cột nhả lưỡi biếng dưới khăn dài, trái tim nhỏ bé của anh ta không nhịn được mà nhảy tung tưng, thừa dịp mọi người bên trong không kịp phản ứng, anh ta đã nhanh chóng gõ búa đầu giá, cao giọng nói, “Chiếc nhẫn do Giản tiểu thư quyen góp đã được Lâm thiếu gia mua lại với giá mười triệu nhân dân tệ!”

Chỉ liếc mắt một cái, Giản Uyển Linh đã nhận ra người vừa đến chính là Lâm Vinh Gia. Người đàn ông này từ nhỏ đã rất ngoan cố, từ mười mấy tuổi đã theo các bậc trưởng bối trong nhà học làm ăn, đã sớm đã sớm nắm nhà họ Lâm trong tay, cả Nam Giang chỉ sợ không tìm được người thứ hai mua một món đồ không đáng giá với hơn 10 nhân dân tệ như vậy.

die»n d an l«e qu»y d«on

Thấy chiếc nhẫn của mình bị người khác cướp mất, Mạnh Thiếu Văn đứng phắt dậy, khuôn mặt anh tuấn không còn bình tĩnh như lúc trước, ánh mắt lạnh lùng nhìn tên Trịnh Giảo Kim vừa xuất hiện, “Đây là tín vật đính ước của tôi và vợ mình, mong anh Lâm có thể giơ cao đánh khẽ! Ngoài mười triệu anh đã bỏ ra kia, tôi sẽ tặng thêm một phần hầu lễ coi như là xin lỗi!”

Người đàn ông kia lưỡi biếng đứng im, đối với sự thỉnh cầu của Mạnh Thiếu Văn, anh ta cũng không lên tiếng, thậm chí ngay cả kính râm cũng không thêm bỏ xuống, mà rời đi tầm mắt nhìn lướt qua mọi người bên trong.

Nhìn thấy Ngu Vô Song bên cạnh Hoắc Cố Chi, đáy mắt anh ta đột nhiên sáng lên, môi mỏng kiêu ngạo nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Ngu Vô Song đã nhận ra người đàn ông này, cô không chút suy nghĩ cau mày quay đầu đi, Hoắc Cố Chi càng thêm trầm mặt trực tiếp ôm cô vào trong ngực như muốn tuyên bố chủ quyền của mình.

Người đàn ông kia nhìn thấy động tác này thì nụ cười bên khóe miệng lại càng lớn hơn, anh ta tháo kính xuống, lộ ra khuôn mặt thâm thúy, anh ta có dáng người rất cao, sống mũi thẳng, trán cao, đôi lông mày đen rậm càng tôn thêm anh khí!

d iễn_đàn_l ê_ quý_ đ ôn

Anh ta bình thần nhìn Mạnh Thiếu Văn, cười vui vẻ, “Trung Quốc có một câu ngạn ngữ rất hay, “Quân tử bất đoạt nhân sở ái” (Có nghĩa là: là quân tử sẽ không đi tranh đoạt những thứ mà người khác yêu thích), tôi đã có hứng thú với chiếc nhẫn này từ lâu, dù anh Mạnh có ra giá bao nhiêu đi chăng nữa tôi cũng nhất định không bán!”

Anh ta là con lai giữa hai dòng máu Trung-Anh, vẻ ngoài rất anh tuấn đẹp trai, nhất là lối nói chuyện hài hước liên lập tức bắt sống không biết bao nhiêu trái tim của con gái nơi đây.

Những người ở đây đều nhân vật có tiếng ở Giang Nam, đều quen biết nhau, người đàn ông vừa tháo kính xuống kia càng khiến mọi người quen thuộc, chỉ là cảm thấy màn kịch tối nay thật đặc sắc, cái gì mà buổi dạ tiệc từ thiện chứ, đây hoàn toàn là cuộc báo thù của ba người đàn ông này.

Bụ cự tuyệt thẳng thừng, sắc mặt Mạnh Thiếu Văn trầm xuống, đáy mắt thoáng qua vô số cảm xúc.

Nhìn sắc mặt âm trầm của người đàn ông bên cạnh, Giản Uyển Linh không đành lòng, cô ta đứng dậy lắc lắc cánh tay Mạnh Thiếu Văn, giọng nói êm ái còn phảng phất sự đau lòng, “Thiếu Văn, chúng ta không cần chiếc nhẫn kia nữa, anh đừng tranh với người ta nữa!”

Thật ra cô ta còn muốn nói, họ cũng đã là vợ chồng rồi vì sao còn phải quan tâm đến vật cũ trước đây! Chẳng lẽ thiên trường địa cửu cũng không thể so với chiếc nhẫn lạnh lẽo kia sao?

Chỉ là câu nói này cô ta làm cách nào cũng không thể nói ra, lúc này cô ta vừa đau lòng vừa căm hận Giản Uyển Như! Chẳng lẽ cô ta đã thua con tiện nhân Giản Uyển Như sao? Cô ta vì anh Thiếu Văn mà sống trong tội lỗi suốt năm năm, nhưng quan hệ giữa hai người vẫn như chìm trong một tầng sương mỏng không tìm thấy lối ra.

“Tiểu Như, chiếc nhẫn này rất có ý nghĩa với chúng ta!” Mạnh Thiếu Văn không muốn buông tha, anh ta phức tạp nhìn người phụ nữ bên cạnh đang khuyên mình buông tay, rõ ràng vẫn là gương mặt đó, nhưng vì sao lại khiến trái tim anh ta băng giá, trên mặt lộ rõ vẻ bi thương, “Em đã quên khi anh đeo chiếc nhẫn cho em, em đã nói em rất thích nó, cả đời này cũng sẽ không tháo ra sao?”

Mọi người đều quay lại nhìn Mạnh Thiếu Văn, chỉ thấy anh ta cúi đầu, đáy mắt lộ ra sự đau thương, không ít người ở đây đều cảm thán trong lòng, Mạnh tổng của Hằng Viễn đúng là người đàn ông trung tình, lại vì một tín vật từ xưa mà đau lòng như vậy.

Giản Uyển Linh cắn môi, thân thể gầy gò run rẩy bầy, hốc mắt cô ta đỏ ửng, nhỏ giọng giải thích, “Nhưng.... nhưng là, bây giờ đã bị người khác lấy đi, thật xin lỗi, Thiếu Văn, hôm nay em không nên quyền nó đi như vậy!”

Người phụ nữ trước mặt cắn chặt đôi môi, bộ dạng yếu ớt khiến người ta thương yêu, nhìn thấy cô ta như vậy, tim anh ta như bị đao cắt, anh ta im lặng trong chốc lát, cuối cùng vẫn duỗi tay ra ôm Giản Uyển Linh vào lòng, mím mím môi mỏng không nói câu nào.

Lúc này Giản Uyển Linh không chú ý tới ánh mắt của người ngoài, cô ta yếu ớt dựa vào vòng tay của Mạnh Thiếu Văn nhưng trong lòng thì tức đến hộc máu.

Trước đây Lâm Vinh Gia từng theo đuổi Giản Uyển Linh nhưng lại bị cô ta cự tuyệt, sau khi cô ta giả trang thành Giản Uyển Như, rất ít khi xuất hiện ở những nơi đông người thế này, không ngờ tối nay lại gặp anh ta ở đây, anh ta làm như vậy là hoàn toàn cố ý muốn khiến Thiếu Văn mất mặt!

Tuần nam mỹ nữ đứng ôm nhau tình cảm thắm thiết khiến người xung quanh nhìn đến ghen tị, mà Lâm Vinh Gia đứng bên cạnh chỉ hưng phấn bồng bồng nhìn một màn trước mặt này, khoe môi hiện lên nụ cười, thỉnh thoảng lại nhìn đến người phụ nữ trong lòng Mạnh Thiếu Văn.

Những người ở đây nhìn thấy cảnh này chỉ cảm thấy tối nay thật nhiều bất quá (chuyện để “tám”, bàn tán), người đàn ông kia vùng tiền như rác như vậy chẳng lẽ là thích Giản gia đại tiểu thư, xem ra những lời đồn năm đó là thật, nếu không tại sao anh ta phải làm như vậy?

Phương Man Ngọc lúc này không thể không đứng dậy, bà đi đến trước mặt Lâm Vinh Gia, nhìn chăm chú người cháu còn cao hơn mình một cái đầu này, trên mặt mang đầy ý cười, “Vinh Gia, con làm những chuyện này không phải là muốn phá hỏng chuyện của dì đấy chứ? Ở trong này dì còn rất nhiều đồ quý giá, nếu con thích cái nào thì dì sẵn sàng cho con cái đó, con xem có thể nhường lại chiếc nhẫn này lại cho Thiếu Văn không? Đây là vật đính ước của người ta, con lấy cũng vô dụng thôi!”

Mẹ của Lâm Vinh Gia là quý tộc Anh quốc, bà là người Hồng Kong, ở Nam Giang buôn bán nhiều năm như vậy, cũng coi như là quen biết Mạnh Ngọc.

Lâm Vinh Gia không làm bộ làm tịch, anh ta lễ phép mỉm cười nói với phụ nhân trước mặt, “Dì Phương, chuyện này sợ rằng không được, con thật sự đã thích chiếc nhẫn này từ rất lâu, nếu là chuyện khác con nhất định sẽ đồng ý với dì, nhưng chuyện này ngàn vạn lần không được!”

Trong lúc anh ta nói chuyện, người quản gia hiểu ý đi lấy chiếc nhẫn kim cương từ trên đài xuống, Lâm Vinh Gia đưa tay nhận lấy, cầm trong tay vuốt vuốt, bên môi hiện lên nụ cười mơ hồ.

Mạnh Văn Thiếu lo lắng, chăm chú nhìn chiếc nhẫn kia, hiển nhiên là không có cách nào từ bỏ.

Lúc này Lâm Vinh Gia đột nhiên ngẩng đầu lên, anh ta cười cười đưa chiếc nhẫn cho quản gia đứng bên cạnh, khẽ mở môi mỏng nhẹ nhàng mỉm cười, nhưng lời nói ra lại khiến người ta kinh hãi.

Anh ta nói, “Ném chiếc nhẫn này đi cho tôi, tôi vừa phát hiện ra mình đã lầm hóa ra đây không phải chiếc nhẫn mà tôi muốn tìm!”

26. Chương 25

Editor: Tử Tinh

Quản gia đã từng phục vụ cho cha của Lâm Vinh Gia, tự nhiên vô cùng am hiểu tính cách của cậu con trai duy nhất trong nhà họ Lâm này, nghe anh ta nói như vậy, ông cũng không chút do dự, nhận lấy chiếc nhẫn bèn xoay người đi ra ngoài, một chút cũng không dừng lại.

Chỉ là các vị khách mời trong dạ tiệc lại không được bình tĩnh như thế, bọn họ bối rối nhìn nhau, DDLQD/ tiếng nghị luận vang lên ồ ồ.

Đại thiếu gia này muốn tới phá đám sao? Như vậy rõ ràng chính là đánh vào mặt của Mạnh thiếu gia mà, trắng trợn khiêu khích đến thế!

Vẫn là Phương Man Ngọc lúc này hiểu được bản thân đang là chủ nhà, không nhịn được, bà kinh ngạc nhìn về mặt cột nhà buồng tường của Lâm Vinh Gia, giọng nói lộ vẻ không vui: “Lâm tiên sinh làm như vậy hình như không tránh khỏi có chút hơi quá đáng rồi? Nếu không thích, cần gì phải đấu giá? Chẳng lẽ cậu không biết, cậu cũng không cần quan tâm tới thứ mà người khác gọi là vật kỷ niệm sao?”

Ánh mắt Mạnh Thiếu Văn gắt gao dán chặt vào Lâm Vinh Gia, đáy mắt phun ra lửa giận, nếu không phải Giản Uyển Linh đang lôi kéo anh ta lại, không chừng sẽ thật sự mất khống chế mà động tay động chân.

Từ trước tới giờ anh ta đều không phải là một người đàn ông lỗ mãng, nhưng tối nay lại nhiều lần bị nhắm vào, Giản Uyển Linh đều thấy được, đáy lòng cảm giác đau đớn, không nhịn được mà lạnh lùng nói với Lâm Vinh Gia: “Lâm Vinh Gia, anh rốt cuộc có ý gì? Chúng tôi với anh ngày trước không oán ngày nay không thù, vì sao anh cứ muốn chèn ép chúng tôi?”

Con người đen nhánh của Mạnh Thiếu Văn vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm vào bóng lưng của người quản gia đang dời đi, một lúc sau, anh mới thu hồi tầm mắt, sắc mặt trắng bệch, không còn chút nào phong độ.

Còn Lâm Vinh Gia lại cười cười nhếch đôi lông mày anh tuấn, DDLQD/ không hề chịu ảnh hưởng từ ánh mắt khác thường của những người khác, khuôn mặt mịn màng hoặc nở nụ cười mập mờ, ánh mắt hơi lơ đãng qua Giản Uyển Linh: “Honey, em thật là khiến anh đau lòng, trước kia em còn không có cái dáng vẻ chỉ mặt gọi tên anh như thế.”

Dứt lời, khuôn mặt anh tuấn thu lại nụ cười, thay vào đó là ánh mắt tìm tòi nghiên cứu: “Không ngờ sau khi trọng thương Honey phải ở nhà tu dưỡng, tu dưỡng tới nỗi đem cả tình cảm của chúng ta quên mất.”

Hí Trong vườn hít vào một ngụm khí lạnh, càng dỏng tai lên nghe chuyện xưa, tối nay tuyệt đối là dạ tiệc từ thiện náo nhiệt nhất mà bọn họ được tham gia, kịch hay tiếp nối, quả thật là khiến họ mở rộng tầm mắt.

Bọn họ chỉ biết là đại thiếu gia nhà họ Lâm lúc còn trẻ đã từng theo đuổi đại tiểu thư nhà họ Giản, nhưng lại không biết hai người có quan hệ quen thuộc như thế, lại có thể ở trong hoàn cảnh này mà công khai gọi Honey nữa sao?

Dù sao cũng là hàng giả, nhìn ánh mắt người đàn ông tỉnh mịch tựa như biển cả, Giản Uyển Linh hốt hoảng dời mắt, nhất thời thẹn quá hóa giận mà đứng dậy: “Tôi quả thật bội phục bản lãnh của Lâm tiên sinh, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ để mặc cho anh tùy ý vũ nhục, chúng ta trước kia chỉ quen biết hơi hợt, xưng hô như thế hình như hơi quá thân mật rồi?”

Cô ta chỉ biết rằng người đàn ông này trước kia đã từng theo đuổi Giản Uyển Như, khi đó Giản Uyển Như kiêu ngạo tự phụ, bên cạnh luôn có anh Thiếu Văn bầu bạn, đối với những người đàn ông khác đều cự tuyệt, nhưng lại không biết thâm tình từ mồm anh ta nói là chuyện gì?

Giản Uyển Như vốn là người cao ngạo, sao có thể giấu anh Thiếu Văn để cùng một người đàn ông xa lạ quan hệ chứ?

Nhưng mà mấy lời bàn luận mập mờ này lọt vào trong tai Mạnh Thiếu Văn khiến anh ta cảm thấy vô cùng bối rối,DDLQD/ chẳng khác gì trên đầu mình mọc ra cái nón xanh, xung quanh cũng có không ít người đang cười nhạo nhìn anh ta, khiến anh ta cảm thấy mất hết tự tôn, hung hăng bắt bàn tay ngọc ngà của người con gái bên cạnh mình ra, trên mặt một mảnh thất vọng: “Uyển Như, em rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện giấu diếm anh....?”

Giản Uyển Linh vẫn còn đang trong dòng suy nghĩ tỉ mỉ về quan hệ của Giản Uyển Như và Lâm Vinh Gia, căn bản không ngờ được người đàn ông bên cạnh lại tự nhiên nổi đóa, cô ta không đứng vững liền bị đẩy ngã xuống đất, mắt cá chân cảm thấy đau đớn, từ sau khi bị rớt xuống biển, thân thể cô ta đã bị tổn thương rất lớn, hiện giờ chính là mỹ nhân ốm yếu.

Cô ta nhếch nhác té xuống đất, chợt ngẩng đầu lên, con mắt chăm chú nhìn Mạnh Thiếu Văn, ánh mắt trong suốt đẹp đẽ tràn đầy vẻ kinh hoàng:“Thiếu Văn, em với hần ta thực sự không quen biết, là hần ta cố ý hãm hại em, tình cảm của em đối với anh như thế nào, chẳng lẽ anh còn không rõ ràng sao?”

Mạnh Thiếu Văn đứng là hơi lơ tay, DDLQD/ chuyện ngoài ý muốn xảy ra năm năm trước đã khiến cho anh ta mỗi lần đối mặt với người phụ nữ này đều cảm thấy áy náy trong lòng, chỉ cần là thứ cô ta muốn, anh đều không chút do dự.

Thậm chí giấy chứng nhận kết hôn cũng đều theo ý cô, anh vốn chỉ muốn đính hôn trước, chờ thêm mấy ngày nữa mới kết hôn, nhưng cô lại khóc lóc bảo anh rằng cô không có cảm giác an toàn.

Được, vì cảm giác an toàn của cô, anh đã cầm hộ khẩu đi đăng ký kết hôn với cô, ban đầu sẽ tiến hành nghi thức đính hôn, chờ tới cuối năm sẽ tổ chức lễ thành hôn.

Anh ta tự cho là mình đã làm đủ nhiều, nhưng chuyện tối nay xảy ra lại khiến cho hần cảm thấy không thể đối mặt, trong đầu tràn ngập những tiếng hò hét, rõ ràng vẫn là khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ kia, nhưng lại khiến nội tâm anh ta lạnh lẽo, thậm chí, trong suy nghĩ của anh ta thỉnh thoảng còn hiện lên khuôn mặt của Ngụ Vô Song.

Nhưng mà ý tưởng như thế vừa mới xuất hiện đã bị anh ta lắc đầu gạt bỏ, lạnh lùng nhìn chăm chú người phụ nữ té xuống dưới đất, DDLQD/ rốt cuộc vẫn không đành lòng, vừa định tiến lên đỡ cô ta, thì người đàn ông phía sau đã nhanh hơn một bước

“Chắc chắc, Mạnh tiên sinh động tay động chân như vậy hình như quá mức thô lỗ rồi? Một thân sĩ sao lại có thể đẩy ngã phụ nữ chứ?” Lâm Vinh Gia hoàn toàn không để ý tới chuyện tình cảnh đã vô cùng rối loạn mà vẫn mạnh dạn thò một chân vào (giống như chõ mũi vào), anh ta mỉm cười ôn hòa đỡ Giản Uyển Linh dậy, một tay còn mở áo khoác lấy eo của cô ta, khuôn mặt tuấn dật tràn đầy nhu tình.

“Honey à, em không sao chứ? Nghe nói em với hần ta đã đính hôn? Oh, No, như thế thì thật đáng tiếc, em biết đấy, lúc trước khi anh chưa đi Hongkong đã một lòng say mê đối với em rồi.”

Người đàn ông có khuôn mặt như điêu như khắc, đôi mắt sâu sắc của dòng máu lai Trung – Anh, giờ phút này đang thâm tình khẩn thiết nhìn người phụ nữ trong ngực, nghiêm nhiên trở thành hình tượng của kẻ si tình.

Nếu không phải người phụ nữ này đã sớm đính hôn, mọi người sẽ thực sự cảm thấy đây chính là trai tài gái sắc, nhưng mà lúc này lại ở ngay trước mặt chồng người ta mà đào góc tường, đúng là hiếm thấy.

Có vẻ đại thiếu gia Lâm Vinh Gia thật sự muốn cùng với tổng giám đốc Mạnh của Hằng Viễn tranh đấu tới mức không chết không từ.

Nếu là ở thời điểm bình thường thì Giản Uyển Linh sẽ rất hưởng thụ ánh mắt hâm mộ cái kiểu vạn chúng chú mục như thế nào, nhưng mà bây giờ trong lòng cô ta lại tràn đầy khủng hoảng, cô ta ngăn cản bàn tay

của người đàn ông đang vuốt ve eo mình, cắn răng tức giận nói: “Lâm Vinh Gia, anh câm miệng cho tôi, tôi và anh cần bản không hề thân thiết? Vì sao anh muốn hại tôi? DDLQD/ Tôi đã đính hôn, cả đời này tôi chỉ yêu duy nhất anh Thiếu Văn thôi.”

Chẳng qua là cô ta có tha thiết tỏ tình cũng không đổi lấy được sự cảm động của Mạnh Thiếu Văn, lạnh lùng nhìn đôi nam nữ đang ôm ấp nhau, anh chỉ cảm thấy cái nón xanh trên đầu ngày càng nặng, uy nghiêm và thể diện từ trước tới giờ đều mất hết không còn một mống: “Thì ra đây là ý định của Lâm tiên sinh, Uyển Như, em tự xử lý tốt mọi chuyện rồi hãy trở về nhà, anh còn có việc công ty phải đi trước.”

Cho tới bây giờ danh tiếng của Mạnh Thiếu Văn trong hội luôn vô cùng tốt, thanh niên tài俊, phong cách nhã nhặn, trẻ tuổi nhưng chắc, phàm là những từ ngữ ưu tú đều có thể dùng trên người anh ta.

Thế nhưng tới nay anh ta lại hoàn toàn mất đi tính nhẫn nại, sắc mặt khó coi thì thôi đi, dứt lời bèn xoay người rời đi, dĩ nhiên cũng vứt lại luôn Giản Uyển Như đó.

“Anh Thiếu Văn” Thường ngày Giản Uyển Linh đều gọi anh ta là Thiếu Văn, nhưng bây giờ đang hoảng hốt, cách gọi quen thuộc vì buột miệng mà lộ ra ngoài, cô ta nước mắt ròn ròn nhìn người đàn ông lạnh lùng biến mất khỏi tầm mắt, trong lòng lạnh lẽo tới thấu xương: “Anh Thiếu Văn, vì sao anh không tin em?”

Đã lâu không ra ngoài giao tiếp khiến cho Giản Uyển Linh có chút không đối phó nổi, sau này ở bên ngoài, cô ta đã không còn cười nhạo những kẻ động chút là khóc sụt sùi nữa, hồi xưa cô ta trẻ tuổi, xinh đẹp lại tự tin, mỗi khi ra ngoài xa giao đều trở thành tiêu điểm của dạ tiệc.

Nhưng bây giờ cô ta lại quên mất đây là lúc nào, quên mất thân phận của mình, chỉ lo cho cái tâm tình nhỏ nhỏ kia, cô ta càng như vậy càng khiến người khác xem thường.

Chỗ này đều là những người quyền quý nhất Nam Giang, có quý phu nhân già giàu, có thiên kim tiểu thư, lại càng không ít những quan chức giới chính trị, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Giản Uyển Linh, họ chỉ cảm thấy tiểu thư nhà họ Giản đúng là càng lớn càng trẻ lại rồi, bệnh nặng một trận khiến cho cả phong thái cũng biến mất.

Phương Man Ngọc thấy vậy, không khỏi có chút luống cuống, dạ hội từ thiện vừa mới bắt đầu không thể bởi vì chút chuyện hồ nháo này mà kết thúc chứ?

Bà tức giận trợn mắt nhìn Giản Uyển Linh đang uất ức rơi lệ, cuối cùng nhìn tới Lâm Vinh Gia đang cợt nhả, cắn tức nói: “Lâm tiên sinh làm loạn đủ chưa? Man Ngọc tôi quả thực mất hết mặt mũi, đã nhiều lần khuyên nhủ Lâm tiên sinh, Lâm tiên sinh đều bỏ ngoài tai. Xem ra lần sau tôi nên tới nhà thăm hỏi một chút, xem xem là ai cho cậu cái gan lớn lối như thế!”

Vì kính trọng bà nên Lâm Vinh Gia mới có ý muốn nể tình, DDLQD/ nhưng mà bây giờ bị vạch mặt rồi thì anh ta cũng lười giả bộ, đi thẳng.

Anh ta đặc ý nhìn về phía Ngu Vô Song, nhưng lại thấy vị trí đó đã sớm trống trơn, ngay cả người đàn ông kia cũng hoàn toàn biến mất.

Nhất thời, nụ cười trên mặt vụt tắt, thay vào đó dáng vẻ u ám, cắn răng cười lạnh: “Dì Phương nghĩ như thế nào thì tùy! Mười triệu kia cháu sẽ bảo quản gia lập tức mang tới, hiện tại đã không có ai hoan nghênh cháu, vậy cháu đi trước.”

27. Chương 26: Đi Khách Sạn Thuê Phòng

Editor: Tử Tinh

Bản thân Lâm Vinh Gia cũng không phải người đứng đắn gì, mẹ anh ta là người Anh, cha là người HongKong, từ nhỏ đã tiếp nhận giáo dục nên tương đối bị Tây hóa, cho nên cũng không coi đạo đức lễ nghĩa ở trong

nước ra gì, chẳng qua bây giờ đang làm ăn ở Nam Giang, cho nên mới bắt buộc phải học cái bộ dáng xã giao trong nước.

Anh ta bỏ đi rất nhanh, DDLQD/ xuất quỷ nhập thần giống như lúc đến, lão quản gia móc chi phiếu từ trong túi đưa ra: “Thiếu gia nhà chúng tôi luôn nói là làm, cho dù không thích chiếc nhẫn đầu giá được thì cũng nhất định sẽ trả tiền.”

Trong lòng Phương Man Ngọc càng trở nên vô cùng tức giận, bà đưa một tay ra cầm lấy tấm chi phiếu, chờ sau khi tâm tình bình phục mới trầm giọng nói: “Tôi coi như đã nhìn rõ rồi, thiếu gia của các người cố tình gây khó dễ cho tôi, biến buổi đầu giá từ thiện này của tôi thành như thế rồi vẫn có thể phỉ mũi mông chạy lấy người.”

Quản gia là người từng trải, đối mặt với người phụ nữ cầu nhàu, ông ta lộ ra vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Xin phu nhân thông cảm, thiếu gia nhà tôi chỉ là thanh niên khí thịnh, cho dù là chuyện gì cũng muốn tranh giành bằng được.”

Rốt cuộc cũng được mười triệu, Phương Man Ngọc cũng không tiện làm khó quản gia, chỉ đành hừ hừ: “Tôi thấy chính là rất giống cha cậu ta, cùng một kiểu kiêu ngạo coi trời bằng vung.”

Giản Uyển Linh hoàn toàn không ngờ tới người đàn ông kia lại rời đi nhanh như vậy, cô ta cho dù còn muốn khóc cũng không có đất mà khóc, ánh mắt khác thường của quan khách ở đây khiến ặt cô ta đổ ểng, trở nên vô cùng lúng túng.

Cô ta đã quá lâu không ra ngoài tiếp xúc với xã hội, hoàn toàn bị bố mẹ Giản biến thành hoàng yến nuôi nhốt trong lồng tre, không còn giao tiếp thuần thực ở trên thương trường như những năm trước nữa.

.....

Chẳng qua là những chuyện này Ngu Vô Song đều không hay biết, tiệc đầu giá vừa mới tiến hành được một nửa, cô đã bị người đàn ông bên cạnh kéo ra ngoài.

Khắp nơi trong khu trung tâm rộng lớn đều rất náo nhiệt ầm ỹ, Hoắc Cố Chi đi về phía xe đậu ở lề đường, DDLQD/ lặng lẽ lấy thuốc lá cùng bật lửa trong túi ra châm thuốc.....

Người đàn ông hút thuốc có dáng vẻ hờ hững, Ngu Vô Song ngồi ở góc độ này có thể nhìn rõ thấy khói thuốc lượn lờ quanh ngón tay anh, mà từ đầu tới cuối anh vẫn chưa nói một lời, nhìn qua giống như một tảng băng lạnh lẽo.

“Đúng là không sao hiểu được.” Ngu Vô Song lẳng lặng ngồi trong xe, đối mặt với người đàn ông đang trầm mặc, trong lòng cô không khỏi âm thầm ai oán: “Giả bộ cái gì mà giả bộ? Cũng không phải là có người cướp đồ của anh, định cả buổi tối đều bày cái bộ mặt này sao?”

“Đang suy nghĩ gì?” Không biết từ lúc nào, Hoắc Cố Chi đã dụi tắt điếu thuốc trong tay, anh liếc mắt, mắt phượng tinh mịch nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ bên cạnh, từ nãy tới giờ chưa hề nói một chút cảm nhận nào.

Người đàn ông lơ đãng liếc mắt mà cũng trở thành vô cùng hào hoa phong nhã, trong mắt Ngu Vô Song xẹt qua một tia kinh ngạc nhân nhật, mím môi cười duyên: “Tối nay em giúp anh tiết kiệm sáu trăm vạn, anh cũng nên mời em ăn một bữa ngon mới phải chứ? Lúc nãy ở đó còn chưa kịp ăn được thứ gì.”

Trong hoàn cảnh xã giao như thế, làm gì có ai để ý xem ăn cái gì? Mọi người đều hận không thể biểu hiện cho thật tốt dáng vẻ như mây trời nước chảy ý chứ.

Dưới ánh đèn nhân nhật, cô gái có lúm đồng tiền như hoa, mặt mày tinh xảo như vẽ, nhìn qua thì có vẻ đơn thuần hồn nhiên, nhưng lúc cùng người khác gây sự thì lại vô cùng khác biệt.

Hoắc Cố Chi đều thấy tất cả, mấp máy môi mỏng, trầm giọng nói: “Vô Song, anh không muốn em tiếp tục tranh đoạt nữa.”

Giọng nói của người đàn ông khó có khi nào lộ ra được vẻ ôn hòa lúc thương lượng, nhưng lời nói này lại khiến cho sắc mặt Vô Song đại biến, nụ cười trên mặt dần thu lại, thay vào đó là một loại lạnh lẽo, hờ hững.

Cô kinh ngạc nhìn Hoắc Cố Chi, cau mày nghi ngờ: “Vì sao muốn em thu tay? Không phải chúng ta đã thương lượng xong rồi sao?”

Người con gái trước mặt có một đôi mắt sáng trong như nước, đang không hề chớp mắt nhìn chằm chằm anh, khiến cho anh tâm phiền ý loạn, không còn trấn tĩnh thông dong như những ngày qua nữa.

Anh chậm rãi dời mắt, nhìn về phía trước, trên đường phố náo nhiệt thỉnh thoảng có những đôi tình nhân dắt tay nhau lướt qua, những gương mặt trẻ trung bộc lộ ra nét thanh xuân phơi phới, DDLQD/ nhìn khuôn mặt họ, Hoắc Cố Chi phảng phất thấy được tuổi trẻ của mình.

Anh không khỏi buồn bã mất mát, bất đắc dĩ than nhẹ: “Đối với em báo thù rất quan trọng sao?”

Quan trọng tới mức khiến em mặc kệ mình có vui vẻ hay không? Cũng mặc kệ mọi thứ xung quanh sao?

Có một số chuyện thực sự không nên hai ngày ba bữa lại lôi ra thảo luận, Ngu Vô Song tâm tình vốn đã không tốt lập tức trở mặt, cô lạnh mặt, vẻ mặt thanh thuần như ngọc, mím môi lạnh giọng nói: “Tôi cho rằng chúng ta đã hiểu rõ đối phương, vì sao vẫn còn hỏi tới vấn đề này? Nội dung giao dịch năm đó của chúng ta không phải là như thế sao?”

Hai chữ giao dịch khiến cho tinh thần của Hoắc Cố Chi trong nháy mắt trở nên căng thẳng, anh chợt chuyển mắt nhìn về phía Vô Song, cảm xúc trong mắt dần dần kết băng, không còn u ám do dự như lúc trước.

Quen biết anh đã nhiều năm, Ngu Vô Song cũng quá rõ người đàn ông này rồi, cô cắn cặp môi đỏ mọng quật cường nhìn anh, trong chuyện này cô không hề có ý muốn chùn bước.

Cô đã đợi năm năm, chính là chờ thời điểm này, cô từng cho rằng anh hiểu mình, thế nhưng bây giờ anh lại nhẹ nhàng nói muốn thu tay? Không Cô tuyệt đối không dừng lại.

“Ha ha” Một lát sau, Hoắc Cố Chi cười lên một tiếng lạnh bạc, khóe môi anh nhếch lên, bỗng nhiên vươn tay giữ khuôn mặt cô, đáy mắt lúc sáng lúc tối: “Vậy em nói cho tôi biết, giao dịch giữa chúng ta là gì?”

Trên người anh bất chợt tản ra hơi thở lạnh lẽo khiến cho Ngu Vô Song âm thầm run sợ, cô dẫn đo một chút, trong mắt nhàn nhạt cười: “Hoắc tiên sinh đúng là người sang trọng lại càng dễ quên chuyện, ngay cả chuyện này cũng không”

Cô còn chưa nói hết câu đã bị người đàn ông bên cạnh giận dữ hôn lên đôi môi đỏ mọng, cô trợn mắt, còn chưa kịp phản ứng.

Trong miệng đã bị cái lưỡi bá đạo xông vào, DDLQD/ nụ hôn của anh cũng vô cùng bá đạo như con người anh, khiến cho cô không cách nào chống cự

“Ngu Vô Song, em rốt cuộc là có tim hay không?” sau màn hôn môi mãnh liệt, Hoắc Cố Chi ghé vào trên người cô thở hổn hển, gương mặt anh tuần mê người, đáy mắt lộ ra dục hỏa nồng đậm, trong môi tràn ngập khí nóng lan tràn bên tai cô.

Cô đỏ bừng hai gò má, tim đập bình bịch, đối mặt với người đàn ông hấp dẫn đang động tình, cô lại my hoặc cười khê.

“Tôi không có tim anh lại không biết? Hoắc Cố Chi, anh thấy rõ rồi chứ, bây giờ ở trước mặt anh chính là Ngu Vô Song chứ không phải Giản Uyển Như. Đại tiểu thư nhà họ Giản đã sớm chết rồi, hiện tại người còn sống chính là Ngu Vô Song, cô ta là người như thế nào chẳng lẽ anh không biết?”

Không khí mập mờ bên trong buồng xe, âm thanh mềm mại của người con gái vô cùng thuận tai, nhưng Hoắc Cố Chi lại thấy đáy mắt cô chính là âm u hắc ám, giống như anh lúc trước đối với nhà họ Mạnh luôn thấy thù hận.

Ý thức được điều này, tâm tình u ám đêm nay đột nhiên trở nên vô cùng tốt, cắn một cái lên vành tai ướt mà của cô, cười từ tính: “Cô gái ngoan, chuyện Lâm Vinh Gia tối nay em còn chưa giải thích cho anh, em đã nói quan hệ giữa chúng ta là giao dịch, vậy người chủ nợ như anh đây cũng nên biết một chút về quan hệ của em với tên đàn ông kia chứ?”

Đều là nam nữ trưởng thành, Ngu Vô Song quá rõ ràng những gì lộ ra trong mắt anh, chẳng qua là bây giờ đang ở trên đường lớn, cô thật sự không thể buông thả tới mức cùng anh làm trên xe.

Khẽ thở hổn hển, cô ôm anh thật chặt, đầu nhỏ tựa vào vai anh, nhắm hai mắt, cắn môi nhỏ giọng nói: “Về nhà rồi nói.”

Chuyện quen biết Lâm Vinh Gia cô cũng không có ý muốn giấu anh, bọn họ chung sống đã năm năm, quan hệ sớm đã vượt qua mức bình thường.

Những lời này có vẻ vô cùng mờ ám, DDLQD/ Hoắc Cố Chi nghe thấy, không khỏi giương lên nụ cười mập mờ trên môi.

Đàn ông đối với những hoàn cảnh mới lạ càng cảm thấy kích thích, làm chuyện đó trong xe trên đường lớn đúng là khiến cho người ta vừa nghĩ tới đã máu nóng sục sôi, nhưng mà anh vẫn còn chưa muốn làm cô sợ.

Nhìn qua quang cảnh chung quanh, Hoắc Cố Chi quyết định, khuôn mặt anh tuần lộc ra nụ cười xấu xa, “Tối nay không về nhà nữa, đi khách sạn thuê phòng.”

28. Chương 27: Yêu Là Làm Được

Có tình yêu là tế thủy trường lưu (nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài), có tình yêu có thể là say đắm trong một ánh mắt một nụ cười, nhưng Hoắc Cố Chi yêu là tự thân cố gắng.

Khách sạn Thịnh Canggih, bên trong ==DDLQD==căn phòng xa hoa nhất, Hoắc Cố Chi chưa kịp cất thẻ thì đề người phụ nữ trong ngực vào cửa mà hôn. Bàn tay tà ác của anh di chuyển trên ở thân thể lung linh của cô, gấp gấp thở dốc...

Ngu Vô Song mặc lễ phục váy dài, tấm lưng trắng nõn đầy hấp dẫn chạm vào cánh cửa lạnh lẽo mà cả người run lên, môi đỏ mọng hé mở, nhìn không được mà nhẹ nhàng rên rỉ lên một tiếng. Phía sau lạnh lẽo, phía trước lửa nóng, đối lập mãnh liệt làm cô nheo mắt, trong lòng đầy kích động.

Thân thể cường tráng đầy lửa nóng của người đàn ông làm trái tim cô cũng nóng bỏng, trong phòng không có mở đèn làm tầm nhìn trở nên mờ mịt, người phụ nữ cắn cặp môi đỏ mọng khi bị anh cỡi vấy ra, trong lòng nhìn không được mà thẫn mẫn người đàn ông này thật xấu xa, dám chạy tới khách sạn Thịnh Canggih mượn phòng.

“Bé ngoan, lúc này mà mất tập trung, sẽ làm đàn ông tự ái.” Vùi đầu vào bộ ngực trắng nõn lại mềm mại mà cắn, trong mắt Hoắc Cố Chi lộ ra tia tình mịch, mập mờ cười nói: “Tôi phạt em tối nay không được xuống giường.”

Sau khi dứt lời, anh liền ôm cô lên, đi tới giường lớn rộng hai thước trong phòng.

Mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, Ngu Vô Song thấy trong mắt người đàn ông nồng đậm lửa dục, thân thể rõ ràng muốn phát tiết nhưng vẫn cố làm cô thoải mái nên làm khúc dạo đầu.

Biết được điều này, không biết sao, cô có chút cảm động. Vừa bị anh đè trên giường, cô liền chủ động ngẩng đầu hôn cằm của anh, trên mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, quyến rũ mà cười: “Lâm Vinh Gia có ý định hèn hạ hơn anh năm đó, chuyện hắn muốn làm nhất là đè tôi và Giản Uyển Linh dưới thân mà từ từ đùa bỡn, cuối cùng hắn về Hongkong thì chuyện này mới kết thúc.”

Người đàn ông kia căn bản không có gì đáng nói, tối nay hắn gây khó khăn cho Mạnh Thiếu Văn, hoàn toàn vì chưa chấm dứt mộng tưởng năm đó.

Nhưng chuyện này cô chưa nói với ai, kể cả Mạnh Thiếu Văn. Năm đó, mặc dù cô không bị hắn làm nhục, nhưng lại bị quấy rầy không ít, bây giờ nhớ lại đều cảm thấy ghê tởm.

Cô chủ động nói chuyện này với anh làm đầy mắt anh thoáng qua chút ý cười, nhưng hai chữ “Hèn hạ” làm anh híp mắt phượng, sâu trong đáy mắt thoáng qua một tia nguy hiểm. Anh ác ý ngất bộ ngực mềm mại của người phụ nữ, cắn răng hỏi: “Năm đó anh làm chuyện hèn hạ với em?”

Ngu Vô Song không ngờ anh sẽ xuống tay nặng như vậy, lập tức kêu lên một tiếng, che ngực, nước mắt rùng rùng nhìn người đàn ông trên người, nụ cười đỏ tươi như máu: “Khốn kiếp, vậy anh nói cho em biết, năm đó là ai nửa đêm bò vào phòng em, định làm chuyện hèn hạ với em?”

“Hừ, đó là do Mạnh Thiếu Văn vô dụng, không ăn sạch yêu tinh thiên kiều bá mị (*) như em.” Người đàn ông kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng, giữa hai lông mày anh tuấn lộ ra vẻ đương nhiên: “Đó là do anh không kiềm chế được, tại sao nói là hèn hạ? Nếu không phải anh, em có thể biết nhiều kiến thức sinh lý như vậy không?”

*Xinh đẹp, quyến rũ

Câu cuối, anh nghiêm túc nói, giọng điệu cao lên, trên mặt mang đầy nụ cười.

Rõ ràng là một người đàn ông kiêu căng, cao quý nhưng lại nói lời hạ lưu, thật là không ai địch lại.

Ngu Vô Song không ngờ anh vô sỉ như vậy, gò má đỏ bừng vì tức giận, đôi mắt đen tuyền hung tợn nhìn anh chằm chằm, chưa kịp nói liền bị đè ở dưới, vật cuối cùng còn trên người cũng bị anh cởi bỏ, thân thể trơn bóng của cô nằm dưới người anh.

Cô thẹn thùng kêu lên, nhưng bị anh chặn môi đỏ mọng lần nữa, trường hợp trần truồng đối mặt nhau như vậy cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng mỗi lần đều là cô run rẩy. Thời gian 5 năm đủ để họ biết rõ thân thể của đối phương, anh đương nhiên biết chính xác điểm mẫn cảm trên người cô.

Rất nhanh, Ngu Vô Song bị lạc trong không khí kích thích tình này, người đàn ông nặng nề mà nóng bỏng đè trên người cô, ngực chạm vào nhau, làm cô có thể cảm nhận được tiếng tim đập nóng bỏng của anh, cũng làm cô thoải mái trong trầm luân.

.

Kết quả của cả đêm phóng đảng là khiến Ngu Vô Song ngủ tới khi mặt trời lên ới tỉnh, người đàn ông bên gối đã sớm không thấy, trên gối đầu chỉ để lại một tờ giấy.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Ngu Vô Song lấy tờ giấy đọc, rồi nhanh chóng tỉnh táo không ít, trên đó viết: “Anh tới công ty trước, đã chuẩn bị xong tất cả quần áo cho em, xe cũng để lại cho em, sau đó về nhà mình.” Chữ rồng bay phượng múa của người đàn ông có khí thế vô cùng, giống hệt con người anh.

Từ nhỏ, Ngu Vô Song được dạy dỗ nghiêm khắc nên không phải là một người thích ngủ nướng, tối hôm qua ứng phó với người đàn ông như sói như hổ làm cô mệt muốn chết nên sáng nay mới ngủ say như vậy, thậm chí khi anh rời đi cũng không biết.

Sau khi rời giường, cô vào bồn tắm lớn tắm rửa trước, sau đó mới mặc quần áo, không thể không nói người đàn ông kia ngoài mặt lạnh khốc nhưng trong lòng là cực kỳ tinh tế.

Tất cả quần áo anh chuẩn bị cho cô đều là hiệu cô thường dùng, ngay cả mỹ phẩm dưỡng da cũng là loại cô thích nhất.

Bình thường lúc họ ở cùng nhau, anh phiền nhất là mỗi ngày cô đều làm mặt nạ bảo dưỡng, nhưng bây giờ lại chuẩn bị đầy đủ như thế, làm lòng cô có chút ngọt ngào.

Trong gương, người phụ nữ mặt như hoa sen, trên hai gò má trắng nõn có hai rặng mây đỏ, rửa hết mỹ phẩm xong, Ngu Vô Song soi gương trang điểm, lúc trang điểm được một nửa thì cô mới phát hiện, cô không cần đánh má đỏ, vì sắc mặt cô bây giờ đã đỏ ửng quyến rũ.

Xem ra người đàn ông dịu dàng với người phụ nữ mới là liều thuốc tốt nhất, tác dụng hơn bất kỳ loại mỹ phẩm nào.

Cần môi, cô không khỏi nở nụ cười, sau khi thoa son môi mới cầm túi đi trả phòng.

Tối hôm qua người đàn ông kia quá vô lại, cố ý chạy tới khách sạn Thịnh Cảnh mượn phòng, cô không thích nơi này, những năm ở nước ngoài, khi cần mượn phòng ở khách sạn thì cô tận lực tránh khách sạn Thịnh Cảnh.

.

Tối hôm qua xảy ra chuyện như vậy, sau khi Mạnh Thiếu Văn bực tức rời khỏi cũng không về nhà, mà tới Thịnh Cảnh ở một đêm.

Mấy năm này chỉ lo áy náy với Uyển Như mà anh ta đã đánh mất chính mình. Sau khi yên tĩnh suy nghĩ một đêm, anh quyết định tìm cô ta nói chuyện rõ ràng.

Hai người bọn họ kết hôn không đơn thuần là tình yêu, trên lưng còn mang vinh nhục hai gia tộc, nhà họ Giản là công ty duy nhất ở Nam Giang có nhãn hiệu xa hoa phát triển trên võ đài quốc tế, mà Hằng Viễn vì quan hệ tốt với nhà họ Giản mà mấy năm trước đã phát triển ngành dệt.

Đây đối với Hằng Viễn mà nói là một lĩnh vực mới, vì thế tập đoàn phải bỏ ra một số tiền lớn, khi Uyển Như gả vào nhà họ Mạnh đã mang không ít cơ hội làm ăn cho Hằng Viễn.

Khó có thể thấy Tổng giám đốc tới Thịnh Cảnh cho nên động tác trả phòng của tiếp tân cực kỳ chậm, thỉnh thoảng xấu hổ mang theo ý cười nhìn Mạnh Thiếu Văn, tim đập thành thịch.

Tổng giám đốc Mạnh vừa kết hôn, không phải sao? Sao đang yên đang lành mà tới khách sạn?

Tiếp tân không ngừng kinh ngạc, ngay cả Giản Uyển Như bước ra từ trong thang máy cũng kinh ngạc.

Cô nhìn người đàn ông đứng phía trước cách đó không xa, trong mắt lóe lên một tia bài xích, mặc dù chỉ bóng lưng, nhưng lại cô biết đó là Mạnh Thiếu Văn, thật là oan gia ngõ hẹp.

Lúc Ngu Vô Song chuẩn bị quay đầu lên lầu trước, đột nhiên có một bóng dáng thướt tha duyên dáng đi vào, theo sát là người phụ nữ có giọng nói mềm mại.

“Anh Thiếu Văn...!”

Nhận được tin tức mà đến, Giản Uyển Linh đứng sau Mạnh Thiếu Văn. Hôm nay cô ta mặc một bộ váy màu xanh thanh lịch, hai gò má trang điểm hơi nhạt, hốc mắt ửng đỏ, nhìn qua thật đáng thương, làm người ta không nỡ nói một câu nặng lời.

Cô ta thâm tình nhìn chăm chú Mạnh Thiếu Văn, cắn môi uất ức nói: “Anh Thiếu Văn, anh đừng giận em nữa, có được không?”

29. Chương 28: Cầu Nam Nữ Lừa Minh Đối Người

Kiều nữ nhà giàu (*) bỏ được thói kiêu căng mà tới xin lỗi làm Mạnh Thiếu Văn bất ngờ. anh và cô quen biết quá sớm, cho tới có chút tình cảm đã sớm dung hợp thành thân tình, trong đó quan hệ cũng phức tạp không phải hai câu ba lời có thể nói rõ số.

*Con gái quen được nuông chiều của nhà giàu có.

Anh im lặng xoay người, ánh mắt trầm trầm nhìn Giản Uyển Linh chằm chằm, trong đầu hiện lên cô gái duyên dáng yêu kiều đã lớn, bọn họ cùng nhau lớn lên, cùng nhau đi học, đã sớm đem lẫn nhau coi là đầu bạc răng long người, chỉ là mấy ngày nay xảy ra một chuyện để cho anh càng phát ra không xác định mình ban đầu ý tưởng.

“Thiếu Văn, tối hôm qua anh không về nhà làm em rất lo lắng.” Đứng cách nhau hai bước, Giản Uyển Linh cắn môi đỏ mọng, đôi mắt ngấn nước. ==DDLQĐ==Cô ta khẽ chau mày kẻ đen, giữa hai lông mày lộ ra một tia sầu bi uyển chuyển, quả nhiên là đẹp không sao tả xiết.

Mạnh Thiếu Văn hơi nhíu mày, giấu đi tia phức tạp trong đáy mắt: “Sao em lại tới đây?”

Giản Uyển Linh biết rõ những chuyện kia đối với một người đàn ông mà nói là có bao nhiêu đã kích. Cô ta tiến lên hai bước, ngây thơ đáng yêu nhìn Mạnh Thiếu Văn, trong đôi mắt có sự cầu xin mềm mại: “Thật xin lỗi, anh Thiếu Văn, anh đừng giận em nữa, đều là em sai, anh về nhà đi, buổi tối một mình em ở nhà rất sợ.”

Thế giới của cô ta chỉ có anh Thiếu Văn, nếu ngay cả anh ta cũng muốn rời khỏi cô ta, cô ta sống tiếp như thế nào?

Không. không ai phá vỡ được quan hệ giữa cô ta và anh Thiếu Văn!

Từ “nhà” chạm phải nơi mềm yếu trong lòng Mạnh Thiếu Văn, mắt vẫn lạnh lùng nhìn cô ta, độ nhiên mí mắt giật, nhìn về mặt sầu bi của người phụ nữ trước mặt, trong lòng như khi bị kim châm mà đâm ra khó chịu.

Suy nghĩ một chút, anh thấp giọng nói: “Không giận em, em đừng suy nghĩ nhiều, buổi tối anh sẽ về nhà.”

Anh vừa mới kết hôn, không nên để vợ ở nhà một mình. Uyển Như tìm tới đây, hiển nhiên là tới xin lỗi, anh còn muốn cái gì nữa?

Giản Uyển Linh nghe vậy, trên khuôn mặt thuần khiết tuyệt mỹ hiện lên một nụ cười, cô ta cẩn thận nhìn anh ta, đáy mắt sáng trong: “Anh Thiếu Văn, anh không giận em thật?”

Hai mươi tám tuổi, Giản Uyển Linh bảo dưỡng mình cực tốt, không có gì khác nhau so với năm năm trước, ngược lại bởi vì bệnh yếu mà càng giống như đóa hoa nhỏ tinh khiết, làm người ta nhìn một cái thì nhìn không được mà ôm vào ngực che chở.

Trước kia, Giản Uyển Như nhìn như mềm mại nhưng bên trong rất quật cường, Giản Uyển Linh chỉ giả bộ bề ngoài, nhưng không có cách nào giả bộ bên trong.

Chỉ tiếc trong năm năm này, Mạnh Thiếu Văn đã sớm quen người này là “Giản Uyển Như”, anh ta cong môi mỏng, cau mày bất đắc dĩ nói: “Anh chỉ muốn yên tĩnh một mình, sao em tìm được nơi này?”

Giản Uyển Linh chớp chớp đôi mắt đẹp, dè dặt nói: “Thấy anh cả đêm không về nhà, buổi sáng em gọi điện thoại hỏi mẹ, bà ấy giúp em tra.”

Người phụ nữ trước mặt có một gương mặt hoàn mỹ, giọng nói mềm nhẹ lộ ra một chút sợ hãi, như lo lắng anh sẽ vì vậy mà tức giận.

Mạnh Thiếu Văn không biết sao, chợt đau lòng vì cô ta. Cánh tay dài của anh duỗi ra, ôm chặt cô ta vào ngực, mí mắt thấp giọng nói: “Uyển Như, chúng ta là vợ chồng, em không phải ăn nói khép nép nhận lỗi với anh như thế, tối hôm qua không về nhà là anh không đúng, lần sau anh sẽ không như vậy.”

Gia đình mới đều do bọn họ xây dựng, bên trong mỗi một chỗ đều tràn đầy tình yêu của cô ta, coi như đang tức giận, anh cũng có thể bình tĩnh hòa nhã mà thương lượng với cô ta, chứ không phải trực tiếp tới ở khách sạn không để ý tới cô ta.

Giản Uyển Linh tựa vào người đàn ông trong ngực, cảm động khóe mắt rưng rưng, cắn môi nhỏ giọng nói: “Thiếu Văn, đời này em chỉ có anh, nếu anh rời xa em... em sợ em không chịu nổi kích thích này.”

Lời này ngược lại có mấy phần thật lòng, Mạnh Thiếu Văn thấy, lòng chìm xuống nhưng vẫn cười giải thích: “Sẽ không, Uyển Như, em nghĩ nhiều rồi, cả đời này chúng ta đều ở cùng nhau.”

.

Ngu Vô Song đứng ở cách đó không xa, nhìn một màn này thì chán ghét muốn nôn. Thật là một đôi cầu nam nữ lừa mình dối người, bọn họ có thể ghê tởm hơn được không? Ở nơi đông người mà trình diễn một màn như vậy, sợ người khác không biết bọn họ ái đúng à?

Vừa đúng lúc này, Giản Uyển Linh ngẩng đầu lên từ trong lòng Mạnh Thiếu Văn, cười với Ngu Vô Song một cái, cô ta cười đầy thỏa mãn và kiêu ngạo, rất có tư thái người chiến thắng.

Ngu Vô Song còn chưa kịp phản ứng thì nghe cô ta kêu lên kinh ngạc: “Ngu tiểu thư, sao cô lại ở đây?”

Đối với người phụ nữ giống với dáng dấp cô ta nhưng xinh đẹp hơn, Giản Uyển Linh hận thấu xương, nhất là hai lần đã làm tăng không ít oán hận của hai người, đạt đến trình độ không chết thì thôi. Nếu như có thể, cô ta thật muốn hung hăng dạy dỗ cô một phen.

Mạnh Thiếu Văn bên cạnh cô ta nghe vậy, nhanh chóng xoay người nhìn về phía sau, trong đôi mắt đen thâm thúy xuất hiện tia kinh ngạc.

Lúc này, trên mặt Giản Uyển Linh mang theo hoài nghi cùng đau lòng, cô ta nước mắt lưng tròng nhìn Mạnh Thiếu Văn chăm chú, gắt gao cắn môi: “Thiếu Văn, sao cô ta cũng ở đây?”

Anh trả phòng trước, cô liền đứng ở phía sau, chuyện như vậy làm người ta hiểu lầm. Chỉ liếc mắt một cái, Mạnh Thiếu Văn liền hiểu rõ suy nghĩ của cô ta, không chút suy nghĩ, anh vội vàng giải thích: “Uyển Như, em hiểu lầm rồi, chuyện không phải như em nghĩ, anh không biết cô ta ở đây.”

Giản Uyển Linh hiển không tin, trong hốc mắt cô ta rất nhanh đầy tràn nước mắt, mềm mại động lòng người, làm cho người nhìn càng đau lòng.

Nhìn loại tiết mục này, Ngu Vô Song lặng lẽ nở nụ cười, cô cũng không định tránh né, mà thoải mái đi lên, lúm đồng tiền như hoa chào hỏi: “Hel—lo, thật là trùng hợp, lại gặp được Mạnh tổng và Giản tiểu thư ở đây. Tối hôm qua tôi và Cố Chi có chuyện đi trước, cuối cùng Mạnh tổng có được chiếc nhẫn kia chưa?”

Cô tự vạch áo cho người xem lưng. Tối hôm qua, Lâm Vinh Gia đột nhiên xuất hiện cũng không có ý tốt gì, người đàn ông kia âm hiểm ích kỷ, nhìn trúng thứ gì sẽ không nhường cho người khác, nếu hấn kêu mười triệu thì dĩ nhiên sẽ không nhường cho người khác.

Mạnh Thiếu Văn nhìn người phụ nữ kiều mỹ trước mắt chăm chăm, trong đôi mắt đen nhánh thoáng qua tia bài xích, đựng đến vấn đề mặt mũi của người đàn ông, anh mím môi mỏng từ chối trả lời.

Người phụ nữ này quá quyến rũ động lòng người, cũng nhanh mềm nhanh miệng, bén nhọn cường thế, từ lần đầu tiên gặp mặt thì anh ta thấy rõ ràng ý oán hận trong mắt cô.

Mà Giản Uyển Linh bên cạnh anh ta vội vàng trả lời: “Ngu tiểu thư đừng dùng lời nói để kích thích chúng ta, một chiếc nhẫn không ảnh hưởng gì tới tình cảm của tôi và Thiếu Văn, chúng tôi về sau sẽ ở cùng nhau cả đời, một chiếc nhẫn thì chứng minh được gì?”

“Giản tiểu thư khẩn trương như vậy làm gì? ==DDLQĐ==Tôi chỉ thuận miệng nói, cô vội vàng giải thích như vậy làm tôi có cảm giác không đánh mà khai.” Đối mặt với địch ý của cô ta, Ngu Vô Song càng cười rục rỏ. Cô híp mắt phượng, không chút để ý cười: “Tôi nhớ có người từng nói, chiếc nhẫn này đại biểu cho tình yêu đầu chân thành của chúng tôi, không ngờ Giản tiểu thư không coi trọng. Thôi, coi như tôi làm điều dư thừa.”

Dứt lời, cô liền cao ngạo rời đi, nhưng Mạnh Thiếu Văn bên cạnh đột nhiên thay đổi. Mặt anh ta trắng bệch, kéo cánh tay trắng nõn của Ngu Vô Song lại, trên mặt vừa sợ hãi vừa có một tia dò xét: “Sao cô biết?”

30. Chương 29: Tự Bào Chữa

Editor: Diệp Thanh Trúc.

Cô gái gần trong gang tấc có một khuôn mặt cực kỳ tinh xảo, rất giống Uyển Như mà lại có khác biệt trời vực, bên môi Uyển Như không có nốt ruồi nhỏ kia, cũng không quyến rũ như cô, cô gái này quá đẹp, khiến đàn ông không rời mắt nổi.

Nhưng những chuyện này không phải quan trọng nhất, quan trọng là câu nói của cô về ý nghĩa chiếc nhẫn, khiến anh rất kinh ngạc. Anh lại không phải thằng ngu, liên tưởng đến ý thù hận trong mắt cô, đáp án trong đầu được miêu tả cực kỳ sinh động.

Ngu Vô Song liếc nhìn cánh tay đang giữ tay mình, bàn tay đàn ông sạch sẽ thon dài, móng tay cắt rất ngay ngắn, quả thật còn đẹp hơn tay phụ nữ, trong mắt cô hiện ra sự hoài niệm nhưng rất nhanh đã bị đè lại.

Cô ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười, nốt ruồi sinh động bên khóe môi như giọt mật. Cô cứ thản nhiên nhìn chăm chú vào Mạnh như vậy, đôi môi đỏ mọng, trong mắt lộ ra sự chế nhạo: “Tôi nói gì chẳng lẽ Mạnh tổng không nghe rõ? Cần gì tôi phải lặp lại? Về chuyện tại sao tôi lại biết rõ như thế, tại sao tôi phải nói với anh?”

Giản Uyển Linh bên cạnh đã khấn trương đến trắng bệch mặt, quên cả hô hấp, cô ta nhìn thẳng vào Ngu Vô Phong, chỉ cảm thấy gương mặt đó quá giống Giản Uyển Như, mặc dù con nhỏ kia đã chết rồi nhưng vẫn không tìm được thi thể, vẫn là tai họa ngầm trong lòng cô ta.

Lúc này, tầm mắt Ngu Vô Song hơi đổi, rơi lên khuôn mặt tái nhợt không biết đang nghĩ gì của Giản Uyển Linh, cô cười nhạt một tiếng, giọng nói càng thêm giễu cợt: “Tại sao sắc mặt cô Giản kém thế? Nhớ tới em gái đã mất của mình à? Nghe nói trước kia quan hệ giữa cô ấy và Mạnh tổng không tệ, không hiểu tại sao cô lại chấp nhận được, dù sao tôi cũng không thể tha thứ nếu Cố Chi nhà tôi thân mật với cô gái khác.”

Lời này rất có sức nặng, không chỉ làm Giản Uyển Linh bẽ mặt mà còn khiến Mạnh Thiếu Văn biến sắc, anh không để ý tới hoàn cảnh, lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc cô là ai?”

Chuyện này không ai biết, cả Nam Giang chỉ biết anh và Uyển Như rất ân ái, nhưng cô lại biết quan hệ giữa anh và Giản Uyển Linh không tệ, anh có thể nhìn thấy sự khinh bỉ trong mắt cô, loại cười nhạt khinh miệt này khiến anh nghĩ đến lần quan hệ ngoài ý muốn năm năm trước.

Bộ dạng hoảng sợ của anh ta khiến Ngu Vô Song rất hài lòng, cô nhếch đôi môi đỏ mọng, hơi thở như lan ghé vào tai anh ta: “Mạnh tổng, ở nơi đông người, vợ anh cũng ở bên cạnh, anh cứ nắm tay tôi không buông như vậy không sợ cô ấy ghen sao? Tôi còn muốn sống thêm mấy năm nữa, thủ đoạn của cô Giản quá cao cường, tôi sợ không chơi lại được.”

“Ngu Vô Song!” Giản Uyển Linh đứng một bên không nhin được, cô ta hung dữ nhìn chăm chăm Ngu Vô Song, vẻ mềm mại trên mặt biến mất: “Cô đừng nói hươu nói vượn, cô thì biết cái gì? Những tin đồn bên ngoài, cô biết cái gì là thật mà dám đem ra nói càn?”

Cô ta giả bộ bình tĩnh khiến Ngu Vô Song rất rõ ràng, cô lạnh lùng hất tay Mạnh Thiếu Văn ra, bước đến gần cô ta, trong mắt lộ ra sự thù hận ngập trời: “Cô Giản không phải tự xưng là con nhà quyền quý ư? Tại sao lại không lựa lời mà nói thế? Chân tướng thế nào tôi rõ hơn cô nhiều, cô thật sự cho rằng mình đã thắng sao?”

Nếu nói Giản Uyển Linh là một người đẹp dịu dàng thì Ngu Vô Song sau khi sống lại chính là nữ hoàng tự tin, so sánh với thân phận công chúa mặc người định đoạt năm đó, cô bây giờ có quá nhiều, đủ để thẳng lưng trước mặt kẻ thù.

Cô gái trước mặt quá mạnh mẽ khiến Giản Uyển Linh lùi về sau mấy bước, không để ý tới ánh mắt kì quái của những người chung quanh, cô ta cực kỳ hoảng sợ nhìn Ngu Vô Song, không biết nhớ ra cái gì đó, sắc mặt liền trắng bệch.

Giản Uyển Như! Giản Uyển Như!

Giờ phút này, trong đầu cô ta không ngừng hiện lên cái tên ấy, trong lòng cực kỳ sợ hãi, cô ta chợt nghĩ, đến bây giờ vẫn chưa tìm được thi thể Giản Uyển Như, có khi nào cô ta vẫn còn sống không?

Từ khi quyết định trở lại, Ngu Vô Song đã không sợ lộ thân phận rồi. Cô khoanh tay, tốt bụng nhìn Giản Uyển Linh, cười nhẹ: “Không muốn người ta biết thì trừ phi mình đừng làm, cô Giản thông minh như thế chắc chắn phải hiểu đạo lý này chứ?”

Mấy năm nay Giản Uyển Linh rất ít tiếp xúc với xã hội thật nhưng không có nghĩa là cô ta ngu ngốc, nhìn người phụ nữ đối đầu với cô ta khắp nơi, cô ta âm thầm cẩn thận, thu lại sự luống cuống, thay vào đó là nụ cười đoan trang ưu nhã: “Cô Ngu không thích tôi nên mới ba lần bốn lượt làm khó tôi, chỉ có điều, tôi không hiểu tại sao cô lại chỉ chó máng mèo như thế, cô Ngu có chuyện gì thì cứ nói thẳng, làm như vậy không hay đâu.”

Mạnh Thiếu Văn dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu Ngu Vô Song, đây chắc chắn là một cô nàng cực kỳ quyền rũ nhưng cô lại thù hận anh. Không phải anh tự kiêu, mà những năm gần đây anh luôn là bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái ở Nam Giang, anh biết mình có điều kiện, dù không tới nổi người gặp người

thích nhưng cũng sẽ không để phụ nữ ghét, cô không để anh vào mắt, ngược lại còn có thù hận, không thể phủ nhận, những việc làm của cô đã kích thích lòng hiếu kỳ của anh.

“Cô Ngu, vợ chồng chúng tôi có làm gì không đúng, mong cô chỉ rõ.” Im lặng qua đi, mặt Mạnh Thiếu Văn không chút thay đổi nhìn Ngu Vô Song, cử chỉ lỗ mãng lúc trước đã không còn: “Tôi đây tự nhận mình làm ăn đoan chính, chưa từng làm việc gì trái với lương tâm, cũng chưa từng đắc tội cô, nếu cô Ngu nghe phải tin đồn gì thì mong cô tìm hiểu rõ chân tướng.”

Nghe anh ta nói như vậy, Giản Uyển Linh càng thêm tự tin, cô ta che đậy sự hoảng hốt trong mắt, tiến lên kéo tay Mạnh Thiếu Văn, lúm đồng tiền như hoa nhìn Ngu Vô Song, giọng nói càng thêm dịu dàng cảm động: “Thiếu Văn, em thấy anh nói rất đúng, sợ rằng cô Ngu đã hiểu lầm vợ chồng chúng ta rồi.”

Mạnh Thiếu Văn mím đôi môi mỏng, ánh mắt lặng lẽ nhìn chăm chú vào cô gái ưu nhã bên cạnh, Uyển Như ơi Uyển Như, em đúng là thay đổi quá nhiều, chuyện năm đó rốt cuộc thế nào, em còn giấu giếm gì anh không?

Một nam một nữ trước mặt đúng là lợi hại, chết rồi nói thành sống. Ngu Vô Song liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, thấy thời gian không còn sớm, cũng không “Ham chiến”, cô hất chỗi tóc quăn bên tai, nhướn mày, khẽ cười một tiếng, giọng nói nghe không ra thật giả: “Mạnh tổng đúng là thích tự bào chữa, anh đã cảm thấy như vậy thì cứ cho là như vậy đi, tôi còn có việc, lần sau có cơ hội lại nói chuyện tiếp.”

Vừa bước được hai bước, cô chợt dừng lại, tươi cười nhìn Giản Uyển Linh, thấy cô ta rất vui vẻ liền không khỏi cười nhạo: “Tâm trạng của cô Giản cũng tốt nhỉ, không biết cô có hứng thú với mấy đồ cũ của tôi không?” Không đợi cô ta đáp lại, Ngu Vô Song đã cười, cô nhếch đôi môi đỏ mọng, cao ngạo nhìn chăm chú vào Giản Uyển Linh, cao quý rực rỡ hơn cô ta không biết bao nhiêu lần: “Đừng vội từ chối, những thứ đó đều liên quan đến cô Giản, tôi sợ nếu công bố ra sẽ có ảnh hưởng không tốt đến cô, nếu cô Giản có hứng thú thì cứ đến tìm tôi, cô Giản thần thông quảng đại như vậy, nhất định có thể tìm được cách liên lạc.” Nói mấy lời này xong, cô đi thẳng ra ngoài, tư thế dịu dàng mà cao ngạo.

Giản Uyển Linh đứng đằng sau đã tái mặt, cô ta lộ vẻ thù hận, cắn chặt môi.

31. Chương 30: Tinh Thần Bất Ổn

Editor: Diệp Thanh Trúc.

Một giờ sau, tập đoàn Hằng Viễn, trong phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Ngu Vô Song, nữ, sinh ngày 8 tháng 8, năm 1986 ở Bắc Kinh, lúc năm tuổi thì cả nhà di dân sang Paris - Pháp, mười tám tuổi thi vào học viện nghệ thuật cao cấp ở Pháp, từng công tác tại một triển lãm tranh rất nổi tiếng ở Paris, cha mẹ đều là thương nhân, có vài nhà hàng, khách sạn ở Paris.

Tựa lưng vào ghế ngồi, Mạnh Thiếu Văn cầm một phần tài liệu về Ngu Vô Song, cái này vừa được thư kí Lâm Tuấn đặt trên bàn làm việc của anh, thân phận của Ngu Vô Song rất rõ ràng, không hề quá đáng.

Về phần cô và Hoắc Cố Chi, họ quen nhau khi đi du lịch ở Provence, một cuộc gặp gỡ rất lãng mạn, sau này thì ở cùng nhau, còn thằng bé gọi là Bảo Bảo là con của chiến hữu Hoắc Cố Chi, nó mồ côi từ trong bụng mẹ, không phải họ ruột.

Tài liệu rất rõ ràng, có thể nói là trong sạch đến không một kẽ hở.

Sau khi xem xong, anh lạnh lùng ném nó xuống, khuôn mặt lạnh lẽo liếc nhìn thư kí: “Đây chính là tư liệu cậu tra được à? Cầm cái tài liệu qua loa này tới đây gạt tôi sao?”

Hai chữ ‘qua loa’ hơi nặng nề khiến Lâm Tuấn tái mặt, anh ta vội vàng giải thích: “Ông chủ, anh hiểu lầm rồi, tài liệu này tôi phải trả rất nhiều tiền mới tra được, không thể giả dối.” Thật ra thì anh ta cũng cảm thấy Ngu Vô Song này rất kỳ lạ, từ nhỏ đến lớn không có chút khuyết điểm nào, tất cả đều là ưu điểm lấp

lạnh, mặc dù cha mẹ không phải quyền quý nhưng cuộc sống ở nước ngoài cũng không tệ, những cô gái có bối cảnh như vậy ở Nam Giang đêm không xuể, cũng không biết tại sao Hoắc Cố Chi lại coi trọng cô?

“Cậu là ngu thật hay giả bộ ngu?” Buổi sáng mới bị Ngu Vô Song làm tức điên lên, tác phong không còn nhanh nhẹn như trước, anh mím môi môi mỏng, lạnh lùng nhìn thư kí, giọng điệu châm chọc: “Loại tài liệu giả này ai cũng có thể làm ra. Tôi muốn biết thông tin thật sự của cô ta, không phải loại giả tạo này. Người phụ nữ đó đã nhiều lần làm khó tôi, rõ ràng là thù hận tôi, bây giờ ngay cả bối cảnh của kẻ địch cũng không biết thì tôi đấu với cô ta thế nào?”

Lâm Tuấn đi theo anh cũng đã bốn, năm năm nên rất rõ tính khí của anh, bây giờ thấy anh nói chuyện như vậy, anh ta cau mày, suy tư trong chốc lát rồi mím môi nói: “Tôi xin lỗi, Mạnh tổng, mong anh cho tôi chút thời gian, tôi nhất định sẽ cho anh một câu trả lời hài lòng.”

Những tài liệu này có thể là giả, nhưng thân phận thực sự của Ngu Vô Song là gì mà cần làm giả? Nhớ tới cảnh tượng lúc trước, Mạnh Thiếu Văn liền nhứt đầu khoát tay, anh chậm rãi thu tâm mắt lại, cau mày trầm giọng nói: “Thôi, cậu đừng quản chuyện này nữa, có khi cậu có tra thêm mấy lần thì kết quả vẫn sẽ như vậy thôi, thế lực bây giờ của Hoắc Cố Chi không phải cậu cứ dò xét là ra được.”

Chuyện này rõ ràng là do Hoắc Cố Chi ở sau lưng làm loạn, nhưng tại sao hắn lại làm như vậy? Chẳng lẽ là quá yêu Ngu Vô Song nên không muốn ai biết thân phận thực sự của cô ta? Nghĩ tới đây, sắc mặt anh càng thâm trầm, ánh mắt âm u vô tận.

Thấy tất cả, Lâm Tuấn muốn giải thích nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã bị người đàn ông ngồi trên ghế cắt đứt: “Chuyện này không liên quan đến cậu, nó đã bị Hoắc Cố Chi xử lý rồi.” Đàn ông nhìn đàn ông luôn chính xác, lúc ở lễ đính hôn anh đã biết hắn rất coi trọng cô, ánh mắt đắm đuối si tình đó không lâu năm thì căn bản không thể có.

Những lời đồn đãi về người đàn ông ấy, mấy ngày nay Lâm Tuấn nghe thấy không ít, đơn giản chính là thân phận thần bí của hắn thật ra chẳng phải nhân vật lớn gì, Lâm Tuấn ý thức được việc này, nhỏ giọng nói: “Ông chủ, thật ra thì ban đầu tôi cũng nghĩ vậy, chỉ là về sau lại không dám tin.” Không thể tin được Hoắc Cố Chi hắn lại có bản lĩnh ấy, chuyện này phải cần bao nhiêu thế lực mới có thể làm được?

Mạnh Thiếu Văn không thể không suy nghĩ nhiều nhưng khi tất cả đã đặt trước mặt anh thì anh mới tin. Thì ra sau khi giải ngũ, người đàn ông Hoắc Cố Chi không hề dựa vào thế lực của nhà họ Mạnh mà tự ra ngoài xông pha, hơn nữa bây giờ còn quyền thế ngập trời. Xoa mi tâm (phần giữa trán) mệt mỏi, anh chợt đứng dậy, phía sau là các toà nhà cao tầng ở Nam Giang, Mạnh Thiếu Văn đứng ở đó dõi mắt nhìn xuống thành phố náo nhiệt bên dưới.

Năm ba mươi tuổi này chính là thời khắc huy hoàng trong cuộc đời của anh, anh vốn nên tràn ngập tự tin nhưng bây giờ trong lòng lại có vẻ hơi thấp thỏm.

Nhớ tới cô gái cho anh cảm giác quen thuộc kia, anh liền cảm thấy khổ sở, nhẹ giọng thì thầm: “Lâm Tuấn, cậu đi theo tôi nhiều năm rồi, tại sao lúc trước tôi phải đuổi việc nữ thư kí kia cậu cũng biết, cậu nói xem Ngu Vô Song là ai? Tại sao lại giống Uyển Như thế?”

Lâm Tuấn nghe vậy, lựa chọn lặng im, anh biết tại sao ông chủ lại xa thải nữ thư kí tiền nhiệm, về chuyện hai chị em nhà họ Giản anh ta cũng biết một chút.

Năm đó, hai viên ngọc của nhà họ Giản ở Nam Giang có tiếng là xinh đẹp, khuôn mặt giống nhau như đúc khiến người ta kinh ngạc, nhưng sau đó, Giản Uyển Linh bất hạnh qua đời, chỉ để lại người chị Giản Uyển Như, mà sau khi xảy ra những chuyện đó, ông chủ càng thêm yêu chiều cô.

.....

Không chỉ có Mạnh Thiếu Văn, ngay cả Giản Uyển Linh cũng tinh thần bất an, sau nhiều chuyện, thái độ của anh Thiếu Văn đối với cô ta lạnh nhạt đi nhiều, đêm nào cũng về nhà rất muộn.

“Uyển Như, ăn cơm mà con ngăn người cái gì đấy?” Trong khu biệt thự nổi danh ở Nam Giang, Chung Tiểu Dung cau mày nhìn sắc mặt mờ mịt trắng bệch của Giản Uyển Linh, trong mắt lộ ra sự không hài lòng: “Con và Thiếu Văn mới đính hôn, tại sao lại chạy về nhà ăn cơm, có phải không muốn hầu hạ mẹ chồng nên mới chạy về nhà không, con không sợ mẹ chồng con sẽ không vui à?”

Bà ta hiểu rất rõ Vương Cốc Tuyết kia, trên mặt thì giả bộ rất dễ nói chuyện nhưng thực ra rất thích so đo, con gái vừa mới đính hôn đã cách xa bà ta (VCT), không sợ bà ta nắm được chuôi sao?

Giản Uyển Linh đột nhiên bị gọi tên liền giật mình, đôi đũa trên tay rơi xuống sàn phát ra tiếng vang giòn giã, Chung Tiểu Dung thấy thế, khuôn mặt đầy dả càng lộ vẻ căm tức, bà ta vỗ bàn một cái, cắn răng tức giận nói: “Con nhỏ chết tiệt kia, tôi mới nói cô hai câu cô đã vung đũa là có ý gì?”

Giọng nói của bà ta quá chói tai khiến Giản An Dương nhăn mày, ông năm nay đã sáu mươi nhưng vẫn rất phong độ, còn có thể nói là dịu dàng nho nhã, đẹp trai lịch sự, không chút già nua.

Ông để đũa xuống, lạnh lùng nhìn vợ, trong mắt khó nén vẻ chán ghét: “Bà làm mẹ kiểu gì thế? Con gái không vui, bà không nhìn ra à?”

Chung Tiểu Dung đã gả cho Giản An Dương hai mươi tám năm, từ lúc tìm đập thành thịch (mới yêu) đến si tình, đến bây giờ là sợ hãi. Nhưng bây giờ thấy giọng điệu ông chồng lạnh lùng, coi bà ta trở thành một ả chanh chua, khuôn mặt bà ta trắng bệch nhưng vẫn không cam lòng, lại cắn môi nói: “Nó còn có cái gì không tốt? Gả cho người đàn ông có thực lực nhất Nam Giang, chồng là người hiền lành, mặc dù mẹ chồng hay bắt bẻ nhưng cũng đâu đến nỗi, nó suốt ngày ở ngoài cùng Thiếu Văn, bình thường đều không cần phục vụ bà ta.” Càng nói, Chung Tiểu Dung càng hăng, bà ta lặng lẽ trừng Giản Uyển Linh ở bên cạnh, thao thao bất tuyệt bắt đầu dài dòng: “Theo lý mà nói thì nó làm gì có tư cách gả cho Thiếu Văn, không chịu được thủ đoạn của nó nên.”

“Câm miệng!” Lời bà ta còn chưa nói hết đã bị Giản An Dương nghiêm mặt cắt ngang, ánh mắt ông âm u để lộ sự cảnh cáo: “Bà bị váng đầu à? Cái gì nên nói, cái gì không nên nói chẳng lẽ bà không biết?”

32. Chương 31

“Mẹ!”, Giản Uyển Linh nghiêm mặt, khó tin nhìn Chung Tiểu Dung, ảo não nói, “Sao mẹ có thể nói con như vậy, mẹ không phải mẹ con sao?”

“Tao không phải mẹ mày thì ai là mẹ mày chứ?” Chung Tiểu Dung có chút căm tức trừng mắt với Giản Uyển Linh, trên mặt tràn đầy sự giận dữ, “Đừng tưởng được gả vào nhà họ Mạnh là có thể nói chuyện như vậy với mẹ, cũng không thử nhìn xem chính mình đã dùng thủ đoạn gì, không nhân lúc trẻ tuổi mà sinh con để củng cố địa vị đi, sau này bị những phụ nữ xinh đẹp trẻ trung khác kéo xuống thì đừng có mà ngồi khóc!”

Trong phòng khách xa hoa, Chung Tiểu Dung mặc sườn xám màu tím violet, rõ ràng là một quý phu nhân sang trọng nhưng những lời nói ra quả thật khiến người ta không dám khen tặng!

Giản Uyển Linh tức đến trắng bệch cả mặt, cô ta ủy khuất nhìn Giản An Dương, cắn môi làm nũng, “Ba, ba xem mẹ đi, còn nói những lời này để kích động con!”

Người mẹ này của cô ta càng ngày càng vô dụng, may mà ở đây không có ai, không thì ai mà nghe được thì chỉ có nước bị cười đến rụng răng!

“Chung Tiểu Dung!”, Giản An Dương tức giận, người phụ nữ kia vừa dứt lời, ông ta liền ra uy trừng mắt nhìn vợ mình, đầy mắt lộ ra ý cảnh cáo, “Bà còn dám nói hươu nói vượn tôi sẽ cho bà về quê một thời gian, vợ của Giản An Dương tôi không phải là một người đàn bà chanh chua không có đầu óc!”

Khi còn trẻ Chung Tiểu Dung là một tiểu thư quyền quý đoan trang mạnh mẽ, về sau khi quen biết Giản An Dương, người đàn ông dịu dàng như ngọc này luôn dùng ánh mắt ái mộ nhìn bà ta như bao người đàn ông khác, bây giờ thì sao, thực tế hiện tại lại hoàn toàn khác xa so với lúc trước.

Nhất là bây giờ, câu nói người đàn bà chanh chua như một cái gai đâm vào lòng bà ta, khiến bà ta tức giận vút đũa đứng bật dậy, lạnh lùng nhìn hai cha con, “Hai người đúng là làm tôi ghê tởm, tôi nói câu nào sai

sao? Năm đó nếu tôi không mang thai, liệu ông có theo lời ba mẹ cưới tôi hay không? Nếu tâm cơ của tôi không cao, chỉ sợ đã để con hồ ly tinh kia thực hiện được kế hoạch của nó rồi!”

Giản An Dương chưa bao giờ nghĩ vợ mình sẽ nói ra những lời này, khuôn mặt trầm xuống, lạnh lùng nhìn chằm chằm bà ta, trong đôi mắt lộ ra vẻ chán ghét!

“Tôi thấy bà gần đây sống quá thoải mái mà quên mất thân phận của mình rồi, A Vương, ngay mai thu thập hành lý cho phu nhân, đưa bà ấy về quê một chuyến!”

Giản Uyên Linh hoảng sợ khi nghe thấy những lời ấy, trợn mắt há hốc mồm nhìn sắc mặt âm trầm của Giản An Dương, trong lòng cô ta bỗng cảm thấy lo sợ bất an, nghiêm mặt bắt đầu biện hộ, “Ba, mẹ chỉ là nhất thời nhanh miệng, ba đừng nóng giận, điều kiện dưới quê kém như vậy sao mẹ có thể chịu nổi?”

Chung Tiểu Dung đã tức đến mức không nói thành lời, không đợi quản gia đi đến, bà ta liền giận dữ rời đi, khi đến tiền sảnh còn cười lạnh một tiếng, “Tôi không đi đâu hết, tôi đi lần này, ai biết có con hồ ly tinh nào lại xuất hiện không, đừng tưởng rằng tôi không biết vì sao buổi lễ đính hôn hôm ấy ông lại về gấp như vậy, có một số việc tôi đã chịu đủ rồi, đừng khiến chúng ta trở mặt với nhau!”

Những năm gần đây ba mẹ thường xuyên cãi nhau, Giản Uyên Linh không phải là chưa từng thấy, nhưng cô ta không ngờ còn có chuyện này đằng sau nữa, câu nói hồ ly tinh của Chung Tiểu Dung càng khiến cô ta nghi ngờ, không khỏi quay lại nhìn Giản An Dương bên cạnh.

Trong mắt người ngoài, ba mẹ cô ta là một cặp vợ chồng ân ái, chỉ có cô ta biết sự thực không phải như vậy. giữa bọn họ chỉ tồn tại một loại lợi ích, năm đó gia tộc của mẹ còn quyền quý hơn nhiều so với ba, khi kết hôn mẹ đã mang theo một số tài sản kếch xù gia nhập Giản gia.

Lúc còn trẻ Giản An Dương là một người đàn ông rất có sức quyến rũ, một tay ông ta gây dựng nên công ty, còn lấy được quyền thừa kế từ cha mình thì không thể thiếu những thủ đoạn.

Nhưng không thể phủ nhận, những thủ đoạn này đã khiến ông ta thành công, mà bây giờ đã về già, nhìn trong nhà tiêu điều lạnh lẽo, ông ta không khỏi đặt tay lên ngực tự hỏi, đây là điều mà ông ta muốn?

Trước đây, ông ta cũng từng thích một người phụ nữ, cũng ảo tưởng cả đời này có thể cầm tay người mình yêu đi đến đầu bạc răng long! Nhưng cho dù thế nào ông ta cũng không bao giờ nghĩ đến Chung Tiểu Dung là một người đàn bà chanh chua như vậy. lúc còn trẻ dựa vào gia thế của bản thân chưa bao giờ đặt ai vào mắt, hiện tại đã già nhưng vẫn không có đầu óc, nói chuyện cũng không thêm dùng đầu để suy nghĩ.

“Ba, đây cũng không phải là lần đầu tiên mẹ như vậy, ba đừng chấp mẹ làm gì!”, Cô ta nhẹ chớp mắt, Giản Uyên Linh vẫn còn thông minh để không hỏi về buổi lễ đính hôn hôm ấy, hiện tại nhờ có mẹ nhắc nhở mà cô ta mới nhận ra nếu không có sự ủng hộ của gia tộc, vị trí Mạnh thiếu phu nhân này của cô ta chỉ sợ cũng chẳng giữ được bao lâu!

Giản An Dương tức giận hừ hừ, chậm rãi thu hồi ánh mắt lạnh lẽo, đối với lời khuyên bảo của con gái, ông ta cũng không thêm để trong mắt, mà trực tiếp lạnh giọng đáp trả, “Chuyện của ta và mẹ con không cần con quản, tính tình của bà ấy ra sao con hiểu rõ, nếu hôm nay ta không nói rõ ràng, lần sau người mất mặt chính là Giản An Dương ta!!”

Bà ta cũng được coi là sinh ra trong gia đình thư hương, cũng tốt nghiệp đại học nhưng một chút phẩm hạnh cũng không học được, vài năm gần đây lại càng chẳng ra gì.

Giản Uyên Linh nhìn thấy sự phiền chán trong mắt Giản An Dương, đột nhiên có chút đồng tình với ba mình, tính tình của mẹ cô ta biết rõ, rõ ràng rất ngu dốt nhưng luôn tỏ ra là mình thông minh, còn dám nói Vương Cốc Tuyết không phúc hậu, bà ta so ra còn không bằng một nửa, ít nhất người ta còn biết làm bộ, không giống như bà ta chỉ biết ồn ào.

“Nói đi, sao hôm nay lại về nhà ăn cơm? Lại cãi nhau với Thiếu Văn rồi à?”, Tựa lưng vào ghế ngồi, Giản An Dương đối với cao lương mỹ vị trên bàn không hề có hứng thú, ông ta âm trầm liếc qua sắc mặt con gái, nhíu mày trầm giọng hỏi, “Mấy năm nay Thiếu Văn vẫn ấy nấy với con, nếu không có chuyện gì lớn thì đừng có làm nháo với nó!”

Ông ta hiểu rõ đứa con này của mình, rõ ràng có mưu kế nhưng lại thiếu thủ đoạn, hơn nữa qua vài năm nay thể xác và tinh thần đã không còn bằng như trước nữa, bây giờ ông ta chỉ hi vọng cô ta có thể nắm tâm của Mạnh Thiếu Văn thật chặt, giữ vững vị trí của mình ở Mạnh gia, như vậy mới có thể có lợi cho sự hợp tác của hai nhà sau này.

Một chữ nháo này đủ khiến Giản Uyển Linh cảm thấy úy khuất, nhớ tới sự lạnh nhạt mâu thuẫn của Mạnh Thiếu Văn mấy hôm nay, trong lòng cô ta cảm thấy thương tâm, bất tri bất giác mắt đã đầy nước, ghen ngào nói, “Ba, không phải như ba nghĩ đâu, tại Thiếu Văn hồ hững với con, ngay cả nói một câu con cũng chẳng có cơ hội!”

Lời này Giản An Dương cũng không tin, ông ta đã quá hiểu tình cảm của Thiếu Văn với con gái mình, nói, “Con gái, con không thể nghĩ như vậy, hiện tại Thiếu Văn giữ chức vụ quan trọng, công tác quá bận rộn nên có thể mệt mỏi, con phải thông cảm cho nó, đừng có mà cao ngạo gây khó dễ cho nó, đã lấy chồng rồi thì đừng động tí là giận dỗi bỏ về nhà như vậy!”

Si tình luôn là thứ khiến cho người ta dễ mất lí trí nhất, Mạnh Thiếu Văn là một người đàn ông như vậy, chỉ cần hần vãn xem cô ta như Giản Uyển Như một ngày thì cô ta vĩnh viễn là Mạnh Thiếu phu nhân.

“Ba, ba thật sự không hiểu chuyện này!”, tâm tình Giản Uyển Linh càng khó chịu, cẩn thận nhìn thần sắc của Giản An Dương, cắn môi nhỏ giọng nói, “Thiếu Văn đã sớm không còn là Thiếu Văn năm đó, trong khoảng thời gian này anh ấy vẫn luôn rất lạnh nhạt với con, hình như anh ấy đã bắt đầu hoài nghi thân phận của con rồi!”

33. Chương 32: Trao Đổi Xâm Nhập

“Không thể như thế được!”, Giản An Dương hoàn toàn không tin tưởng những điều mình vừa nghe được, thậm chí ông ta còn tươi cười liếc nhìn Giản Uyển Linh nói chắc chắn, “Con cứ yên tâm đi, trong lòng Mạnh Thiếu Văn chỉ có một mình Giản Uyển Như, Giản Uyển Linh đã sớm chết rồi!”

Dưới ánh đèn sáng chói trong phòng bếp, trên mặt ông ta tràn đầy ý cười, giống như người đã chết kia không phải là con gái mình.

Mặc dù không phải lần đầu tiên chứng kiến chuyện này nhưng Giản Uyển Linh vẫn thoáng cảm thấy băng giá, đối với cô ta bây giờ, tình cha con chẳng là gì nữa, trong lòng cô ta lúc này chỉ tồn tại một mình Mạnh Thiếu Văn.

Khẽ cắn môi dưới, Giản Uyển Linh lộ ra vẻ mặt u oán, cắn hận nói, “Ba, chắc ba cũng biết đứa con riêng của Mạnh gia đã trở về, anh ta còn mang theo một người phụ nữ, cô ta đáng đáp rất giống con, hơn nữa hình như cô ta luôn nhắm vào con!”

Thật ra cô ta còn muốn nói người phụ nữ kia có lẽ là Giản Uyển Như đã chết mất xác dưới biển, chỉ là những lời nói này chỉ dừng lại ở đầu lưỡi nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Ngu Vô Song tuyệt đối không thể là Giản Uyển Như, người phụ nữ kia quyến rũ động lòng người, mà Giản Uyển Như lạnh lùng kiêu ngạo, hai người như lửa với nước hoàn toàn trái ngược nhau.

Hơn nữa, Giản Uyển Như vẫn luôn bị cô ta giẫm đạp dưới gót chân, tuyệt đối không thể có khí thế của Ngu Vô Song được.

“Đáng đáp rất giống con?”, Giản An Dương nghe vậy, vui vẻ trên mặt phai đi không ít, kể từ sau khi chuyện đó xảy ra, ông ta vẫn luôn rất nhạy cảm với những chuyện như thế này, đôi mắt tinh nhuệ nhìn con gái mình, quan sát cô ta một lúc rồi nói, “Lời này là có ý gì?”

“Ba, ba phải giúp con điều tra thân phận của người phụ nữ kia, anh Thiếu Văn là chồng của con, có thể giống như lời mẹ nói, con chưa có con ngày nào thì chỗ đứng của con ở Mạnh Gia chưa ổn định ngày đó, lúc này không thể để xảy ra bất kì sai lầm nào!”

Giản Uyển Linh không phải người ngu ngốc, lời nói của mẹ tuy là khó nghe, nhưng không phải là không có đạo lý, cô ta biết rõ lúc này giữa mình và Thiếu Văn đang có vấn đề, nhưng nếu cô ta có con của anh ấy, liệu khi biết chân tướng sự việc Thiếu Văn có nhẫn tâm bỏ cô ta không?

“Về sau con ít tiếp xúc với Hoắc Cố Chi thôi!”, Cau mày suy nghĩ một lát, Giản An Dương lạnh lùng mở lời.

“Lão Mạnh sống đến từng này tuổi rồi có gì là chưa trải qua, nếu ông ta coi trọng Hoắc Cố Chi, vậy dĩ nhiên anh ta có chỗ hơn người, con đừng cho rằng người thừa kế Hằng Viễn vĩnh viễn chỉ có một mình Thiếu Văn, nếu như Hoắc Cố Chi có tư tâm, sợ rằng vị trí mà nó đang ngồi sẽ chẳng còn vững như bây giờ nữa đâu!”

Lời nói này khiến Giản Uyển Linh tức giận bất bình, cô ta không cam lòng cắn môi nói, “Ba, sao ba có thể nói giúp người ngoài? Thiếu Văn là con rể của ba, hơn nữa, Hoắc Cố Chi chỉ là đứa con riêng sao có thể thừa kế Hằng Viễn? Mạnh gia gia nếu thật sự quan tâm đến anh ta thì đã sớm đưa anh ta về nhận tổ tông rồi, sao có thể để anh ta lưu lạc bên ngoài đến hơn 20 tuổi mới gọi trở về?”

di_ễn_đàn_lê_quý_đôn.

“Con riêng?”, Hai chữ này đã chạm đến đến đáy lòng của Giản An Dương, ông ta đứng bật dậy, sắc mặt tối tăm nhìn chằm chằm Giản Uyển Linh.

“Câm miệng! Tao nuôi mày lớn như vậy, để ày tiếp xúc với nền giáo dục tiên tiến nhất từ nhỏ để mày nói năng lỗ mãng như vậy sao? Con riêng thì sao? Tao thấy Hoắc Cố Chi mới là người thích hợp với vị trí đứng đầu Mạnh Gia nhất, Mạnh Thiếu Văn nếu không cẩn thận thì sớm muộn cũng có ngày mất giang sơn!”

Âm thanh lạnh trầm chọc thẳng đến trái tim mềm mại của Giản Uyển Linh, cô ta đột nhiên cảm thấy uất ức, nước mắt rùng rùng nhìn ba mình, âm thanh mềm nhẹ lộ ra sự chua xót.

“Ba, bây giờ con đã ở tình cảnh như vậy rồi mà người vẫn còn thêm dầu vào lửa, Hoắc Cố Chi có thể nào cũng không liên quan đến con, con chỉ phiền lòng với người phụ nữ kia, cô ta đứng trước mặt Thiếu Văn nói hươu nói vượn khiến Thiếu Văn xa cách với con!”

Rốt cuộc cũng là con gái ruột thịt của mình, Giản An Dương cũng không nói thêm điều gì nặng nề, ông ta chậm rãi rời tầm mắt đi, đưa lưng về phía cô ta trầm giọng nói, “Ta sẽ giúp con điều tra về người phụ nữ kia, bây giờ điều quan trọng nhất là con phải làm là nắm thật chặt tâm của Thiếu Văn, thừa dịp nó vẫn còn áy náy với con thì sinh một đứa bé đi mà củng cố địa vị!”

So với sự nghi ngại ngờ vực của Giản Uyển Linh, Giản An Dương nghĩ thoáng hơn nhiều, cũng chỉ là đáng dấp giống nhau thôi, còn có thể nguy hại gì? Mạnh Thiếu Văn ngày ngày nhìn một kiểu phụ nữ chỉ sợ còn chán ngán chẳng muốn đụng.

Đàn ông mà, luôn thích thay đổi, hơn nữa cậu ta là một người đàn ông hào hoa phong nhã, chỉ có điều tâm tư không phải bình thường! Điều ông ta muốn nói với con gái đó chính là, muốn ngồi vững trên vị trí Mạnh thiếu phu nhận thì không thể so đo với người tình của chồng mãi được.

di_ễn_đàn_lê_quý_đôn.

Đèn thủy tinh trên trần sáng lấp lánh, đôi mắt long lanh cô ta không tài nào mở ra được, Giản Uyển Linh nước mắt nhìn bóng lưng của ba, mím môi thật chặt, trong lòng thoáng qua một tia âm trầm.

Đây mới chính là ba của cô ta, bên ngoài thì được người đời ca tụng là có tài kinh doanh, khéo ứng xử, nhưng thực chất trong nhà thì thờ ơ với vợ con, thậm chí trong mắt ông ta, con cái chỉ là công cụ phát triển cho con đường sự nghiệp của mình.

Vì muốn cô ta đứng vững ở Mạnh Gia, ông ta thậm chí còn không cuộc sống sau khi kết hôn của cô ta có hạnh phúc hay không, càng không quan tâm đến suy nghĩ của cô ta.

Ý thức được điều này, Giản Uyển Linh giận mà không thể nói gì, cô ta rủa hai mắt, hàng mi dày che đi sự thù hận lóe lên trong mắt cô ta.

... ..

So với không khí âm trầm nặng nề ở Giản gia, biệt thự của Hoắc Cố Chi và Ngu Vô Song dĩ nhiên là thoải mái hơn nhiều.

Mấy ngày nay Ngu Vô Song chỉ quan tâm đến chuyện khai trương cửa tiệm mới, đây là nhãn hiệu của Papaverrhoeas lần đầu tiên xuất hiện ở Nam Giang nên cô cực kì cẩn trọng, toàn bộ tinh lực và thời gian mấy năm gần đây của cô đều giành cho cái danh hiệu Papaverrhoeas này nên cô không thể để ỉnh có chút tí vết nào.

Sau khi ăn cơm tối xong, Ngu Vô Song và Hoắc Cố Chi đều trở về thư phòng làm việc, đều là nam nữ đã trưởng thành, công việc của hai người đều bận rộn nên dù có cả ngày ở nhà thì hai người cũng không nhàm chán dính nhau một chỗ.

Chỉ là Hoắc Cố Chi tối nay trong phòng làm việc lại có chút xao động, bởi đã năm ngày nay anh không được “Khai trai” rồi!

Phụ nữ mỗi tháng đều có vài ngày không tiện như vậy, trước kia anh đều nhịn được, nhưng bây giờ có chút nóng ran, cũng không biết có phải là lại phát tình rồi không.

... ..

Đang lúc Hoắc Cố Chi suy nghĩ lung tung, bảo bảo liền nện đôi chân trắng nõn mập mập như củ cải bước vào, thằng bé gõ cửa mấy lần mà không có ai ra, không thể làm gì khác hơn là tự đẩy cửa bước vào.

“Ba ba, ba đi xem mẹ đi, mẹ cứ nói chuyện với người đàn ông nào đó rất lâu, lại còn cười cười nói nói chứ!”, Từ trước đến giờ bảo bảo luôn là “tiểu hán gian” đi rình mò Ngu Vô Song rồi chạy đến báo cáo với ba mình.

Thằng bé chép chép miệng đã dính đầy nước ép nho chăm chú nhìn Hoắc Cố Chi, thấy anh mãi không lên tiếng, khuôn mặt phúng phính sốt ruột nói, “Ba ba, ba mà không đi, mẹ sẽ bị người khác cướp mất đấy!”

Ở phương diện này bảo bảo và Hoắc Cố Chi từ trước đến giờ vẫn luôn chung một chiến tuyến. mẹ chỉ có thể là của bọn họ, người đàn ông khác đừng có hòng mơ tưởng nhúng chàm.

Hoắc Cố Chi đang xem hạng mục hợp tác với Jaguar, trên bàn gỗ đầy tài liệu nhưng một chữ cũng không lọt vào mắt anh, hiển nhiên là mất hồn hồi lâu, bảo bảo đột nhiên lên tiếng khiến anh lấy lại tinh thần, hơn nữa nghe lời nói của bảo bảo thì khuôn mặt trầm xuống.

Mấy ngày nay tiểu nha đầu vì chuyện khai trương cửa tiệm mà rất bận rộn. rất ít nói chuyện cùng anh, ngay cả lúc ăn cơm cũng nháp nhồm, bây giờ rốt cuộc cũng có cơ hội “Trao đổi xâm nhập”, Hoắc Cố Chi dĩ nhiên rất thích thú.

đi ễn_đàn_l ê_ quý_ đ ôn.

Anh đặt tài liệu trên bàn xuống, từ từ đứng dậy, bước lên cầm bàn tay mềm mại của bảo bảo, khuôn mặt anh tuần hiện lên nụ cười dịu dàng, chỉ là nụ cười kia nhìn thế nào cũng không có ý tốt, “Đi, chúng ta đi tìm mẹ!”

34. Chương 33: Nhớ Em

Editor: Tử Tinh

“Tổng giám đốc Mạnh, nói như vậy thật là buồn cười, tôi không phải là Ngu Vô Song thì còn có thể là ai nữa?” Ngu Vô Song đang yên tĩnh làm việc thì nhận được điện thoại của Mạnh Thiếu Văn, tâm tình cô đang rất tốt, mũi chân đi đi trên sàn nhà, khuôn mặt tuyệt diệu hiện ra vẻ châm biếm: “Trẻ như thế này rồi tổng giám đốc Mạnh còn gọi cho tôi, thật sự khiến tôi thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), nhưng mà không biết nếu để cho vợ yêu của anh biết, liệu sẽ có cảm nghĩ gì?”

Lúc này Mạnh Thiếu Văn đang ngồi trong xe bên dưới một khu chung cư, chỉ cần ngược mắt là có thể nhìn thấy hàng ngàn ánh đèn sáng chói bên trên, không lâu trước kia anh ta cũng mơ ước có thể cùng với Uyển Như có được một căn nhà riêng của bọn họ, cuối cùng hiện tại, lại khiến cho anh ta cảm thấy đau khổ, DDLQD/ vắng vẻ bội phần.

Hôm nay khó có dịp về nhà sớm, nhưng anh ta vẫn không muốn đi lên, lại ngồi trong xe bấm số điện thoại của Ngu Vô Song, đối với người phụ nữ này, anh ta luôn có cảm giác đã từng quen biết.

Bây giờ qua điện thoại, âm thanh trong trẻo như hoàng oanh đó lại càng thêm quen thuộc, anh ta mím bạc môi, trong lòng vô cùng phức tạp: “Ngu Vô Song, trước kia cô có quen biết tôi không?”

Không phải là anh ta tự luyến, mà là thực sự bên cạnh anh có không ít cô gái coi anh là bạch mã hoàng tử, có rất ít người giống như cô luôn đối nghịch với anh, nếu như không phải trước kia đã từng quen biết, vì sao bây giờ ấy cứ luôn nhắm vào mình?

“Tổng giám đốc Mạnh, cách làm quen của anh đã sớm out rồi.” Sau khi trở về, Ngu Vô Song cũng không tránh né tiếp xúc với những người này lần nữa, qua điện thoại di động cô cũng có thể tưởng tượng ra nét mặt buồn khổ của anh ta, chuyện này khiến cô rất vui vẻ, bờ môi đỏ mọng cười khê: “Chúng ta trước kia chưa từng gặp qua, anh không biết sao?”

Xem đi, đây chính là người đàn ông năm xưa cô luôn yêu thương nặng tình, bây giờ nhìn lại chẳng qua cũng chỉ có thế, anh ta quá mức do dự không quyết đoán, ngay cả trách nhiệm làm người cơ bản nhất cũng không có, năm đó đúng là cô mất mù mới có thể coi trọng anh ta.

Cô hơi kéo dài câu nói sau cùng, DDLQD/ khiến cho Mạnh Thiếu Văn bên kia đầu dây cảm thấy trong lòng có chút tắc nghẽn, nhất thời trầm mặc.

Cho dù tương mạo hay tính tình có thay đổi, thì giọng nói chắc chắn không thể thay đổi

.....

Chỉ sau chốc lát trầm mặc, sắc mặt Mạnh Thiếu Văn đại biến, không biết đang nghĩ tới điều gì, anh ta cúi kính hỏi: “Ngu Vô Song, cô rốt cuộc là ai? Đây nhất định không phải là thân phận thực sự của cô, nếu không Hoắc Cố Chi cũng sẽ không tốn công tốn sức xử lý sạch sẽ như thế.”

Chuyện như thế này Ngu Vô Song cũng đã sớm nghĩ tới, ngay từ thời khắc quyết định trở về, cô đã đem tất cả mọi chuyện giao cho Hoắc Cố Chi, không ngờ anh lại xử lý sạch tới như vậy, lại có thể khiến cho Mạnh Thiếu Văn không làm cách nào tra ra được.

Không biết vì sao, nhớ tới người đàn ông anh mình quả quyết kia, trong lòng cô có chút mềm mại, còn chưa kịp nói chuyện tiếp, sau lưng đã truyền tới giọng người đàn ông đang vô cùng có khuynh hướng cảm xúc.

“Bà xã, nước tắm đã chuẩn bị xong cho em rồi, DDLQD/ mau vào thôi.”

Giọng nói của người đàn ông trầm thấp hấp dẫn, Ngu Vô Song giật mình, kinh ngạc khiến cho điện thoại di động từ trong tay rơi xuống, cô đứng bật dậy nhìn ra đằng sau, chỉ thấy Hoắc Cố Chi đang dắt bảo bảo đứng ở cửa phòng.

Mắt phượng hẹp dài của anh chau lên, cười như không cười nhìn cô chăm chú, trong mắt là âm trầm u ám, chỉ một cái liếc mắt cũng đủ khiến cho người khác rơi vào trầm luân.

Mà bảo bảo sớm đã sốt ruột thoát ra khỏi vòng tay của Hoắc Cố Chi, chân nhỏ chạy lon ton, nhào vào trong ngực mẹ: “Mẹ, mẹ, mẹ không nên gọi điện thoại cho người đàn ông kia, hắn thật xấu, lại đi cười về một cô vợ ác độc.”

Bảo bảo mới bốn tuổi đầu mồm miệng lanh lợi, đã có thể vô cùng sáng suốt chuyện yêu ghét, chính là bảo bối khiến trong nhà vui vẻ, cũng là nhíp cầu nối liền hai người bọn họ.

Ở cùng với người đàn ông này đã năm năm, thời gian năm đầu tiên, cô và anh căn bản chẳng có gì để trao đổi, ở trên giường anh luôn hung dữ thô lỗ, mỗi lần đều không từ bỏ cái ý đồ lấn cô tới chết đi sống lại, cô thì đã quen thói đại tiểu thư hất hàm sai khiến, sáng ra lại nhếch nhác, thật sự là khó có thể quen được cái cách kiếm sống qua ngày dưới mái hiên nhà người khác.

Năm thứ hai có bảo bảo tới, điều quan trọng trong cuộc sống của cô không còn là công việc nữa, một phần rất lớn đã đặt ở trên người bảo bảo, mà Hoắc Cố Chi luôn tắt bật công việc cũng để ý tới điểm này, DDLQD/ cho nên đã dành nhiều thời gian ở nhà hơn, cứ như thế, quan hệ giữa anh và cô từng chút từng chút hòa

hợp, tuy rằng không phải là cái gì như chim liền cành, nhưng ít ra thì cũng không còn nguội lạnh như trước nữa.

“Là hẳn gọi điện tới.” Hai người đàn ông một lớn một nhỏ đồng thanh hỏi, nhìn cô không chớp mắt, khiến cho cặp lông mày kẻ đen của Ngu Vô Song chau lại, cô khom lưng nhặt chiếc điện thoại rớt trên sàn lên, cũng không thêm để ý tới máy đã tắt, chỉ dụi dụi giải thích với hai người đàn ông: “Chúng ta còn chưa nói được mấy câu.”

Bảo bảo ôm thật chặt cặp chân bạch ngọc của cô không buông tay, đứa nhỏ chớp chớp đôi mắt trong veo, rất là đáng yêu mê người: “Mẹ, là con đi mật báo, mẹ không trách con chứ?”

Bảo bảo là con trai của chiến hữu của Hoắc Cố Chi bị bỏ rơi từ lúc trong bụng mẹ, vừa mới sinh ra đã bị vứt bỏ, qua tay nhiều người mới được anh nhận nuôi, từ đó đều ở bên cạnh cô, mấy năm nay đều có đi giúp việc trông coi chuyện ăn mặc của bé, căn bản cô cũng không cần tốn nhiều tâm sức.

Nhưng mà phụ nữ vẫn luôn là động vật cảm tính, sống cùng một chỗ nhiều năm như vậy, đã sớm có tình cảm sâu đậm, hiện tại lại thấy bảo bảo đang làm nũng với cô, khiến cô hoàn toàn ko có sức lực chống cự, lắc lắc đầu, khuôn mặt thanh tú yếu ớt cười, vuốt khuôn mặt bánh bao mềm mại của bé, nhẹ nhàng cười: “Không có giận con đâu, vì sao trẻ như thế này rồi còn chưa đi ngủ?”

Hoắc Cố Chi đứng ở cửa phòng hồi lâu, chỉ thấy cô cười với bảo bảo lúm đồng tiền như hoa, nhưng đối với anh thì chẳng có lấy một cái liếc mắt, không khỏi hừ lạnh, ngạo nghễ tiến lên phía trước: “Được rồi, bảo bảo, con đi ngủ đi, ba có chuyện muốn nói với mẹ con.”

Ngu Vô Song ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt, cô đang đi một đôi dép lê trong nhà, chênh lệch khá lớn về chiều cao với anh, DDLQD/ chỉ tới ngực của anh, cho nên phải ngẩng đầu lên để nhìn.

Cảm giác như thế khiến cho cô cảm thấy hết sức không thoải mái, thật sự rất có cảm giác bị người đàn ông này áp bức, bình thường không đi giày cao gót mà đứng chung với anh, cô đều cảm thấy áp lực.

Bảo bảo cảm nhận được rõ ràng sự kháng cự của Ngu Vô Song, lập tức che chở cô ở đằng sau, vươn cánh tay nhỏ, cảnh giác nhìn chăm chăm Hoắc Cố Chi khí thế cường đại: “Ba, ba như vậy thật không có phong độ, mẹ đã nói là người khác gọi điện tới ẹ, lại chưa nói được bao nhiêu, vì sao ba còn tính toán với mẹ nữa?”

Hoắc Cố Chi nghe thấy thế, cúi đầu nhìn con trai bé nhỏ bên chân, căn bản cũng chẳng thèm để ý, không nói hai lời gọi luôn bảo mẫu ra bế bảo bảo đi ngủ.

.....

Bảo bảo không cam lòng nhưng vẫn bị mang ra ngoài, bên trong thư phòng trở nên yên tĩnh, Hoắc Cố Chi cũng không gấp gáp lên tiếng, anh tự mình ngồi lên chiếc ghế mà cô vẫn ngồi làm việc, lật xem đồng tài liệu cô để ở trên bàn.

Phía trên có tất cả địa chỉ và bối cảnh của các cửa hàng ở trung tâm Nam Giang, còn có một vài bản thiết kế, cô gái nhỏ học chuyên ngành nghệ thuật, chỉ phác họa sơ sơ cũng đủ nhìn ra được sự kinh tài tuyệt diệu, cũng khó trách cô chỉ cần vài năm ngắn ngủi đã có thể vững chân trong giới thời trang thượng lưu ở nước ngoài.

Ngu Vô Song vẫn tính tình lạnh nhạt, DDLQD/ mặc dù những năm này luôn phải sống bức bách, khiến cho cô phải trái với lương tâm mà tươi cười chào đón với vài người, nhưng mà cô vốn đã có tính cố chấp từ trong xương cốt.

Hiện tại lại thấy anh ngồi đó mà không nói tiếng nào, cô nhúu mày thanh lệ, trong lòng có chút phiền não, đành phải nhanh mồm nhanh miệng mà hỏi: “Tối nay anh không làm việc sao? Vì sao lại rảnh rỗi ngồi đây?”

Để không gây trở ngại công việc của nhau, phòng làm việc của bọn họ một cái ở lầu hai một cái ở lầu ba, anh mang theo bảo bảo lên lầu khiến cho cô có chút kinh ngạc, theo như hiểu biết của cô với anh, thật sự không dám tin rằng anh sẽ vì một cú điện thoại của Mạnh Thiếu Văn mà hao tổn tâm tư lớn như thế.

“Nhớ em.” Giọng nói của người con gái lạnh lạnh như ngọc, nhưng lại khiến cho cả người Hoắc Cố Chi bừng bừng lửa đốt, anh vươn tay, kéo cô vào trong ngực mình, khuôn mặt anh tuần lộc ra nụ cười hài hước: “Cùng

với người tình cũ nói chuyện điện thoại xong có cảm giác gì không?”

Giọng điệu của người đàn ông hết sức xấu xa, DDLQD/ khiến Ngu Vô Song giận tức giận trừng trừng nhìn vào đôi mắt đen tuyền kia, âm thầm nghiền răng phản bác: “Hoắc Cố Chi, anh bị bệnh sao? Đừng có mà nói hươu nói vượn! Không phải đã giải thích với anh rồi sao! ?”

35. Chương 34: Ý Loạn Tình Mê

Editor: Tử Tinh

“Đúng, anh có bệnh.” Người con gái trong ngực da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, đang lúc tức giận, trên khuôn mặt ửng lên hai rặng mây hồng, thật sự có thể nói là sắc đẹp thay cơm, đối mặt với cơn bực tức của cô, DDLQD/ Hoắc Cố Chi không những không tức giận, ngược lại còn nhếch miệng cười, ý xuân dỗi dào: “Còn bị bệnh không nhẹ nữa, nếu không vì sao lại cứ chung tình không đổi với cô gái nhỏ như em chứ?”

Bốn chữ chung tình không đổi này đâm thẳng vào sâu trong nội tâm của Ngu Vô Song, khiến cô sững sờ, những lời tức giận đã để trên môi rồi lại bị nuốt xuống.

Anh thực sự là hơn cô mười tuổi, nhưng anh chưa bao giờ ở trước mặt cô mà tỏ ra xa cách về thể hệ, thậm chí bọn họ còn sớm chiều chung đụng năm năm liền, loại quan hệ này nếu còn đề cập tới chuyện thế hệ nữa thì thực là giả dối.

Cô không nghĩ mình là người hiểu anh nhất, nhưng có những điều hiển nhiên thì vẫn phải biết, cô đối với anh, nhiều nhất thì cũng chỉ được coi như là một người phụ nữ nhìn thuận mắt ở trên giường mà thôi.

Thấy cô mãi chưa lên tiếng, Hoắc Cố Chi nhướn mày rậm, biểu hiện vui vẻ trên khuôn mặt dần trở thành âm trầm, cánh tay của anh đặt lên eo thon của cô, trên mặt là xao động nét cười: “Còn đang bận sao? Tối nay ngủ sớm một chút.”

Anh dùng giọng điệu bình thản để nói qua chữ ‘ngủ’, đáy mắt lại lóe ra tia u ám, khiến cho Ngu Vô Song đang có vẻ mặt sững sờ trong nháy mắt lại trở nên đỏ bừng, đôi tay cô cố gắng đẩy khuôn ngực cứng rắn của anh, muốn tránh thoát khỏi anh, tư thế như thế này thật quá mức mập mờ ám muội, khiến cô không thể chấp nhận.

Không biết làm sao mà người đàn ông kia lại có khí lực lớn tới như vậy, khiến cô có cố sức cũng không di chuyển được chút nào, mà đúng lúc này, lửa nóng trong thân thể đàn ông lại dâng lên, bản thân mình lại đang dán chặt trước ngực anh, khiến cho cô không dám có suy nghĩ coi thường.

“A Còn muốn chọn cửa hiệu mới sao?” Hoắc Cố Chi co kéo môi mỏng, giọng nói từ tính, ân cần hỏi thăm: “Đã suy nghĩ kỹ chưa? Nếu không thì đem mấy chuyện này giao cho Jim làm đi, mấy chuyện như thế hỏi trước anh ta cũng đã từng xử lý ở bên Pháp rồi, loại chuyện con con này nếu còn không thể giúp em giải quyết tốt đẹp, thì anh cũng chẳng cần tới trợ lý như thế.”

Giọng nói hơi chậm lại, rồi lại tiếp tục bổ sung: “Em đã lâu rồi không về nước, đối với nơi này không còn quen thuộc như xưa nữa, cứ để cho Jim làm là được rồi.”

Jim là người Pháp gốc Hoa, là trợ lý cho cô đã ba năm, mỗi lần có tuần lễ thời trang anh ta đều là người xuất hiện còn cô là chủ nhân đứng đằng sau, mấy năm nay vẫn luôn phối hợp rất ăn ý, DDLQD/ cũng giúp cô không ít việc.

Chỉ là thành phố Nam Giang này đối với Ngu Vô Song có chút đặc biệt, Pa—paver—rheas lần đầu tiên được ra mắt ở Nam Giang, cô muốn xuất hiện với một tư thái hoàn mỹ nhất, không cho phép để lọt bất kỳ một hạt sạn nào.

Chỉ là có những lúc, không nên trước mặt người đàn ông này phân trần tỉ mỉ, cô mấp máy môi đỏ mọng, chậm rãi rời tầm mắt, rũ mi, nhẹ nhàng nói: “Anh cũng biết mà, trong công việc, em không thích cái gì qua loa, nếu đã ra tay, thì sẽ không bỏ dở giữa chừng.”

Rõ ràng là giọng điệu nghiêm túc, nhưng qua tai của Hoắc Cố Chi thì lại thành ra cực kỳ tình ý, cô gái nhỏ ngồi trên đùi anh đang mặc một bộ đồ ngủ tơ tằm màu hồng, không trang điểm mà để lộ ra gương mặt phấn nộn hồng hào, so với khuôn mặt tinh xảo ngày thường, đáng vẻ ưu nhã, khí thế mạnh mẽ của nữ cường nhân (người phụ nữ mạnh mẽ) thì khác nhau rất lớn.

Nhưng mà không thể phủ nhận, anh thích cô nhỏ bé ngoan ngoãn hơn, khiến cho anh không nhìn được mà bắt nạt cô, nhất là làn da trắng mịn non nớt đó, thực sự chỉ muốn cắn một cái

Một giây tiếp theo, đúng là anh đã làm như vậy, chỉ là không cắn lên mặt cô, mà hướng về phía cần cổ tinh tế trắng mịn găm cắn một cái, thô lỗ hỏi: “Tối nay có thể hay không?”

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông mang theo chút buồn bực, lại có vài phần ý tứ dục vọng chưa được thỏa mãn, khiến cho Ngu Vô Song mở trừng hai mắt mà rên lên một tiếng, đúng là chưa kịp thích ứng.

Hành động như vậy càng khiến cho Hoắc Cố Chi hài lòng, anh rúc vào cổ cô cười trầm thấp, tiếng cười trong trẻo truyền ra, vang vọng cả thư phòng.

“Nhớ anh không?” Trong mắt người đàn ông tràn đầy dục hỏa, anh ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, cánh môi câu lên đường cong tà ác, âm thầm cắn răng hỏi “Bây giờ còn chưa biết anh muốn làm gì sao?”

Chính xác là Ngu Vô Song ở phương diện này có chút trì trệ, không phải là đối thủ của người đàn ông này, nhưng dù sao cũng đã hiểu rõ anh rồi, bọn họ còn ở cái đất nước của sự lãng mạn kia sinh sống năm năm, bất cứ lúc nào hay bất cứ nơi đâu cũng đều phải đối phó với nhu cầu của người đàn ông này.

Mấy ngày nay thực sự là bận tới muốn ngất, thậm chí tới cái này cũng quên mất, nhưng dù sao cô cũng là con gái da mặt mỏng, gò má trắng nõn đã đỏ ửng một mảnh, cắn môi nhỏ giọng oán trách: “Đầu anh cả ngày lẫn đêm đều chỉ nghĩ tới chuyện này thôi sao? Bây giờ trời vẫn còn chưa tối đấy.”

Rõ ràng đã bị anh dạy dỗ năm năm rồi, nhưng mỗi lần đụng tới mấy chuyện như thế này cô đều không thể buông thả, khuôn mặt nhỏ nhắn đều trở nên xấu hổ, có khi còn hồi hộp hơn cả lần đầu tiên của con gái nhà người ta.

Hoắc Cố Chi hiểu được điểm này, DDLQD/ không khỏi buồn cười, anh vươn tay vỗ vào cặp mông mềm mại hấp dẫn của cô, khuôn mặt anh tuần nở nụ cười hài hước: “Trời đã tối rồi lại bảo là chưa tối? Là em cứ luôn chú trọng công việc nên không để ý tới sự tồn tại của anh, anh như nào? Hay là ngày mai chúng ta mang theo bảo bảo ra ngoài chơi?”

“Bé ngoan, tối nay chúng ta không làm việc nữa, nghỉ sớm thôi.” Cô gái nhỏ thiên kiều bá mị đang ở trong ngực, Hoắc Cố Chi cũng không phải Liễu Hạ Huệ, cũng chẳng muốn là Liễu Hạ Huệ, ngay trong lúc cô còn đang giãy giụa, anh đã quả quyết bế bồng cô lên, từng bước từng bước đi tới cửa phòng ngủ.

Người đàn ông có vóc dáng cao lớn, mặc quần áo vào thì trông có vẻ thon gầy, nhưng lúc cởi ra thì toàn bộ thân thể đều là bắp thịt cường tráng, cho dù có ôm một trăm cân cũng tỏ ra rất nhẹ nhàng.

Anh giống như là đang ôm công chúa, khiến cho Ngu Vô Song kêu la bên ngoài nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, phải thừa nhận là ánh đèn tối nay quá mức chói mắt, khiến ắt cô sắp không mở ra nổi.

Đặt những nụ hôn vụn nhẹ lên đôi môi kiều diễm của cô, Hoắc Cố Chi vừa đi, vừa trầm giọng cười: “Tiểu mỹ nhân ở ngay bên cạnh mà lại không làm chút gì, Hoắc Cố Chi anh cũng không phải là không được.”

Câu cuối cùng anh nói rất trầm bổng, đáy mắt chất chứa ý cười, loại lửa nóng này lan thẳng vào trái tim cô, khiến cho cô không có cách nào kháng cự.

Cô quá rõ ràng giữa bọn họ chỉ là giao dịch,DDLQD/ chỉ cần anh muốn, căn bản là cô không thể cự tuyệt, cái chính là bây giờ cô cũng chẳng muốn cự tuyệt.

Người đàn ông này quá mức lấp lánh hấp dẫn, chính là loại đàn ông đứng chỗ nào cũng có thể hấp dẫn vô số ánh mắt, mà người đàn ông như thế lại duy trì hứng thú với cô nhiều năm liền, cô cũng chỉ là người phụ nữ bình thường, chìm trong cái loại ý loạn tình mê này cũng sẽ không thể nhìn được mà tìm đập rợn rợn.

.....

Đêm còn dài, người đàn ông lại cao lớn tuấn mỹ, khiến cho phụ nữ chỉ có thể theo anh mà trầm luân, không còn lý trí để suy nghĩ những thứ khác nữa.

Mà lúc này Mạnh Thiếu Văn vẫn còn đang cầm chiếc điện thoại đã tắt từ lâu lẳng lặng ngồi trong xe, sắc mặt thâm trầm như mực, đáy mắt khó nén nổi ưu sầu.

Anh ta quá rõ ràng giọng đàn ông trong điện thoại là của ai, DDLQD/ rõ ràng là không liên quan gì tới anh ta, nhưng lại khiến đáy lòng hốt hoảng khó hiểu, giống như trong lúc sơ ý, đã mất đi một thứ quan trọng nhất.

36. Chương 35: Đùng Hòng Thoát Khỏi Tay Tôi

Cùng một buổi tối, có người thân mật triền miên, có người buồn bã, có người là cô đơn tịch mịch.

Lúc này, Giản Uyển Linh không biết người đàn ông mà cô ta yêu khi tan việc tình nguyện ngồi trong xe phiến nào trầm tư chứ không muốn đối mặt cô ta.

Cô ta một mình ngồi xem ti vi trong phòng khách theo phong cách châu Âu. TV đang chiếu phim tình cảm nhưng cô ta không có tâm trạng xem. Cô ta thỉnh thoảng nhìn thời gian trên điện thoại di động, nghĩ sao anh Thiếu Văn chưa về?

Một mình ở trong căn phòng xa hoa trong khu nhà cao cấp, cô ta chẳng những không vui vẻ, trong lòng ngược lại trống rỗng như người mất hồn. Rõ ràng cô ta là người chiến thắng, trở thành Mạnh thiếu phu nhân như mong muốn, thành công làm Giản Uyển Như hoàn toàn biến mất ở trên đời này.

Nhưng trong đêm khuya vắng người, tâm thần cô ta bất an, thậm chí có chút sợ, đây là tình yêu cô ta muốn? Tại sao anh Thiếu Văn không thể dành chút thời gian cho cô ta? Rõ ràng năm đó anh Thiếu Văn rất có kiên nhẫn với Giản Uyển Như.....

.

Không giống những người khác, tối nay, Lâm Vinh Gia mơ mơ màng màng trong quây rượu đèn đỏ rượu xanh, làm Thái Tử Gia bảo vệ phòng đầu giá, hẳn đều là tiêu điểm các buổi tiệc, tối nay cũng vậy.

Người đàn ông có dung mạo anh tuấn tựa vào ghế dài, trên tay cầm ly rượu, vểnh chân dài lên, tư thế cực kỳ tùy ý.

Bên cạnh hắn là những cô gái xinh đẹp tuổi hai mươi, lúc này tất cả đều lộ vẻ ái mộ nhìn Lâm Vinh Gia, trái tim nhỏ thỉnh thoảng nhảy lên, phóng mị nhãn qua, vì muốn hắn để ý.

Mà những người muốn cầu xin hắn đều nói lời khách sáo, nịnh nọt, trên mặt mang theo nụ cười đối trá.

Lâm Vinh Gia thường xuyên tiếp xúc với trường hợp như vậy nên hắn không vội tỏ thái độ, ngược lại mỉm cười, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía sân khấu, người đẹp trên sân khấu nhảy vũ điệu * với tư thái khêu gợi, vô cùng chói mắt.

Đem hành động của hắn để vào mắt, người đàn ông trung niên bên cạnh sờ sờ cằm, nở nụ cười không có ý tốt, sau đó tới gần hắn, cười nhẹ hỏi: “Lâm thiếu gia, cô gái kia mới tới, còn nóng. Nếu ngài thích, tôi sẽ sắp xếp thỏa đáng, buổi tối bảo đảm cô ta sẽ hầu hạ ngài hài lòng.”

Lời này vừa nói ra, mấy người đàn ông bên cạnh ngấm hiểu mà nở nụ cười. Lâm thiếu gia của nhà họ Lâm này không phải là đèn đã cạn dầu, từ trước đến giờ, hắn là người thích làm chủ trong hội, nếu làm hắn thoải mái thì sẽ dễ dàng nói chuyện hơn.

Mà những người đẹp ngồi bên cạnh Lâm Vinh Gia âm thầm cắn răng, nhìn vũ nữ xinh đẹp với khuôn mặt nhu mì chăm chăm trên sân khấu, lộ rõ sự ghen tỵ.

Lâm Vinh Gia

nghe vậy thì sững sốt một chút, sau đó nở nụ cười. Đối với phụ nữ, hấn không từ chối khi có người tới, chỉ cần không có tâm tư.

Người đàn ông có khuôn mặt tuấn tú cười lên cực kỳ chói mắt, làm người ta không dời mắt hơn so với những người tuổi trẻ xinh đẹp bên cạnh.

Hắn cong môi mỏng, kiêu ngạo nói: “Cảm ơn ý tốt của Vương tổng, nhưng mà chông chúa nhỏ của tôi đã trở lại, nếu tôi làm bậy bên ngoài, cô ấy sẽ tức giận.” Giọng nói từ tính trầm thấp, làm người khác chú ý hơn so với âm nhạc ồn ào sống động quanh thân.

Những người đàn ông ngồi ở đây đều là người lão luyện trên tình trường, không biết đã chơi đùa bao nhiêu phụ nữ, bọn họ rất hiểu Thái Tử Gia này, sợ rằng chơi nhiều hơn bọn họ.

Một người như vậy, bây giờ ý cười đầy mặt nói không thể làm bậy bên ngoài, đây quả thực người ta ngạc nhiên hơn việc nhìn thấy mặt trời mọc từ hướng tây.

Người đàn ông được gọi là Vương tổng kinh ngạc nửa ngày, không nói ra lời. Qua một hồi lâu, hấn mới tìm lại giọng nói, buồn tẻ cười: “Không ngờ Lâm thiếu gia chung tình như vậy, nhưng không biết là thiên kim nhà nào có mệnh tốt này, có thể làm Lâm thiếu gia quan tâm như thế?” Thậm chí ra ngoài chơi cũng hồn nhiên mộng nhiều (*) để trong lòng?

*việc làm cho người ta ngày đêm không yên

Không đúng, cái vòng tròn này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Từ trước đến giờ, hấn đều ở HongKong với Nam Giang, chưa từng nghe hấn say đắm thiên kim nhà nào đó đến nông nổi ngày.

Hấn coi như là người từng trải, ý của người này quá rõ ràng rồi còn gì. Nếu không phải thật lòng, sao có thể nói lời này trong trường hợp này?

“Ha ha...” Nghĩ đến người phụ nữ kia trong đáy mắt tinh mịch của Lâm Vinh Gia hiện lên ý cười càng rõ ràng, hấn kêu căng cong môi mỏng, cười lạnh: “Cô ấy vừa trở về không lâu, các cậu không nhận ra.”

Đây là đang nói người yêu trong lòng mình? Mấy người bên cạnh trao đổi ánh mắt với nhau, trong lòng càng lo lắng, cũng không biết hấn có ý gì mà đem chuyện này kể bọn họ nghe? không sợ bọn họ nói ra ngoài?

Mấy cô gái trẻ tuổi có dung mạo xinh đẹp đã sớm không an phận mà nóng nảy, nghe thế, càng giận đến nghiêng răng, cũng không biết là ai tốt số. có thể khiến Thái Tử Gia yếu mền như thế?

Trong đó có cô gái có lá gan lớn, cánh tay trắng nõn lại mềm mại khoác lên trên ngực Lâm Vinh Gia vẽ các vòng tròn, hơi thở như lan ghé vào lỗ tai hấn mà cười duyên làm nũng: “Lâm thiếu gia, công chúa nhỏ của ngài có xinh đẹp hơn chúng tôi, có hiểu phong tình hơn chúng tôi không?”

Chữ công chúa được cô ta nhấn mạnh, trong mắt lộ ra ghen tỵ, hiển nhiên không coi người phụ nữ chưa từng thấy mặt vào đâu.

Mà mấy người đàn ông kia thấy một màn này, càng thêm tò mò, sôi nổi xem cuộc vui, cũng không biết hấn có người trong lòng thật không hay là nói suông?

Đang lúc mọi người mỉm cười hoặc quan sát, mặt Lâm Vinh Gia không biểu tình trở nên rét lạnh. Người phụ nữ trong ngực có một khuôn mặt xinh đẹp, cánh môi tươi như máu, mặc váy hấp dẫn bao lấy hông, từ góc độ của hấn, có thể thấy rõ rang ngực phập phồng của cô ta.

Người đàn ông này là tên hoa hoa đại thiếu (*), từ trước đến giờ điều biết thương hương tiếc ngọc, lúc hấn đang vui vẻ là hấp dẫn ánh mắt phụ nữ nhất. Nhưng hôm nay, hấn lại lấy tay đẩy người đẹp trong ngực ra rồi đứng dậy, khuôn mặt âm u sương lạnh.

*chỉ người thích trêu hoa ghẹo nguyệt.

“Tôi ghét nhất là có người dò xét tôi... Người phụ nữ Lâm Vinh Gia tôi coi trọng, là người cô có thể so sánh?”

Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông, đáy mắt loé ra lạnh lẽo vô hạn, làm cho người ở đây đều mơ hồ, hoàn toàn không ngờ tới người mới vừa rồi còn cười nói thì mặt lại đột nhiên biến sắc.

Tối nay, linh hồn Lâm Vinh Gia không ở đây, trong lòng biết vừa có chút thất thố, liền dứt khoát không muốn xã giao, nói một tiếng tạm biệt rồi không quay đầu lại mà rời đi.

Hắn rời đi với khuôn mặt lạnh làm người ở đây thay đổi sắc mặt, trong lòng lo sợ, hiển nhiên không hiểu sao lại trêu chọc hắn không thoải mái? Hợp đồng này giờ mới bắt đầu bàn bạc.....

Sau khi một mình ra khỏi quầy rượu, hắn mới nở nụ cười, ở nơi phồn hoa đầu đườngg này, hắn nhìn ánh trăng cười, thật mê người.

“Ngu Vô Song a Ngu Vô Song, em rất được, đã năm năm.” Người đàn ông đón gió mà đứng, âm thầm cảm rằng hừ lạnh: “Bây giờ trở về, đừng hòng thoát khỏi tay tôi.”

Hắn không tính là người chung tình, nhưng chỉ nhớ một Giản Uyển Như. Hừ, hắn không phải, thằng ngốc Mạnh Thiếu Văn kia thật ngu ngốc, bị một người phụ nữ che mắt mà không biết.

Hắn không chỉ thấy rõ, sớm hơn điều tra kỹ rồi, mặc kệ là năm năm trước Giản Uyển Như còn là hôm nay Ngu Vô Song cũng làm cho hắn rất có hứng thú.

37. Chương 36: Trở Về Mạnh Gia Nhà Cũ

Editor: Thiên Tiểu Tiểu

Trải qua một trận khoái cảm có thể làm cho người ta ngày mai rời giường với tinh thần sảng khoái, đồng hồ sinh học của Hoắc Cố Chi rất chính xác, đúng sáu giờ liền tỉnh lại. Lúc này, sắc trời đã sáng hơn phân nửa, mặt trời dần xuất hiện ở chân trời phía đông trở nên chói mắt.

Bọn họ ở biệt thự ở núi ngoại ô, nghe tiếng biển mà ngủ, không khí tốt hơn không biết bao nhiêu lần so nội thành trong, lại thêm trận hoan hảo quá mức kịch liệt vào tối hôm qua nên cũng không kịp đóng cửa sổ, từ đêm tối rạng sáng, trong phòng im ắng lại có chút ẩm ướt.

Bình thường, anh thức dậy liền rời giường mặc quần áo, sau đó ra ngoài chạy bộ, nhưng hôm nay lại không dậy được.

Người phụ nữ nhỏ trong ngực đang ngủ ngon, đôi mắt nhắm lại, lông mi đậm cuốn vênh lên, trên hai gò má trắng nõn mềm mại không thấy được một lỗ chân lông, bóng loáng như trứng gà bóc vỏ.

Nhưng mà tất cả đều không quan trọng, điều làm lòng anh xúc động là bàn tay trắng nõn của cô đang khoác lên eo anh, cả người cô cũng vùi vào ngực anh, có thể nhận thấy sự ỷ lại rất sâu.

Hoắc Cố Chi có tính tình lãnh ngạo (lạnh lùng, kiêu ngạo), từ nhỏ đã trải qua khổ cực làm anh trưởng thành hơn so với bạn cùng trang lứa, cũng biết quý trọng.

Đối với người phụ nữ này, lòng anh luôn luôn phức tạp, vừa muốn chinh phục vừa không muốn bẻ gãy cánh chim của cô, với thân phận cùng địa vị của anh bây giờ, hoàn toàn có thể nắm cô trong lòng bàn tay, nhưng có được cô theo cách như vậy thì có ích lợi gì?

Sau khi trở về nước, anh có chút bất an, nhưng một động tác rất nhỏ sáng nay như vậy lại làm cho trong anh mềm lòng.

Đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa cô đầu, Hoắc Cố Chi chống tay lên giường, cứ như vậy mà lẳng lặng nhìn cô hồi lâu, cuối cùng anh dịu dàng hôn vào hai mắt đang nhắm chặt của cô, trong đôi mắt phượng hẹp dài là tình cảm ngọt ngào: “Khi em ngủ thì rất đáng yêu.”

Anh cố ý thấp giọng thầm thì bên tai cô, khiến Ngu Vô Song đang ngủ say bỗng nhú nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn không thoải mái mà cọ vào lòng anh, bộ dáng kia mềm mại động lòng người, trẻ con hơn so với hình tượng đoan trang ưu nhã bình thường.

Hoắc Cố Chi càng nhìn càng thích, đáy mắt thoáng qua tia u ám, thỉnh thoảng xoa đầu, hôn nhẹ lên má cô....

Mùa xuân ở Nam Giang rất ngắn, mùa đông qua hết, mọi người chưa kịp hưởng thụ ánh mặt trời trong ngày xuân thì phải ngênh đón mùa hè nóng bức.

Đây là một thành thị ven biển, ngành du lịch rất phát triển, trên đường phố ngày xuân có một người đẹp ăn mặc diễm lệ lại khêu gợi, xinh đẹp hơn cả thành thị.

“Đợi lát nữa trở về nhà, ông nội sẽ hỏi em một vài vấn đề, em đừng khẩn trương, nghĩ như thế nào thì trả lời như thế đó.” Gần tối, sau khi Giản Uyển Linh lên xe, Mạnh Thiếu Văn vừa lái xe, vừa nói những lời nhảm tai: “Tuổi ông nội đã lớn, coi trọng lễ nghi truyền thống nhất, em chỉ cần chú ý nhiều là được.”

Mỗi tháng, con cháu nhà họ Mạnh đều về nhà cũ đoàn tụ, làm người nối nghiệp Hằng Viễn, Mạnh Thiếu Văn sẽ không vắng mặt chuyện quan trọng như vậy.

Nhưng Giản Uyển Linh bên cạnh anh ta cần môi, trong mắt đẹp lộ ra sự đầu tranh, cẩn thận hỏi “Thiếu Văn, em bị bị cảm, nếu lây cho ông nội sẽ không tốt, anh thấy lần này em không đi có được không?”

Cô ta không muốn đi tới nhà cũ gì đó để dập đầu kính trà cho lão già kia, trước kia, ở nhà cô ta chưa từng phục vụ cha cô như vậy, tại sao sẽ khom lưng khuyu gối với lão? Quan trọng nhất ấy là ông già kia có hai mắt rất nghiêm túc, mỗi lần gặp cô ta đều bắt bẻ, lần này qua đó, cô ta có thể tưởng tượng được sẽ bị phê bình như thế nào.

Nghe cô ta ngã bệnh, tay cầm tay của Mạnh Thiếu Văn nắm lại, anh ta cau mày, bất động hỏi: “Cảm nặng không? Uống thuốc chưa? Sao không nói với anh sớm một chút, may mà anh đi với em!”

Nói cho cùng, cô ta là người phụ nữ anh ta yêu nhiều năm, mặc dù mấy ngày nay Mạnh Thiếu Văn có chút lạnh nhạt với cô ta, nhưng trong lòng vẫn có cô ta, hơn nữa năm đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy làm thân thể cô ta bị tổn thương, những năm gần đây một chút cảm vặt cũng hồi phục chậm hơn người bình thường.

Đối với kết quả này, trong lòng anh ta vẫn tiếc nuối và khó chịu, luôn nghĩ phải làm cuộc sống sau này của ta ấm áp hơn.

Giản Uyển Linh ngồi ở trong xe nghe thế, vẻ mặt hơi cứng lại, ngay sau đó trong mắt lóe lên tia mừng rỡ như điên. Cô ta vội vã lắc đầu, mắt không hề chớp mà nhìn chăm chú người đàn ông đang lái xe, mềm mại cười: “Không cần, chỉ là bệnh vặt thôi, nghỉ ngơi một chút là được....”

Gò má hoàn mỹ hướng về phía người đàn ông, giọng nói cô ta càng mềm mại như nước: “Hơn nữa, công việc anh bận rộn như vậy, sao em có thể để chuyện này quấy rầy anh?”

Giản Uyển Linh đóng giả Giản Uyển Như nên rất biết lợi dụng điều kiện bản thân, mặt trái xoan, rất có phong cách người đẹp cổ điển, bởi vì hôm nay đến nhà cũ gặp trưởng bối, trên khuôn mặt tuyệt mỹ có đeo đồ trang sức trang nhã tinh xảo, không yêu mị nhưng lại rất thích hợp với cô ta, làm da cô ta càng tái nhợt, có khí chất bệnh yếu nhưng đẹp nhàn nhạt.

Cô ta cứ mở mắt to nhìn anh ta như vậy, trong mắt tràn đầy vui mừng. Chỉ là một câu quan tâm lại làm cô ta vui vẻ như thế, khiến Mạnh Thiếu Văn càng đau lòng.

Anh ta hơi nghiêng mắt nhìn cô ta một cái, đáy lòng than nhỏ, giọng nói càng trầm thấp tựa như mực: “Tiểu Như, chúng ta là vợ chồng, lúc chúng ta đính hôn, anh từng nói sẽ chăm sóc em thật tốt.... thân thể em vốn không được tốt, cảm vặt đối với em mà nói rất nghiêm trọng.”

Sau khi Uyển Như mất trí nhớ, cuộc sống đều vây quanh anh ta, anh ta thật không dám tưởng tượng, những ngày qua anh ta lạnh nhạt đã làm cô ta tổn thương bao nhiêu?

Rõ ràng năm đó anh ta yêu cô ta như vậy, sao lại vì hai ba câu nói của người khác mà sinh ra tâm lý kháng cự với cô ta?

Biết được điều này, trên mặt Mạnh Thiếu Văn hiện lên một tia đau lòng, anh ta dừng xe lại ở đầu đường, sau đó nắm tay trắng như tuyết của người phụ nữ bên cạnh, dịu dàng nói: “Thôi, tối nay chúng ta không

về nhà cũ đoàn tụ, thân thể em không tốt, chúng ta nên về nhà nghỉ ngơi cho khỏe.”

Những ngày qua, anh ta về nhà rất khuya, một là bởi vì không biết đối mặt cô ta ra sao, hai là vì công việc quá bận rộn, gần đây Hằng Viễn nhận một đơn đặt hàng lớn, cùng quý tộc Châu Âu hợp tác, hội đồng quản trị nhất trí quyết định phải hoàn thành đơn đặt hàng này.

Nhưng những năm này Uyển Như vẫn ở nhà cả ngày, căn bản không hiểu mấy chuyện này, anh ta cũng không biết phải giải thích thế nào.

“Không được. Một tháng mới về một lần, sao có thể vì thân thể không tốt mà không đi?” Giản Uyển Linh vốn không muốn đi, nhưng có giọng điệu quan tâm của Mạnh Thiếu Văn, tất cả tia không tình nguyện đều bị cô ta quăng mất, ngược lại cười nói: “Ông nội nghiêm khắc một chút, nhưng rất tốt với chúng ta, hơn nữa, thân thể em không yếu ớt như vậy, có thể ăn một bữa cơm.”

“Thật có thể?” Mạnh Thiếu Văn chau mày lại, ánh mắt tinh mịch nhìn chăm chú vào vợ bên cạnh, thấy sắc mặt cô ta tái nhợt, anh không kìm hãm được mà lau gương mặt trắng nõn của cô ta, khẽ thở dài: “Uyển Như, chúng ta là vợ chồng, có gì thì cứ nói ra để trao đổi, anh thừa nhận, mấy ngày nay anh có ý lạnh nhạt em, nhưng anh hy vọng chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện....”

Lúc này, Mạnh Thiếu Văn nói cho Giản Uyển Linh nghe tâm tình mấy ngày nay của mình, mà Hoắc Cố Chi đã dẫn Ngu Vô Song tới nhà cũ nhà họ Mạnh, hai người mới vừa vào cửa thì sự náo nhiệt trong sân bỗng dưng lắng xuống.....

38. Chương 37: Vạch Mặt

Editor: Diệp Thanh Trúc.

Đời trước, tập đoàn Hằng Viễn chỉ là một chuỗi khách sạn hết sức bình thường, ở cái thành phố Nam Giang du lịch phát triển này, khách sạn trải rộng trong thành phố cũng chẳng nổi tiếng.

Nhưng Mạnh Trần Tỳ lại dùng cả đời để phát triển chuỗi khách sạn nho nhỏ ấy, đến bây giờ đã nổi tiếng số một số hai cả nước, mà Hằng Viễn cũng phát triển thêm rất nhiều hạng mục khác, hơn nữa còn rất khả quan.

Mạnh Trần Tỳ trở thành con người bạc tỷ nên rất nhiều lần có mặt trên bảng hào phú trong tạp chí Forbes [1], là người giàu có nhất ở Nam Giang, gia đình ông có bốn anh chị em, hai chị gái và một em trai, nhưng những người này không tài trí giống ông, cũng không chắc mệnh như ông, sớm đã qua đời hết rồi.

Tạp chí Forbes: Là tạp chí tập trung mang đến cho doanh nhân, cộng đồng những góc nhìn sâu sắc hơn về các lĩnh vực như kinh doanh, đầu tư, công nghệ, tinh thần khởi nghiệp, tài năng lãnh đạo và nghệ thuật hưởng thụ cuộc sống cao cấp.

Năm nay đã tám mươi lăm tuổi nhưng ông mới chỉ có một đứa con trai là Mạnh Kiệt Đình, được cái cháu trai và cháu gái rất nhiệt tình, tháng nào cũng làm tiệc, mang quà biếu tới nhà họ Mạnh.

Cho nên, khi Hoắc Cố Chi nắm tay Ngu Vô Song đi vào thì chỉ thấy phòng khách rộng rãi đầy người, già trẻ đầy đủ, đàn ông thì ngồi uống trà tán gẫu, phụ nữ thì tụ tập chơi mạt chược, ngay bé sơ sinh cũng có hai đứa, nhưng lại chẳng thấy nhân vật chính đâu.

Hoắc Cố Chi quét mắt một vòng, đáy lòng không khỏi cười lạnh, mấy anh em họ hàng này của anh đến sớm thật, nhìn dáng vẻ thì hình như là tháng nào cũng đến.

“Cố Chi đến rồi à, sao lại đứng thế, mau tới đây ngồi đi, mấy năm rồi cậu không về đúng là khiến mọi người rất nhớ mong đấy.” Mặc dù đã sớm biết tin về Hoắc Cố Chi nhưng khi anh xuất hiện, không khí trong phòng vẫn hơi cứng lại, dù sao ở nhà họ Mạnh, thân phận của anh cũng có chút xấu hổ.

Lúc này, Tưởng Ngọc Trung đứng dậy, ông là con trai của chị cả Mạnh Trần Tỳ, lớn hơn Mạnh Kiệt Đình vài tuổi, hiện tại đang quản lý hạng mục bất động sản của tập đoàn, cũng là một nhân vật nổi tiếng ở Hằng Viễn.

Sau giọng nói khách sáo của ông ta, mấy họ hàng thân thích trong phòng cũng bắt đầu ồn ào chào hỏi, muốn bao nhiêu nhiệt tình thì có bấy nhiêu.

Bọn họ ai chẳng biết Hoắc Cố Chi là đứa con ông cụ yêu chiều

Nhất, cho dù anh không thể thừa kế Hằng Viễn thì anh vẫn được cổ phần đầy đủ, còn bọn họ dù có phục vụ thể nào cũng không có.

Trước sự náo nhiệt ấy, Hoắc Cố Chi không kiêu ngạo không tự ti, anh nhếch miệng, gật đầu với Tưởng Ngọc Trung, cười mỉm: “Làm phiền anh đã nhớ rõ tôi.”

Ánh mắt Tưởng Ngọc Trung loé lên, chỉ cảm thấy người đàn ông mấy năm không gặp kia càng ngày càng thành thực chừng chạc, cũng bí hiểm hơn rất nhiều. Nghĩ đến tin từ tiệc từ thiện cách đó không lâu, ông ta càng không dám coi thường người đàn ông này.

Nhẹ giọng nói, trên mặt ông ta nở nụ cười rực rỡ hơn: “Nhìn Cố Chi kia, cậu là em trai của tôi, chúng ta đều là người một nhà, tại sao lại không thể nhớ cậu chứ?”

Giọng nói của ông ta rất khách khí, xem ra anh ta rất kiêng kỵ người đàn ông kém ông ta hơn hai mươi tuổi này.

Nghe nói lần trước Thiệu Văn cũng không chiếm được lợi từ chỗ anh, nếu ông ta đổi đầu với anh thì chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao?

“Đúng là, Cố Chi, cậu cũng quá khách khí rồi, chúng ta đều là người một nhà, ba cũng rất mong chú về mà.” Mạnh Kiệt Đình cũng lên tiếng, trên mặt nở nụ cười dịu dàng, ánh mắt cực kỳ chân thành tha thiết: “Sau tiệc đính hôn của Thiệu Văn, tôi liền nói với ba chuyện cậu lấy vợ sinh con bên Mỹ, ông ấy rầy vui.”

Bốn chữ ‘lấy vợ sinh con’ vừa phát ra, đám đàn bà con gái bên bàn tiệc không khỏi dừng lại, ánh mắt rơi trên người Ngu Vô Song.

Họ đều sống dựa vào quyền thế nhà họ Mạnh, tháng nào cũng đến đây thăm ông cụ, còn chịu khó hơn Mạnh Kiệt Đình nhiều.

Dù sao cũng phú quý nhiều năm, thấy rất nhiều người đẹp rồi, nhưng khi họ nhìn thấy Ngu Vô Song thì vẫn không khỏi kinh ngạc.

Hôm này Ngu Vô Song mặc một chiếc váy đen, kiểu dáng đơn giản nhưng khoác trên người cô lại phát ra một hương vị riêng, xinh đẹp không gì sánh bằng.

“Thật sao!” Trước nụ cười nhiệt tình của Mạnh Kiệt Đình, nụ cười vui vẻ trên mặt Hoắc Cố Chi không thay đổi, một tay anh đút trong túi quần, một tay ôm lấy Ngu Vô Song, mắt nhìn cô, đường cong bên môi càng mở rộng, nhưng lại nói với người nhà họ Mạnh: “Nhưng chúng tôi còn chưa lấy giấy đăng ký kết hôn, để ông cụ phải thất vọng rồi.”

So với vẻ mặt tươi cười của mấy người, vẻ mặt anh thực sự quá lạnh nhạt khiến người ở đây điều lộ vẻ lúng túng, không biết làm gì với lời này.

Ngu Vô Song nghe vậy khẽ cười, cô đi giày cao tám phân bị anh ôm vào ngực vẫn giống vẻ chim nhỏ nép vào người.

“Không cho em một lời cầu hôn hài lòng, sao em có thể gả cho anh?” Ngay trước mặt những người nhà họ Mạnh, Ngu Vô Song trừng mắt với Hoắc Cố Chi, trên mặt nở nụ cười duyên, quả thật còn đẹp hơn hoa đào đang nở.

Trong những người ở đây không thiếu những thanh niên trẻ tuổi, bọn họ là đi theo cha mẹ, bây giờ thấy Ngu Vô Song cười dịu dàng như thế điều trợn to mắt, mặt đỏ lên.

Hoắc Cố Chi hơi kinh ngạc chớp chớp đôi mắt phượng, thấp giọng cười: “Được rồi, ở bên ngoài đừng như vậy.”

Giọng nói của anh lạnh lùng nhưng lại lộ ra sự cứng chiều vô hạn, khiến mọi người đều trợn tròn mắt.

Có ai không biết người đàn ông này năm đó cầm dục không gần nữ sắc, tại sao ở Mỹ mấy năm lại biết thương hoa tiếc ngọc thế? Chẳng lẽ nước Mỹ cởi mở đã khiến phượng diện kia của anh thông suốt?!

“Hoắc Cố Chi, mày vẫn còn mặt mũi à!” Mọi người còn chưa có suy nghĩ khác, bên tai liền truyền đến một giọng nữ tức giận, Vương Cốc Tuyết vừa rồi còn tươi cười bỗng nổi giận đùng đùng đứng dậy, ánh mắt thù hận nhìn chằm chằm Hoắc Cố Chi.

“Không phải mày đã tuyên bố không phải con cháu nhà họ Mạnh sao? Tại sao lại tới đây, có phải là thấy ba càng ngày càng lớn tuổi nên muốn phân nhiều gia sản hơn không?”

Những lời trắng trợn này thật ra cũng là câu hỏi lơnh trong lòng mỗi người, chỉ là không ngờ Vương Cốc Tuyết lại to gan dám hỏi, đây là nhà tổ nhà họ Mạnh, ông cụ nghỉ ngơi trên lầu, nếu để cụ nghe thấy chẳng phải gia đình sẽ đại loạn sao?

Nếu là mấy năm trước, Vương Cốc Tuyết sẽ không làm chuyện không đầu óc như thế, nhưng lần này Hoắc Cố Chi trở về đã làm loạn lễ đính hôn của Thiếu Văn, sao bà ta có thể không tỏ thái độ?

Không..... Hằng Viễn là của con trai bà ta, không ai được tranh giành.

Nghĩ tới đây, sự thù hận trong mắt bà ta càng đậm, lớn tiếng nói: “Hoắc Cố Chi, mày bỏ ý định đó đi, cô gái mày tìm khắp người đều là vị phong trần, ba sẽ không thích đâu.”

Lời này cực kỳ không nể mặt Hoắc Cố Chi, ánh mắt anh lạnh lùng: “Mạnh phu nhân đúng là chỉ thích suy bụng ta ra bụng người, lời Hoắc Cố Chi tôi nói chưa bao giờ thay đổi.”

Anh vừa dứt lời, trên lầu liền truyền đến một giọng nam đầy uy nghiêm: “Đủ rồi, tất cả im miệng cho tôi! Mạnh Trần Tỳ tôi còn chưa chết, không tới phiên mấy người ở đây tranh gia sản.”

39. Chương 38: Rất Hạnh Phúc

Editor: Diệp Thanh Trúc.

Mạnh Trần Tỳ năm nay đã tám mươi lăm tuổi nhưng giọng nói vẫn vang vọng, ẩn chứa sự uy nghiêm, mọi người ở dưới lầu đều ngẩng đầu lên nhìn.

Tướng Ngọc Trung phản ứng kịp, đứng lên cười nói: “Cậu ba, cậu nhìn đi, Cố Chi của cậu tới rồi này.”

Vương Cốc Tuyết nhìn chăm chú vào mắt Mạnh Trần Tỳ, khóe môi giật giật, nhỏ giọng gọi: “Ba. Con không có ý đó.”

Mạnh Trần Tỳ đứng ở cầu thang, ông mặc bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn màu đen, dù đã hơn 80 tuổi nhưng vẫn rất minh mẫn, ánh mắt ông lạnh lùng, âm trầm nhìn chằm chằm mọi người dưới lầu.

Nghe Vương Cốc Tuyết yếu ớt giải thích, ông cũng chẳng thèm nhú mày mà quát lớn: “Mặc dù tôi lớn tuổi nhưng chưa đến nỗi điên, cô không cần giải thích, tôi chia gia sản thế nào cũng không liên quan đến cô.”

Ông cụ lúc còn trẻ theo chủ nghĩa đàn ông, chưa bao giờ để phụ nữ vào mắt, ngay cả vợ ông cũng chẳng tôn trọng gì, đối với Vương Cốc Tuyết cũng chẳng khác được bao nhiêu.

Mấy lời nói không tình này khiến Vương Cốc Tuyết tái mặt, bà ta mím môi, lồng ngực vì tức giận mà phập phồng, nhưng trước sức ép của Mạnh Trần Tỳ vẫn không dám đứng lên cãi lại.

Năm đó khi đi lấy chồng, bà ta không phải là thiên kim, mà là chị họ của bà ta bỏ trốn cùng người khác nên bà ta mới thể thân gả vào, thân thế kém hơn nhà họ Mạnh rất nhiều.

Người người đều nói bà ta có phúc lớn, nếu không tại sao có thể gả vào nhà họ Mạnh cường thịnh? Còn trở thành con dâu của Mạnh Trần Tỳ?

Nhưng chỉ có bà ta biết không phải vậy, dù bà ta sinh cho nhà họ Mạnh một cháu trai tốt, nhưng gia tài của nhà này lại chẳng có quan hệ gì với bà ta cả.

Thấy vẻ mặt xám như tro của Vương Cốc Tuyết, nụ cười châm biếm bên môi Hoắc Cố Chi càng rõ, xem đi, đây chính là nhà họ Mạnh giàu sang hiển hách, hồi trẻ Vương Cốc Tuyết cũng là con nhà gia giáo nhưng không ngờ điểm này cũng không thể nhìn thấu.

Dù bà ta có gả cho Mạnh Kiệt Đình nhưng vẫn là người khác họ, có sinh cái gì cho nhà này cũng không liên quan, ông cụ muốn chia, cũng sẽ chỉ chia cho huyết mạch ruột thịt thôi.

Mấy người nhà họ Mạnh sợ ngây người, dù biết đây là lời nói thật, nhưng ông cụ nói như vậy cũng quá không nể mặt Vương Cốc Tuyết rồi, dù sao bà ta cũng là mẹ của Mạnh Thiếu Văn, ông cụ không nể mặt bà ta không phải là muốn cảnh cáo Mạnh Thiếu Văn chứ?

Mà Mạnh Kiệt Đình lại nhăn nhó, muốn chen chân hóa giải cảm xúc căng thẳng nhưng lại không biết nói gì cho phải, theo ông ta thì lời ba cũng hơi cay nghiệt, nhưng ông ta lại không dám phản bác lại ba mình trước mặt nhiều người như thế.

Trong chốc lát, vẻ mặt những người này càng kỳ dị, cũng kiêng kị Hoắc Cố Chi hơn, Vương Cốc Tuyết kia mới nói anh hai ông cụ đã tỏ thái độ, nếu họ cố ý muốn nhắm vào Hoắc Cố Chi thì không phải sẽ bị ông cụ sẽ đá đít ra khỏi nhà sao?

“Cố Chi, con lên đây, ta có chuyện muốn nói với con.” Giọng nói của Mạnh Trần Tỳ lại vang lên, ông cụ đứng trên cầu thang nhìn xuống mọi người dưới lầu, ánh mắt lạnh lẽo không hề có tình cảm.

Khi ánh mắt lướt tới Ngu Vô Song đứng bên cạnh Hoắc Cố Chi thì hơi sáng lên, rất nhanh, khiến người ta không thể nắm bắt.

Dường như cảm nhận được sự chú ý của ông cụ, Ngu Vô Song khẽ ngước mắt, đôi môi đỏ mọng cười như không cười nở nụ cười yếu ớt, dịu dàng chào hỏi: “Hello, con chào chú.”

Mạnh Trần Tỳ ở trên thương trường rất nhiều năm, một tay tạo dựng tập đoàn Hằng Viễn, đến bây giờ vẫn còn đảm nhiệm chức chủ tịch tập đoàn, đương nhiên không phải ông già bình thường.

Nhưng cô lại tuyệt không luống cuống, biểu hiện tự nhiên thanh thản, mặc dù ở trước mặt ông cụ, cô vẫn kéo tay Hoắc Cố Chi, bộ dạng như được sinh ra để đứng cạnh anh.

Một câu “Con chào chú”, khiến Hoắc Cố Chi không khỏi buồn cười, năm đó cô tới nhà họ Mạnh làm khách gọi ông cụ là ông, bây giờ lại gọi là chú?

Nhưng tiếng chú này lọt vào tai anh lại dễ nghe hơn tiếng ông nhiều, bàn tay anh đặt trên eo cô khẽ dùng sức, nhẹ nhàng cười với cô, mắt phượng hẹp dài lộ ra sự thương yêu vô hạn, nhưng lời nói lại hướng đến Mạnh Trần Tỳ đứng trên lầu: “Có gì thì nói ở đây đi, lần đầu tiên Vô Song tới đây, con sợ cô ấy sợ người lạ.”

Khi nói những lời này, đôi mắt anh vẫn nhìn chăm chú vào Ngu Vô Song, biểu hiện thân mật khiến tất cả mọi người đều tròn mắt, không ngừng cảm thán người đàn ông này lúc còn trẻ không thông suốt, không ngờ bây giờ lại có thể như vậy.

Mặt Mạnh Trần Tỳ lạnh đi, ông cụ híp mắt, lạnh lùng nhìn chăm chăm Ngu Vô Song dưới lầu, cảm giác đầu tiên cô gái này mang đến cho ông là quá xinh đẹp, hơn nữa lại rất giống hai chị em nhà họ Giản.

Năm năm trước nghe được chuyện xấu của nhà họ Giản, ông vốn không muốn Giản Uyển Như vào cửa nhưng cháu trai lại mềm lòng, bây giờ bộ dạng mặn mà của cô gái này càng khiến ông không thích.

Ông cụ trầm mặt, không vui nói: “Nhà họ Mạnh chúng ta không phải loại người nào cũng vào được, Cố Chi, sau này con đừng mang mấy người phụ nữ như vậy đến đây nữa.”

“.....” Vương Cốc Tuyết nghe thế, tâm trạng u ám cũng tốt lên, bà ta hất cằm, kiêu ngạo nhìn lướt qua Hoắc Cố Chi.

Được ông cụ thích thì sao? Tìm một phụ nữ đẹp dễ như vậy chẳng phải cũng bị ông cụ nói à? Mặc dù vợ của Thiếu Văn không khỏe nhưng lại xuất thân từ nhà họ Giản, trợ giúp rất nhiều cho Thiếu Văn, đôi mắt nhìn cả Nam Giang, có mấy ai thích hợp hơn Giản Uyển Như?

Ngu Vô Song đã sớm ngờ tới thái độ này của Mạnh Trấn Tỳ, năm đó khi cô còn là đại tiểu thư nhà họ Giản đã tới nhà họ Mạnh chơi không ít lần, lần nào lão già này thấy cô cũng tươi cười hết sức khách sáo, bây giờ cô mất thân phận này, người ta ngay cả mắt cũng không thèm liếc một cái.

Càng thế, cô càng muốn châm chọc, kịp thời ngăn Hoắc Cố Chi lại, cô nhếch đôi môi đỏ mọng, mặt mày bình tĩnh, nhưng lời nói lại cực kì phách lối.

Cô nói: “Xin lỗi chú, với nhà họ Mạnh cháu chỉ là một người xa lạ, nhưng đối với Cố Chi, cháu là người phụ nữ của anh ấy, anh ấy vốn không muốn về đây thăm chú đâu, là cháu khuyên anh ấy tới. Nếu chú không hoan nghênh cháu thì sợ sau này Cố Chi sẽ không tới đây nữa đâu.”

Mấy người ở đây đều sống dựa vào Mạnh Trấn Tỳ, đương nhiên rất khúm núm với ông cụ, phục vụ còn chu đáo hơn cha ruột. Bây giờ thấy cô lớn lối như vậy, trái tim họ liền mất khống chế nhảy lên vài lần, âm thầm tặc lưỡi, cô gái Hoắc Cố Chi tìm được miệng lưỡi lợi hại như vậy, không sợ chết à?

Cho tới giờ Mạnh Trấn Tỳ đều được mọi người kính trọng thuận theo, chưa có ai không nể mặt ông ta như Ngu Vô Song, ông ta từng sốt mấy giấy vẫn không phản ứng lại được.

Hoắc Cố Chi nghe xong không nhịn được cười hì hì, nụ cười của anh sang rõ chói mắt, làm như chỗ không người ôm Ngu Vô Song vào ngực, hôn lên cái trán trơn bóng của cô, tiếng cười tràn ra: “Đúng, đúng, đúng, Vô Song của con nói không sai, nếu ba không hoan nghênh bọn con thì sau này bọn con sẽ không đến đây nữa.”

Hai người đều là rỗng là phượng, cực kỳ xinh đẹp ưu tú, giờ phút này cô được anh ôm vào ngực, dáng vẻ lúc nào cũng rất hạnh phúc, khi Mạnh Thiếu Văn và Giản Uyển Linh tiến vào liền nhìn thấy cảnh Hoắc Cố Chi đang hôn Ngu Vô Song.

Bất giác, sắc mặt Mạnh Thiếu Văn trầm xuống, bàn tay đang nắm tay Giản uyển Linh siết chặt, long đau đến khó thở, sắc mặt trắng bệch.

40. Chương 39: Sao Cô Lại Đi Cùng Anh Ta?

Editor: Lam Lan

Xin lỗi mọi người tại hôm qua bận quá nên không có thời gian post truyện, hôm nay Lan sẽ post bù nhé ^^

“Thiếu Văn, đau...”. Giản Uyển Linh cũng không nghĩ ra có thể gặp phải Giản Uyển Linh ở bữa tiệc mỗi tháng của Mạnh gia, bị người đàn ông bên cạnh nắm chặt tay, đau đớn khiến nước mắt cô ta rưng rưng, cắn môi, bày ra bộ dạng đẹp dễ động lòng người.

diễn đàn lê q uý đồn

Một tiếng kêu mềm mại đáng thương trong nháy mắt đã khiến người Mạnh gia chú ý, bọn họ nhao nhao ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa, thấy Mạnh Thiếu Văn và Giản Uyển Như đứng đó, sắc mặt lạnh lẽo, khác hoàn toàn với hình tượng công tử ưu nhã bình thường.

Ngu Vô Song và Hoắc Cố Chi đồng loạt quay lại nhìn, Mạnh Thiếu Văn nhanh chóng buông tay Giản Uyển Linh, đẩy mắt thoáng qua sự lúng túng, mím mím môi mỏng, như không có chuyện gì xảy ra giải thích, “Thật xin lỗi, mới vừa rồi không chú ý!”

Chỉ là khi nói lời này, từ đầu tới cuối anh ta cũng không liếc mắt nhìn Giản Uyển Linh, đẩy mắt có chút hoảng hốt bất định.

Giản Uyển Linh cắn chặt môi, tức giận đến muốn nôn ra máu.

Lại là dạng này, rốt cuộc lại là như thế này!

Tại sao mỗi lần con tiện nhân Ngu Vô Song xuất hiện, Thiếu Văn sẽ lại luống cuống như thế? Chẳng lẽ anh ấy không biết càng như vậy thì càng giấu đầu hở đuôi sao?

diễn đàn lê q uyển

Mạnh Trần Tỳ bị lời nói phách lối của Ngu Vô Song làm cho sững sờ nửa ngày vẫn chưa tỉnh hồn lại, mãi sau mới phản ứng kịp, lúc này ông ta đã tức giận đến lỗ mũi cũng muốn bạnh ra, “Láo xược! Cô cũng không nhìn xem đây là đâu, Mạnh Trần Tỳ tôi là ai, còn chưa đến lượt cô ư hiếp!”

Ông ta ở Mạnh gia là người nói một thì không ai dám nói hai, những kẻ kia đối với ông ta có bao nhiêu hiểu thuận thì có bấy nhiêu hiểu thuận,, còn chưa từng gặp qua người nào dám nói chuyện như thế với ông ta.

Mạnh Thiếu Văn và Giản Uyển Linh vào muộn nên không nghe được những lời đó, hiện tại thấy ông cụ tức giận như vậy, một tâm tình thật tốt, còn một thì hô hấp ngưng trệ.

Người khấn trương dĩ nhiên là Mạnh Thiếu Văn, anh ta rất hiểu tính cách của ông, chỉ là còn chưa kịp nói gì thì một giọng nói nam tính cường ngạnh vang lên.

Ôm Ngu Vô Song vào trong ngực, Hoắc Cố Chi không để ý đến đám người xung quanh, lười biếng khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh, “Xem ra ba thật sự không muốn con trở về, nếu vậy con và Vô Song xin cáo từ, cửa chính của Mạnh gia quá cao, chúng con không thể bước vào!”

Anh nói một hơi, không đợi người khác lên tiếng, liền kéo cô xoay người rời đi, mà Ngu Vô Song giống như còn ngại bây giờ còn chưa đủ loạn, tiếng cười trào phúng thoát ra từ đôi môi đỏ mọng, “Chú à, hẹn gặp lại!”

Một câu nói của cô khiến Mạnh Trần Tỳ đứng ở cầu thang suýt chút nữa thì tức đến ngất xỉu, gương mặt già nua đỏ bừng vì tức giận, đáy mắt như muốn phóng ra tia lửa.

Vừa đúng lúc này, Tưởng Ngọc Trung đưa tay ngăn Hoắc Cố Chi lại, ông ta cười hiền hòa, dịu dàng, khoe môi hơi nâng lên, nhìn qua hết sức thân thiện, “Cố Chi, cũng đã đến đây rồi sao có thể cứ đi như thế?”

Lúc nói chuyện, anh ta nhìn Mạnh Trần Tỳ đứng trên cầu thang, giống như là không nhìn thấy vẻ tức giận trên mặt ông ta, nở nụ cười tự nhiên, “Cậu ba, nếu Cố Chi đã đưa cô gái này về thì có lẽ cô gái đó rất quan trọng với anh ấy, sao chúng ta không ngồi xuống nói chuyện một lúc, rồi sau đó ra sao thì ra!”

Ngu Vô Song thấy cảnh này, đáy mắt thoáng qua ý lạnh, thì ra những kẻ này đều như thế.

Năm đó khi cô còn là Giản gia đại tiểu thư, rất hâm mộ những bữa tiệc hàng tháng của Mạnh gia, cảm thấy cả nhà thật là tương thân tương ái.

Nhưng bây giờ cô nhìn mới hiểu, những người này thật ghê tởm, vì phụ thuộc vào Mạnh Gia mà cái gì cũng có thể nói ra được.

Mà Hoắc Cố Chi và Ngu Vô Song đứng đó, ngược lại cũng không vội đi, anh khẽ cười khẩy với Tưởng Ngọc Trung, “Anh Đường, anh không cần nói như vậy, ba không hoan nghênh chúng em, đã như vậy chúng em cũng không còn gì để nói!”

Nhìn Mạnh Trần Tỳ tức giận, Tưởng Ngọc Trung không khỏi cảm thấy buồn cười, ông cụ kiêu ngạo cả một đời, đến lúc về già, lại bị con út giữ hoàn toàn trong tay.

Quả nhiên, thấy Hoắc Cố Chi lại muốn đi, Mạnh Trần Tỳ càng thêm tức giận, ông vỗ một cái xuống tay vịn cầu thang, sắc mặt tái xanh, cắn răng hừ lạnh “Phản, phản, trong mắt con còn có người cha này không? Đi đến thư phòng với ta, ta có lời muốn nói!”

Lời này vừa nói ra, mọi người càng hoảng quay ra nhìn nhau, chẳng lẽ ông cụ thật sự rất thích Hoắc Cố Chi, đã nói đến mức này mà ông cụ còn không tức giận trở mặt, ngược lại còn bảo anh ta ở lại, chỉ sợ nếu là người khác đã sớm bị ông đã văng ra ngoài cửa từ lâu rồi.

“Những lời này là có ý gì? Là ba không hoan nghênh con và Vô Song trước, sao biến thành chúng con muốn rời khỏi rồi, ba còn tức giận gì nữa?”

Những lời nói tức giận của Mạnh Trần Tỳ thành công khiến Hoắc Cố Chi dừng lại, anh cười cười xoay người, ý cười đầy mắt ngược mắt nhìn người trên lầu, “Trong đây còn con hiền cháu thảo của ba, Hoắc Cố Chi tôi là người ngoài, sao dám lên một nơi quan trọng như vậy?”

Lời này quả thật như một cái tát vào mặt Mạnh Thiếu Văn và Vương Cốc Tuyết, Mạnh Thiếu Văn lúc này đã không còn nhịn được nữa tức giận mở miệng nói, “Hoắc Cố Chi, đừng có ở đây dùng kế ly gián, chẳng lẽ anh đối với ông bất kính là do chúng tôi xúi giục anh sao?”

diễn đàn lên q uyển đôn

“Thiếu Văn, gọi chú!”, Mạnh Trần Tỳ khẽ cau mày, không vui nhìn Mạnh Thiếu Văn, giống như là chưa từng thấy sự khiêu khích của Hoắc Cố Chi, “Mặc dù mấy năm nay Cố Chi không tham gia bữa tiệc này, nhưng rất cục thẳng bé vẫn có thân phận trong Mạnh gia, Mạnh gia ta coi trọng nhất là lễ nghi đạo đức, lễ phép là điều không thể thiếu!”

Bốn chữ lễ nghi đạo đức khiến Hoắc Cố Chi không khỏi nhếch miệng, khóe môi thoáng qua sự mỉa mai, Mạnh Trần Tỳ biết đến lễ nghi đạo đức? Anh muốn biết đạo đức chính xác là gì mà đến cả con gái mình cũng có thể ra tay?

Ở Mạnh gia lời của Mạnh Trần Tỳ là một, lời này vừa nói ra, Vương Cốc Tuyết tức giận muốn lên tiếng, nhưng bị Mạnh Kiệt Đình bên cạnh kéo tay, ông lắc đầu với bà ta một cái, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Bàn tay rũ xuống của Mạnh Thiếu Văn lặng lẽ nắm thành quyền, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy không cam lòng, nhưng rốt cuộc cũng không dám không vâng lời ông, chỉ có thể không cam lòng gọi một tiếng “Chú!”

Mạnh Trần Tỳ nghe vậy, hài lòng gật đầu một cái, cuối cùng ánh mắt trở lại trên người Mạnh Thiếu Văn, cười nói, “Tốt lắm, con lên đây đi, trong nhà này không ai chèn ép con, con là con trai của ta, sau này không phải Hằng Viễn là do con và Thiếu Văn trông coi sao?”

Một lời nhiều nghĩa, khiến Mạnh Thiếu Văn trầm đi, mà những người khác càng thêm khó thở,

Lời này của ông cụ rõ ràng là muốn ám chỉ địa vị của Hoắc Cố Chi.

Tường Ngọc tươi cười chủ động bước đến kéo cánh tay Ngu Vô Song, trên mặt cười như nở hoa, “Cố Chi, anh nhanh lên đi, em sẽ chăm sóc cô ấy, chắc chắn không để cô ấy bị ai làm khó!”

Ngu Vô Song liếc mắt nhìn quý phu nhân làm bộ thân thiết uyển chuyển bên cạnh, cô quả thật cũng không ghét, cô cười với Hoắc Cố Chi, “Được rồi, Cố Chi, đây cũng là nhà anh, đừng căng thẳng quá, nếu chú đã muốn nói chuyện với anh một lúc thì anh cứ lên đi!”

Ở Mạnh Gia, Hoắc Cố Chi cho Ngu Vô Song đủ mặt mũi, bây giờ nghe cô nói như vậy, anh cũng không kiêu cách, giao vợ cho Tường Ngọc Trung sau đó đi lên tầng, ngược lại khiến Vương Cốc Tuyết tức giận muốn chết.

... ..

Rốt cuộc người đã đi, sắc mặt lạnh lùng của Mạnh Thiếu Văn cũng hòa hoãn đi không ít, anh ta phức tạp nhìn Ngu Vô Song, càng nhìn càng cảm thấy kinh hãi, cảm xúc rối loạn khiến anh ta khó chịu lên tiếng, “Sao cô lại đi cùng anh ta?”

41. Chương 40: Chạy Ra Ngoài

Editor: Lam Lan

Anh ta đột ngột hỏi câu này, không chỉ khiến Ngu Vô Song sửng sốt, ngay cả những người trong nhà họ Mạnh cũng trở mắt nhìn nhau, không biết đang xảy ra chuyện gì.

Mà Giản Uyển Linh thì nghiêm mặt, kéo cánh tay Mạnh Thiếu Văn cắn môi uất ức nói, “Thiếu Văn, đi n đ ànlê q uyđ ôn anh đã quên Ngu tiểu thư là vị hôn thê của chú rồi sao? Sau này chúng ta còn phải gọi cô ấy một tiếng thím nữa đấy!”

Một chữ thím kia khiến sắc mặt Mạnh Thiếu Văn trầm xuống, cộng thêm lời nói kia của Mạnh Trần Tỳ là khiến lòng anh ta khó chịu.

Anh ta nhìn Ngu Vô Song chăm chú, đôi mắt đen thâm thúy lộ ra thần sắc phức tạp, hoàn toàn quên mất vợ mình bên cạnh.

Ngu Vô Song tất nhiên không sợ anh ta, không những không sợ, cô còn che môi đỏ bật cười một tiếng, nụ cười kiêu diễm, chăm chọc nhìn người đàn ông trước mặt, “Câu hỏi của Mạnh tiên sinh thật kỳ lạ, ngay cả Giản tiểu thư còn biết đạo lý này, sao anh có thể không biết được?”

Trong lúc nói chuyện, cô bước lên hai bước đến gần Mạnh Thiếu Văn, mắt phượng thoáng qua ánh sáng âm trầm, “Mỗi lần gặp nhau Mạnh tiên sinh đều dùng ánh mắt này nhìn tôi, người nào không biết còn cho rằng anh có ý với tôi đấy!”

Thật ra Mạnh Thiếu Văn cùng rất nhiều người đàn ông khác đều có một bệnh chung, đó là không thích nhìn một dạng phụ nữ, cho dù là mỹ nữ xinh đẹp đi chăng nữa thì nhìn nhiều cũng thấy chán ngán.

Nhưng Ngu Vô Song lại khác, khi cô tới gần, Mạnh Thiếu Văn hoảng hốt, hô hấp như ngừng lại, nhìn chăm chăm đôi môi đỏ ướn ắt, ánh mắt tinh mịch tối tăm, cơ hồ theo bản năng nuốt nước bọt.

Động tác nhỏ này không lọt khỏi mắt Ngu Vô Song, nụ cười bên môi lại càng lớn hơn, cô nhếch lông mày, liếc mắt cười nhẹ với Giản Uyển Linh, đầy mắt rõ ràng là sự chế nhạo.

Giản Uyển Linh ơi Giản Uyển Linh, hóa ra cô cũng chỉ được như vậy, ở bên cạnh Mạnh Thiếu Văn bao nhiêu năm, cũng nguyện ý gả cho anh ta nhưng vẫn không thể bước vào lòng anh ta, như vậy cho dù có làm thể thân cô cũng cảm thấy hài lòng sao?

đi n đ ànlê q uyđ ôn

“Ngu Vô Song, người đàn bà không biết xấu hổ này!”, Bị nhìn bởi ánh mắt cười nhạo châm chọc này, Giản Uyển Linh không nhịn được nữa, cô ta đẩy người phụ nữ trước mặt ra, nụ cười chúm chím luôn trên mặt không còn tồn tại, thay vào đó là hận ý nồng đậm, “Đừng tưởng rằng tôi không biết cô thế nào, cô đã có Hoắc Cố Chi rồi, sao còn đến đây quyến rũ Thiếu Văn chứ?”

Cho đến nay Giản Uyển Linh luôn phải đóng vai một cô gái yếu ớt, mỏng manh trước người nhà họ Giản, bây giờ nhìn thấy cô ta nổi đóa, người nào người đấy đỡ đỡ không kịp phản ứng, hơn nữa một câu quyến rũ kia càng khiến họ suy nghĩ.

Nhìn cảnh này, chẳng lẽ ba người kia đã sớm quen nhau? Hơn nữa quan hệ còn không cạn?

Ngu Vô Song đi đôi giày cao gót nhọn. bị Giản Uyển Linh đẩy một cái như vậy, sàn nhà quá trơn nên đứng không vững, chỉ là cô cố ý đưa tay kéo Mạnh Thiếu Văn....

Thấy cô như vậy, Mạnh Thiếu Văn dĩ nhiên không để cho cô ngã xuống, cánh tay duỗi ra một cái liền ôm cô vào trong ngực.

Gương mặt kiêu diễm của người phụ nữ gần trong gang tấc khiến anh ta muốn buông cũng không buông được, rõ ràng anh ta không phải là người đàn ông háo sắc nhưng mỗi lần nhìn thấy cô thì đều không rời mắt được.

Ngày hôm nay, cô mặc một chiếc váy đen đơn giản, dùng son môi, lại là màu son đỏ chói thò tục nhưng trên môi cô lại hoàn toàn bất đồng, nếu không phải bên môi cô còn có một nốt ruồi, anh ta thật sự nghĩ cô là Giản Uyển Như.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, còn chưa kịp làm gì bên tai chợt vang lên tiếng nói tức giận.

“Thiếu Văn, sao anh có thể như vậy?”. Ở bữa tiệc mỗi tháng của Mạnh gia, Giản Uyển Linh hoàn toàn không ngờ cô ta lại được nhìn vở kịch này, người đàn ông cô ta yêu lại ôm một người phụ nữ khác, tâm tình lại khác thường rõ rệt.

Hình ảnh này khiến mắt cô ta đau nhói, khiến cô ta bị phần muốn chết, “Trong mắt anh còn có em không? Anh quên mình đã nói gì khi cầu hôn em rồi sao?”

Mạnh Thiếu Văn mập mờ ôm vòng eo nhỏ nhắn của Ngu Vô Song mãi cũng không buông ta, những người ở đây đều sợ đến ngây người, ngay cả người luôn nhìn xa trông rộng như Tưởng NGọc Trung cũng lộ vẻ kinh ngạc. đi n đ ànlê q uýđ ôn

Có người nào không biết Mạnh Thiếu Văn vì muốn lấy Giản gia đại tiểu thư mà không ít lần phản kháng ông cụ, cuối cùng ông cụ còn tức giận buông lại một câu, để cho anh ta tổ chức hôn lễ, nhưng ông tuyệt sẽ không tham gia dù là đính hôn hay lễ cưới.

Cứ như vậy, anh ta cũng cưới được Giản gia đại tiểu thư, nhưng mới được không lâu mà đã thế này?

“Mạnh tiên sinh anh ôm muốn ôm bao lâu?”. Cố nén sự chán ghét trong lòng, Ngu Vô Song càng dựa sát vào người Mạnh Thiếu Văn, tận lực khiến nụ cười của mình càng thêm xinh đẹp, nhưng bàn tay rữ xuống đã lặng lẽ nắm chặt, lần đầu tiên cô cảm thấy diễn trò cũng gian nan như vậy.

Mạnh Thiếu Văn chăm chú nhìn người phụ nữ trong ngực, đáy mắt lộ ra sự nhu tình khó thấy được, nhưng lại bị nói lạnh băng kia phá nát, anh ta nhanh chóng thu tay lại, trên mặt vừa lúng túng vừa phiền nhiễu, đối mặt với sự uất ức ép hời của Giản Uyển Linh, anh ta càng thêm căm tức nói.

“Uyển Như, em trước kia đâu phải người như vậy, trong trường hợp này sao có thể ra tay đẩy người khác? Sàn nhà trơn như vậy, nếu đẩy người ta ngã thì phải làm thế nào?”

Câu nói như có ý bảo vệ này khiến Giản Uyển Linh giật mình, ngay sau đó, khoe mắt tràn đầy lệ, cô ta cắn chặt môi, trên khuôn mặt trong trắng thuần khiết lộ ra sự khổ sở uất ức, “Thiếu Văn, rốt cuộc anh còn coi em là vợ không?”

Ngu Vô Song chưa từng nghĩ diễn xuất vụng về như vậy mà người đàn ông cũng có thể tin, môi đỏ khê cong lên, tốt bụng định lui xuống không đùa giỡn người ta nữa.

Tính tình đồ kị của Giản Uyển Linh bao năm rồi mà vẫn không thay đổi, nhưng Mạnh Thiếu Văn đã sớm không còn là người đàn ông đơn thuần dịu dàng năm đó nữa rồi.

Ngày hôm nay, anh ta đứng ở vị trí cao nhất trong Hằng Viễn, lại được Mạnh Trấn Tỳ bồi dưỡng thành người nổi nghiệp, người đàn ông giống như anh ta, đầy dã tâm, nếu bị vạn người theo đuổi, một Giản Uyển Linh bé nhỏ có thể giữ lại tâm anh ta sao?

Quả nhiên, đối mặt với khuôn mặt ngây thơ của Giản Uyển Linh, Mạnh Thiếu Văn không nhịn được, lạnh lẽo mở miệng, “Có chuyện gì thì về nhà nói, bây giờ em nói xin lỗi với Ngu tiểu thư đi!”

Anh ta ngừng lại, chợt ý thức được lời nói này quá mức thiên vị, lại nói thêm một câu, “Uyển Như, em dĩ nhiên là vợ của anh, nhưng anh không hy vọng vợ của mình không phải là người không biết lý lẽ. Cô Ngu là khách, hành động của em là không được!”

Trong phòng khách to như vậy, tất cả người trong nhà họ Mạnh đều bàng quan, quá khứ Giản Uyển Linh cậy vào thân phận của mình, ở trước mặt những người này cảm thấy mình cao hơn mười phần, nhưng bây giờ Mạnh Thiếu Văn lại muốn cô ta nói lời xin lỗi với người phụ nữ hạ tiện Ngu Vô Song?

KHông suy nghĩ gì cô ta lắc đầu, khuôn mặt thuần khiết tràn đầy nước mắt, khóc như mưa nói, “Không, Thiếu Văn, em mới là vợ của anh, sao anh lại bênh người ngoài? Ý định của cô ta rõ ràng như vậy, chẳng lẽ anh còn không nhận ra?”

Ngu Vô Song bị điểm tên biểu hiện tương đối vô tội, cô nhún vai, trên khuôn mặt quyền rũ hiện lên nụ cười, “Cô Giản thật sự có chứng hoang tưởng, tôi có ý định gì vậy?”

Đã nói đến mức này, đến người ngu cũng hiểu được, Vương Cốc Tuyết càng thêm xấu hổ, bà ta rút cuộc cũng không nhịn được nữa mở miệng, “Tiểu Như, con đừng có gây gỗ với Thiếu Văn nữa, về nhà đi, đừng ở đây quấy rầy ông!”

Người sáng suốt đều nhìn thấy Hoắc Cố Chi cưng chiều Ngu Vô Song như thế nào, cô cũng không phải không có đàn ông, sao còn muốn cùng cô ta tranh giành.

Cô thấy bệnh của Giản Uyển Linh càng ngày càng nặng, ở nhà rảnh rỗi quá mới không có tiền đồ mà ngồi suy nghĩ nhiều như vậy.

diễn n đ ãnlê q uyể ôn

Trong mắt mọi người không chế nhạo thì cũng là ý cười, Giản Uyển Linh khóc càng đau lòng, chỉ là không một ai đồng tình, người đàn ông mà cô ta yêu nhất cũng có vẻ mặt chán ghét.

Cuối cùng cô ta kêu “A” một tiếng, không chịu được mắt mặt xoay người chạy ra ngoài.

42. Chương 41

Editor: Tử Tinh

Mạnh Trần Tỳ xuất thân từ một nhân vật nhỏ bé ở Nam Giang, từ nhỏ đã có tư chất thông minh, chăm chỉ học hành, nhưng do gia cảnh nghèo khổ, cho nên ông sớm phải thôi học, cưới một người vợ ở trong thôn do cha mẹ sắp đặt.

Vợ của ông là một dạng thôn nữ điển hình, không hề có kiến thức, cả đời chỉ biết xoay quanh cái bếp lò, ngay cả lòng dạ tranh đoạt với đời cũng không có, chỉ sinh được một trai một gái, con gái đã mất từ nhỏ, chỉ còn lại có người con trai duy nhất là Mạnh Kiệt Đình.

Lúc ấy ngay cả cha mẹ trong nhà cũng khuyên Mạnh Trần Tỳ bỏ vợ để lấy người khác, dù sao ở trong mắt bậc trưởng bối thì việc hương hỏa là rất quan trọng, nhưng lúc đó ông vẫn còn có chút lương tâm, không ruồng bỏ vợ mình để cưới người khác, hai người tuy đã chung sống nhiều năm, nhưng do học thức bất đồng, nên đã sớm không còn tình cảm vợ chồng nữa rồi.

Có thể nói vợ ông mất sớm, phần lớn nguyên nhân cũng là do cuộc sống vợ chồng không hạnh phúc, tới lúc sáu mươi tuổi, bọn họ đã sớm chia phòng để ở, hồi đó do luôn buồn bực không vui nên bà ấy già nhanh hơn nhiều so với bạn cùng lứa, rồi chỉ vì một lần cảm mạo vặt vãnh mà mất.

.....

Hoắc Cố Chi theo Mạnh Trần Tỳ vào thư phòng, trong đầu không khỏi hiện lên những chuyện năm xưa, lúc anh hai lăm tuổi được đưa về nhà họ Mạnh thay tên đổi họ, trước đó một khoảng thời gian rất dài anh đều sống cô độc một mình, mặc dù hiếm khi được nghỉ nhưng cũng sẽ ở lại doanh trại để tiếp tục huấn luyện.

Sống trong quân ngũ nhiều năm đã giúp anh trở nên thành thục, chững chạc, cũng sớm nhìn thấu những kẻ gọi là thân thích, nhưng có vô số lần Hoắc Cố Chi tự hỏi bản thân mình, nếu như năm đó anh không về nhà họ Mạnh, có phải sẽ không gặp được cô gái nhỏ kia hay không?

“Cố Chi, vì sao con trở về được một thời gian rồi cũng không về thăm ba một chút?” Mạnh Trần Tỳ ngồi ở bàn đọc sách, chờ lúc cửa thư phòng đóng lại, sắc mặt lạnh lùng liền chuyển thành ôn hòa, giọng nói cũng không còn dọa người như trước nữa: “Nghe nói con ở nước Mỹ lấy vợ sinh con? Con trai đã ba bốn tuổi rồi? Vì sao hôm nay không đưa thằng bé tới?”

“Dẫn thằng bé tới để cho các người coi nó là khỉ mà xem xét sao?” Gần như theo bản năng, Hoắc Cố Chi lạnh giọng cười vang, anh đứng ở đó, hơi thở lạnh lẽo lan tỏa toàn thân, sắc mặt âm trầm như mực: “Hoắc Cố Chi tôi là con trai nhà họ Hoắc, không hề có quan hệ gì với nhà họ Mạnh các người, ông yên tâm đi, lần này tôi trở lại, tuyệt đối không có ý định tranh đoạt gia sản của nhà họ Mạnh các người.”

Mấy cái thứ tài sản kia chắc cũng chỉ có Vương Cốc Tuyết quan tâm, anh chẳng thèm muốn, ngược lại còn ngại bẩn!

Lời nói quá mức cay nghiệt lạnh lẽo, khiến khuôn mặt đang mỉm cười của Mạnh Trần Tỳ nhất thời trầm xuống, trong mắt lộ ra sự khó chịu, khóe môi giật giật, định tìm cách giải thích, nhưng cuối cùng vẫn không nói được gì.

Ông chỉ lẳng lặng tựa lưng vào ghế ngồi, giữa hai hàng lông mày tràn đầy nếp nhăn có vẻ rất khổ sở, ánh mắt tĩnh mịch rơi trên người Hoắc Cố Chi, trong lòng vừa vui mừng lại vừa khó chịu.

Mạnh Trần Tỳ ông đời này ở trên thương trường oai phong một cõi nhiều năm như vậy, đúng là đã khiến không ít người tán gia bại sản, nhưng dù sao cũng được coi là sống có lòng với người thân của mình, những kẻ trong nhà họ Mạnh này đều phải dựa vào ông để có được cuộc sống như ngày hôm nay.

Những người có tài năng thì ông đều sắp xếp vào Hàng Viễn, không có tài năng thì vẫn được ông chu cấp cho đầy đủ tiền bạc, nhưng chỉ có duy nhất một đứa con trai này, khiến ông luôn áy náy bận tâm.

Thằng bé này có dáng dấp rất giống với mẹ nó, một đôi mắt phượng sáng rực rỡ, lúc này ánh mắt thằng bé đang lạnh lùng nhìn ông, khiến cho ông không khỏi tưởng nhớ tới nhiều năm về trước.

Người con gái nhẹ nhàng toát ra khí chất như tiên nữ, cô luôn cười gọi ông là chú Mạnh, nhưng cuối cùng ông lại làm ô bẩn cô

Thư phòng của Mạnh Trần Tỳ vô cùng rộng rãi, tất cả các mặt tường đều được làm thành tử sách, bên trên là đủ loại sách trong nước và nước ngoài, ngay cả bình hoa trong góc cũng được thay bằng những bông hoa mới, trong không khí thỉnh thoảng còn vương vấn hương thơm, nhìn qua cũng đủ thấy vừa nhã nhặn lại hàm súc.

Nhưng mà hương thơm của hoa tươi cũng không thể hóa giải được thù hận trong lòng anh, Hoắc Cố Chi nhếch môi cười, nụ cười của anh so với bức tranh đôi chim quyên đỏ được treo trên vách tường kia còn sinh động chói mắt hơn nhiều, nhưng những lời nói ra lại từng chữ từng chữ đâm vào lòng người.

Anh nói: “Tôi đã lớn chừng này tuổi rồi, ông bây giờ mới nghĩ tới việc sám hối có quá ác độc không? Nếu như ông có lòng, thì đã ẹ tôi một danh phận, để bà danh chính ngôn thuận trở thành Mạnh phu nhân, mà không phải chỉ là một nắm mỡ lạnh lẽo được chôn trong nghĩa địa công cộng!”

Đứa con trai trước mặt đã sớm từ cậu thiếu niên đẹp trai năm nào trở thành một người đàn ông cứng rắn, nhưng mà không ngờ rằng hận ý trong mắt thằng bé vẫn còn rõ ràng như thế.

Mạnh Trần Tỳ ngay lập tức cảm thấy trong tim đau nhói, ông ngồi ở đó, tóc bạc lưa thưa, nhìn qua có vẻ già đi rất nhiều, khóe môi khẽ động, trầm giọng nói: “Thật xin lỗi, Cố Chi, là ba có lỗi với Tiểu Song và con, con muốn thì cứ trách ba đi!”

Hai chữ Tiểu Song nghe thật thân thiết, nhưng lại khiến cho Hoắc Cố Chi cảm thấy ghê tởm, anh dời mắt, chấp tay đứng ở đó, vóc người cao lớn, đa không còn là kẻ năm đó khóc lóc vì không có cha nên bị kẻ khác nhục mạ là con hoang nữa.

Anh cười coi như không có chuyện gì, giọng nói lạnh lạnh: “Như vậy cũng được, vậy thì giữa chúng ta cũng chẳng còn gì để nói, dù sao vợ của ông vĩnh viễn cũng là Triệu Thục Trinh, mẹ Cố Song của tôi mãi mãi cũng chẳng thấy được con người thật của ông, còn Hoắc Cố Chi tôi cũng chỉ là con riêng của ông mà thôi.”

Lúc nói những lời này hai tay anh buông xuống nắm chặt thành quyền, trái tim lạnh lẽo như băng, nhưng bạc môi lại câu lên nụ cười tàn nhẫn.

Mẹ à, mẹ xem đi! Thiệt thòi cho danh môn khuê tú (con gái nhà giàu có) như mẹ thông minh nhất thời hồ đồ một đời, người đàn ông như thế này đáng để ẹ thật lòng sao? Vừa nghĩ tới tuổi tác giữa hai người, anh đã cảm thấy thật ghê tởm, mẹ anh là một người trong sạch thuần khiết như thế, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi một chữ tình.

“Cố Chi, con đừng nghĩ như vậy, không ai nói con là con riêng, năm đó khi đón con về, ba đã nói rồi, con chính là đứa con trai Mạnh Trần Tỳ ta thương yêu nhất!” Mạnh Trần Tỳ ở bên ngoài cường thế cả đời nhưng mỗi lần gặp phải đứa con trai này lại luôn bó tay hết cách, thấy giọng nói giấu cợt của anh, ông không cần suy nghĩ mà giải thích.

“Không ai dám coi thường con! Chỉ cần con nguyện ý, hoàn toàn có thể ngồi ngang hàng với Thiếu Văn trong Hàng Viễn.”

Vợ của Mạnh Trần Tỳ chỉ sinh cho ông một đứa con trai, nhưng đầu óc Mạnh Kiệt Đình lại chậm chạp, một chút thông minh cơ trí cũng không học được, ngược lại Tiểu Song sinh hạ cho ông một người con trai cực kỳ

giống với ông, những năm này thằng bé ở bên ngoài, không chịu về càng khiến ông cảm thấy bất đắc dĩ.

Bây giờ rốt cuộc nó cũng chịu về, lại còn vì mình mà sinh ra một đứa cháu trai, khiến ông càng thêm vui mừng đỏ mặt: “Cố Chi, ba mặc kệ mẹ đẻ của đứa bé kia là người đàn bà như thế nào, con mang cháu về đây cho ba nhìn một chút, ba muốn công khai rộng rãi ra bên ngoài, thuận tiện cho con vào thẳng tầng lớp cao cấp của Hằng Viễn.”

Có thể tìm được một công việc ở Hằng Viễn chính là điều mà nhiều người ở Nam Giang mơ ước, lúc trước khi còn chưa nhận tổ quy tông, Hằng Viễn nổi tiếng Nam Giang cũng chính là mục tiêu mà Hoắc Cố Chi mơ ước, nhưng mà bây giờ lại cảm thấy hết sức buồn cười, anh cười nhạt hai tiếng rồi thẳng thừng bác bỏ.

“Ông già, ông cứ ở mãi căn nhà này mà già nua, ngu ngốc sao? Ai nói với ông đứa trẻ kia là con ruột tôi? Ông chính mắt xác nhận sao? Cứ ở chỗ này mà nói hươu nói vượn!”

Nói một cách ung dung nhàn nhai, cuối cùng Hoắc Cố Chi liếc mắt nhìn tới Mạnh Trần Tỳ, quan sát một chút, anh mới phát hiện ra người đàn ông dũng mãnh, tinh nhuệ năm đó quả nhiên đã già đi không ít, đầu tóc không biết đã bạc từ lúc nào, lúc này nhìn ông ta cũng chẳng khác nào củi mục.

Anh nghĩ, nếu như mẹ anh vẫn còn sống, lúc này cũng chỉ mới hơn sáu mươi tuổi, nếu như được bảo dưỡng tốt, tuyệt đối sẽ không già nua như vậy, nhìn xem, đây chính là vấn đề chênh lệch tuổi tác.

Khẽ nhếch bậc môi, Hoắc Cố Chi cũng không ngại ngần mà lạnh lùng bồi thêm một đao: “Ông nghĩ thật hay quá, chưa nói tới chuyện tôi không có hứng thú với Hằng Viễn, nếu như tôi thực có hứng thú cũng sẽ không ngồi ngang hàng với Mạnh Thiếu Văn!”

Ngừng lại một chút, anh vừa cười vừa bổ sung: “Đúng rồi, tôi còn muốn nói cho ông một việc nữa, vợ con tôi đều đã có, mặc kệ ông có đồng ý hay không, tôi nhất định phải cưới Ngu Vô Song.”

43. Chương 42: Cụt Hứng Bỏ Về

Editor: Tử Tinh(*****)

Xa cách nhiều năm, nhưng lần này cuộc nói chuyện của hai cha con trong thư phòng cũng chẳng hề vui vẻ, chưa tới năm phút đồng hồ, Hoắc Cố Chi đã đá cửa bước ra, còn Mạnh Trần Tỳ thì mang theo vẻ mặt cực kỳ khó chịu ngồi trên chiếc ghế cỏ mà tức giận, nhưng vẫn không nói nửa lời.

Từ trước tới giờ đều là do ông mắc nợ đứa con trai này, sau khi nó trưởng thành nhiều năm rồi mới được trở về nhà họ Mạnh, khi đó thằng bé đã hai mươi lăm, ở trong quân ngũ thăng tiến rất tốt, căn bản cũng chẳng cần tới ông thể hiện tình thương của người cha.

Ông thì ngược lại, tuổi già sắp tới, đã tâm bồng bột lúc còn trẻ đã sớm tan biến, giờ cũng chỉ cầu cho con cháu thành đôi hạnh phúc viên mãn, sau khi hưởng đủ mọi loại vinh hoa, thì mới phát hiện ra loại phúc khí này là khó cầu nhất.

.....

Lúc Hoắc Cố Chi xuống dưới lầu, Giản Uyển Linh đã chạy ra ngoài, cả phòng khách cũng trở nên yên tĩnh tới mức quỷ dị.

Mấy tiểu thư quý phụ kia lúc này còn đang cùng nhau đánh bài thì bây giờ cũng chẳng có tâm tình nữa, chỉ ngồi ở một bên nhỏ giọng nói chuyện phiếm, còn Ngu Vô Song thì bị đang bị Phương Tiểu lôi kéo nói chuyện.

Lúc Tưởng Ngọc Trung lấy vợ thì Mạnh Trần Tỳ đã phát đạt, dựa vào quan hệ với nhà họ Mạnh, ông ta cưới một người vợ mặc dù không phải là người đứng đầu trong các tiểu thư nhà giàu, nhưng tuyệt đối là người có đầu óc khôn khéo, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với Vương Cốc Tuyết hữu dũng vô mưu.

“Ngu tiểu thư thật là xinh đẹp, là người Nam Giang sao?” Khí hậu nuôi dưỡng con người, Nam Giang chính là nơi địa linh nhân kiệt (đất thiêng mới có người tài), nuôi dưỡng ra những cô gái vô cùng xinh đẹp, dịu dàng. Phương Tiểu kéo Ngu Vô Song ngồi xuống ghế sa lon, vừa cười vừa vỗ vỗ lên lưng, biểu hiện ân cần, thân mật.

Mạnh Thiếu Văn đã sớm bị Vương Cốc Tuyết và Mạnh Kiệt Đình kéo vào phòng trong giáo huấn rồi, không phải nhìn thấy người đàn ông cạnh bà đó, nụ cười của Ngu Vô Song cũng trở nên vui vẻ hơn nhiều, cô híp mắt phượng sáng chói, lời nói nhỏ nhẹ: “Quê cháu ở Bắc Kinh, từ nhỏ đã cùng cha mẹ di dân sang Pháp.”

Những người bên cạnh mặc dù đang tán gẫu chuyện riêng, nhưng lỗ tai vẫn dựng lên, không muốn bỏ qua một chút tin tức nào.

Ngu Vô Song rõ ràng cũng thấy được, cũng không muốn giấu giếm, ngược lại chủ động nở nụ cười: “Có phải cô* còn định hỏi cháu sao lại quen biết được Cố Chi đúng không? Thật ra thì quá trình rất đơn giản, bọn cháu quen nhau trong chuyến du lịch Provence, lúc đó anh ấy trẻ hơn so với bây giờ.”

*: Hoắc Cố Chi phải gọi Tưởng Ngọc Trung (chồng của Phương Tiểu) là anh nhưng ở đây Vô Song vẫn gọi Phương Tiểu là cô (a di), bởi vì tác giả viết thế không phải ta đâu.

Câu nói sau cùng chọc cười Phương Tiểu, bà nhìn thật kỹ cô gái bên cạnh, nụ cười và cả ánh mắt đều rất chân thành: “Thật không nghĩ tới dáng dấp của Ngu tiểu thư thanh tú, dịu dàng như vậy lại là người phương bắc, ta còn tưởng rằng cháu là người phương nam cơ đấy!”

Trong lúc nói chuyện, trong lòng bà không khỏi cảm thán, cô gái này so với hoa tươi còn xinh đẹp, kiều diễm hơn nhiều, bảo sao Hoắc Cố Chi lại rung động, sợ rằng không có người đàn ông nào cưỡng lại được sức quyến rũ của cô ấy! Nhìn tình hình lúc này, quan hệ của cô ấy với Mạnh Thiếu Văn hình như cũng không cạn.

“Vô Song!” Vừa bước xuống lầu Hoắc Cố Chi đã đi thẳng tới bên cạnh Ngu Vô Song, sắc mặt âm trầm trở nên hòa hoãn không ít: “Không còn sớm nữa, chúng ta về nhà đi.”

Ngu Vô Song cũng không nghĩ tới anh sẽ xuống nhanh như vậy, sững sốt vài giây, cô đứng dậy, dịu ngoan đứng bên cạnh anh, nhỏ giọng hỏi: “Cùng với chú nói chuyện xong rồi sao?”

Trong căn phòng nguy nga lộng lẫy, biểu hiện rõ ràng khí thế quyền quý, Hoắc Cố Chi thu hồi ánh mắt lạnh lùng, liếc mắt nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, rất tự nhiên nắm lấy tay ngọc của cô, trầm giọng nói: “Ừ, nói xong rồi, chúng ta có thể về nhà.”

“Cố Chi, lâu lắm mới về nhà một chuyến lại không ăn tối mà đã đi, hình như không được thích hợp cho lắm?” Tưởng Ngọc Trung nhện không được, trong số các chị khác (cùng gia tộc nhưng khác họ) của nhà họ Mạnh, chỉ có ông ta tiến vào được tầng lớp cao cấp của Hằng Viễn, được ông cụ ưu ái, ngay cả Mạnh Thiếu Văn là Tổng giám đốc cũng không dám trái ngược với ông ta, ở thời điểm này cũng chỉ có ông ta mới hỏi như thế.

Hoắc Cố Chi nghe thấy nhưng mặt vẫn không đổi sắc, mặt mày thâm sâu, nhìn từ xa có vẻ cực kỳ tuấn lãng, nhưng lời nói ra lại lạnh lùng gấp bội: “Có gì không thích hợp? Tôi nhiều năm không về, tiệc hàng tháng các người vẫn cứ tới dự như thường đấy thôi?”

Lời nói không chút lưu tình như thế cũng chỉ có anh mới nói ra được, Tưởng Ngọc Trung đứng tại chỗ lúng túng, quả thật không biết nói cái gì cho phải.

Suy nghĩ một chút, ông ta lại miễn cưỡng cười nói: “Lần này không giống như thế, em là con trai út mà cậu ba thương nhất, nhìn thấy em ở nhà, cậu ấy còn có thể ăn thêm hai chén cơm nữa.”

Lời như thế càng khiến cho Hoắc Cố Chi cười lạnh trong lòng, cuối cùng anh dứt khoát lười trả lời, người nhà họ Mạnh giả dối, có liên quan gì tới anh? Nếu không phải là để cho cô gái nhỏ kia vui vẻ, anh cũng chẳng thèm tới cái chỗ không thoải mái như thế này.

Cùng với người đàn ông này chung sống đã năm năm, Vô Song quá rõ ràng từng cử chỉ, hành động của anh, thấy mặt anh lạnh lùng, ánh mắt âm lãnh, cô không cần nghĩ ngợi mà gật đầu đồng ý: “Được, chúng ta về nhà đi, bảo bảo ở nhà ăn tối một mình chắc cũng không thấy ngon.”

Anh luôn luôn bình tĩnh, không hề dao động khiến cho người ta không thể đoán được suy nghĩ, rất ít khi để lộ tâm tình trên nét mặt, xem ra quan hệ của anh với nhà họ Mạnh thật sự không tốt, quả thật là giống như nước với lửa rồi.

Nếu như không phải vì cô, chắc chắn anh cũng không tới nơi này?

Suy nghĩ như vậy vừa ập tới, khiến cho lòng cô mềm nhũn, cô nắm lấy tay anh, cười rạng rỡ, ánh mắt lung linh.

Hai người ở nơi toàn người ngoài này nhìn nhau thật lâu, trong mắt không khỏi toát ra một tia ôn tình, cũng chẳng hề quan tâm tới vẻ mặt của những người khác.

Mạnh Thiếu Văn vừa bị giáo huấn một trận lúc ra lại thấy đúng cảnh này, tâm tình của anh ta nhanh chóng chìm xuống đáy cốc, cái cảm giác khó hiểu kia lại tới, đang lúc hai người ôm nhau cùng đi ra ngoài, anh ta rốt cuộc nhịn không nổi mà đuổi theo, Vương Cốc Tuyết ở đằng sau cực kỳ tức giận gọi với theo, anh ta cũng không dừng lại.

Hôm nay đúng là một ngày tai họa với Mạnh Thiếu Văn, anh ta hoàn toàn mất đi lý trí, đuổi theo đằng sau, âm thanh lạnh lùng băng giá: “Ngu Vô Song, cô đứng lại!”

Tâm tình của Hoắc Cố Chi không tốt, những vẫn có thể cảm nhận được thân thể của cô gái bên cạnh khẽ run lên, anh lập tức dừng bước, đúng lúc này, Mạnh Thiếu Văn đã đuổi kịp.

Anh ta chặn trước mặt hai người, suy nghĩ và ánh mắt đều chỉ tập trung vào Ngu Vô Song, chứng kiến cảnh hai người này tay trong tay khiến cho cõi lòng anh ta đau xót, mấy lời nói không tự chủ được mà bật ra: “Ngu Vô Song, rốt cuộc cô là ai? Vì sao phải làm giả thân phận và bối cảnh? Tôi đã điều tra rồi, Bắc Kinh hoàn toàn không có ai như cô hết.”

Chuyện này Ngu Vô Song đã sớm được Hoắc Cố Chi nói qua, cho dù thân phận bối cảnh làm giả có bị người ta nhìn ra, nhưng nhất định sẽ không thể tìm được một chút bằng chứng nào, cho nên Ngu Vô Song cũng chẳng hề tin tưởng lời nói của người đàn ông trước mặt.

Cô mím môi cười, trong mắt lộ ra nhàn nhạt âm u: “Tổng giám đốc Mạnh đuổi theo tôi chỉ để hỏi điều này thôi sao? Đúng là buồn cười, thân phận và bối cảnh của tôi thì có liên quan gì tới anh?”

“Nói như vậy, những thứ kia đều là giả?” Mạnh Thiếu Văn tóm được sơ hở trong lời nói, con người đen như bảo thạch của anh ta xẹt qua một chút ánh sáng, nhìn chằm chằm Ngu Vô Song, càng nhìn càng thấy kinh hãi, chỉ cảm thấy người phụ nữ này vô cùng giống với người trong trí nhớ.

Lúc anh ta còn đang suy nghĩ lung tung, Hoắc Cố Chi tâm tình khó chịu đã không thể nhịn được nữa, anh trực tiếp châm chọc, chế giễu: “Mạnh Thiếu Văn, mày hình như nhìn nhiều quá rồi đấy? Nhìn rõ rồi chứ, Ngu Vô Song là vợ chưa cưới của tao, không có lấy nửa xu quan hệ với mày! Về sau đừng có mà ở trước mặt tao mà làm bộ tình cảm, cần thận tao đánh mày thành gấu chó!”

44. Chương 43: Chương 43

45. Chương 44: Chương 44

46. Chương 45: Chương 45

47. Chương 46: Có Thêm Em Trai Em Gái

Editor: Trúc Diệp.

Giọng anh rất nhẹ nhưng vẫn khiến Ngu Vô Song sững sờ, khung cảnh ngoài cửa sổ không ngừng xẹt qua trước mắt, ánh mặt trời hơi chói khiến mắt cô đờ đẫn, cô mím môi môi đỏ mọng, đáy lòng lạnh đi, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Cha mẹ cô là đôi vợ chồng mẫu mực trong nhà giàu sang quyền thế, bên ngoài thì luôn ân ái thân mật, nhưng từ khi còn rất nhỏ cô đã phát hiện, tính khí mẹ rất nóng nảy, mặc dù ba đối xử với người ngoài rất ôn hòa nhưng lại thiếu kiên nhẫn với mẹ, thường chỉ bởi vì một chút chuyện nhỏ mà nổi giận rồi nhà, có lần đi là đi đến mấy ngày.

Cho nên trong một thời gian dài sau khi trưởng thành, cô luôn đứng về phía ba, Chung Tiểu Dung quá cay nghiệt, căn bản là không xứng với người hiền hoà trầm ổn như ông.

Nhưng một người như thế lại cưới vợ bé bên ngoài, cả con gái riêng cũng đã lớn như vậy rồi.

Cô chợt cảm thấy buồn thay cho Chung Tiểu Dung, cô cho là mình sẽ rất tức giận, nhưng không ngờ giọng nói lại tỉnh táo thông thả, không chút khác thường: “Cô ta bao nhiêu tuổi?”

Hoắc Cố Chi liếc nhìn cô một cái rồi hé môi, bình thản nói: “Dư Bảo Trân, sinh năm 89 tại Tô Châu, sống cùng ông bà ngoại ở nông thôn từ nhỏ, sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở mới được Giản An Dương đón về Nam Giang.”

Giọng nói hơi ngừng lại, anh tiếp tục bổ sung: “Cô ta rất giỏi, rất được Giản An Dương nuông chiều, thành tích từ nhỏ đã nổi trội, được nhận vào khoa tài chính của đại học Toronto, sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, rất nhiều ngân hàng ở Wall Street ném cành ô liu về phía cô ta (ý chỉ việc cho lợi ích để chào mời), còn có cơ hội lấy được thẻ xanh của Mỹ (thẻ dành cho người định cư nước ngoài), nhưng cô ta cũng từ chối, lại nộp đơn xin vào tập đoàn Giản thị, đã thành công trúng tuyển, rất nhanh sẽ gia nhập vào làm việc trong tập đoàn.”

Bây giờ những nhãn hiệu xa xỉ phẩm nổi

Tiếng trên thế giới là Hermès, EL, Givenchy,... Những xa xỉ phẩm của Giản thị còn chưa đủ để so sánh với những nhãn hiệu trăm năm ở nước ngoài nhưng cũng đủ để lấn lộn thoải mái trong nước.

Giản An Dương làm giàu từ cơ nghiệp cha ông để lại, mặc dù mười năm gần đây có phát triển những ngành nghề khác nhưng không ngành nào có tiền lời nhiều như xa xỉ phẩm cả.

Ngu Vô Song nghe vậy, sắc mặt rất cuộc cũng có chút biến đổi, không nhận được mà cười nhạt nói: “Sinh năm 89, chỉ nhỏ hơn em ba tuổi, người tình còn là mối tình đầu, chẳng trách ông ta lại không thể chờ đợi.”

Đã giấu giếm nhiều năm như thế thì ông ta còn có bao nhiêu tình cảm? Giờ khắc này, cô đột nhiên hiểu ra, khó trách Giản An Dương không có nhiều tình cảm với cô và Giản Uyển Linh, thì ra là bên ngoài đã sớm có con gái chiều chuộng rồi.

Lại còn lấy tên là Bảo Trân? Ý là trân bảo (báu vật) sao? Nghĩ tới đây, nụ cười chăm chọc bên môi cô càng đậm: “Thì ra chỉ có con gái do người ông ta yêu sinh ra mới là con gái, còn em và Giản Uyển Linh, nếu muốn thì đều có thể tùy ý vứt bỏ.”

Cuối cùng cô cũng hiểu, năm đó hai chị em tranh đấu, cô thất bại thảm hại, đã bị nhà họ Giản xóa tên rồi. Lại thêm Giản Uyển Linh ngu xuẩn vì đàn ông, bỏ qua cơ hội làm việc ở Giản thị, bây giờ Dư Bảo Trân trở về liền tiến vào đó (Giản thị) đợi cô ta đứng vững, người mẹ “mối tình đầu” của cô ta sớm muộn gì cũng có ngày trở thành vợ chính (ý là bồ nhí thăng cấp làm vợ).

Thấy tâm trạng của cô tệ đi nhưng Hoắc Cố Chi không lên tiếng an ủi, sau khi giảm tốc độ để chiếc xe Maybach màu đen đi vào nội thành, anh mới không nhanh không chậm lên tiếng: “Trước kia Giản Uyển Linh cũng rất lợi hại, nhưng mấy năm nay cô ta giả tranh thành em, một lòng muốn làm vợ của Mạnh Thiếu Văn, suy nghĩ vẫn không đặt vào chuyện chính nên mới ngu ngốc như thế. Chỗ có điều mẹ con Dư Bảo Trân không giống vậy, họ đứng sau Giản An Dương quá nhiều năm, tương lai nhất định sẽ còn khó đối phó hơn Giản Uyển Linh.”

Nghe anh nói như vậy Ngu Vô Song không khỏi cười lạnh: “Giản Uyển Linh có giả trang thành người nào thì em cũng chỉ muốn sổ cổ phần thuộc về em thôi, sổ cổ phần đó là do ông em trước khi lâm chung cho

em, tại sao em lại để Giản Uyển Linh được lợi chứ? Còn Dư Bảo Trân, cô ta chẳng có quan hệ gì với em cả, baby giờ em là Ngu Vô Song, chỉ là Ngu Vô Song mà thôi.”

Từng chữ lạnh lùng như kiên định của cô khiến Hoắc Cố Chi xúc động. Rất nhanh, anh đậu xe ở ven đường, chỉ vào khu nhà nhỏ cao cấp cách đó không xa, nói: “Đây là bờ bắc thành Tô Đức, là chỗ ở của một nhà ba người bọn họ.”

Anh vừa dứt lời, cửa sau liền bị kéo ra, một thanh niên ngụy trang, đội mũ lưỡi trai ngồi vào.

Cậu ta vừa lên xe đã chào hỏi Ngu Vô Song: “Hi, chị dâu xinh đẹp, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Người đàn ông nhìn qua chỉ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, nhưng lại có làn da ngăm đen, thân thể cường tráng, vừa nhìn đã biết là loại người luyện võ.

Ngu Vô Song ngẩn ra, sắc mặt đỏ ửng, vội vàng khoác tay lúng túng cười: “Cậu chỉ nhỏ hơn tôi hai tuổi thôi, không cần gọi tôi như vậy, cứ gọi thẳng tên tôi là được rồi.”

Người đàn ông nghe vậy liền cười hì hì, trong mắt lộ ra nụ cười hài hước nhàn nhạt: “Chị dâu, chị không phải đang muốn đập chén cơm của em đấy chứ? Chị theo anh Hoắc của em nhiều năm như vậy, em không gọi chị một tiếng chị dâu không phải là muốn đối nghịch với anh Hoắc sao?”

Mấy năm gia nhập giới thời trang, Ngu Vô Song được gọi bằng rất nhiều kiểu, nhưng chỉ có tiếng chị dâu này khiến cô bần khoản, thậm chí còn có chút sợ hãi.

Cô chuyển mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, Hoắc Cố Chi lại duỗi tay ôm cô vào trong lòng, sau đó móc một điều thuốc ra đưa cho chàng trai ngồi sau, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, Đại Hùng, cậu đừng làm khó chị Vô Song của cậu nữa, da mặt cô ấy mỏng, không như da dày rêu chúng ta đâu.”

Cô nhóc này mấy năm nay thay đổi, lòng dạ cực kỳ hiểm độc, khó thấy được dáng vẻ cô đỏ mặt không biết làm sao, đúng là dễ thương. Một ngày nào đó, anh nhất định sẽ để cô cam tâm tình nguyện đồng ý cách xưng hô này!

Giọng nói bảo vệ của Hoắc Cố Chi khiến người được gọi là Đại Hùng càng cười mờ ám, cậu nhận lấy điều thuốc Hoắc Cố Chi đưa tới, đặt trước mũi hít hà, trong lòng không khỏi chắc chắn cảm thán.

Hình như thời gian này anh Hoắc rất thoải mái, bên cạnh còn có người đẹp như vậy làm bạn, khó trách vui mừng mà bỏ bê chính sự.

Nghĩ tới đây, ý cười trong mắt cậu ta càng đậm, không khỏi lên tiếng trêu ghẹo: “Anh Hoắc càng nhìn càng thấy trẻ, cũng rất ân ái với chị Vô Song, xem ra Bảo Bảo sắp có em trai hoặc em gái rồi.”

48. Chương 47: Hôn Một Cái, Anh Nói Cho Em

Editor: Lam Lan

Đại Hùng vừa dứt lời, Hoắc Cố Chi và Ngu Vô Song đồng loạt trầm mặc, cậu ta đi theo Lê Thanh Thần ít nói đã lâu, bị tính cách kín kẽ đẩy làm cho phát điên rồi, hiếm có cơ hội bất quá, hứng thú bùng bùng trên mặt.

“Chị Vô Song, chị không phải không biết, anh Hoắc và lão đại của em đều giống nhau, đều là người đàn ông tốt không gần nữ sắc. Có biết bao người muốn gả con gái cho đại ca Hoắc, nhưng anh ấy ngay cả liếc cũng không thèm cho người ta!”

Anh Hoắc có thể làm bạn tốt với lão đại của bọn họ, không chỉ bởi vì giao tình trong quân đội trước đây, mà hai người họ thực sự có cùng trí hướng, người đàn ông như lão đại anh ta còn tưởng đã hiếm, sau lại biết thêm Hoắc đại ca, mới biết thì ra người này mới thực sự là người đàn ông tốt si tình.

“Đại Hùng, hôm nay cậu hơi nhiều lời rồi đấy!”, Hoắc Cố Chi thấy sắc mặt cô không tốt, anh thở dài trong lòng, cũng không muốn làm khó cô.

Chỉ có thể cau mày, nghiêm mặt nói với Đại Hùng, “Tìm cậu không phải để cậu quan tâm đến cuộc sống riêng của em, mà để cậu làm việc cho tôi, khi nào Toàn gia xuất hiện?”

Thông minh như anh sao có thể không cảm thấy cô đang kháng cự? Anh vẫn không thể đi vào lòng cô, sao cô có thể cam tâm tình nguyện sinh cho anh một đứa con chứ?

Ngu Vô Song cảm nhận rõ ràng bàn tay đang siết chặt quanh hông mình, mặc dù giọng nói của anh vẫn bình thản, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được cảm xúc khác thường của anh.

Theo bản năng, Ngu Vô Song ngược lên nhìn anh, môi mím lại gần trong gang tấc, vẫn là sự lạnh lùng trước sau như một, chỉ

là bây giờ ánh mắt sắc bén khiến người ta nhìn thấy là sợ.

Cô đột nhiên nghĩ đến, người đàn ông này bây giờ đã ba mươi tám tuổi rồi, ở tuổi này những người đàn ông bình thường đều đã sớm kết hôn từ lâu, thậm chí có khi con cũng đã mười mấy tuổi rồi, những năm gần đây bên cạnh anh chỉ có một mình cô, mặc dù đã nhận con nuôi, nhưng rốt cuộc vẫn không phải là máu mủ của anh.

Đại Hùng nghe vậy, chợt im lặng, nhạy cảm nhận ra không khí không còn náo nhiệt như trước, anh ta cũng không biết mình đã nói sai ở đâu, nhưng cũng không tiếp tục đề tài vừa rồi.

Chỉnh lại vẻ mặt, anh ta bắt đầu nói chuyện chính: “Hôm nay là ngày Dư Bảo Trân tốt nghiệp từ Canada trở về, Giản An Dương cũng đã sớm tới sân bay đón cô ta, chắc sẽ nhanh về thôi!”

“Được, cậu mang thêm huynh đệ đến giám sát bọn họ, tôi với Vô Song về trước.” Hoắc Cố Chi gật đầu một cái, sắc mặt bình tĩnh, không nhìn ra sự mất hứng, chậm rãi lên tiếng, “Đại Hùng, quan hệ của tôi và Vô Song rất phức tạp, không phải hai ba câu là có thể nói rõ ràng, cho nên tôi hy vọng sau này không phải nghe những câu chuyện đùa giỡn như thế này nữa.”

Anh nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt lạnh lùng, âm thanh càng thêm băng lãnh, Hoắc Cố Chi quay lưng lại nên Đại Hùng không thể nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng vẫn cảm thấy anh đang không vui, sắc mặt tái lại, vội vàng xin lỗi: “Anh Hoắc, thật xin lỗi, em không nên lắm mồm. Đây là chuyện của anh và chị dâu, còn chưa tới phiên em chen miệng!”

Nói xin lỗi xong, anh ta liền mở cửa xuống xe, lúc này ngược lại gọn gàng không khiến người ta phiền lòng.

.....

Hoắc Cố Chi cũng không dừng lại mà trực tiếp lái xe về nhà, dọc trên đường đi, bên trong xe yên tĩnh một hồi, hai người đều không lên tiếng.

Anh đang cảm thấy rất ảo não, tại sao người phụ nữ này vẫn máu lạnh như thế? Anh còn phải chờ đến bao lâu mới có thể bước vào tim cô?

Mà Ngu Vô Song cũng khốn khổ suy nghĩ, người đàn ông này đúng là âm tình bất định, Đại Hùng người ta chẳng qua là thuận miệng hỏi thăm, sao anh ấy lại nổi nóng rồi?

Rõ ràng là anh ấy chủ động đề nghị tránh thai, trước đó luôn mang bao cao su, cho dù là quên, cuối cùng cũng sẽ cho cô uống thuốc, hơn nữa theo thái độ của anh với bảo bảo, rõ ràng là anh ấy không thích trẻ con.

Hoắc Cố Chi tức giận đến tâm can tim phổi đều đau, tiểu nha đầu này sao lại không biết chăm sóc anh như vậy? Chẳng lẽ thật sự muốn anh tuyệt tự?

Nghĩ tới đây. Hoắc Cố Chi hơi mất bình tĩnh, một bên lái xe, một bên buồn bực, chợt nghe thấy cô hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Đã gần bảy giờ, trời cũng đã tối, ngoài đường còn rất ít xe cộ qua lại, lúc này những người bình thường đều đã quay quần ăn cơm bên gia đình, thế nhưng bây giờ chỉ có anh và cô ở cùng nhau.

Ngu Vô Song cảm thấy duyên phận quả thật là thứ vô cùng kỳ diệu, năm đó cô cực kỳ ghét người đàn ông cột nhả nóng nảy này, nhưng sau này sống chung với nhau mới phát hiện ra anh căn bản là người ngoài lạnh trong nóng, cũng không biết vì sao năm đó anh lại làm chuyện bỉ ổi hạ lưu với cô như vậy.

“Hoắc Cố Chi, nói thật đi, năm đó anh để ý em là vì cái gì?”

Đã vào mùa xuân, không khí tràn ngập mùi hoa tươi thơm thoang thoảng, tâm tình Ngu Vô Song buông lỏng, không suy nghĩ nói: “Thật ra em cũng có một việc rất muốn biết, tại sao anh có thể phân biệt em với Giản Uyển Linh giả mạo?”

Vấn đề này đã giấu trong lòng lâu lắm rồi, cô vẫn không hỏi, bởi cô nghĩ đó đều là chuyện đã qua, những thứ đã qua thì có biết cũng chẳng để làm gì. Nhưng tối nay cô có chút ngạc nhiên, có lẽ những năm gần đây thân cận, quen thuộc đến nỗi cô có thể đứng trước mặt anh mà không chút kiêng kỵ.

Cô nghiêng người dựa lưng vào ghế tựa, cửa sổ xe khê mở, gió thổi bay tóc cô, nhưng lại có vẻ tiêu điều rất đẹp, cô ngồi yên nhìn anh ngạc nhiên, khiến tâm tình rối rắm của Hoắc Cố Chi nhất thời tốt hơn, đáy mắt thoảng qua ánh sáng khác lạ.

“Hôn anh một cái, anh sẽ nói cho em!” Anh giương lên môi mỏng, nụ cười bên môi phóng dần, mơ hồ lộ ra một tia không kiềm chế được. Rõ ràng là giọng điệu lưu manh, nhưng anh lại nói rất tự nhiên, “Nếu không làm thì nhất định không nói cho em biết!”

Vừa đúng lúc xe tiến vào đường hầm, ánh đèn bên trong ảm đạm, ánh vàng của đèn cao áp chiếu vào bên trong xe khiến người ta có cảm giác mập mờ nhàn nhạt.

Trong hoàn cảnh này, trong lòng Ngu Vô Song chợt hiện lên cảm xúc ngọt ngào khó hiểu, gió xuân ấm áp thoảng qua mái tóc đang phiêu tán, đuôi tóc chạm lên mặt anh thật là tê dại.

Khi Hoắc Cố Chi còn cho là cô muốn từ chối, cô đột nhiên che má, tiến gần phía trước, nhanh chóng hôn bẹp một cái lên má anh.

Hôn xong, cắn môi mềm mại đáng yêu lên tiếng: “Bây giờ nói được chưa?”

49. Chương 48: Oan Gia Ngõ Hẹp

Editor: Lam Lan

Chúc cả nhà Chủ nhật vui vẻ!!!!

Đôi môi của cô đỏ mọng thơm mềm, ngọt như mật khi chạm lên mặt anh, khiến tay Hoắc Cố Chi đang lái xe khê run lên, trái tim nhộn nhạo thiếu chút nữa là ném cả tay lái.

Mãi lâu sau anh mới hồi hồn lại, thời điểm đang muốn lên tiếng, người phụ nữ bên cạnh chợt cười hì hì ra tiếng.

Nụ cười của cô ngọt ngào sung sướng, che đôi môi đỏ mọng, cười đến muốn gãy lưng rồi, Hoắc Cố Chi chớp chớp mắt phượng không hiểu.

Ngu Vô Song chợt tới gần phía trước, xoa xoa chỗ vừa mới hôn, đáy mắt tràn đầy ý cười, “Hoắc tiên sinh, nếu để mấy người chiến bạn của anh nhìn thấy dấu son môi của phụ nữ trên mặt anh, bọn họ sẽ nghĩ sao?”

Cô dựa trên vai lau vết môi trên mặt anh đi, vẻ mặt nghiêm túc rất đáng yêu, bên môi nhếch lên nụ cười lớn.

Cô rất thích dùng son đỏ, lần nào đi đâu cũng dùng loại son đó, Hoắc Cố Chi thừa dịp chờ đèn xanh, rút cuộc không nhịn được nữa, hung hăng ôm cô trong lòng, nắm cái cằm nhỏ nhắn của cô, đáy mắt lộ ra ý cười khê, “To gan thật, dám đùa với anh phải không?”

Sống chung với nha đầu này nhiều năm như vậy, anh cũng coi như hiểu rõ cô, cô là tiểu thư nhà giàu chân chính, hiểu được cách chăm sóc chính mình, những năm gần đây quần áo giày dép của anh đều là do anh lo.

Rõ ràng là gương mặt tuần tú nhiễm bụi bặm, nhưng lại làm động tác hạ lưu như vậy, cho dù Ngu Vô Song bên ngoài kiên cường bên bỉ đến đâu, nhưng

Nhưng chỉ cần ở trước mắt anh thì tự nhiên sẽ bỏ lớp mặt nạ ấy xuống.

Tỷ như bây giờ, bị anh ôm vào trong ngực, cô không an phận giằng co, hai gò má trắng nõn đỏ hồng nhìn qua như đóa hoa nhiễm lửa kiêu diễm, “Hoắc Cố Chi, anh lo lái xe đi, đừng làm bừa!”

Bị cô nũng nịu trừng mắt nhìn, Hoắc Cố Chi rất không có tiền đề phản ứng, anh hôn lên mặt cô một cái, hít sâu một hơi sau đó hung tợn cắn răng nói, “Tối nay đừng có nghĩ xuống được giường!”

Ngu Vô Song nghe vậy khuôn mặt trắng nõn càng đỏ ửng như muốn rỉ ra máu, nhưng cô không nhận thua, mà cười cười liếc qua hai chân anh, sau đó rất là kiêu ngạo nói, “Hừ, sao anh biết là em không xuống được giường mà không phải là anh?”

Tự tôn của người đàn ông là điều không được phép khiêu khích, hơi thở Hoắc Cố Chi càng trở nên nặng nề, anh híp mắt lạnh lùng, mắt phượng sắc bén, tuy là đang cười nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ u ám, “Hả? Em không tin sao?”

Ngu Vô Song thấy đèn đỏ sắp sáng rồi, chỉ đành đẩy ngực anh một cái, nũng nịu nói, “Không tin, anh lái xe nhanh lên, sắp đèn đỏ rồi!”

Thấy cô ngượng ngùng như vậy, Hoắc Cố Chi hừ hừ, ngược lại cũng không làm khó cô, mà nghiêm chỉnh lái xe, chỉ là tốc độ xe so với lúc trước nhanh hơn nhiều.

Phương diện kia của người đàn ông nhất định không thể khiêu khích, đêm khuya, người phụ nữ không biết điều bị người đàn ông đè xuống từ từ dạy dỗ 32 tư thế võ công.

Đến nửa đêm bảo bảo xuống nhà uống nước, đi trên cầu thang, mơ hồ có thể nghe được tiếng vang rất nhỏ truyền đến, khuôn mặt bánh bao nén buồn bực, không cam lòng nghĩ, ba lại khi dễ mẹ, sáng mai khẳng định mẹ không rời được giường rồi.

Hừ hừ, ba ba thật thiên vị, không để cho bé gần mẹ, còn không ẹ và bé ngủ chung, nhưng chính mình đêm nào cũng quần lấy mẹ! Còn khi dễ mẹ đến khi mẹ khóc thút thít!

.....

“Các người nhìn đi, đây không phải là người đó ở Hàm Ngọc sao?” trong quầy bán hàng độc quyền, mấy nhân viên phục vụ nhìn một nam một nữ tiến vào thì sợ ngây người, rồi rít bình luận khe khẽ, “Người đàn ông kia hình như là Gia thái tử, chắc chắn, anh ta thật đẹp trai. Xem ra phóng viên không bịa chuyện đâu, đằng sau Hàm Ngọc thật sự có kim chủ!”

Ở cửa hàng xa xỉ này không bao giờ thiếu những thiếu phu nhân giàu có, nhưng một người đàn ông giống như Lâm Vinh Gia thì quả là hiếm thấy, dù sao ở đây thường thấy nhất là những người phụ nữ xinh đẹp mềm mại kéo người đàn ông của mình vào!

Vận khí của Hàm Ngọc lần này thật tốt, có kim chủ là Gia thái tử, vừa có tiền lại có tướng mạo, chỉ cần gương mặt thôi cũng đủ làm người ta khuynh đảo rồi.

Lâm Vinh Gia gần đây thật sự cảm thấy khó chịu, bởi vì vô cớ đem mười triệu mua về một món đồ chơi, mặc dù chuyện đã qua, nhưng bây giờ lại bị cha ở Hương Cảng gọi đến mắng ột trận.

Mặc dù hắn là người thừa kế duy nhất trong gia tộc nhưng những người chú kia cũng không phải đèn đã cạn dầu, những thứ này đều không quan trọng, hắn còn có thể ứng phó, để anh ta phải lao tâm khổ tứ làm việc này, vậy mà Giản Uyển Như căn bản cũng không biết, nếu không phải vì cô ấy, hắn phải làm những việc này sao?

Hôm nay, anh ta cùng mỹ nhân chọn trang sức, đàn ông mà, bên cạnh luôn có mấy bóng hồng nhan. Tuy rằng hắn cảm thấy hứng thú với Giản Uyển Như, nhưng những vị mỹ nữ này cũng không thể bỏ qua.

“Vinh Gia, anh xem, cái vòng tay có bông hoa hồng này thật đẹp!” Hàm Ngọc mặc quần trắng viền ren, chân dài trắng tấp, dịu dàng ưu nhã, mặc dù trên mặt đeo một chiếc kính râm lớn nhưng vẫn không che được vẻ phong tình kia.

Trong lúc nói chuyện với Lâm Vinh Gia, cô ta đã bỏ mất kính xuống, để lộ khuôn mặt trắng nõn kiều mị, hết sức trẻ trung, nhìn qua cũng chỉ tầm hai mươi hai mốt.

Từ khi mười tám tuổi cô ta đã ở cùng Lâm Vinh Gia, khéo léo lanh lợi, lần này nhờ có hần đầu tư mà cô ta mới có thể giành được vai diễn này.

Giống như không nhìn thấy ánh mắt tò mò của nhân viên bán hàng, cô ta kéo cánh tay người đàn ông bên cạnh, cười dịu dàng, “Vinh Gia, ra ngoài dạo phố anh không thể cười một cái sao?”

Cô ta lên cao ở âm cuối, cái loại cảm giác tê dại đó không phải người đàn ông nào cũng có thể cảm được.

Nhân viên bán hàng dù là nữ cũng đều trúng đạn, mắt đỏ lên, mà vẻ mặt Lâm Vinh Gia vẫn lạnh lùng như vậy, hần vốn không có hứng thú đi dạo phố gì gì đó, không phải chỉ cần một cái thể là xong sao?

Nhưng mấy ngày trước vì chuyện Giản Uyển Như mà hần bị cha mắng chửi, ảnh hưởng rất nhiều đến tâm tình của hần nên mới đồng ý yêu cầu của cô ta, không ngờ đến đây lại càng nhàm chán.

Vừa định rời đi, chợt sau lưng vang lên giọng nói mát lạnh như nước, “Hàng của tôi về chưa? Tôi muốn lấy đồng hồ lần trước tôi đã đặt!”

50. Chương 49: Cô Gái Nhỏ, Em Đang Ghen Sao?

Editor: Tử Tinh

Là nhà thiết kế đi đầu trong trào lưu thời trang cao cấp, hiển nhiên Ngu Vô Song rất có hứng thú đi dạo cửa hàng đồ cao cấp, mặc dù mới về được hơn hai tháng, nhưng cô đã tới được hết những cửa hàng đồ cao cấp tiêu biểu ở trung tâm thành phố Nam Giang, hôm nay tới đây cũng chỉ muốn lấy mẫu đồng hồ quân đội dành cho nam mà lần trước định mua.

Cho dù đã xa cách nhiều năm, nhưng Lâm Vinh Gia vẫn có thể nhận ra ngay giọng nói của cô, đáy mắt chợt sáng lên, không chút suy nghĩ đã xoay người nhìn cô.

Hôm nay Ngu Vô Song cũng mặc quần trắng, giày cao gót màu quýt, khuôn mặt vô cùng tinh xảo, lộ ra vẻ lạnh nhạt, khiến cho người ta nhìn mà không muốn rời mắt.

Bọn họ đã năm sáu năm không gặp, nhưng Lâm Vinh Gia vẫn có cảm giác như mới chia tay cô ngày hôm qua thôi.

Khi đó cô tràn đầy vẻ thanh xuân, là công chúa nhỏ kiêu ngạo, còn bây giờ lại trở nên thành thực hơn nhiều, rất kiều diễm, khí chất lại vô cùng tự nhiên, nhìn thế nào cũng là cô gái nhỏ tràn đầy sức sống.

Ánh mắt của hần quá mức mãnh liệt lại triền miên, Ngu Vô Song vừa ngẩng đầu đã bắt gặp đôi mắt đen tĩnh mịch của hần, cô nhất thời cả kinh, theo bản năng định xoay người rời đi, thậm chí ngay cả cái đồng hồ đã đợi nhiều tuần lễ cũng không cần nữa.

Chỉ là cô còn chưa kịp ra, giọng nói tràn đầy ác ý của người đàn ông sau lưng đã vang lên.

Hần nghiến răng, vô cùng căm tức nói: “Ngu Vô Song, em thử chạy cho tôi xem, có tin hay không mai tôi sẽ đăng lên trang đầu toàn bộ báo chí Nam Giang, khiến ọi người được thưởng thức bản lãnh của Ngu Vô Song em ?!”

Giọng nói của người đàn ông trầm thấp lạnh lùng, hơi quá sức làm lộ ra vẻ hung ác, Trương Hàm Ngọc đang khoắc tay hần cũng phải kinh sợ, cô chớp đôi mắt to hồn nhiên, thân thể đầy đặn dán chặt vào cánh tay của Lâm Vinh Gia, nũng nịu hỏi “Anh Vinh Gia, hai người quen nhau?”

Ngu Vô Song căn bản là không muốn có bất kỳ tiếp xúc nào với người đàn ông này, năm đó ghét, bây giờ cũng như thế, nhưng lại không chống cự nổi lời uy hiếp trong miệng hắn ta.

Cô quá rõ ràng con người tùy hứng này rồi, hắn nói được là làm được, nếu không thì ngày đó trong buổi từ thiện cũng chẳng vớt ra mười triệu để mua thứ đồ bỏ đi.

Cuối cùng, cô vẫn dừng bước, tâm tình thả lỏng thật tốt, sau đó mới xoay người về phía hắn, câu cánh môi đỏ mọng, lạnh giọng mà cười: “Không biết Lâm tiên sinh gọi tôi lại có gì chỉ giáo?”

Ánh mắt Lâm Vinh Gia tham lam nhìn ngắm từng nụ cười, từng cái nhăn mày của Ngu Vô Song, dù cô tươi cười lạnh nhạt, ngược lại hắn còn cười mập mờ lửa nóng: “Mấy năm không gặp, Ngu tiểu thư thật đúng là càng ngày càng nhanh miệng.”

Đang lúc nói chuyện, hắn lạnh lùng hất cánh tay cường tráng đang bị Trương Hàm Ngọc ôm ra, hé mở môi mỏng, lạnh lùng nói: “Hàm Ngọc, em về trước đi. Tôi còn có chuyện muốn nói với Ngu tiểu thư!”

Con đường thẳng tiến của Trương Hàm Ngọc gần đây có vẻ rộng mở, vừa mới đóng phim Tân Tiểu Thanh, khiến cho cô ta thoát một cái trở thành ngọc nữ Chương Môn Nhân Đại lục, thành Tiểu Hoa Đán thanh thuần mới nổi, mỗi một dòng tâm trạng cô ta viết trên blog cũng có hơn vạn bình luận, có thể thấy được sự nhiệt tình của mọi người.

Nhưng cô ta cũng biết, tất cả những thứ này đều là do người đàn ông bên cạnh này chu cấp, có hắn ở đây, cô ta mới có thể ở trong làng giải trí lặn lội như cá gặp nước, nếu như mất đi ngọn núi dựa này, cô ta cũng chẳng còn đất mà diễn.

Mười tám tuổi cô ta đã đi theo hắn, rốt cuộc cũng có chút tình cảm, lần đầu tiên thấy hắn lạnh mặt với mình, Trương Hàm Ngọc đứng tại chỗ cắn môi đỏ, gương mặt lộ vẻ uất ức: “Anh Vinh Gia Không phải anh nói sẽ cùng em đi dạo phố sao! Lại nói, chúng ta đã lâu không gặp rồi, anh không để ý tới người ta sao!”

Dù sao cũng là Tiểu Hoa Đán của làng giải trí, âm thanh kiêu mị thực sự rất có lực sát thương, phàm là đàn ông đều sẽ không thể thoát khỏi.

Ngu Vô Song chứng kiến hết thấy, không khỏi chê cười hai tiếng, nhìn thoáng qua sắc mặt tối tăm của Lâm Vinh Gia, khóe miệng càng cong lên: “Lâm tiên sinh, sao lại nở để con bồ câu nhỏ này đi mất chứ? Tôi thấy ngài đó, nhất định không chịu nổi nước mắt giai nhân, nếu không ngài cứ đi với cô ấy đi? Có chuyện gì, chúng ta để lần sau hãy nói tiếp.”

Cô xinh đẹp thanh tú đứng ở đó, lời xả giao trôi chảy chót lọt, Lâm Vinh Gia cũng không chịu thua, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn cô, không muốn dời đi nửa bước: “Ngu Vô Song, em đang hoàng một chút cho tôi, hừ, đừng tưởng tôi không biết trong đầu em đang nghĩ gì!”

Dứt lời, ánh mắt lạnh lùng của hắn lại quét qua Trương Hàm Ngọc bên cạnh, trông mắt đen âm trầm để lộ ra sự bài xích, trực tiếp mắng mỏ không hề lưu tình: “Lời của tôi cô nghe không hiểu đúng không? Bảo cô đi trước, còn đứng đó làm cái gì? Cần gì thì tự đi mà mua, tôi không rảnh hơi rồi việc mò mẫm ở nơi này với cô.”

Trương Hàm Ngọc năm nay chẳng qua cũng chỉ mới hai mươi hai tuổi, còn là một 9x, lúc học trung học đã được hắn bao nuôi, những năm gần đây đã sớm sống xa rời thực tế, trong lòng cô ta, hắn chính là ông trời.

Bây giờ lại bị kim chủ bác bỏ, cô ta sợ tới sắc mặt tái nhợt, đôi mắt nai trong suốt xẹt qua tia bi thương, vội vàng che môi hồng khóc chạy ra ngoài.

Cũng không biết có phải cố ý hay không, lúc chạy ngang qua Ngu Vô Song còn đụng vào cô, hơn nữa còn hung ác trừng mắt nhìn cô.

Đối với mấy thủ đoạn nhỏ nhặt này của phụ nữ, năm năm trước Ngu Vô Song ở cũng với Giản Uyển Linh đã lãnh giáo rất nhiều, không hề hấn gì, nên cô cũng chẳng để ý, sau đó lạnh lùng thu hồi ánh mắt, cô giểu cợt nhìn về phía Lâm Vinh Gia, không khỏi cảm thán ra tiếng.

“Lâm tiên sinh thật đúng là lòng dạ độc ác, người ta dù sao cũng chỉ là cô gái nhỏ, ngài cứ bắt nạt cô ấy như vậy, không sợ trái tim nhỏ bé của cô ấy không chịu nổi sao!”

Giọng nói của cô lạnh lạnh, lại mang theo ý giễu cợt, trước kia Lâm Vinh Gia rất ghét có người quản lý cuộc sống riêng của hắn, ngay cả cha mẹ ruột hắn để ý, hắn cũng không chịu được.

Nhưng lần này, hắn thể những lại tốt tính nhin xuống, trên khuôn mặt anh tuần tràn ngập nụ cười: “Cô gái nhỏ, em đang ghen sao?”

Ba chữ cô gái nhỏ này khiến cho sắc mặt đang chum chím cười của Ngu Vô Song trong nháy mắt biến đổi, sự chán ghét dâng lên khiến cho dạ dày của cô cũng cảm thấy khó chịu, cô cau mày, ánh mắt sương lạnh nhìn hắn, không còn ý đùa cợt như trước nữa: “Lâm Vinh Gia, có chuyện mau nói, tôi không có thời gian ở chỗ này hao phí với anh!”

Năm đó lúc người đàn ông này theo đuổi cô cũng rất tự luyện khiến cho cô ghét bỏ, không ngờ đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, hắn cũng chẳng hề thay đổi chút nào, trước sau như một vẫn khiến cho cô muốn ói.

Lâm Vinh Gia thấy rõ ràng sự kháng cự trong thần sắc của cô, hắn lạnh lùng mấp máy môi mỏng, trong lòng vô cùng khó chịu, không thêm để ý tới ánh mắt khác thường của nhân viên cửa hàng, trực tiếp đi lên phía trước, một tay bóp cằm cô gái, cắn răng nói ác độc: “Ngu Vô Song, tôi phát hiện ra mấy năm không gặp, lá gan của em lớn lên không ít thì phải!”

Trong mắt hắn ánh lên tia lạnh lẽo, trừng mắt nhìn cô, sau đó chợt nhỏ giọng cười lạnh: “Em nói xem nếu để ọi người biết thân phận của em, bọn họ sẽ nghĩ sao? Nhất là Mạnh Thiếu Văn, nếu để cho hắn ta biết người phụ nữ năm đó mình yêu nhất lại đi theo kẻ thù của mình, sẽ có suy nghĩ gì?”

51. Chương 50: Thường Xuyên Chú Ý Tôi Anh?

Editor: Tử Tinh

Nhân viên phục vụ trong cửa hàng cao cấp không khỏi sợ tới ngây người, vị Thái Tử Gia này hình như cũng quá hoa tâm rồi thì phải?

Mới vừa rồi còn ôm Tiểu Hoa Đán Trương Hàm Ngọc đi vào, chớp mắt một cái đã lại giở trò câu được một cô gái khác, nhìn xem vừa rồi hắn trở mặt nhanh như vậy, xem ra làm người phụ nữ có kim chủ sau lưng cũng không phải đều là hạnh phúc.

Những năm này Ngu Vô Song cùng với Hoắc Cố Chi định cư bên Pháp, mặc kệ là lúc còn đi học hay khi đã xông vào giới thời trang cao cấp, cô trước sau đều giống như cá gặp nước, không phải vì dựa vào quyền thế của anh mới được thuận lợi, mà là do anh luôn giúp đỡ cô về mặt tinh thần.

Trước kia cô chính là tiểu thư nhà giàu kiêu căng ngạo mạn, mặc dù luôn bị Giản Uyển Linh lấn áp, nhưng ở bên ngoài tuyệt đối chính là đối tượng được người người chú ý, cho dù là sau này đi theo Hoắc Cố Chi, cô cũng rất hài lòng.

Bây giờ lại bị Lâm Vinh Gia lớn tiếng uy hiếp, năm đó cô trở mặt vốn là do hắn tính tình không tốt, mặc dù bị hắn đè ép không nhúc nhích được, nhưng cô vẫn lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm, giương môi châm chọc: “Lâm tiên sinh đây hình như mắc chứng vọng tưởng rồi! Tôi có thể có được cái thân phận gì? Tôi cùng với tổng giám đốc Mạnh của Hằng Viễn chẳng qua chỉ quen biết sơ sơ, ai mà không biết vợ của anh ta là đại tiểu thư nhà họ Giản chứ, cùng với Ngu Vô Song tôi nào có quan hệ gì? Cái người này sao lại bôi nhọ tôi, cẩn thận tôi kiện anh tội phỉ báng.”

Cô cố ý gằn mạnh ba chữ Ngu Vô Song, đáy mắt gợn sóng mênh mang, không hề có chút nào e sợ.

Nếu nói rằng Lâm Vinh Gia thích nhất điều gì ở cô, đơn giản chính là đôi mắt sáng long lanh này, đã năm năm trôi qua, dung mạo có thể thay đổi, nhưng giọng nói cùng với ánh mắt thì cho dù có là y học hiện đại cũng không thể sửa đổi được.

Hắn cúi đầu, kề sát vào tai cô, nhẹ nhàng hít ngửi, trong nhất thời cánh mũi tràn ngập hương thơm của phụ nữ, khiến cho tròng mắt đen của hắn càng phát ra mê muội tĩnh mịch.

Cười trầm thấp, tiếng cười từ tính, nhẹ nhàng êm tai: “Giả Uyển Như, em thật đúng là không thấy quan tài không đổ lệ. Lâm Vinh Gia tôi là ai em còn chưa rõ sao? Nếu không có chứng cứ xác thực, tôi có thể nói ra những chuyện như thế với em sao?”

Bị hắn nâng cằm, thân thể dán sát vào nhau, Ngu Vô Song vô cùng căm ghét, cô hung hăng đẩy hắn ra, nhưng không biết vì sao sức lực của người đàn ông lại lớn khác thường, dù chỉ một chút cô cũng không lay chuyển được.

“A Lần này tôi nhất định sẽ không để cho em chạy thoát!” Cô càng giãy dụa, càng kích thích ham muốn chinh phục của Lâm Vinh Gia, hắn nắm lấy bàn tay bạch ngọc của cô, mạnh mẽ kéo cô ra bên ngoài.

.....

Nửa giờ sau, Ngu Vô Song và Lâm Vinh Gia đang ngồi trong một quán cà phê nước chảy róc rách, trong sân thỉnh thoảng truyền tới tiếng đàn dương cầm ưu nhã, buổi chiều xuân ngồi ở nơi này thật có tác dụng gột rửa tâm hồn.

Nhưng Ngu Vô Song lại không hề có chút tâm ý thưởng thức nào hết, bị hắn nhìn chăm chăm, toàn thân cô đều thấy khó chịu, giọng nói phát ra cũng càng thêm sương lạnh: “Lâm Vinh Gia, anh bị bệnh sao! Sao cứ dây dưa mãi với tôi làm cái gì? Tôi là Giả Uyển Như hay là Ngu Vô Song thì có quan hệ gì với anh?”

Tên khốn khiếp này không phải đơn thuần uy hiếp cô, mà là thật sự có chứng cứ, cô vì sao lại không hề nhớ tới, đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, hắn vì sao lại vẫn nhớ rõ ràng?

Năm đó cô với hắn ta quan hệ không được tốt, đã sớm từ chối thẳng thừng sự theo đuổi của hắn, thế nào mà bây giờ hắn ta vẫn còn chưa quên được?

“Đúng, anh chính là có bệnh!” Thời gian xa cách năm năm, một lần nữa được ngồi chung một chỗ với cô, mặt đối mặt, tâm tình Lâm Vinh Gia vô cùng tốt, mặc dù gương mặt này đã thay đổi, nhưng giữa lông mày vẫn còn lưu lại được một chút phong thái năm đó.

Nhếch môi mỏng, trong mắt hắn ta lóe ra tia sáng đùa giỡn, mập mờ nói: “Chẳng qua bệnh anh mắc phải chính là bệnh tương tư, chỉ có em mới có thể chữa được.”

Lời này vừa nói ra khỏi mồm, Ngu Vô Song nhất thời đều bị ác tâm làm cho nổi hết cả da gà, cô xoa xoa cánh tay, ề cả răng, sắc mặt càng trở nên không tốt: “Đúng là bệnh thần kinh! Angelo, anh rốt cuộc muốn thế nào? Tôi rất bận, không có thời gian ở đây cùng anh làm càn.”

“Angelo?” Lâm Vinh Gia nghe vậy, nhất thời cười lớn, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy vẻ tươi cười, ánh mắt sáng rực nhìn Ngu Vô Song, thậm chí còn vui mừng đứng dậy, bỏ qua mấy cái vật chắn ở giữa, ngồi vào ghế salon bên cạnh cô, cười nói: “Cô gái nhỏ, chỉ có em mới có thể gọi anh là Angelo, mấy cái đồ giả kia, sao có thể biết được tên tiếng Anh của anh chứ?”

Nụ cười trên mặt hắn ta quá mức đẹp mắt, nhưng Ngu Vô Song lại không hề có ý vui mừng, cô rũ mắt phượng, trong lòng thầm kêu không ổn, nhưng vẫn cố mím môi cứng rắn giải thích: “Đây đã là chuyện cũ rích rồi, tôi sao lại không biết chứ? Lâm tiên sinh nổi tiếng như vậy, đi bộ người đường cũng có thể nghe thấy tin tức của anh, tôi cho dù không muốn biết cũng khó!”

Lâm Vinh Gia kề sát cô nghe thấy thế, nụ cười trên môi càng thêm lớn, hắn nhìn cô, trong mắt tràn đầy ánh sáng mừng rỡ: “Nói như vậy, em thường xuyên chú ý tới anh sao?”

Ngu Vô Song thật là bị làm cho tức hộc máu, cô phát hiện ra mình hoàn toàn không có biện pháp nói chuyện cùng với người đàn ông này, hai người hoàn toàn bị lệch sóng.

Ý thức được điều này, tia nhần nại cuối cùng của cô cũng mất luôn, trực tiếp đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống hắn ta, sa sầm lạnh lẽo nói: “Lâm tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta thực sự không còn gì để nói, anh có thể là nhận nhầm người rồi, tôi căn bản cũng không quen biết anh!”

Giữa hai hàng lông mày của cô lộ ra tia nghiêm túc, khiến cho vẻ mặt đang tươi cười của Lâm Vinh Gia trở nên trầm xuống, hắn ta một tay túm lấy cô kéo vào trong ngực, mập mờ cười nhẹ: “Được rồi, không nên cùng anh nói lời nhảm! Anh cũng không phải quả trứng ngọc Mạnh Thiếu Văn kia, ở trước mặt anh sao còn phải diễn như vậy chứ!”

Những năm này Ngu Vô Song đã luyện qua Judo để giúp cho thân thể khỏe mạnh, dùng để đối phó với một tên đàn ông cũng đủ sức, nhưng lúc này bị hắn ta ôm chặt trong ngực lại không phản kháng nổi dù chỉ một chút.

Trong lòng cô suy sụp, sắc mặt hoàn toàn trở thành lạnh lẽo hờ hững, chợt ngược mắt lạnh lùng nhìn hắn, lời nói dày đặc khí lạnh: “Lâm Vinh Gia, rốt cuộc anh có ý gì? Đúng, cứ coi như tôi là Giản Uyển Như thì như thế nào? Chuyện này chẳng quan hệ gì tới anh hết!”

52. Chương 51: Đánh Tên Khốn Kiếp

Editor:: Thiên Tiểu Tiểu

Lâm Vinh Gia lấy một tư thái cực kỳ mập mờ mà ôm Ngu Vô Song ngồi ở trên đùi mình, trên mặt có sự vui vẻ nhàn nhạt, mặc dù cô vẫn làm mặt lạnh, nhưng hắn vẫn cười như gió xuân: “Sao lại không liên quan? Không có sự đồng ý của tôi, ai cho em biến mất trước mặt tôi như vậy?”

Khi nói chuyện, trong mắt hắn có chút ý cười dịu dàng cùng lạnh lẽo, cười như không cười, ngưng mắt nhìn khuôn mặt tinh xảo động lòng người trước mắt, môi cong lên tạo thành tia châm chọc, lạnh lùng nói: “Hoắc Cố Chi đã hạ thấp giá trị của em vì gương mặt này, thoát nhìn gương mặt trước kia yếu mị hơn nhiều, Nhưng mà, coi như gương mặt thay đổi, nhưng tính tình của em không khác đi, tại sao Mạnh Thiếu Văn không nhận ra em?”

Trong giọng nói của hắn lộ ra một sự chế nhạo làm Ngu Vô Song tức giận, trong lòng có một loại cảm xúc khó hiểu đang kích động, thân thể bị hắn giam cầm không nhúc nhích được, cô không chút suy nghĩ mà một cước giẫm lên chân hắn.

Cô từ trước đến giờ vẫn thích mang giày cao gót, hôm nay cũng như thế, gót nhỏ giẫm lên chân hắn, Lâm Vinh Gia rên lên một tiếng, nhất thời đau đến giậm chân.

Ngu Vô Song nhờ thế mà thoát khỏi lòng hắn, sau đó giữ khoảng cách với hắn, cười lạnh thành tiếng: “An-ge-lo, tôi mặc kệ anh nghe tin này từ đâu, nhưng xin anh cầm miệng cho tôi! Bây giờ, tôi là Ngu Vô Song, không phải Giản Uyển Như, không có quan hệ thống gia với anh!”

Thật ra thì hai nhà họ có quan hệ nhiều đời, thượng lưu ở Nam Giang lớn như vậy, nhiều năm trước, hai nhà quen biết nhau.

Cô biết, năm đó người đàn ông này đuổi theo cô chỉ muốn vui đùa một chút, mẹ hắn thích cô, hắn chỉ ẹ ruột mình một bộ mặt mà thôi

Nhưng chuyện gì đang xảy ra? Cô đã thay đổi hình dạng, không còn quan hệ với nhà họ Giản, sao hắn cứ dây dưa không rõ với cô?

“Giản Uyển Như!” Bị hung hăng đạp một cước, cho dù Lâm Vinh Gia là người đàn ông, mặt cũng nhẹn không được mà biến sắc, người phụ nữ này quá độc ác, gót giày nhọn như vậy mà đạp lên chân hắn: “Em còn lương tâm hay không? Tôi tìm em nhiều năm như vậy, em đối xử tôi như vậy?”

Vờ như không hiểu ý tứ trong câu nói của hắn, Ngu Vô Song sửa lại làn váy một chút, vẫn duy trì khoảng cách với anh, lúc này mới lãnh ngạo (lạnh lùng + kiêu ngạo) nói ra: “Lâm tiên sinh, ngài thật buồn cười, chúng ta không có quan hệ gì, ngài rảnh rồi tìm tôi làm gì?”

Trong phòng cà phê tĩnh mịch, hai người gây ra động tĩnh lớn như thế đã làm những người khách khác kinh động, thật may là phía trước có bồn hoa cản trở, nếu không thì mặt mũi của Lâm Vinh Gia đã bị vứt sạch.

Dù vậy, sắc mặt của hắn vẫn khó coi, lạnh lùng hừ hừ, ngạo mạn nói: “Năm đó tôi từng nói, tôi sẽ lấy em làm vợ tôi, ai cho em chạy như vậy? Hiện tại, rốt cuộc em đã xuất hiện, em cho rằng tôi có thể buông tay sao?”

Hắn nói nghiêm túc một cách khác thường, mặt mày tuấn tú mê người, người đàn ông này mang trong mình hai dòng máu Trung và Anh, mẹ thuộc quý tộc Anh quốc, từ nhỏ đã nhận nền giáo dục tốt đẹp, điều kiện gia đình ưu việt, đã nuôi dưỡng tính tình ngạo mạn tự đại của hắn.

Năm đó, Ngu Vô Song nhìn hắn không vừa mắt bởi vì hắn cuồng vọng, mặc dù biểu hiện hiện tại của hắn là thâm tình khẩn thiết, cô cũng không tin tưởng chút nào, cười khúc khích: “An—ge—lo, chúng ta căn bản không phải là một loại người, trên đời này có rất nhiều tiểu thư minh tinh tùy anh trêu đùa, sao anh cứ nhớ kỹ tôi? Lại nói, nhà họ Giản còn có một Giản Uyển Linh, anh đại khái có thể trêu đùa cô ta, tôi rất vội, không rảnh chơi trò này với anh!”

Một câu trêu đùa, khiến nụ cười giữa hai lông mày Lâm Vinh Gia phai nhạt một phần, hắn thở hồng hộc nhìn Ngu Vô Song, đáy mắt lóe lên lửa giận: “Năm đó tôi chỉ về Hongkong một chút, tôi từng nói em phải đợi tôi quay về, em đợi được mấy ngày? Tôi đã trở về, còn ai dám bắt nạt em? Giản Uyển Linh đề tiện là cái thứ gì? Chỉ có người phụ nữ ngu xuẩn như em mới không đấu lại được cô ta!”

Càng nói càng vô lý, Ngu Vô Song âm thầm liếc mắt, cảm thấy nói chuyện với hắn là điều không cần thiết: “Khẩu khí của Lâm tiên sinh thật lớn, chuyện của tôi không liên quan đến ngài, ngài không cần lo lắng!”

A. . . Hắn nói thật dễ nghe, hắn căn bản không hiểu chuyện giữa cô và Giản Uyển Linh. Năm đó, nếu không phải Hoắc Cố Chi cứu cô, cô bây giờ đã là oan hồn dưới đáy biển, nào còn có mạng để đứng đây nghe hắn nói nhảm?

Nghĩ đến người đàn ông kia, trong lòng cô thoáng qua một cảm xúc khác thường, thấy mặt Lâm Vinh Gia lộ vẻ không cam lòng, cô lại nói: “Trong nhà tôi còn có việc, tôi đi trước!”

Cô vừa dứt lời, liền lấy túi xách, xoay người rời đi, cũng không bận tâm đến tình hình của bọn họ.

Lâm Vinh Gia tức giận đến sắc mặt xanh mét, không chút suy nghĩ đi sau cô, lạnh lùng cười nhạo: “Trong nhà có việc? Ngu Vô Song, em còn có nhà sao? Đừng quên, bây giờ em tên gì!”

Nhà? Cô có nhà sao? Là nhà của Hoắc Cố Chi? Nghĩ tới đây, trong lòng hắn như gai châm khó chịu, những lời nói ác độc không tự chủ được mà thốt ra: “Trước kia sao tôi không thấy em dám dăng như vậy, có phải em đang lấy tiền của Mạnh Thiếu Văn trước, sau đó quyến rũ chú của hắn?”

Ra khỏi quán cà phê, Ngu Vô Song không nhận được nữa, cô bỗng nhiên xoay người, ngẩng đầu lên, hung hăng tát người đàn ông sau lưng một cái, mắt phượng âm trầm như biển.

“Đúng, tôi không có nhà, nhưng liên quan gì đến anh? Về quan hệ của tôi và Hoắc Cố Chi, tôi cần phải giải thích với anh sao? An—ge—lo, đừng coi trọng chính mình, tôi không phải cô gái ngây thơ như trước đây, sẽ mặc cho anh bắt nạt!”

Năm đó, người đàn ông tự cao tự đại bắt nạt cô không ít, chẳng lẽ hắn vẫn cho rằng cô vẫn như trước kia? Không. . . Cô đã thay đổi, trở nên càng mạnh mẽ hơn, cô sẽ không bị hai ba câu châm chọc của hắn đánh ngã, nhưng sẽ không để hắn tùy ý châm chọc mình!

Làm Thái Tử Gia phòng đấu giá Guard, Lâm Vinh Gia chính là đối tượng làm mọi người theo đuổi và thêm khát, lại thêm được chiều chuộng từ nhỏ, từ nhỏ đã thông minh, cha mẹ cũng không nỡ động đến hắn, từ trước đến giờ hắn chính là người được cưng chiều đến hồng, duy ta độc tôn.

Nhưng bây giờ, ban ngày ban mặt, bị một người phụ nữ xinh đẹp hung hăng tát một cái, hắn không thể tin mà trợn to cặp mắt, đáy mắt lộ ra tia sững sờ, hoàn toàn quên tức giận.

53. Chương 52: Xin Phép Anh

Ngu Vô Song và Lâm Vinh Gia đều sinh ra trong gia đình giàu có, từ nhỏ đã hưởng thụ cuộc sống cảm y ngọc thực (*), đều được nuông chiều từ bé, Lâm Vinh Gia sống như vậy trước, Ngu Vô Song càng sống như vậy.

*Cảm y ngọc thực: sống trong nhung lụa, ăn thức ăn ngon.

Những năm này, được Hoắc Cố Chi cưng chiều, yêu thương, cuộc sống của cô cũng không kém trước kia, thậm chí ở được anh nuông chiều đã trở thành thói quen của cô.

Đối mặt Lâm Vinh Gia nói năng lỗ mãng, cô không tính dễ dàng tha thứ, lông mày tinh xảo kẻ đen nhú lại, trong mắt lóe lên tia âm u và lạnh nhạt nhàn nhạt: “Một cái tát này là dạy cho anh biết cách tôn trọng người khác, chuyện của tôi và Hoắc Cố Chi anh biết được bao nhiêu mà nói xằng nói bậy? Đúng, bây giờ tôi quả thực theo anh ấy, vậy liên quan gì tới anh?”

Đối diện với người đàn ông tân quý Nam Giang, Thái Tử Gia Guard, chính là chúng tinh phủng nguyệt (*), nhưng giọng điệu của Ngu Vô Song âm trầm, ngược lại có một tia chán ghét: “An-ge-lo, anh đừng tự cho là đúng, cũng đừng kéo tôi vào tiết mục tình si không thể dứt của anh, tôi bây giờ, không phải người mà anh hiểu rõ!”

*Chúng tinh phủng nguyệt (Sao vây trăng sáng): được mọi người vây quanh, được mọi người truy phủng

Sắc mặt cô quá lạnh lẽo khiến Lâm Vinh Gia vừa mới tức giận liền phải ép xuống, nghĩ nổi giận không phát ra được cái chủng loại kia... Cảm giác thật sự cực kỳ khó chịu.

Chung quanh có rất nhiều người, thấy một màn như vậy đều sợ ngậy người, thật không thể tưởng tượng được, người đàn ông anh tuấn thế này cũng có người xuống tay nặng như vậy, chắc chắn, thật là quá ác độc.

“Giản Uyển Như!” Rốt cuộc, hấn vẫn là đàn ông, vấn đề mặt mũi rất quan trọng. Sững sờ qua đi, Lâm Vinh Gia hí mắt nhìn Ngu Vô Song chằm chằm, sắc mặt âm trầm như mực: “Em dám đánh tôi? Em không sợ tôi vạch trần thân phận của em?”

Cái vấn đề này, hỏi thật quá ngu xuẩn. Ngu Vô Song trầm mặt cười lạnh, không sợ chút nào: “Tùy anh! Đời này của Ngu Vô Song tôi không sợ bị người ta uy hiếp, nếu anh muốn nói, vậy phải nói cho sớm. Vừa hay, Mạnh Thiếu Văn sẽ vui mừng, những ngày gần đây, anh ta có chút hoài nghi thân phận của Giản Uyển Linh.”

Sau khi nói xong, không đợi hấn trả lời, cô xoay người rời đi, tài xế đã sớm chờ.

Lâm Vinh Gia tìm cô năm năm, một buổi sáng gặp nhau, đương nhiên sẽ không để cô rời đi dễ dàng như vậy, cơ hồ là theo bản năng, hấn liền theo sát, mạnh mẽ kéo cổ tay trắng như tuyết của cô, cong khoe môi, trầm giọng nói ra: “Em muốn đi đâu, tôi đưa em đi!”

Ngu Vô Song đương nhiên không chịu thua bộ dạng này của hấn, cô trở tay đẩy hấn ra, lạnh lùng nói: “Không dám làm phiền Lâm tiên sinh, tài xế của tôi ở đối diện, không cần ngài đưa đi!”

Nhận được ánh mắt ra hiệu, tài xế bình tĩnh tiến lên, đưa tay ngăn ở trước mặt Lâm Vinh Gia, đôi mắt lạnh lùng: “Vị tiên sinh này, xin ngài đừng dây dưa phụ nhân chúng tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

Tài xế là một người đàn ông hơn 40 tuổi, tên là Lý Xương, bộ đội đặc chủng đã giải ngũ, là Hoắc Cố Chi cố ý tìm để bảo vệ Ngu Vô Song, hiện tại nhận được mệnh lệnh, anh đương nhiên đứng ra bảo vệ cô, không để cô bị quấy rầy.

Nhìn anh như bình thường, nhưng ngăn trước mặt Lâm Vinh Gia, làm hấn không thể di chuyển, sắc mặt Lâm Vinh Gia liền trở nên cực kỳ khó coi, trong mắt lóe lên tia suy tư. Nhưng Ngu Vô Song không để ý, thừa dịp này mà lên xe, không muốn để ý đến hấn.

Thấy cô đi khỏi, Lâm Vinh Gia há sẽ cam tâm? Nhưng ngăn ở trước mặt hấn là người đàn ông trung niên, làm hấn không thể di chuyển, lần đầu tiên, hấn cảm thấy bất đắc dĩ thật sâu.

Xem ra hắn đã xem thường người đàn ông tên Hoắc Cố Chi này rồi, mức độ quan tâm Ngu Vô Song của anh (HCC) đã vượt qua dự đoán của hắn, không cần đánh nhau, hắn cũng biết hắn đánh không lại người tài xế này, Hoắc Cố Chi tìm người khỏe mạnh, có bản lĩnh như vậy chỉ để làm tài xế cho cô?

Thấy người trước mặt âm trầm nhưng không đuổi theo, Lý Xương cũng không làm khó, anh rút lại cánh tay, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Lâm tiên sinh sau này đừng dây dưa với phu nhân của chúng tôi nữa, cô ấy là người phụ nữ của ông chủ tôi, tôi nghĩ, nếu chuyện này để cho ông chủ biết, ngài ấy sẽ không vui!”

Một tên tài xế cũng dám cảnh cáo hắn, mắt phượng Lâm Vinh Gia híp lại, lạnh lẽo nhìn chằm chằm tài xế trung niên đang kiêu ngạo xoay người, sau đó lái xe rời đi, lúc này, người phụ nữ ngồi trên xe không thèm liếc hắn một cái.

Anh là thiên chi kiêu tử (*), Ngu Vô Song càng lạnh lùng với hắn, càng kích thích lòng chinh phục trong lòng hắn, cho nên Lâm Vinh Gia đứng tại chỗ, khoe môi lạnh lùng cong lên, hắn cười thấp một tiếng, rồi cuộc cũng lái xe đi theo.

*Thiên chi kiêu tử: con cưng của trời

.....

“Ha, thằng nhóc kia đúng là tiểu cường (*) đánh không chết, không ngờ theo tới đây.” Qua kính chiếu hậu, có thể thấy một chiếc xe thể thao màu trắng đang đuổi theo, Lý Xương không khỏi sờ cằm, nở nụ cười xảo trá: “Ngu tiểu thư, cô muốn bỏ rơi hắn không?”

*Tiểu cường: con giấn

Ngu Vô Song lẳng lặng tựa vào ghế sau thì nghe thấy lời anh nói, lông mày kẻ đen nhíu lại, trực tiếp lên tiếng ngăn cản: “Không cần, chú Lý, Cố Chi ở nhà, anh ấy sẽ giải quyết!”

Nếu quyết định trở lại, gặp lại cố nhân cũng là chuyện sớm hay muộn, nếu ngay cả một Lâm Vinh Gia mà cô cũng sợ, thì làm sao đối mặt với những người nhà họ Giản?

Mục đích của cô là đoạt lại cổ phần thuộc về mình ở Giản thị, Giản Uyển Linh có thể thay mặt đối đào, có thể vô sỉ dùng tên của cô, nhưng cổ phần thuộc về cô thì không thể để mặc cô ta chiếm lấy, cô sẽ làm cô ta biết ban đầu ăn thế nào, về sau liền phun ra thế đó!

Về phần Lâm Vinh Gia này, hắn muốn theo thì cứ theo, chỗ ở cô không phải là không có người biết. Lại nói, bằng thân phận và địa vị của người đàn ông này, sẽ dễ dàng tra được.

Lý Xương nghe vậy, đương nhiên không phản bác, mà gật đầu lên tiếng: “Tốt. Tôi biết làm thế nào rồi!”

Nhưng trong lòng không nghĩ như vậy, ông chủ rõ ràng quan tâm đến cô gái này, hiện tại thì tốt rồi, cô vừa ra khỏi cửa đã trêu chọc một người đàn ông theo về, không phải rõ ràng khiến ông chủ tức giận sao!

Nghĩ đến đây, anh thân thiết nhắc nhở: “Tiểu thư, cô cũng biết tính tình của ông chủ, cô muốn gọi điện báo với ông chủ một tiếng hay không?”

“Ừ, tôi lập tức gọi điện thoại cho Cố Chi!” Ngu Vô Song cũng biết tính tình của người đàn ông kia, rõ ràng đã ba mươi tám tuổi rồi, nhưng có một số việc lại ngây thơ như đứa trẻ, nếu để anh biết cô đem theo Lâm Vinh Gia về nhà, không chừng sẽ trở mặt nổi giận.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngu Vô Song nhịn không được mà oán thăm một phen, nhưng cuối cùng vẫn điện thoại, tính xin phép anh.

54. Chương 53: Hoắc Cố Chi Tôi Cũng Có Thể Cho Cô Ấy

Editor: Diệp Thanh Trúc.

Hoắc Cố Chi có biết Lâm Vinh Gia, năm đó khi anh mới được đón về nhà họ Mạnh cũng đã từng đã tham gia mấy bữa tiệc rượu của bọn giàu sang quyền thế, đó chỉ là học đòi làm sang thôi. Anh không có hứng thú nhưng không thể chống cự nổi bởi vì ở đó có thể nhìn thấy cô nhóc kia.

Khi đó bên cạnh cô không chỉ có Mạnh Thiếu Văn làm bạn mà còn có rất nhiều người theo đuổi, anh chỉ có thể là một con người tầm thường không đáng nhắc đến.

Đang cười lạnh trong lòng, tài xế đã lái xe trở lại, Ngu Vô Song vừa xuống xe đã đi về phía anh, nhẹ nhàng nói: “Cố Chi, em về rồi.”

Giọng nói của cô mềm mại động lòng người, không còn chút khó chịu khi bị Lâm Vinh Gia quấy rầy, chỉ có điều khi đối mặt với người đàn ông đang đứng trên thềm đá liền có chút áy náy, cô tiến lên kéo tay anh, nhẹ giọng nói xin lỗi: “Em xin lỗi, cái đồng hồ lần trước nhìn trúng chưa mua về được, hai ngày nữa em lại đi lấy!”

Quần áo giày tất mấy năm nay của anh đều được cô lo liệu, Hoắc Cố Chi rất tin tưởng vào ánh mắt của cô.

Anh cúi đầu, ánh mắt hơi mệt mỏi nhìn chăm chú vào người phụ nữ nhỏ đứng bên cạnh, anh đưa tay xoa mặt rồi xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Không sao đâu!”

Lâm Vinh Gia theo sát sau thấy cảnh này liền phịch một tiếng đóng cửa xe lại, đứng trước xe, hắn dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cảnh tình cảm kia rồi chợt cười lạnh: “Giản Uyển Như, em không cần diễn trước mặt tôi đâu, hắn hơn em mười tuổi, còn là chú út của Mạnh Thiếu Văn, vì muốn trả thù Mạnh Thiếu Văn, em để người này chà đạp có đáng không?”

Giọng nam đột nhiên vang lên khiến Hoắc Cố Chi hí đôi mắt phượng lạnh lùng sắc bén ngẩng đầu lên nhìn, anh làm về xí nghiệp internet, có thể nói là dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng. So sánh với Lâm Vinh Gia vừa tốt nghiệp đã tiếp nhận xí nghiệp gia tộc thì con đường đi đến thành công của anh gian nan hơn nhiều.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng và một chiếc quần giản dị màu xám đứng trên bậc thang, làn gió lướt qua khiến vạt áo anh lay động, có một vẻ đẹp phiêu dạt lạnh lùng.

Hai người đàn ông này đều là Nhân Trung Long Phượng, nhưng không thể nghi ngờ, lúc này Hoắc Cố Chi tỉnh táo hơn mấy phần.

Anh hé mắt, ánh mắt lạnh nhạt, khóe môi khẽ nhếch, không khỏi giễu cợt mà cười lớn: “Lâm tiên sinh theo đến đây chỉ là vì muốn thấy chuyện bất bình ra tay cứu giúp sao? Tôi thật không ngờ thái tử gia của Guard lại thích chõ mõm vào chuyện của người khác như vậy!”

Ánh mắt anh rơi vào vết hằn năm ngón tay trên má phải Lâm Vinh Gia, bờ môi xẹt qua chút ý cười, xem ra cô bé này nổi giận cũng khiến người đàn ông này thành như vậy.

Lâm Vinh Gia có chút tình cảm với Ngu Vô Song, thế nhưng cũng giới hạn đến động tâm thôi, cho nên người đàn ông này theo tới chỉ vì tự ái, hắn có thể chịu được chuyện cô mất tích năm năm, nhưng lại không thể chấp nhận chuyện cô đối xử với hắn như vậy vì một người đàn ông khác.

Ánh mắt hắn phóng hỏa của hắn nhìn chằm chằm Hoắc Cố Chi, mím đôi môi mỏng, lạnh lùng lên tiếng: “Là tôi xen vào việc của người khác hay anh xen vào việc của người khác? Lúc tôi biết cô ấy, anh còn không biết đang ở đâu nữa kia!”

Ngu Vô Song biết hắn từ lúc còn rất nhỏ, chỉ có điều đối với cô, sự tồn tại của người đàn ông này chỉ là một tai nạn, hắn luôn ý vào việc lớn hơn cô hai tuổi mà bắt nạt cô, cho nên về sau khi bị hắn theo đuổi, cô tránh còn không kịp.

Dù năm đó không ở cùng Mạnh Thiếu Văn thì cô cũng quyết không chấp nhận hắn.

“Angelo, chúng ta biết nhau từ rất sớm nhưng chuyện đó chẳng liên quan gì đến chuyện tình cảm cả.” Thân mật kéo tay người đàn ông bên cạnh, Ngu Vô Song cũng không ngại chơi trò tình cảm trước mặt người ngoài.

“Anh ấy có ân cứu mạng với tôi, nhưng thứ để tôi cam tâm tình nguyện đi theo anh ấy không phải ân tình mà là tình yêu. Trong mắt tôi, Hoắc Cố Chi chẳng kém bất kỳ người đàn ông nào cả, có thể nói anh ấy là

một người đàn ông tốt, tại sao anh lại khẳng định tôi không yêu anh ấy?”

Giọng nói của cô sau bình tĩnh, mặt nhẹ như Yên, chẳng hề giống với cô gái suốt ngày khoe mẽ Lâm Vinh Gia quen biết, nhưng không thể nghi ngờ, Ngu Vô Song rất có phong cách của tiểu thư danh giá, ưu nhã hào phóng, còn xin đẹp đoan trang hơn những minh tinh và thiên kim bên cạnh hẳn nhiều.

Trúc Sinl

20:19

Trúc Sinl

Ánh mắt hắn vẫn rơi vào cánh tay khoác lên tay Hoắc Cố Chi của cô, đáy mắt lộ ra sự tối tăm, khóe môi khê nhếch, châm chọc lên tiếng: “Giản Uyển Như, đủ rồi, chỉ vì báo thù mà bán mình đi. Tôi chẳng tin một lời nào của em hết, Lâm Vinh Gia tôi vẫn có năng lực nhận biết, hắn lớn hơn em mười tuổi, lại là chú út của Mạnh Thiếu Văn, tôi không tin em lại yêu hắn!”

Dứt lời, cũng không chờ cô trả lời, hắn lại tức giận nói tiếp: “Tôi và em cùng lứa tuổi, cha mẹ tôi cũng rất thích em, em đi theo tôi ít nhất cũng có thể danh chính ngôn thuận, em và hắn thì có tương lai gì? Sau này hắn kết hôn thì em phải làm sao?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hoắc Cố Chi liền trầm xuống, không còn sự dịu dàng bình tĩnh lúc trước nữa.

“Giản Uyển Như, tốt nhất em hãy suy nghĩ đi, nghĩ thông rồi thì đến tìm tôi!” Lâm Vinh Gia lúc này mới dần lấy lại được sự tự tin, thân thể hắn cao to, rất có mùi vị của thiếu niên phong lưu, lại là con lai Trung Anh, có sức nặng hơn phong cách cường tráng của Hoắc Cố Chi nhiều.

Nhưng mà giờ phút này hắn lại cực kỳ nghiêm túc, chân mày tỏa ra sự thận trọng, nhìn Ngu Vô Song một cái rồi mới xoay người rời đi.

“Sợ rằng Lâm tiên sinh đã tính sai một chuyện rồi!” Hoắc Cố Chi cũng không phải người dễ bắt nạt, lúc Lâm Vinh Gia lái xe rời đi thì nâng giọng, không nhanh không chậm nói.

“Bất kể cô ấy vì cái gì mà ở cùng tôi thì bây giờ cô ấy cũng là người phụ nữ của tôi! Chúng tôi đã ở chung năm năm rồi, không bao lâu nữa sẽ kết hôn. Về chuyện danh chính ngôn thuận cậu nói, Hoắc Cố Chi tôi cũng có thể cho cô ấy.”

Lời anh nói không phải lời ngon tiếng ngọt gì, chỉ là một câu rất đơn giản nhưng lại khiến Ngu Vô Song cảm động, trái tim cứng rắn tan chảy.

Anh nói anh cũng có thể cho cô danh chính ngôn thuận. Anh lại nói chuyện danh chính ngôn thuận anh cũng có thể cho cô!

55. Chương 54: Cầu Hôn Với Cô

Editor: Diệp Thanh Trúc.

Hôn nhân đối với những cô gái khác có lẽ là một loại cam kết và hạnh phúc, nhưng đối với Ngu Vô Song thì nó chỉ là sự trói buộc mà thôi. Cô luôn cho rằng, đời này mình không thể có một gia đình hoàn chỉnh hạnh phúc, nhưng cô không sợ, có được tất có mất, cô đã có đầy đủ như vậy, sao có thể van xin mọi chuyện được như ý?

Nhưng bây giờ, người đàn ông trước nay luôn thâm trầm lại nghiêm túc thành khẩn hứa sẽ kết hôn với cô, anh có biết hôn nhân có nghĩa là gì không?

Lâm Vinh Gia cũng thấy được sự nghiêm túc của anh, mí mắt nặng nề giật một cái, cuối cùng thì lạnh mặt lái xe rời đi, không nói câu nào.

Thật ra thì hẳn không hề tin những lời đó, người đàn ông này đã sớm không còn là thằng nhóc nghèo nam đó nữa rồi, anh hơn hẳn vài tuổi, sự nghiệp cũng tốt hơn hẳn nhiều.

Giản Uyển Như gả vào Mạnh gia còn bị Mạnh Trần Tỳ tìm mọi cách ngăn cản chứ đừng nói đến Ngu Vô Song đã từng có quan hệ với Mạnh Thiếu Văn.

.

Xe của Lâm Vinh Gia biến mất rất nhanh trước cửa biệt thự, Ngu Vô Song lại vẫn nhìn chăm chú vào người đàn ông bên cạnh, ánh mắt kinh ngạc, trong lòng lo sợ bất an nhưng không biết nên nói gì cho phải.

Thật ra thì đây không phải là lần đầu tiên cô đối mặt với chuyện như vậy, giống như lần trước ở bữa tiệc từ thiện, anh cũng nói cô là vợ chưa cưới của anh, nhưng thái độ lần này của anh quá mức thông thả nghiêm túc, khiến cô có cảm giác đùa mà thành thật.

Đề sự nghi ngờ trong lòng xuống, cô nhếch đôi môi đỏ mọng, cười một tiếng nhạt nhẽo như có như không: “Lâm Vinh Gia vẫn luôn ỉn là đúng như vậy, anh đừng để trong lòng, sau này em sẽ cố gắng không gặp hẳn nữa.”

Hoắc Cố Chi chậm rãi thu lại ánh mắt lạnh nhạt, nhìn lướt qua cô gái nhỏ khéo léo bên cạnh, cũng không cười, chỉ lạnh lùng đáp một tiếng: “Ừm!”

Anh vẫn lạnh nhạt như trước, cũng không giải thích gì với lời nói vừa nãy, Ngu Vô Song thấy vậy không khỏi mím chặt môi, trong lòng có một cảm giác rất lạ.

Cô nên biết sớm mới phải, quan hệ của cô và anh thế nào, dù anh có nói sẽ kết hôn thì cũng chỉ là diễn trò thôi.

Rõ ràng chuyện như vậy đã xảy ra không biết bao nhiêu lần nhưng tại sao lần này cô lại coi là thật? Còn khấn trương muốn tìm đáp án?

Lý Xương thấy vậy sớm đã gấp đến độ chân, ông chủ bị làm sao thế? Lời nói đến như vậy rồi mà không biết thổ lộ tiếp à?

Nhất thời hai người cũng không lên tiếng, yên lặng ở cửa trong chốc lát, cuối cùng Ngu Vô Song vẫn cười nói: “Đúng rồi, tại sao hôm nay anh không đi làm?”

Lúc cô cười lên trông cực kỳ xinh đẹp, đôi mắt cong cong cực kỳ đáng yêu: “Bảo bảo ở nhà phải không? Em đi xem nó!”

Thấy cô muốn bước vào cửa, Lý Xương liền không nhịn được ho hai tiếng ngăn cản: “Cô Ngu, tiểu thiếu gia không có ở nhà, A Cửu dẫn cậu ấy đến khu vui chơi rồi.”

Dứt lời, ông không nhịn được trầm gập, bình thường ông chủ của bọn họ là người cơ trí tuyệt đỉnh, tại sao bây giờ lại dần dộn thế?

Anh cũng không nhìn xem mình năm nay bao nhiêu tuổi rồi, vẫn muốn tiếp tục như vậy sao? Lúc ông bằng tuổi anh thì con trai ông đã biết đi mua xì dầu rồi, vậy mà ông chủ lại chẳng có chút gấp gáp nào cả!

Lời này vừa nói ra, Ngu Vô Song liền hiểu, cô nhú mày, nhìn thẳng vào Hoắc Cố Chi, giọng điệu lộ ra sự bất đắc dĩ: “Anh không đi làm liền đuổi bảo bảo ra ngoài? Nó vẫn còn nhỏ, sao hiểu chuyện được, tại sao anh không thể kiên nhẫn với nó một chút?”

Cô thừa nhận, lúc đang vội mà bên cạnh có một đứa bé quấy rầy thì đúng là có chút phiền phức, nhưng bảo bảo nhỏ như vậy, mới vừa được bốn tuổi thì có thể biết cái gì? Anh không thể giảng đạo lý cho nó liên giờ thủ đoạn cứng rắn ra à?

“Anh không cảm thấy mình làm vậy có lỗi!” Chuyện này Hoắc Cố Chi không hề nhượng nhịn, anh lạnh lùng nhìn cô gái nhỏ đang nổi giận, giọng nói lạnh thấu xương: “Nó đã bốn tuổi rồi, lại là một bé trai, vẫn nghịch ngợm gây sự thì còn ra thể thống gì? Chúng ta nuôi con trai, không phải nuôi con gái, nếu là một công chúa nhỏ thì anh có thể để mặc nó làm nũng chơi đùa!”

Lý Xương nghe vậy không nhịn được âm thầm liếc mắt, đàn ông không có tình cảm thật kinh khủng, ông là một ông già hơn bốn mươi tuổi cũng biết phụ nữ là phải dỗ dành.

Nhưng ông chủ thì lại dùng thái độ này nói chuyện với cô gái mình yêu mến, không phải tự làm mình không thoải mái sao?

Ngu Vô Song cảm thấy lúc trước mình thực sự muốn hơi nhiều, một người đàn ông máu lạnh như vậy thì có thể nói ra lời tình cảm gì?

Một thằng bé bốn tuổi cũng so đo, anh có thể có bao nhiêu tình cảm?

“Hoắc Cố Chi, anh như vậy đúng là khiến em thất vọng!” Cẩn đòi môi đỏ mọng, cô đứng trước mặt anh, sắc mặt kiên định, mơ hồ lộ ra một sự âm thầm: “Em rất không đồng ý với cách giáo dục đó của anh, nếu anh thật sự ngại Bảo Bảo biết chuyện của anh, vậy lúc trước anh không nên thu dưỡng nó, em nhớ nó vẫn còn người thân trên đời!”

Lời vừa nói ra, tuần nhan lạnh nhạt của Hoắc Cố Chi càng thâm trầm lạnh lẽo, mắt phượng nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt, tim như bị dao cắt.

Cô còn nói thất vọng về anh?! Cô quên là năm đó ai đã cứu cô, cho cô sinh mạng thứ hai sao?

“Cô Ngu, cô đừng hiểu nhầm ông chủ, ông chủ không phải người như thế.” Thấy tình huống càng ngày càng tồi tệ, Lý Xương không nhịn được, vội vã đi lên nháy mắt với Hoắc Cố Chi: “Đúng rồi, ông chủ, không phải vừa rồi cậu nói muốn kết hôn với cô Ngu sao? Tôi thấy hai người mau định đi, tránh để cô Ngu lại bị người đàn ông khác quấy rầy!”

Ngu Vô Song nghe vậy, mặt mũi tức giận cứng đờ, ánh mắt sáng lấp lánh, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Hoắc Cố Chi là người thế nào? Sao không thể nhìn ra ám hiệu của Lý Xương, lại thấy sắc mặt cô bé kia cổ quái, khóe môi không khỏi vểnh lên, cười ra tiếng: “Cũng may có anh Lý nhắc nhở... Anh cảm thấy làm như thế cũng không tệ, có thể ngăn cản đào hoa của em, Vô Song, em thấy thế nào?”

“Được, được, được, đương nhiên là được rồi!” Nói liên tục ba chữ “được”, vẻ mặt Lý Xương tươi cười, ánh mắt mập mờ đảo quanh hai người, bên môi nở nụ cười tươi rói.

Nhưng trong lòng lại nghĩ: Ông chủ nên sớm nghĩ thông như vậy mới đúng, cô Ngu nhỏ hơn cậu ta mười tuổi, lại là chuyện gia thiết kế thời trang, nhãn hiệu xa xỉ phẩm mà cô sáng lập ra ngay cả quý tộc Pháp cũng săn đuổi chứ đừng nói đến người thường! Trong những người theo đuổi cô Ngu, ông chủ không tính là ưu việt, chỉ dựa vào phần tình nhiều năm thôi.

Anh trầm ngâm nhìn Ngu Vô Song, giống như là quên chuyện không vui lúc trước, trong lúc cô choáng váng liền tiến lên hai bước, ôm chặt cô vào trong ngực, bên môi nở nụ cười nhàn nhạt, mập mờ nói nhỏ: “Em thấy thế nào? So sánh với Lâm Vinh Gia em ghét, anh hợp mắt em hơn đúng không?”

56. Chương 55: Chương 55

57. Chương 56: Ba Trăm Vạn

Không chỉ Ngu Vô Song và Hoắc Cố Chi tan rã trong không vui, mà còn có cả Mạnh Thiếu Văn cùng Giản Uyển Linh.

Kể từ ngày Giản Uyển Linh khóc lóc bỏ Mạnh gia chạy về Giản gia, đã là chuyện của bốn năm ngày sau rồi, nhưng Mạnh Thiếu Văn không hề có ý định đến đón cô ta.

“Uyển Linh, con định thế nào đây? Thiếu Văn không nói muốn đón con về sao?” Chiều hôm đó, Giản An Dương rốt cục không nhịn được nữa, nhìn túi lớn túi nhỏ mà con gái vừa đi mua sắm mang về, đôi mắt tinh

nhuệ nhìn Giản Uyển Linh, trong mắt thoáng qua sự không đồng ý: “Con đã hai tám, chứ không còn là mười tám nữa. Còn búồng bình như vậy làm gì? Lúc nào cần thì nên mềm mỏng một chút, thì mọi chuyện mới êm xuôi được!”

Mấy ngày nay, sau khi Giản Uyển Linh về nhà, Mạnh Thiếu Văn đến một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cô ta, căn bản là không muốn giải thích.

Từ nhỏ cô ta đã ái một Mạnh Thiếu Văn, ngay cả chị ruột mình cũng dùng thủ đoạn tàn nhẫn để sát hại, mỗi nửa đêm gặp ác mộng tình dục, chẳng bao giờ cô ta có thể yên tâm thoải mái!

Người đàn ông mà cô ta yêu đến tận xương tủy lại lạnh nhạt với cô ta như vậy, Giản Uyển Linh dù có mặc sức mua sắm về tâm trạng cũng không tốt lên chút nào.

Cô ta mặc bộ đồ Channel, khuôn mặt không phấn son tái nhợt không chút máu, không còn bộ dạng nhu nhược như trước: “Ba, ba có biết rằng, trong lòng Thiếu Văn, còn còn không bằng một con tiện nữ!”

Người đàn ông kia là mơ ước của cô từ khi còn là thiếu nữ, vì anh ấy, cô ta đã cố gắng khiến mình trở nên hoàn mỹ hơn ưu tú hơn, để một ngày nào đó cô ta có thể chân chính theo đuổi bước chân của anh.

Năm đó cô ta phải dùng biết bao tâm tư mới có thể loại bỏ Giản Uyển Như, cuộc sống chưa an ổn được mấy năm, bây giờ lại xuất hiện một con tiện nữ khác, Thiếu Văn đã nói sẽ đối tốt với cô ta cả đời cơ mà! Sao bây giờ chuyện lại thành ra thế này?

Về mặt Chuông Tiểu Dung tươi cười đưa túi hàng cho người làm, thấy Giản Uyển Linh vẫn hồn siêu phách lạc, buồn buồn không vui, không khỏi cau mày oán trách: “Đừng nghe ba con nói linh tinh, hai đứa mới kết hôn mà Mạnh Thiếu Văn đã đối xử với con như vậy, nếu cứ để thế, sau này không phải sẽ càng tệ hại hơn? Mẹ nói cho con biết, không thể nuông chiều đàn ông, nếu không chỉ có con là người phải khóc thôi!”

Mua một đồng đồ trang sức cùng quần áo, Chuông Tiểu Dung tâm tình rất tốt, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng, nhưng vẫn chẳng dùng não để suy nghĩ.

Bà ta ngồi trên ghế sofa, uống hai ngụm trà hoa hồng, rồi lại tiếp tục dạy dỗ: “Con là hòn ngọc quý của Giản gia chúng ta, con lấy Mạnh Thiếu Văn là uất ức cho nó sao? Loại thái độ này, nếu con còn dung túng, thì cuộc sống sau này sao có thể vượt qua được!”

Chung Tiểu Dung sống trong cuộc sống hôn nhân không có hạnh phúc, ngoài mặt là quý phu nhân khiến bao người thèm thuồng khao khát, nhưng bị thương trong lòng thì nào ai biết được!

“Chuông Tiểu Dung, bà đang dạy hư con gái sao?” Giản An Dương lãnh lẽo liếc nhìn túi hàng xa xỉ đặt tổng góc phòng, trong mắt càng thêm không vui, dù có mặc hàng hiệu nhưng cũng không giấu đi được sự ngu muội trên người bà ta: “Việc quan trọng bây giờ là khiến Mạnh Thiếu Văn đón con gái về, nó là người đã có gia đình, cả ngày ở nhà mẹ thì còn ra thể thống gì?”

“Các người cũng giống nhau mà thôi!”, Chuông Tiểu Dung tức giận vô cùng, trong mắt của ông, bà ta nhìn thấy sự kinh miệt, điều này khiến cho bà ta rất căm tức, nhưng lại không dám phát tiết, chỉ đành tức giận nói: “TRước khi đính hôn, nó tìm mọi cách để yêu thương gái chúng ta, bây giờ lấy về nhà rồi, chưa được bao lâu đã có thái độ này. Sao có thể để cho Uyển Như nhà chúng ta chịu thua như vậy? Con bé là con gái ruột thịt của chúng ta, không thể để cho người khác khi dễ như vậy!”

Bà ta nói thì dễ nghe, nhưng Giản An Dương không lưu tình cười giễu: “Nếu bà đem một ít sức lực đem đi dạo phố mua sắm quần áo đặt lên người Giản Uyển Như và Giản Uyển Linh một chút, thì có lẽ bây giờ đã không có kết quả này rồi!”

Chị em nhà Giản gia năm đó tuyệt điểm yêu kiều đến mức nào? Mặc dù cả đời ông ta đều tiếc nuối không có con trai để kế thừa gia nghiệp, nhưng hai đứa con gái tài giỏi cũng khiến ông ta mừng rỡ.

Ông ta nghĩ sâu sa, bên môi giương lên nụ cười trào phúng nhàn nhạt, nghiêm nhiên là không để ý đến lời phân bua của vợ mình rồi.

Chuông Tiểu Dung nghe vậy, gó má lảng bóng nhất thời tái đi, vội vàng lên tiếng giải thích: “Ông trách tôi như vậy, sao không suy nghĩ lại chính mình đi. Ông đã làm tròn trách nhiệm của một người cha sao? LƯC

nào cũng lạnh lùng với con gái như vậy, bọn nó không phải con gái ông sao? Mỗi ngày tôi chỉ có thú tiêu khiển như vậy, ông còn muốn tước đoạt nó?”

Trong lúc hai người còn đang tranh cãi mãnh liệt, nói xong lời cuối cùng, những chuyện ngày xưa cũng bị lôi ra.

Giản Uyển Linh thật ra đã sớm tập thành thói quen, nhưng lần này tai họa là cô, mặt mũi cô ta biến sắc, không để ý đến bị thương trong lòng, phần nộ gào lên: “Ba mẹ, lúc nào rồi mà hai người còn gây gổ như vậy? Chỗ ngồi của con cũng sắp không giữ được rồi, nếu con và anh Thiếu Văn tan vỡ, việc làm ăn giữa hai nhà cũng sẽ chẳng tốt đẹp gì đâu”.

Năm năm nay Giản Uyển Linh luôn kiên trì dưỡng bệnh, nên không trở lại kinh doanh, nhưng chuyện nên hiểu cô ta vẫn hiểu nhưng chỉ là giả vờ hồ đồ mà thôi.

Trong lòng cô ta một lòng nghĩ muốn giúp Mạnh Thiếu Văn đảm đương việc nhà, để anh bên ngoài phấn đấu, cô ta ở nhà “Tụ hồng thiên hương”. Nhưng cuộc sống vẫn thường thực tế, những mộng tưởng trước khi kết hôn một chút cũng không tồn tại.

“Không giữ được là đáng đời con”, BỊ Giản An Dương coi thường, nay lại bị con gái quát lại, Chuông Tiểu Dung không nhịn được nữa, bà ta đứng vụt dậy, đi đến bên cạnh Giản Uyển Linh, lạnh nhạt nhìn cô ta chằm chằm, “Con xem con bây giờ đi, dạo phố cả buổi chiều, bây giờ lại trưng ra vẻ mặt như oán phụ ấy, ai có thể chào đón con? Đàn ông đều là động vật cảm nhận bằng cảm giác, đến tâm tình của mình cũng không biết điều chỉnh thì người đàn ông nào coi trọng con?”

Đứa con gái này của bà ta đúng là cô dụng, vì tình yêu mà trở nên như vậy, đàn ông đều là những kẻ vô tình vô nghĩa, phụ nữ càng ngã sâu thì càng không có đường về, chẳng thà sinh con trai rồi giữ vững chỗ ngồi trong nhà họ Mạnh còn thực tế hơn.

Chính bà ta không phải là một bằng chứng sống sao? Nếu năm đó bà ta ngu muội, tự đâm đầu vào cạm bẫy dụ dỗ mà Giản An Dương giăng ra thì hiện tại bà ta cũng không thể thảm đến mức này!

Đột nhiên Chuông Tiểu Dung ép tới gần, khiến Giản Uyển Linh lùi về sau hai bước, giọng nói lạnh lùng của bà ta khiến Giản Uyển Linh đột nhiên run lên.

Chẳng lẽ tư thái của cô ta thật sự quá thấp, nên mới khiến anh Thiếu Văn bàng quan?

“Uyển Như, con phải nhớ, con là Giản gia đại tiểu thư, dù thế nào vẫn có Giản gia để dựa vào. Mạnh Thiếu Văn không có tư cách đối xử với con như vậy”. Không khí ngột ngạt trong nhà khiến lòng mày Giản An Dương cau lại, ông ta đột nhiên đứng dậy, nói từng chữ cực kỳ nặng nề.

“Lần này, ba sẽ giúp con gọi điện cho Mạnh Thiếu Văn, bảo nó đến đón con về. Nhưng lần sau ta hi vọng sẽ không còn chuyện này nữa, con đừng chỉ biết trốn tránh. Con đã quên phong thái năm đó của con rồi sao? Trong lòng ta, con vẫn mãi là con gái của Giản An Dương ta”.

Đứa con gái này của ông ta cái gì cũng tốt, chỉ có điều là quá coi trọng tình yêu, người như vậy không thể làm chuyện đại sự, cho nên ông ta mới đồng ý không để cô ta trở về Giản thị làm việc.

Mặc dù không tán thành cách làm của cô ta, nhưng chuyện đã xảy ra, người cũng đã chết nhiều năm như vậy, còn có thể làm gì được nữa.

Hơn nữa cô ta là con gái đánh chính ngôn thuận của ông ta, con gái ông ta có thể nhu nhược nhưng không thể mềm yếu, nếu không thì nó chẳng còn giá trị gì hết!

Giản Uyển Linh mấy ngày này quả thật vì chuyện này mà phiền chán, bây giờ bị Giản An Dương nhắc như vậy, thân thể mềm mại của cô ta run lên, đầy mắt thoáng qua một tia âm u, chợt hiểu rõ hơn rất nhiều: “Cám ơn ba, con hiểu, mình là người của Giản gia, không thể để một người phụ nữ hạ lưu đánh bại được”.

Trong khi nói chuyện, trong đầu cô ta thoáng qua một tia sáng, chán nản lúc trước lập tức biến mất, “Ba mẹ, con đi lên sắp xếp quần áo trước, lúc này con đã hiểu rồi, con nhất định sẽ sống với anh Thiếu Văn thật tốt, sẽ không làm mất mặt ba mẹ đâu”.

Thấy cô ta vui mừng hơn hở như thế, Giản An Dương cũng vui vẻ gật đầu một cái, “Được, con lên trước đi, đi dạo bên ngoài lâu như vậy chắc cũng mệt mỗi rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi”.

Giản Uyển Linh nghe vậy, mím môi nhu hòa đáp một tiếng, sau đó thút tha duyên dáng lên lầu, chỉ là khi xoay người, nụ cười trên môi cô ta hoàn toàn thu lại, thay vào đó là nụ cười lạnh khát máu.

Có một câu của ba đã đánh thức cô ta, cô ta là con gái của Giản An Dương, cô ta có gia thế vững chắc để dựa vào, mặc dù anh Thiếu Văn không yêu cô ta thì cũng không dám vứt bỏ cô ta.

Về phần Ngu Vô Song, cô ta cũng chỉ ả đàn bà có hình dáng giống cô ta thôi, cô ta ngay cả chị em ruột thịt cũng giết, thì một Ngu Vô Song đến gia thế cũng không có thì có là gì?

Sau khi cô ta vào phòng, không thể chờ được nữa vội lấy điện thoại từ trong túi xách Dior ra, đầu ngón tay run run bấm dãy số quen thuộc.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, trên mặt Giản Uyển Linh hiện lên nụ cười quỷ dị, ánh mắt âm trầm u tối, giọng nói trầm thấp vang lên: “Lưu Quyền, giúp tôi giết một người phụ nữ, tôi cho ông ba trăm vạn!”

58. Chương 57: Hai Người Đánh Nhau, Bắt Đầu Nghi Ngờ

Giản Uyển Linh chưa bao giờ nường tay, sinh ra trong một gia đình như thế, coi giao tiếp như bữa cơm thường thì có gì khó? Cũng chỉ có con nhỏ Giản Uyển Như kia mới ngu như lợn, lúc cô nhận lời làm bạn gái của Thiếu Văn ở đại học năm nhất thì cô (GUL) đã nghĩ cách loại bỏ cô ta rồi.

Lưu Quyền bên kia nghe vậy, giọng nói hơi dừng một chút rồi cười: “Theo lý thuyết thì chuyện cô Giản dặn dò, tôi có chết cũng không chối từ. Chỉ có điều cô cũng biết rồi đấy, bây giờ bên Bắc Kinh đang họp, quân rất nghiêm, gây án như vậy không phải là phong cách của tôi!”

Người đàn ông này là nhân vật tiêu biểu nhất đại diện cho thế lực đen tối của Nam Giang, trên tay có rất nhiều đất, Giản Uyển Linh cũng có chút giao tình với hắn, bọn họ là bạn học tiểu học, camera ở hầm đậu xe Hằng Viễn năm đó cũng là do hắn làm.

“Bốn trăm vạn!” Giản Uyển Linh hiểu rất rõ bản chất của hắn, biết rõ hắn là công phu sư tử ngoạm nhưng cô ta vẫn cam tâm tình nguyện giao dịch, dù sao bây giờ việc diệt trừ Ngu Vô Song thật sự rất quan trọng với cô ta.

“Tôi đánh giá cao tính cách dứt khoát này của cô!” Trong điện thoại, tiếng cười của Lưu Quyền càng lớn, nhưng cuối cùng hắn vẫn từ chối: “Nhưng lần này vấn đề không phải là có tiền hay không, cô Giản và tôi quen nhau lâu vậy, chút chuyện nhỏ này....”

“Năm trăm vạn!” Hắn chưa nói hết đã bị Giản Uyển Linh lạnh giọng cắt đứt, cô ta cố ý hạ thấp giọng, nhúu chặt đôi mày kẻ đen, đáy mắt lạnh lẽo: “Lưu Quyền, anh đã hài lòng với số này chưa? Giản Uyển Linh tôi có tiền, chỉ cần anh giúp tôi làm xong chuyện này, anh còn sợ tôi sẽ bạc đãi anh sao?”

Thật ra thì không phải tiểu thư nhà giàu nào cũng giàu có, có tiền thì cũng chỉ là trong nhà có tiền thôi, hơn nữa họ cũng chỉ được lấy tiền tiêu vật.

Nhưng Giản Uyển Linh thì khác, hàng tháng cô ta không chỉ được tiền tiêu vật, bởi vì Mạnh Thiếu Văn ấy nấy, phương diện tiền tài rất hào phóng với cô ta.

Nhất là sau khi cô ta giả trang thành Giản Uyển Như, cô ta trở thành cổ đông lớn thứ hai của Giản thị sau Giản An Dương, hoa hồng hàng năm của công ty rất cao, mặc dù mấy năm không giao tiếp thì cũng không có ai dám khinh thường cô ta.

“Được! Có những lời này của cô Giản thì Lưu Quyền tôi không màng sống chết cũng đáng!” Thấy thái độ cô ta kiên quyết, Lưu Quyền cũng không khách sáo dối trá, hắn cười hỏi: “Không biết lần này là ai không có mắt trêu chọc phải cô Giản vậy?”

“Vợ chưa cưới của Hoắc Cố Chi!” Giản Uyển Linh đứng bên cửa sổ, nhìn đám cây xanh trong vườn hoa dưới lầu, đáy lòng dâng lên sự thù hận: “Tôi muốn băm cô ta làm trăm mảnh, thủ đoạn càng ác độc thì tiền của anh càng nhiều.”

Rõ ràng là một cô gái mềm mại yếu đuối, nhưng lời nói lại khiến người ta rợn cả tóc gáy, cho dù Lưu Quyền là đàn ông sinh sống trên lưỡi dao cũng không dám khinh thường cô ta, nghe cô ta nói như vậy, hấn cất giọng: “Có phải cô gái xuất hiện trong bữa tiệc đính hôn của cô không? Cô Giản cứ yên tâm, tôi sẽ làm tốt, không để người ta bắt được nhược điểm gì đâu.”

Giọng của người đàn ông trầm thấp, mơ hồ lộ ra sự thâm tà: “Cô cũng biết rồi, tôi có rất nhiều đàn em, cứ phải mấy đứa đi cưới con quỷ nhỏ đó thì nó còn sống được không!”

Cách làm như thế khiến Giản Uyển Linh rất hài lòng, cô ta mỉm cười: “Được, rất tốt! Tôi chính là muốn cô ta bị người ta làm nhục!”

Cô ta không phải rất thích cao ngạo xuất hiện trước mặt mọi người sao? Cô ta (GUL) nhất định sẽ đập cái tính khí cao ngạo ấy xuống.

Hừ. Đây chính là cái giá cho việc quyến rũ người đàn ông của cô ta (GUL) nàng quyến rũ chàng nam nhân giá cao, đừng tưởng có khuôn mặt giống cô ta là có thể đầu độc anh Thiếu Văn.

.

“Đại ca, anh thật trâu bò, ở trong điện thoại mà cũng có thể cò kè mặc cả như vậy, lại còn có thể kiếm được nhiều tiền như thế nữa!” Lưu Quyền vừa cúp điện thoại, thằng em bên cạnh đã bắt đầu khen ngợi: “Đại ca, người có tiền có khác, tùy tiện ném ra năm trăm vạn mà chẳng có chút đau lòng nào!”

Lưu Quyền ba mươi tuổi đầu vóc người cường tráng, chưa nói tới đẹp trai, trên người hắn đã có một loại khí chất thâm trầm hung hãn dọa được rất nhiều người. Mặc dù không thể so sánh với Mạnh Thiếu Văn hay Hoắc Cố Chi là nhân trung long phượng, nhưng cũng có một loại hung dữ riêng.

Hôm nay hắn cũng có một vùng trời của riêng mình ở Nam Giang, thật ra khi còn bé nhà hắn cũng rất khá giả, chỉ có điều giữa đường sa sút, thôi học từ rất sớm, nhận cha nuôi mới có thể tiế“Đúng vậy, đúng vậy, xem ra con quỷ nhỏ này rất có tiền. Đại ca, làm xong đơn hàng này, chúng ta có nên uy hiếp cô ta, lừa cô ta đưa nhiều tiền hơn không?” Trong đại sảnh, không ít anh em cũng rối rít bàn luận.

“Lừa cái rắm.” Lưu Quyền nghe vậy, sắc mặt tối sầm lại, đá một phát vào tên đang đứng trước mặt hắn: “Tao nói cho chúng mày biết, đừng nên đặt chủ ý lên cô ta. Người phụ nữ này không chỉ có lòng dạ hiểm độc mà ra tay cũng cực kỳ tàn nhẫn, chúng mày nghĩ uy hiếp cô ta một chút thì cô ta sợ sao? Không chừng cô ta còn lật lại chúng mày ý!”

Trong lúc nói chuyện, hắn chợt nghĩ đến giọng điệu hận thù trong điện thoại của cô ta, bàn tay hắn bỗng nắm chặt, híp mắt ra lệnh: “Buôn bán lớn đã tới rồi, tất cả đều phải lên tinh thần cho tao, phải người theo dõi vợ chưa cưới của Hoắc Cố Chi, lần giao dịch này mà thành thì đủ cho chúng mày sả lảng một thời gian đấy!”

Lời này vừa nói ra, mấy chục người đàn ông tụ chung một chỗ đều trợn to mắt, đáy mắt thoáng qua sự tham lam, không khỏi trầm trồ khen ngợi, tinh thần minh mẫn.

Thấy vậy, Lưu Quyền hài lòng gật đầu, dặn dò một lượt, đợi đến khi mọi người rời khỏi hết thì nụ cười trên mặt hắn mới nhạt đi. Nghĩ đến chuyện giao dịch cùng cô ta, hắn không khỏi nhếch môi thâm trầm nở nụ cười.

Mạnh Thiếu Văn ơi Mạnh Thiếu Văn, mày không phải tự xưng là chính nhân quân tử sao? Người bên gối mày mất hết tính người như thế, nếu mày mà biết thì sẽ có vẻ mặt thế nào nhỉ?

.

Một chữ tình khiến người ta hồn khiên mộng nhiều [1] dứt bỏ không được, Mạnh Thiếu Văn là một người đàn ông chung tình cho nên bây giờ anh ta vẫn đang phiền não vì quan hệ của mình với Giản Uyển Linh.

[1] Việc làm cho người ta ngày đêm không yên.

“Thiếu Văn, ra ngoài chơi đi, cậu không thể nề mặt chút à?” Đêm khuya, trong ánh đèn vàng dịu dịu, Lãnh Tĩnh Bách thấy Mạnh Thiếu Văn vẫn nản chí, không nhận được liền nói. Anh ta khoác vai anh, trên mặt nở nụ cười hài hước: “Biết cậu là một người si tình, không ở cùng phòng với cô ta thôi mà, cậu làm gì phải bày cái bộ mặt ấy ra chứ!”

“Được được! Tĩnh Bách nói không sai, Thiếu Văn, không phải tớ có ý gì đâu, nhưng mà ra ngoài thì thả lỏng chút đi! Cậu trưng cái mặt lạnh lùng ấy ra khiến các cô gái đều sợ chạy mất rồi kia kìa!”, Mạnh Thiếu Văn quả thực nổi tiếng là giữ mình trong sạch, nhưng tin tức quan hệ của anh ta và Giản Uyển Linh tan vỡ trong hội trường đã lan ra rất nhanh, hơn nữa nhân vật chính trong câu chuyện cũng không lên tiếng phủ nhận khiến những người bạn thân của anh ta cũng không hiểu rõ chuyện này.

“Mạnh tổng, chẳng lẽ em không đủ xinh đẹp, phục vụ không đủ tốt nên anh mới không muốn gặp em?” Người phụ nữ ngồi bên cạnh Mạnh Thiếu Văn cũng khá xinh đẹp, gương mặt trái xoan, nét đẹp theo kiểu cổ điển, so với những người phụ nữ ăn mặc hở hang khác thì cô ta có quy tắc hơn nhiều, nhu mì điềm đạm ngồi đó, không khác gì những khuê nữ đoan trang

Chỉ là trời sinh cô ta đã có giọng nói như trẻ con, lúc này mở miệng, giọng nói mềm dẻo càng mê người hơn.

Loại chuyện như thế này không phải Mạnh Thiếu Văn chưa từng gặp qua, dù sao ngồi trên địa vị cao, mặc kệ có làm ăn buôn bán nghiêm chỉnh hay không, thì vẫn luôn xuất hiện những trường hợp như thế này, cho nên, trước kia nói chuyện làm ăn, ra vào những nơi như này là chuyện bình thường.

“Không, cô rất đẹp!”, không biết là do mấy ly rượu, hay là do ánh đèn mập mờ bên trong, mà Mạnh Thiếu Văn cảm thấy như mình đã say, anh ta lắc đầu một cái, khuôn mặt lạnh lùng thường ngày giờ đây cũng bớt đi rất nhiều.

Khó có người phụ nữ nào được anh ta khen là xinh đẹp, hai người đàn ông trong phòng bao sợ đến ngay người, Chu Minh Lăng nhanh ý, cười cười nói: “Ồ ồ, Tổng giám đốc Mạnh của chúng ta lại có thể khen một người phụ nữ xinh đẹp sao, không phải mặt trời mọc đằng tây rồi chứ? Dao Dao, em còn không mau mời rượu Tổng giám đốc Mạnh, nhận được lời khen ngợi của cậu ấy, sau này em chắc chắn sẽ nổi tiếng rồi!”

So với vẻ tuấn lãng tĩnh bách của Mạnh Thiếu Văn, Chu Minh Lăng cũng chẳng thua kém gì, anh ta là con trai độc nhất trong nhà, ở trên còn có bốn chị gái, quả nhiên là cục cưng bảo bối.

Khi nhà họ Chu còn đang thất vọng vì không có con trai, thì bà Chu đúng tròn bốn mươi lăm tuổi mang thai anh ta, cả nhà họ Chu từ trên xuống dưới ai nấy đều vui mừng hơn hớn.

Cho nên từ khi anh ta sinh ra đều thừa hưởng hết những vinh hoa phú quý, từ trước đến nay chỉ có người khác theo anh ta, chứ chưa từng có ai dám đến gây sự với anh ta.

Không nói đến gia thế của nhà họ Chu, bốn người chị của anh ta bây giờ đều gả cho những người có máu mặt, không phải loại mà người bình thường có thể trêu trọc nổi.

Mạnh Thiếu Văn quả thực thường tới đây, nhưng chuyện cơ bản nhất lại chẳng bao giờ chịu làm.

Những người đàn ông kia mấy năm nay vẫn lấy làm lạ, chẳng lẽ Mạnh Thiếu Văn chính trực huyết khí sôi trào, luôn giữ mình trong phương diện phụ nữ!

Ôm thái độ không tin, mọi người không ít lần thử dò xét anh ta, nhưng kết quả cuối cùng đều là thất bại.

Anh ta từng tổn thương Uyển Như chỉ vì người phụ nữ khác, nên không bao giờ anh ta cho phép mình tổn thương cô thêm một lần nữa. Chủ yếu nhất là từ chuyện năm ấy, Uyển Như mất trí nhớ, lúc nào cũng có cảm giác không an toàn, yếu ớt như một đứa bé, anh ta cũng hết cách rồi, chỉ có thể tận lực hạn chế đi xa giao để đến bệnh viện cùng cô.

Nhớ lại chuyện cũ khiến Mạnh Thiếu Văn khổ sở, thật ra khi đó anh ta cũng cảm thấy có chút xa lạ với Uyển Như, anh ta thích Uyển Như, không chỉ đơn giản bởi dung mạo suất sắc, mà còn vì tính tình thiện lương mềm mại có thể cùng anh ta “vợ chồng hòa hợp”.

Đột nhiên bây giờ Uyển Như trở nên như vậy, dù thế nào anh ta cũng không thể tìm lại cảm giác năm đó, nhất là khi Ngu Vô Song đột nhiên xuất hiện, càng làm khiến anh ta cảm thấy khó chịu.

Trong lúc anh ta đang muốn lấy tay rót rượu, một bàn tay trắng nõn như tuyết đột nhiên vươn ra.

Thanh Dao, cũng chính là con át chủ bài của Mị Sắc, Đường Thanh Dao bưng ly rượu đến trước mặt anh ta, nhếch đôi môi đỏ mọng, ôn nhã cười: “Cảm ơn Tổng giám đốc Mạnh đã khích lệ, Thanh Dao yếu liễu đào tơ, không nhận nổi lời khen này của Tổng giám đốc Mạnh”.

Mị Sắc là nơi ăn chơi nổi tiếng của chốn Nam Giang, là sản nghiệp của nhà họ Chu, Đường Thanh Dao là con át chủ bài mà Chu Minh Lăng phải tốn bao nhiêu tiền của mời từ nơi khác đến, rất thú vị. Không phải là dạng con gái phần son bình thường, mà là học sinh xuất sắc của học viện mỹ thuật ở Nam Giang, còn là một tài nữ.

Giờ phút này, khuôn mặt cô ta đỏ hồng mời rượu Mạnh Thiếu Văn, khiến hai người bên cạnh cười mập mờ.

Mạnh Thiếu Văn nhìn cô ta chằm chằm, cũng không cự tuyệt, mà đưa tay nhận lấy, sau đó ngửa cổ uống cạn

“Phi...”, thấy vậy, Lãnh Tĩnh Bách không khỏi nhếch môi cười, “Thế là đúng rồi, đã ra ngoài chơi cần gì quan tâm nhiều như vậy? Đúng là sức quyến rũ của Thanh Dao quá lớn, có thể khiến Tổng giám đốc Mạnh không hiểu phong tình phải nhận lấy rượu.

Bên cạnh ba người đàn ông đều có một người phụ nữ xinh đẹp, Chu Minh Lăng đã chơi đủ, bây giờ người mềm oặt, mặc cho người đẹp xoa bóp giúp mình.

Anh ta tà mị híp đôi mắt đen, cười nhẹ nhìn Mạnh Thiếu Văn đang uống rượu, chợt lên tiếng hỏi: “Thiếu Văn, chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy rồi, cậu nói cho tớ nghe đi, cậu với vợ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hay bên ngoài cô có người khác hay sao mà khiến sắc mặt cậu kém như vậy?”

Không nên trách anh ta nghĩ nhiều, chủ yếu là người anh em này của anh ta quá mức cao quý rồi! Đàn ông đi xa giao bên ngoài ít nhiều gì cũng phải chơi đùa một chút, nhưng Mạnh Thiếu Văn lại khác, lúc nào cũng bày ra bộ dạng cấm dục, người nào không biết còn tưởng cậu ta ở phương diện kia không được chứ?

Bây giờ người đàn ông yêu vợ như mạng lại bị đồn ra những tin tức không hay, nếu không phải Giản Uyển Như có vấn đề, anh ta hoàn toàn không nghĩ ra lý do gì khiến Mạnh Thiếu Văn luống cuống như thế.

“Một câu không phải cô ấy bên ngoài có người khác”. Khiến Lãnh Tĩnh Bách không nhịn được cười ha ha, ngay cả Mạnh Thiếu Văn sắc mặt lãnh trầm cũng thay đổi sắc mặt.

Anh ta chợt ngước mắt, cau mày nhìn Chu Minh Lăng, tỉnh táo nói: “Đừng có nghĩ nhiều, Uyển Như không có ai cả”.

“Hả? Cô ấy không có, chẳng lẽ cậu có?” Ngón tay trắng nõn của người đẹp đưa một quả dâu tây, Chu Minh Lăng há miệng nuốt vào, đầu lưỡi còn quét qua ngón tay của cô gái kia.

Người đẹp ngượng ngùng đỏ bừng mặt, đánh Chu Minh Lăng một cái, nũng nịu nói: “Ghét!”

“Không phải đều nói, đàn ông không hư, phụ nữ không yêu sao? Anh như vậy chẳng lẽ em không thích?” Chu Minh Lăng cười đùa với người đẹp trong ngực, nhướn mày chê ghẹo Mạnh Thiếu Văn: “Thiếu Văn, cậu cũng đừng nên như vậy. Cái gì cần buông thì vẫn nên buông, cậu cần gì phải tự làm khổ mình nhiều năm như vậy chứ. Quả thật năm đó Uyển Như vì cậu mới bị thương, nhưng cậu bồi thường nhiều năm như vậy còn chưa đủ? Kết hôn không phải trò đùa, cậu thật sự đã suy nghĩ kĩ?”

Trong buổi lễ đính hôn kia, vừa đúng lúc anh ta đi công tác nước ngoài nên không thể về, nếu không anh ta đã nói với bạn, hôn nhân và yêu đương hoàn toàn không giống nhau.

Như bọn họ bây giờ, muốn chơi thế nào ai dám quản? Nhưng kết hôn rồi, bên cạnh luôn có vợ quản thúc, kè kè bên người không tha.

Hơn nữa một người như Giản Uyển Như sống cuộc sống con nhà giàu càng khiến người ta ghen ghét, dựa vào gia thế bản thân hơn người, cuộc sống này cảm thấy quá nhàm chán, liền lôi chuyện gia đình ra nói.

“Khụ khụ, cậu có chừng mực tí đi!”, Lãnh Tĩnh Bách và Mạnh Thiếu Văn mới thực sự là bạn thân, Chu Minh Lăng chỉ là bạn cấp ba của Mạnh Thiếu Văn.

So với Chu Minh Lãng không biết giữ miệng, Lãng Tĩnh Bách bình ổn hơn nhiều, mặc dù biết rõ chuyện đã xảy ra nhưng anh ta cũng không nói thẳng: “Minh Lãng, cậu nói ít một hai câu đi, Thiếu Văn không phải người hồ đồ, chuyện tình cảm chẳng ai nói trước được điều gì, chỉ có thể dựa vào chính mình thôi!”

Chu Minh Lãng cũng biết Giản Uyển Như, ở trong thành phố này có ai không biết phong thái của hai chị em nhà họ Giản?

Chỉ là đối với những người con gái như thế này, từ trước đến giờ anh ta đều gần mà xa, phụ nữ đều giống nhau, anh ta cũng không cảm thấy những thiên kim tiểu thư cao quý so với những người phụ nữ kiêu mị mà anh ta thường gặp vào ban đêm khác nhau ở chỗ nào.

Nếu như Giản Uyển Như trước khi mất trí nhớ khiến anh ta bài xích thì Giản Uyển Như hiện tại khiến anh ta chán ghét, cũng không biết vì sao mà Thiếu Văn còn có thể ngã vào? Chẳng lẽ trên đời này hết phụ nữ rồi hay sao?

Hai người đàn ông một xương một họa, ngược lại chính chủ cũng không lên tiếng, chất lỏng lạnh lẽo dần trôi xuống cổ họng, nhưng không áp chế được ngọn lửa đang bùng cháy trong tim anh ta.

Mạnh Thiếu Văn không phải không biết mình và Giản Uyển Như có vấn đề, chỉ là áy náy nhiều năm qua đã trở thành hòn đá trong ngực, cho nên anh ta không thể nói nặng với cô dù là một câu. Cho nên anh ta vẫn luôn lựa chọn lảng tránh, chiều nay bố vợ đã gọi điện, bảo anh ta đến đón Uyển Như.

Đón về rồi thì sao chứ? Giữa bọn họ còn có vướng mắc, lần này không giải quyết, lần sau vẫn sẽ tiếp diễn.

“Dựa vào chính mình? Ha Ha, cậu đang nói cái gì vậy không biết được nữa, nói dễ nghe thì là ý thức trách nhiệm, nói khó nghe thì chính là khó chịu!” Chu Minh Lãng từ nhỏ đã được nuông chiều, đối với những người anh em này, anh ta cũng chẳng biết nói gì thêm: “Thiếu Văn, cậu nói thật đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trước đây không phải cậu rất yêu Uyển Như sao, sao bây giờ lại thành ra thế này?”

Đừng trách anh ta suy nghĩ nhiều, thật sự người đàn ông này trước đây quá mức si tình, bây giờ cậu ta lại lạnh lùng như vậy, vợ cũng đã bỏ về nhà mẹ rồi mà chẳng có ý đến đón, thật sự là khiến người ta khó hiểu.

Sau khi Uyển Như mất trí nhớ thì rất sợ gặp người lạ, lúc cứu cô lên bờ thì cô chỉ còn nửa cái mạng, uống nhiều nước biển như vậy làm giọng cô cũng biến đổi.

Nhưng mà những thứ này cũng không có vấn đề, anh có thể tiếp nhận cô dù cô mất trí nhớ hay biến đổi giọng nói, 3T of DLQĐ/ thứ anh không có cách nào tiếp nhận là tính tình của Uyển Như hiện tại.

Mất trí nhớ có thể hoàn toàn thay đổi một người? Làm cô trở nên xa lạ?

Lãng Tĩnh Bách từng nghe anh nói những lời này, cho nên anh ta khá bình tĩnh.

Nhưng Chu Minh Lãng lần đầu tiên biết, anh ta kinh ngạc mà trợn to con ngươi, đáy mắt khó nén mà xuất hiện tia sáng sắc: “Cậu nói gì vậy? Cậu đừng nói với tôi là cậu yêu Giản Uyển Như trước kia, cậu không yêu Giản Uyển Như sau khi mất trí nhớ?”

Anh không hiểu loại chuyện ngược luyến tình thâm gì đó, tuy hồi tiểu học anh ta đã bắt đầu yêu đương, cho đến bây giờ cũng không biết qua lại với bao nhiêu cô gái, nhưng anh ta chưa từng gặp tình huống như thế.

Nhìn người đàn ông đối diện lộ ra vẻ nặng nề, Chu Minh Lãng rất không phúc hậu nở nụ cười: “Thiếu Văn, thật ra thì tôi rất tò mò, bộ dáng hai viên ngọc trai của nhà họ Giản giống nhau y như đúc, làm cho người ta không phân biệt ra được. Năm đó sao cậu lại chọn người chị, chẳng lẽ cậu không có tình cảm với cô em sao?”

Không phải anh ta chưa thấy sinh đôi, nhưng chị em nhà họ Giản giống nhau như đúc thật sự làm cho người ta ngạc nhiên.

Thật ra thì anh học trung học ở Nam Giang mấy năm, nhưng mỗi lần nhìn thấy hai chị em thì không phân rõ, cũng không biết tại sao Thiếu Văn có thể phân biệt rõ ràng?

Lời này vừa nói ra, khiến khuôn mặt Mạnh Thiếu Văn trắng bệch, nhưng ánh đèn bên trong phòng khá ảm đạm nên không ai chú ý.

Chuyện này đã để lại nỗi đau trong lòng anh, nếu năm đó anh không làm ra chuyện khốn nạn như vậy, thì mọi chuyện bây giờ sẽ khác?

Nếu Uyển Như không mất trí nhớ vì anh, thì bây giờ bọn họ đang cãi nhau, cũng không có cục diện như ngày nay!

“Tôi nói thật, vợ của cậu cái gì cũng tốt, rất nhã nhặn, lịch sự và dịu dàng. Đổi lại là tôi, tôi khá thích Giản Uyển Linh hơn, vừa thông minh vừa lạnh lùng, năm đó tuổi còn trẻ mà đã làm việc một cách xuất sắc ở Giản thị!” Bên cạnh playboy như Chu Minh Lăng thì không thiếu người phụ nữ, anh ta đã thấy hầu hết các kiểu người đẹp.

Cho nên bọn họ không thích con gái nhà quyền quý lại đang hoang, loại con gái ngược lại mới có thể hấp dẫn bọn họ.

Năm đó, Giản Uyển Linh không phải loại cô gái như vậy, rõ ràng nhu nhược tinh khiết, nhưng lại làm ra chuyện làm người ta rớt mắt kính, cô ta có tính tình sôi nổi, tỏa sáng, khác với nét đẹp lạnh lùng của Giản Uyển Như. Có lẽ mọi người tôn cô gái như Giản Uyển Như lên làm nữ thần, nhưng anh ta cảm thấy cô bé Giản Uyển Linh sống động hoạt bát như vậy sẽ làm cuộc sống trở nên thú vị.

Hơn nữa, mỗi lần cô bé kia nhìn thấy Thiếu Văn đều thẹn thùng e lệ, nghĩ tới đây, trong mắt Chu Minh Lăng lóe lên tia hứng thú nhàn nhạt, nhìn chăm chú vào mắt Mạnh Thiếu Văn, không khỏi hiện ra tia mập mờ: “Thiếu Văn, nói thật, năm đó sao cậu phân rõ chị em nhà họ Giản vậy? Tôi nhớ không lầm thì Giản Uyển Linh cũng yêu cậu, phải không? Mỗi lần cậu đến tìm chị gái mà gặp cô ta, cô ta đều xấu hổ. Cô bé bình thường kia cũng không.”

“Minh Lăng!” Anh ta còn chưa nói hết lời đã bị Lãnh Tĩnh Bách cắt đứt, Thiếu Văn chỉ im lặng không lên tiếng, nhưng anh ta (LT không nhìn nổi nữa).

Vị thiếu gia này là quen làm theo ý mình, căn bản không suy nghĩ đến cảm nhận của người khác, hơn nữa sau khi anh ta tốt nghiệp trung học liền ra nước ngoài du học, nào biết tình cảm nồng nàn của Thiếu Văn và Giản Uyển Như: “Cậu không nói chuyện không ai nói cậu cảm đâu, Thiếu Văn lại không hỏi cậu về chuyện của Giản Uyển Linh, đang yên đang lành mà cậu nói về cô ta làm cái gì?”

Người phụ nữ kia tâm kế thâm trầm, thật ra thì anh cũng biết cô ta thích Thiếu Văn từ sớm, nhưng không ngờ, cô sẽ to gan như vậy, người phụ nữ dám sát hại chị gái ruột, còn có cái gì gọi là lương tâm?

Chu Minh Lăng bị “điểm danh” không hiểu gì, anh ta nhún nhún vai, trên khuôn mặt tuấn tú treo một nụ cười nhạt: “Tĩnh Bách, thật ra thì cũng có lúc tôi không đồng ý với quan điểm của các cậu, hai chị em nhà họ Giản cùng nhau rơi xuống biển, cuối cùng Giản Uyển Như còn sống, tôi không biết cô ta may mắn hay thủ đoạn cao siêu đây!”

Đang nói chuyện, anh ta liếc mắt nhìn Mạnh Thiếu Văn trầm mặc không nói chăm chăm: “Thiếu Văn, chúng ta đều là anh em tốt nhiều năm, tuy những năm trước tôi ở nước ngoài du học, không thường xuyên gặp mặt nhau, nhưng vẫn có tình nghĩa. Người vợ xinh đẹp của cậu không phải là người đơn giản, cô ta biết cậu ấy nảy với cô ta nhiều năm như vậy, cô ta sẽ ngồi vững cái ghế thiếu phụ nhân Mạnh, cậu nhìn lại cậu bây giờ đi, khí phách đàn ông đâu rồi, hoàn toàn là một thê nô (*).”

(*) Thê nô: nô lệ của vợ, thấy dễ nguyên hay hơn.

Giản Uyển Như không đơn giản?

Lời này vừa nói ra, Lãnh Tĩnh Bách không khỏi giễu cợt, anh ta vỗ bả vai người đàn ông bên cạnh, trên mặt mang nụ cười hài hước: “Minh Lăng, cậu lầm rồi. Người trong nhà Thiếu Văn là cô gái yếu đuối trời gà không chặt, bộ dáng cô ta vẫn lạnh lùng, kiêu ngạo như trước, hiện tại thân thể cũng không được tốt. Đối với cô ta mà nói, Thiếu Văn chính là trời của cô ta, là Thiếu Văn nắm chắc cô ta trong lòng bàn tay mới đúng.”

Hai viên ngọc trai của nhà họ Giản đúng là rất nổi tiếng, nhưng điều làm cho người ta kinh ngạc là tuy bộ dáng hai người giống hệt, nhưng đường đi lại khác nhau hoàn toàn.

Giản Uyển Linh rất có thủ đoạn, chưa tốt nghiệp thì đã thực tập ở Giản thị. Mà Giản Uyển Như sống trong cuộc sống như tranh vẽ, cô như sinh ra từ nghệ thuật, đúng là rất xinh đẹp, nhưng không nhiễm khói lửa nhân gian, làm cho người ta có cảm giác xa cách.

Nếu nói Giản Uyển Linh có âm mưu từ trước, anh ta (LT chắc chắn tin, nhưng Giản Uyển Như? Anh ta không thể tin. Theo anh, người phụ nữ như cô là loại thanh cao, khinh thường việc tranh đoạt danh lợi.

“Tình Bách, cậu không thể hiểu hết người phụ nữ!” Chu Minh Lăng liếc Lãnh Tình Bách một cái, nói hết đạo lý này đến đạo lý khác: “Người phụ nữ bình thường đều khẩu thị tâm phi. Hai viên ngọc trai của nhà họ Giản mâu thuẫn không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhưng cuối cùng người Thiếu Văn yêu còn sống, chẳng lẽ cô ta phúc lớn mạng lớn? Tôi không tin.”

Càng nói anh ta càng cảm thấy có lý, có loại cảm giác thỏa mãn sau khi phá án: “Hơn nữa a, cô ta không phải mất trí nhớ sao? Nói không chừng bên trong còn có ẩn tình! Vừa biến đổi giọng nói, lại vừa mất trí nhớ, sao cô ta lại xui xẻo như vậy? Lại nói tiếp, hiện tại y thuật phát triển như vậy, một bệnh mất trí nhớ cũng không trị được sao?”

Anh ta không hiểu nhiều về chị em nhà họ Giản, nếu có biết, thì là tin tức chị em tương tàn, làm náo động Nam Giang vào năm đó.

Một năm sau, anh ta vừa trở về nước, mâu thuẫn với cha mẹ vì không tiếp nhận sản nghiệp của nhà. Sau khi nhà họ Giản bị người ta hung hăng gièm pha, cổ phiếu liên tục rớt giá, thật may là cuối cùng nguy cơ đã được xử lý nhờ quan hệ xã hội, nếu không chuyện này cũng không kết thúc nhanh như vậy.

“Được rồi. không khác nhau bao nhiêu.” Thấy bạn tốt hào hứng như vậy, Lãnh Tình Bách cũng không tiện nói thêm. Nhưng đó là vợ của Thiếu Văn, dựa vào cái gì mà người ngoài như họ có thể bình phẩm từ đầu tới chân?.

“Giản Uyển Như tốt hay xấu cũng không liên quan gì đến chúng ta. Chỉ cần Thiếu Văn thích là được!”

Anh thích sao?

Nhạc nhẹ lượn lờ trong phòng, Mạnh Thiếu Văn nghe rõ đoạn đối thoại của hai người đàn ông này, tuy mấy câu phân tích của Chu Minh Lăng không xuôi tai, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì thấy có chút đạo lý.

Anh yêu Uyển Như là không sai, nhưng sau khi Uyển Như mất trí nhớ thì hoàn toàn thay đổi.

Năm đó, anh một lòng xoa dịu nỗi đau cho Uyển Như, nào có tốn công tìm hiểu sự thật? Bây giờ nghĩ lại, điểm đáng ngờ chồng chất!

Mạnh Thiếu Văn còn trẻ thì được mọi người tán thành, không phải anh ưu tú, mà là ở Hằng Viễn, anh là người thừa kế quyết đoán, sự tồn tại của anh là tương lai, là hi vọng của Hằng Viễn.

Có lúc chỉ cần một câu sẽ thức tỉnh người trong mộng, nghĩ tới đây, ánh mắt Mạnh Thiếu Văn thâm trầm, ánh mắt anh chuyển một cái, rơi vào trên người Lãnh Tình Bách, cẩn thận nói: “Tình Bách, tôi muốn cậu giúp tôi một chuyện, cậu phải điều tra rõ bối cảnh của Ngu Vô Song. Thân phận của cô ta đã được Hoắc Cố Chi làm giả, bên Kyoto có thể lực ngăn trở, tôi đã điều tra thật lâu cũng không điều tra được.”

Bạn chơi từ nhỏ của anh hiện tại đã nhậm chức ở phủ thị chính, đường đi của hai người khác nhau, Hằng Viễn xác thực ảnh hưởng đến thành thị Nam Giang này.

Nhưng nói cho cùng, anh chỉ là một thương nhân, không thể so sánh với người có bối cảnh quân đội như Hoắc Cố Chi.

“Ngu Vô Song?” Lãnh Tình Bách không ngờ anh vẫn qua lại với người phụ nữ kia, cau lông mày mực, bày tỏ không đồng ý: “Thiếu Văn, cậu biết cô ta? Hoắc Cố Chi này cũng thật là buồn cười, Ngu Vô Song có thân phận gì mà cần hấn phí hết tâm tư như vậy?”

Nghe thấy ba chữ kia, vẻ mặt Mạnh Thiếu Văn cứng lại, đáy lòng có chút buồn bực.

Anh chợt nhớ lại, mỗi lần gặp anh và Uyển Như, vẻ mặt Ngu Vô Song đều oán hận, rõ ràng bọn họ chỉ mới quen, tại sao cô hận bọn họ như vậy?

“Ngu Vô Song có phải là người phụ nữ xuất hiện trong dạ tiệc từ thiện ngày đó?” Những chuyện mua danh trục lợi, Chu Minh Lãng cũng không thích, ngày đó cũng không tham dự, nhưng không ngờ vì vậy mà bỏ lỡ một trận náo nhiệt: “Thiếu Văn, nghe nói cậu quỳen một chiếc nhẫn nhưng lại bị Thái Tử Gia Guard mua với giá mười triệu, là thật sao?”

Chu Minh Lãng và Mạnh Thiếu Văn là bạn cùng lứa tuổi, nhưng bởi vì từ nhỏ anh sống ở trong đám phụ nữ nên tính tình có chút nhiều chuyện.

Nghĩ đến tin tức đó ngày trước, anh ta không khỏi nhếch môi, nở nụ cười đầy hứng thú: “Lâm Vinh Gia nhất định có thù oán với cậu, nếu không sẽ làm như vậy. Nhưng mà, mấy ngày nay thẳng nhóc này rất hư hỏng, phá của như vậy, người thông minh như lão già nhà hần sao mà chịu được? !”

Lại nói, lão già nhà họ Lâm cũng thật cuồn cười, ông ta là người Hongkong, từ trước đến giờ vẫn tính toán tỉ mỉ, không ngờ lúc còn trẻ lại có bản lĩnh cười được công chúa Quý tộc Anh quốc.

Nói đến Lâm Vinh Gia, sắc mặt Mạnh Thiếu Văn càng ngày càng đen, giọng nói anh lạnh lùng, không còn phong độ mà nói: “Hần thì được nở mày nở mặt, nhưng đồng dạng, hần mất mười triệu, Hội Đồng Quản Trị chắc sẽ không bỏ qua cho hần. Yên tâm đi, thời gian hần phiền lòng sẽ nhiều hơn tôi”

“Thì ra là như vậy.” Chu Minh Lãng nghe vậy thì gật đầu một cái hiểu rõ, mắt phượng hẹp dài của anh ta nhìn lướt qua nụ cười dịu dàng của Đường Thanh Dao ngồi bên cạnh Mạnh Thiếu Văn, sự vui vẻ trên mặt càng lúc càng lộ rõ: “Thiếu Văn, tôi thấy thời gian cũng không sớm, cậu đừng về, ngủ lại trên lầu đi! Dao Dao ngưỡng mộ cậu đã lâu, tối nay hãy để cô ấy. . .”

Anh còn chưa nói hết lời, Mạnh Thiếu Văn đã lạnh mặt đứng lên, anh lấy tay đẩy người phụ nữ bên cạnh ra, giọng nói có chút tức giận: “Tôi đi toilet, xong rồi sẽ về! Cậu cứ hưởng dụng những người đẹp như vậy đi!”

Dứt lời, anh mặt lạnh đẩy cửa đi ra ngoài, khí chất cấm dục khắp người làm người ta nhìn mà sợ.

Chu Minh Lãng nở nụ cười, mặt anh ta lộ vẻ cảm thán nhìn Đường Thanh Dao: “Dao Dao, đừng trách tôi không giúp cô. Anh em của tôi là một tên si tình, nhìn bộ dáng của cậu ấy như vậy, đời này cũng chỉ nhận Giản Uyển Như làm vợ cậu ấy, người phụ nữ khác muốn chen vào cũng là chuyện không dễ dàng.”

Tuy Đường Thanh Dao nói bán thân, nhưng trên thực tế chưa bị người đàn ông nào nhúng chàm, phụ nữ bảo vệ thân thể còn trinh đúng là khó mà kiếm được.

Chu Minh Lãng cũng biết rõ bản chất của cô ta, mới đồng ý bảo vệ cô ta chu toàn, Nhưng không ngờ cô nhìn trúng anh em tốt của anh ta là Mạnh Thiếu Văn.

Nếu là người đàn ông khác thì có thể giải quyết, nhưng đối thành Thiếu Văn, anh ta tin chắc, lần này Dao Dao không chiếm được tiện nghi gì.

Đường Thanh Dao bị Mạnh Thiếu Văn vô tình đẩy ngã trên ghế sa lon chậm rãi đứng dậy, thân thể mềm mại đứng thẳng, cô sửa lại làn váy một chút, môi hồng nở nụ cười nhạt: “Ông chủ Chu cứ nói đùa, tôi chỉ là một người phong trần bán rẻ tiếng cười, có tài đức gì để Mạnh tổng nhìn trúng? Hôm nay có thể may mắn thấy phong thái của Mạnh tổng, tôi đã rất thỏa mãn rồi.”

Người phụ nữ này như ma quỷ trong đêm, mặt khác, cô cao quý không biết bao nhiêu so với người ngồi trên ghế lô này, nếu không biết trước thân phận của cô, sợ rằng không ai tin cô sẽ làm nghề này.

Tuy Lãnh Tinh Bách từ nghe qua chuyện của cô gái này, nhưng đây là lần đầu tiên biết quan hệ giữa cô và Chu Minh Lãng, hơn nữa nhìn bộ dáng này của cô, cô có ý với Thiếu Văn?

Nhưng mà trái tim Thiếu Văn đã sớm thuộc về một người phụ nữ vào nhiều năm trước, mặc kệ người phụ nữ khác có xinh đẹp thế nào, anh cũng không nhìn hai lần.

.

Buổi tối Mạnh Thiếu Văn uống nhiều rượu, mấy năm nay anh rất ít xã giao, không ngờ tửu lượng kém đi nhiều.

Đứng trước gương trong toilet, anh dùng nước lạnh rửa mặt nhiều lần, lúc này mới áp chế sự chóng mặt.

Trong gương có thể thấy rõ hai hàng lông mày lộ ra vẻ u sầu của người đàn ông, Mạnh Thiếu Văn vừa cầm khăn lau gương mặt ướt ướt, vừa tự giễu vừa cười: anh biết rõ khuyết điểm trong tính tình của mình, nhưng lại không có cách nào chiến thắng.

Nếu anh hơi bạc tình, hiện tại sẽ xảy ra mâu thuẫn với Uyển Như, anh cũng sẽ không có tâm tình khó chịu như thế.

Sau khi sửa sang xong tất cả, anh mới ra khỏi toilet, đi theo hướng thăm thật dài trên hành lang, đột nhiên chạm mặt một người đàn ông.

Mặt hai người cùng hướng về nhau, Lâm Vinh Gia giật mình, Mạnh Thiếu Văn dừng bước lại, ánh mắt lóe lên.

Lúc này chính là cuộc sống nào nhiệt về đêm, Lâm Vinh Gia từ trước đến giờ là một playboy, hắn bây giờ mới bắt đầu tiết mục giải trí của ngày hôm nay, nhưng không ngờ gặp phải Mạnh Thiếu Văn ở đây.

Anh không phải là người đàn ông tốt được mọi người công nhận sao? Sao trẻ như vậy còn không về với đồ giả mạo kia, ngược lại xuất hiện ở đây?

Mạnh Thiếu Văn đến nay còn nhớ rõ thù cũ giữa anh với người đàn ông này, chiếc nhẫn kia rất quan trọng với anh, nhưng cuối cùng lại bị hắn làm hỏng.

Nhưng mà hôm nay không phải lúc lý luận, có tranh đấu gì, cứ để bọn họ so chiêu trên thương trường.

Nghĩ vậy, Mạnh Thiếu Văn lựa chọn không nhìn hắn, chân dài bước lên phía trước, cơ bản không định gây mâu thuẫn

Nhưng mà Lâm Vinh Gia không hiền lành gì, khi anh và hắn lướt qua nhau, hắn chợt nở nụ cười châm chọc: “Nhìn sắc mặt Mạnh tổng thật thối, chẳng lẽ còn ghi hận trong lòng? Tôi chỉ nhận ủy khác của người khác nên phải cố gắng làm việc, giúp một người bạn cũ, cô ấy không muốn chiếc nhẫn này lưu lạc bên ngoài.”

Dưới ánh đèn bóng vàng, giọng hắn trầm thấp khàn khàn, trong giọng nói lộ ra một tia bí ẩn.

Mạnh Thiếu Văn nghe vậy, nhất thời dừng bước, anh dùng một mắt nhìn người đàn ông sau lưng chậm chậm, đáy mắt khó nén tia kinh ngạc: “Người bạn cũ? Anh nói người bạn cũ của anh là nam hay nữ? Tại sao muốn chiếc nhẫn kia?”

*Tiểu Tiểu: Giải thích một chút, từ hắn () và từ nàng () phát âm giống nhau, nên Mạnh Thiếu Văn mới hỏi là người bạn của của Lâm Vinh Gia là nam hay nữ.

Anh cảm thấy, kể từ khi đính hôn, chuyện kỳ lạ không ngừng xuất hiện.

Đầu tiên là Hoắc Cố Chi mang theo một người phụ nữ trở về, mà người phụ nữ kia lại giống Uyển Như sáu phần, giọng nói của người đàn ông này lại lộ ra trào phúng nhàn nhạt.

Mỗi người bọn họ như biết bí mật gì đó, chỉ có anh không biết gì hết!

“Mạnh tổng muốn biết?” Bộ dạng Lâm Vinh Gia lười biếng, nhướng mày kiêu, khó có được tính tình dễ chịu mà nói: “Vậy anh nói cho tôi biết, anh thích Giản Uyển Như bây giờ hay là Giản Uyển Như trước khi mất trí nhớ?”

Lâm Vinh Gia thừa nhận, lúc còn trẻ hắn có suy nghĩ đòi bại với chị em nhà họ Giản, dù sao thì đáng đáp hai viên ngọc trai nhà họ Giản tuyệt điểm động lòng người như vậy, người đàn ông nào mà không ái mộ? Không YY (*) ở trong lòng một phen?

*YY: ý dâm

Nhưng khi hắn lớn hơn một chút, không còn xem trọng nữ sắc, mới bắt đầu hiểu rõ nội tâm người phụ nữ.

Cũng như Giản Uyển Như, rõ ràng là một cô bé nhu nhược, lại giả bộ lãnh diễm cao quý, làm hắn thích trên chọc cô trong một thời gian rất dài, vì muốn xé nát mặt nạ của cô.

“Chuyện này không liên quan đến anh!” Mí mắt Mạnh Thiếu Văn giật giật, hậu quả say rượu đã kéo tới, đầu anh choáng váng, nhưng vẫn còn ý thức.

Trước mặt người đàn ông này, anh không cho phép mình phạm sai lầm: “Lâm tiên sinh giàu có, tùy tiện vung tay là tốn mười triệu, thật sự làm cho người ta theo không kịp. Tôi có thể không tính toán việc bất lịch sự của anh ngày đó, nhưng mời nói cho tôi biết bạn cũ của anh là nam hay nữ?”

Từ trước đến nay, Mạnh Thiếu Văn đều là quý công tử khiêm tốn, hiện tại tuy uống nhiều rượu, tim gan tỳ phổi trộn cùng một chỗ làm anh rất khó chịu, nhưng anh vẫn cố gắng duy trì phong độ: “Chuyện này rất quan trọng với tôi, mong Lâm tiên sinh cho biết.”

Nhưng không phải ai cũng thích bộ dáng này của Mạnh Thiếu Văn, thấy anh sĩ diện trước mặt hắn, Lâm Vinh Gia thầm mắng một câu: người đàn ông giả tạo.

Hai người cùng là thương nhân, loanh quanh trong vòng tròn này, cúi đầu không thấy nhưng ngẩng đầu sẽ gặp, nhưng lần này Lâm Vinh Gia không quan tâm nhiều.

Hắn vỗ tay tạo thành tiếng vang dội, nụ cười trong đáy mắt càng châm chọc: “Mạnh Thiếu Văn, cậu thật ghê tởm! Cậu là loại người gì tôi còn không biết sao? Đừng giả tạo trước mặt tôi. Cậu không phải luôn luôn tự xưng là người đàn ông tốt của thế giới mới sao? Sao không có ở nhà ở bên vợ mà chạy tới đây buông thả?”

Từ trước đến giờ, Lâm Vinh Gia không phải loại người dễ chung sống, hắn là con trai độc nhất trong nhà, được cha thương mẹ yêu, lại không có ai cạnh tranh, là đối tượng được mọi người ngưỡng mộ.

Ngày đó mâu thuẫn với Ngu Vô Song, tối nay đều phát tiết lên người Mạnh Thiếu Văn, hắn nhú mày cao hơn, lạnh lùng hung ác nói: “Anh sợ? Chẳng lẽ anh không phân rõ được?”

Đúng, anh thừa nhận, Giản Uyển Như và Giản Uyển Linh có dáng dấp rất giống nhau, rất khó làm cho người ta phân rõ. Năm đó, lần đầu tiên anh tới nhà họ Giản làm khách cũng không nhìn rõ, sau đó trưởng thành, anh mới dần dần quen thuộc.

Nếu giữa bọn họ là ân ái thật? Năm năm, chẳng lẽ anh ta không biết Ngu Vô Song là ai?

Dù Mạnh Thiếu Văn lịch sự đến đâu cũng có giới hạn của mình, người đàn ông này lại nhiều lần dùng lời nói đả kích anh, cuối cùng anh nhịn không được, giờ quyền đánh vào bụng hắn, động tác nhanh, hung, chuẩn: “Rửa sạch miệng cho tôi, Lâm Vinh Gia, đừng tưởng mỗi lần tôi yên lặng không lên tiếng là anh có thể làm tôi, người tôi yêu thì liên quan gì đến anh?”

Tối nay, Lâm Vinh Gia cũng uống rượu, vốn đã đứng không ổn, bây giờ bị anh hung hăng đánh một quyền, nhất thời tựa vào tường, âm thầm thở hổn hển.

Thấy vậy, trong mắt Mạnh Thiếu Văn thoáng qua tia hài lòng, từ nhỏ anh đã tập thể dục, mặc dù không học những chiêu thức lợi hại, nhưng cũng biết một số chiêu đánh nhau cơ bản.

“Miệng chó không mọc ra ngà voi.” Bỏ lại một câu lạnh lùng, Mạnh Thiếu Văn không bình tĩnh nữa mà xoay người, nếu hắn không chịu nói, vậy thì anh sẽ tự mình điều tra rõ.

Thấy anh muốn đi, Lâm Vinh Gia tựa vào tường hít thở cũng không nhẫn nại được nữa, hắn nhanh chóng bò dậy, bổ nhào về Mạnh Thiếu Văn từ phía sau, bàn tay nắm chặt thành quyền, ra tay không biết hung ác hơn anh bao nhiêu lần.

“Mạnh Thiếu Văn, anh thật có mắt như mù, anh bị lừa cũng đáng lắm!”

59. Chương 58: Diễn Viên Xuất Sắc

Editor: - Tử Tinh

Lâm Vinh Gia và Mạnh Thiếu Văn là hai công tử hào môn, từ lúc chào đời đã ngậm thìa vàng*, trên người lúc nào cũng có ánh hào quang, đừng nói tới bị người khác đánh, ngay cả cha mẹ thân sinh cũng chưa từng động tới người bọn họ.

*Ngậm thìa vàng: ý nói từ khi sinh ra đã hưởng vinh hoa phú quý.

Nhưng tối nay, bọn họ lại bị đối phương đánh tới thừa sống thiếu chết, bọn họ từ trước tới nay đều luôn có vệ sĩ đi kèm, nhưng tối nay chỉ định cùng bạn bè ra ngoài chơi, nếu không phải là cuối cùng nhân viên phục vụ phát hiện ra, có khi đã thành một trận huyết chiến cũng nên.

.....

Ba giờ sáng, đồn công an Nam Giang.

“Thiếu Văn, người anh còn đau không? Có nặng lắm không?” Vừa nhận được điện thoại, Giản Uyển Linh đã vội vàng tới đây, trên mặt vẫn còn vẻ khiếp sợ, nhìn Mạnh Thiếu Văn bị đánh tới mặt mũi sưng vù đang yên lặng ngồi trên ghế, cô ta cũng không thêm giả vờ yếu ớt nữa, trong mắt tràn đầy đau lòng: “Được lắm, anh đánh nhau với người ta làm cái gì? Anh có biết hay không lúc em nhận được điện thoại đã lo lắng muốn chết!”

Bởi vì thân phận của Mạnh Thiếu Văn có chút đặc biệt, coi như gây chuyện đánh nhau, cũng không bị nhốt lại, mà chỉ phải ngồi trong một căn phòng trống.

Lâm Vinh Gia ra tay thật tàn nhẫn, cho nên người hấn bây giờ rất mệt mỏi, gương mặt tuấn tú trơn nhẵn như ngọc bị đánh tới sưng tím, quần áo cũng bị rách mấy chỗ, nhìn qua bộ dạng thật là nhếch nhác, so với vẻ phong độ, nhanh nhạy, cao quý bình thường thì khác nhau quá nhiều.

Một mình hấn yên lặng ngồi tựa lưng vào ghế trầm tư hồi lâu, một giọng nữ quen thuộc bất ngờ vang lên, khiến hấn đột ngột ngước mắt nhìn.

Ánh đèn sáng chói, Giản Uyển Linh đang cần môi đứng đó, chân mày khóe mắt đều tràn ngập sự đau lòng khó chịu, yêu thương trong mắt cô ta quá rõ ràng, chỉ cần liếc mắt một cái, hấn có thể nhận ra được, người phụ nữ trước mặt này thật sự yêu hấn.

Nhưng hấn thì sao? Bây giờ hấn có còn yêu cô ấy thủy chung son sắt nữa không?

Giản Uyển Linh không phát hiện ra sự khác thường trong cảm xúc của hấn ta, ngược lại tay chân luống cuống bước tới xem khóe miệng sưng đỏ của hấn, mím môi đau lòng, kích động nói: “Thiếu Văn, anh bị thương nặng như vậy, hay là đi bệnh viện khám một chút?”

“Sao em lại tới đây?” Mạnh Thiếu Văn không ngờ cô ta sẽ đến, hấn cau mày thật chặt, nén xuống sự nghi ngờ. Tròng mắt đen như Mắc Ngọc xẹt nhanh qua một tia phức tạp: “Anh không sao, không cần đi bệnh viện!”

Rõ ràng đã bị thương thành như vậy rồi, thế nhưng hấn vẫn còn nói là không việc gì, Giản Uyển Linh sao có thể nghe theo, cô ta thật lòng thật dạ yêu người đàn ông này, sao có thể nhìn cảnh hấn ta gặp chuyện chẳng lành?

Lúc này, vừa giận, vừa hờn, vừa đau lòng nói: “Thiếu Văn, anh đã thành ra như vậy rồi còn sĩ diện gì nữa? Nhất định phải đi bệnh viện làm xét nghiệm tổng quát, nếu không em sẽ không an lòng!”

Trong lúc nói chuyện, cô ta lấy khăn giấy từ trong túi ra định lau vết thương trên mặt hấn, nhưng lại bị Mạnh Thiếu Văn dùng một tay gạt đi, sắc mặt hấn lạnh lạnh, con ngươi sắc bén lạnh lùng lộ ra một chút bài xích: “Anh nói, không cần đi bệnh viện.”

Câu nói lạnh lùng đó đủ để thấy rõ thái độ của hấn đối với cô ta, mấy năm nay đóng giả Giản Uyển Như, Giản Uyển Linh sớm đã nắm rõ Mạnh Thiếu Văn trong lòng bàn tay.

Vì hấn áy náy, nên cô ta không chỉ được lợi rất nhiều về phương diện tiền tài, mà còn khiến cho hấn đối với mình muốn gì được đó, nhưng sự cưng chiều thường ngày đó vốn chỉ xuất phát từ sự áy náy với cô ta, bây giờ hấn lại trở nên như vậy.

Trong lòng cô ta trở nên gấp gáp, lại uất ức rơi lệ, nhỏ giọng khóc sù sùi: “Em không biết đã làm sai điều gì, khiến cho anh ghét em như vậy. Thiếu Văn, trước khi kết hôn, chúng ta rõ ràng không có như thế này. Nếu như anh thật sự không yêu em, thì có thể nói thẳng với em, cần gì phải lạnh nhạt thờ ơ em như thế? Giản Uyển Như em ngoài anh ra không phải không có người khác theo đuổi.”

Lời nói là vậy, nhưng trong lòng cô ta lại tràn đầy u oán, thù hận.

Tất cả mọi chuyện đều cho cái con tiện nhân Ngu Vô Song kia, nếu không có sự xuất hiện của nó, anh Thiếu Văn sao có thể trở nên bất an? Nếu không phải do nó mê hoặc, anh Thiếu Văn bây giờ vẫn sẽ trước sau như một đối tốt với mình.

Lời nói của cô ta quá mức quyết tuyệt, khiến cho khuôn mặt đang âm u của Mạnh Thiếu Văn đột nhiên ngược lên, trong mắt lộ ra khiếp sợ.

Giản Uyển Linh thấy thế, bèn dời tầm mắt, rũ lông mi, khuôn mặt tinh xảo hiện ra nét mềm mại vừa phải, cô ta giật giật khóe miệng, giọng nói lạnh lạnh bi thương: “Thiếu Văn, chúng ta quen biết cũng đã hai mươi năm rồi. Từ tình bạn tới tình yêu, em còn cho rằng tình yêu của chúng ta là thiên trường địa cửu*, giống như ở lễ đính hôn, người chủ hôn đã nói ra những lời tốt đẹp đó. Nhưng chuyện xảy ra gần đây lại khiến cho em cảm thấy thất vọng, hôn nhân trong mộng của em không phải là như thế.”

*Thiên trường địa cửu: tồn tại lâu dài như trời đất.

Đúng vậy, giấc mộng hôn nhân của hắn rốt cuộc là như thế nào đây?

Nghe tiếng khóc thút thít của cô ta, Mạnh Thiếu Văn chỉ cảm thấy mênh mông mù mịt.

Năm nay hắn đã ba mươi tuổi rồi, chính là độ tuổi hoàng kim nhất của người đàn ông, sự nghiệp phát triển thuận lợi, lại cưới được người vợ chính là thanh mai trúc mã nhiều năm.

Hắn nên thỏa mãn mới phải, nhưng vì cái gì mà trong lòng hắn lúc này lại trống rỗng khó chịu?

Hắn yêu Uyển Như, cưới cô làm vợ, chính là mơ ước lúc trẻ của hắn, nhưng bây giờ ước mơ đã được thực hiện, lại không hề có chút cảm giác vui sướng nào?

Giản Uyển Linh vẫn còn ở đằng kia trách móc, cô ta không nhìn hắn, làm ra vẻ như không có dũng khí, phối hợp với giọng nói đau buồn khổ sở: “Luôn nói người đàn ông rất hoa tâm, em thừa nhận, Ngu Vô Song đó có dáng dấp xinh đẹp hơn em. Nếu như anh đã yêu người khác thì có thể nói với em được không? Em không muốn mọi chuyện đều không hay biết, giống như chuyện xảy ra với Uyển Linh năm đó.”

Hai chữ Uyển Linh vừa nói ra, thân hình sững sờ của Mạnh Thiếu Văn run lên bần bật, ánh mắt hắn khóa chặt lấy thân hình của Giản Uyển Linh, vội vàng giải thích: “Uyển Như, em nghĩ nhiều rồi, anh không có yêu người khác. Hơn nữa trước kia anh với Giản Uyển Linh thực sự không có gì hết, vì sao em không chịu tin anh? Anh đã giải thích với em bao nhiêu lần rồi, lần đó thực sự anh uống quá nhiều, không phải em cũng đã nói là do Giản Uyển Linh đặt bẫy sao, tại sao vẫn còn không chịu bỏ qua?”

Không chỉ có cô ta bị thương tổn, hắn cũng thế.

Chuyện năm đó vẫn nhức nhối rất sâu trong lòng hắn, khiến cho hắn mỗi đêm giật mình tỉnh giấc đều thấy lạnh cả người.

Hắn đã suy nghĩ vô số lần, nếu như buổi trưa hôm đó hắn không tham gia buổi xã giao kia rồi bị người ta bỏ thuốc, vậy có phải sẽ không xảy ra tất cả những chuyện tiếp theo hay không?

Uyển Như sẽ không bị thương tới mất trí nhớ, hôn lễ của bọn họ cũng sẽ không bị trì hoãn tới năm năm sau mới cử hành, lại càng sẽ không có những điều không xác định đang khiến lòng hắn khó chịu như lúc này.

“Thiếu Văn, anh đã bao giờ nghĩ cho em chưa?” Giản Uyển Linh trong lúc khóc thút thít chột xoáy người, đối diện với đôi mắt đen tinh mịch của hắn, vẻ sầu thảm bên môi cô ta càng rõ nét: “Em chỉ là một người phụ nữ bình thường, anh chính là người đàn ông em yêu mấy chục năm, nhưng cuối cùng anh lại cùng với em gái em làm ra chuyện như vậy. Anh muốn em dễ dàng quên đi? Thật xin lỗi, em không làm được!”

Một câu không làm được của cô ta đánh thật mạnh vào nội tâm của Mạnh Thiếu Văn, hắn đột nhiên có chút cảm hận bản thân mình năm đó, vì sao Uyển Như thà chọn mất trí nhớ còn hơn phải thẳng thắn đối mặt với chân tướng tàn khốc như vậy?

Nếu như hắn có thể lừa dối, không để cho cô ấy biết, có phải bây giờ ở trước mặt cô ấy hắn sẽ không còn phải lo lắng nữa hay không?

Hắn ta vẫn còn lưỡng lự, Giản Uyển Linh có thể thấy rõ ràng, đầu ngón tay bấm mạnh vào lòng bàn tay trắng nõn, nước mắt càng mãnh liệt trào ra: “Anh Thiếu Văn, em dù có mất trí nhớ, nhưng chưa từng quên về mặt đau lòng lúc anh nói những chuyện đó với em, anh quên rằng em vì cái gì mới tha thứ cho anh sao? Nếu như bây giờ ngay cả chút chân thật anh cũng đánh mất, vậy thì dù em có còn yêu anh, nhưng cũng sẽ không tiếp tục dây dưa với anh nữa.”

Đúng là Giản Uyển Linh đã nhiều năm không ra ngoài xã giao, nhưng trình độ diễn trò giả vờ yếu ớt thiên phú của cô ta một chút cũng không mất đi, năm đó cô ta cũng chỉ cần dựa vào mấy trò này đã có thể lấn áp Giản Uyển Như không ít.

Giản Uyển Như quá mức kiêu căng, từ trước tới giờ cô đều đòi hỏi thanh danh khuê các, nhưng cô ta thì không thể, cô ta có thể vì mục đích mà bất chấp thủ đoạn, khóc lóc một trận có tính là gì?

Nếu như nước mắt có thể kéo lại được tình cảm của anh Thiếu Văn, cô ta cũng chẳng ngại diễn thêm vài trận nữa.

Lời vừa nói ra, trái tim Mạnh Thiếu Văn như muốn thắt lại, những hình ảnh sinh ly tử biệt năm đó không ngừng hiện lên trong đầu, lúc đó hắn ta ở bên ngoài phòng cấp cứu đã lo lắng tới mất nửa cái mạng, chỉ cầu cho cô ấy có thể bình an.

Cuối cùng ông trời cũng không phụ lòng người, mặc dù cô ấy bị mất trí nhớ, nhưng vẫn là nhận được mạng sống từ trong tay Tử Thần.

Người phụ nữ này chính là điều luôn quanh quẩn trong những giấc mộng khiến hắn không thể dứt bỏ, bây giờ lại nói ra những lời bi thương tự giễu như thế này, Mạnh Thiếu Văn nhất thời mềm lòng, không hề nghi ngờ.

Hắn vươn tay, ôm lấy Giản Uyển Linh đang khóc lóc sụt sùi vào trong lòng, ôm cô ta thật chặt, âm thanh dịu dàng mang theo chút run rẩy: “Không có, Uyển Như, em nghĩ nhiều rồi. Chúng ta thân thiết nhiều năm như vậy, anh là loại người gì em còn không rõ sao? Anh sao có thể làm ra cái chuyện đứng núi này trông núi nọ chứ? Em là vợ anh, bây giờ và mãi mãi sau này đều như thế, tương lai chúng ta sẽ cùng nắm tay nhau đến trọn đời!”

Nói xong, trên mặt Mạnh Thiếu Văn xẹt qua nụ cười dịu dàng, giọng nói cũng thả nhẹ rất nhiều: “Em cũng biết đó, năm anh mười lăm tuổi nhìn thấy em đã giật mình, anh chưa từng gặp qua cô bé nào có bộ dáng khóc lóc thê thảm như em cả, rõ ràng là rất đau lòng, nhưng lại chú ý tới thể diện, chỉ có thể len lén lau nước mắt. Chính anh đã đứng bên cạnh nhìn thật lâu, rất muốn bước tới an ủi em, nhưng lại sợ làm việc đường đột khiến cho em ghét.”

Mạnh Thiếu Văn mười lăm tuổi chính là một thiếu niên anh tuấn đẹp trai, hắn ta không chỉ có gia thế tốt, mà cũng rất gia giáo.

Mạnh Kiệt Đình mặc dù bó tay với công chuyện đại sự, nhưng trên phương diện học tập lại một lòng hăng say, nếu như năm đó không bị Mạnh Trấn Tỳ cấm đoán, có lẽ bây giờ ông ta cũng đã thành họa sĩ tranh thủy mặc* xuất sắc rồi.

*Tranh thủy mặc được vẽ bằng mực nước, hay còn gọi là mực tàu trên giấy hoặc lụa. Các chủ đề chính trong tranh thường là cây cối, hoa, phong cảnh, chim thú, người... và thường kèm theo thơ chữ Hán

Đối với người con trai duy nhất, ông ta thực sự là dốc lòng giáo dục, cho nên Mạnh Thiếu Văn dù còn trẻ tuổi cũng đã rất hiểu lễ phép, biết tiến biết lùi, lại được thấm chất nghệ thuật từ nhỏ, tự nhiên sẽ ưu tú hơn nhiều so với các thiếu niên cùng trang lứa.

“Thật sao?” buông lỏng hai bàn tay ngọc đang lặng lẽ nắm chặt, lại được hắn thân thiết ôm vào ngực, Giản Uyển Linh hít đôi mắt đẹp, đầy mắt lộ ra vô tận bóng đêm lạnh lẽo, cô ta bình tĩnh hồi lâu mới trầm giọng nói: “Xin lỗi Thiếu Văn, đã nhiều năm như vậy rồi, em vẫn chưa nhớ ra được!”

Ngày đó Giản Uyển Như dĩ nhiên phải khóc uất ức rồi!

Cô kéo cô ta xuống lầu dưới gặp khách lại khiến cho váy bị nhuộm mực nước, nhưng cô lại là người ăn nói vụng về vô cùng, chỉ biết ở trước mặt mẹ khăng khăng một mực là cô ta làm, nhưng lại không nói ra được

bằng chứng nào.

Cuối cùng mẹ cũng bị cô nhõng nhẽo tới hết cách, nói dữ tợn với cô vài câu, hơn nữa lại không để cho cô xuống lầu gặp khách!

A Từ nhỏ tới lớn mấy chuyện như vậy đếm được không ít, người chị này của cô ta đúng là mười phần khí chất thiên kim tiểu thư, sớm đã bị cha mẹ nuôi tàn, một chút khả năng nhanh mồm nhanh miệng cũng không có.

Một người phụ nữ ngu ngốc tới mức cực hạn như thế, cuối cùng lại được người đàn ông tốt nhất trên đời yêu thương, sao lại là cô ta (GUN)? Vì sao cô ta có được nhiều thứ như vậy?

“Anh biết rồi, không sao, em quên cũng không sao, còn có anh, anh sẽ từ từ nói lại cho em!” Mạnh Thiếu Văn khẽ nhếch khóe môi ứ máu, rõ ràng đau tới rút tim, nhưng hắn vẫn cười tới sáng ngời: “Ngày đó em mặc váy màu hồng phấn, đi tất công chúa màu trắng, mang một đôi giày da màu đỏ. Chính là trời xuân như bây giờ, ngồi trên xích đu trong vườn hoa, bướm bướm đậu trên làn váy của em, nhìn từ xa thật sự rất giống thiên sứ rơi xuống trần gian, đẹp không sao tả xiết.”

Vừa dứt lời, hắn khẽ ôm người phụ nữ đang ôm chặt trong ngực, ánh mắt toát ra nồng đậm thâm tình: “Uyển Như, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã yêu em, em thật sự xinh đẹp thiện lương, lại không hề yếu ớt, từng cái nhăn mày từng nụ cười đều khắc sâu trong lòng anh. Để có thể đi vào trái tim em, anh đã chờ nhiều năm như vậy, cuối cùng vào ngày đầu tiên em học đại học mới dám tỏ tình với em. Đến bây giờ anh vẫn còn nhớ những điều anh nói, anh nói sẽ đối tốt với em cả đời, sẽ yêu em, trân trọng em tới già.”

Giọng điệu hắn thản nhiên, nhưng từng lời từng chữ lại rất sâu sắc, trong mắt tràn đầy thâm tình mềm mại.

Mạnh Thiếu Văn như vậy khiến cho Giản Uyển Linh hoàn toàn không có sức chống cự, cô ta yêu chết được nhu tình trong mắt hắn, mặc dù biết rõ tia dịu dàng kia không phải dành ỉn, nhưng cô ta vẫn không nhịn được mà đắm chìm trong đó, giống như năm đó vừa nhìn thấy hắn đã nhất kiến chung tình*.

*Nhất kiến chung tình: vừa nhìn thấy đã chung tình.

Hắn nói hắn nhìn thấy Giản Uyển Như cũng là nhất kiến chung tình, vì sao đối với cô ta lại không như thế?

Những năm kia trong mắt hắn cũng chỉ có một mình Giản Uyển Như, căn bản là không cho cô ta cơ hội, rõ ràng dáng dấp của cô ta và Giản Uyển Như giống nhau như đúc, thậm chí còn hiểu rõ thể thái nhân tình hơn cô, cũng thông minh học giỏi hơn cô, vì sao trong mắt hắn lại không hề có sự tồn tại của cô ta?

Chỉ là bây giờ những thứ đó đều không quan trọng nữa, quan trọng là bây giờ cô ta chính là cô.

Giản Uyển Linh gương mặt cười, trên mặt thoáng qua một tia mềm yếu mơ hồ, nhưng cô ta vẫn cười ngọt ngào nói: “Thiếu Văn, mọi điều anh nói đều là sự thực sao?”

“Là thật!” Mạnh Thiếu Văn hết sức khinh bỉ một tia cảm xúc khác thường trong đáy lòng kia, ở trước mặt cô ta, hắn tận lực cười như gió xuân, thầm nghĩ có thể dùng những chuyện hạnh phúc ngọt ngào trước kia, dựa vào những thứ đó để giúp lòng hắn với bớt sự khó chịu.

“Uyển Như, sao anh phải lừa gạt em chứ? Mấy ngày nay thật sự là anh hơi quá đáng, anh cam đoan với em, về sau anh nhất định sẽ để ý tới suy nghĩ của em, em đừng tức giận nữa có được không? Chiều nay cha gọi điện tới bảo anh đón em về nhà, anh đã biết sai rồi, chúng ta còn cả một đời để chung sống, không nên để bị ảnh hưởng bởi mấy chuyện cãi nhau vặt vãnh này!”

Từng câu từng chữ của hắn đều thâm tình khẩn thiết, nhìn qua rõ ràng là mười phần si tình, Giản Uyển Linh yêu vô cùng tình cảm trong mắt hắn, có lẽ những thứ này đều dành cho Giản Uyển Như, nhưng bây giờ cô ta đang đóng giả cô, những thứ tình cảm ôn nhu này tất cả đều thuộc về cô ta.

Nghĩ tới đây, đương nhiên cô ta an tâm hưởng thụ, biểu hiện mềm mại động lòng người: “Anh Thiếu Văn”

“Ha ha phu nhân của tổng giám đốc Mạnh quả là một diễn viên xuất sắc!” Chỉ là cô ta nói còn chưa hết lời, đã bị một giọng đàn ông lạnh lùng cắt đứt.

Chẳng biết từ lúc nào, Lâm Vinh Gia đã đi vào, hắn cũng chỉ đứng ở ngoài cửa chứ không đi hẳn vào trong, phía sau còn quần gia, luật sư và vệ sĩ.

Khuôn mặt tuần tú kia cũng thâm thẳm không nở nhìn giống với Mạnh Thiếu Văn, nhưng cả người hắn lại tỏa ra sự lạnh lẽo sắc bén, đối với chuyện nữ tính trường hắn đương nhiên là cao tay hơn rất nhiều so với Mạnh Thiếu Văn.

“Mạnh Thiếu Văn, nhiều khi tôi thật muốn móc mắt cậu xuống để xem một chút xem rốt cuộc có còn dùng được hay không!” Lâm Vinh Gia đứng ở đó nhếch miệng nói, chân mày khóe mắt đều toát ra vẻ sương lạnh, hắn không thêm kiêng dè gì mà giễu cợt Mạnh Thiếu Văn, cũng chẳng thêm coi lời khuyên cáo vừa nãy của cảnh sát ra cái gì.

“Tôi thật sự nghi ngờ, ngu không chịu được như cậu vì sao có thể khiến cho Giản Uyển Như yêu nhiều năm tới như vậy? Cậu có cái gì đáng giá khiến cho cô ấy không bỏ được hay sao?”

60. Chương 59: Lấy Lại Trí Nhớ

Editor: Lam Lan

Lâm Vinh Gia không tin Ngu Vô Song thật sự thích Hoắc Cố Chi, anh ta biết người đàn ông kia thâm sâu khó lường, kể cả không dựa vào thế lực của Nhà họ Mạnh, anh ta cũng ưu tú khiến người khác phải ngược nhìn

Nhưng điều này không hề làm anh ta lo ngại, anh ta hiểu rõ Ngu Vô Song, trong mắt anh ta, Ngu Vô Song cũng không phải người phụ nữ nhân từ gì cho cam, cô ấy và Mạnh Thiếu Văn quen nhau nhiều năm như vậy, chỉ một buổi sáng đã bị phản bội, há có thể nuốt vào dễ dàng như vậy sao?

Hơn nữa, thân phận của cô bị Giản Uyển Linh chiếm đoạt một thời gian dài như vậy, nếu không khiến cô ta phải trả giá, thì chẳng phải đã phụ công những cố gắng trong bao năm qua của cô rồi sao?

Hơn nữa chủ yếu vẫn là, cho đến tận bây giờ anh ta vẫn cảm thấy Ngu Vô Song thích Mạnh Thiếu Văn, anh ta là đối tượng mà cô đã ái mộ biết bao nhiêu năm qua, mặc dù bị thương hại, nhưng cũng không nhất định sẽ thay đổi, lòng của phụ nữ là như vậy, luôn mềm yếu đến đáng thương.

Cho nên anh ta và Hoắc Cố Chi ở cùng nhau nguyên nhân lớn nhất vẫn vì muốn báo thù, thì ngược lại trước mặt người đàn ông này, đúng là ngu dốt như heo, có lúc anh ta thật sự cảm thấy Ngu Vô Song không đáng giá, chỉ vì một người đàn ông mà khiến cô phải bỏ ra cả những năm tháng thanh xuân quý giá sao?

“Lâm Vinh Gia!”, Giản Uyển Linh biết vết thương trên mặt Mạnh Thiếu Văn là do anh ta mà có, hiện tại lại thấy anh ta móc mĩa châm biếm, cũng không thêm che giấu, tức giận nói: “Rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Đánh người còn chưa đủ sao, bây giờ còn muốn khích bác quan hệ giữa tôi và Thiếu Văn? Tôi nói cho anh biết, Giản Uyển Như tôi đời này chỉ yêu mình Mạnh Thiếu Văn”.

Cô ta tự xưng là Giản Uyển Như, khiến Lâm Vinh Gia sững sốt một chút, ngay sáu đó khóe môi giương lên nụ cười trào phúng, dù cho đang ở trong căn phòng nhỏ đơn xơ, nhưng nụ cười của anh ta tự nhiên như gió xuân, chập chập lên tiếng:

Cô Giản khiến tôi mở rộng tầm mắt đấy, cái người này sao mà miệng lưỡi lanh lợi như vậy, chồng cô có biết không?”

Anh ta vốn đang giận dữ, nhưng nhìn Giản Uyển Linh làm bộ làm tịch, trong lòng không khỏi yên lặng, người phụ nữ này đúng là đủ thủ đoạn, đủ lòng dạ độc ác.

Anh ta không thể so với Mạnh Thiếu Văn, có một người cha hiền hậu đàng hoàng, ba anh ta khi còn trẻ là một người đàn ông phong lưu phóng khoáng, mặc dù chân thành với vợ, nhưng không chống cự nổi tâm tư của những người phụ nữ bên ngoài, nên bên cạnh ba thứ không thiếu nhất chính là đàn bà.

Phụ nữ một khi đã quyết tâm làm cái gì thì không có gì có thể ngăn cản được, Giản Uyển Linh mặt đủ dày, lại có thể co có thể duỗi, người phụ nữ như vậy là khó dây dưa nhất, Mạnh Thiếu Văn lấy được sự ưu ái của cô ta thì đúng là đủ chuyện để xử lí rồi.

Nghĩ tới đây, tâm tình của anh ta đột nhiên tốt lên, nhứ mày nhìn đôi nam nữ bên trong, trong mắt tràn đầy ý cười khiêu khích.

Giản Uyển Linh không phải người ngốc, đã sớm nghe ra lời của anh ta là “ý tại ngôn ngoại”, trong lòng loạn như cào cào, nhưng trước mặt mọi người, cô ta hết sức giữ bình tĩnh: “Tôi biết trước đây mình từ từ chối anh, điều này khiến anh vẫn còn hận tôi, nhưng anh chỉ cần trách tôi là được rồi! Cần gì làm khó Thiếu Văn, là tôi một lòng muốn gả cho anh ấy!”

Trận ấu đả mấy giờ trước, Lâm Vinh Gia mắng anh ta là kẻ bạc tình, vong ân phụ nghĩa, luôn miệng nói vì Uyển Như lấy lại công đạo, Mạnh Thiếu Văn có thể dễ dàng tha thứ sao? Cho nên xuống tay thật không nhẹ, mỗi chiêu đều ra tay ở những nơi hiểm.

Anh ta vốn là một người đàn ông rất tốt, từ nhỏ sống trong một gia đình như vậy, chỉ sợ anh ta muốn hư cũng chẳng hư được, việc duy nhất mà anh ta làm trái với lương tâm mình đời này, chỉ sợ chỉ là chuyện của Giản Uyển Như.

“Giản Uyển Như, em không cần phải thế!” Lâm Vinh Gia nghe vậy thì trợn mắt nhìn chằm chằm Giản Uyển Linh, biểu hiện như thật: “Em đừng tưởng tôi không biết Giản Uyển Linh hãm hại em như thế nào, mặc dù cô ta đã chết, em phúc lớn mạng lớn còn sống, nhưng sao em không nghĩ xem người nào hại em mất trí nhớ? Nếu không phải Giản Uyển Linh thích Mạnh Thiếu Văn, sao cô ta lại muốn giết em chứ?”

Hai chữ mất trí nhớ vừa nói ra, sắc mặt hai người trong sân liền biến đổi, Mạnh Thiếu Văn lập tức xông ra, anh ta cau chặt mày, ánh mắt tĩnh mịch nhìn Giản Uyển Linh, trong mắt khó nén được ánh sáng sắc lạnh khiếp sợ, trầm giọng nói: “Uyển Như, em đã nhớ lại chuyện trước kia rồi sao?” Nếu không sao cô ấy biết trước đây Lâm Vinh Gia từng theo đuổi cô ấy?

Có một số việc thực ra chỉ giống như tấm lụa mỏng, Mạnh Thiếu Văn tâm trí rối bời nhìn người phụ nữ trước mặt, rõ ràng vẫn là gương mặt quen thuộc ấy, nhưng lại khiến anh ta có cảm giác xa lạ, lần đầu tiên anh ta biết thế nào là lạnh lẽo.

Giản Uyển Linh nghe vậy, vẻ mặt ngưng trọng, không chút suy nghĩ liền lỡ miệng phủ nhận: “Không có!”

Chỉ là lời vừa nói ra khỏi miệng liền hối hận, đối mắt với hoài nghi từ Mạnh Thiếu Văn, trong mắt thoáng qua sự bối rối, vội vàng giải thích: “Anh Thiếu Văn, mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu, anh nghe em giải thích đã!”

Cô ta nắm chặt lấy cánh tay Mạnh Thiếu Văn, nước mắt chảy ra ngày càng nhiều, bộ dạng ôn nhu mềm mại khóc than như vậy quả khiến người ta cảm thấy thương cảm, chỉ tiếc hai người đàn ông ở đây đều là những kẻ không biết thương hoa tiếc ngọc mà thôi.

Nhất là Lâm Vinh Gia, anh ta càng thừa cơ thêm dầu vào lửa: “Mất trí nhớ? Uyển Như, em nói với anh ta như vậy sao? Vậy sao em vẫn nhớ những chuyện trước kia của chúng ta từng ly từng tí?”

Bốn chữ cuối cùng anh ta cố ý nhấn mạnh, mơ hồ mang theo ý mập mờ.

Mạnh Thiếu Văn nghe vậy, sắc mặt càng thêm âm trầm, chẳng qua là có người ngoài nên anh ta không tiện nói gì thêm.

Tầm mắt rời khỏi Giản Uyển Linh chuyển sang người Lâm Vinh Gia, lạnh lùng lên tiếng: “Tôi biết anh đang cố tình ly gián quan hệ của tôi và Uyển Như, chỉ là rất xin lỗi, tôi yêu Giản Uyển Như, cô ấy là vợ của tôi, cả cuộc đời này!”

Có nhớ lại hay không anh ta có thể nghe Uyển Như giải thích sau, hiện tại anh ta chỉ muốn người đàn ông này rời đi, có anh ta ở đây, một phút Mạnh Thiếu Văn cũng không được an bình.

Trước kia không phải anh ta không biết chuyện người đàn ông này theo đuổi Uyển Như, chỉ là anh ta tin vào tình yêu giữa mình và Uyển Như, cũng tin rằng Uyển Như tuyệt đối sẽ không phản bội anh ta.

Chỉ là nhìn chuyện ngày hôm nay, có lẽ quan hệ giữa cô ấy và Lâm Vinh Gia không cạn! Hơn nữa, có lẽ cô ấy đã nhớ ra chuyện năm đó rồi.

Chỉ là anh ta lại là người cuối cùng biết chuyện!

“Ha ha..., Mạnh tổng cần gì phải ghen quá hóa giận như thế? Thật sự tôi đã thích Uyển Như đã lâu, tôi cảm thấy anh không xứng đáng với cô ấy”. Thấy Mạnh Thiếu Văn bắt đầu hoài nghi Giả Uyển Như, Lâm Vinh Gia tốt bụng nhếch khóe môi, đột nhiên anh ta cảm thấy buổi diễn này cũng không tồi, anh ta cần gì phải nói chân tướng cho Mạnh Thiếu Văn? Nếu người đàn ông này mất mù ngu dốt như thế, thì hãy để anh ta giữ lấy sự ngu dốt của mình đi.

Nếu như anh ta nhất thời nóng lòng vạch trần bộ mặt thật của Giả Uyển Như, sợ rằng Ngu Vô Song sẽ không tha thứ cho anh ta đâu.

Nghĩ tới đây, ánh mắt anh ta chuyển qua nhìn sang Giả Uyển Linh, đáy mắt lộ ra thâm tình vô hạn, nhìn thế nào cũng giống người đàn ông si tình: “Uyển Như, sao em có thể độc ác như thế? Mạnh Thiếu Văn có điểm nào tốt? Em đi theo anh ta nhiều năm như vậy đến cuối cùng cũng chỉ nhận được sự tổn thương, cho đến tận hôm nay anh ta vẫn chưa tin tưởng em...em thật sự muốn ở cùng anh ta cả đời?”

Giọng nói của anh ta trầm thấp ôn nhuận, si tình dứt khoát nhìn Giả Uyển Linh, nghiêm nhiên là bộ dạng ái mộ cô ta.

Nếu như là trước kia, Giả Uyển Linh không chừng sẽ vui mừng kiêu ngạo, thậm chí dù có đang đóng giả Giả Uyển Như cô ta cũng phải chơi đùa anh ta một lần, nhưng bây giờ còn chưa giải quyết được Mạnh Thiếu Văn, cô ta nào có tâm tình suy nghĩ đến người đàn ông khác?

Lúc này cô ta liền lạnh mặt, nói: “Tôi không biết tôi đã nói gì khiến anh hiểu lầm, tôi đã cưới Thiếu Văn rồi, tôi là vợ của anh ấy, tôi sẽ trung thành với anh ấy cả đời, dù là người đàn ông nào khác đi nữa tôi cũng không quan tâm!”

Dứt lời xong, cô ta quay người chăm chú nhìn Mạnh Thiếu Văn, đáy mắt lộ ra sự u ám, nhẹ giọng nói: “Thiếu Văn, không phải anh vừa hỏi em, tại sao không nói cho anh biết chuyện trí nhớ của em đã tốt hơn sao? Đúng, em thừa nhận em đã lừa anh, em không nói cho anh biết, bởi em sợ anh sẽ tránh em, em rất yêu anh, em sao có thể chịu được cảnh anh vứt bỏ em chứ?”

Lâm Vinh Gia ở một bên xem kịch hay cảm thấy cô ta đời này không đi làm diễn viên thì thật là đáng tiếc, bộ dạng đau khổ chân thật này đúng là diễn giống y như đúc, khó trách năm đó Uyển Như không đấu lại cô ta.

Khi đó Giả Uyển Như kiêu ngạo tự tin, là một thiên kim tiểu thư con nhà giàu, mất hứng chính là mất hứng, sao có thể giống như cô ta nhiều âm mưu như vậy?

Trước kia anh ta thật sự đã quá coi thường cô em gái này rồi, chỉ nghĩ cô ta có chút ý định nhỏ thôi, nhưng không ngờ cô ta thật sự thông minh. Nếu không, sao cô ta có bản lĩnh làm bộ trước mặt Mạnh Thiếu Văn nhiều năm như vậy mà vẫn chưa bị lộ?

Mạnh Thiếu Văn nhướng mày, nhìn khuôn mặt ửng đỏ nước mắt, nhất thời cảm nín không biết nên nói gì, mỗi lần cô ta giả thích đều hoàn mỹ như vậy, để lại sự nghi ngờ trong anh ta.

Nhưng càng như thế càng khiến anh ta cảm thấy kinh hãi, Uyển Như trong trí nhớ của anh ta không giỏi nói chuyện, cô sẽ bởi vì Giả Uyển Linh so với cô ưu tú hơn mà thường xuyên buồn buồn không vui, nếu như năm đó cô nhanh mồm nhanh miệng đối phó như bây giờ, thì cũng sẽ không để cho Giả Uyển Linh chiếm tiện nghi như vậy.

“Lâm Vinh Gia, coi như tôi xin anh được không?” Khi xác định người đàn ông này thật sự thích Giả Uyển Như, tâm Giả Uyển Linh càng cảm thấy uất hận, chỉ là bây giờ không phải là nơi để cô ta phát tác, thấy Mạnh Thiếu Văn chậm chạp không lên tiếng, cô ta không khỏi nóng lòng, chỉ đành đi ra ngoài trước: “Trước khi anh về Hồng Kong, tôi đã nói là tôi không thích anh, tôi và anh Thiếu Văn là thanh mai trúc mã, tôi còn hứa sẽ gả cho anh ấy sau khi tốt nghiệp. Mặc kệ anh có tốt đến mức nào, tôi cũng sẽ không bao giờ thay đổi”

Cô ta và Mạnh Thiếu Văn đã trở thành vợ chồng, mặc kệ là chuyện gì xảy ra thì bọn họ vẫn có thể đóng kín cửa nói chuyện với nhau, hơn nữa cô ta có thể khiến Thiếu Văn tin tưởng mình!

Mạnh Thiếu Văn nghe vậy, mặt lạnh rời mắt đi, không muốn nhìn về mặt của Giản Uyển Linh. Nhưng phàm là đàn ông đều không chịu nổi cảnh người phụ nữ của mình quan hệ mập mờ với người đàn ông khác, càng yêu thì càng quan tâm.

Trên phương diện tình cảm, anh ta từ trước đến giờ không phải là người hào phóng, chỉ là lúc trước Uyển Như và anh ta luôn ở cùng một chiến tuyến, không bao giờ khiến anh ta phải lo lắng.

Ngược lại sau khi Giản Uyển Như mất trí nhớ thì trở nên yếu ớt, vì trong lòng mang theo áy náy nên anh ta luôn bỏ qua sự yếu ớt này, chỉ là bây giờ chuyện xảy ra càng ngày càng nhiều, tâm trạng của anh ta cũng trở nên khó chịu.

“Mạnh Thiếu Văn rốt cuộc đã làm cái gì khiến em phải toàn tâm toàn ý với anh ta như thế?”. Sau khi Lâm Vinh Gia nghe vậy, cắn răng nhìn Mạnh Thiếu Văn chằm chằm, biểu hiện tương đối tức giận, đem hình tượng người đàn ông then quá hóa giận biểu diễn giống hệt như đúc: “Tôi thừa nhận so với anh mình vẫn còn thua kém, năm đó nếu như không phải tôi rời Hong Kong đi du học thì Uyển Như cũng không phải chịu nhiều ầm ỹ như vậy, người thua chính là anh đấy, thậm chí đến Giản Uyển Linh muốn hãm hại cô ấy cũng không nhìn ra”.

Mạnh Thiếu Văn tức giận vốn đang tích tụ, nhưng nghe đến đây, trong lòng đột nhiên lại trở nên đau xót, từng ly từng tý chuyện của năm năm trước lại hiện về.

Theo bản năng anh ta nhìn về phía Giản Uyển Linh, trông mắt tinh mịch tràn đầy sự đau lòng.

Đúng vậy, tất cả mọi chuyện đều là lỗi của anh ta, không chỉ một lần Uyển Như nói Giản Uyển Linh thích anh ta, nhưng anh ta lại.

Khi đó anh ta tuổi trẻ tài cao, tính tình ngông cuồng, không hề để những lời đó trong tai, theo ý anh ta, kể cả Giản Uyển Linh có thích anh ta thì sao chứ? Anh ta cũng không phải loại đàn ông chảnh hoa, đã có Uyển Như sao có thể suy nghĩ đến người phụ nữ khác? Nhưng tất cả lại không chống cự nổi Giản Uyển Linh lòng dạ độc ác! Cô ta chỉ tính toán một chút, đã khiến anh ta và Uyển Như suýt nữa phải sinh ly tử biệt.

Trong ánh mắt phức tạp của Mạnh Thiếu Văn, Giản Uyển Linh mím mím môi, chậm rãi rời đi tầm mắt, chỉ chừa lại một bên gò má cho Mạnh Thiếu Văn, mái tóc đen buông xõa đơn giản trên vai, khiến trong lòng Mạnh Thiếu Văn thoáng cái trở nên mềm mại.

Anh ta mím chặt môi mỏng, giọng nói hơi lạnh: “Tình cảm của tôi và Uyển Như không phải là thứ mà người ngoài có thể hiểu được!”

Lâm Vinh Gia nghe vậy suýt nữa thì bị chọc cho phọt cười, ngay cả người mình yêu cũng không thể nhận ra, thì anh ta có thể có tình cảm gì với Giản Uyển Như, cũng không biết Giản Uyển Như thủ đoạn lành, hay là anh ta cố ý giả bộ không biết!

Rõ ràng là chuyện giả bộ mất trí nhớ bị phơi bày. Nhưng chỉ một hai câu cô ta đã có thể giải khiến Mạnh Thiếu Văn thỏa mãn với lời giải thích của mình!

Nếu như vậy, anh ta cần gì phải làm người tốt nói cho Mạnh Thiếu Văn biết rõ chân tướng? Chỉ là nói thật, nhìn anh ta bị Giản Uyển Linh đùa bỡn đúng là buồn cười, cũng không biết một ngày nào đó anh ta biết rõ chân tướng của sự việc, liệu anh ta có bắt Giản Uyển Linh ra làm trăm mảnh không?

Nghĩ tới đây, đáy mắt thâm thúy thoáng qua nụ cười sâu, nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ bi thương: “Giản Uyển Như, những lời cần nói tôi cũng đã nói ra, Mạnh Thiếu Văn không xứng làm chồng của em. Nếu như em vẫn có suy nghĩ, thì nên biết phải lựa chọn như thế nào! Thứ anh ta có thể đưa cho em, Lâm Vinh Gia tôi cũng có thể, hơn nữa còn thể làm hoàn hảo hơn anh ta!”

Lời này vừa nói ra, Mạnh Thiếu Văn càng cảm thấy bức mình, nhưng anh ta cũng không lên tiếng, mà chỉ gắt gao nhìn Giản Uyển Linh, không muốn bỏ qua bất kì thay đổi nào trên mặt Giản Uyển Linh

Anh ta muốn biết, cô sẽ lựa chọn thế nào? Trong lòng cô ấy, Mạnh Thiếu Văn ở vị trí nào?

Hai người đàn ông này đều là những đại nhân vật ở Nam Giang, mặc kệ là ai cũng có gia thế xuất chúng, tài mạo song toàn, được công nhận là thanh niên tài tuấn

Nếu để cho những cô gái con nhà giàu kia biết, hai người đàn ông này đều quan tâm đến cô ta? Không biết bọn họ sẽ phản nộ đến mức nào đây?

Giờ khắc này trong lòng Giản Uyển Linh tràn đầy cảm giác hư vinh, biết rõ tất cả chuyện này đều là vì Giản Uyển Như, nhưng cô ta vẫn không nhận được mà cảm thấy kiêu ngạo đắc chí, ai bảo Giản Uyển Như đã bị cô ta loại bỏ chưa? Bây giờ cô ta chính là Giản Uyển Như, là người mà Lâm Vinh Gia ái mộ, là vợ của anh Thiếu Văn.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng một chút cô ta cũng không biểu hiện ra ngoài, mà cắn môi kiên định nói: “Thật xin lỗi anh Lâm, tôi thật sự chỉ thích Thiếu Văn, tôi và anh ấy ở cùng nhau nhiều năm như vậy, chỉ có anh ấy là người mà tôi yêu nhất!”

Lời này vừa nói ra, hai người đàn ông này một người thì vui mừng một người thì bi thương.

Lâm Vinh Gia cố nén cười, thân thể cường tráng khẽ run lên, bước lùi về sau mấy bước, cười khổ nói: “Uyển Như, em sẽ phải hối hận!”

Dứt lời xong, anh ta nhanh chóng xoay người rời đi, tầm lưng kia nhìn thế nào cũng như đang đau khổ trốn tránh, nhưng sau khi ra khỏi đồn cảnh sát, anh ta không nhận nổi nữa cười ha hả.

Trong không gian mùa xuân yên tĩnh này, anh ta cười thật vui vẻ, nhưng cười cười, sắc mặt anh ta chợt biến đổi, không nhận được bắt đầu nói tục, hung hăng mắng vài câu sau đó mới dừng lại.

Ngước mắt nhìn đêm tối đầy sao, lần đầu tiên Lâm Vinh Gia cảm thấy thì ra sao trên trời cũng đẹp mắt như vậy: “Chú Minh, chú nói xem sao Mạnh Thiếu Văn kém cõi như vậy, sao Ngu Vô Song lại nhớ anh ta đến thế?”

Editor: - Tử Tinh

Quản gia bắt đầu đi lắc đầu, cũng không muốn cùng hấn đôi co về chuyện này, chỉ đành đau khổ nói: “Thiếu gia tốt của tôi ơi, đã là lúc nào rồi, chúng ta nên về nghỉ ngơi thôi! Cậu xem thương thế trên người nặng như vậy, nếu để cho lão gia biết nhất định người sẽ nổi giận! Nhanh đi về bôi thuốc, chứ để cái mặt không giống ai như thế này mai làm sao tới công ty được?”

Lâm Vinh Gia vừa hướng về phía bãi đậu xe, vừa sờ sờ khoe môi khô khốc, hấn đau tới âm thầm chửi rủa, nhưng đang ở trước mặt người ngoài, nên hấn đành phải giả vờ làm một con người rần rỏi: “Không có gì, chú Minh không cần lo lắng. Chú không thấy Mạnh Thiếu Văn bị tôi đánh thành thảm hại hơn sao? Hừ, hiện tại tôi thật muốn đánh hấn tàn phế, sau đó nói chân tướng sự thật cho hấn biết, cho hấn biết người đó mới thật sự là Giản Uyển Như! Chỉ là

Giọng nói hơi ngừng lại, hấn mở cửa bước lên xe, sau đó lại thấp giọng cười: “Tôi vừa nhìn cái bộ dạng giống nhau của đôi cậu nam nữ kia, tôi lại không muốn nói nữa, cứ để cho Mạnh Thiếu Văn ghê tởm Giản Uyển Linh nhiều hơn nữa, rồi sau đó khiến cho Vô Song tự mình tới vạch trần cái mặt nạ giả dối của cô ta ra để giải hận!”

Trên thương trường Lâm Vinh Gia là người khôn khéo, quả quyết, hấn so với Mạnh Thiếu Văn thì nhỏ hơn một tuổi, nhưng bàn về thủ đoạn cứng rắn, Lâm Vinh Gia chính là tầng lớp thông minh đứng đầu.

Mẹ hấn là quý tộc Anh quốc, cái loại tư vị ưu nhã đó đã thấm tới tận xương, cho nên tầm mắt của hấn đối với phụ nữ rất cao, nếu không phải thật sự thích Ngu Vô Song, căn bản cũng không dụng tâm nhiều như thế, cũng không lỗ mãng như mấy tên đầu đường xó chợ đi đánh nhau với người khác.

“Ngu tiểu thư là người thông minh, cô ấy sẽ biết phải làm sao!” Quản gia gật đầu một cái, nhắc tới Ngu Vô Song, trong mắt ông ta xẹt qua một tia suy nghĩ sâu xa, nhưng mà mấy điều bản khoản này tốt nhất không nên nói ra với người đàn ông bên cạnh. Ngu Vô Song tuy còn sống, nhưng tính tình của cô ấy lại hoàn toàn thay đổi, trước kia bà chủ thích cô ấy, chẳng qua cũng chỉ là đơn thuần yêu thích mà thôi.

Sản nghiệp kinh doanh của nhà họ Lâm vô cùng lớn, căn bản là không cần tới thiếu gia phải kết hôn để đổi lấy lợi ích, cho nên từ lúc thiếu gia còn rất nhỏ, ông bà chủ cũng đã suy nghĩ thấu đáo, gia thế hay cái gì

khác đều không quan trọng, quan trọng nhất vẫn là nhân phẩm và tính cách của người phụ nữ.

Ngu Vô Song những năm này đã trải qua không ít chuyện, không còn là cô gái nhỏ đơn thuần năm đó nữa rồi? Sợ rằng ông bà chủ sẽ không thích thiếu gia đi yêu một người phụ nữ thủ đoạn như thế.

Nghĩ tới đây, ông ta lại không nhịn được mà thốn thức trong lòng, nhưng lại không thể nói ra, chỉ có thể cười lảng sang chuyện khác: “Thiếu gia, cậu cũng đừng quản nhiều như vậy, chuyện cậu nên làm trước tiên chính là để bác sĩ bồi thuốc, nếu không sao có thể để mặt mũi này đi gặp người?”

Năm đó hai viên ngọc nhà họ Giản phong thái mê người? Cô chị thì thanh quý lãnh diễm, cô em lại rực rỡ động lòng người, không biết đã khiến bao nhiêu người ghen tị!

Cứ lấy ông bà chủ của ông ta ra làm ví dụ thì biết, năm đó cũng nhìn chị em song sinh nhà họ mà mê tít mắt? Còn có lúc nghĩ tới chuyện sinh thêm con gái!

Nhưng mà hai chị em ruột thân thiết như vậy, lại vì một người đàn ông mà ra tay tàn nhẫn, nghĩ ra đủ loại chiêu trò âm hiểm, nếu như không phải đã điều tra rõ ràng từ trước, ông ta cũng không dám tin, một cô gái mới hơn hai mươi tuổi lại có tâm tư u ám như thế.

“Khó coi thật sao?” Lâm Vinh Gia nghe vậy, lúc này mới nhú mày, từ trước tới giờ hắn luôn coi trọng hình tượng bản thân, kể từ khi trưởng thành đã chú ý tới hình tượng nên rất ít khi đánh nhau với người khác, ở trong mắt hắn, động tay động chân chính là mấy hành động không có tiền đồ, chỉ có người đàn ông vô dụng với dùng tới vũ lực để tìm lại mặt mũi, nhưng mà tối nay hắn lại nhất thời hổng não mà phát hỏa.

Liếc về phía kính chiếu hậu trên xe, ánh mắt quả nhiên thấy được hình dáng thê thảm không nở nhìn, giọng nói càng trở nên bất đắc dĩ: “Bị đánh thành ra như vậy, có khi ngay cả mẹ tôi cũng không nhận ra tôi mất!”

Người đàn ông oai phong trên thương trường này chẳng qua cũng mới hai chín thôi, ở trước mặt người ngoài thì mười phần đạo mạo, nhưng chỉ có quản gia mới biết, tâm tính hắn vẫn còn chưa thành thực, nhiều lúc rất giống như một đứa trẻ nghịch ngợm.

Bây giờ thấy hắn thở ngắn than dài, ông không nhịn được phải bật cười: “Đã biết trên mặt sẽ bị thương mà vẫn còn đánh nhau với người ta? Mặc dù bà chủ rất cưng chiều thương yêu cậu, nhưng mà nếu biết rằng cậu đã lớn như thế này rồi vẫn còn làm ra mấy chuyện như vậy, chắc chắn sẽ nổi giận đánh cho cậu một trận!”

Nghĩ tới mẹ mình, Lâm Vinh Gia vỗ trán thầm than hổng bét, trầm tư một lát, hắn chợt bi thương nói: “Chú Minh, chú nói xem tôi có điểm nào kém hơn so với Mạnh Thiếu Văn hay Hoắc Cố Chi không? Năm đó cô ấy thích Mạnh Thiếu Văn, bây giờ lại tình nguyện sống chung với Hoắc Cố Chi, cũng không thèm liếc tôi lấy một cái! Lâm Vinh Gia tôi thật sự kém cỏi như vậy sao?”

Đúng, hắn thừa nhận, đời sống riêng của hắn thật sự có chút phóng đãng không kiềm chế được, những năm này bên cạnh hắn không ngừng có phụ nữ.

Nhưng mấy người đàn bà đó, hắn chẳng qua chỉ là vui đùa một chút, gặp dịp thì chơi, chủ yếu là dùng để giải quyết vấn đề sinh lý, nếu như cô ấy nguyện ý cùng hắn, hắn sẽ lập tức đoạn tuyệt, tuyệt đối sẽ không hai lòng.

Nhưng cô ấy lại chế giễu, căn bản là không để cho hắn có cơ hội đảm bảo với cô điều đó, năm đó cô ấy có Mạnh Thiếu Văn bên cạnh nên không để ý tới hắn, hắn có thể hiểu. Nhưng mà bây giờ thì tính sao? Chẳng lẽ ngay cả ông chú nhỏ của Mạnh Thiếu Văn hắn cũng không sánh bằng?

Quản gia cũng được coi như là người nhìn hắn lớn lên, nghe thế, ông ta thầm kinh hãi, trong lòng biết rằng lần này thiếu gia thực sự lún sâu rồi, những người phụ nữ bên ngoài hồi trước cũng không khiến cho hắn ta để ý như thế.

Ông ta nhất thời trầm mặc không trả lời, Lâm Vinh Gia cũng chẳng mong ông ta có thể đưa ra được ý kiến gì tốt, hắn lẳng lặng tựa lưng vào ghế ngồi, tài xế ở phía trước nhanh chóng lái xe, ngoài cửa xe không ngừng có nhà cửa, cây cối xẹt qua, ở chỗ này bình minh lên khiến cho không khí có chút lạnh, cổ họng của hắn hơi lạnh, trong giọng nói phát ra tình cảm mãnh liệt.

“Thật ra thì có lúc tôi rất đồng tình với cô ấy, chú không phải không biết, năm đó khi tôi quen biết cô ấy thì cũng biết được cô ấy vẫn luôn bị Giản Uyển Linh bắt nạt, nhưng mà cô ấy cũng không phải là người thông minh, mỗi lần bị bắt nạt cũng không tìm cơ hội để trả thù!”

Nghĩ tới những chuyện cũ ấy, bên môi Lâm Vinh Gia nhếch lên nụ cười kiêu căng, giọng nói không khỏi mềm mại, từng câu từng chữ nhẹ nhàng vô cùng: “Lúc đó tôi chỉ thích trêu chọc cô ấy, không hiểu sao lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy tức giận tới đỏ bừng lại thấy trong lòng vui mừng, mà tôi cũng rất thích nhìn thấy cô ấy phản kích, nhưng cô ấy lại chỉ biết hung dữ đối với tôi, chứ đối với Giản Uyển Linh thì một chút thủ đoạn cũng không có!”

Quản gia càng nghe càng kinh hãi, trực giác mách bảo ông ta rằng, thiếu gia đang thật lòng, chỉ một chữ tình cũng đủ khiến cho người ta nóng ruột nóng gan, thiếu gia lúc này, hoàn toàn là biểu hiện của người đang lâm vào tình yêu.

“Chú Minh, chú nói xem tôi phải làm sao mới có thể giúp cô ấy?” Lâm Vinh Gia độc thoại hồi lâu, rốt cuộc cũng nghĩ ra bên cạnh mình còn có một người quản gia đa mưu túc trí, hần nhanh chóng chuyển tầm mắt, ánh mắt sáng rõ nhìn ông ta: “Chỉ cần có thể làm được tôi sẽ làm!”

Quản gia mang vẻ mặt đau khổ vội vàng nói: “Thiếu gia tốt của tôi ơi, cậu cũng đừng tự làm khổ mình nữa, cậu còn định làm gì nữa? Kể phụ tình cậu cũng đã đánh rồi, đại loại là như thế, nhưng Ngu tiểu thư lại không biết, hà cớ gì cậu phải như vậy chứ?”

Ông ta tin tưởng những sự thật mình điều tra được, căn bản là Ngu Vô Song còn không biết, có khi mấy chuyện tối nay cô ấy cũng sẽ không biết, có sự tồn tại của người đàn ông tên Hoắc Cố Chi kia, thiếu gia nhà ông nhất định là không chiếm được tiện nghi gì rồi.

“Hừ! Tôi chỉ muốn đơn thuần giúp cô ấy thôi!” Lâm Vinh Gia không quen bị người khác nói như vậy, vừa nghe xong đã vội vàng giải thích: “Chú Minh, chẳng lẽ chú không cảm thấy cảnh ngộ của cô ấy rất thảm sao? Năm đó lúc cô ấy bị em gái dùng trăm phương nghìn kế hãm hại cũng chỉ mới có hai mươi ba tuổi, chú xem làm gì có cô em họ nào của tôi xấp xỉ tuổi cô ấy gặp phải cảnh ngộ trở trêu như thế đâu? Bây giờ cô ấy còn có thể an toàn sống sót, tôi đã cảm thấy vô cùng may mắn rồi!”

Phụ nữ bên cạnh hần rất nhiều, cho dù là gia thế tốt hay không tốt, chỉ sợ rằng cũng chẳng có ai thảm như cô ấy! Người em gái sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm lại giấu diếm dã tâm, vì một người đàn ông, có thể trở nên lòng dạ độc ác như vậy?

Sau khi nghe những điều này, trong lòng quản gia càng không có ý định để cho thiếu gia gần gũi với Ngu Vô Song!

Thật sự là cảnh ngộ của cô ấy rất bi thảm, nhưng điều đó cũng tương đương với việc trên người cô ấy có huyết hải thâm thù cần phải báo, người đàn ông bên cạnh cô ấy lúc này chính là Hoắc Cố Chi, chú của Mạnh Thiếu Văn! Mà Giản Uyển Linh kia cũng không phải là đèn cạn dầu, quan hệ trong đó phức tạp như vậy, thiếu gia nhà ông còn muốn tham dự vào? Không phải là muốn tự khiến bản thân không thoải mái sao?

.....

Cùng thời gian này, cùng trong buổi sáng bình minh, Mạnh Thiếu Văn và Giản Uyển Linh đồng thời ra khỏi đồn công an.

Lúc Giản Uyển Linh nhận được điện thoại thì quần áo cũng chưa kịp mặc chỉnh tề đã chạy tới cùng với tài xế, vừa ra đến cửa, cô ta đã rung mình một cái, ở đây tiết trời mùa xuân chớm ấm nhưng ban đêm lại lạnh giá.

Trong lòng cô ta rối bời cực kỳ khó chịu, sau khi Lâm Vinh Gia đi khỏi, anh Thiếu Văn không nói tiếng nào mà chỉ nhìn chăm chú nhìn cô ta hồi lâu. Khi hần rũ mắt, cô ta cảm thấy không thể giấu được chút suy tính bản thủ kia, cảm giác như thế thật khó chịu, đã năm năm trôi qua, đóng giả là Giản Uyển Như, cô ta và anh Thiếu Văn đã sống hạnh phúc được năm năm rồi!

Chẳng lẽ hiện tại lại vứt bỏ một cách uống phỉ sao? Không Cô ta không làm được.

“Đang nghĩ gì thế?”

Trong lúc Giản Uyển Linh tâm phiền ý loạn, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nam trầm thấp, tiếp theo là một cái áo vest được khoác lên người cô ta.

Giản Uyển Linh ngược mắt nhìn, chỉ thấy người đàn ông mình luôn tâm niệm đang cởi áo khoác trên người ra khoác cho cô ta, vẻ mặt hần dịu dàng, đầy mắt áp ủ nhu tình: “Trời còn chưa sáng, mấy ngày nay nhiệt độ hạ thấp, vì sao ra khỏi nhà lại không mặc nhiều một chút?”

Giọng nói của hần quá mức dịu dàng tốt đẹp, khiến cho khóe mắt của Giản Uyển Linh nhất thời ngẩn lệ, năm năm qua cô ta đã sớm tự coi mình là Giản Uyển Như, đương nhiên rất hưởng thụ tình yêu của người đàn ông này.

Trong lúc còn ở nhà dưỡng bệnh, mỗi ngày cô ta đều không ngừng tự nhủ với lòng mình, cô ta chính là Giản Uyển Như, cô ta chính là Giản Uyển Như, anh Thiếu Văn là của cô ta, anh Thiếu Văn là của cô ta, ai cũng không thể cướp đi, ai cũng không thể cướp đi!

Có lẽ chỉ có như vậy, cô ta mới có thể khiến cho bản thân mình an lòng hơn!

Mặc dù cô ta thành công gả cho hần, nhưng những chuyện xảy ra gần đây thực sự khiến cô ta lo lắng, lo lắng cuối cùng sẽ có ngày chân tướng bị bại lộ, đến lúc đó anh Thiếu Văn có còn đối tốt với cô ta như trước đây nữa không?

Ý thức được điều này, cô ta lập tức nhào vào trong lòng Mạnh Thiếu Văn, ôm hần thật chặt, cảm động tới rơi nước mắt: “Xin lỗi Thiếu Văn, em không cố ý gạt anh đâu, là do em sợ, em sợ anh biết được em đã khỏi bệnh rồi sẽ không còn quan tâm em nữa!”

Những năm này toàn bộ tâm trí của cô ta đều đặt vào người đàn ông này, mặc kệ là tính toán đúng tốt, lừa gạt cũng được, tình yêu của cô ta đối với hần vẫn không đổi, cô ta làm những chuyện như thế, đơn giản cũng chỉ vì muốn lấy được hần.

Cô ta biết nếu như mọi chuyện để lộ ra ngoài, mọi người nhất định sẽ chửi rủa cô ta, nhưng cô ta vẫn không hối hận, bọn họ không biết đến mùi vị yêu mà không được đáp lại, không biết rằng cô ta yêu người đàn ông này biết bao nhiêu, vì hần, cô ta có thể không cần cả tính mạng.

Một chút lừa gạt và tính mạng người phụ nữ mà cô ta luôn căm ghét thì có tính là gì? Chỉ cần hần có thể một lòng một dạ với cô ta, cô ta còn có thể tự nguyện chuyển nhượng toàn bộ số cổ phần của Giản thị cho hần!

Rõ ràng cô ta đã làm nhiều như vậy, tại sao hần lại không thể yêu cô ta nhiều hơn một chút?

Người phụ nữ trong ngực khóc thút thít tới đau lòng, giống như bầu chặt vào tâm can Mạnh Thiếu Văn, hần không ngờ cô ta lại giấu giếm hần chuyện quan trọng như thế, nếu không phải hôm nay đánh nhau với Lâm Vinh Gia một trận, hần thậm chí còn không biết được trước kia cô ta dây dưa mập mờ với Lâm Vinh Gia như thế nào!

Lòng hần vốn đang mang lửa giận, nhưng mà lúc cô ta vùi trong ngực hần khóc lóc nghẹn ngào thì hần cũng chẳng có lòng dạ nào mà cứng rắn được nữa.

Chần chờ một chút, cuối cùng hần cũng nhẹ nhàng đặt tay lên bờ vai gầy của cô ta, ôm chặt cô ta vào ngực, giọng nói hơi lạnh: “Anh rất ghét bị lừa gạt! Uyển Như, anh không ngờ em lại giấu anh chuyện quan trọng tới như vậy. Em nói em sợ, anh thật sự không sao hiểu nổi, anh đã đính hôn với em, bây giờ làm gì còn ai không biết em chính là vợ của Mạnh Thiếu Văn nữa? Em còn lo lắng điều gì?”

Có lúc hần thật không thể giải thích nổi vì sao người phụ nữ này lại luôn có quá nhiều lo lắng như thế, từ trước tới giờ hần không phải là người đàn ông trăng hoa, cho dù có ra bên ngoài xã giao thì cũng kiên quyết không làm xằng bậy.

Chẳng lẽ hần như vậy vẫn không thể khiến cô ta an tâm sao? Năm đó Uyển Như chỉ cãi nhau với hần về chuyện hần với Giản Uyển Linh thôi, còn những lúc khác cô ấy đều tin tưởng hần 100% đấy!

“Uyển Như. Trước kia khi chúng ta còn là người yêu, em luôn cực kỳ tin tưởng anh, vì sao bây giờ đã tiến tới quan hệ hôn nhân rồi, em lại không tin tưởng anh nữa hả?” Mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh đứng ở đầu đường buổi sáng sớm, giọng nói của Mạnh Thiếu Văn vô cùng bất đắc dĩ.

“Mỗi ngày anh đều vô cùng bận rộn với công việc, đúng là không thể chăm sóc em như hồi trước, nếu như vì thế mà em giận anh thì anh có thể hiểu được, nhưng sao em lại có thể lừa dối anh chuyện như thế này? Bởi vì tình trạng sức khỏe của em, anh đã vô số lần tự trách bản thân. Em mất trí nhớ cũng được, không chỉ khiến cho tội lỗi của anh ít đi một phần, càng khiến anh thật sự vui mừng, từ nay về sau em có thể hoàn toàn là chính em, chúng ta sẽ càng thêm ân ái, như vậy không tốt sao?”

Từng câu từng chữ hần nói ra càng khiến cho Giản Uyển Linh đau lòng khóc lớn, làm sao cô ta không biết chứ? Cô ta rất rõ, nếu như Giản Uyển Như mất trí nhớ thì tốt, hần khẳng định sẽ rất vui mừng phần khởi!

Nhưng cô ta lại không phải là Giản Uyển Như, không phải là Giản Uyển Như! Những năm vừa qua dù đã đóng giả cô ấy, nhưng cô ta vẫn luôn là Giản Uyển Linh, luôn là kẻ giả mạo.

Cô ta làm sao có thể để hần khôi phục trí nhớ được? Làm thế khác nào tự đem mình vào chốn nguy hiểm? Nhưng bây giờ cô ta lại không thể dùng lý do này để khiến hần sinh áy náy.

Gắt gao cắn cánh môi hồng, Giản Uyển Linh khóc trong uất ức: “Xin lỗi Thiếu Văn! Sau này em sẽ không gạt anh nữa, tháng trước em đã khôi phục được trí nhớ, vốn là em định nói cho anh, nhưng mà lúc đó chúng ta còn đang chiến tranh lạnh, anh vì buổi dạ hội từ thiện kia mà đối với em luôn canh cánh trong lòng, em rất muốn mở lời nhưng lại không biết nói cái gì cho phải!”

Từ trong lòng hần ngược đầu lên, Giản Uyển Linh lộ ra khuôn mặt nhu nhược, tinh xảo, những năm vừa qua vì đau ốm mà cô ta gầy đi rất nhiều, ngược lại lại có cảm giác giống như Lâm muội muội*.

*Lâm muội muội (Lâm Đại Ngọc) trong Hồng Lâu Mộng, cô không chỉ có nhan sắc tuyệt mỹ mà còn rất đa sầu đa cảm.

Nhất là ở nơi tinh mơ gió nhẹ như thế này, mái tóc đen dài của cô ta bay phất phới, như có như không vô cùng mê người: “Sau đó anh lại hay vì mối quan hệ với Ngu Vô Song mà nổi giận với em, em không biết mình đã làm sai điều gì. Em yêu anh như vậy, thật sự không chịu đựng nổi việc anh xa cách em!”

Cô ta làm tất cả đều là vì hần, Ngu Vô Song, cô ta nhất định sẽ giải quyết. Giản Uyển Như gây trở ngại cho con đường của cô ta, cô ta cũng có thể giết hại? Một Ngu Vô Song nhiều lần làm hỏng chuyện tốt của cô ta thì lại càng đáng phải chết!

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng cô ta lại không hề bộc lộ ra ngoài, mà chỉ nước mắt tràn mi nhìn Mạnh Thiếu Văn, làm đến mức mềm mại động lòng người.

Lời giải thích của cô ta quá mức hoàn mỹ, khiến cho Mạnh Thiếu Văn không thể tiếp tục hạ quyết tâm tức giận lâu hơn nữa, cô ta nói thật hợp tình hợp lý.

Một câu em yêu anh, thật sự không chịu đựng nổi việc anh xa cách em, càng khiến trong lòng hần khó chịu.

Mặc kệ cô ta làm cái gì, không phải đều là vì yêu hần sao, hần có lý do gì để nổi giận đây? Nếu như cô ta không quan tâm hần, căn bản cũng không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy.

Tâm tình đã được sáng tỏ thì Mạnh Thiếu Văn nên vui vẻ ra mặt mới phải, nhưng mà hần lại chẳng làm cách nào mà vui nổi, nhìn thật sâu vào ánh mắt say đắm yêu thương của cô ta, hần kéo kéo khóe môi, nũng nịu nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, là anh không tốt. Không nên chỉ vì mấy câu nói của người ngoài đã nghi ngờ em, em là vợ của anh, em làm người anh biết rõ nhất!”

Giọng nói ngập ngừng một chút, hần lại tiếp tục bổ sung: “Nhưng mà Uyển Như, anh thật sự rất ghét bị lừa gạt, anh hi vọng chuyện như vậy chính là lần cuối cùng, về sau không cần phải xảy ra nữa. Điều cốt yếu nhất giữa vợ chồng chính là lòng tin, nếu như em không tin tưởng anh, chúng ta sao có thể tiếp tục được nữa?”

Lúc nói lời này, trên mặt hần vô cùng thận trọng, ánh mắt tĩnh mịch, không hề có ý tứ đùa giỡn.

Giản Uyển Linh càng nghe càng kinh hãi trong lòng, anh Thiếu Văn ghét lừa dối như thế này, nếu như có một ngày anh ấy biết được, người phụ nữ luôn cùng giường chung gối thật ra vẫn luôn một mực diễn trò lừa gạt trước mắt anh ấy, thái độ của anh ấy sẽ như thế nào?

Kết quả như thế căn bản là cô ta không gánh nổi, khuôn mặt Giản Uyển Linh chỉ trong nháy mắt đã tái nhợt, thế nhưng tia sợ hãi đó rất nhanh bị cô ta gạt gao ép xuống, cô ta mím chặt làn môi, nhàn nhạt cười lên một tiếng như có như không, trong mắt tràn đầy mừng rỡ: “Anh Thiếu Văn tha thứ cho em nhé? Không tức giận cũng không chiến tranh lạnh nữa nhé?”

Cô ta liên tiếp hỏi ba vấn đề, từ chân mày tới khóe mắt đều là tình yêu dành cho hắn, Mạnh Thiếu Văn đều nhìn thấy hết, trong lòng hết sức cảm thụ, Uyển Như thật sự thay đổi, càng trở nên lệ thuộc vào hắn.

Trước kia đây chính là điều hắn hy vọng nhất, bây giờ rốt cuộc cũng đạt được, nhưng cảm giác lại không giống như ban đầu, giấu đi vị chua chát trong đáy mắt, cười như mây trôi nước chảy: “Được, không tức giận với em nữa, ngày mai trở về nhà em, nhận tội với ba mẹ. Họ đã đem con gái yêu quý gả cho anh, anh lại không biết quý trọng, thật sự là không phải.”

Có những lời này của hắn, tâm trí lo lắng cả một đêm của Giản Uyển Linh bây giờ đều trở nên ổn định, tay ngọc của cô ta vắt lên cổ hắn, cười dịu dàng nhìn hắn, làn môi mềm mại nhanh chóng lướt tới má hắn đặt lên một nụ hôn, che đi hai má đỏ hồng, nũng nịu nói: “Anh Thiếu Văn, về sau chúng ta không cãi nhau nữa có được không? Hơn nữa, anh xem, chúng ta cũng chừng này tuổi rồi, có phải đã tới lúc sinh một đứa bé rồi không?”

61. Chương 60: Lúc Nào Thì Anh Mới Có Được Trái Tim Của Em?

Cầu hôn không thành nên mấy ngày nay, sắc mặt người nào đó đen đến đáng sợ, bảo bảo chuyên phá phách cũng biết nhìn ánh mắt người khác mà hành động, cho nên mấy ngày này bảo bảo ở nhà rất ngoan, chỉ có Ngu Vô Song làm như không có gì xảy ra, vội vàng đi làm việc của mình.

Đều là nam nữ đã trưởng thành, Hoắc Cố Chi sẽ không vì cảm xúc không tốt này mà bỏ bê công việc.

Ngược lại, hiện tại công ty internet của anh đang phát triển, mỗi ngày anh đều làm việc đến đêm khuya, không phải đi họp thì là đi công tác, bận rộn hơn Ngu Vô Song nhiều, cho nên mấy ngày nay rất khó thấy được bóng người của anh ở nhà.

Ngu Vô Song ngược lại không gấp, nhưng không chịu nổi những người theo dõi mình, Hà Cửu là thuộc hạ cũ của Hoắc Cố Chi, anh ta sinh ra trong sơn thôn ở Vân Nam, trong nhà có rất nhiều anh chị, anh ta nhỏ tuổi nhất trong nhà, cũng là người hiểu chuyện nhất, vừa trưởng thành liền đi ghi danh tham gia quân ngũ vì không muốn tăng thêm gánh nặng cho gia đình.

Anh ta và Hoắc Cố Chi có tình đồng đội, năm đó Hoắc Cố Chi bị thương, phải giải ngũ, anh ta cũng giải ngũ theo. Những năm anh ta bên cạnh anh, đã giúp anh không ít việc, hiện tại bảo bảo cũng yêu thích anh ta.

Năm năm trước, anh ta chính mắt thấy Hoắc Cố Chi nhảy xuống biển sâu để cứu Ngu Vô Song, đương nhiên biết rõ tình cảm của anh đối với cô hơn những người khác.

Sáng sớm ngày hôm đó, là ngày thứ ba Hoắc Cố Chi không về, Ngu Vô Song ngược lại không sao, cô vẫn như ngày thường: rời giường, mặc quần áo, trang điểm, sau đó xuống lầu ăn điểm tâm.

Nhưng Hà Cửu không bình tĩnh được như vậy, ánh mắt u oán nhìn ở đó Ngu Vô Song đang ưu nhã cất trứng chiên, giọng nói trầm thấp của anh ta vang lên: “Ngu tiểu thư, đã nhiều ngày rồi mà đại ca chúng tôi chưa trở về, cô không lo lắng chút nào sao?”

Chắc chắn, đều nói người phụ nữ xinh đẹp là đóa hoa hồng có gai, anh ta thấy rất đúng!

Ngu tiểu thư này có khuôn mặt quyến rũ, đồng dạng, tính tình của cô cũng kiêu ngạo đến đáng sợ, ngay cả đại ca của anh ta cũng không thêm ặt mũi, đây rõ ràng không phải là không muốn sống chung với nhau!

“Anh ấy là người trưởng thành, muốn đi đâu, là chuyện tôi có thể quán sao?” Ngu Vô Song ngồi trên ghế, chân dài trắng ngọc ưu nhã gác lên nhau, cô vừa ăn bữa ăn sáng, vừa cười trêu chọc bảo bảo bên cạnh,

không thêm để giọng nói oán trách của Hà Cửu vào tai: “A Cửu, anh ấy là ông chủ của anh, cũng là anh em của anh, nếu như anh không biết lịch trình của anh ấy, tôi sẽ biết sao?”

Ngày đó anh cầu hôn không thành, người đàn ông kia liền trở mặt hoàn toàn, mấy ngày liền không về, tuy mấy ngày trước anh có về một lần, nhưng mà lấy mấy bộ quần áo xong liền đi ra ngoài.

Đối với chuyện này, Ngu Vô Song không phải không quan tâm, nhưng cô không có tư cách để nói. Hơn nữa, mọi người đều là người trưởng thành, cô cũng không tin anh vì giận cô mới không về nhà, có thể là công ty có chuyện!

Cái người tên Hà Cửu này, trước kia ở trong quân đội quanh năm, sau đó đi theo Hoắc Cố Chi, tính tình ông chủ rất lạnh nhạt, cả ngày nói có mấy câu, cũng vì vậy mà anh ta trở nên trầm mặc an tĩnh.

Mấy năm gần đây dẫn bảo bảo chơi, tính tình mới bắt đầu sinh động trở lại, nhưng muốn đấu võ miệng với Ngu Vô Song thì phải luyện tập thêm.

Anh ta mới nói một câu, cô liền nói một đồng lời giải thích, Hà Cửu đành im lặng, anh ta vò đầu, khuôn mặt tràn đầy mê mang: “Nhưng lúc này đại ca rất thần bí, tôi căn bản không biết anh ấy đi đâu, tôi đã hỏi Nhĩ Đông, cậu ta nói đại ca không ở công ty, không ai biết anh ấy đi đâu!”

Ngu Vô Song nghe vậy, kinh ngạc một chút, mắt phượng sáng trong thoáng qua một tia phức tạp, cô mím môi môi đỏ mọng, như có như không cười hai tiếng: “Có lẽ là ra ngoài du lịch! Anh cũng biết, lịch trình của anh ấy không ổn định, ai mà biết anh ấy đi đâu?”

Có thể biết được nguyên nhân ba mẹ cãi nhau nên mấy ngày nay bảo bảo rất ngoan, lúc còn ở nước Pháp, nó không đi học, sau khi trở về nước cũng không vội tìm vườn trẻ cho nó, mà để cho nó chơi suốt ngày.

Đứa nhỏ này từ nhỏ đã rất thông minh, nhưng rất nghịch ngợm, một phút cũng không rảnh rỗi, bình thường nó không thích đến lớp học, vì thế khóc lóc om sòm đòi ở nhà. Nhưng gần đây lại trở nên hiểu chuyện, không còn nghịch ngợm như trước, sau khi ăn điểm tâm xong thì đến trường dưới sự hướng dẫn của Hà Cửu.

Hiện tại thấy Ngu Vô Song vẫn đậm phong khinh, không quan tâm đến tung tích của Hoắc Cố Chi như vậy, bảo bảo nóng nảy, nó không để ý tới bữa sang ngon miệng trước mắt, mắt to chớp chớp, đáng thương nhìn Ngu Vô Song, cắn môi, nhỏ giọng nói: “Mẹ, ba đi ra ngoài du lịch sao không dẫn chúng ta theo?”

(*) Vẫn đậm phong khinh: nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, không màng đến điều gì.

Mặt Hà Cửu như quả mướp đắng, trong lòng thầm nghĩ, không ngờ Ngu tiểu thư nghĩ thoáng như vậy, lại có thể nghĩ đại ca ra ngoài đi du lịch.

Đã đến lúc này, anh còn có tâm tư đi du lịch sao?!

Mấy năm nay, Ngu Vô Song đã trở nên khéo léo, cuộc sống ăn nhờ ở đậu, đương nhiên không bằng cuộc sống thiên kim đại tiểu thư trước kia, nhưng từ trước đến giờ, cuộc sống của cô và người đàn ông kia luôn hài hòa, không cần nói cũng biết có một loại ăn ý.

Như cô chưa bao giờ đối mặt với những chuyện như hiện tại, cho nên khi bảo bảo hỏi thăm, cô sững sốt mấy giây, sau đó cười nhạt: “Cái này mẹ không biết, nếu như con tò mò thì cứ gọi điện thoại hỏi ba!”

Bảo bảo nghe vậy, sợ đến mức vội im lặng. Muốn nó gọi điện thoại cho ba? Không phải tìm chết sao?

Ba hiện tại rất muốn đưa nó về nước Pháp, không muốn nhìn thấy nó nữa, oa oa oa.

“Ngu tiểu thư, cô thật sự không lo lắng cho đại ca sao? Dù chỉ một ít?” Hà Cửu biết rõ tình cảm của Hoắc Cố Chi với Ngu Vô Song, năm đó, lúc cô bị em gái ruột tàn nhẫn sát hại, đại ca của bọn họ chẳng nói một câu, liền nhảy xuống biển cứu người.

Khi cô hôn mê bất tỉnh, đại ca bọn họ rất cẩn thận chăm sóc cô, còn nói với Tống Ngạn rằng người phụ nữ rất quan trọng với anh, anh muốn cô không có việc gì mà sống sót!

Anh ta chưa từng thấy người phụ nữ nào có thể để đại ca lo lắng như vậy, cẩn thận chăm sóc từ quần áo đến chi phí sinh hoạt.

Nhưng Ngu tiểu thư vẫn hờ hững, kiêu ngạo như cũ, cô còn có tâm trạng ăn điểm tâm, có lẽ đại ca bị bộ dáng này của cô chọc tức.

Nghĩ tới đây, giọng nói Hà Cửu hơi tức giận: “Ngu tiểu thư, nếu tôi có nói sai cái gì thì mong cô tha thứ. Tôi và đại ca ở trong quân đội ngậy ngốc trong một thời gian dài, nên hơi thô kệch! Nhưng ngay cả tôi cũng nhìn thấy tình cảm của đại ca dành cho cô, tại sao cô máu lạnh như vậy? Không cho anh ấy một chút cơ hội!”

Căn bản không cho cô cơ hội suy nghĩ, anh ta hùng hồn nói một đồng, bộ dáng kia có chút cảm phẫn.

Bảo bảo yên lặng ăn xong thức ăn trong khay, căn môi nhỏ giọng nói: “Cái kia. . . Cái kia. . . Con thấy hôm nay chú Cửu rất bận, nếu không thì để chú Lý đưa con đi học chứ?”

Đối mặt với lửa giận của Hà Cửu, Ngu Vô Song rũ cặp mắt, yên lặng tiếp thu.

Tình đồng đội giữa những người đàn ông này luôn vững chắc như núi, nhưng mà những chuyện phiền muộn này cô không muốn nói trước mặt bảo bảo, nghe nó nói như vậy, lúc này cô mới gật đầu cười lên tiếng: “Được, vậy con mau cầm cặp sách đi tìm chú Lý đi!”

“Hẹn gặp lại mẹ!” Bảo bảo nghe vậy, leo từ trên ghế xuống, nó tiến lên hôn hai má Ngu Vô Song một cái, trước khi đi còn nhỏ tiếng nịnh nọt Hà Cửu: “Hẹn gặp lại chú A Cửu!”

.

Con mắt chứa ý cười nhìn chăm chú vào bảo bảo đang chạy ra ngoài, lúc này Ngu Vô Song mới chậm rãi thu hồi tầm mắt, nhìn lướt qua người đàn ông đứng bên cạnh lập như cây tùng bách, mặt cô lộ vẻ bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói: “A Cửu, anh ngồi xuống đi rồi chúng ta nói chuyện!”

Người đàn ông này là thuộc hạ cũ của Hoắc Cố Chi rồi, những năm qua đi theo bọn họ qua nước Pháp định cư, cũng giúp cô không ít việc.

Cô có thể không để người ngoài vào mắt, nhưng vẫn cảm kích với người tên Hà Cửu này, thấy anh ta cảm phẫn như thế, trong lòng cô cũng chẳng dễ chịu, nhưng chuyện tình cảm này không phải nói hai câu ba lời là có thể hiểu rõ!

“Ngồi xuống thì không cần, Ngu tiểu thư có gì thì cứ nói, đừng ngại!” Hà Cửu thật tức giận, vốn không muốn nói chuyện với cô như vậy. Mấy năm nay, cô đều cô đi theo đại ca bọn họ, đã sớm nhận được sự tán thành của anh em bọn họ, mặc dù ngoài miệng kêu Ngu tiểu thư, nhưng có ai không biết, đây chính là chị dâu của bọn họ?

Nhưng đến cuối cùng, bọn họ mừng hụt, trái tim người phụ nữ này căn bản không đặt trên người đại ca bọn họ!

Càng nghĩ anh ta càng tức, giọng nói càng thêm sắc bén: “Tôi biết rõ hiện tại Ngu tiểu thư đã có bản lĩnh lớn rồi, là mode giới Pa—paver—rn—hoeas, cũng là nhà thiết kế thời trang đắt khách nhất. Nhưng cô đừng quên, những thứ này là ai cho cô? Không có đại ca của chúng tôi, ngay cả mạng cô cũng không còn, nói gì đến cuộc sống như ngày nay?”

Hà Cửu là một người nóng nảy, được Hoắc Cố Chi cứu mấy lần trên chiến trường, cho nên từ đó, anh ta liền âm thầm hắt hủi sống chết mà trung thành với Hoắc Cố Chi.

Tuổi của đại ca đã không còn nhỏ, anh ấy cũng muốn một gia đình hạnh phúc, nhưng người phụ nữ này thật vô tâm, lại từ chối lời cầu hôn của đại ca!

Từ trước đến giờ, người đàn ông này (HC) là một người tốt, đàng hoàng thật thà, Ngu Vô Song cho tới bây giờ cũng không biết anh ta có một mặt dọa người như vậy.

Đối mặt với sự phẫn nộ bất bình của anh ta, cô lựa chọn im lặng, lông mi dày đậm rũ xuống, nhưng trong lòng nhin không được mà cười lạnh một tiếng.

Nhìn mà xem, anh em của anh ngoài mặt tôn trọng kính yêu, trên thực tế thì khác hoàn toàn!

Bọn họ nghĩ, Hoắc Cố Chi anh cầu hôn với cô là chuyện vui lớn, cô phải cảm ơn rồi đồng ý. Một khi không có đồng ý thì sẽ bị coi là người phụ nữ xấu, một người không biết phải trái!

Hơn nữa, mặc kệ hiện tại cô có bao nhiêu thành tựu cũng không thể không liên quan với người đàn ông kia, bọn họ nghĩ, mạng của cô đều là anh cho, vinh quang ngày hôm nay của cô phải nhờ anh giúp đỡ mới có được.

Ngu Vô Song không rõ cảm xúc trong lòng mình, nếu là trước kia, cô sẽ tán thành những lời này, nhưng hôm nay, có người trách móc cô, cô không thể không nói giúp mình hai câu: “A Cửu, tôi biết rõ, các anh thăm xem thường tôi. Chắc chắn các anh cảm thấy tôi là một người phụ nữ lòng dạ ác độc, lại từ chối lời cầu hôn của một người đàn ông tốt như vậy!”

Đang nói chuyện, cô khẽ mỉm cười, nhưng nụ cười kia thấy thế nào cũng có chút khổ sở, cô chậm rãi lắc đầu, sắc mặt bình tĩnh mà tiếp tục nói3T of DLQĐ/: “Có ai biết suy nghĩ trong lòng tôi không? Chuyện tình cảm nam nữ không phải muốn tính thế nào là sẽ làm thế ấy, tôi chỉ có thể nói là đây không phải lúc thích hợp!”

Hà Cửu là một người thô kệch, nhưng anh rất tốt, thấy người phụ nữ trước mắt dùng giọng nói mềm mại nói chuyện, trong lòng nhất thời tự trách mình: đều do lời của anh ta quá nặng mới chọc tức người ta.

Biết được điều này, anh ta vốn định giải thích, nhưng nghĩ tới những chuyện xảy ra gần đây, câu xin lỗi không thể nói ra khỏi miệng.

Suy nghĩ một chút, anh ta không được tự nhiên nói: “Tôi không biết tình cảm của Ngu tiểu thư với đại ca chúng tôi, nhưng tình cảm của đại ca dành cho cô là chân thành. Những năm trước vì cùng cô ra khỏi nước, anh ấy không quan tâm đến công ty, hoàn toàn vứt bỏ chức ông chủ, may là công ty phát triển vững chắc, lại có Nhĩ Đông và Lịch tiên sinh giúp một tay, nên lúc này mới gắng gượng. Nếu không thì bị Chiêu đại ca gây sức ép, công ty đã phá sản sớm rồi.”

Sau khi dứt lời, anh lại thở dài thật sâu rồi nói: “Ngu tiểu thư, cô phải biết, năm nay đại ca đã ba mươi tám tuổi, chứ không phải hai mươi tám, anh ấy không còn mấy năm thanh xuân nữa để hao phí. Nếu cô không thích anh ấy, tại sao không nói rõ ràng với anh ấy? Cứ kéo dài như vậy, cô muốn gì?”

Thật ra thì Hà Cửu muốn nói những lời này từ sớm, nhưng khi đó quan hệ của hai người còn tốt, căn bản không để anh ta chen, hiện tại rốt cuộc đã có cơ hội, nên anh ta mới hùng hồn bày tỏ suy nghĩ của mình!

“Anh cảm thấy tôi đang chơi đùa với anh ấy?” Cho tới bây giờ, Ngu Vô Song không biết người đàn ông trong quân đội bình thường thô kệch lại có thể nói được những lời này, cô giật mình, trong lòng thoáng qua cảm xúc khác thường.

Cô biết chuyện cô từ chối anh sẽ làm rất nhiều người khó hiểu, nhưng không ngờ an hem của anh lại nhắc nhở cô như vậy, đây là muốn cô rời đi?

Nghĩ tới đây, cô không khỏi cười lên3T of DLQĐ/: “A Cửu, anh đã từng yêu sao? Biết giữa nam nữ sẽ có loại rung động đến tim đập thành thịch sao? Quan hệ của tôi và anh ấy phức tạp như vậy, không phải hai câu ba lời là có thể nói rõ ràng! Nếu anh ấy muốn biết đáp án, vì sao không tự mình hỏi tôi?”

Có thể do khí thế của người phụ nữ trước mắt quá mức lạnh lùng, khiến Hà Cửu kinh hãi, anh ta nói không lại cô, lời giải thích còn chưa nói ra miệng, bên tai liền vang lên một giọng nam lạnh lùng.

“Vậy em nói cho anh biết, tại sao em từ chối lời cầu hôn của tôi?” Bóng dáng phong trần mệt mỏi của Hoắc Cố Chi xuất hiện, tay anh còn kéo rương hành lý, mặt mày lạnh lạnh, đáy mắt thăm băng sương.

Ngu Vô Song nghe vậy, nhanh chóng dời mắt nhìn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc!

Hà Cửu càng sợ ngây người, nghĩ những lời chất vấn đầy tức giận của mình có thể bị Hoắc Cố Chi nghe được, anh ta bắt đầu thấp thỏm không yên, vội vàng giải thích: “Đại ca, tôi không có ý đó.”

Đại ca không phải mất tích rồi sao? Tại sao lại đột nhiên về? Còn không một chút tiếng động mà xuất hiện, thật muốn hù chết người!

Hoắc Cố Chi không lên tiếng, ánh mắt âm trầm nhìn lướt qua Hà Cửu, không chút để ý nói: “Cậu ra ngoài trước đi!”

62. Chương 61: Hồng Việc Nhiều Hơn Là Thành Công.

“Con không nấu cơm đâu, mẹ kéo con vào đây làm gì?”, trước mặt người lạ Chung Tiểu Dung không tiện phản bác lại lời của con gái, bây giờ đã vào phòng bếp, sắc mặt lúc này kéo xuống, mặt lộ ra vẻ không vui nói: “Con đúng là không có tiền đồ! Không phải mẹ cố ý muốn con tỏ vẻ tự cao tự đại trước mặt Mạnh Thiếu Văn sao? Nhưng con xem lại mình đi, vẫn coi mình như là Bồ Tát. Lúc nào cũng thấp kém trước mặt thằng đấy như vậy, đàn ông đều là những kẻ không ra gì, con càng đối xử tốt với nó, nó càng không coi trọng con!”

Chung Tiểu Dung cả đời là con gái nhà dòng dõi thư hương, chỉ là hôn nhân bất hạnh đã sớm khiến sự kiêu ngạo của bà ta mất bớt đi, chỉ còn sót lại sự oán hận và ích kỷ.

Cả đời này, việc bà ta cảm thấy mình thành công nhất chính là ngồi vững trên cái ghế của Giản phu nhân, đối mặt với đứa con gái còn lại này, tâm tình bà ta rất phức tạp, vừa đau lòng lại vừa oán hận.

“Mẹ, mẹ không hiểu đâu!”, Đây không phải lần đầu tiên Giản Uyển Linh nghe thấy những lời này, chỉ là cô ta không thèm để trong lòng, cô ta lắc đầu một cái, nụ cười sáng rỡ có chút bất đắc dĩ: “Con yêu anh Thiếu Văn như vậy, anh ấy là đối tượng mà con đã ái mộ suốt tuổi thanh xuân của mình! Trở thành vợ của anh ấy là ước mơ lớn nhất trong đời con! Bây giờ mơ ước đó đã thành sự thật, sao con có thể để những điều kia phá hỏng quan hệ của bọn con?”

Cũng bởi quá yêu, nên dù một hạt cát cũng không thể chứa trong mắt.

Từ nhỏ cô ta đã được theo học trong trường quý tộc, bạn bè bên cạnh đều là những người đồng trang lứa có gia thế, bây giờ đều đang phát triển ở những lĩnh vực khác nhau, không giống cô ta, vì tình yêu mà mất đi phương hướng.

Chỉ là mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, vì anh Thiếu Văn cô ta có thể trở thành vợ hiền, buông tha cho sự nghiệp thành công, cô ta cảm thấy không hề có mất mát gì!

Nhưng điều quan trọng nhất lúc này là khiến anh Thiếu Văn yêu cô ta, nếu không thì tình cảm này không thể lâu bền được.

“Nha đầu chết tiệt này!”, nhìn bộ dạng si tình của con gái, Chung Tiểu Dung bỗng nhiên nhớ đến mình hồi trẻ, năm đó bà ta ỷ vào tuổi trẻ xinh đẹp mà nhất định có thể chinh phục Giản An Dương, chỉ là cuối cùng tất cả chỉ là chuyện cười mà thôi, bà ta đề xuống tất cả uất ức, phiền muộn nói: “Không người đàn nào xứng đáng phải khiến con trả giá như vậy, bây giờ con còn trả, chỉ biết yêu yêu đương đương, chờ đến khi bằng tuổi mẹ, con sẽ biết những thứ này đều là dối trá, chỉ có địa vị mới là quan trọng nhất”.

Phụ nữ càng lớn tuổi thì càng xuống sắc, nhưng năm tháng đối với đàn ông mà nói chỉ như liều thuốc hữu hiệu, đàn ông càng lớn tuổi thì càng thành thực chừng chạc.

Con gái một lòng yêu Mạnh Thiếu Văn như vậy, sớm muộn cũng có ngày phải khóc! Xã hội này, không có tình yêu thật sự, chỉ có quan hệ lợi ích mà thôi!

“Đúng, con nhất định phải ngồi vững trên cái ghế Mạnh Thiếu phu nhân!”, đuổi tất cả những người kia ra ngoài, con mắt linh hoạt của Giản Uyển Linh nhìn Chung Tiểu Dung, trên mặt mang đầy vẻ khấn nguyện: “Mẹ, lần này nhất định mẹ phải giúp con. Chỉ có sinh con, con mới có thể khiến anh Thiếu Văn không rời xa mình, nhưng bây giờ anh ấy không muốn có con, luôn tìm mọi cách kiếm cớ!”

Đứa con gái này lúc nào cũng chỉ có mình Thiếu Văn, vì nó mà làm ra đủ loại chuyện khiến người ta phải thấy thương hại, Chung Tiểu Dung không phải không đau lòng, nhưng tình thân mẹ con sớm đã là thứ tình cảm xa xỉ mà bà ta quên lãng từ lâu.

Đến tuổi này, bà ta đã không còn van xin sự chung thủy của chồng mình, chỉ mong trong tay có nhiều tiền bạc, chỉ có tiền mới có thể khiến bà ta dựa vào.

Chỉ là từ trước đến giờ bà ta đều không khôn khéo, tâm tình phức tạp, cau mày nói: “Nó không muốn sinh con, thì con bảo mẹ phải làm sao?”

“Mẹ, lúc ăn cơm, mẹ giúp con nói với anh ấy một chút, mẹ chỉ cần nói anh ấy đồng ý đối tốt với con cả đời, mẹ sẽ chuyển một phần cổ phần cho anh ấy!”, Giản Uyển Linh cắn môi, trong giọng nói ẩn chứa ý không ăn được ngã về không, “Vì anh ấy mà con đã phải trả giá quá nhiều, sao có thể để hỏng chuyện đúng thời điểm quan trọng như thế này được?”

“Con bảo mẹ chuyển một phần cổ phần cho nó?” Chung Tiểu Dung nghe vậy, tức giận trở mặt, cuối cùng chút ít tình cảm mẹ con cũng biết mất sạch sẽ: “Con nha đầu chết tiệt này, có phải đầu óc mày bị hỏng rồi không? Tao chỉ cần một ít tiền mà mày cũng muốn lấy ra ngoài?”

Càng nói càng tức giận, bà ta chỉ thẳng tay vào mặt Giản Uyển Linh, tức giận đến xanh mét cả mặt mày: “Cuối cùng cũng lộ mặt thật, tao nuôi mày lâu như thế, mà mày không thèm để ý đến sự sống chết của mẹ mày, chỉ biết Mạnh Thiếu Văn Mạnh Thiếu Văn! Nó không thích mày đâu, nó chỉ thích Uyển Như thôi!”

Cổ phần của Chung Tiểu Dung là chỗ đứng cho bà ta trong cái nhà này, bà ta so với Giản An Dương còn quan trọng hơn, sao có thể nói cho là cho?

Bà ta chỉ kém không chỉ thẳng vào mặt cô ta mà cô ta là đồ giả mạo, Giản Uyển Linh nhất thời nóng nảy đến đỏ cả mặt, không để ý tức giận, một tay che miệng bà ta, cố ý hạ giọng nói, “Mẹ, mẹ có phải mẹ ruột của con không? Nếu không thì chờ cho con nói hết rồi hãy phát hỏa, đây là lúc nào mà mẹ còn nói xằng bậy như thế?”

Giản Uyển Như quả thật muốn khóc, có một người mẹ như vậy, hỏng việc nhiều hơn là thành công, biết thời điểm nào cần thiết thì nên nhường một bước là việc mà bà ta không bao giờ có thể làm được.

“Vậy con có ý gì?” Chung Tiểu Dung cũng biết vừa rồi mình cũng hơi kích động, bị con gái che miệng, vẻ mặt căm tức cũng hòa hoãn đi đôi chút, kéo tay cô ta ra, sau đó khoanh tay, lạnh lùng nhìn Giản Uyển Linh: “Mẹ nói cho con biết, đừng có ý nghĩ gì với cổ phần của mẹ, đừng có trách mẹ không cảnh cáo con! Con đã vì thẳng tay mà phải trả giá quá nhiều rồi, nếu nó vẫn không yêu con, thì chỉ có thể trách hai đứa “hữu duyên vô phận”!”

Bà ta cũng không biết kiếp trước mình đã tạo phải nghiệp gì mà kiếp này lại sinh ra con nhóc chết tiệt này, mà một lòng chỉ vì người ngoài! Không phải chỉ là Mạnh Thiếu Văn thôi sao? Nó bị thiếu tay chân, hay làm sao mà cần phải hạ mình mất thể diện như vậy?

“Mẹ! Lúc này rồi mà mẹ vẫn nói mát như vậy được!”, Giản Uyển Linh tức giận, hơn nữa câu nói hữu duyên vô phận kia lại càng khiến cô ta không chấp nhận nổi, Giản Uyển Linh nghiêm mặt, không nhận được bực tức nói: “Con đã làm nhiều chuyện như vậy, sao bây giờ có thể buông tay! Mẹ, nếu con thật sự bị anh Thiếu Văn vứt bỏ, mẹ có vẻ vang gì đâu? Những người bạn hàng ngày đánh bài cùng mẹ kia không chừng còn bàn tán thảo luận sau lưng mẹ đấy!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Chung Tiểu Dung lập tức trở nên cứng đờ, cuộc đời này của bà ta ngoại trừ sĩ diện, cùng với các phu nhân nhà khác đánh bài dạo phố là thú vui duy nhất của bà ta khi sống trong cuộc sống hôn nhân bất hạnh.

Sinh ra trong vòng luẩn quẩn như vậy, bà ta có muốn thanh thản cũng không thể, mỗi ngày thứ mà bà ta đối mặt nhiều nhất chính là sự ganh đua so sánh, ai mua được thứ gì, được chồng cho bao nhiêu tiền!

“Vậy con muốn làm gì?”, bà ta trầm mặc phút chốc, chỉ lát sau, bà ta cau mày nhìn đứa con gái đang cau mày u sầu trước mặt, trong lòng càng không thoải mái: “Mạnh Thiếu Văn là người con đã lấy, nếu sau này xảy ra chuyện gì cũng là con gieo gió gặt bão, còn trách được ai?”

Có lúc nhìn con gái mình, chính bà ta cũng cảm thấy trái tim băng giá, sao nó có thể ác độc như vậy? Từ trước đến nay, bà ta thích đứa con gái này nhất vì thông minh lanh lợi, luôn nói những lời hay làm bà ta vui vẻ, nhưng chỉ vì một người đàn ông mà nó có thể ra tay với chính chị ruột của mình!

Rốt cuộc cũng là chị ruột một mẹ sinh ra trong cùng một bào thai, sao nó có thể ra tay được chứ?

Giản Uyển Linh giống như không nhìn ra sự ghét bỏ trong giọng nói của mẹ mình, vẫn giữ nụ cười dịu dàng, ôm lấy cánh tay bà ta nũng nịu như năm đó nói: “Mẹ, mẹ đừng vội, từ từ nghe con nói đã. Con tuyệt đối không có ý gì với chỗ cổ phần của mẹ đây, ngoài mặt mẹ nói với anh Thiếu Văn như vậy, rồi con sẽ bí mật chuyển nhượng lại cổ phần ẹ không được sao? Làm như vậy quý không biết thần không hay, anh Thiếu Văn cũng sẽ không thể biết được chuyện này!”

Cô ta làm như vậy cũng là đã phí hết tâm tư rồi, vì suy nghĩ cho thể diện của Mạnh Thiếu Văn nên mới nghĩ ra biện pháp này!

Nghĩ đến điểm này, trong lòng Chung Tiểu Dung không khỏi thổn thức, che giấu sự lúng túng nơi đáy mắt, cuối cùng cười nói: “Con gái à, chuyển nhượng cổ phần không phải chuyện nhỏ, sao ba con có thể đồng ý chứ? Người thông minh như con, sao lại để chuyện tình cảm xen vào như thế? Con là con gái của nhà họ Giản, lấy ai chẳng được, sao cứ phải ngã vào như thế?”

Nhưng bây giờ thì sao? Thân thể của cô ta yếu đi, không có tinh lực để quay về tập đoàn Giản thị giúp đỡ như trước nữa, một lòng quan tâm đến một người đàn ông, cả ngày chỉ suy nghĩ làm sao có thể nắm bắt được tâm tư của người đàn ông này.

Lúc này Giản Uyển Linh khiến bà ta như thấy mình hồi còn trẻ, trong lòng thở dài một tiếng, nhưng lại không biết nói gì cho phải, chấp niệm của con bé quá sâu, có lẽ chỉ có thất bại mới có thể khiến nó tỉnh ngộ.

Thấy sự không đồng ý trong mắt Chung Tiểu Dung, Giản Uyển Linh rũ mắt, đáy lòng như rút lại, khó nén được sự đau đớn....

Ngã vào? Đúng là từ ngữ khắc nghiệt! Nhưng cô ta có cách gì đây? Vì anh Thiếu Văn mà cô ta đã phải từ bỏ quá nhiều, bây giờ sinh mệnh của cô ta chỉ còn phụ thuộc vào người đàn ông này, nếu như ngay cả anh cũng muốn xa cách cô ta, thì cô ta có sống tiếp thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa!

Ý thức được điều này, bàn tay rũ xuống nắm thật chặt, âm thầm cắn răng, kiên định nói: “Mẹ, điều này thì mẹ yên tâm đi, con đã nói chuyện điện thoại với ba, ba đã đồng ý, chỉ cần trong lúc ăn cơm, mẹ nói ra là được!”

Tiền tài là vật ngoài thân, hơn nữa những năm gần đây cô ta cũng đã giành giụa được không ít, cũng không cần dùng nhiều, nếu như chuyển nhượng cổ phần là có thể cùng anh Thiếu Văn chung sống hạnh phúc, thì cô ta cũng vâng thấy cuộc mua bán này chỉ như hái hoa mà thôi!

... ..

Cũng trong lúc đó, thư phòng nhà họ Giản!

Giản An Dương và Mạnh Thiếu Văn ngồi trên ghế salon, Mạnh Thiếu Văn rót một ly trà Phổ Nhĩ đặt xuống trước mặt ông ta, vẻ mặt có phần cung kính nói: “Ba, không biết hôm nay ba gọi con đến là có việc gì?”

Người ba vợ của anh ta thật không đơn giản, tuổi tác cũng không khác ba anh ta là bao, nhưng lại khôn khéo hơn ba anh ta nhiều, cho nên Mạnh Thiếu Văn nói chuyện với Mạnh Chân Tỳ vô cùng khác.

Bởi vì quan hệ thông gia, hai nhà buôn bán đã những năm gần đây đã sớm quan hệ chặt chẽ với nhau rồi. Đối với người con rể hiền này, Giản An Dương rất hài lòng, chỉ là trong một số việc ông ta không thể không lưu tâm.

Cười nhận lấy ly trà, Giản An Dương gương mặt cười sáng khoái: “Thiếu Văn à, vừa rồi ở dưới nhà ba không tiện nói gì, bây giờ trong thư phòng chỉ có hai người nhà chúng ta, có lời gì thì cũng không cần phải che giấu rồi!”

Mạnh Thiếu Văn nghe vậy, sống lưng lập tức thẳng tắp, như chăm chú lắng nghe.

“Đừng khẩn trương, cũng không phải việc gì lớn cả!”, Giản An Dương thấy thế thì cười nhẹ, nhưng giọng nói có chút thận trọng: “Con đã biết Uyển Như nhà chúng ta từ bé, nhân phẩm cùng tình tình của nó có lẽ con là người hiểu rõ nhất! Năm đó, đàn ông theo đuổi nó cũng không phải là ít, nhưng nó vẫn một lòng đi theo con! Dĩ nhiên, Thiếu Văn, không phải ba nói con không tốt, chỉ là bây giờ ta chỉ có một đứa con gái, không thể bỏ mặc nó được!”

Lúc này, ông ta tỏ ra như một người ba nhân hậu thân thiện, lời nói ra càng thêm cảm động lòng người.

Mạnh Thiếu Văn nghe vậy, vẻ mặt lập tức cứng đờ, anh ta vội vàng đứng lên giải thích: “Ba, tính tình Uyển Như rất tốt, con chưa từng gặp người phụ nào thiện lương như cô ấy, hơn nữa năm đó cũng vì con mà cô ấy xảy ra chuyện, là tại con nên cô ấy mới trở bệnh như vậy, con sẽ đối tốt với cô ấy cả đời!”

Giọng nói chân thành của anh ta không giống như là giả, Giản An Dương thấy vậy, ánh mắt thâm trầm, cười cười nhưng cũng không nói gì.

Rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi, vẫn nghĩ đơn giản như vậy.

Bởi vì Mạnh Thiếu Văn quá mức lịch lãm, chỉ nên mới đơn thuần như vậy, thằng bé vẫn còn để tình yêu ảnh hưởng nhiều lắm.

Ông ta không nói chuyện, càng khiến Mạnh Thiếu Văn thấp thỏm, anh ta biết chuyện mấy ngày trước đã làm ba vợ tức giận, mặc dù trong điện thoại không nói gì, nhưng con gái vì tức giận mà bỏ về nhà mẹ đẻ, có người ba nào có thể chịu được?

Ý thức được điều này, trong lòng Mạnh Thiếu Văn đột nhiên cảm thấy áy náy, mím môi nặng nề nói: “Ba, chuyện lần này là con không đúng, con đã xin lỗi Uyển Như, về sau tuyệt đối con sẽ không bao giờ để chuyện này xảy ra nữa!”

Lời của ba vợ một câu cũng không sai, năm đó quả thật là Uyển Như có rất nhiều người đàn ông theo đuổi, cô vốn có dung mạo xuất sắc, phong thái lãnh diễm cao quý, là băng sơn mỹ nhân nổi danh trong trường học.

Nhưng hoa hồng càng đẹp thì càng nhiều gai, trong lúc nhiều người đàn ông theo đuổi cô như vậy, Uyển Như lúc ấy không nhất định phải yêu anh ta, nhưng cuối cùng cô vẫn không thay đổi quyết định, chỉ là sau này xảy ra quá nhiều biến cố, khiến tình cảm của anh ta dành cho cô không còn đơn giản thuần túy như thuở ban đầu nữa.

“Thiếu Văn, ta hiểu con là đứa trẻ ngoan, cũng hiểu con thực sự thích Uyển Như, chỉ là hôn nhân cũng giống như khi kinh doanh vậy, không thể giống như khi hai đứa con yêu đương ngọt ngào!” Giản An Dương lặng lẽ ngồi trên ghế sofa, lấy tư thế là người từng trải để nói với Mạnh Thiếu Văn, giọng nói ôn hòa, không nhanh không chậm: “Con suy nghĩ đi, thân thể Uyển Như bây giờ không khỏe, làm việc cũng không làm việc được! Đàn ông mà, ta hiểu, nhưng mà Thiếu Văn này, cho dù con có tâm tư khác, ta cũng không cho phép con làm chuyện có lỗi với con gái ba!”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của ông ta đột nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, đáy mắt lộ ra thâm ý: “Thân là người nối nghiệp của Hằng Viễn, con nên hiểu rõ hôn nhân giữ hai đứa đại diện cho điều gì, nếu đã kết hôn, những tâm tư đó hãy gạt bỏ hết đi, con và Uyển Như cũng chẳng còn trẻ gì nữa, cũng nên có kế hoạch sinh con đi!”

Vì không muốn anh ta khó chịu, dứt lời xong, Giản An Dương ôn hòa nói: “Nhà họ Giản chúng ta chỉ có một mình Uyển Như, ba hi vọng hai đứa có thể cân nhắc chuyện sinh con. Dĩ nhiên, ba sẽ không bạc đãi cháu ngoại của ba đâu!”

“Ba, con xin lỗi!”, Trên phương diện tình cảm, Mạnh Thiếu Văn thật sự là người có tình có nghĩa, sinh ra trong gia đình gia giáo, lại không ăn chơi đàn đúm.

Đối mặt với ba vợ, anh ta quả quyết nói: “Con thực sự đã không nghĩ chu đáo cho Uyển Như, về sau con sẽ không bao giờ để ba phải lo nghĩ thêm về việc này nữa!”

Anh ta thừa nhận, thời gian trước quả thật mình đã không quan tâm đủ cho cô, cách ứng xử với Uyển Như càng kém cỏi, bọn họ vừa mới kết hôn anh ta đã khiến vợ mình phải bỏ về nhà mẹ đẻ, cũng khó trách vì sao ba vợ muốn nói chuyện với anh ta.

“Con là đứa trẻ thông minh, hiểu là tốt rồi!”, Thấy sắc mặt anh ta tỉnh mạch đau lòng, trong mắt Giản An Dương thoáng qua một nụ cười, ông ta đứng dậy vỗ vai Mạnh Thiếu Văn một cái, thở dài nói: “Thiếu Văn à, con cũng đã ba mươi tuổi rồi, Uyển Như cũng đã hai mươi tám, đã đến lúc có con rồi, đừng chần chừ nữa, ba nghĩ ba mẹ con cũng rất mong chuyện này!”

Ông ta dễ dàng bỏ qua chuyện chuyển nhượng cổ phần, đầu óc con gái có vấn đề chứ không phải ông ta. Con rể tốt thì tốt thật, nhưng rốt cuộc vẫn không phải là con mình, còn có Bảo Trân, bây giờ con rể vẫn chưa vào Giản Thị làm việc, con bé cũng là con gái ruột của ông ta, sao ông ta có thể không suy nghĩ chứ? Mạnh Thiếu Văn nghe vậy, cũng không lên tiếng mà chỉ giữ im lặng, nhưng đáy lòng lại rối bời

63. Chương 62: Trong Một Giây Đồng Hồ Biến Thành Người Đàn Bà Đanh Đá.

‘Lão phật gia’ là ai?

Hắn là Quý tộc chân chính ở Pháp, nhà ở ngay sau Quảng trường Chiến thắng, mở cửa sổ nhìn ra đối diện chính là tháp Eiffel.

Đồng thời cũng là người đỡ đầu danh tiếng cho các trào lưu thế giới, thành lập ra nhãn hiệu thời trang cao cấp được người người theo đuổi, dưới cờ là một loạt những sản phẩm đang được phụ nữ thành thị săn đuổi, càng là nhân vật nổi tiếng trong xã hội thượng lưu ở Pháp.

Hoắc Cố Chi nghe thấy thế, vẻ mặt lập tức cứng đờ, trong mắt ánh lên một tia sắc bén tĩnh mịch.

Đầu ngón tay anh hơi co lại, gõ một cái trên mặt bàn bóng loáng, mặt mày lạnh nhạt, cao ngạo cười: “Thật sao! Vậy cậu đi chuẩn bị cẩn thận, ngàn vạn lần không thể chậm trễ khách quý!”

Lão phật gia có ơn tri ngộ đối với cô ấy, anh không chỉ muốn hoan nghênh, mà còn phải chuẩn bị thật chu toàn, nếu không cô ấy sẽ nghĩ gì về anh chứ?

“Có lẽ Đường Triều cũng sẽ tới!” Khương Nhĩ Đông nhận định, trong lòng không khỏi có chút bận tâm, tổng giám đốc và Ngu tiểu thư mới vừa trở lại không lâu, tận hưởng thế giới hai người chưa được mấy tháng. Nhưng giờ thì tốt rồi, cái tên Đường Triều này đúng là âm hồn bất tán cũng muốn theo đuổi, đây không phải là muốn làm cho người khác ngột ngạt sao!

“Tổng giám đốc Hoắc, cậu đúng là quá dễ nói chuyện rồi, cậu và Ngu tiểu thư bây giờ đang ở trong giai đoạn mấu chốt, Đường Triều kia xuất hiện phá rối không phải là càng thêm dầu vào lửa sao!”

“Được rồi, cứ làm theo những gì tớ nói đi! Hắn muốn, chúng ta có thể ngăn được sao?” Đối mặt với sự tức giận bất bình của bạn tốt, ngược lại Hoắc Cố Chi vẫn biểu hiện bình tĩnh lạnh nhạt, anh khoát tay, lạnh mặt: “Tớ tin tưởng vào quan hệ của tớ với cô ấy, không phải là thứ người khác có thể phá hư.”

Mặc dù tên đàn ông kia cứ dính chặt vào khiến cho người khác cảm thấy phiền phức, nhưng anh tin rằng, những năm tháng giữa mình và cô ấy tuyệt đối quan trọng hơn so với sự theo đuổi của hắn ta.

Chính chủ cũng đã nói như vậy rồi, Khương Nhĩ Đông cũng không tiện nói thêm gì nữa, anh ta không cam lòng, sau đó đóng cửa rời đi.

Hoắc Cố Chi lẳng lặng tựa lưng vào ghế hồi lâu, sau một lúc lâu, anh mới đứng dậy, tới trước cửa sổ sát đất, từ trên cao nhìn xuống toàn thành phố.

Hiện tại anh có thể thoải mái tung hoành ở Nam Giang, chỉ cần anh muốn, loại phụ nữ nào mà không tới tay?

Nhưng mà anh lại một lòng nhào về phía cô, một lòng ở đây mất hồn vì cô.

Từ lúc nào, động lòng đã biến thành yêu thích, bây giờ còn trở thành thâm tình?

Nghĩ tới mấy lời vừa rồi của Nhĩ Đông, khuôn mặt của Hoắc Cố Chi lại lạnh thêm một phần, hai bàn tay lẳng lẽ nắm chặt.

Anh câu môi, chột cười lạnh bạc, trong lòng không khỏi nghĩ, không cần biết là Đường Triều hay là Lý Triều, kẻ nào dám có gan tơ tưởng tới người phụ nữ của anh đều đáng chết!

.....

Lúc Ngu Vô Song nhận được điện thoại, đang đưa bảo bảo ra bên ngoài uống trà trưa, vốn là đang định về nhà, nhưng sau khi nhận được điện thoại của Khương Nhĩ Đông, lại trở lại trung tâm thương mại không không ít quà tặng, cốt yếu là để cho Lý Xương trở về mang đi mẫu váy cô mới thiết kế còn chưa tung ra thị trường.

Cô quá rõ quan hệ của Lịch Cảnh Thần và Vân Đóa Đóa, bọn họ còn đi đăng ký kết hôn rồi, không hiểu Lịch Cảnh Thần đã sử dụng đến thủ đoạn gì.

Nếu không, một thiếu nữ mười tám tuổi làm sao lại đồng ý gả cho cha nuôi của mình?

Một giờ sao, bên ngoài biệt thự nhà họ Lịch, hai chiếc xe đồng thời đỗ lại.

Ngu Vô Song dắt bảo bảo xuống xe, Hoắc Cố Chi rất tự nhiên bước tới đón lấy túi đồ trong tay cô, trong mắt đều là thâm ý, đáy mắt lộ ra vẻ lưu luyến, giống như trong trời đất này chỉ có một mình cô.

Ngu Vô Song bị nhìn bằng ánh mắt như vậy khiến cho cả người đều không được tự nhiên, cô quay đầu đi ho nhẹ một tiếng, sau đó kéo bảo bảo tới trước mặt anh, nhẹ nhàng nói: “Anh rất lâu chưa trò chuyện với bảo bảo rồi, con mới có bốn tuổi cái gì cũng chưa biết, anh còn không chưa chịu bỏ qua sao?”

Trong lòng tự biết hôm đó mình đã gây họa, bảo bảo chớp đôi mắt sáng ngời, đáng thương nhìn Hoắc Cố Chi, bước tới ôm chân dài của anh, cắn môi nũng nịu gọi một tiếng: “Ba.”

Cặp mắt của Hoắc Cố Chi liếc nhìn xuống cậu con trai mới đứng đến đầu gối anh, sắc mặt không tốt, nhìn thế nào cũng thấy có chút âm trầm đến dọa người.

Trái tim nhỏ của bảo bảo càng sợ hãi đập loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn múp míp của bé tràn đầy vẻ sợ hãi, càng ra sức ôm chặt chân của Hoắc Cố Chi: “Ô ô... Ô ô... Ba, con biết con sai rồi, ba đừng giận con nữa!”

Cha ruột của bảo bảo là chiến hữu lâu năm của Hoắc Cố Chi, năm đó cậu ấy vì làm nhiệm vụ mà bất hạnh chết thảm, vợ cậu ấy sau khi sinh ra bảo bảo, ngại cậu bé là con chồng trước nên tàn nhẫn vứt bỏ, cuối cùng vẫn là Hoắc Cố Chi sau khi biết được tin tức đã đón bé về nuôi.

“Đứng cho tử tế, nam tử hán đại trượng phu, vì sao cứ động một tí lại khóc nhè?” Rốt cuộc cũng là đứa trẻ tự tay mình nuôi lớn, từ ngày đầu tiên đón cậu bé về Hoắc Cố Chi đã coi nó như con ruột của mình mà yêu thương.

Chỉ là đứa trẻ này bị Vô Song cưng chiều đến không ra gì nữa rồi, khác hẳn so với suy nghĩ ban đầu của anh: “Con đúng là không có tiền đồ, bộ dạng này là con trai của Hoắc Cố Chi ta sao!”

Bảo bảo nghe vậy, lập tức đứng nghiêm chỉnh ngay ngắn, thân hình nhỏ bé nghiêm túc cứng cỏi, xem ra vì muốn để Hoắc Cố Chi quan tâm, lúc này cậu bé đúng là hao tổn hết tâm tư.

Ngu Vô Song thấy thế, không khỏi cười nhéo lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của bảo bảo, bên môi tràn ra nụ cười yếu ớt: “Tiểu tử thú vị con được lắm, mẹ uống công yêu thương con, ba con mới nói một câu đã dọa được con rồi.”

Lúc nói chuyện, cô cười liếc anh một cái, đáy mắt lộ ra phong tình kiều mỹ, so với vẻ sương lạnh lúc trước tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Tiểu tử thú vị kia thật là biết bắt nạt kẻ yếu, biết cô không nỡ nặng lời với bé nên ở trước mặt cô luôn làm nũng, náo loạn, nhưng vừa mới thấy Hoắc Cố Chi thì lại đành hoàng gấp bao nhiêu lần.

Hoắc Cố Chi nhìn bóng hình kia, trái tim như muốn nhũn ra, thái độ kẻ tiếp đối với bảo bảo cũng tốt hơn rất nhiều: “Về sau không được khóc nhè, cũng không được đòi mẹ con dẫn đi chơi, mẹ con bận rộn như thế, mỗi ngày còn phải chơi với con, con đúng là không biết xấu hổ?”

“Dạ, chỉ cần ba không tức giận, cái gì con cũng làm được!” Bảo bảo từ trước đến giờ chính là đứa trẻ biết nhìn mặt mà nói chuyện, thấy anh nói như vậy, lập tức gật đầu đồng ý, cậu con trai nhỏ vô cùng đáng yêu, lanh lợi.

“Anh đúng là được nể mặt!” Thấy bảo bảo luôn sùng bái ngẩng đầu nhìn Hoắc Cố Chi, Ngu Vô Song khẽ vén tóc dài bên tai, chợt nói chua xốt: “Con ở trước mặt em chỉ biết làm nũng bướng bỉnh, nhưng vừa thấy anh đã dâng hoàng ngay ngắn như là ông cụ non.”

Người đàn ông trước mặt phong thái trác tuyệt, rõ ràng là rất đẹp trai, anh cứ ngọc thụ lâm phong đứng ở đó như vậy, mặt mũi ưu nhã, quả nhiên là sáng như Ngọc Như Ý (Ngọc Như Ý), rất là mê người.

Mặc dù cô không chấp nhận lời cầu hôn của anh, nhưng mà không thể không thừa nhận, người đàn ông này quả thực xuất sắc nổi trội, trong hiểu biết của cô, còn chưa có người đàn ông nào để lại cho cô ấn tượng sâu đậm tới như vậy.

“Bởi vì em quá nuông chiều con! Em phải ít cười cợt với con đi, nghiêm túc hơn một chút, con còn có thể ngày ngày làm nũng trước mặt em sao ?!” Từ trước tới giờ Hoắc Cố Chi không phải là người mềm lòng, nhất là trên phương diện giáo dục con trẻ, anh cũng không nhượng bộ, con trai sao! Phải nghiêm khắc một chút.

Bảo bảo bốn tuổi vốn rất thông minh, nghe thấy câu này của anh, lúc này lại bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ, ba độc ác, ba thiên vị, chỉ biết tốt với mẹ! Hừ hừ rõ ràng là chính mẹ không chấp nhận lời cầu hôn của ba, lại trút lên đầu con.

“Anh hung dữ như vậy, em cũng nghiêm khắc đối với bảo bảo, con còn sống cuộc sống như thế nào được?” Ngu Vô Song không hề đồng tình với mấy lời này của anh, thật ra thì ở trên phương diện này, bọn họ cũng đã tranh chấp quá nhiều rồi, nhưng lần này cô không muốn lại tiếp tục tranh cãi: “Được rồi, được rồi, chúng ta không nói cái này nữa. Hôm nay là ngày vui của Đóa Đóa, chúng ta mau vào chúc mừng đi!”

Nói dứt lời, cô nhẹ nhàng luồn tay ngọc vào khuỷu tay anh, vẽ mặt mềm mại tình cảm.

Hoắc Cố Chi thấy vậy, nhất thời chấm dứt sắc mặt ngượng lạnh, đáy mắt không che giấu được sự vui mừng, vừa định ôm cô vào trong ngực, thân thể cường tráng đột nhiên bị người ta đẩy từ phía sau, ngay sau đó là một giọng nữ mềm mại: “Ồ ô..... Ô ô..... Chị Vô Song cuối cùng chị cũng tới, chị không biết đâu, hiện tại em rất là vui vẻ, ngày ngày bị Lịch Cảnh Thần nhốt ở trong nhà không cho đi đâu, em đã nhàm chán muốn chết rồi!”

Người vừa tới chính là Vân Đóa Đóa, cô vợ nhỏ của Lịch Cảnh Thần! Cô ấy năm nay mới vừa tròn mười tám tuổi, chỉ mới học đại học năm nhất, chính là độ tuổi thanh xuân tуй ý.

Nhưng lúc này cô ấy lại đang ỉu xiu ôm Ngu Vô Song khóc lóc kể lể, trên khuôn mặt mềm mại tràn đầy vẻ uất ức.

Ngu Vô Song đi giày cao gót, một mình thì không sao, nhưng lại bị cô ấy ôm mạnh ngã thẳng ra đằng sau, cuối cùng hai người đứng không vững, ôm nhau ngã xuống đất.

Xem hết một màn này, đuôi lông mày của Hoắc Cố Chi nhíu chặt, mắt phượng hẹp dài ẩn chứa một tia âm trầm, vội vàng bước tới quăng Vân Đóa Đóa đang té nhào trên người Ngu Vô Song ra, sau đó đỡ cô lên, ôm vào trong ngực, sắc mặt âm trầm: “Té đau không? Có nặng lắm không?”

Trên mặt anh tràn đầy vẻ lo lắng, hiển nhiên là cực kỳ quan tâm tới cô,

Bảo bảo vội vàng che mắt chạy qua một bên, chị Đóa Đóa cũng không phải là người độ lượng, vẽ mặt ba hung ác như vậy, sẽ làm cho chị Đóa Đóa trong vòng một giây đồng hồ biến thành người đàn bà đánh đá.

Sự quan tâm này khiến cho trái tim của Ngu Vô Song ấm áp, cô dịu dàng lắc đầu một cái, nụ cười rạng rỡ thản nhiên: “Không sao cả, không đau. Anh mau đỡ Đóa Đóa dậy, cô ấy cũng không cố ý, sao anh lại hung dữ hù dọa cô ấy.”

Vân Đóa Đóa bị đẩy ngã trên mặt đất đang giận điên lên, cô chợt ngược mắt, trong mắt phóng lửa nhìn trừng trừng người đàn ông, nghiêng răng nghiêng lợi hừ lạnh: “Hoắc Cố Chi! Anh thật không có phong độ, em cũng không cố ý, sau anh phải hung dữ như vậy làm gì.”

Thiếu nữ trắng mịn ngẩng đầu lên, ngũ quan tinh xảo, cánh môi đỏ tươi, mắt cô sáng long lanh, đáy mắt sáng trong như nước không nhiễm bụi trần, hiển nhiên là một cô gái xinh đẹp đang tuổi thanh xuân.

Cô vẫn luôn được Lịch Cảnh Thần nuông chiều từ nhỏ, ngày thường luôn nghĩ sẽ không có ai dám để mình uất ức, bị Hoắc Cố Chi đối xử thô bạo như vậy, lúc này tức giận đỏ mặt tía tai, tranh thủ đòi lại công đạo: “Chị Vô Song, chị xem đi, là anh ta bắt nạt em!”

Đối với cô em gái nhỏ hơn mình mười tuổi, Ngu Vô Song rất là yêu thích, sự tồn tại của Giản Uyển Linh, khiến cho Ngu Vô Song luôn kiêng kỵ hai chữ em gái này, nhưng sau này gặp được Vân Đóa Đóa hoạt bát đáng yêu, cô lại hoàn toàn xóa bỏ ý nghĩ này.

“Cố Chi, anh hơi quá rồi, Đóa Đóa chỉ là không cẩn thận, anh đâu cần phải hung dữ với cô ấy như vậy!” Không vui trừng mắt với người đàn ông bên cạnh, đẩy anh ra, bước tới khom lưng đỡ Vân Đóa Đóa từ mặt đất đứng dậy: “Không sao đâu Đóa Đóa, không ai trách em, lần sau đừng hấp tấp như vậy, em đã lập gia đình rồi, vẫn còn lạnh chanh lấu tấu như vậy, nếu đụng phải người khác thì làm thế nào?”

Giọng nói của cô dịu dàng mềm mại, so với vẻ mặt đen thui lạnh lùng của Hoắc Cố Chi thì tốt hơn rất nhiều.

Lúc này Vân Đóa Đóa kéo cánh tay cô, tựa đầu vào vai cô, âm thầm cắn răng, nhỏ giọng oán trách: “Chị Vô Song, chồng chị cả ngày mặt cứ lạnh băng, làm cho người khác nhìn đã muốn sờn tóc gáy, chị không có ý định bỏ anh ta sao?”

Rốt cuộc cũng chỉ là cô gái nhỏ mười tám tuổi, chính là độ tuổi ngây thơ, rục rỏ khắp nơi, cho nên lời nói cũng thật thà ngây thơ như thế.

Ngu Vô Song nghe thấy cũng không khỏi buồn cười, cô liếc nhìn người đàn ông đối diện, thấy sắc mặt anh càng lúc càng lạnh, không khỏi cười dịu dàng: “Được rồi, Đóa Đóa, không nên nói Cố Chi như thế, anh ấy sẽ giận thật đấy! Ngược lại em ấy, từ lúc nào đã đăng ký kết hôn với Lịch tiên sinh rồi? Vì sao lại không cho chị biết?”

Rốt cuộc cũng là cháu đích tôn của nhà họ Kim danh môn hiển hách, lại đường đường chính chính cưới con gái nuôi của mình như vậy, còn đăng ký kết hôn?

Năm nay Đóa Đóa cũng mới có mười tám tuổi, Cục Dân Chính cũng cho phép thiếu nữ mười tám tuổi kết hôn sao?

Nhìn xem, đây chính là có quyền lợi thật là tốt, cô tin rằng, chỉ cần Lịch đại thiếu gia đồng ý, đừng nói là mười tám tuổi, cho dù là vị thành niên thì Cục Dân Chính cũng sẽ nghe lời anh ta mà phát quyền sở hồng này.

Nói tới đề tài này mặt Vân Đóa Đóa nhất thời ỉu xiu, vẻ mặt cô ấy như đưa đám nhìn Ngu Vô Song, không còn thiên kiều bá mị như trước nữa: “Chính là một tuần trước! Tên khốn Lịch Cảnh Thần kia lừa em đi, em mới mười tám tuổi, hắn đã 35 rồi, già hơn những mười bảy tuổi so với em, lại dám bắt em gả cho hắn, thật là vô sỉ!”

Hoắc Cố Chi nghe xong, mắt phượng dời đi, càng không hứng thú gì với cuộc hôn nhân này.

Bạn chí cốt của anh cái gì cũng tốt, chỉ có ánh mắt là không tốt chút nào, tự nhiên lại đi coi trọng Lolita này.

Non như thế này, gặm tiếp kiếu gì? Lúc này anh cũng không thèm nhớ tới năm đó khi mình để ý đến cô gái nhỏ kia, con gái nhà người ta cũng mới có mười lăm tuổi....

“Em không đồng ý?” Ngu Vô Song nghe vậy, khóe mắt giật một cái, trong lòng không khỏi tưởng niệm cho Lịch tiên sinh anh tuấn cao lớn: “Đóa Đóa, hôn nhân không phải chuyện đùa, em phải nghĩ cho kỹ!”

Cô vừa dứt lời, làn váy liền bị người lôi kéo, Ngu Vô Song hạ mắt nhìn, chỉ thấy bảo bảo đang đứng chõ chân anh, mặt nó lộ vẻ lúng túng, ngón tay út chỉ về phía trước.

“Ngu tiểu thư, tôi mời cô tới không phải để dạy Đóa Đóa một khóa giáo dục tư tưởng.” Chẳng biết lúc nào, Lịch Cảnh Thần đứng trước ga ra, mặt anh ta tuấn lãng, trắng hơn Hoắc Cố Chi một chút, mặc áo len cổ chữ V, phối với quần dài màu trắng thoải mái, vóc người rất hoàn mỹ, mặc kệ nhìn từ góc độ nào cũng thấy anh ta là cực phẩm mỹ nam, so với Hoắc Cố Chi có hơn chứ không kém.

Nhưng mà, sắc mặt ôn hòa của anh ta lại trở nên âm trầm, đó là sự âm trầm rét lạnh khó thấy ở anh ta: “Đóa Đóa, tới đây!”

“Không qua!” Thấy người tới là Lịch Cảnh Thần, sắc mặt Vân Đóa Đóa càng khó coi. Cô bắt đầu lộ ra tính tình trẻ con: “Vô Song, chị không nói sai, hôn nhân vốn không phải trò đùa, anh làm như vậy, sẽ làm cho người nhà họ Lịch có ý kiến với anh.”

Cô mới mười tám tuổi, từ nhỏ đã được Lịch Cảnh Thần nuôi lớn, tuy cô là người đơn giản, nhưng có nhiều việc cô biết rõ hơn người khác!

Lịch Cảnh Thần nhũu mày rậm, tầm mắt rơi trên người Vân Đóa Đóa, tia lạnh trong đáy mắt càng lộ rõ, nhưng anh lịch sự, cười như gió xuân: “Đóa Đóa, đừng phá nữa, về nhà với anh đi. Anh cho em ra ngoài đón khách chứ không cho em ra ngoài quậy phá.”

Lời này vừa nói ra, lúc này, ánh mắt lạnh lạnh của Ngu Vô Song mới chú ý tới tạp dề Winnie the Pooh của cô, có chút đỏ khốc đỏ cười nói: “Lịch tiên sinh, tôi biết anh không thích nghe những lời tôi vừa nói, nhưng đây chính là sự thật, Đóa Đóa vẫn còn là trẻ con.”

Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ trẻ con, trong giọng nói tràn đầy ý bất đắc dĩ.

Đóa Đóa quá trẻ, tuy anh yêu cô đến mức không phải là cô ấy anh không cưới, nhưng ít ra phải đợi cô tốt nghiệp đại học xong không được sao? Làm như vậy với một cô gái ngây thơ, sẽ làm hỏng thanh danh của vị Lịch tiên sinh này!

“Lịch Cảnh Thần, anh là tên khốn kiếp! Em đã nói với anh là em không biết nấu ăn.” Thấy anh nhìn mình, lúc này Vân Đóa Đóa mới nhớ tới việc chính, nhất thời yếu ớt oán trách: “Chị Vô Song, em rốt cuộc đã hiểu rõ tại sao chị từ chối lời cầu hôn của Hoắc Cố Chi rồi, những tên đàn ông này cũng thật xấu, chẳng những đã ăn trong bát nghi tới trong nồi, còn luôn sai bảo chúng ta! Có bản lĩnh thì bọn họ ra ngoài tìm người khác về nấu ăn cho bọn họ đi!”

Bị mắng là khốn kiếp, khoe môi Lịch Cảnh Thần cong lên, nhưng nạn nhân là Hoắc Cố Chi không được bình tĩnh như vậy, anh vốn chuẩn bị đầy đủ để cầu hôn, hiện tại bị nhắc tới chuyện đau đầu lòng, nhất thời tức giận, lạnh lùng nói: “Cảnh Thần, quản lý cô bé nhà cậu cho tốt đi!”

So với khí chất trưởng thành nội liễm của Lịch Cảnh Thần, Vân Đóa Đóa có vẻ ngây thơ hơn nhiều, Ngu Vô Song thấy vậy, không khỏi âm thầm vỗ trán: “Đóa Đóa, chuyện của chị và Cố Chi không giống chuyện của em, em đừng cho ví dụ lung tung.”

Cô có một đứa em gái ruột, nhưng trong hai mươi ba năm cuộc đời của cô, cô em gái này rất xấu xa, vẫn luôn dè dặt cười cổ cô, làm cô khó chịu.

Nhưng đối với Đóa Đóa, cô rất vui vẻ, mấy năm nay cô không trở về, quen Đóa Đóa ở nước Pháp, mấy năm này mặc dù rất ít gặp mặt, nhưng thường xuyên liên lạc bằng tin nhắn QQ.

“Đóa Đóa, em đừng quên, chị Vô Song của em biết Cố Chi vào lúc mười lăm tuổi!” Lịch Cảnh Thần đang vui vẻ nên không ngại phiền mà giải thích rõ cho cô (VĐĐ), anh cong môi mỏng, nụ cười nhàn nhạt, nhìn từ góc độ nào cũng thấy hình tượng Quý công tử dịu dàng, nhưng lời nói ra lại làm cho người ta cực kỳ giận dữ: “Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, em gả cho anh rất đúng lúc!”

Ngu Vô Song nghe vậy, sắc mặt đỏ hồng, đáy mắt lộ ra tia lúng túng, lúc này mặt trời chiều ngã về tây, làm lộ rõ màu đỏ ửng trên gương mặt của cô, màu đỏ ửng đó quả thật là thắng ánh nắng chiều.

Mặt cô không biến sắc mà trừng Hoắc Cố Chi, âm thầm cắn răng, cái tên khốn kiếp này sao lại nói những chuyện đó cho người khác nghe? Chuyện như vậy cũng có thể tùy tiện nói sao?

Như cảm nhận được ánh mắt của Cô, Hoắc Cố Chi không khỏi ngược mắt nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, anh nhìn thấy tia thẹn thùng trong mắt cô, trong lúc nhất thời, đáy lòng hiện ra một cảm xúc khó hiểu.

Anh ho nhẹ hai tiếng, im lặng tiến tới nắm tay ngọc của cô, bên môi là đường cong hoàn mỹ, dù chưa nói chuyện, nhưng lúc này, vô thanh thắng hữu thanh.

Vân Đóa Đóa nhìn đến ngay người, cô kinh ngạc nhìn Ngu Vô Song đang then thùng chăm chăm, nghĩ thầm, thì ra là chị Vô Song và Hoắc Cố Chi còn có câu chuyện tình yêu lãng mạn như vậy.

Anh không nói, thì đồng nghĩa với đồng ý, gò má Ngu Vô Song đỏ bừng, rút tay mình ra, sau đó dời đi ánh mắt, nhìn về Vân Đóa Đóa: “Đóa Đóa, em từng nói thích chiếc váy kia nên chị đã đem đến đây, đi, chúng ta đi vào, em thử cho chị xem có hợp không.”

Đến cuối cùng vẫn là con gái, Vân Đóa Đóa nghe vậy, lực chú ý thay đổi trong nháy mắt, Đáy mắt cô hiện lên tia sáng, ánh mắt không hề chớp mà nhìn Ngu Vô Song chăm chú, kinh hỉ hỏi: “Là màu hồng?”

Ngu Vô Song gạt đầu một cái, sắc mặt ửng đỏ đã phai nhạt: “Ừ, chính là nó, chưa đưa vào thị trường, em tùy tiện mặc cũng không sợ đụng hàng.”

Các cô có điểm chung, một hứng thú yêu thích nho nhỏ giống nhau. Vân Đóa Đóa yêu quần áo cô thiết kế, lúc này gạt đầu như bầm tỏi: “Chị Vô Song, em yêu chị chết mất, chị thật tốt.”

Sau khi dứt lời, cô ôm hôn Ngu Vô Song, làm cho hai người đàn ông ở đây cùng trầm mặt.

Sắc mặt hai người đàn ông này đen đến đáng sợ, Ngu Vô Song thấy vậy không khỏi buồn cười, khó trách hai người này có thể trở thành là bạn tốt, thì ra hai người đều là loại phúc hắc âm trầm!

Cô ho khan một cái, lúc này mới ngăn chặn tiếng cười, sau đó dẫn bảo bảo và Đóa Đóa đang vui vẻ đi vào.

.....

Rất nhanh, bên ngoài ga ra chỉ còn Hoắc Cố Chi và Lịch Cảnh Thần.

“Cậu nghiêm túc?” Đưa mắt nhìn theo bóng lưng của Ngu Vô Song, Hoắc Cố Chi mới thu hồi ánh mắt, anh lấy thuốc lá từ túi đưa cho Lịch Cảnh Thần, châm lửa cho từng cái, lúc này mới trầm thấp hỏi: “Đóa Đóa mới mười tám tuổi, cậu vội vã như vậy sẽ làm ba mẹ cậu có ý kiến!”

Nếu nói Hoắc Cố Chi thâm trầm nội liễm như kim cương đen thì Lịch Cảnh Thần ưu nhã dịu dàng chính là trắng sáng trên trời, trong sáng thẳng thắn, có thể nói Hào Môn Quý công tử.

Anh hung hăng hút thuốc lá trong miệng, khói mù lượn lờ, tuần nhan mờ mịt như ánh trăng mờ, nhưng lời nói ra rất bình tĩnh: “Ông già nhà tôi đã sớm tức giận rồi, nhưng mà, tôi đã nói cho họ biết, nếu muốn bông cháu sớm thì đừng có ý kiến nữa, nếu không đời này đừng mong bông cháu!”

Nếu một người đàn ông muốn cùng người phụ nữ kia sinh con, thì đó chính là tình yêu đích thực không thể nghi ngờ.

Hoắc Cố Chi rất tán thành về điểm này, đàn ông như bọn anh, căn bản không cần dùng quan hệ thông gia để thù ghét diệt hoa, đời này chỉ muốn tìm ra tình yêu đích thực của mình.

Nhưng tình yêu đích thực dễ tìm như vậy sao? Coi như là tìm được đi, nếu có mâu thuẫn gì, thì nhất định không thể kết hôn.

Nghĩ tới đây, Hoắc Cố Chi càng lộ ra sự bức tức, cô gái nhỏ mười tám tuổi đã bị Lịch Cảnh Thần lấy về nhà rồi, Vô Song nhà anh đã hai mươi tám, ngay cả cầu hôn cũng từ chối anh!

Đều là đàn ông, sao anh lại kém may mắn như vậy?

Người đàn ông bên cạnh đang tức giận, toàn thân cũng lộ ra sự lạnh lùng, Lịch Cảnh Thần không khỏi chê cười hai tiếng, anh ta cong môi mỏng, một tay khoác lên vai anh em tốt, cười nói rôm rả hỏi: “Cố Chi, cậu có biết tôi làm cách nào để Đóa Đóa đồng ý kết hôn với tôi không?”

Người anh em này lớn hơn anh ta ba tuổi, nhưng chưa từng yêu.

Chuyện gần đây của anh, anh ta cũng nghe nói, khó trách con gái người ta không đồng ý lời cầu hôn của anh, hình thức lãng mạn bình thường nhất cũng không làm thì sao con gái người ta muốn gả cho anh?!

64. Chương 63: Kế Hoạch Hai.

“Cậu không gạt tôi?” Hoắc Cố Chi rất hiểu người đàn ông trước mặt này, anh ta là cháu đích tôn của nhà họ Lịch quyền quý ở Kyoto, từ trước đến giờ đều là niềm tự hào của gia tộc, không những có suy nghĩ nhanh nhạy mà cách đối nhân xử thế của anh ta cũng thanh quý.

Là một người đàn ông thẳng thắn vô tư như vậy, lúc đối mặt với Vân Đóa Đóa lại sử dụng khá nhiều thủ đoạn, tình yêu thật là một thứ tình cảm khiến người ta mệt nhọc, có thể thay đổi một người từ trong ra ngoài.

“Cảnh Thần, Đóa Đóa còn trẻ như vậy, nói cho cùng cũng là một đứa bé, cậu vội vã lấy cô ấy về nhà như vậy sẽ tạo ra nhiều tai tiếng!”

Anh nói hợp tình hợp lý, nhưng Lịch Cảnh Thần không đồng ý. Anh ta chậm rãi lắc đầu. Trong nắng chiều đỏ tươi, hai tay anh ta để trong túi quần, thân thể cao lớn lộ ra sự lười biếng nhàn nhạt, môi mỏng hé mở, giọng nói thanh nhuận mỉm cười: “Trên danh nghĩa, tôi và cô ấy đã có quan hệ, chỉ cần có quan hệ này, thì bọn họ nói cũng dễ nghe hơn. Nhưng người sống một đời, cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy? Tôi có thể chắc chắn bây giờ tôi đang vui vẻ, vậy là được rồi!”

Lúc này, có lẽ Vân Đóa Đóa không biết thứ gọi là tình yêu, nhưng chỉ cần anh ta biết là được.

Anh ta muốn cô khi cô còn là một tờ giấy trắng, từng chút, từng chút xâm nhập vào cuộc sống của cô, để trong cuộc đời cô chỉ có sự hiện hữu của anh ta.

Nói anh ta ích kỷ cũng được, ngang ngược cũng được, tình yêu vốn là một chuyện ích kỷ của con người, nếu có thể thì anh ta rất muốn giam Đóa Đóa ngay ngò ở nhà mỗi ngày, không đi đâu cả.

Hoắc Cố Chi nghe vậy, không khỏi bật cười, anh lắc đầu một cái, anh đành cười, khuôn mặt lộ vẻ hiểu rõ: “Tuy tình cảm của cậu rất sâu nặng, nhưng Đóa Đóa còn trẻ, cũng có lúc phản bội, cần bản không hiểu tình cảm của cậu!”

Anh và anh ta là anh em tốt chân chính, giao tình được nung đúc trong quân doanh, anh giải ngũ không phải không thích chỗ này, mà anh giải ngũ vì bất đắc dĩ.

Có lúc số phận rất bất công, khi anh cố chấp muốn một thứ thì nó sẽ đi ngược lại mong muốn của anh.

Biết được điều này, sắc mặt Hoắc Cố Chi có chút chán nản, anh mím môi thật chặt, lạnh nhạt cười: “Lấy về nhà sớm một chút, tuy phải đợi cô ấy lớn lên nhưng còn tốt hơn cô ấy bị người khác lừa mất!”

“Ha ha. . .” Mới vừa nhận giấy chứng nhận kết hôn, tâm tình của Lịch Cảnh Thần rất tốt, nên khi đối mặt với khuôn mặt đen của bạn lâu năm, anh không phức hủ mà nở nụ cười: “Cố Chi, cậu nghĩ quá nhiều, cậu có biết người ở nhà cậu đã hai mươi lăm tuổi không? Đã nhiều năm như vậy, cậu còn chưa bắt được cô ấy, cậu có cảm thấy mất mặt không?”

Nghe thấy lời nói chế nhạo này, Hoắc Cố Chi càng lúc càng buồn bực, mắt lạnh của anh lướt qua khuôn mặt đầy cười của bạn tốt, anh lạnh lạnh nói: “Chuyện của chúng ta không giống nhau, Đóa Đóa là một đứa trẻ, cậu lấy đi phí sinh hoạt của cô ấy, cô ấy chắc chắn không xong. Vô Song sẽ không như vậy, mặc kệ là sự nghiệp hay danh vọng, cô ấy không cao không thấp hơn tôi, mặc kệ phương diện nào tôi cũng không làm gì được cô ấy!”

Lời này ý là Đóa Đóa có thể nhận giấy chứng nhận với anh ta, hoàn toàn là bị anh ta cưỡng ép!

Bây giờ Lịch Cảnh Thần rất vui vẻ nên vờ như không nghe ra ẩn ý trong lời nói của anh, anh ta cười cong môi, trên khuôn mặt treo một nụ cười dịu dàng nhàn nhạt: “Tôi đã nghe nói chuyện của cậu và cô ấy, cậu thật biết cách chịu đựng, chỉ cầu hôn thôi mà có thể làm con gái nhà người ta từ chối! Cậu tính đi, hai người ở chung với nhau mấy năm rồi?”

Nói đến cái này, trên mặt Hoắc Cố Chi thoáng qua một tia bất thường, vốn định dùng lời lẽ nghiêm khắc phủ nhận, nhưng dưới ánh mắt của bạn tốt, lời ngụy biện không thể nói ra.

Im lặng một lát, mặt anh lộ vẻ bất đắc dĩ nói: “Tôi biết cô ấy đã nhiều năm, nhưng cậu cũng biết tính tình của cô ấy khác với Đóa Đóa, cô ấy rất có chủ kiến, cần bản không cần ý kiến của tôi. Hơn nữa, tôi cảm thấy năm đó có thể tôi chưa nói rõ với cô ấy nên đến hiện tại, cô ấy vẫn hiểu lầm mối quan hệ của chúng tôi!”

Nghe anh nói như vậy, Lịch Cảnh Thần càng cảm thấy may mắn vì mình hành động nhanh, thừa dịp Đóa Đóa chưa tiếp xúc với xã hội đã bắt lấy cô, nếu đợi cô tốt nghiệp đại học, trở nên mạnh mẽ giống Ngu Vô Song thì anh ta chỉ còn nước đầu hàng cô?

Nghĩ như vậy, anh ta bắt đầu đau lòng thay người bạn lâu năm này: “Cố Chi, tôi nói cậu biết, có lúc cần cứng rắn thì cậu phải cứng rắn là không sai, nhưng lúc cần lắng mạn thì cậu đừng ngại phiền! Người phụ nữ này, nói cho cùng đều thích kim cương, hoa tươi, quần áo đẹp!”

Ở trước mặt người ngoài, Lịch Cảnh Thần là công tử thanh quý cao nhã, nhưng ở trước mặt bạn tốt, anh ta đơn giản hơn nhiều, gánh nặng trên người đã nhẹ bớt cho nên thoải mái cười nói liên tục: “Người của cậu chắc chắn không hứng thú với quần áo đẹp, cô ấy thường đến buổi trình diễn thời trang nhiều nhất. Nếu đã như vậy, sao cậu không tặng cô ấy hoa tươi, kim cương? Cậu cầu hôn mà không có nhẫn cưới và hoa tươi thì làm sao con gái nhà người ta chịu gả cho cậu?”

Tâm tình của anh ta rất tốt, mới nói nhiều như vậy.

Hoặc Cố Chi nghe vậy thì ngẩn người, suy nghĩ một chút, cuối cùng anh nhú mày, lắc đầu gạt bỏ: “Cô ấy không thích những thứ cậu vừa nói, cô ấy không phải là cô gái nhỏ, cho nên không thể bị một bó hoa tươi làm cảm động!”

Ở trong quân ngũ nhiều năm, Hoặc Cố Chi không thể giải thích tại sao phải dùng hành động lắng mạn này, anh biết hiện tại các cô gái trẻ tuổi rất thích điều này, nhưng không giống với Vô Song, sau khi trải qua mọi việc, cô ấy càng mạnh mẽ lạnh lùng hơn.

Nếu như cô vào năm năm trước, đối diện với mấy hành động này, nhất định sẽ vui mừng. Nhưng nếu bây giờ anh tặng cô những thứ này, không chừng cô sẽ coi đây là một chuyện cười!

Người đàn ông trước mặt quá ngu ngốc, Lịch Cảnh Thần không khỏi vỗ trán, trên đầu đầy hắc tuyến, khoe môi giật giật, bật cười một trận: “Anh em, cậu hết đường cứu rồi! Khó trách đã qua nhiều năm mà Ngu Vô Song chưa cam tâm tình nguyện đi theo cậu. Tôi nói cho cậu biết, tôi và Lâm Vinh Gia là bạn tốt, tôi biết rõ tâm tình mấy ngày nay của hần, nếu cậu không hành động nhanh, tới lúc bị người ta đoạt đi thì đừng có khóc!”

Lời này vừa nói ra, trong nháy mắt chọc vào chỗ ngứa của Hoặc Cố Chi, mặt anh lạnh xuống trong nháy mắt, con mắt chứa ẩn ý nhìn Lịch Cảnh Thần chằm chằm: “Cậu và Lâm Vinh Gia là bạn tốt?”

Anh đến nay vẫn còn nhớ giọng điệu khiêu khích của người đàn ông kia, phàm là người đàn ông thì sẽ không nhận được cơn tức này! Nếu như có lần thứ hai, anh nhất định sẽ cho hần biết cái gì gọi là hối hận.

Lịch Cảnh Thần sờ cằm, thấy đôi mắt tức giận của anh, anh ta không khỏi buông tay bất đắc dĩ nói: “Cậu đừng nóng, nghe tôi từ từ nói. Tôi và Vinh Gia là bạn làm ăn, tuy bề ngoài người này không đáng tin, nhưng rất có chủ kiến trong việc lớn, mấy hạng mục mà tôi và hần cùng hợp tác đều hoàn thành rất tốt, người đàn ông như vậy, tôi không thể tìm được lý do không thiết lập mối quan hệ.”

Mọi người đều là người lớn hơn ba mươi tuổi, đều là thương nhân thành công, đương nhiên sẽ không vì ân oán cá nhân mà bỏ qua cơ hội kiếm tiền.

Hoặc Cố Chi hiểu đạo lý này, nhưng khi biết anh ta (LCT) có quan hệ với Lâm Vinh Gia thì anh có chút kinh ngạc, dù sao, anh và anh ta qua lại nhiều năm như vậy nên rất hiểu con người của anh ta.

Có thể làm cho bạn tốt của anh nói đến, tổng cộng không quá năm người, nhưng bây giờ, tên Lâm Vinh Gia này lại chiếm một vị trí trong đó.

Thấy mặt anh âm trầm không nói, Lịch Cảnh Thần không khỏi lắc đầu cười khổ nói: “Tôi không có nghiêng phía hần, nhưng xin cậu đánh giá khách quan về mối quan hệ giữa tôi và hần. Cố Chi, tôi có đôi lời muốn nói, nếu cậu không hành động nhanh sẽ bị người ta chiếm lấy đó. Tôi chưa từng thấy người đàn ông ngu

ngốc như cậu, mỗi ngày cậu đều tặng hoa tươi, kim cương cho cô ấy, tôi không tin trái tim bằng sắt của cô gái này không thể tan chảy.”

“Cậu phải dựa vào cái này để Đóa Đóa gả cho cậu hay sao?” Lông mày Hoắc Cố Chi nhíu chặt, lạnh lùng liếc anh ta một cái, chua xót nói: “Vậy thì cậu lời rồi!”

“Được rồi, tôi đã nói cho cậu cách, nếu cậu không tin thì có thể không dùng!” Lịch Cảnh Thần vỗ vai anh, nụ cười bên môi càng đậm: “Đóa Đóa là cô gái có suy nghĩ đơn giản, tôi đã chuẩn bị thật lâu. Còn Ngu Vô Song nhà cậu đã trưởng thành, nếu cậu không thành tâm, không phải làm cho người ta có lý do từ chối sao?”

.

Vân Đóa Đóa suốt ngày ở trong nhà bếp, Ngu Vô Song là người có tính nhẫn nại, nhưng cuối cùng cũng bộc phát trước sự thất bại của cô ấy, thật không biết Lịch Cảnh Thần nghĩ thế nào? Trêu chọc Đóa Đóa sẽ làm anh ta vui vẻ? Anh ta cưới vợ hay là cưới một món đồ chơi làm anh ta vui vẻ?

Ngu Vô Song không rõ chuyện của Lịch Cảnh Thần và Đóa Đóa, cho nên cô không coi trọng cuộc hôn nhân này, chẳng qua khi người ta vui vẻ nên không tiện nói nhiều, cuối cùng trên đường về nhà, rốt cuộc cũng không thể không nói.

“Sao Lịch Cảnh Thần làm thế? Hôn nhân không phải trò đùa, anh ta làm như vậy, không chỉ không làm tròn trách nhiệm, còn gieo họa cho Đóa Đóa.”

Đối với em gái nhỏ hơn cô nhiều tuổi này, cô rất thích, thích vẻ đáng yêu của cô ấy, thích sự thuần túy của cô ấy, càng thích cô ấy trong sáng, đơn giản, không bị nhiễm bẩn hơn.

“Em thích hoa gì?” Hoắc Cố Chi đang lái xe, sắc mặt bình tĩnh, không trả lời vấn đề của cô, mà đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Cái gì?” Ngu Vô Song không kịp phản ứng, cô nháy đôi mắt trong veo như nước, nhíu lông mày kẻ đen lại, ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh: “Anh vừa nói cái gì, nói lại đi, em nghe không rõ!”

Hoắc Cố Chi không thể không thừa nhận, anh thật sự bị lời nói của bạn tốt ảnh hưởng, đối mặt với cô gái nhỏ xinh đẹp động lòng người, trong lòng anh nhộn nhạo, ý nghĩ kia càng hiện ra rõ ràng.

Cảnh Thần làm có chút đúng, lấy Đóa Đóa sớm một chút, không để cho người đàn ông khác rình trộm.

Hành động như vậy thật thông minh, đây cũng là chuyện hiện tại anh muốn làm nhất, phải làm thế nào để người phụ nữ này bên cạnh anh đây?

Nghĩ tới đây, trong lòng anh càng buồn bực, chợt dừng xe ở ven đường, sau đó nghiêng thân, ánh mắt thâm trầm nhìn người phụ nữ bên cạnh chăm chăm: “Đóa Đóa đã mười tám tuổi rồi, không phải mới tám tuổi, cứ coi Cảnh Thần dùng chút thủ đoạn, nhưng cô ấy cũng tự nguyện gả cho cậu ấy. Đóa Đóa thông minh như vậy, sao có thể không hiểu gả cho cậu ấy sẽ có sóng to gió lớn?!”

Từ biệt thự nhà họ Lịch đi ra, đã đến chín giờ tối, bảo bảo đã tựa vào trong ngực Ngu Vô Song mà ngủ thiếp đi, cô ngược mắt mắt nhìn người đàn ông trước mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, trong lòng có chút bế tắc, cau mày nhẹ giọng nói: “Thôi, chúng ta đừng vì chuyện này mà cãi nhau, anh mau lái xe về nhà đi, bảo bảo ngủ thiếp đi rồi!”

Trong mắt cô chỉ có một bảo bảo, điều này làm cho Hoắc Cố Chi cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng lại không thể làm gì được cô.

Anh cong môi mỏng, đè giận dữ trong lòng xuống, trên khuôn mặt anh tuần hiện lên một nụ cười, ánh mắt không hề chớp mà nhìn cô, đáy mắt lộ ra tình cảm sâu sắc: “Bọn họ đều nói, anh cầu hôn chưa đủ lãng mạn, Vô Song, nếu anh cẩn thận chuẩn bị một buổi cầu hôn long trọng thì em có suy nghĩ một chút không?”

Ngu Vô Song: “. . .”

65. Chương 64: Không Có Tình Yêu Thật Đáng Sợ.

Không có tình yêu thì người đàn ông rất đáng sợ, Ngu Vô Song cảm thấy mình không có chung tiếng nói với anh, bởi vì bọn họ căn bản không ở trong một tầng lớp.

Cô biết tính tình của anh, sau khi cô nói ra lời lạnh lẽo quyết tuyệt kia, trong thời gian ngắn chắc anh sẽ không nhắc tới chuyện cầu hôn, nhưng không ngờ sau khi đi ra từ biệt thự nhà họ Lịch, anh lại tiếp tục nói chuyện này trên xe.

Chẳng lẽ anh xem phim thần tượng nhiều, nhiều nhất là phim Hàn, nên mới nghĩ ra những thứ này?

.....

Hoặc Cố Chi lại bị từ chối lần nữa nhưng bình tĩnh hơn so với lần trước, một mình anh như có điều suy nghĩ suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy lời Lịch Cảnh Thần nói có lẽ không sai. Phụ nữ, vốn làm bằng nước, thích những bó hoa nho nhỏ xinh đẹp cũng là chuyện bình thường, nghĩ cô bé này cũng thích, nếu không tại sao lại lấy hoa tươi làm đề tài quyết định trong tuần lễ thời trang?

Anh nghĩ gì, đương nhiên Ngu Vô Song không biết, trước đó vài ngày, cô đang tâm phiền ý loạn vì chuyện địa điểm, đây là lần đầu tiên Pa-paver-rhoeas công diễn ở Nam Giang, cô không cho phép một điểm sai lầm nào xuất hiện.

Càng quan tâm thì càng khó lựa chọn, cho nên khi biết tin Jim sẽ tới, cô là thở phào nhẹ nhõm.

.....

Phi trường Lương Quảng ở Nam Giang.

“Jim, anh đứng lại đó cho tôi!” Vừa mới xuống máy bay, Mạnh Thiếu Đình liền vội vã gọi người đàn ông kia. Cô cao khoảng 1m73, hiện tại mang giày cao gót gót nhỏ, càng thêm cao lớn mảnh mai, cao hơn người đàn ông bình thường không ít.

Làm thiên kim nhà họ Mạnh, cháu gái ngoại của Mạnh Đạt, từ trước đến giờ, Mạnh Thiếu Đình chính là thiên chi kiều nữ, người của nhà họ Mạnh xác thực là trọng nam khinh nữ, nhưng dù sao thì gia cảnh giàu có, nên chưa từng bạc đãi cô.

Nhưng từ trước đến giờ, cô có gan làm loạn, đối mặt với sự thờ ơ của Jim, cô rất tức giận, bước nhanh hơn, không bao lâu liền đuổi theo anh, trừng mắt: “Chu Mịch Phong! Anh đứng lại đó cho tôi, tôi cho anh biết, nếu anh không cho tôi đáp án, tôi sẽ không từ bỏ!”

Từ nhỏ, Mạnh Thiếu Đình có chơi có chịu, một chút phong cách danh viện cũng không có, lúc cô mười sáu tuổi đã bắt đầu trở thành người mẫu, năm nay cô hai mươi sáu tuổi rồi hành nghề rất thuận lợi. Các nhãn hiệu xa xỉ bị cô thu phục, duy chỉ có Pa-paver-rhoeas là bỏ qua cô.

Cô tự nhận là người mẫu cao nhất trong nước, muốn dáng người thì có dáng người, muốn khí chất thì có khí chất, hơn nữa trợ lý của người đẹp Ngu còn là một người Châu Á, cùng là một người Châu Á, chẳng lẽ năng lực thưởng thức không giống nhau?

Chu Mịch Phong bị cô ta cản lại thì lấy kính mát ra, dùng bộ mặt bất đắc dĩ nhìn cô ta, người phụ nữ trước mặt xác thực có một khuôn mặt nhỏ tinh xảo, là hoa tuyệt sắc một phương, chiếc váy đen đơn giản không thể che giấu vóc người hoàn mỹ của cô ta, nhưng nếu cô ta là em gái của Mạnh Thiếu Văn thì vĩnh viễn không thể bước lên bục biểu diễn của Pa-paver-rhoeas.

Tuy thấy đáng tiếc, nhưng Chu Mịch Phong vẫn thẳng thắn nói: “Mạnh tiểu thư, tôi chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ, những người được chọn biểu diễn trong tuần lễ thời trang đều do bà chủ của tôi quyết định.”

Anh là cây xoài nhân chính tông (*), tuy từ nhỏ sinh sống ở nước Pháp, nhưng cha mẹ giáo dục anh cực kỳ nghiêm khắc, từ nhỏ đã học tiếng Pháp, tiếng Anh và tiếng Trung. Cho nên anh biết rất rõ tiếng Trung, biết rõ các chữ tiếng Trung, duy chỉ không biết gì về văn học Trung Quốc.

*Cây xoài nhân: tên như ý nghĩa, đây là gọi những người dân di cư vừa tiếp thụ giáo dục phương tây vừa tiếp thu văn hóa truyền thống Trung Hoa.

Nhưng Mạnh Thiếu Đình lại cực hận anh khi anh nói tiếng Trung lưu loát, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi, trên khuôn mặt nhỏ đầy tức giận: “Chu Mịch Phong, anh đừng đẩy trách nhiệm qua người khác! Bà chủ của anh? Ai mà biết cô ta là ai, nhiều năm như vậy mà cô ta chưa từng lộ mặt, bên ngoài cũng đồn anh là người thành lập Pa-paver-rhoeas!”

Nghe thấy những lời này, Chu Mịch Phong không khỏi nở nụ cười, anh lắc đầu một cái, vẻ mặt càng lúc càng bất đắc dĩ: “Mạnh tiểu thư, cô lầm rồi. Tôi chỉ là một trợ lý nhỏ, Pa-paver-rhoeas không phải của tôi!”

Cô là nhà thiết kế có năng lực nhất mà anh từng gặp, tuy tuổi còn trẻ, nhưng đã đưa Pa-paver-rhoeas vào hàng ngũ nhãn hiệu lớn, một nhà thiết kế tài ba như vậy, làm anh cam tâm tình nguyện đi theo.

Mạnh Thiếu Đình ghen lời, cô ta cũng biết chuyện này là không thể nào, nhưng chuyện cô ta bị chặn ngoài cửa trước kia làm cô ta vẫn còn tức giận.

Cô không phải là chưa từng thấy người thành phố, ngược lại, nhãn hiệu lớn hơn Pa-paver-rhoeas cũng từng mời cô ta biểu diễn, nhưng chỉ có Pa-paver-rhoeas từ chối cô ta, dù cô ta tình nguyện không nhận thù lao, nhưng họ cũng không muốn cô ta lên sân khấu.

“Vậy anh nói cho tôi biết đi, rốt cuộc là tại sao? Tại sao từ chối tôi?! Mạnh Thiếu Đình tôi kém người khác ở chỗ nào?”

Người phụ nữ trước mặt nhướng mày, giữa hai lông mày lộ ra sự tự tin, mặc kệ nhìn ở góc độ nào, đều là người tràn đầy tự tin.

Nhưng Chu Mịch Phong rất chán ghét, những đại tiểu thư này luôn tự cho là đúng, tự mình vô địch thiên hạ, nhưng trong cái nhìn của anh, họ chỉ biết tự mình là đúng.

Nghĩ tới đây, tính nhẫn nại của anh mất hết, nhướn mày rậm, lạnh lùng nói: “Mạnh tiểu thư theo tôi từ Paris về Nam Giang chỉ để hỏi vấn đề như vậy? Tôi tưởng tôi đã nói rõ rồi! Nếu Mạnh tiểu thư không nghe rõ, tôi không ngại mà lặp lại lần nữa. Người mẫu được đưa lên bục biểu diễn đều do bà chủ tôi đích thân lựa chọn, cô ấy là người hết lòng vì công việc, cho nên cô ấy không cho phép công việc của cô ấy xuất hiện một sai lầm nào!”

Lời này là có ý nói cô ta không được, không đủ hoàn mỹ, cho nên bà chủ bọn họ không chọn cô ta.

Mạnh Thiếu Đình nghe vậy thì tức giận đến sắc mặt nhợt nhạt, còn chưa không kịp đáp trả, người đàn ông trước mặt đã không chút lưu tình mà đi vòng qua cô ta, tiếp tục đi về phía trước.

Cô ta đứng dậm chân tại chỗ, mặt cô ta đỏ hồng do thẹn quá thành giận, rất muốn đuổi theo, nhưng sự kiêu ngạo đã giữ chân cô ta.

Đã nói tới mức này rồi, cô ta còn mặt mũi nào mà đuổi theo?

Tuần lễ thời trang ở Paris kết thúc vào giữa tháng ba, nhưng cô ta đã ở đây nửa tháng, khi biết anh muốn đến Nam Giang, cô ta vội vàng mua vé máy bay đuổi theo, nhưng kết quả lại là tự rước lấy nhục!

Cắn chặt răng, Mạnh Thiếu Đình buông hai tay ngọc xuống, lạnh lẽo nắm chặt, thầm oán giận bà chủ trong lời của anh thâm một phần! Cô ta không tin, bằng dung mạo và khí chất của Mạnh Thiếu Đình cô, cô ta không tin mình không bước lên bục biểu diễn của Pa-paver-rhoeas được!

.....

Chu Mịch Phong cầm theo hành lý mà rời sân bay, nhìn một cái liền thấy Ngu Vô Song đang tựa vào xe, hôm nay cô mặc áo khoác màu đỏ, tôn lên màu da trắng ngọc của cô, trên khuôn mặt tinh xảo mang kính mát lớn che kín nửa gương mặt, mái tóc dài bị vén ở sau ót, người thanh quý ưu nhã như vậy, rõ ràng là Vô Song.

Chu Mịch Phong bước nhanh hơn, bên môi khó nén nụ cười.

Đưa đầu nhìn chung quanh, bảo bảo rất nhanh phát hiện Chu Mịch Phong đến, nó hưng phấn nắm lấy làn váy Ngu Vô Song, vui mừng đứng lên: “Mẹ, mẹ, mau nhìn, chú Chu ra rồi!”

Ngu Vô Song đang cúi đầu chơi điện thoại di động, nghe vậy, trong nháy mắt ngẩng đầu lên nhìn, người hợp tác đã lâu không gặp đã không tiếng động bước tới bên cạnh cô.

Chu Mịch Phong đứng ở đó, thân thể cao lớn, trên khuôn mặt tuần tú treo nụ cười dịu dàng, cười ầm áp với cô: “Hi, bà chủ, đã lâu không gặp.”

Lúc người phụ nữ này xông vào giới thượng lưu nước Pháp chỉ mới hai mươi lăm tuổi, dùng ba năm, một tay cô đã thành lập nhãn hiệu lớn Pa—paver—rheas.

Tuy không thể so sánh với các nhãn hiệu Dior, Her—mes đã có trên trăm năm lịch sử, nhưng trong hàng ngũ nhà thiết kế mới, phong cách thiết kế của cô có một hương vị khác, là con ngựa đen lớn trong giới thượng lưu nước Pháp, thành công bắt được xu hướng thời trang của phụ nữ trong thành phố.

“Cậu rất cuộc đã tới!” Ngu Vô Song tháo kính mắt xuống, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên sự mừng rỡ, cười cởi mở: “Tôi đang ưu sầu đây, tôi chưa xác định được địa chỉ mới. Hiện tại thì tốt rồi, cậu đã đến rồi, tôi cũng có thể an tâm phần nào!”

Anh tốt nghiệp trường đại học Washington ở nước Mỹ, vốn là cấp dưới đắc lực của lão phật gia Can Tương, nhưng sau khi gặp cô, lão phật gia đã tặng anh cho cô dùng.

Tuy nhãn hiệu Pa—paver—rheas nổi tiếng trên toàn thế giới, nhưng người thành lập là Ngu Vô Song chưa thỏa mãn. Cô chưa bao giờ xuất hiện trong buổi biểu diễn, mọi người chỉ biết là người đẹp Ngu giao tất cả công việc cho Jim.

“Ừ, tôi đã đọc tư liệu cậu gửi cho tôi, trong lòng đã có tính toán, bây giờ tới hiện trường khảo sát đi!” Đối mặt với Ngu Vô Song đang mặt mũi, Chu Mịch Phong không khỏi cười khê: “Cô không cần nghĩ nhiều như vậy, nếu tôi không ở đây thì Hoắc tiên sinh cũng xử lý tốt mấy chuyện này!”

Nói tới Hoắc Cố Chi, đáy mắt Ngu Vô Song thoáng qua một tia âm u, cô bĩu môi, bắt đầu dĩ vãng dài nói: “Cũng không biết gần đây anh ta ăn trúng cái gì, cả ngày đều trưng mặt lạnh cho tôi xem!”

Đúng vậy! Từ ngày không nói chuyện thóa đáng trên xe, sau khi trở về thì vẫn làm mặt lạnh, bộ dáng kia như cô đã làm nên tội ác to lớn.

“Hoắc tiên sinh trưng mặt lạnh cho cô xem?” Chu Mịch Phong nghe vậy, trợn to cặp mắt, đáy mắt tràn đầy tia không thể tin: “Bà chủ, cô đừng nói đùa nữa, Hoắc tiên sinh sao có thể cho cô xem sắc mặt đó?”

Ngay cả người ngoài như anh cũng cảm nhận được tình cảm của Hoắc Cố Chi dành cho cô, ngược lại, cô là nữ chính mà không biết gì hết.

“Chú Chu, chú Chu!” Bảo bảo vẫn bị xem nhẹ, lúc này nhịn không được mà ôm bấp đùi người đàn ông trước mặt, mi nhỏ nhủu thật chặt, nhịn không được mà bắt đầu châm chọc: “Chú không biết đâu, hiện tại ba rất dọa người, cả ngày đều trưng bộ mặt âm trầm ra hù dọa người!”

Ngu Vô Song nghe vậy, không khỏi vỗ đầu nhỏ của bảo bảo một cái, sau đó cười bắt đầu dĩ: “Con đừng nói bậy ra ngoài, nếu bị ba con biết được thì con sẽ bị dạy dỗ một phen đó!”

Nghe sẽ bị dạy bảo, bảo bảo vội vàng rút đầu nhỏ một cái, nhìn chung quanh, bộ dáng nhỏ khi giật mình rất đáng yêu.

Chu Mịch Phong thấy vậy, tình thương cha trong nháy mắt bộc phát, anh khom lưng, ôm bảo bảo vào trong ngực, trên khuôn mặt nở nụ cười ôn hòa: “Đã lâu không gặp bảo bảo, không ngờ bảo bảo mập như vậy. Bà chủ cho nhóc ăn cái gì mỗi ngày vậy? Làm nhóc mập lên trong vài tháng ngắn ngủi như vậy?”

Bảo bảo mập mạp rất đáng yêu, Chu Mịch Phong cũng có một đứa con trai ba tuổi, cũng đáng yêu như bảo bảo.

“Mịch Phong, cậu đừng nói nữa, tôi cũng cảm thấy gần đây nhóc này mập lên.” Ngu Vô Song nhủu lông mày kẻ đen lại, ánh mắt mát lạnh rơi vào trên người bảo bảo, đáy mắt lộ ra tia nghi ngờ ánh sáng: “Đoán chừng thức ăn của Trung Quốc rất ngon! Cậu không biết đâu, mỗi ngày tên nhóc này đều nghĩ tới thức ăn!”

Chu Mịch Phong nghe vậy, nụ cười bên môi càng lớn, ngắt gương mặt hồng hào của bảo bảo, đáy mắt thoáng qua một ý cười: “Đứa bé này, luôn thèm ăn, nhìn nó thì biết!”

Bọn họ một hàng ba người đứng bên cạnh xe vừa nói vừa cười, nhìn như ba người một nhà, không để ý tới ánh mắt oán độc trong chỗ tối.

66. Chương 65

“Uyển Như, nghĩ gì thế?” Ở bên trong cổng sân bay, Mạnh Thiểu Văn đợi đã lâu cũng không thấy em gái của mình ra ngoài, lại thấy người phụ nữ bên cạnh ánh mắt âm trầm tập trung nhìn về phía xa, anh ta khẽ cau mày, nhìn theo tầm mắt của cô ta đang hướng về phía kia.

“Không có gì!” Giản Uyển Linh không chút suy nghĩ lập tức lắc đầu phủ nhận, cô ta bày ra vẻ mặt dịu dàng kéo cánh tay Mạnh Thiểu Văn, đổi phương hướng, thuận thế ngăn anh ta không thể nhìn về phía Ngu Vô Song: “Sao Đình Đình còn chưa ra? Không phải nói đã xuống máy bay rồi sao?”

Lại là Ngu Vô Song mang theo bộ dạng tạp chủng đó đón một người đàn ông! Ngu Vô Song ơi là Ngu Vô Song, cô làm thế này không tìm đường chết cũng phải chết, nếu như bị Hoắc Cố Chi thấy cô thân mật với người đàn ông khác như thế, không biết sẽ có cảm nghĩ gì?

“Có thể còn đang chờ hành lý!” Mạnh Thiểu Văn thuận miệng trả lời, chỉ là Giản Uyển Linh vóc dáng nhỏ, lại vì đang muốn biểu hiện bộ dạng yếu ớt không cần chú ý hình tượng nhiều nên không mang giày cao gót, cho nên khi ánh mắt của anh ta tùy ý lờm một cái đúng lúc, vừa hay nhìn thấy cổng sân bay ngoài có ba người đang nói cười.

Chính xác mà nói, phải là một nam một nữ và một đứa bé.

Đối với anh ta mà nói, anh ta chỉ mới biết Ngu Vô Song gần đây nay thôi nhưng từ đầu tới giờ anh ta lại không hiểu nổi, tại sao lại có cảm giác quen thuộc, mặc dù ở khoảng cách xa như vậy, nhưng anh ta chỉ có liếc mắt một cái lập tức nhận ra cô.

Cô mặc áo khoác màu đỏ, đúng lúc nhìn thấy lại trông rất đẹp đôi với người đàn ông bên cạnh, cũng không biết hai người họ đang nói cái gì, cô lại có thể lộ ra vẻ dịu dàng đến như thế.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt ôn hòa của Mạnh Thiểu Văn lập tức trầm xuống, trong đáy mắt ẩn tia nhìn lạnh nhưng lại khiến người ta khó có thể phát hiện.

Thấy anh ta như vậy, trong đầu Giản Uyển Linh thầm kêu không được, cô ta cố giấu vẻ u oán trong mắt, ở một bên nhu mì điềm đạm cười: “Thiểu Văn, đó không phải là Ngu tiểu thư sao! Nhưng người đàn ông bên cạnh cô ấy là ai vậy? Bọn họ xem ra giống như đã quen biết thân thiết nhau.”

Không trách người khác sẽ hiểu lầm, Ngu Vô Song quen biết Chu Mịch Phong, anh ấy là người tốt đi cùng cô trong chuyến đi này, đối với anh ấy, cô chỉ có tình cảm bạn bè chân thành mà thôi.

Nhưng không khiến được những người bên cạnh có ý nghĩ xấu, Mạnh Thiểu Văn sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói thẳng ra: “Ai biết cô ấy ở đây diễn cái gì! Dù sao với loại đàn bà lăng lợ này, chúng ta bớt tiếp xúc thì tốt hơn!”

Cô ấy rốt cuộc có có bản lĩnh gì mà khiến Hoắc Cố Chi xoay quanh mê mẩn như vậy, vì cô ấy không tiếc bỏ ra giá tiền lớn giấu giếm thân phận? Anh ta phái người đã ở nước Pháp đi điều tra, tin rằng không bao lâu, bộ mặt thật của người phụ nữ này cũng sẽ bị vạch trần.

Đàn bà lăng lợ, bốn chữ đó vừa được thốt ra, trong đáy mắt của Giản Uyển Linh nhất thời thoáng qua một tia vui mừng, chỉ là trên mặt cũng không để lộ ra chút gì.

Cô ta rúc vào người Mạnh Thiểu Văn, gạt đầu thuận theo một cái: “Cô ấy đối xử với em giống như là có định kiến, mỗi lần nhìn thấy em cô ấy luôn chê cười em, em cũng không biết rốt cuộc em đã làm gì chọc giận cô ấy!”

Giọng nói của người phụ nữ bên cạnh mơ hồ lộ ra sự bất đắc dĩ như một lời tự trách, Mạnh Thiểu Văn nghe thấy, trong nháy mắt thu hồi tầm mắt, cánh tay dài duỗi ra, ôm cô ta vào trong lòng, ôn nhu an ủi: “Uyển Như, em không cần nghĩ quá nhiều, cô ấy là cô ấy, em là em. Đừng vì loại phụ nữ kia mà tự trách mình, cô ấy không đáng giá!”

Ở trong mắt của anh ta Uyển Như luôn dịu dàng, lương thiện, còn Ngu Vô Song thì khác hẳn, từ ngày đầu tiên xuất hiện, lúc đó cô ấy lập tức đã toả sáng rực rỡ, hấp dẫn vô số ánh mắt của người đàn ông.

Cũng không khác lắm, cô ấy lại có tính tình kiêu ngạo mạnh mẽ, rất thích nói những lời lạnh nhạt làm tổn thương người khác, người phụ nữ này xinh đẹp như thế, nhưng lại không thích hợp lấy về nhà làm vợ.

Đã ba mươi tuổi Mạnh Thiểu Văn không phải là người đàn ông ở thời kỳ trưởng thành như những thanh niên nhìn đến những cô gái có gương mặt thon dài xinh đẹp hay không! Anh ta bây giờ càng coi trọng tâm tính bên trong có tốt hay không, Uyển Như tâm tư đơn thuần, vì anh ta đã bỏ qua quá nhiều thứ, người phụ nữ như vậy không thể nghi ngờ gì, rất thích hợp nhất lấy về nhà .

Giản Uyển Linh biết rõ hiện tại anh ta biểu hiện ra sự thâm tình như vậy có lẽ chỉ vì lí do có quan hệ với phần cổ phần rất lớn với Giản thị, nhưng cô ta không quan tâm, vì anh ta , cô ta đã bỏ qua quá nhiều điều chính nghĩa đi ngược lại mọi thứ, làm sao có thể sau khi giành được anh ta về phía mình lại dễ dàng buông tha?

Cô ta hiểu rõ được điều này, bàn tay ngọc của cô ta nắm chặt thành quyền, mặt mũi thẹn thùng nhìn người đàn ông cao lớn rắn rỏi trước mặt, bên môi nở ra nụ cười như hoa: “Thôi, chúng ta không nên vì người không liên quan làm hỏng tâm tình. Có muốn gọi điện thoại cho Đình Đình hay không, hồi con bé đã tới đâu rồi?”

“Không cần gọi điện thoại, em đến rồi!” Tầm mắt lạnh lẽo chăm chú nhìn vào đôi nam nữ đang ôm đi chung với nhau, Mạnh Thiểu Đình kéo rương hành lý vừa đi , vừa không vui, lạnh lùng nói: “Anh hai! Sao anh lại dẫn cô ta tới đây vậy ? Không phải em đã nói, em chỉ cần một mình anh đến đón em thôi sao?”

Trong nhà họ Mạnh con bé chính là tôn nữ , Mạnh Thiểu Đình có tư chất hoàn toàn được nuông chiều, đừng bảo là cô có thân phận cao nhất trong giới người mẫu, mà thân phận của cô chính là thiên kim tiểu thư cũng khiến mọi người không dám sinh sự trêu chọc.

Sau khi đến gần, cô lạnh lùng đứng ở đó, ánh mắt bắt bẻ nhìn lướt qua Giản Uyển Linh, chứng kiến thấy bàn tay trắng nõn của cô ta vẫn ôm lấy cánh tay của Mạnh Thiểu Văn thì càng thêm khinh thường dời tầm mắt đi nơi khác, nhếch mép cười: “Có làm gì vậy, như là muốn quấn luôn vào người anh của tôi? Bây giờ thì tốt rồi, rốt cuộc như nguyện giả vào chúng ta Mạnh gia rồi, sao? Vẫn không yên tâm với anh trai tôi à?”

“Đình Đình!” Mạnh Thiểu Văn nghe vậy, trực tiếp nhíu đôi lông mày kiếm (lông mày có hình dạng lưỡi kiếm), sắc mặt lạnh nhìn cô, lạnh lùng nói ra: “Ai cho em nói không có phép tắc như vậy hả? Đây là chị dâu của em, em không cần chị dâu còn chưa tính, vẫn nói chuyện như thế, thầy giáo dạy cái gì em bỏ đầu mất rồi?”

Đối với đứa em gái duy nhất này, anh ta vui vẻ yêu thương con bé . Đối với cô em gái này có những thứ con bé tùy hứng làm bây anh ta cũng có thể dễ dàng tha thứ, nhưng chuyện khiến anh không thể nhịn được nữa là thái độ của con bé đối với Uyển Như , vì chuyện này đã không biết nói với con bé bao nhiêu lần rồi, nhưng mỗi lần nói con bé cũng không nghe vào.

Vốn cô đang một bụng khí bức tức với Chu Mịch Phong, Mạnh Thiểu Đình không có nơi phát tác, bây giờ vừa đụng đến Giản Uyển Linh, liền tất cả đều trút lên trên người cô ta: “Cô ta mới không phải chị dâu của em! Chị dâu em sẽ không phải là một con ma bệnh vô dụng. Anh hai à, người này là cố tình làm em không thoải mái, biết rõ em ghét người phụ nữ này, sao anh còn dẫn cô ta tới khiến cho em ngột ngạt, là khi dễ trong lòng em không đủ chuyện phiền lòng đúng không ?”

Từ trước đến giờ, trong nhà, cô gái này chính là người được chiều chuộng nhất Mạnh Thiểu Đình không biết nhường nhịn thối lui là gì, từ nhỏ cô với Giản Uyển Linh là chị em tốt, làm sao mà bây giờ Giản Uyển Linh giả trang thành Giản Uyển Như cô mới có thể không nhận ra được chứ.

Thiếu điều chỉ còn động tác chỉ vào lỗ mũi mắng Giản Uyển Linh là chưa làm thôi, trong lòng tức muốn nôn

ra máu, gương mặt đẹp tuyệt mỹ của cô mang nụ cười gượng ép, dùng một bộ mặt như bị tổn thương nhìn Mạnh Thiểu Đình: “Đình Đình, thật xin lỗi, là chị không tốt, khiến em không vui. Nhưng chị bây giờ là chị dâu của em, em đối với chị có ý kiến gì hoàn toàn có thể nói ra, không lẽ ghét bỏ chị như vậy thật sao!”

Lời nói này hợp tình hợp lý, Mạnh Thiểu Văn hết sức đồng ý, anh ta nắm chặt tay ngọc của cô ta, im lặng tiếp thêm sức lực cho cô ta.

Được sự cổ vũ, Giản Uyển Linh khẽ nghiêng đầu, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh mỉm cười sáng chói, bên môi đường cong giờ lên, vô cùng xinh đẹp.

Chỉ là trong mắt của Mạnh Thiểu Đình lại cảm thấy giả dối cực kỳ, cô là ai? Cô là người mẫu đẳng cấp nhất cả nước, là siêu mẫu đại diện cho những sản phẩm xa xỉ của thế giới, cô cũng hơn hẳn người khác ở gia thế của gia đình rồi.

Hào quang bao quanh Mạnh Thiểu Đình như vậy từ đầu đến cuối cũng không hiếm người khác phải khép mình, đối mặt với Giản Uyển Linh vụng về, cô lạnh lùng nhếch khóe môi, khúc khích mà cười: “Giản Uyển Như, không khác lắm đâu, đừng ở trước mặt tôi mà giả bộ. Cô biết rõ là tôi và Uyển Linh như chị em, cô còn cười với ta như vậy, cảm thấy không có gì sao?”

Giản Uyển Linh nghe vậy, trái tim tức giận khó chịu, nhìn người con gái ở trước mặt cô ta vênh vênh tự đắc, trong lòng không nhịn được mắng.

Mạnh Thiểu Đình cái đứa con gái này thật ngu xuẩn, quả thật ngu đến mức hết thuốc chữa, tự nhiên mỗi lần đều như vậy hủy hoại thành lũy của cô ta, về sau có cơ hội, cô ta nhất định sẽ trả lại cô ấy toàn bộ, để cho con bé biết sự lợi hại của cô ta.

“Đình Đình, chú ý một chút! Nói chuyện với em thật khó nghe.” Cuối cùng Mạnh Thiểu Văn cũng không nhịn được nữa, ngày đó ở nhà họ Giản đã nói, trên bàn cơm lời nói của Giản An Dương rất có tác dụng, hai ngày nay anh ta đối với Giản Uyển Linh thật sự rất tốt .

Cho nên lúc cô em gái khi dễ cô ta, anh ta sẽ không chút do dự đứng về phía Giản Uyển Linh: “Giản Uyển Linh đã chết, cô ấy có làm những chuyện bẩn thỉu kia em từ đầu tới cuối cũng không biết, cho nên không cần đối xử với Uyển Như như kiểu có thù địch, anh thấy cô ấy là người con gái hiền hòa, em ít xem thường cô ấy đi!”

Những lời như thế này không phải lần đầu Giản Uyên Linh nghe được, trong những năm cô ta giả bộ mất đi trí nhớ, mỗi lần nhìn thấy người phụ nữ ngu xuẩn đó, cô luôn tỏ ra thái độ này thái độ này.

Khi đó Thiểu Văn đứng là như vậy ở bên cạnh cô rất nồng nàn, đến lúc sau khi đính hôn thì ngược lại tình cảm trở nên nhạt nhẽo .

“Anh, người đã mất đi! Làm sao anh có thể nói Uyển Linh như vậy?” Lần này bị anh mình nói với kiểu không chút tình cảm và thể diện, lời nói như đang dọa, Mạnh Thiểu Đình nhất thời tức giận đỏ mặt tía tai bắt đầu giải thích: “Uyển Linh có lỗi gì? Cô ấy cũng chỉ là yêu anh thôi, anh không phải yêu cô ấy thì coi như xong, tự nhiên sau khi cô ấy mất lại nói những lời này, anh có còn lương tâm hay không hả? Giản Uyển Như rốt cuộc có cái gì tốt? Đáng giá cái gì để anh giữ cô ta bên mình? Anh quên rằng em mới là người thân của anh sao, cô ta là người đứng khác họ!”

Mạnh Thiểu Đình với Giản Uyển Linh từ nhỏ đã quen biết, càng thêm không có gì giấu nhau tốt như chị em, cái chết của cô ấy đối với con bé là một sự đã kích không hề nhỏ.

Lời này vừa nói ra, Mạnh Thiểu Văn với Giản Uyển Linh sắc mặt biến đổi, Mạnh Thiểu Văn mày kiếm càng thêm nhíu chặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm em gái trước mặt không lựa lời nói với Mạnh Thiểu Đình: “Sớm biết em không biết phân biệt, anh và Uyển Như cũng không tới sân bay đón em. Hôm nay là chủ nhật, chúng ta giành thời gian nghỉ ngơi để tới đây...vậy mà em lại có thái độ như thế này?”

“Thôi, Thiểu Văn, Đình Đình còn nhỏ, anh không nên tức giận!” Rốt cuộc là mình đã từng là chị em tốt, Giản Uyển Linh cũng không muốn con bé và anh trai mình có mối quan hệ căng thẳng gây cản nhau.

Chỉ là đứa con gái này quá ngu, quả thật ngu xuẩn giống như heo, nếu không phải là thân phận bất tiện, cô ta thật muốn nói rõ với con bé, tránh cho con bé mỗi lần nhìn thấy mình đều có bộ dạng oán hận cắn

rằng nghiêng lợi như vậy.

“Đình Đình, em không được như vậy, Uyển Như trong tâm thiện lương, từ đầu tới giờ cũng không chấp nhặt với em!” Thấy vậy, Mạnh Thiểu Văn đối với Giản Uyển Linh đau lòng nhiều hơn một chút, anh ta nắm thật tay ngọc của cô ta, biểu hiện bộ dạng yêu thương: “Coi như em không nể mặt tăng cũng phải xem phật diện, Uyển Như bây giờ là vợ của anh, cũng là chị dâu của em, cái người này sao nói chuyện với chị dâu lại nói ra những lời đó?”

Ở nơi này người đến người đi đông đúc ở phi trường, giọng điệu lạnh lùng của anh ta nói tuông ra tự nhiên, khiến một Mạnh Thiểu Đình kiêu ngạo như vậy nhất thời phải đỏ hốc mắt lên vì tức: “Được, được, tốt! Các người là người một nhà, tôi mới là người ngoài, được chưa! Em không muốn anh tới đón em...em có thể tự về nhà một mình!”

Sau khi dứt lời, cô liền lôi cái rương vòng qua bọn họ đi về phía sau, vừa đi chưa được mấy bước, cô liền chợt dừng bước lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn ra cổng sân bay bên ngoài có hai người đang vui vẻ trò chuyện!

Chu Mịch Phong, lại là Chu Mịch Phong! Anh ta bỗng nhiên không đi, ở nơi này cùng với một người phụ nữ xa lạ lại có thái độ thân thiết như vậy, anh ta không phải ở nước Pháp đã lấy vợ sinh con sao?

Trong lòng dấy lên những nghi ngờ này, Mạnh Thiểu Đình không chút suy nghĩ liền chạy đi ra ngoài.
. Muốn đi tới hỏi cho rõ ràng!

67. Chương 66: Căn Bản Không Hiếm.

Thật ra thì Mạnh Thiểu Đình đã sớm nghe cái tên làm mưa làm gió bao lâu nay, làm trợ lý của Papaverrhoeas, trong khi các thiết kế đang trở nên bão hòa, Papaverrhoeas tung ra thị trường một nhãn hiệu hoàn toàn mới.

Bộ sưu tập này lấy màu trắng thuần khiết làm chủ đạo, khiến người ta có cảm giác thư thái, đây là trang phục những người đẹp trí thức yêu thích.

Quan trọng nhất là nó nhận được sự ưu ái của Lão phật gia, chỉ cần là người của giới thời trang thì không ai là không biết đến danh tiếng của Lão phật gia, anh không chỉ là nhà thiết kế nổi tiếng với những mẫu thiết kế đẳng cấp, anh còn có vô số người theo đuổi, anh là người tạo nên một trào lưu mới ở nước Pháp lãng mạn.

Một nhân vật lợi hại như vậy lại cực kì quan tâm đến Papaverrhoeas, không ít lần thể hiện sự yêu thích của mình với Papaverrhoeas ở trước công chúng và phương tiện truyền thông.

“Chu Mịch Phong”, Mạnh Thiểu Đình liều mạng chạy đến trốn mắt nhìn chăm chăm đôi nam nữ trước mặt, đáy mắt ẩn chứa sự đau lòng: “Không phải anh đến Nam Giang công tác sao? Sao lại ở đây nói chuyện với người phụ nữ khác? Anh quên mình đã có vợ rồi sao?”

Từ rất lâu trước kia cô ta đã rất ngưỡng mộ Chu Mịch Phong, khi biết tin anh đã lấy vợ sinh con cô cũng cảm thấy hơi mất mát, vợ anh ở nước Pháp là người Do Thái, nghe nói rất đẹp, nhưng cô ta không có duyên được gặp.

Ở trong mắt cô ta, người đàn ông này thỏa mãn mọi yêu cầu tuyển chồng của mình, chỉ tiếc là anh đã sớm kết hôn, đứa bé cũng được ba tuổi rồi.

Nhưng bây giờ anh lại thân mật với một người phụ nữ khác, đây là ngoại tình...sao?

Khi cô ta còn đang suy nghĩ lung tung, Chu Mịch Phong đã quay người lại, nhìn thấy người đến là Mạnh Thiểu Đình, theo bản năng anh kéo Ngu Vô Song ra đằng sau lưng bảo vệ, nhíu lông mày, đáy mắt tràn đầy sự bài xích: “Cô Mạnh có ý gì vậy? Tại sao cô lại đi theo tôi? Vừa rồi tôi đã nói rất rõ ràng với cô! Còn nữa, chuyện của tôi hình như không liên quan gì đến cô cả!”

Cha mẹ anh đã di dân sang Pháp từ rất lâu, hai người đều là giáo sư đại học cho nên trên phương diện giáo dục anh rất nghiêm khắc, đối đãi với người khác càng thêm tao nhã lễ độ, người đàn ông ôn hòa tao nhã có thể nói bằng giọng điệu lạnh lùng này hiển nhiên chỉ có người phụ nữ nào mà anh cực kỳ ghét.

Biểu hiện của anh quá rõ ràng, Mạnh Thiếu Đình từ nhỏ đã là hòn ngọc quý trên tay ba mẹ, chưa bao giờ bị người khác đối xử như vậy!

Lúc này cô ta rầm rầm chạy lên đi trước, lông mày kẻ đen đậm, sắc mặt âm lãnh: “Chu Mịch Phong, anh đừng tưởng nhãn hiệu Papaverrhoeas của anh là xuất sắc lắm, tôi nói cho anh biết, Mạnh Thiếu Đình tôi chẳng lạ gì những thứ đấy cả ! Louis Vuitton, Gucci, Hennessy, những đồ xa xỉ nhất như thế tôi cũng đã từng dùng qua, thì một cái nhãn hiệu Papaverrhoeas nho nhỏ sao có thể lọt vào mắt tôi chứ?

So sánh với những nhãn hiệu có lịch sử cả trăm năm này, Papaverrhoeas quả thực kém hơn rất nhiều, nhưng đây là tâm huyết của Chu Mịch Phong và Ngu Vô Song nhiều năm mới có được, sao có thể cho phép người ngoài nào chửi bới.

Sắc mặt Chu Mịch Phong trở nên khó coi, anh vốn không phải là người dễ nổi giận, hơn nữa anh là người Hoa quốc tịch Pháp, mọi hành động đều như người nước ngoài, rất ít khi cậy mình là con nhà giàu mà hắt hủi khiến ai bao giờ.

“Cô Mạnh nếu như không vừa mắt với Papaverrhoeas, rất tốt, Papaverrhoeas chúng tôi cũng không còn ý định mời cô Mạnh làm người mẫu”.

“Anh...”, Mạnh Thiếu Đình nghe vậy, lửa giận càng tăng, mới 26 tuổi, gia thế ổn, về mặt sự nghiệp cũng phát triển tốt.

Cô ta bốc đồng nán lại Paris một tháng, đã sớm khiến công ty đại diện không hài lòng, nhưng người đàn ông này cũng chẳng cảm kích chút nào.

Chẳng lẽ cô chẳng có chút địa vị nào trong mắt anh, chẳng lẽ cô khiến anh ghét như vậy sao?

Ý thức được điều này, Mạnh Thiếu Đình càng không cam lòng, cô ta âm trầm chuyển mắt, chăm chú nhìn Ngu Vô Song được anh bảo hộ sau lưng, chợt cười một tiếng, bên môi nhếch lên một đường cong giễu cợt: “Có phải anh đến Pháp làm việc là giả, hẹn hò mới là thật đúng không? Vừa rồi tôi đều đã nhìn thấy, Chu Mịch Phong, không ngờ anh lại là loại người như vậy, nghe nói con trai của anh cũng đã ba tuổi rồi, vậy mà anh còn phụ lòng vợ mình sao?”

Thật đúng là càng nói càng cảm thấy khó nghe, có người nào không biết Chu Mịch Phong yêu thương vợ mình đến mức nào?

Làm trong cái nghề này, xung quanh không biết có bao nhiêu người phụ nữ xinh đẹp, nhưng Chu Mịch Phong chỉ một lòng yêu vợ của mình, mặc dù anh lớn lên ở Pháp, nhưng vẫn luôn dung hòa giữa nền giáo dục của phương Đông và phương Tây.

Hơn nữa anh còn là người Trung Quốc, rất yêu thích hôn nhân Trung Quốc. Một khi đã quyết định kết hôn, anh nhất định sẽ trung thành tuyệt đối với nửa kia của mình!

Ngu Vô Song quá hiểu những điều này, nhìn người đàn ông trước mặt muốn nổi giận, cô kéo tay anh lại, bước lên phía trước....

Cười híp mắt nhìn Mạnh Thiếu Đình còn đang mù mờ đứng đấy, trong mắt Ngu Vô Song thoáng qua sự u tối, cô khẽ mỉm cười, khuôn mặt kiêu diễm sáng rõ, so với người mẫu như Mạnh Thiếu Đình khí thế càng cường đại.

“Cô Mạnh quả thật hiểu lầm chúng tôi rồi, tôi và Kiếm Phong chỉ là quan hệ bạn bè bình thường. Là bạn, biết cậu ấy đến Nam Giang công tác, tất nhiên tôi phải đến sân bay đón cậu ấy rồi!”

Bộ dáng nói chuyện rôm rả của cô rất ưu nhã, nhưng trong mắt Mạnh Thiếu Đình lại cực kỳ chán ghét, cô ta hung tợn nhìn cô, sắc mặt không vui: “Cô là cái thá gì, tôi không nói chuyện với cô!”

Kiếm Phong! Cô ta có thể thân mật gọi Kiếm Phong như vậy sao?

Cô ta biết anh lâu như vậy, mà vẫn chỉ dám gọi tên, cô ta có tài đức gì mà có thể có quan hệ tốt với anh ấy như vậy?

“Đồ phụ nữ xấu xa!”, bảo bảo từ trước đến giờ luôn nghiêng về Ngu Vô Song, thấy mẹ bị người khác làm khó, lập tức đứng ra lạnh lùng trừng mắt nhìn cô xấu xa kia, khuôn mặt bánh bao tràn đầy cảm phẫn: “Tôi không cho dì nói với mẹ tôi như vậy, cô mới là cái thá gì í!”

Mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng thằng bé có thể hiểu những điều bà cô kia nói chẳng phải tốt đẹp gì, nếu không thì sắc mặt của chú Chu cũng chẳng xấu như vậy.

“Được rồi, bảo bảo, con không thể nói với người khác như vậy!”, Ngu Vô Song tính tình cũng không phải tốt đẹp gì, nhưng hôm nay lại tỏ ra nhẫn nhịn mười phần: “Cô Mạnh, như cô cũng thấy đấy, con trai tôi cũng đã lớn như vậy, làm sao có thể có loại quan hệ như cô nói với Kiếm Phong chứ?”

Hôm nay là cái ngày gì vậy. không chỉ Kiếm Phong trở về, ngay cả cố nhân cũng gặp lại rồi.

Mạnh Thiếu Đình, Mạnh Thiếu Đình....

Trong lòng gọi lại cái tên này hai lần, vui vẻ trên mặt Ngu Vô Song càng trở nên hoàn mỹ.

Người phụ nữ này cùng Giản Uyển Linh năm đó là bạn bè thân thiết, đến tối thường cùng nhau ngủ chung một giường, ngược lại cô là bạn gái của Mạnh Thiếu Văn thì cô ta tìm mọi cách để không gặp.

Thật ra cho đến tận bây giờ cô vẫn không hiểu tại sao cô ta lại ghét cô như vậy, rốt cuộc cô đã làm gì sai sao?

Đã từng vì muốn cô ta vui, mà cô đã tiêu tiền tiêu vật mấy tháng để mua một cái túi mà cô ta thích! Nhưng kết cục thì sao chứ? Kết cục chính là cô ta đưa nó cho Giản Uyển Linh, đem tấm lòng của cô giẫm nát dưới chân.

Cho đến bây giờ cô vẫn còn nghi hoặc, Giản Uyển Linh rốt cuộc đã dùng mê hồn gì, mà cho dù cô có dùng bao nhiêu cách cũng không thể lấy lòng cô ta?

“Vô Song...”, Chu Mịch Phong cau mày, nói đến một nửa lại ngừng lại, thấy ám hiệu của cô, anh nắm tay đưa lên môi ho nhẹ một tiếng, trầm giọng nói: “Vô Song, em cần gì giải thích nhiều với cô ta như vậy? Quan hệ của chúng ta thế nào chỉ cần chúng ta hiểu là được!”

Mạnh Thiếu Đình rất hận đáng về không quan tâm đó của anh, đứng ở đó, hàm răng trắng nõn cắn chặt đôi môi đỏ mọng, không biết làm thế nào với Chu Mịch Phong, cô ta đành trút hết tức giận lên người Ngu Vô Song: “Đừng có cợt nhả với tôi, loại tiểu tam như cô quả thật nên chém ra thành chằm mảnh! Ai biết được đứa bé này là của ai! Nói không chừng đây là con riêng của hai người cũng nên!”

Trong thành phố này rất nhiều người biết tính tình của Mạnh Thiếu Đình, từ trước đến giờ mắt vẫn luôn cao hơn đầu, người có thể khiến cô ta xem trọng lại càng ít.

Luôn sống trong ánh hào quang, Mạnh Thiếu Đình đã quen được người khác kính ngưỡng, người phụ nữ này chắc chắn quan hệ không cạnh với Chu Mịch Phong, đáng người cũng đẹp hơn cô ta.

Phụ nữ luôn có sự bài xích với người phụ nữ có khuôn mặt đẹp hơn mình, đáng người quyền rũ hơn mình.

Hai chữ con riêng vừa nói ra, nụ cười dạt dào của Ngu Vô Song lập tức trầm xuống, hiện tại người trong nước rất ghét cái gọi là tiểu tam, không ít người đi ngang qua đều nhìn sang bên này.

Chỉ là Ngu Vô Song cũng không quan tâm, từ trước đến giờ cô đều hành động tùy tiện, căn bản là khinh thường những lời nói bên ngoài, nhìn Mạnh Thiếu Đình hùng hùng hổ hổ trước mặt, khí thế lạnh lùng giống nhau, nhưng cô lại hơn cô ta một bậc: “Tôi nghĩ cô Mạnh mới là người xằng bậy, bây giờ nhìn lại, thì ra là do vấn đề nuôi dạy! Tôi đã giải thích rất rõ ràng với cô, vậy mà cô vẫn còn đi sỉ nhục một đứa bé, thật sự là quá trơ trẽn!”

“Cô nói tôi không có giáo dục?”, Mỗi lần đối mặt với Chu Mịch Phong, Mạnh Thiếu Đình đều ăn mặc rất xinh đẹp, chỉ là mỗi lần đầu bị chọc cho tức giận đến giương nanh múa vuốt, nhưng lần này điều khiến cô ta thật sự nổi giận chính là câu vấn đề nuôi dạy kia.

Đáy mắt cô ta phóng ra lửa nhìn Ngu Vô Song, trong mắt thoảng qua sự âm ú, tức giận không chút suy nghĩ gơ tay lên cao, bàn tay còn chưa có rơi xuống, đã bị một bàn tay vững chãi như thép ngăn cản.

Theo sau đó là giọng nói tức giận: “Đình Đình! Em dừng lại cho anh!”

Người mới tới chính là Mạnh Thiếu Văn, anh khẩn trương nhìn về phía Ngu Vô Song, trong mắt không nén được sự quan tâm: “Cô không sao chứ?”

Thật ra không cần anh ngăn cản, Chu Mịch Phong đã kéo cô về phía sau rồi, Ngu Vô Song tất nhiên sẽ không có chuyện gì, chỉ là không ngờ sẽ nhìn thấy Mạnh Thiếu Văn ở đây.

Cô ngẩn ra, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Người đàn ông này không phải hận cô đến tận xương sao? Thấy cô bị đánh, anh nhẽ ra phải rất vui mừng chứ, sao lại ngăn cản?

Mạnh Thiếu Văn nhìn cô thật sâu, cái nhìn này có mùi vị rất sâu.

Anh cũng không biết vì sao khi nhìn thấy Đình Đình đánh cô, mình lại khẩn trương như thế, hành động vừa rồi như phát ra từ bản năng vậy

Chờ đến khi anh hoàn hồn, mới phát hiện mình vừa làm gì.

Mạnh Thiếu Đình tức giận, cánh tay bị nắm chặt, cô ta kêu đau một tiếng, giọng nói càng trở nên bén nhọn: “Anh hai, anh còn giúp người ngoài gây chuyện với em? Ngay cả chuyện em muốn giáo huấn con tiện nữ lỗ mãng này, anh cũng muốn ngăn cản?”

Giọng nói sắc bén chói tai này truyền tới, Mạnh Thiếu Văn có muốn bỏ ngoài tai cũng không được, anh vội thu lại tầm mắt, nhíu mày, trong giọng nói lộ ra ý lạnh: “Đình Đình, em còn lời nào hay hơn không? Cần gì phải hung dữ như này? Em cũng không nhìn xem đây là ở đâu, em muốn mình lên trang nhất sao?”

Quả thật sự nghiệp của Mạnh Thiếu Đình mấy năm nay phát triển rất tốt, vốn là con gái nhà giàu, có rất nhiều nhân hiệu muốn mời cô ta làm người phát ngôn. Những năm gần đây, cô ta cũng phát triển bên lĩnh vực nghệ thuật, cũng nhận được mấy kịch bản phim truyền hình, nhận được đánh giá rất tốt, nháy mắt đã trở thành minh tinh nổi tiếng.

Cho nên phòng viên rất thích đưa tin về cô ta.

Vừa nghe được những lời này, Mạnh Thiếu Đình thoảng sợ hãi, Lăn lộn trong nghề mấy năm nay, cô ta quá hiểu nếu một khi chuyện này truyền ra ngoài, thì sự nghiệp của cô ta sẽ ảnh hưởng như thế nào.

Cô ta cũng chỉ con gái, tuy là hòn ngọc quý trên tay ba mẹ, nhưng không được ông thích.

Ông là người trọng nam khinh nữ không phải là chuyện ngày một ngày hai, ngay cả mẹ cô còn không có chỗ phân trong Hằng Viễn thì cô ta có là gì.

“Đúng vậy đấy Đình Đình, có gì chúng ta từ từ nói! Hình như em đã hiểu lầm cô Ngu đây rồi!”, Giản Uyển Linh đứng bên cạnh xem trò vui từ nãy đến giờ mới tiến lên, tình ý chân thật nhìn Mạnh Thiếu Đình, quả nhiên là đáng về chị dâu mười phần: “THời gian trước em hay làm việc bên ngoài nên không biết! Anh Hoắc, cũng chính là cậu nhỏ đã đưa bạn gái và con trai về nước!”

Những lời này quả thật kích thích Mạnh Thiếu Đình không nhỏ, cô ta không để ý đến Ngu Vô Song nữa, mà ngẩng đầu lên nhìn Giản Uyển Linh, đáy mắt tràn đầy sự kinh ngạc: “Chị nói Hoắc Cố Chi đã về> Anh về đây làm gì? Chẳng phải trước đây anh từng nói mình không có hứng thú với Hằng Viễn sao?”

Mạnh Thiếu Đình sợ hãi Hoắc Cố Chi về đây đề cướp đoạt gia sản: “Anh hai, rốt cuộc anh về đây là gì? Sao anh lại để cho anh về đây, chẳng lẽ anh không biết anh là người lòng muông dạ thú sao?”

Nghe thế, Ngu Vô Song không nhin được nữa, một lần nữa cô lại cảm thấy băng giá thay cho người đàn ông kia, những người này đều có quan hệ huyết thống với anh, nhưng bọn họ lại chỉ biết một mực hoài nghi kiêu kị, thậm chí có thể nói là chán ghét!

Cô nhếch đôi môi đồ mọng, đáy mắt lộ ra ý lạnh, giễu cợt nói: “Cô Mạnh có thể yên tâm, những thứ nhà các cô có Cố Chi cũng chẳng hiếm!”

68. Chương 67: Vinh Nhục Không Sợ Hãi.

“Vậy anh ta quan tâm cái gì?”, Theo bản năng, giọng nói lãnh trầm của Mạnh Thiếu Văn vang lên, anh ta nhìn Ngu Vô Song bằng ánh mắt rất phức tạp, khuôn mặt này đúng là xinh đẹp không gì sánh bằng, nhưng phụ nữ càng xinh đẹp thì càng có độc.

Năm năm trước, Mạnh Thiếu Văn đã hiểu rõ điều này, anh ta mím môi mỏng, lạnh lùng nói: “Năm đó Hoắc Cố Chi cũng đã nói không có hứng thú với Hằng Viễn, nhưng cuối cùng đến khi ông nội lập di chúc, không phải vẫn cho anh ta một phần sao? Không ai thiếu anh ta thứ gì, cần gì anh ta phải giả bộ không quan tâm như vậy?”

Bọn họ đều là những người trần mắt thịt, anh ta không tin, người đàn ông kia không có hứng thú với tài phú! Phàm là người đàn ông, chỉ cần có cơ hội, bọn họ đều muốn “nhất phu trùng thiên” (*)

(*) Nhất phi trùng thiên: bay vọt lên trời, ý chỉ sự giàu có, nhanh chóng thăng quan tiến chức.

Sắc mặt này của anh ta khiến Ngu Vô Song hận vô cùng, cô luôn cho rằng anh ta lòng muôn dạ thú, trước kia chỉ coi anh ta có lòng cầu tiến, sùng bái anh ta vô hạn.

Nhưng xem ra tất cả những hành động ấy ghê tởm đến cực điểm, đừng nói đến chuyện Hoắc Cố Chi là cậu nhỏ của anh ta, anh ấy còn có thể là người thừa kế Hằng Viễn chính thức, nếu Hoắc Cố Chi nhường cho, anh ta có thể ngồi an ổn như bây giờ sao?

Tại sao những người này không thể có lòng khoan dung một chút, chẳng lẽ họ nghĩ ai cũng dơ bẩn xấu xa như bọn họ sao?

Nghĩ tới đây, cô càng cảm thấy khó chịu, giọng nói càng thêm lạnh lẽo: “Mạnh Thiếu Văn, anh không có tư cách gì để mà hoài nghi cả! Anh cũng không nghĩ xem cái vị trí Chủ tịch tập đoàn kia là ai đưa cho anh, đừng có đem người khác đánh đồng với các người, những thứ mà nhà họ Mạnh các người quan tâm, nhà chúng tôi không thêm để trong mắt!”

Đừng nói đến chuyện Nam Dục hiện tại phát triển như ánh mặt trời ban trưa, nếu không có Nam Dục, Hoắc Cố Chi cũng không có hứng thú với vị trí kia.

Cô hiểu rất rõ, sở dĩ năm đó anh chịu trở về nhà họ Mạnh, căn bản không phải vì tình nghĩa cha con gì, mà chỉ đơn thuần là vị muốn hoàn thành tâm nguyện của mẹ mình.

Trong lòng của anh, người mẹ đã mất có vị trí rất quan trọng, nếu không vì bà ấy vẫn yêu Mạnh Trần Tỳ, anh căn bản cũng sẽ khinh thường chuyện phải chịu khuất nhục này!

Một câu nhà chúng tôi khiến sắc mặt mọi người ở đây thay đổi khác nhau, Mạnh Thiếu Văn âm trầm nhìn cô, môi mím thật chặt, đáy mắt càng tỏa ra sự băng lãnh.

Cô ấy và Hoắc Cố Chi quan hệ tốt như vậy sao? Tốt đến mức cô ấy có thể thay anh ta giải thích bất kỳ chuyện gì?

Anh ta nắm chặt tay thành nắm đấm, Mạnh Thiếu Văn chậm rãi rời đi ánh mắt, nhỏ giọng nói: “Có một số việc không cần giải thích, địa vị ngày hôm nay tôi có, hoàn toàn là dựa vào chính mình liều mạng mà đạt được, anh ta muốn thừa kế Hằng Viễn, cũng phải xem anh ta có bản lĩnh này hay không!”

Ngay cả Chu Mịch Phong cũng kinh ngạc nhìn về phía Ngu Vô Song, nếu anh ta nhớ không lầm, ở Pháp ba tháng trước, cô ấy còn chưa có bảo vệ anh Hoắc như vậy đâu!

“Cô biết Hoắc Cố Chi sao?” nghe hai người nói chuyện, Mạnh Thiếu Văn chợt quay sang nhìn cô, lông mày cau lại, gáy sự nói: “Người phụ nữ này đúng là không thể coi thường mà, sao ai cô cũng biết vậy? Anh ta không có hứng thú với Hằng Viễn? Anh tôi nói rất đúng, sở dĩ anh ấy có thể trở thành người thừa kế Hằng Viễn hoàn toàn là dựa vào năng lực của mình! Nếu Hoắc Cố Chi có bản lĩnh, có thể đứng ra cạnh tranh công bằng với nhau mà, mờ ám sau lưng như vậy thì còn gì gọi là đàn ông?”

Luận về vai vế, những người này đều có vai vế thấp hơn anh! Thế nhưng một chút sự tôn trọng và tình thân cũng không có, nếu có thì cũng chỉ là sự hiểu lầm và chửi bới!

Ngu Vô Song đứng đó, toàn thân tỏa ra khí tức lạnh lùng, mắt lạnh nhìn qua Mạnh Thiếu Đình, cười nhạt nói: “Cô Mạnh quả thật có chứng hoang tưởng rồi cũng nên, ngọn nguồn câu chuyện thế nào tôi cũng không cần giải thích cho cô. Anh trai cô là người hiểu rõ nhất!”

Trong lúc nói chuyện, cô chuyển mắt sang Mạnh Thiếu Văn, đáy mắt lộ ra ý giễu cợt: “Nói về giờ vờ ngu ngọc, Mạnh tổng mới là cao thủ, cần gì nghĩ cho người khác như vậy? Anh cũng không nhìn lại xem mình đang ngồi ở vị trí nào. Những thứ anh muốn anh đều đã đoạt được, tại sao còn không bỏ qua cho Hoắc Cố Chi? Đám người các anh nhìn thấy anh ấy muốn tranh đoạt Hằng Viễn lúc nào hả?”

Năm đó cô quả thật mất mù mới có thể coi trọng người đàn ông này, nếu như không phải vì chuyện của Giản Uyển Linh, có lẽ bây giờ cô đã trở thành vợ của anh ta, hơn nữa còn cùng anh ta đứng một chiến tuyến chống lại Hoắc Cố Chi!

Nghĩ đến đây, Ngu Vô Song âm thầm cắn răng, đáy lòng đột nhiên cảm thấy bối rối!

Thật may, thật may là bây giờ cô đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ với anh ta, bây giờ cô là Ngu Vô Song, không phải là Giản Uyển Như, không phải là người phụ nữ ngu xuẩn vì yêu năm đó nữa!

Mạnh Thiếu Văn thực ra là một người đàn ông tốt, biết không chế tình cảm, không bao giờ đem phiền não trong công việc ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày.

Nhưng duy chỉ có người phụ nữ này, mỗi lần đều có thể chọc tức anh ta, đôi mắt bốc hỏa nén giận nhìn cô chằm chằm, giọng nói còn mang theo sự tức giận không kìm được, “Ngu Vô Song! Rốt cuộc tôi đã mắc tội gì với tôi mà khiến mỗi lần cô gặp tôi đều là bộ dạng ngiên răng oán hận như vậy?”

Cô ấy bảo vệ Hoắc Cố Chi anh ta có thể hiểu, dù sao cô ấy cũng là người phụ nữ của anh ta, nhưng mỗi lần cô ấy nhìn anh ta đều lộ ra sự hận thù, sự hận thù này khiến anh ta cảm thấy khó hiểu.

Rốt cuộc anh ta đã làm gì mà có thể khiến cô ấy căm hận như vậy?

Anh ta vừa dứt lời, Giản Uyển Linh đang yên lặng xem náo nhiệt đột nhiên giật mình!

Đúng, chính là cảm giác này!

Thiếu Văn nói đúng, chính là oán hận!

Khi Ngu Vô Song nhìn Mạnh Thiếu Văn là sự oán hận không ngừng, khi nhìn cô ta lại càng hận thù hơn.

Cô ta có thể chắc chắn, trước kia mình không hề gặp người phụ nữ đó bao giờ, nhưng tại sao cô ta lại như vậy?!

Trong lòng đột nhiên xuất hiện những suy nghĩ này, cô ta giật giật môi, chợt lên tiếng hỏi: “Cô Như, chúng ta từng gặp nhau chưa? Hay là chúng tôi từng làm gì có lỗi với cô nên lần nào cô cũng nhắm vào tôi và Thiếu Văn phải không?”

“Anh hai, con đàn bà này làm phiền anh?”, Mạnh Thiếu Đình nghe vậy, không đợi Ngu Vô Song đáp lại, cô ta liền trợn to mắt muốn Mạnh Thiếu Văn chứng thực: “Anh hai, lần nào anh cũng như vậy, có một số người không đáng để được anh tôn trọng. Anh xem đi, người phụ nữ này luôn miệng nói anh không tốt, tại sao anh còn muốn bảo vệ cô ta?”

Trong mắt người nhà họ Mạnh, Mạnh Thiếu Văn như là ánh sáng, dưới sự dẫn dắt của anh ta, Hằng Viễn sẽ ngày càng phát triển.

Cũng như vậy, Mạnh Thiếu Văn là sự bảo hộ của Mạnh Thiếu Đình, anh ta là người anh có năng lực xuất chúng. Có thể khiến cô một bước lên mây trong làng giải trí.

Mặc dù bây giờ trong ngành này đầy rẫy những quy tắc ngầm, nhưng Mạnh Thiếu Đình ra mắt suốt tám năm nay, nhưng một lần cũng chưa từng gặp qua, cũng bởi vì bên cạnh cô ta còn có một người anh tốt! Vì nể mặt Mạnh Thiếu Văn, mà không có một ai dám làm khó cô ta!

Những người này tỏ ra vô tội như vậy, thật sự khiến Ngu Vô Song cảm thấy buồn cười.

Cuối cùng, cô thật sự cười, cười đến tuyệt điểm, xinh đẹp không gì sánh bằng, nhưng đáy mắt lộ ra ánh sáng lạnh lùng, giọng nói mát lạnh như nước: “Có phải cô Giản rất thích đi nhận quan hệ linh tinh như vậy không? Trước kia chúng quen nhau hay không chẳng lẽ cô lại không biết? Về phần cô Mạnh. Anh trai của cô, tôi cũng không bảo anh ta là thứ gì quá quan trọng cả, anh ta chỉ là bảo vật trong lòng nhà họ Mạnh các cô mà thôi!”

Những lời nói như tát thẳng vào mặt người ta như vậy quả thật chỉ có mình Ngu Vô Song dám quang minh chính đại nói ra mà thôi!

Làm cháu đích tôn của nhà họ Mạnh, đối với người đã ngậm thìa vàng mà lớn lên như Mạnh Thiếu Văn mà nói, chung quanh anh ta đều là những ánh mắt tán dương thưởng thức, chưa từng có người phụ nữ nào dám coi thường anh ta như vậy!

Lúc này, khuôn mặt anh ta trở nên âm trầm, Giản Uyển Linh thấy vậy, khóe môi khẽ cong lên, đáy lòng thoáng vui sướng.

Àm ỉ đi âm ỉ đi, càng âm ỉ càng tốt, như vậy có thể khiến anh Thiếu Văn cảm hận cô hơn mà thôi, lòng tự tôn của một người đàn ông nhất định không được phép động đến, vậy mà cô còn dám động vào, sẽ chỉ khiến anh ấy chán ghét cô hơn thôi!

Hiểu được điều này, nụ cười của Giản Uyển Linh càng trở nên âm trầm, chỉ là trên mặt không tỏ ra chút nào.

“Cô....” Mạnh Thiếu Đình quả thật đã tức giận, phần nộ chỉ vào Ngu Vô Song, tức đến run rẩy nói: “Một người phụ nữ dè tiện bỉ ổi như cô thì biết cái gì? Lời nói của anh tôi đến phiên loại người tầm thường như cô hiểu sao?”

Ngu Vô Song nghe đến đây, nở nụ cười hì hì, tựa vào trước xe, che đôi môi đỏ mọng, tư thái lười biếng xinh đẹp, nhưng cũng không lên tiếng giải thích.

Cô không hiểu sao? Làm sao cô có thể không hiểu chứ? Mười ba tuổi cô đã quen Mạnh Thiếu Văn, ở cùng anh ta nhiều năm như vậy, tính tình anh ta ra sao chẳng lẽ cô không hiểu?

Anh ta là loại đàn ông có thể vì đạt được mục đích mà không từ mọi thủ đoạn, năm đó nếu như cô không phải là con gái của nhà họ Giản, mà chỉ là một cô gái bình thường, kể cả anh ta nhìn thấy đã yêu thì cũng sẽ không để trong lòng!

“Cô cười cái gì?”, khó hiểu nhìn người phụ nữ kia, đáy mắt Mạnh Thiếu Đình thoáng qua sự phiền não, từ trước đến giờ cô ta vẫn là hòn ngọc quý trên tay ba mẹ, anh trai cũng rất yêu thương cô ta, người ngoài càng hâm mộ cô ta hơn. Làm gì có người nào dám nhanh nhồm nhanh miệng ngụy biện với cô ta như vậy?

Đứng đó dậm chân một cái, cô ta chuyển mắt nhìn sang người đàn ông bên cạnh: “Anh hai! Anh xem cô ta đi, cô ta không hề coi anh ra cái gì! Rốt cuộc cô ta có thân phận gì mà mọi người phải kiêng kị cô ta như vậy?”

Đặc biệt là anh hai, ánh mắt anh ấy nhìn cô ta rất phức tạp, bộ dạng kia đã rất nhiều năm cô ta chưa nhìn thấy rồi!

Ngu Vô Song đưa mắt nhìn Chu Mịch Phong, ý bảo anh ta đưa bảo bảo lên xe trước, sau đó cô vắt hai chân vào nhau tựa hẳn vào xe, lông mày như vẽ, giọng nói lạnh lạnh: “Sợ rằng cô Mạnh chưa biết, tôi là vợ chưa cưới của Hoắc Cố Chi, theo vai vế, cô còn phải gọi tôi một tiếng mợ nhỏ đấy!”

Đây là lần thứ hai cô ấy dùng thân phận mợ nhỏ để nói chuyện với anh ta rồi, Mạnh Thiếu Văn nghe vậy, lông mày nhíu lại, trong lòng cảm thấy phần quẫn.

Có lúc con người như một loài sinh vật phức tạp, nhưng cảm xúc khó hiểu len lên lồng ngực, khiến anh ta cảm thấy khó thở, tâm trạng cũng xuống thấp.

Mạnh Thiếu Đình chỉ coi cô là người phụ nữ Hoắc Cố Chi nuôi ở bên ngoài, dù thế nào cũng không thể ngờ cô ta lại dám danh chính ngôn thuận thừa nhận như vậy, cô ta trợn ton mắt, theo bản năng nhìn sang Mạnh Thiếu Văn.

Trong mắt cô ta, ấn tượng với Hoắc Cố Chi chỉ dừng lại ở lần anh ta về nhà họ Mạnh nhiều năm về trước.

Khi đó mặc dù cô ta còn nhỏ, nhưng có thể cảm thấy sự lãnh lẽo của người đàn ông kia, sau đó lại nghe mọi người bàn tán, nhiều năm qua anh ta vẫn không hề có bạn gái. Nếu ở phương diện kia không có vấn đề, thì anh ta chính là Gay!

Thật sự là trên người anh ta tỏa ra hơi thở căm dục quá mạnh mẽ, khiến rất nhiều người khi gặp anh đều nhớ đến điều này!

“Đình Đình, thôi đi! Cô ấy nói không sai, cô ấy thật sự là người mà Hoắc Cố Chi thừa nhận là vợ chưa cưới trước mặt toàn thể gia đình!”, Mạnh Thiếu Văn âm trầm không lên tiếng, nhưng Giản Uyển Linh lại hoàn thành trọng trách chị dâu mà giải thích thỏa đáng!

Cô ta không ngừng lắc đầu với Giản Uyển Linh, trên khuôn mặt tỏ ý dàn hòa: “Đình Đình, dù gì chúng ta cũng là người một nhà, đừng nên nháo quá!”

“Chị đừng nói vậy, ai là người một nhà với cô ta?” Mạnh Thiếu Đình không chút suy nghĩ phủ nhận, cô ta hung tợn nhìn Giản Uyển Linh, cuối cùng ánh mắt trở lại trên người Ngu Vô Song, tràn đầy bài xích: “Muốn làm vợ tôi, kiếp sau đi! Ngay cả Hoắc Cố Chi tôi còn không thừa nhận thì cô là cái thá gì? Tôi cảnh cáo cô, về sau bớt nói chuyện nhà họ Mạnh đi, chúng tôi là gia đình giàu có ở Nam Giang, không phải là thứ cô có thể trêu chọc nổi đâu!”

Mạnh Thiếu Đình thuận buồm xuôi gió trong 26 năm, căn bản chưa từng biết cái gì là thối lui, Mạnh Thiếu Văn không lên tiếng, nhưng không có nghĩa cô ta là người câm!

Đừng nói đến chuyện quan hệ giữa cô ta và Chu Mịch Phong, chỉ nói đến thân phận vị hôn thê của Hoắc Cố Chi đã khiến cô ta không thể tha thứ rồi!

Cô ta có thể không có cổ phần của Hằng Viễn, nhưng anh trai thì không được! Anh trai là hy vọng lớn nhất trong cuộc đời này của cô ta, chỉ cần anh trai giữ vững vị trí của mình ở Hằng Viễn, thì cô ta mới có được những ngày an nhàn!

Những năm gần đây, Ngu Vô Song vốn đã sớm luyện thành vinh nhục không sợ đến mức trở thành bản lĩnh, năm đó ở nước Pháp cầu học, cô cũng từng chịu không biết bao nhiêu sự khinh thường, tay trắng lập nghiệp, hơn nữa còn là người Trung Quốc nên chịu rất nhiều sự ức hiếp của người nước ngoài!

Trong mắt những người tóc vàng mắt xanh kia, việc cô bước chân vào giới thời trang Pháp hoàn toàn là mơ tưởng viễn vông.

Nhưng cuối cùng cô vẫn có thể thực sự đánh bại họ, khiến tất cả những người từng chất vấn cô phải ngậm miệng.,

Nếu như nói Giản Uyển Như là một đóa hoa sen tinh khiết, thì Ngu Vô Song hiện tại chính là đóa hồng có gai, bên ngoài thì hương thơm thơm ngát, nhưng bên trong gai nhọn đứt tay.

Ngay cả nước Pháp thời thượng cô cũng có thể chinh phục, thì một Mạnh Thiếu Đình nhỏ nhỏ là cái thá gì?

Ngu Vô Song nhếch đôi môi đỏ mọng, lưỡi biếng đứng lên, giẫm gót giày nhỏ, trước mặt những người này, cô thể hiện sự tự tin tuyệt đối của mình, những lời nói ra càng khiến người ta kinh hãi.

Cô nói: “Mạnh Thiếu Đình! Mạnh Thiếu Văn! Giản Uyển Linh! Các người nghe cho rõ đây, bây giờ tôi là vợ chưa cưới của Hoắc Cố Chi, tôi với anh ấy một lòng! Ngày hôm nay các người khinh miệt anh ấy, sớm muộn gì tôi cũng sẽ đến đòi lại!”

69. Chương 68: Em Gái Chết

Những năm gần đây, Ngu Vô Song đã luyện được tới bản lĩnh vinh nhục không sờn, hồi trước lúc còn học ở Pháp cô đã từng chịu đựng không biết bao nhiêu sự khinh thường. Khi hai bàn tay trắng dựng nên sự

ngiệp, một người Trung Quốc như cô, cũng chịu không ít sự chèn ép của người ngoại quốc!

Trong mắt của những kẻ nước ngoài tóc vàng mắt xanh thì ý tưởng xông pha vào giới thời trang thượng lưu ở Pháp của cô hoàn toàn là chuyện người si nói mộng!

Nhưng cuối cùng, cô đã dùng thực lực để đánh bại họ, khiến cho tất cả những người đã từng nghi ngờ cô đều phải ngậm miệng.

Nếu như Giản Uyển Như là một đóa hoa sen ưu nhã tinh khiết, thì Ngu Vô Song bây giờ chính là một đóa hồng đầy gia, bề ngoài tỏa hương bốn phía, nhưng lúc chạm vào lại đầy gai bén nhọn.

Ngay cả giới thượng lưu ở Pháp cô còn chinh phục được, một Mạnh Thiếu Đình nho nhỏ có là cái thá gì?

Ngu Vô Song giương môi đỏ mọng, thân thể lười biếng bắt đầu đứng thẳng trước xe, đạp gót giày cao gót, ở trước mặt những kẻ này, biểu hiện của cô thực sự là vô cùng tự tin, nhưng những lời nói ra lại khiến ọi người kinh sợ.

Cô nói: “Mạnh Thiếu Đình! Mạnh Thiếu Văn! Giản Uyển Như! Các người đều nghe kỹ cho tôi, hiện tại tôi chính là vợ chưa cưới của Hoắc Cố Chi, tôi và anh ấy đồng lòng! Hôm nay các người sỉ nhục anh ấy, sớm muộn cũng sẽ có một ngày chúng tôi đòi lại hết thảy!”

Giọng người phụ nữ trời sinh đã êm ái dịu dàng, nhưng từng lời nói ra lại vô cùng kiên định, đầy mắt sáng lạnh thâm thúy.

Ngu Vô Song như thế chính là một bông hoa sắc bén đầy gai, khiến cho người khác không dám xúc phạm.

Bị khí thế như vậy hù dọa, Mạnh Thiếu Đình không ngừng lui về phía sau mấy bước rồi mới khó khăn dừng lại, sắc mặt cô ta trắng bệch, trong mắt không ngừng toát ra vẻ sợ hãi.

Mạnh Thiếu Văn lại càng nhìn chăm chăm cô mà không lên tiếng, hẳn chưa bao giờ gặp qua một người phụ nữ rực rỡ chói mắt tới như vậy, rõ ràng là vẻ mặt tức giận, nhưng cô lại biểu hiện tới linh hoạt khác thường.

Chút tươi cười lại thêm chút dung mạo tuyệt mỹ, thật giống như thường gặp trong mộng, nhưng lúc muốn nghĩ kỹ lại thì lại nghĩ không ra.

Trong lúc hần còn đang sững sờ, Ngu Vô Song mím môi đỏ mọng, vén lọn tóc bên tai, cười nhẹ, mặt mày như sương: “Nói thật, các người thật sự không cần phải khẩn trương như vậy, trước giờ chúng tôi vẫn định cư ở nước ngoài, bởi vì theo tôi, anh ấy mới trở về. Nếu không thì anh ấy cũng chẳng thèm về cái thành phố này làm gì!”

Lời nói ngoài miệng của cô lộ ra tia ngọt ngào, bộ dạng chẳng khác nào cô gái nhỏ đang yêu.

Trừ Mạnh Thiếu Đình ra, mắt hai người kia càng cảm tức, bị thương.

Giản Uyển Linh đứng đó, rũ mắt đẹp, tâm tình đời sông lấp biển rất khó chịu!

Là phụ nữ ai chẳng mong đợi một tình yêu ngọt ngào duy mỹ, cô ta đã đóng giả Giản Uyển Như năm năm rồi, trong lúc đó không phải là chưa từng trải qua tình yêu tuyệt vời như thế, chỉ là tất cả những điều này đều là của Giản Uyển Như mà thôi!

Mỗi lần nghĩ tới đây, trong lòng cô ta rét lạnh một hồi, cô ta không biết tương lai của mình ở nơi nào, cuộc sống như vậy chẳng hề không bao giờ có thể thay đổi?

Khắp nơi phải đối phó với người phụ nữ trước mặt thậm chí không có xuất thân danh giá, nhưng lại có người đàn ông của riêng cô ấy (NVS), cô ta cũng là phụ nữ, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của Hoắc Cố Chi, cô ta có thể cảm nhận được một phần thâm tình trong đó.

Cảm giác như thế trước kia cô ta cũng từng được hưởng thụ, nhưng mấy năm nay tình cảm của anh Thiếu Văn đối với cô ta đã phai nhạt đi nhiều, hơn nữa sau khi đính hôn, tình cảm giữa bọn họ càng có khuynh hướng giống như tình thân, phần tình yêu nồng đậm lúc ban đầu sớm theo thời gian mà trở nên nhạt nhẽo.

Tâm tình Mạnh Thiếu Văn lại không hề giống như thế, hẳn không ngờ rằng phụ nữ thì ra còn có một khía cạnh mạnh mẽ như thế, hơn nữa những thứ này đều là để bảo vệ cho tên Hoắc Cố Chi kia.

Tên kia thì có tài đức gì, có được một người phụ nữ vừa xinh đẹp lại thông minh? Hần (HCC) đã 38 tuổi rồi, mà người phụ nữ trước mặt này lại thanh xuân dồi dào, chỉ nói đến tuổi tác, hai người đã chênh lệch khá xa rồi!

“Mạnh Thiều Văn, tôi hy vọng anh biết điều một chút!” Ngu Vô Song chẳng hề để ý tới ánh mắt phức tạp của những người này, cô tươi cười, hơi cong cánh môi, đáy mắt lộ ra ánh sáng thâm thúy: “Vị trí người thừa kế Hằng Viễn, là Cố Chi không cần. Nhưng mà, so với anh thì anh ấy có tư cách để thừa kế hơn, mặc dù hai mươi lăm tuổi anh ấy mới trở về nhà họ Mạnh, nhưng ông cụ lại thích người con trai này nhất!”

Dứt lời, rõ ràng có thể thấy sắc mặt người đàn ông đối diện âm trầm hẳn, Ngu Vô Song khoái hoạt nở nụ cười, nụ cười của cô thật đẹp, mang theo ý tứ chế nhạo: “Lời muốn nói đã nói xong, Mạnh thiếu gia là người thông minh, chắc hẳn đã hiểu tôi có ý gì. Hẹn gặp lại!”

Trước khi bước lên xe, cô lại vỗ vỗ ót, khuôn mặt tinh xảo hiện lên nụ cười gian xảo: “Xem trí nhớ của tôi này, thiếu chút nữa quên luôn chuyện quan trọng nhất. Giản tiểu thư, tôi nhớ lần trước ở khách sạn Thịnh Cảnh đã nói qua với cô rồi, chỗ tôi có chút đồ cũ của cô, nhưng mà đợi lâu rồi cô vẫn chưa tới lấy, chắc là cũng không quan tâm! Nếu như vậy, có khi tôi nên đưa mấy thứ đó cho ký giả báo lá cải nhỉ!”

Cô vừa dứt lời, Giản Uyển Linh bên kia thật không nhịn nổi, mắt cô ta chăm chú nhìn chằm chằm vào Ngu Vô Song, giọng nói mềm mại lại lộ ra một tia khấn trương lạnh lùng: “Ngu Vô Song, rốt cuộc cô định làm gì? Có lời gì thì nói cho rõ, nói xằng nói bậy như vậy có ý gì? Giản Uyển Như tôi làm được đoạn làm được chính, sao phải sợ cô uy hiếp.”

Cuộc sống của cô ta những năm này luôn cẩn thận từng ly từng tý, cho dù vai diễn là người chị ruột cùng mình lớn lên từ nhỏ, cô ta cũng không dám khinh thường.

Từ lúc quyết định làm chuyện này, cô ta đã không cho phép mình thất bại, nhưng trên đời này không có tường nào không lọt gió, có một số chuyện cho dù có diễn kịch giỏi bao nhiêu đi chăng nữa, thì giả vẫn chỉ là giả.

Nhưng mà cô ta lại tự mình lơ là, cô ta vô ý xem nhẹ hậu quả của những chuyện xảy ra trong quá khứ, thực sự có chút kinh thường bất chấp hậu quả!

“Giản tiểu thư không sợ thì cần gì phải khấn trương?” Ngu Vô Song quay lưng về phía bọn họ, hơi nghiêng người, liếc mắt ra sau nhìn cảm xúc kích động rõ ràng của Giản Uyển Linh, khóe môi hơi cong, đáy mắt xẹt qua ánh lạnh nhàn nhạt: “Tôi cũng chỉ nói thể thôi, nếu như Giản tiểu thư không tin, thực sự không cần để ý!”

Giản Uyển Như, Giản Uyển Như!

Cô lại có thể tự nhiên mà thốt ra cái tên này, quả nhiên là thói quen đùa mà thành thật!

Không cần nóng vội, rất nhanh thôi cô sẽ khiến cho cô ta biết rằng, có một số thứ mặc dù cô không cần nữa, nhưng cũng chưa tới lượt cô ta tranh giành.

Cô sẽ khiến cô ta biết rằng, thời gian năm năm chiếm đoạt danh dự của cô, cô ta sẽ phải trả cái giá cao như thế nào!

Nghe thấy câu nói châm biếm như thế, sắc mặt Giản Uyển Linh trầm xuống, trong lòng càng thêm hoảng hốt.

Cô ta không biết cô có thực sự nắm được điều gì bất lợi đối với cô ta không, nhưng cô ta không dám đánh cược, không có thì tốt, nhưng nếu mà có thì?

Cô ta đã không còn là Giản Uyển Linh năm xưa phong quang vô hạn, sinh động hoạt bát nữa, cô ta là Giản Uyển Như bệnh tật! Nếu như quả thật có chứng cứ bất lợi gì đó, những ngày tháng tốt lành của cô ta sẽ thật sự chấm dứt.

“Uyển Như, chuyện gì xảy ra?” Đang trong lúc cô ta còn do dự, Mạnh Thiều Văn này giờ không lên tiếng lại mở miệng, lạnh lùng nói: “Em và cô ấy đã quen biết từ trước?”

Giản Uyển Linh bị “điểm danh” nhất thời giật mình tỉnh ngộ, cô ta cắn môi, không hề suy nghĩ đã vội lắc đầu giải thích: “Không hề! Thiếu Văn, anh phải tin em, em thật sự không quen cô ta. Là cô ta nói năng lung tung, em là người như thế nào chẳng lẽ anh còn không biết? Cuộc sống của em đơn thuần như vậy, sao có thể có nhược điểm gì không tay cô ta kia chứ?”

Cô ta càng cố cãi, càng khiến Mạnh Thiếu Văn hoài nghi, hắn cũng không phải là người ngu xuẩn.

Ngu Vô Song mồm miệng lạnh lợi khiến hắn nói không lại, nhưng không có nghĩa là hắn không có bản lĩnh để tra cứu người phụ nữ trước mắt này.

Lúc này, hắn vươn tay bắt được cánh tay trắng nõn của cô ta, mắt phượng hẹp dài tràn đầy lo lắng: “Uyển Như, em biết rồi, anh ghét nhất là bị người khác lừa gạt! Có chuyện gì thì chúng ta có thể cùng nhau bàn bạc, nếu như sau này anh phát hiện ra em có điều gì giấu anh, em cũng biết hậu quả rồi đấy.”

Không ai lại thích bị người khác lừa gạt, Mạnh Thiếu Văn càng như vậy, hắn có thể dễ dàng tha thứ cho tất cả những tật xấu, nhưng lại không cách nào bỏ qua cho sự lừa gạt!

Lời cảnh cáo này khiến cho sắc mặt Giản Uyển Linh từ xanh chuyển thành trắng, trong lòng không tránh khỏi sự sợ hãi.

Cô ta quá rõ ràng người đàn ông trước mặt này, nếu như có một ngày anh ấy phát hiện ra chân tướng sự thật, anh ấy thật sự sẽ chặt mình ra làm trăm mảnh!

Nghĩ tới hậu quả như vậy, cả người cô ta run lên, sự lạnh lẽo từ trong lòng lan tới tận đầu, cô ta gắt gao cắn môi, không ngừng lắc đầu giải thích: “Không có! Không có! Anh Thiếu Văn, anh đừng tin cô ta nói lung tung, em có thể giấu giếm anh cái gì chứ? Em yêu anh như vậy sao có thể lừa anh được?”

Chẳng lẽ một câu yêu là đủ để giải thích cho sự táng tận lương tâm? Ngu Vô Song nghe được, khóe môi giật giật, làm môi hiện lên một tia cười lạnh. Đường như đang nghĩ tới cảnh trên đỉnh núi năm xưa.

Cô ta lấy danh nghĩa tình yêu, không chỉ lừa gạt toàn bộ thế giới, mà còn để dùng thủ đoạn tàn nhẫn đối với chị gái mình.

Vô số lần cô từng nghĩ, phương pháp giết địch một ngàn tổn hại tám trăm như thế này sao cô ta có thể làm ra được? Mặc dù hồi đó cô và cô ta đấu tranh dữ dội, nhưng cô chưa từng có ý nghĩ bắt cô ta đi tìm chết!

Cô ta là em gái ruột của cô, bọn họ từ lúc sinh ra đã giống nhau như đúc, trở thành quang vinh cho gia tộc. Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, bọn họ dần dần không vừa mắt nhau, cô ghét mặc váy giống cô ta, còn cô ta thì cũng ghét đi giày công chúa giống cô.

Nhớ lại những chuyện cũ năm xưa, cảm xúc của Ngu Vô Song chợt xuống thấp, lồng ngực cũng cảm thấy kích động tức giận, cô chợt xoay người, nhìn Giản Uyển Linh với ánh mắt lạnh thấu xương, trực tiếp mỉa mai: “Giản tiểu thư đối với Tổng giám đốc Mạnh tình sâu nghĩa nặng thật khiến cho người khác hâm mộ! Nếu như Giản tiểu thư cho rằng tôi nói hươu nói vượn, vậy thì không cần để ý cũng được. Lần sau nhìn thấy Giản tiểu thư, nói không chừng chính là ở trên tạp chí lá cải đấy!”

Là người của gia đình giàu có danh giá nhất Nam Giang, Giản Uyển Linh chính là tiêu điểm mà giới tạp chí lá cải luôn tranh nhau săn đón!

Năm đó khi cô ta vẫn còn giữ chức vụ ở Giản thị đã mấy lần nổi danh trên những tạp chí Nam Giang! Khi đó cô ta, trẻ tuổi, tự tin, xinh đẹp, gia thế lại xuất chúng, không chỉ là người tình trong mộng của cánh đàn ông, mà còn là đối tượng hâm mộ và ghen tỵ của chị em phụ nữ.

Nhưng mà cô ta bây giờ thì sao? Vì một người đàn ông mà làm mình trở thành không hề có sức sống, tầm mắt của cô ta chỉ giới hạn trong này, đã không màng tới thế giới phồn hoa bên ngoài rồi.

“Ngu Vô Song, cô đứng lại đó cho tôi!” Thấy cô giễu cợt xong rồi muốn rời đi, Giản Uyển Linh từ trước tới nay vẫn luôn thâm tình với Mạnh Thiếu Văn vội vàng gọi cô lại, trên khuôn mặt trắng nõn của cô ta là vẻ kinh hoàng, vội vàng tiến lại, chăm chú nhìn cô, cố ý đè thấp giọng nói, nhỏ giọng tức giận: “Ngu Vô Song! Vì sao cô không muốn để cho tôi được yên ngày nào? Tôi cùng với anh Thiếu Văn thật vất vả mới hòa thuận, vì sao cô cứ phải tới quấy rối? Cô đừng quên, cô đang là vợ chưa cưới của Hoắc Cổ Chi?”

Một câu cuối cùng, cô ta dường như quát lên, hiển nhiên là đã tới đường cùng.

Mạnh Thiếu Văn, Mạnh Thiếu Đình đều vô cùng kinh ngạc nhìn cô ta, ở trong mắt bọn họ, người phụ nữ này cho dù là ở đây cũng sẽ tao nhã, duyên dáng.

Năm đó cô ta chính là tiểu thư danh giá lạnh lùng, thanh nhã xinh đẹp nhất Nam Giang, sau đó cô ta gặp chuyện không may, rút lui khỏi những cuộc xã giao hào nhoáng. Nhưng dù thế, vẻ kiêu ngạo trên người cô ta vẫn không giảm.

Nhất là Mạnh Thiếu Văn, đầu hấn đau như muốn nứt ra lúc nhìn thấy cảnh này, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Uyển Như quả thật đã thay đổi, khiến cho hắn cảm thấy hoàn toàn xa lạ!

Lúc nào thì cô ấy (GUL) đã học được cách giấu giếm? Nếu như không phải vì sợ hãi, vì sao cô ấy lại có vẻ khấn trương như hôm nay?

Ngu Vô Song lẳng lặng ngưng mắt nhìn khuôn mặt như bạch ngọc này, năm tháng quả thật rất khoan dung với cô ta, cô ta trời sinh đã có làn da ửng hồng bung ra nước, mặc kệ nhìn thế nào, cũng giống như một mỹ nhân hoạt bát.

Không giống như cô, vì khuôn mặt trải qua phẫu thuật, bây giờ làn da trở nên cực kỳ kém, nếu không phải mỗi ngày đều chăm sóc kỹ lưỡng thì khuôn mặt này cũng không được xinh đẹp chói lọi như bây giờ.

Cô cũng đã từng ý vào tuổi xuân xinh đẹp, không cần trang điểm cũng tự tin đi ra ngoài?

Nhưng bây giờ cô đã chẳng còn phần dung khí năm xưa nữa, hết thấy đều do người phụ nữ trước mặt này ban tặng.

Cô ta khiến cô phải trải qua những lúc thê thảm nhất, khiến cho cô lâm vào hố sâu tuyệt vọng không cách nào thoát khỏi.

Nếu như lúc ấy không có Hoắc Cố Chi toàn tâm toàn ý ở bên cạnh, cô chắc chắn không vượt qua nổi.

Nghĩ tới đây, hô hấp của Ngu Vô Song cứng lại, nhanh chóng thu lại cảm xúc hòa nhã, cô nheo mắt phượng lạnh lùng, chậm rãi thu hồi lại ánh mắt lạnh nhạt, cố hết sức để giữ cho giọng nói được bình thường: “Giản tiểu thư có vẻ như rất khấn trương! Tôi là vợ chưa cưới của Hoắc Cố Chi, chuyện này đương nhiên tôi nhớ. Ngược lại hình như Giản tiểu thư đã quên mất thân phận của mình!”

Thế nào? Mạnh Thiếu Văn tốt lắm sao? Tốt đến mức khiến cho cô ta có thể giết người rồi lừa gạt nhiều năm như thế sao?

Những năm này sao cô ta lại có thể yên tâm thoải mái được chứ? Cô ta quên rằng mình đã từng làm những chuyện này sao? Hay là đối với cô ta thì tính mạng của người chị gái này cũng chẳng đáng bao tiền?

“Tôi không khấn trương!” Việc trái với lương tâm đã làm quá nhiều, sắc mặt Giản Uyển Linh trắng bệch nhìn Ngu Vô Song, không hề suy nghĩ mà lắc đầu phủ nhận, chỉ là giải thích thế nào cũng vẫn thấy tái nhợt: “Vì sao tôi phải khấn trương? Giản Uyển Như tôi tới giờ cũng chưa làm ra chuyện gì trái với lương tâm, căn bản là không sợ cô vu cáo hãm hại!”

Chết tiệt! Tên khốn Lưu Quyền kia vì sao lại ra tay chậm như vậy? Vì sao người phụ nữ này vẫn còn sống nhõn nhoe mà tới đây gây rắc rối cho cô ta?

Cô ta thật sự rất vất vả mới làm lành được với anh Thiếu Văn, thật vất vả mới nhờ được mẹ giúp cho việc đây, vì sao kết quả lại hoàn toàn bị hủy hoại trong tay người phụ nữ này?!

“Rốt cuộc cô biết những gì?” Mạnh Thiếu Đình vẫn ở bên cạnh quan sát lúc này cũng không nhịn được, cô ta vẫn cho rằng Giản Uyển Linh là Giản Uyển Như nên tự nhiên chán ghét, nhưng mà bây giờ người phụ nữ này đã là vợ của anh trai cô ta, cũng chính là người nhà họ Mạnh.

Nếu đã là người một nhà, thì tuyệt đối không có đạo lý bị người khác khi dễ: “Cô đừng có ở chỗ này mà nói lời điên cuồng, chị dâu của tôi là ai, chúng tôi biết rõ nhất! Thân thể chị ấy không khỏe, tiệc xã giao bình thường nhất cũng không hề tham gia, sao có thể đắc tội người khác?”

Năm đó cô ta rất ghét Giản Uyển Như, có một phần lớn nguyên nhân bởi vì cô quá mức xinh đẹp lộng lẫy, mỗi lần tới các buổi tiệc xã giao đều lấn át tất cả danh tiếng của cô ta!

Cô ta (GUN) đã có anh trai của mình rồi, vì sao còn trêu chọc ông bướm ở bên ngoài? Sao không nhường anh cơ hội như thế?

“Thật sao? Thân thể Giản tiểu thư không tốt? Rất nghiêm trọng?” Ngu Vô Song cũng chẳng thèm để ý tới Mạnh Thiếu Đình giống như chó điên, dù sao chuyện bất hòa giữa các cô cũng không phải là ngày một ngày hai. Năm đó cô ta là em gái của bạn trai cô nên đương nhiên cô sẽ tìm mọi cách để lấy lòng. Nhưng bây giờ cô là Ngu Vô Song, vì cớ gì phải cho cô ta thể diện? Có vài người chính là tự đập lên mặt mũi mình, đối với cô em gái nhỏ nhắn Mạnh Thiếu Đình không hiểu được sự tôn trọng, thì phương pháp tốt nhất chính là không cần tôn trọng cô ta.

Cô chỉ nhìn vào Giản Uyển Linh, nhìn thấy sự hốt hoảng trong mắt cô ta, nụ cười trên môi cô càng như hoa nở rộ: “Đúng rồi, xem đầu óc của tôi này, tôi đột nhiên nhớ tới Giản tiểu thư còn có một cô em ruột, lúc chết mới có hai mươi ba tuổi, nghe nói rơi xuống biển Nam Giang rồi, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy! Giản tiểu thư thiện lương như vậy, em gái ruột chết, nửa đêm nằm mộng có khóc đến ướt gối hay không?”

Cô cố ý nói rõ ba chữ em gái ruột, cho dù là ai cũng đều nhìn ra vẻ giễu cợt, sắc mặt Giản Uyển Linh trong nháy mắt lạnh như sương, cô ta cắn chặt răng, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, trong mắt khó nén nổi sự kinh sợ!

Mỗi lúc đêm khuya, cô ta đều mơ thấy trong biển sâu có người kêu cứu mạng, cô ta biết tiếng kêu này là của ai, nhưng cô ta lại nhắm mắt bỏ mặc.

Có lúc cô ta còn mơ thấy ma quỷ quần đầy rong biển tới lấy mạng mình, không ngừng thất cổ cô ta, ở bên tai cô ta nói đi nói lại: “Giết chết người, giết chết người!”

“A” ở nơi này dưới ánh mặt trời nhức mắt, Giản Uyển Linh nhớ tới những thứ tối tăm kia, xé họng, hét lên một tiếng bén nhọn, sau đó cô ta che hai lỗ tai, ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc rống lên: “Đừng nói nữa..... Cô không cần nói nữa, tôi không biết gì hết, không nhớ gì hết!”

Thiên kim đại tiểu thư lúc này còn tao nhã mỉm cười dùng một cái lại bị kích thích đến mức khóc rống trên mặt đất, thay đổi cũng quá lớn rồi, Mạnh Thiếu Đình giật mình, trong lòng vừa bức vừa hận.

Nhất định là cô ta, nhất định là cô ta đã hại Uyển Linh! Nếu không sao cô ta lại sợ hãi tới như vậy?

Ngu Vô Song thấy vậy, nụ cười nơi đáy mắt càng thêm đậm, nhìn xem, đây chính là Giản Uyển Linh, cô ta am hiểu nhất chính là lợi dụng ưu thế của mình.

Người phụ nữ này sinh ra đã có khuôn mặt của một mỹ nhân cổ điển, một chút nhú mày, một tia ưu thương cũng sinh động hơn so với người khác, cũng rất hấp dẫn ánh mắt đàn ông, khiến trong lòng bọn họ nảy sinh ý nghĩ thương xót.

Giống như lúc này, Mạnh Thiếu Văn quả thực đã bị tiếng khóc tê tâm liệt phế làm cho rung động, hấn quá rõ ràng năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Mọi người thấy Uyển Như còn sống, đều nghi ngờ rằng cô mới chính là kẻ bày trò.

Nhưng chỉ có hấn hiểu rõ, người thực sự bị thương chính là cô ấy, nếu như năm đó hấn có can đảm đuổi theo, mà không phải làm con rùa đen rút đầu, phải chăng kết quả sẽ khác?

Ý thức được điều này, tim Mạnh Thiếu Văn nhất thời như bị dao cắt, hấn tiến lên, khom lưng đứng trước mặt Giản Uyển Linh, ôm thật chặt cô ta vào lòng, tự động an ủi cô ta: “Uyển Như, đừng sợ. Những chuyện kia đều qua rồi, em mới thật sự là người bị hại, những người đó căn bản không hiểu chân tướng, bọn họ không có tư cách để bình luận!”

Không biết chân tướng? Ngu Vô Song nghe vậy, thật sự không nhịn được mà bật cười, cô câu môi, đáy mắt lộ ra vẻ châm biếm nhàn nhạt: “Ý của Tổng giám đốc Mạnh là tôi đang nói vậy? Tôi cũng chỉ thuận miệng mà thôi vậy thôi, ai biết được khả năng chịu đựng của Giản tiểu thư lại kém như thế, cứ như thế mà khóc!”

“Đáng đời!” Mạnh Thiếu Đình đứng bên cạnh càng không nhin nổi mà âm thầm nhỏ giọng: “Nếu như không làm việc trái với lương tâm thì cần gì phải phản ứng mạnh như vậy? Hơn nữa người chết là Uyển Linh, Giản Uyển Như cô vẫn còn sống khỏe mạnh! Đây không phải là chúng có tốt nhất sao?”

Giản Uyển Linh thật sự rất sợ, cô ta đang sống yên ổn, không hề muốn đi đền mạng cho Giản Uyển Như đâu.

Có Mạnh Thiếu Văn an ủi, trong lòng cô tay chảy qua một lòng nước ấm, lại càng được nước nhào vào ngực hần ôm chặt cần cổ hần, dùng cái này để tìm kiếm sự an ủi: “Anh Thiếu Văn, anh phải tin tưởng em. Em thật sự không có làm chuyện gì có lỗi với Uyển Linh, là em ấy..... là em ấy”

Cô ta mấy lần nghẹn ngào, bộ dáng không biết có bao nhiêu uất ức.

Mạnh Thiếu Đình đều thấy được, rốt cuộc cũng không nhin được nữa, âm thầm liếc mắt, cũng chẳng thèm để ý chỗ này là sân bay tấp nập kẻ đến người đi phải chú ý tới hình tượng trước công chúng, dùng giọng nói căm hận: “Giản Uyển Như, cô tỉnh lại đi! Cũng chỉ có anh Thiếu Văn mới tin vào cái lý do vô văn dầy của cô, tôi thì một chữ cũng không tin được!”

Giọng nói dừng lại một chút, cô ta liếc mắt nhìn Ngu Vô Song, ngay sau đó lại nói đầy vẻ kiêu ngạo: “Mặc dù tôi ghét người phụ nữ kia, nhưng đúng như thế, cô cũng chẳng tốt đẹp gì. Cô thật sự cho rằng chỉ cần gả vào nhà họ Mạnh là có thể bình an vô sự sao? Tôi cho cô biết, oan hồn của Uyển Linh sẽ tới tìm cô đòi mạng đấy!”

Mấy chữ oan hồn đòi mạng vừa xuất hiện, Giản Uyển Linh càng thêm sợ hãi tới sắc mặt trắng bệch, cô ta khóc đến hoa lê đài vũ rồi vùi thật sâu vào cần cổ của Mạnh Thiếu Văn, bộ dáng kia giống như thật sự sợ hãi.

Cảm nhận được người phụ nữ trong ngực mình đang run lẩy bẩy, Mạnh Thiếu Văn lạnh mặt nhìn Mạnh Thiếu Đình, trực tiếp lên tiếng dạy dỗ: “Đình Đình! Em còn như vậy, có tin anh sẽ lập tức tìm người để gả em đi hay không?”

Ngay từ mấy năm trước khi Mạnh Trần Tỳ quyết định người thừa kế, mọi chuyện trong nhà họ Mạnh đều do Mạnh Thiếu Văn xử lý, cha hần là một người đàn ông vô dụng chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt, trong nhà có rất nhiều chuyện đều cần hần quyết định!

Cũng như thế, hôn sự của Mạnh Thiếu Đình cũng do hần làm chủ. Cô ta năm nay đã 26 rồi, đã sớm tới tuổi bàn chuyện kết hôn, nhưng ánh mắt của cô ta lại cực cao, không vừa mắt với những người đàn ông bình thường, cho nên mới chậm trễ như vậy.

“Anh à” Mạnh Thiếu Đình nghe thấy thế, tức giận đến dậm chân, khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ căm phẫn: “Rõ ràng là anh thiên vị cô ta, em mới là em gái ruột của anh đó? Anh vì một người ngoài như vậy, mà đối xử với em gái ruột thật là quá đáng!”

Thường ngày cô ta làm nũng như vậy, Mạnh Thiếu Văn cũng mở một mắt nhắm một mắt cho qua, nhưng hôm nay hần lại trầm mặt, lạnh lùng nói: “Tự em thuê xe về trước đi. Chuyện của em đợi lát nữa bọn anh về rồi nói tiếp.”

Mạnh Thiếu Đình tức giận tới giậm chân, nhưng Mạnh Thiếu Văn cũng chẳng thèm để ý tới, cô ta bị chọc tức nặng nề bèn hừ hai tiếng, sau đó chạy đi.

Ngu Vô Song thấy đùa giỡn như vậy cũng đủ rồi, vỗ tay một cái, trong lúc Mạnh Thiếu Văn cho là cô định xoay người rời đi, cô lại chợt cúi xuống làm như muốn dựa vào hần ...

70. Chương 69: Chặt Làm Trăm Mảnh Rồi Ném Cho Chó Ăn.

Người phụ nữ bình thường khi mặc váy bao mông, đi giày cao gót gót nhỏ, sợ nhất là di chuyển nhiều, cần bản không dám ngồi xổm xuống, nhưng cô dùng tư thái ưu nhã và áo khoác lửa đỏ vẽ ra một đường cong

xinh đẹp trên mặt đất.

Mạnh Thiếu Văn vừa đứng lúc lưng về phía cô, nhưng cô tới gần như thế, tai anh ta có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở thanh tịnh và nóng của cô, nhàn nhạt, nhàn nhạt, nhưng làm anh ta rất ngứa, làm trái tim anh ta đập thình thịch.

“Ngu Vô Song, cô muốn làm gì?” Giản Uyển Linh không giả vờ khóc nức nở nữa, cô ta trợn to mắt lên, hung hăng nhìn Ngu Vô Song chăm chăm, đáy mắt tràn đầy sự tức giận: “Trước kia tôi không quen biết cô. . . tại sao cô cứ làm phiền tôi không dứt?”

Tại sao những người này không chịu buông cô? Giản Uyển Như đã chết, cô ta chết! Trước kia là hai viên ngọc trai của nhà họ Giản, bây giờ chỉ còn một mình cô, tại sao người vì chuyện trước kia mà làm phiền cô không dứt?

“Giản tiểu thư đừng kích động, tôi cũng không nói trước đây chúng ta đã từng quen biết!” Khom lưng ngồi xổm trước mặt cô ta, khoe môi Ngu Vô Song cong lên, trên khuôn mặt tinh xảo tràn đầy ý cười, cô nhún long mày kẻ đen, hiển nhiên lộ ra một bộ xem kịch vui: “Nhưng Giản tiểu thư khóc đau lòng như vậy, tôi thật không đành lòng. Tuy tôi là phụ nữ, nhưng vẫn biết thương hương tiếc ngọc.”

Cô đưa tay xoa nhẹ gương mặt gần trong gang tấc, gương mặt quen thuộc này khi ở tuổi hai mươi ba vẫn tuyệt mỹ, trắng nõn như trước, con ngươi màu ngọc bích, bộ dáng kia mặc kệ nhìn từ góc độ nào cũng làm cho người ta cảm thấy vô tội.

Nhưng Ngu Vô Song thấy sự vô tội như vậy rất buồn cười, cô cúi đầu, tựa vào tóc mai bên tai cô ta, đôi môi hé mở, cố ý hạ thấp giọng, dùng giọng nói chỉ hai người nghe được mà đùa giỡn, mà cười nói: “Giản tiểu thư, cô không muốn lấy lại đồ của mình cũng không sao, nhưng cô có biết người tên Lưu Quyển không?”

Sau khi dứt lời, cô có thể thấy khuôn mặt trắng bệch của người phụ nữ trước mắt, trong mắt tràn đầy hoảng sợ. Cô vui sướng mà cất tiếng cười, nhanh chóng đứng dậy, hai tay ôm ngực mà đứng đó, từ trên cao nhìn xuống mà quan sát Giản Uyển Linh, trong giọng nói tràn đầy giễu cợt: “Khiến Giản tiểu thư thất vọng rồi, tôi là người phúc lớn mạng lớn, muốn giết tôi cũng không dễ dàng như vậy!”

Cô cũng biết người phụ nữ này lòng dạ ác độc, lúc cô còn là chị gái ruột của cô ta, cô ta lại có thiện tâm giết cô.

Hiện tại, cô chỉ là một người phụ nữ trong mắt cô ta, sát khí của cô ta càng đậm hơn.

Cảm thấy thân thể mềm mại của người phụ nữ trong ngực đang run rẩy kinh sợ, Mạnh Thiếu Văn không nhận được nữa, anh đột nhiên đứng dậy, ánh mắt sắc bén như kiếm mà nhìn Ngu Vô Song chăm chăm: “Ngu Vô Song! Rốt cuộc là cô muốn làm cái gì? Không ai muốn cô chết cả! Có phải cô hiểu lầm Uyển Như rồi không?”

Có phải trong mắt của người đàn ông, đóa hoa trắng mềm mại khóc thầm thì rất đáng thương? Cô làm như vậy là lấy lại công đạo ỉn, nhưng trong mắt họ là cố tình gây sự?

Cô mười ba tuổi thì biết anh ta, cho tới nay thì anh ta chính là ánh mặt trời sáng ngời nhất trong đáy lòng cô, anh ta mỉm cười, sự quan tâm của anh ta làm tâm hồn thiếu nữ của cô thỏa mãn.

Nhưng kết quả cuối cùng là gì? Kết quả cuối cùng là anh ta vẫn không phân rõ ai là Giản Uyển Như, ai là Giản Uyển Linh.

Quen biết như vậy, làm trái tim cô rất đau, cô chợt thu hồi ánh mắt, đối mặt với sự trách mắng của anh, cô chỉ bình tĩnh nói: “Như vậy thì Mạnh tổng không chịu nổi sao? Vậy khi tôi chịu đau chịu khổ, ai tới bồi thường?”

Bỏ lại một câu đầy ẩn ý, cô không quay đầu lại mà trực tiếp mở cửa xe, khởi động xe rồi rời đi.

Mà Mạnh Thiếu Văn một người đứng tại chỗ, trong đầu không ngừng vang lên lời của cô: “Vậy khi tôi chịu đau chịu khổ, ai tới bồi thường?”

Mặt mũi của cô rất thảm thương, làm anh nhớ mãi không quên, cô bị cái gì làm khổ sở? Ai có thể làm cho cô lộ ra vẻ thống hận như thế?

“Anh Thiếu Văn!” Lúc anh đang cau mày khổ nghĩ, Giản Uyển Linh ngồi xổm trên mặt đất cất tiếng buồn bã gọi anh một tiếng, sau đó lập tức nhào vào trong ngực anh.

Mặt cô ta lộ ra vẻ khẩn trương, chân mày lộ ra sự đau khổ và hoảng sợ: “Anh Thiếu Văn, trước kia em thật không biết cô ta, em cũng không biết tại sao cô ta đối xử với em như vậy!”

Tuy lời cô ta nói là thật, nhưng lông mi cô ta rủ xuống, đáy mắt tràn đầy tia hắc ám và khát máu.

Trong lòng không ngừng lẩm nhẩm tên Ngu Vô Song, tia sát ý tàn bạo càng sâu nặng!

Đáng chết, cái tên Lưu Quyền vô dụng này, thế mà bị phát hiện!

Tuy gương mặt hai người rất giống nhau, nhưng hiện tại, Mạnh Thiếu Văn đã phát hiện có chỗ không đúng.

Anh ta chưa từng thấy người phụ nữ kia (GUN) uất ức đến mức phải khóc nức nở, ngược lại, Uyển Như của anh ta không phải loại người gặp chuyện là khóc.

Đều là phụ nữ, nhưng lúc này, anh ta lại cảm thấy người phụ nữ kia (NVS) thuận mắt hơn nhiều.

Nhưng cô là người phụ nữ của Hoắc Cố Chi, mà người phụ nữ trong ngực mới là người anh ta yêu nhiều năm.

Biết được điều này, Mạnh Thiếu Văn áp chế sự hoảng hốt trong mắt, anh ta mặt lạnh mà đẩy người phụ nữ trong ngực ra, chậm rãi lắc đầu, giọng nói có chút vô tình: “Uyển Như, anh đã từng nói: anh ghét nhất là bị lừa gạt! Nếu em còn coi anh là chồng của em thì em phải nói rõ ân oán giữa em và Ngu Vô Song cho anh biết, anh sẽ nghĩ ra cách giải quyết.”

Anh ta nói như vậy, hiển nhiên đã tin lời Ngu Vô Song vừa nói.

Giản Uyển Linh nghe vậy, khuôn mặt trong nháy mắt trắng bệch, khuôn mặt không thể tin: “Anh Thiếu Văn, anh tin cô ta mà không tin em?”

Vờ như bị đả kích, cô ta lui về phía sau hai bước, khẽ mím môi, cả người đều lạnh run: “Anh Thiếu Văn, anh đã nói, nói sẽ yêu em, bảo vệ em cả đời. Hiện tại vì một cái hiểu lầm nho nhỏ mà anh không tin em? Thiếu Văn, tại sao quan hệ của chúng ta lại biến thành như vậy? Sớm biết hôm nay, tại sao người chết vào năm đó không phải em?”

Một câu cuối cùng, cô như khóc ra máu mà nói không ra, cặp mắt đỏ hoe, bi thương nhìn Mạnh Thiếu Văn, đáy mắt tràn đầy tia thất vọng.

Giản Uyển Linh như vậy khiến Mạnh Thiếu Văn tâm loạn như ma, hơn nữa một câu: “Tại sao người chết vào năm đó không phải em?” Càng làm cho lòng anh ta căng thẳng.

Đáy mắt anh ta thoáng qua tia mờ mịt, cuối cùng cũng tiến lên, dùng một tay ôm người phụ nữ đang đau lòng vào trong ngực, Giản Uyển Linh tất nhiên không thuận theo, liều mạng giãy giụa trong lòng anh ta.

Cô ta vừa hoảng hốt vừa khó chịu, lúc này rất bi thương nói: “Đừng đụng vào em! Anh đã không tin em, vậy thì chúng ta không còn gì để nói nữa!”

Cô ta đã nghe đủ lời nghi ngờ rồi, tại sao trái tim người đàn ông này không hoàn toàn thuộc về cô ta? Trước kia có Giản Uyển Như, hiện tại lại có Ngu Vô Song quấy rối?

Chẳng lẽ Giản Uyển Linh cô phải đi trên con đường tình cảm nhấp nhô này cả đời? Không. . . Cô ta không muốn tiếp nhận số phận này! Cô ta phải có mối tình này! Ngu Vô Song - người phụ nữ ti tiện này, cô (GUN) nhất định sẽ chặt cô ta (NVS) thành trăm mảnh rồi ném cho chó ăn!

“Uyển Như, em bình tĩnh một chút!” Nói về mức chênh lệch sức mạnh giữa đàn ông và phụ nữ, đương nhiên đàn ông mạnh hơn. Tuy cô ta vẫn giãy dụa, nhưng lại bị Mạnh Thiếu Văn mạnh mẽ ôm lấy, anh ta dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô ta, mắt quan sát cô ta: “Không phải anh không tin em. . . em là người vợ duy nhất của anh, anh yêu em còn không kịp, sao có thể bị hai ba câu nói của người khác tác động?”

Người đàn ông này rất dịu dàng và khiêm tốn, năm đó, Giản Uyển Linh yêu anh ta, cũng bởi vì bộ dáng này của anh ta.

Rốt cuộc có người đàn ông mình thương nhớ nhiều năm, Giản Uyển Linh không nỡ buông tha. Bị anh ôm chặt trong ngực, cô ta không giãy giụa nữa, để đầu lên vai anh ta mà khóc nức nở: “Anh Thiếu Văn, vì sao có người không muốn chúng ta sống an bình qua ngày? Tại sao cô ta (NVS) cứ gây khó dễ cho em?”

Hai người đều là người xinh đẹp, ôm nhau như diễn “phim thần tượng” khiến nhiều người hâm mộ không thôi, trong sân bay có rất nhiều người qua lại, hai người đã sớm trở thành tiêu điểm trong ánh mắt của mọi người.

Giản Uyển Linh rất thích được chú ý như vậy, nhìn thấy tia ghen tỵ trong ánh mắt của họ, cô ta mới tìm được một tia an ủi.

Nhưng Mạnh Thiếu Văn rất khiêm tốn, anh ta nhú mày kiểng, nhẩn nại dưới những ánh mắt thường khác của mọi người. Anh ta hạ mắt, nhìn người phụ nữ trong ngực, giọng nói trầm lạnh sương: “Em yên tâm, sẽ không có người gây khó dễ cho em nữa, còn về chuyện này, anh sẽ điều tra rõ ràng!”

Những năm Hoắc Cố Chi ở nước ngoài thì đã xây dựng được nền móng khá sâu, anh ta phái người đi tra xét nửa tháng cũng không điều tra được gì!

Nơi đó rốt cuộc có bí mật gì mà không thể cho ai biết? Bí mật gì mà khiến anh ta (HCC) nhọc lòng như thế?

Nghe thấy anh ta muốn điều tra, lòng Giản Uyển Linh lập tức căng thẳng, vừa định lên tiếng giải thích, trong đầu lại có một ý tưởng đột nhiên lóe lên, lời muốn nói phải nuốt xuống.

Cô ta cắn môi, nhẹ giọng nói: “Ừ. Thiếu Văn, anh nhất định phải điều tra rõ để trả sự trong sạch cho em. Ngu Vô Song này mỗi lần gặp mặt đều vu cáo em. . . em không biết mình đã đắc tội với cô ta chỗ nào!”

Giọng nói cô dịu dàng êm tai, khiến Mạnh Thiếu Văn nhịn không được mà thở dài. Anh ta không thể kiểm chế mà xoa đầu cô ta, vẫn thâm tình như năm đó vậy khản: “Đừng khấn trương, chuyện này sẽ trôi qua, về sau đừng kích động như vậy nữa, chúng ta là vợ chồng, anh không tin em thì còn ai tin em?”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng lòng anh ta vẫn nghi ngờ như cũ, quyết định phải điều tra rõ chuyện này, nếu không sẽ làm anh ta ăn ngủ không yên.

.

“Phi. Đồi cầu nam nữ này thật làm cho người ta chán ghét!”

Cách đó không xa có một chiếc Maybach màu đen, Hà Cửu thấy tất cả việc xảy ra, anh ta nhịn không được mà ra sức đập tay vào tay lái, dùng cái này để phát tiết lửa giận trong lòng: “Đại ca, anh có muốn em kêu người dạy bọn họ một bài học không?”

Bề tay nghe răng rắc, khuôn mặt Hà Cửu lạnh lùng mà sắc bén, rất khác với bộ dáng thật thà thường ngày.

Anh ta là bộ đội đặc chủng đã giải ngũ, có tình đồng đội nhiều năm với Hoắc Cố Chi, mấy năm này đã cùng anh gây dựng sự nghiệp, nên sớm nhìn thấu xã hội này. Lúc Hoắc Cố Chi kinh doanh, có chút chuyện trong tối mà anh không tiện ra mặt điều giao cho anh ta xử lý .

“Đừng hành động thiếu suy nghĩ!” Ngồi ở ghế sau, mặt Hoắc Cố Chi anh tuấn, khê cong môi mỉm, mặt anh không thay đổi nói: “Cô ấy tự có tính toán! Giết người chỉ là cách để đầu bọn họ chôn dưới đất, nếu muốn chân chính báo thù, thì phải làm bọn họ sống không bằng chết mới được!”

Anh rõ ràng sinh ra với gương mặt anh tuấn như tiên, nhưng lại nói ra lời nói âm hiểm như vậy, nói gần nói xa cũng lộ ra một nụ cười lạnh lùng như vậy.

Nhưng Hà Cửu nghe vậy thì không đồng ý, đuôi lông mày anh ta nhíu chặt, không khỏi tận tình khuyên bảo: “Đại ca, sao anh lại nghĩ cho cô ta nhiều như vậy? Cô ta căn bản không nhận tình cảm này của anh. Anh xem, anh không tham gia cuộc họp buổi sáng, liền vội vàng chạy tới đón người với cô ta, nhưng cô ta không biết gì hết, chỉ biết chọc tức hai người Mạnh Thiếu Văn, trước khi đi cũng không phát hiện ra xe của chúng ta!”

Cô ta là một người phụ nữ cực kì thông minh với suy nghĩ nhanh nhẹn, nếu quan tâm, sao không phát hiện xe của đại ca bọn họ?

Hoắc Cố Chi nghe vậy, khẽ mím môi mỏng, ánh mắt trời chiếu lên sườn mặt của anh, tạo thành một tia âm u, mắt phượng anh tĩnh mịch như biển, im lặng không nói.

Nhưng anh như vậy, làm cho Hà Cửu kinh hãi, anh ta vội vàng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, đại ca! Em không nên nhiều chuyện như vậy, nhưng em rất tức giận, năm đó lúc anh cứu cô ta, em và Tống Ngạn vừa nhìn đã hiểu rõ. Anh cực nhọc ngày đêm chăm sóc cô ta, nhưng sau khi cô ta tỉnh lại lại thì coi anh là sài lang hổ báo. Cả chuyện lần này nữa, anh cầu hôn cô ta, cô ta lại từ chối?”

Trước kia, đại ca bọn họ là miếng mồi ngon trong quân doanh, rất được nữ binh kia ưa thích. Sau khi giải ngũ, chuyển nghề thì đã là tiêu điểm của rất nhiều người phụ nữ, bất luận là diện mạo, chiều cao hay là tài phú, đều là người trên người!

Nhưng một kim cương vương lão ngũ như vậy, cầu hôn người phụ nữ mình yêu thì lại bị từ chối.

Ánh mắt Ngu Vô Song cao đến đâu? Cao đến mức nào mà dám từ chối đại ca của anh ta?

Càng nghĩ thì càng thấy tức giận, tính anh ta trời sinh thẳng thắn, lại chịu ơn Hoắc Cố Chi, đương nhiên là luôn đứng về phía anh.

“Đại ca, em không hiểu, tại sao anh có thể nhịn được cô ta? Những năm qua, Ngu tiểu thư càng làm càng nổi tiếng, người phụ nữ có được thành tựu như cô đã là người lợi hại rồi, nhưng anh nhìn đi, bộ dạng này cô ta như cảm thấy chưa thỏa mãn. Anh cũng không phải người thiếu ăn thiếu mặc, cô ta liều mạng như vậy làm gì?”

Anh ta sinh ra ở nông thôn, chủ nghĩa đàn ông trong lòng rất nghiêm trọng, ở trong mắt của anh ta, phụ nữ nên ở nhà giúp chồng dạy con.

Hoắc Cố Chi nghe vậy, không khỏi buồn cười, hai tay anh ưu nhã đặt ở trên đầu gối, lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, sau đó ôn hòa mà cười: “A Cửu, vậy không thể hiểu! Cô ấy và vợ cậu không giống nhau, cậu đừng so sánh cô ấy với phụ nữ bình thường!”

Anh không muốn bẻ gãy cánh chim của cô, để cô chỉ có thể dựa vào anh để sống sao?

Nhưng Ngu Vô Song như vậy thì còn có ý nghĩa gì? Bên cạnh anh còn thiếu phụ nữ xinh đẹp hay nịnh hót sao? Nếu ban đầu chỉ đơn giản là động lòng như vậy, anh sẽ cảm thấy thất vọng với tình yêu!

“Dạ, đại ca, em không hiểu, nhưng người phụ nữ không phải nên như vậy sao?” Hà Cửu gỡ gỡ đầu tóc đen, sau đó khổ não lên tiếng: “Em biết cô ta là người anh yêu, nhưng cưng chiều phụ nữ cũng cần có mức độ! Đại ca, nếu anh ở cổ đại, thì chính là Thương Trụ vương rồi! Còn Ngu Vô Song chính là Đắc Kỷ hại nước hại dân!”

Anh ta dựa theo nguyện vọng của cha mẹ mình mà cưới một người phụ nữ nông thôn, chất phác, đơn giản, tinh khiết. Anh ta đã từng bị mê hoặc, cảm giác mình có tương lai, nên cưới một người phụ nữ thành thị mới đúng.

Nhưng sau khi kết hôn, mới phát hiện ánh mắt của cha mẹ rất chính xác.

Người phụ nữ xinh đẹp có thể ăn thay ăn cơm sao? Kết hôn rồi không dùng củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm, sống qua ngày sao? Ngu Vô Song cô rất xinh đẹp, nhưng không biết chiên trứng gà, cô ta chính là loại trông thì đẹp như mà dùng không được.

Hai người bằng tuổi nhau, ở tuổi của Hoắc Cố Chi, anh vô cùng khao khát có một gia đình an ổn, nhưng người phụ nữ nhỏ kia không theo ý anh.

Anh cười khổ, lắc đầu một cái, lộ ra tâm tình tốt khó mà có được: “Nếu tôi là Thương Trụ vương thật thì tốt rồi, ít nhất Đắc Kỷ có thể làm bạn với hắn ngày ngày. Nhưng cậu xem, mỗi ngày cô ấy đều bận rộn hơn tôi.”

“Cũng đúng!” Hà Cửu liên tục gật đầu, đồng ý một trăm phần: “Đại ca, anh biết rõ như thế, tại sao còn nuông chiều cô ta? Theo tính tình của anh trước kia, đã sớm ép cưới rồi.”

Đây là vấn đề anh ta nghi ngờ nhất, đại ca bọn họ rõ ràng không phải là loại đàn ông dịu dàng mềm yếu, nếu Ngu Vô Song này không nghe lời như vậy thì đã sớm bị anh thu thập rồi.

Ép cưới?

Hoắc Cố Chi nghe vậy, không khỏi hạ mắt, lông mi anh dày đen, trên khuôn mặt lộ ra một tia sáng tỏ, đáy mắt như phát sáng.

Đúng vậy, theo suy nghĩ trước kia của anh, người phụ nữ không nghe lời như vậy, anh chắc chắn không để cô âm ỉ như vậy nữa.

Nhưng mà hiện tại, anh lại không muốn làm như vậy, chỉ cần là chuyện cô muốn làm, anh nhất định sẽ theo ý cô.

Cô biết Mạnh Thiếu Văn vào năm mười ba tuổi, mà cô biết anh vào năm mười lăm tuổi. Tuy chỉ chênh lệch hai năm, nhưng anh cũng không tin hai năm qua cô thích Mạnh Thiếu Văn thật.

Thật ra thì năm đó anh đã dùng sai phương pháp, anh chủ yếu sống trong quân đội, mỗi lần trở về nhà họ Mạnh, nhìn đóa hoa yêu kiều (NVS) từng ngày lớn lên, anh muốn đến gần, nhưng lại không biết nói gì cho phải, cuối cùng bắt buộc dĩ dùng những thủ đoạn tiện tay kia.

Nghĩ tới đây, trong lòng anh có chút buồn phiền, anh khẽ nhếch môi mỏng, trầm giọng nói: “A Cửu, lái xe về nhà! Hôm nay không đến công ty nữa, Mịch Phong đến, tôi sẽ cố gắng hết sức làm hết chức trách của một người chủ nhà.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hà Cửu nhất thời khó coi, anh ta nhin không được mà thì thầm: “Đại ca, anh đừng quên, đây là quê nhà của cô ta, mấy năm trước anh đều trong quân đội, sau đó giải ngũ, mở công ty không được mấy năm thì đi nước Pháp với cô ta, căn bản anh chưa hiểu rõ cô ta.”

Anh đã cố gắng nuôi chiều cô ta hết mức, lại nói tiếp, anh lại vội vàng hấp tấp như vậy, không chừng người ta không hoan nghênh !

Dĩ nhiên, một câu cuối cùng này anh ta không có can đảm nói ra, nhưng trong lòng nghĩ như vậy.

Người phụ nữ Ngu Vô Song kia không lương thiện như vậy, khẳng định không muốn đại ca bọn họ xuất hiện.

“A Cửu, cậu rất có thành kiến với cô ấy!” Hoắc Cố Chi nghe vậy, không khỏi hơi nhú mày, trong mắt phượng hẹp dài chứa một tia lạnh: “Cô ấy không phải loại người kém cỏi như cậu nghĩ. Trên đời này không có ai đối tốt với một người cả đời! Có lẽ cô ấy có suy nghĩ khác nên mới từ chối lời cầu hôn của tôi, chuyện tình cảm không cưỡng cầu được, bây giờ cô ấy ngoan ngoãn sống bên cạnh tôi, tôi đã rất thỏa mãn rồi.”

Đến tuổi của anh, đã học được cách tha thứ, không còn là thiếu niên kích động dễ giận trước kia nữa.

Thật ra thì Hoắc Cố Chi hiểu, nếu gặp phải chuyện này thật, đều không thể nổi giận hay ném đồ, chỉ có thể tỉnh táo lại, cân nhắc thiệt hơn, suy nghĩ thật kỹ mới đúng.

Hà Cửu bị những lời này của anh làm cho sững sốt, anh ta khởi động động cơ xe rồi rời đi. Nhưng trên đường đi, miệng anh ta vẫn líu ríu không chịu dừng: “Đại ca, anh cũng đến tuổi trưởng thành rồi. Anh phải biết, anh em chúng em quan tâm chuyện hôn nhân đại sự của anh nhất, anh và Ngu tiểu thư ở chung nhiều năm như vậy, cô chị dâu nhỏ được chúng em công nhận! Hiện tại chỉ thiếu một tờ chứng nhận kết hôn thôi.”

Giấy chứng nhận kết hôn gì đó là thứ người phụ nữ quan tâm nhất, nhưng bây giờ Hoắc Cố Chi lại muốn có nó, ngay cả nằm mơ đều thấy.

Anh cong khóe môi, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, hơi nghiêng đầu, nhìn cảnh sắc không ngừng xẹt qua ngoài cửa sổ, anh chợt lên tiếng, giọng nói trầm thấp: “A Cửu. Thật ra thì có lúc tôi rất muốn dùng phương pháp dã man để cô ấy thần phục. Nhưng tôi không thể hạ quyết tâm, cậu không biết đâu, năm đó tôi đã dùng phương pháp như thế, mới làm cho khoảng cách giữa tôi và cô ấy càng xa!”

Hà Cửu thầm giật mình, theo bản năng nhìn anh qua kính trong xe, chỉ thấy sắc mặt người đàn ông ngồi ở ghế sau rất lạnh lùng, đáy mắt có sự sâu bi không hợp với anh.

Trong lòng anh ta đột nhiên rất khó chịu, mỗi lần đại ca của anh làm nhiệm vụ giết người đều không chớp mắt, được cấp trên gọi là Diêm Vương mặt lạnh.

Nhưng một người đàn ông sắc bén, máu lạnh như vậy mà bây giờ phải khổ sở vì bị một người phụ nữ từ chối lời cầu hôn, Ngu Vô Song a Ngu Vô Song! Rốt cuộc là cô có tài đức gì mà có thể khiến đại ca của anh ta yêu sâu đậm như vậy?

Lúc này, Hoắc Cố Chi rất cần người lắng nghe, những chuyện xảy ra năm đó đã để lại bóng ma trong lòng anh nhiều năm, anh chưa từng nói với ai, chỉ nói với cô khi *.

Nhưng càng lớn, anh mới biết sai lầm này nặng bao nhiêu.

Xoa mi tâm mệt mỏi, giọng nói anh khàn khàn: “Chỉ cần sai một chút là lầm cả đời, tuy hiện tại tối cổ gắng sửa chữa sai lầm đó, nhưng đã lưu lại bóng ma trong lòng cô ấy cả đời.”

Bóng ma? Cả đời? Nghiêm trọng như vậy sao?

Hà Cửu nghe vậy, không kiềm chế sự tò mò trong lòng, vội vàng hỏi: “Đại ca, năm đó anh đã làm gì Ngu tiểu thư?”

Anh ta chỉ biết khi đại ca bọn họ quen Ngu tiểu thư, đúng vào ngày nghỉ, phải trở về nhà họ Mạnh, bộ dáng khi quay trở lại thì rất lưu luyến, như anh là một người rất yêu nhà.

Sau đó bọn họ biết thì ra là vì một cô gái nhỏ, còn cười ha ha!

“...” Hoắc Cố Chi muốn kể hết ra, nhưng lời đến miệng lại làm anh không nói không ra lời. Anh chậm rãi lắc đầu, áp chế sự buồn rầu trong lòng, rồi cười nhạt: “Thôi, không nói thì hơn! Suy nghĩ của cậu rất đơn giản, sẽ không hiểu được.”

Tuy anh có ba chục người anh em, nhưng tính tình họ còn chưa trưởng thành, nên anh không thể kể mọi chuyện cho anh ta nghe.

“Này, đại ca, anh chơi không đẹp!” Chưa nghe được chuyện xưa của anh, trong lòng Hà Cửu rất khó chịu: “Tại sao nói một nửa rồi thôi? Anh muốn người ta tò mò muốn chết sao?”

Nghe vậy, nụ cười bên môi Hoắc Cố Chi càng âm trầm, hai tay anh ôm ngực, giọng nói trầm thấp từ tính: “Cậu lái xe cho tốt đi, đến lúc thích hợp tự nhiên cậu sẽ biết!”

Lúc này, anh không thể chờ đợi được nữa mà muốn gặp cô ngay.

Tuy vừa rồi anh ngồi trên xe, không nghe được giọng nói của cô, nhưng bọn họ quen biết nhiều năm như vậy, anh nhớ rõ ràng một cái nhăn mày, một nụ cười, tiếng nói, mỗi cử động của cô.

Những lời cô nói, anh có thể suy đoán, trắng trợn bảo vệ * như vậy, làm anh tuy cách cô rất xa, nhưng trái tim vẫn nóng bỏng.

“Được, em sẽ lái nhanh một chút!” Xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn người đàn ông phía sau cười như gió xuân, Hà Cửu âm thầm bĩu môi, đây thật là biến sắc mặt quá nhanh.

Rõ ràng mới vừa rồi còn một bộ dạng buồn bực, nhưng bây giờ đảo mắt thì đã biến thành vui vẻ rồi.

Đều nói lòng phụ nữ như kim dưới đáy biển, nhưng anh ta thấy suy nghĩ của đại ca bọn họ còn khó đoán hơn suy nghĩ của phụ nữ!

Ngu Vô Song a Ngu Vô Song, cô sớm gả cho đại ca tôi đi, cô còn như vậy thì sẽ hành hạ anh ấy, anh ấy có thể biến thành tên bị bệnh thần kinh rồi.

Trong lòng xuất hiện suy nghĩ thế, giọng nói Hà Cửu càng bất đắc dĩ: “Đại ca, không phải Nhĩ Đông nói lần này lão phạt gia muốn đến đây sao? Sao chỉ có một mình Chu tiên sinh? Chúng ta có cần chuẩn bị một chút trước không?”

Nói tới lão phạt gia, sự vui vẻ trên mặt Hoắc Cố Chi nhất thời thu lại, nhúc nhích mà nhíu mày rậm!

Lão phạt gia không khó ứng phó, người khó ứng phó là một người khác như thuốc cao bôi trên da chó!

71. Chương 70

Đối với Hoắc Cổ Chi mà nói, bên cạnh có cô gái nhỏ làm bạn, năm năm tha hương nơi xứ lạ cuộc sống vô cùng thoải mái vui vẻ, chỉ có điều, lúc Đường Triều xuất hiện thì mọi chuyện bắt đầu trở nên náo loạn.

Anh ta là con trai độc nhất của lão phật gia, cũng được coi như là hoàng tử trong giới này, cũng có nghề nghiệp giống như cô ấy, cũng yêu thích cô ấy, cũng có hứng thú với cô ấy.

Hơn nữa, đáng chú ý nhất là anh ta đối với Ngu Vô Song còn có chút tình cảm, người đàn ông như vậy khiến cho anh có chút e dè lẫn nể nang.

....

Cho đến lúc Ngu Vô Song đã lên xe, thân thể mềm yếu của cô vẫn không thể nhịn được khẽ run lên, đôi tay ngọc nắm chặt đặt trên đầu gối, trong lòng có một trận lạnh lẽo đau thương.

Năm đó, rốt cuộc cô bị mù mắt đến mức nào lại đi thích người đàn ông kia? Coi như là anh ta có chút lương tâm, giữa bọn họ cũng không đến nỗi trở nên như vậy.

Rốt cuộc mười năm tình cảm đó, cô không thể thờ ơ hoàn toàn được, tận sâu trong đáy lòng có một chút cảm giác không cam tâm dâng lên.

Chu Mịch Phong và Mạnh Thiếu Văn tuổi cũng không chênh lệch nhau nhiều lắm. nhưng so với anh ta, thì anh (Chu Mịch Phong) trưởng thành hơn nhiều, nhìn Ngu Vô Song ở bên cạnh đang ra sức đè nén tâm tình mình, đôi môi mỏng của anh khẽ chuyển động, nhẹ giọng nói: “Không nên nghĩ quá nhiều, cô bây giờ là Ngu Vô Song chứ không phải Uyển Như, cô cũng có cuộc sống riêng của mình, cần gì để những chuyện này phá hỏng tâm trạng của mình?”

Anh là tín đồ trung thành của Cơ Đốc Giáo, trước khi cưới luôn tuân thủ nghiêm ngặt trong tình yêu nam nữ, muốn đem những điều tốt đẹp nhất đều dành cho đêm tân hôn, ở nước Pháp lạnh mạn này, chuyện đó thật sự rất khó làm được.

Hơn nữa, anh là người lương thiện, ôn hòa, là người hiền lành chân chính, cho nên đối với một Mạnh Thiếu Đình ngang ngược, ngông cuồng này mới có thể nhẫn nhịn nhiều như vậy.

Chẳng qua, Ngu Vô Song không tin những chuyện như vậy, trước đây cô dễ dàng bị thuyết phục cho nên người khác mới lần ép cô thảm hại như vậy, bây giờ cô đã có cơ hội báo thù, làm sao có thể buông tha một cách dễ dàng như thế?

Đối với chuyện anh an ủi, cô cử động đôi môi đỏ mọng, lẳng lặng tựa vào ghế, cảm nhận gió xuân ấm áp thổi đến: ” Mịch Phong, anh không hiểu đâu. Nếu như tôi nói, mấy năm nay tôi chống đỡ sống ở nước ngoài là để có cơ hội quay trở về đây một lần nữa, anh không cảm thấy tôi rất đáng sợ sao?

Cô đưa mắt nhìn anh, đáy mắt lóe lên chút ánh sáng âm u.

Ngu Vô Song tuy là một người đàn bà xinh đẹp lộng lẫy như thế, nhưng cũng giống như anh, vẫn có chút lẻ loi, lạnh lẽo.

Trong lòng Chu Mịch Phong nhất thời có tí vướng mắc, anh mím môi mỏng, giọng lạnh và đều như mặt nước: ” Mỗi người đều có một sự lựa chọn riêng, nếu như nó khiến cô có thể vượt qua thời điểm đó, chúng ta đều là bạn tốt của nhau, tôi vẫn ủng hộ lựa chọn của cô”

Bề ngoài anh là trợ lý của cô, nhưng nhìn nhiều hơn một chút thì đó chính là người bạn tri kỷ tốt, lão phật gia là một người biết nhìn xa trông rộng, nếu như ông ấy có thể phá vỡ Chu Mịch Phong đến giúp đỡ cô, hẳn người đàn ông đó đã tự mình có chỗ thông minh hơn người.

“Thật là, nhìn Mạnh Thiếu Văn luôn nghi ngờ cô ta đủ thứ chuyện, trong lòng tôi có vài phần thật sự sáng khoái!” Khẽ nhếch nhếch khóe môi, Ngu Vô Song tuy là đang cười nhưng trong đáy mắt lại lộ ra một tấn băng không tan. “Cô ta là một người phụ nữ cao ngạo không ai sánh nổi, cuối cùng lại bị tình yêu biến thành như vậy, thật là đáng buồn”

Thật ra thì năm đó, cô đối với cô ta là cảm giác ghen tỵ, thèm thuồng, họ đều học cùng một chuyên ngành, nhưng cô ta lại có thể tiến vào Mạnh Thị vì gia tộc mà làm việc cho công ty, còn cô chỉ có một chức vụ nhân nhả.

Họ cùng đi học, khi còn bé, cô thường được nhiều giải thưởng hơn, đương nhiên sẽ đè ép Uyển Linh vươn lên đứng đầu. Nhưng sau khi lớn lên, khoảng hai năm sau, bởi vì năng lực của Giản Uyển Linh xuất chúng, nên được cha cân nhắc tiến vào Mạnh thị, còn cô khi đó chỉ là một tiểu thư yêu kiều, hoàn toàn không có ý định nào về chuyện này.

Cuối cùng mới phát hiện, thì ra như vậy là rất ngu xuẩn, người ngu xuẩn chính là cô. Bằng tuổi nhau, lúc mà đáng ra chị em gái sẽ đi uống trà buổi sáng buổi trưa cùng nhau dạo phố, hoặc cùng đi du lịch, thì Giản Uyển Linh đã có thể giết người không gớm máu, kinh doanh vững vàng trên bước chân của mình.

Nhưng cô bây giờ lại hoàn toàn không có sự liễu lĩnh như vậy, lòng dạ không độc ác, lại không thông minh thủ đoạn.

Chu Mịch Phong ban đầu là trợ lý đắc lực cho lão phật gia, nếu lão phật gia đã để mắt tới cô thì những chuyện xảy ra trong quá khứ chắc hẳn Chu Mịch Phong sẽ biết rõ.

Trong lòng cậu ta có rất nhiều cảm xúc, nhìn thật sâu bên trong lòng người phụ nữ này vẫn không thấy có chút vui vẻ nào, sau đó anh trầm giọng nói: "Thù hận đã che kín cặp mắt của cô, khiến cho cô thấy cuộc đời này chỉ có sự âm u, thật ra khi cô suy nghĩ những chuyện kia theo mặt tốt hơn một chút, thì sẽ phát hiện ra câu chuyện còn có mặt khác nữa"

"Là sao?" Ngu Vô Song nghe vậy cũng có chút xem thường, cô cười cười, đẩy mắt mơ hồ có ánh sáng lạnh hiện ra: "Mịch Phong, chúng ta là hai người hoàn toàn khác nhau, anh có vợ, có con, có thể có một gia đình mỹ mãn, hạnh phúc. Nhưng tôi thì không có gì cả. báo thù là động lực duy nhất để tôi có thể tiếp tục sống mấy năm nay, nếu như ngay cả chuyện như vậy cũng không có, tôi không biết là còn có lí do gì để tôi tiếp tục phấn đấu nữa!"

Cha mẹ đã từng nói qua, không chỉ một lần, rằng cô là người vô dụng, mỗi khi cô cùng Giản Uyển Linh có mâu thuẫn, bọn họ luôn nghiêng về phía Giản Uyển Linh, đơn giản là vì cô ta có năng lực xuất chúng, có thể làm Giản thị thêm sáng lạn, còn cô, một đứa con gái vô dụng, có thể hiểu được nỗi khổ cực của công việc mà em gái mình đang làm hay không? Còn luôn nói là cô không làm được, như vậy không phải cố ý sao?"

"Vô Song!" Chu Mịch Phong nghe thấy thế, nhíu mi thật sâu, bắt đắc dĩ lên tiếng: "Ai nói cô không có một gia đình mỹ mãn? Cô xem, cô có Bảo Bảo, nhìn một chút đến Hoắc Cố Chi, cô nhìn những người xung quanh cô đi! Chúng tôi đều yêu thương cô, chẳng qua, chỉ có cô là tự đưa mình vào ngõ cụt mà thôi"

Lời này vừa nói ra, thân thể Ngu Vô Song run lên, đẩy mắt thoáng qua một chút khí ẩm mờ mịt.

Đúng lúc này, vẫn ngồi ở phía sau, nhưng Bảo Bảo lại hiểu động không nhận được, bé chớp chớp đôi mắt to, đáng yêu, kéo kéo váy cô, giọng thật mềm mại nói: "Mẹ, mẹ còn có Bảo Bảo, Bảo Bảo sẽ ở bên mẹ cả đời"

Tiếng nói của con trẻ mát lạnh như nước, nhưng lại mang theo ý tứ chân thành nhất trên đời. Ngu Vô Song nghe vậy, nhất thời trở nên tức cười, nhồm dầy.

Đúng vậy, còn có Bảo Bảo đáng yêu như vậy, sao có thể nói cô chỉ đơn độc một mình?

Nén xuống đáy mắt tia nhìn lạnh lẽo, Ngu Vô Song hơi nghiêng đầu, vui vẻ nhìn về Bảo Bảo ở phía sau lưng, khẽ lên tiếng, giọng nói rất gần gũi ấm áp. "Ừ, Bảo Bảo của chúng ta ngoan nhất"

Mới bốn tuổi thôi nhưng thân hình Bảo Bảo mập mạp mềm mại, giống như cái bánh bao. Ngu Vô Song càng nhìn càng thấy thích, không nhận được đưa tay nựng khuôn mặt nhỏ nhắn đó, trên mặt cô dần dần có niềm vui.

Chu Mịch Phong thấy vậy, trong lòng không biết nói gì thêm đành thở dài, ngoài mặt cô là sếp của cậu ấy, nhưng cậu ấy luôn đối xử với cô như là em gái của mình.

Cô nhỏ hơn anh hai tuổi, sự nghiệp của cậu ấy so với bất kì người đàn nào đều thua kém. Năm đó, vào thời điểm cô mới xông xáo vào nước Pháp, anh đã là người có danh tiếng, ngược lại cô chỉ là một người vô

danh, một nhà thiết kế chưa được nhiều người biết tới tên.

Cuối cùng, cô mai mắn lọt vào mắt xanh của lão phật gia, khi đó, cô mới có cơ hội chính thức bước chân vào nghề này, trở thành nhà thiết kế thời trang danh tiếng nhất.

Ba năm nay, đối với một người bình thường chẳng qua là một giấc mộng vàng mà thôi, nhưng đối với cô mà nói, đây là một sự chuyển biến trong cuộc đời của cô.

Sự xuất hiện của cô mang đến cho giới thời trang một làn gió mát, mới mẻ, ngay cả lão phật gia cũng khen cô không ngớt lời.

Chẳng qua, người khác chỉ thấy mặt hào nhoáng bên ngoài của cô, nhưng không ai biết được, cô có được những thứ này, có được sức mạnh làm được những thành công này mọi thứ đều xuất phát từ những đau thương.

“Mịch Phong, anh cũng không rành đường nơi này phải không? Sao không mở bản đồ hướng dẫn ra?” Tâm tình đã tốt lên một chút, Ngu Vô song định quay ra sau trêu đùa Bảo Bảo chơi, nhưng trong đầu lại lóe lên suy nghĩ, vội vàng lên tiếng nói: “Tôi thật xin lỗi, lại để cho anh lái xe, quên mất là anh cũng không rành đường”

Vì tức giận, cô lại hồ đồ quên luôn chuyện quan trọng như vậy.

Chu Mịch Phong vồn vã nói, tuy có sững sốt một chút, nhưng sau đó, môi mông lại nói ra một câu, đầy mắt lại khó nén sự vui vẻ: “Vô Song, cô nói coi, nếu để Hoắc tiên sinh thấy mặt cô đầy vẻ mơ hồ như vậy, anh ấy sẽ nói gì đây?”

Người phụ nữ này luôn luôn tỏ ra mình là người mạnh mẽ, nhưng tận trong tâm can lại là một phụ nữ nhỏ bé mà thôi. Năm nay, cô cũng chỉ mới hai mươi tám tuổi, là độ tuổi chín chắn, rực rỡ nhất của đời người, nhưng lại bị thù hận che mắt, đến mức phải lấy sự mạnh mẽ để ngụy trang.

Ngu Vô Song nghe nói đến đó, sắc mặt tối sầm, hơn nữa nghĩ đến người đàn ông kia, trước đó vài ngày còn làm loạn ở nhà, khoe miệng cô động đây, cô xoa nhẹ mặt thở dài nói: “Anh không nói tới người đó thì không được sao? Ai cũng biết anh ấy là người có tâm trạng không ổn định, tôi với anh ấy căn bản không cách nào hiểu nhau bình thường được”

Cô cảm thấy, quả thật cô với Hoắc Cố Chi hoàn toàn không có “tần số” bằng nhau. Cô nói cái gì từ đầu tới cuối anh vẫn không chịu hiểu, cứ nhất định là làm theo ý của mình.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thấy cô như vậy, Chu Mịch Phong kinh ngạc cau mày, đầy mắt ẩn chứa một sự khó hiểu: “Đúng rồi, sao hôm nay không thấy Hoắc tiên sinh?”

Người đàn ông kia quan tâm đến cô quá mức, đã đến trình độ biến thái, thấy cậu một mình ở chung với cô, vậy bảo sao anh ấy có thể bình tĩnh được?

Nghĩ tới đây, anh bất giác phì cười ra tiếng: “Thật ra, tôi cũng không nghĩ đến chuyện lớn như vậy, nhưng còn việc phải làm! Hi vọng lần này Hoắc tiên sinh có thể hiểu được một chút”

Nghe lời này, Ngu Vô song, sắc mặt hồng lên, cắn môi môi đỏ mọng, đầy mắt thoáng qua vẻ lúng túng.

Cô ho nhẹ hai tiếng, kìm nén nét mặt ngượng ngùng, sau đó nói qua loa: “Sau khi anh ấy về nước, càng ngày càng bận rộn, thường xuyên không thấy người đâu, anh không cần để ý đến anh ấy, buổi trưa ba người chúng ta ra ngoài ăn cơm là được rồi”

Người đàn ông kia thật hẹp hòi, ngay cả chuyện cô làm việc với Mịch Phong anh cũng muốn trông coi, thậm chí còn vì chuyện này mà đi ghen tuông.

Nhờ có anh ấy làm trợ lý, có rất nhiều chuyện cô không tiện ra mặt để xử lý, không giao cho anh ấy thì ai sẽ đi làm đây?

Trong lời nói cũng có một chút ý tức giận lộ ra bên ngoài, Chu Mịch Phong cực kỳ hiểu chuyện, chỉ cần nhìn ánh mắt, không cần hỏi thêm, anh mỉm môi bật cười thâm.

Nói trong lòng cô không có người đàn ông kia, anh quả thật không tin, lúc trước, khi ở nước Pháp, bọn họ nên duyên vợ chồng đều khiến người khác hâm mộ.

Mặc dù, bây giờ trở về nước, nhưng anh vẫn cảm giác được, phần thâm tình kia cũng không có gì thay đổi.

Có lẽ nhiệt độ trong xe quá cao, mặt Ngu Vô Song hồng lên trông thấy, không cần soi gương cô cũng biết bộ dạng cô yêu kiều thế nào.

Tay ngọc nắm chắc đặt trên đầu gối, rất nhanh liền bắt đầu nói sang chuyện khác: “Từ khi nào mà anh với Mạnh Thiếu Đình quan hệ thân mật như vậy? Hình như con bé đang để ý anh đấy!”

Cô hiểu rõ con bé kia, con bé giống như thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều, chẳng qua là vì năm đó cô quá ngây thơ nên phải trả giá cao, còn con bé ấy lại tự mãn kiêu ngạo.

Nhưng cô tin rằng, thiện ác cuối cùng cũng có quả báo, con bé sẽ không phách lối được bao lâu.

Nói đến chuyện này, trên mặt Chu Mịch Phong nụ cười đã nhạt đi rất nhiều, anh hạ giọng, lên tiếng nhẹ, khẽ, coi như là đáp lại.

Người đàn ông này từ nhỏ đã có gia giáo, cho dù đang đối mặt với người phụ nữ mình không thích, anh cũng không nói gì quá đáng.

Chẳng qua, anh càng trầm mặc để Ngu Vô Song tò mò, cô nghiêng người, hăng hái nhìn phía anh: “Có phải con bé rất coi trọng anh đúng không?”

Cô quá rõ ánh mắt của Mạnh Thiếu Đình, năm đó, có không ít người đeo đuổi con bé, nhưng lại bị con bé từ chối, có đủ hết các loại lí do.

Cho nên ánh mắt này là cực cao, cô có anh bạn thật tốt, là đàn ông ưu tú, khiêm tốn, dịu dàng biết bao nhiêu so với những người đàn ông bình thường khác. Con bé coi trọng anh ấy cũng không phải là điều kì lạ.

“Không thể nào!”. Chu Mịch Phong nghe nói cũng không thừa nhận, hần cau mày lại, đáy mắt xẹt qua tia lạnh lẽo, thâm thúy: “Đơn thuần là cô ta không với lên được vị trí của chúng ta mà trở nên bực bội!”

Ai cũng có tính khí riêng, theo cách đánh giá chuyên nghiệp. Mạnh Thiếu Đình, khuôn mặt cũng hấp dẫn, vóc người sexy, đúng là có thể đảm nhiệm vị trí người mẫu chính cho thương hiệu Pa-paver-rhoeas, chỉ là vì mối quan hệ của anh trai con bé, anh tin là cả đời này, cô ta cũng không được làm mẫu chính cho Pa-paver-rhoeas.

“Là sao?”. Ngu Vô Song nghe vậy, tao nhã bắt chéo đôi chân dài trắng như ngọc, mặt mũi xinh đẹp hiện ra tia châm biếm: “Con bé còn muốn lên vị trí mẫu chính cho Pa-paver-rhoeas? Ah...thật là người mơ mộng, thế nào con bé cũng không muốn nhớ năm đó đã làm nhục tôi như thế nào!”

Mạnh Thiếu Đình à Mạnh Thiếu Đình, nếu như có một ngày người biết Pa-paver-rhoeas chính là thuộc sở hữu của Uyển Như, người mà năm đó đã bị cô ta tìm mọi cách hành hạ, thì cô ta sẽ có biểu hiện gì?

Nghĩ đến ngày mà chân tướng phơi bày rõ ràng, trong mắt của Ngu Vô Song, càng hiện ra vẻ thâm trầm, bên ngoài hiện ra vẻ vui vẻ thì trong mắt lại hiện ra tia lạnh lẽo: “Mịch Phong, lần này cậu làm rất tốt, Pa-paver-rhoeas đời này cũng không bao giờ hoan nghênh con bé đó, tôi thà dùng người mẫu hạng 2, hạng 3 trong nước cũng sẽ không dùng tới con bé!”

Tuần lễ thời trang ở Paris đã kết thúc từ lâu, Pa-paver-rhoeas có áp dụng cho tất cả người mẫu nước ngoài, nhưng tuyệt nhiên không có gương mặt nào của Châu Á.

Mạnh Thiếu Đình là ai? Tại sao lại tự cho rằng mình có bản lĩnh đi lên tới Pa-paver-rhoeas? Thật sự là cho rằng mình đã làm ột số thương hiệu có tiếng thì đã trở thành siêu mẫu sao? A..., nếu tất cả không phải vì con bé là nhà họ Mạnh, không chừng cơ hội này lại là của người khác.

“Tôi hiểu ý của cô, cho nên vẫn không có chủ ý!” Thấy người phụ nữ bên cạnh cứ lạnh lùng như vậy, Chu Mịch Phong cũng biết là vì những tổn thương trước kia của cô trong quá khứ.

Khóe môi anh bắt đầu động đậy, bắt đầu báo cáo tình hình công việc với cô: “Bộ sưu tập Pa-paver-rhoeas đã làm xong hoàn toàn, cô lại một lần nữa, đưa trào lưu mới này lên các tạp chí thời trang lớn. Đối với

chuyện lần này, lão phật gia rất vui vẻ, vốn định hôm nay tới đây, nhưng vừa lúc bên kia có chuyện nên phải nán lại một chút!”

“Lão phật gia muốn tới?” Ngu Vô Song nghe vậy, bản năng thì rất kinh ngạc, cô trợn to cặp mắt, tràn đầy ý không tin nhìn người đàn ông đối diện: “Anh nói lão phật gia đến thăm tôi?”

Đối với cô, lão phật gia là người cô biết ơn nhất, là quý nhân hỗ trợ cho cô, cô quyết định đời này phải báo đáp ơn cho ân nhân của mình.

Nếu như không phải có mất thưởng thức của ông ấy, bây giờ cũng không có sự tồn tại của Pa—paver—rheas, lại càng không có một Ngu Vô Song đầy ánh hào quang vô hạn.

Cho nên đối với vị trưởng lão này, cô cảm kích, vô cùng cảm kích.

“À, là lão phật gia chuẩn bị tới”. Chu Mịch Phong gật đầu, suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng nói thật: “Đường tiên sinh cũng rất nhớ cô, cho nên lần này cũng sẽ đi cùng với lão phật gia!”

Anh vừa dứt lời, ngồi ở hàng ghế sau, Bảo Bảo hét một tiếng “A” kinh hãi, liền nhồm dậy: “Đường Triều muốn tới đây?”. Bộ dáng kia nhìn rất kì lạ.

Má ơi, Đường Triều muốn tới! Ba ba, trong lòng con yên lặng vì ba là người nên duyên với mẹ, ba mau xem chừng mẹ đi, sau này con sẽ không bao giờ giành mẹ với ba nữa.

Ngu Vô Song: “...”

Đường Triều là con trai duy nhất của lão gia, yêu cầu cầu của anh ta, cô không thể dứt khoát từ chối được....

Mở hướng dẫn ra, Chu Mịch Phong đi một đường thẳng tiến tới nơi cần đến, Lý Xương đã sớm đứng đợi ở trước cửa biệt thự, xe dừng lại ổn định, anh ấy liền tiến lên giúp một tay lấy hành lý, bộ dáng rất nhiệt tình: “Mịch Phong, hoan nghênh cậu đến Nam Giang, mấy người bạn mình thật sự đã lâu không gặp rồi, tối nay nhất định không say không về!”

Anh ấy đã có hai mươi năm sống trong quân đội, tính tình thô lỗ nhưng đối đã với anh em là thật sự tốt từ trong tâm.

“Tôi đây là cứ vô tư!” Chu Mịch Phong tuy nói tính tình ôn hòa nhưng trong tâm đối đãi với anh em cũng không ít nhiệt tình, đối mặt với Lý Xương nhiệt tình hiếu khách, liền nở nụ cười mở lời: “Anh Lý nói em nhiều như vậy, em có ý hầu anh một chén uống hết sức mình, anh thấy được không?”

Ngu Vô Song dắt Bảo Bảo xuống xe, thấy được cảnh này, những tâm tình lúc tích tụ trên xe giờ đã tiêu tán hết, lập tức mím môi nở nụ cười: “Mịch Phong, hai ngày này cậu nghỉ ngơi cho tốt chút đi, dù sao chuyện bên này của tôi cũng đã thu xếp được một ít, cũng vừa được mấy ngày”

Ánh mắt cảm kích của Chu Mịch Phong nhất thời nhìn về phía Ngu Vô Song, lời cảm ơn còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, liền bị một đoạn âm thanh giọng nam cắt đứt.

“Ngu Vô Song. người đàn ông này là ai? Tại sao em lại đứng gần hắn như vậy?”

Lâm Vinh Gia chẳng biết lúc nào từ trong sân nhà đi ra, anh ta đứng ở trên bậc thang, ánh mắt âm trầm nhìn chăm chăm vào Chu Mịch Phong đứng kế bên Ngu Vô Song, đáy mắt tràn đầy lo lắng, bộ dáng kia giống như bắt gian tại giường của người đàn ông khác.

Ngu Vô Song nhất thời kinh ngạc, cô lạnh lùng chăm chăm về phía anh ta: “Lâm Vinh Gia, sao anh lại ở đây? Còn là từ nhà đi ra.

Trong nháy mắt vẻ mặt tươi cười của Lý Xương đã thay đổi, vỗ đầu một cái, anh vội vàng đứng ra bắt đầu giải thích: “Ngu tiểu thư, thật xin lỗi, mới vừa rồi tôi vui quá, tự nhiên quên nói cho cô biết, buổi sáng Lâm tiên sinh sẽ tới trong nhà thăm hỏi, tôi không tiện ngăn cản, đã để cho anh ta vào!”

Đối mặt với cái tên luôn quấn chặt này, anh thật sự là không có biện pháp, hơn nữa lần này vị đại thiếu gia thái đã có độ tốt hơn nhiều, anh cũng không thể thật sự chặn người ở bên ngoài chứ?

Ngu Vô Song nghe nói, lông mày kẻ đen nhúm chặt hơn, trong lòng khó chịu đến cực hạn.

Người đàn ông này rốt cuộc là có ý gì? Cô đều nói rõ với anh ta chuyện rõ ràng, sao anh ta còn tìm tới đây như thế này?

Còn Chu Mịch Phong thì lại không biết gì hết, anh đưa ánh mắt phức tạp nhìn về phía trên bậc thang chỗ người đàn ông kia đang đứng, sau đó hướng về phía Ngu Vô Song hỏi thăm: “Vô Song, vị này là ai?”

Nghe được anh ta thân mật xưng hô với cô là Vô Song, Lâm Vinh Gia không nhịn được, anh ta bước một chân dài, nhanh chóng từ trên bậc thang đi xuống, nổi giận dưng dưng đi tới trước mặt Ngu Vô Song, cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm cô: “Ngu Vô Song, em phải ra đây giải thích với anh một chút? Người đàn ông này là ai? Không phải là em đi theo Hoắc Cố Chi sao? Thế nào nhanh như vậy lại đi với người khác?”

Không thể trách hẳn suy nghĩ nhiều, thật sự là trước mặt người đàn ông này quá mức chi lan ngọc thụ (ý là quá phong độ), vừa nhìn thì không phải là hạng đơn giản.

Bên cạnh người phụ nữ này sao có nhiều người đàn ông xuất chúng bên cạnh như vậy? So với những người này, Lâm Vinh Gia vẫn ỉn là tự tin căn bản là không đáng nhắc tới rồi.

“Lâm Vinh Gia, anh có tật xấu quá đi!” Những suy nghĩ tốt của Ngu Vô Song về người đàn ông này lúc này hoàn toàn trở nên giảm xuống với cách hỏi này, ánh mắt không vui nhìn anh ta, đáy mắt tràn đầy sự ghét bỏ lạnh lùng: “Chúng ta đều là người lớn, không cần làm những chuyện này, giả vờ tới chơi. Anh là người như thế nào tôi rất rõ! Nếu như vậy, sao anh lại còn xen vào cuộc sống riêng của tôi làm gì?”

Cô cực hận những người đàn ông có loại sắc mặt này, giống như bọn họ đang đứng ôm nhau bên ngoài thì chính là kiểu phụ nữ trời sinh không chính chắn là đây!, đừng bảo là cô và Mịch Phong không có gì, coi như thật sự là có cái gì đi nữa cũng không tới phiên anh ta để ý!

“Em.” Lâm Vinh Gia tức giận, ánh mắt nhếch lên, trong lúc vô tình thấy Bảo Bảo đang đứng kiểu nửa tỉnh nửa mê, càng tăng thêm cơn giận dữ.

72. Chương 71: Ngu Vô Song? Giản Uyển Như?

“Tôi hiểu rõ ý của anh, nên mới không buông tha!”, Thấy người phụ nữ bên cạnh cứ lạnh lùng như vậy, Chu Mịch Phong biết những tổn thương nhiều năm qua đã khiến cô thay đổi, trong tâm trí cô không hề có khái niệm lùi bước.

Anh ta nhếch khóe môi, bắt đầu báo cáo công việc với cô: “Papaverrhoes đã hoàn thành xong, em lại lên tạp chí một lần nữa rồi. Lão phật gia đối với chuyện này rất vui vẻ, vốn định hôm nay tới đây, nhưng bên kia lại có chuyện nên phải hoãn lại!”

“Lão phật gia muốn đến đây sao?”, Ngu Vô Song nghe vậy liền cả kinh, cô trợn to mắt, không tin nhìn người đàn ông đối diện, “Anh nói Lão phật gia sẽ đến thăm em sao?”

Lão phật gia là người cô rất biết ơn, là quý nhân của cô, là đại ân nhân mà cô muốn báo đáp cả đời này.

Nếu như không có ông ấy thì đã không có Papaverrhoes ngày hôm nay, lại càng không có Ngu Vô Song cô

Cho nên đối với người đàn ông này, cô chỉ biết cảm kích và cảm kích mà thôi!

“Đúng vậy, lão phật gia sắp đến đây!”, Chu Mịch Phong gật đầu, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn thành thực nói: “Chỉ là anh Đường cũng rất nhớ em, cho nên lần này sẽ cùng đến với Lão phật gia”.

Anh vừa dứt lời, bảo bảo ngồi đằng sau thét một tiếng “A” kinh hãi, đứng bật dậy: “Đường Triều muốn đến đây?”, bộ dạng kia như gặp chuyện gì lạ lắm vậy.

Má ơi, Đường Triều sắp tới! Ba, con sẽ thấp nển cầu nguyện thay cho ba, ba tự mình xem chừng mẹ đi, từ bây giờ về sau con sẽ không bao giờ giành mẹ với ba nữa đâu!

Ngu Vô Song: “....”.

Đường Triều là con trai nối dõi duy nhất của Lão phật gia, yêu cầu của anh ta, cô không thể cự tuyệt.

... ..

Mở bảng chỉ đường ra, Chu Mịch Phong thuận lợi tìm được đích đến, Lý Xương đã sớm đứng bên ngoài chờ họ.

Xe dừng lại xong, anh ta liền đi lên cầm giúp họ hành lý, bộ dạng kia không biết có bao nhiêu nhiệt tình: “Kiếm Phong, hoan nghênh cậu đến Nam Giang, lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau, tối nay nhất định không say không về!”

Anh ta đã sống hai mươi mấy năm kiếp sống quân nhân, tính tình thô dã nông cuồng, đối đãi với bạn bè cũng là thật tâm xuất phát từ tận đáy lòng.

“Tất nhiên rồi!”, Chu Mịch Phong tính tình tuy ôn hòa, nhưng nhiệt huyết trong xương với anh em bạn bè thì cũng không ít, đối với sự hiếu khách nhiệt tình của Lý Xương, anh vừa xuống xe, liền cười tươi: “Anh đã nói như vậy, sao em có thể không mời anh một trận được chứ?”

Ngu Vô Song dắt bảo bảo xuống xe, nhìn thấy một màn này, tâm tình không tốt trên xe đã phiêu tán đi rất nhiều, không khỏi mím môi nở nụ cười: “Mịch Phong, hai ngày này anh phải nghỉ ngơi cho tốt vào đất, dù sao chuyện bên này chất đống thì cũng đã chất đống rồi, có muện thêm một hai ngày thì cũng chẳng sao”.

Mịch Phong nghe vậy, cảm kích nhìn Ngu Vô Song, lời cảm ơn còn chưa kịp nói ra, đã bị một giọng đàn ông giận giữ cắt đứt.

“Ngu Vô Song, anh ta là ai vậy? Sao em lại đứng gần anh ta như thế?”

Chẳng biết từ lúc nào Lâm Vinh Gia đã từ trong sân nhà đi ra, anh ta đứng trên bậc thang, ánh mắt âm trầm nhìn Ngu Vô Song và Chu Mịch Phong chằm chằm, đáy mắt tràn đầy lo lắng, bộ dạng kia với bất gian tại giường không khác nhau chút nào.

Ngu Vô Song dù thế nào cũng không nghĩ về nhà sẽ nhìn thấy Lâm Vinh Gia, cô nhất thời cả kinh, lạnh lùng nhìn anh ta chằm chằm: “Lâm Vinh Gia, sao anh lại ở đây?”

Người đàn ông này quả thật là cơn ác mộng thời thiếu nữ của cô, anh ta luôn như ma quỷ âm thầm xuất hiện trước mặt cô, sau đó đùa cợt cô, khiến cô đến tận bây giờ vẫn cảm thấy sợ hãi.

Lý Xương vẻ mặt vẫn đang tươi cười nhìn thấy cảnh này, sắc mặt liến biến đổi trong nháy mắt, vỗ đầu một cái, anh ta vội vàng đứng ra bắt đầu giải thích: “Cô Ngu, thật xin lỗi, vừa rồi tôi quá vui mừng nên quên nói cho cô biết, sáng nay anh Lâm đến đây thăm hỏi, tôi không tiện ngăn cản nên mới cho anh ta vào nhà!”

Đối với người đàn ông mặt dày này, anh ta thật sự không có cách nào, hơn nữa thái độ lần này của anh ta cũng tốt hơn nhiều, anh ta làm sao có thể nhốt người ta bên ngoài chứ?

Ngu Vô Song nghe vậy, lông mày càng nhíu chặt hơn, trong lòng khó chịu đến cực hạn.

Người đàn ông này rốt cuộc có ý gì? Không phải cô đã nói với anh ta quá rõ ràng với anh ta rồi sao, sao vẫn còn tìm đến đây chứ?

Theo tính tình của anh ta trước kia, cô đã không khách khí như vậy, anh ta và cô đã sớm trở mặt cả đời không thể qua lại với nhau rồi.

Nhưng Chu Mịch Phong vẫn không hiểu, anh nhìn người đàn ông âm lãnh đứng trên bậc thang kia, sau đó quay sang Ngu Vô Song nhỏ giọng hỏi: “Vô Song, người này là?”

Nghe thấy anh ta thân mật gọi cô là Vô Song, Lâm Vinh Gia không nhịn được, anh ta sải một bước dài, nhanh chóng đi xuống bậc thang, dùng dùng nổi giận đi đến trước mặt Ngu Vô Song, cắn răng nghiêng lợi nhìn cô chằm chằm: “Ngu Vô Song, em giải thích đi xem nào? Người đàn ông này là ai? Không phải em đã đi theo Hoắc Cố Chi rồi sao? Sao nhanh như thế đã có người khác rồi?”

Không thể trách anh ta suy nghĩ nhiều, thật sự người đàn ông trước mặt này quá mức ưu tú, vừa nhìn đã biết không phải là hạng đơn giản.

Sao người đàn ông nào bên cạnh cô cũng xuất chúng như vậy? So với những người này, Lâm Vinh Gia vẫn cảm thấy rất tự tin.

“Lâm Vinh Gia, anh bị làm sao vậy?”

Tâm tình tốt đẹp vừa mới có dưới sự chất vấn của anh ta liền biến mất hoàn toàn, cô khó chịu nhìn anh ta, đáy mắt tràn đầy sự bài xích: “Chúng ta đều đã là người lớn, không cần làm những chuyện giả dối như tới chơi thế này! Anh là người như nào tôi hiểu rất rõ! Nếu đã như vậy, anh còn quan tâm đến cuộc sống riêng của tôi làm gì?”

Cô rất hận những người đàn ông có sắc mặt này, hình như bọn họ đều nghĩ phụ nữ đều là những người không đứng đắn thì phải, đừng nói đến chuyện cô và Mịch Phong không có gì, mà kể cả có gì cũng không đến phiên anh ta quản!

“Em...”. Lâm Vinh Gia tức giận, ánh mắt nhíu lên, trong lúc vô tình nhìn thấy bảo bảo càng thêm giận dữ.

“Giản Uyển Như, tại sao em đối với một đứa bé không phải con ruột của mình mà còn quan tâm như thế. Tại sao đến anh thì em lại tìm mọi cách không gặp?”, Lâm Vinh Gia đứng đó, sắc mặt âm trầm, đáy mắt tức giận nhìn sang bảo bảo, chưa xót trong lòng càng rõ ràng: “Rốt cuộc anh không bằng người khác ở chỗ nào?”

Anh ta không ỉn là người lương thiện gì, nhưng đối với Giản Uyển Như cô đã đủ bao dung rồi, nếu không phải vì đánh nhau với Mạnh Thiếu Văn một trận mà bị thương, thì anh ta đã sớm đến tìm cô, ai biết hôm nay đến đây lại nhìn thấy một màn này?

Tổ cáo chỉ trích như vậy, khiến Ngu Vô Song đau nhói, ánh mắt trời xinh đẹp trên đỉnh đầu, cô đưa tay vuốt vuốt mi tâm đau đớn, giọng nói càng trở nên lạnh nhạt: “Lâm Vinh Gia, nói chuyện thì chú ý một chút! Đây là con ruột của tôi, nếu không biết gì thì câm miệng cho tôi!”

Giọng nói cường thế của cô, ánh mắt lạnh lùng, trên mặt không chút ý cười, bộ dạng kia khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Chu Mịch Phong quen cô từ lâu, nhưng không phải biết tất cả mọi chuyện, tỷ như anh cũng không biết người đàn ông này.

Phức tạp đánh giá Lâm Vinh Gia, anh chậm rãi thu lại tầm mắt, trong lòng bất đắc dĩ suy nghĩ, xem ra người đàn ông này đã bị cô ấy làm ẽ mất rồi! Chỉ là nếu Hoắc Cố Chi đã tồn tại, thì anh ta hoàn toàn không có cơ hội nào hết!”

“Nó là con ruột của em?”, Lâm Vinh Gia nghe vậy, lần này thì lửa giận đã bộc phát hoàn toàn, anh ta tiến lên nắm lấy cổ tay trắng nõn của cô, chân mày khòe mắt đều là sự lạnh lùng: “Giản Uyển Như, rốt cuộc em muốn làm gì? Bào thù thì báo thù, cần gì phải bán đi cả bản thân mình?”

Người đàn ông này nói chuyện quá khó nghe, Ngu Vô Song đẩy tay anh ta ra, vuốt vuốt chỗ bị anh ta nắm chặt, cô rủ thấp mắt phượng, đôi mắt trog suốt lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, cười nhạo nói: “Lâm Vinh Gia, anh cũng quản nhiều chuyện quá rồi đây! Anh không nhìn lại xem, tôi là ai? Giản Uyển Như là ai? Tôi không biết, bây giờ tôi là Ngu Vô Song, hi vọng anh không quên điều này!”

Cô lúc phụ nữ độc ác còn nhiều hơn đàn ông, mặt mũi Ngu Vô Song âm trầm, mắt chuyển một cái rơi vào trên người Lý Xương, mím môi lạnh giọng nói: “Anh Lý, có phải gần đây anh quá nhàn nhã nên quên mất nhiệm vụ của mình phải không? Sao lại để người đàn ông không quen này vào đây?”

Hai chữ không quen này khiến Lâm Vinh Gia đau nhói, cuộc đời của anh ta quá mức thuận lợi, vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng mà lớn lên, nhận được quá nhiều ánh sáng và chăm chút, duy chỉ có người phụ nữ này dám khiến anh ta mất mặt nhiều lần như vậy.

Nếu như nói cô của ngày xưa là loài quả ngọt mà anh ta không thể nào hái được, thì cô bây giờ là người khiến anh ta không chạm được đến tình yêu.

Lý Xương cũng chỉ là người làm công ăn lương, nghe Ngu Vô Song nói vậy, anh ta lập tức đi đến bên cạnh Lâm Vinh Gia, làm tư thế mời, bất đắc dĩ nói: “Anh Lâm cũng nghe thấy rồi đây, xin đừng làm khó tôi, anh hãy rời đi trước đi!”

Lâm Vinh Gia đứng đó, thân người cao gầy, anh ta có dòng máu Anh Trung, đôi mắt hẹp dài, không chớp mắt nhìn Ngu Vô Song, có vẻ thâm tình nhưng lại mệt mỏi.

Chu Mịch Phong không nhìn nổi, anh nắm tay che môi ho khụ một tiếng, sau đó nhìn về Ngu Vô Song, trong giọng nói có ý thương lượng: “Vô Song, người ta là khách, em làm như vậy là vô lễ đấy. Người này cũng đã ở đây chờ lâu rồi, sao em không mời anh ấy vào nhà ngồi một chút?”

Ngu Vô Song nghe vậy, lập tức hung tợn nhìn anh một cái, lạnh lùng nói: “Mịch Phong, chuyện này không cần anh quản, anh mới về nước, đối với những người lỗi đời này anh không hiểu được đâu!”

Đi theo Hoắc Cố Chi mấy năm nay, cô đã học được rất nhiều thứ, một số việc quả thật không thể nhân nhượng, nếu không sẽ có người được voi đòi tiên!

Lâm Vinh Gia là một ví dụ, cô vốn căm ghét anh ta, chuyện năm đó với cô mà nói chính là một cơn ác mộng, những gì còn sót lại hiện tại là nỗi kinh hoàng, làm sao có thể có cái gì gọi là hoài niệm?

Chi Mịch Phong sống ở nước ngoài đã lâu, bối cảnh gia đình tốt đẹp và nền giáo dục ưu việt khiến anh không làm được những chuyện quá độc ác, chỉ là một chữ tình khiến người ta nhiễu loạn.

Anh ta cũng là người từng trải, người đàn ông này biểu hiện tình cảm quá rõ ràng, nhưng cô chẳng để vào trong mắt điều gì cả.

Nghĩ như vậy, trong lòng anh không khỏi thở dài một tiếng, đôi mắt đen chứa đầy sự bất đắc dĩ.

“Ngu Vô Song? Giản Uyển Như?” Sự độc ác của cô, sự tuyệt tình của cô, một lần nữa lại khiêu chiến Lâm Vinh Gia đến tận lần ranh cuối cùng, anh ta không hề rời đi mà đứng im ở đó, lạnh lẽo nhìn cô chằm chằm, “Anh không biết nên gọi em là gì đây? Giản Uyển Như, bây giờ anh rất hối hận đã giúp em che giấu trước mặt Mạnh Thiếu Văn, nếu biết em là người phụ nữ lạnh lùng như vậy, anh nên sớm cho anh ta biết để anh ta đề phòng mới phải!”

73. Chương 72: Bảo Bảo Bị Thương.

Quan tâm của hắn là sự dư thừa, trong lòng cô cũng giống như sắc mặt cứ u ám lạnh lẽo hiện giờ, hoàn toàn không cần hắn quan tâm, nhưng hắn vẫn nhịn không được lại muốn đến gần cô!

Hắn không biết đây là sự coi thường hay sao?

“Giúp tôi giấu giếm?” Ngu Vô Song nghe vậy, đôi mắt phượng màu nâu phản phát chút u ám, dừng lại một chút, sau đó cô ngẩng đầu lên, híp híp đôi mắt, ánh mắt lạnh nhạt nhìn hắn: “Anh nói lời này là có ý gì?”

“Có ý gì không phải em đã hiểu sao?” Lâm Vinh Gia mím môi môi mỏng, sắc mặt tái xanh nhìn cô chằm chằm, đương nhiên là thấy uất ức không ít: “Có lúc anh thật sự không hiểu, em lấy ở đâu ra sức quyến rũ lớn như vậy, quyến rũ từng người từng người đàn ông?”

Người đàn ông với giọng cay nghiệt bén nhọn, không còn nói năng phong độ.

Chu Mịch Phong ở bên cạnh khẽ cau mày, anh ta không nói gì, chỉ lẳng lặng thở dài, xem ra đây là tên đàn ông bị thương tích đầy mình vì tình yêu.

Cũng không hề sai! Người phụ nữ này có một loại ma lực khiến người đàn ông bên cạnh đưa mắt nhìn cô.

“Người xấu!” Trong khi mọi người đứng ở cạnh đó vẫn chưa có ai lên tiếng thì Bảo Bảo không nhịn được. Lúc hắn vừa nói xong, bé lập tức nhào tới, dùng đôi tay nhỏ bé giữ lấy bắp chân trước của hắn, rồi hung hăng cắn một cái thật là khiếp người: “Tôi không cho phép ông nói mẹ tôi như vậy, người này chính là người xấu, mau đi đi, nếu không ba tôi về thì lập tức đánh ông tới tấp à xem!”

Không ai sẽ nghĩ tới Bảo Bảo sẽ có hành động quá khích như vậy, hàm răng của bé bén nhọn, cắn một cái làm Lâm Vinh Gia nhất thời rên lên một tiếng, gần như là theo bản năng, hắn liền đá Bảo Bảo một cái văng ra ngoài.

Mới bốn tuổi, con nít làm sao chịu đựng được một cú đá của người đàn ông trưởng thành? Lúc này, Bảo Bảo liền ngã xuống đường đá, đầu nhỏ nặng nề đập vào tảng đá.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, hoàn toàn không cho người khác cơ hội suy nghĩ.

Lúc Ngu Vô Song bắt đầu có phản ứng, thì Bảo Bảo đã nằm trên mặt đất mà ôm đầu, máu chảy không ngừng. . .

Cô nhất thời kinh sợ, không chút suy nghĩ liền đi tới ôm Bảo Bảo vào trong ngực, trên trán bé máu tươi chảy khá nhiều khiến hai mắt cô thấy đau nhói.

Ngu Vô Song kinh hoàng, luống cuống nhìn cảnh máu tươi đang chảy ra, trái tim cô gần như bị ngưng đập, hô hấp cũng muốn ngưng lại: “Bảo Bảo, con làm sao vậy? Đừng hù dọa mẹ, chúng ta đi bệnh viện, chúng ta lập tức đi bệnh viện.”

Đứa bé mới bốn tuổi, da thịt mềm mại, trong ngày thường đừng nói đến việc đập vào đầu, ngay cả nói một lời nói nặng thôi cô cũng không làm được thì làm sao có thể để chuyện này xảy ra như vậy.

Không chỉ Ngu Vô Song hoảng hốt, ngay cả hai người đàn ông như Lý Xương và Chu Mịch Phong cũng hoảng hốt như vậy, hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ.

Cuối cùng vẫn là Lý Xương phản ứng đầu tiên, anh ta vội vàng nhìn người bên cạnh nói: “Mau điện thoại cho Tống Ngạn, bảo anh ấy tới đây ngay, nói Bảo Bảo bị va đập ở đầu.”

Bảo Bảo mới bốn tuổi nhưng ở trong nhà này tuyệt đối có địa vị, mặc dù bé không phải là máu mủ ruột thịt của Hoắc Cố Chi nhưng trên danh nghĩa lại là ba của bé, lại thêm bé là con của bạn chiến đấu, bọn họ từng ngày từng ngày nhìn bé lớn lên, phần tình cảm thì không cần nói cũng biết.

Bảo Bảo nhắm chặt hai mắt nằm ở trong ngực cô, Ngu Vô Song chỉ cảm thấy máu đỏ tươi càng ngày càng nhiều, kích thích hai mắt của cô gần tê dại đi.

Cô chợt ngược mắt, nhìn chăm chú vào tên đầu sỏ gây nên chuyện, hai mắt đỏ ngầu, đầy mắt tràn đầy ánh nhìn căm hận: “Lâm Vinh Gia! Tốt nhất anh nên cầu nguyện Bảo Bảo nhà tôi không có việc gì, nếu không mối thù này tôi cũng muốn liều chết với anh một trận!”

Cô là người từng trải qua sống chết, biết quá rõ loại cảm giác đó rồi.

Còn Bảo Bảo mới bốn tuổi, bé mới bốn tuổi thì biết cái gì? Tại sao những người ở đây lại có lòng dạ ác độc như vậy? Điều cơ bản nhất của con người là lương tâm cũng bị mất đi?

Lâm Vinh Gia hoảng hồn, nhìn Bảo Bảo nằm trong ngực Ngu Vô Song hôn mê bất tỉnh, trên khuôn mặt anh tuần của anh ta tràn đầy nỗi khiếp sợ: “Anh không dùng bao nhiêu sức . . . Anh thật sự không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.”

Người đàn ông này ở trên thương trường nổi tiếng mạnh mẽ, quyết đoán sát phạt, nhưng nói cho cùng, hẳn cũng chỉ là một người đàn ông to xác ba mươi tuổi mà thôi.

Đối với đối thủ cạnh tranh hẳn có thể dùng những thủ đoạn cứng rắn, nhưng đối với đứa bé mới bốn tuổi, hành động vừa rồi chỉ là vô ý.

Đối mặt với ánh mắt thù hận lên án của Ngu Vô Song, hẳn thật sự hoảng hồn, mặt trắng bệch, bắt đầu nghiêm túc giải thích: “Uyển Như, em phải tin anh, anh không phải cố ý.”

Hành động mới vừa rồi, đó chỉ là theo bản năng, người đang bị đánh động đau đớn ở chân, có hành động như vậy không phải bình thường sao?

Nhưng Ngu Vô Song không nghe anh ta giải thích cái gì, tay cô đầy máu tươi cũng đã khiến tâm trạng của cô cũng nhiễm thành màu đỏ, giọng cô trong trẻo lạnh lùng tỏ ra ý muốn đốt trời thiêu đất: “Lâm Vinh Gia, anh rút đi cho tôi! Anh rút đi, cả đời này tôi cũng không muốn nhìn thấy anh, nếu không tôi sẽ không nhận được mà giết chết anh luôn đấy.”

Tuy đứa bé này không phải là con ruột của cô, nhưng đã sống ở bên nhau bốn năm, tình cảm đã sớm thân thiết nồng đậm, không phải ai cũng có thể hiểu được.

Cô luôn cho rằng cô sẽ luôn bảo vệ bé vô điều kiện, nhưng dù thế nào đi nữa cô cũng không nghĩ đến bé vì muốn bảo vệ cô mà bị thương.

Ngu Vô Song như vậy khiến Lâm Vinh Gia cảm thấy vừa xa lạ vừa sợ hãi, nhưng hắn biết nếu lúc này hắn không giải thích rõ ràng, cô thật sự sẽ oán hận hắn cả đời.

Nhưng lời giải thích trong miệng còn chưa nói ra, hắn liền bị một người bên cạnh đẩy ra, sau đó là một trận gió thổi qua.

“Đưa Bảo Bảo cho tôi.” Hoắc Cố Chi vẫn còn ở trên xe thì thấy trước cửa biệt thự xảy ra một màn này, không chút suy nghĩ liền mở cửa xe lao xuống, anh nhíu chặt đôi mày rậm. Từ trước đến giờ đây là lần đầu anh lộ ra một chút hoảng hốt: “Lão Lý, gọi điện thoại thông báo Tổng Ngạn! Sau đó, đi lấy túi cứu thương cho tôi, tôi sẽ băng bó vết thương cho Bảo Bảo trước!”

Hoắc Cố Chi là quân nhân trời sinh, nhiều năm sống cuộc sống quân nhân làm anh khi gặp chuyện gì cũng tỉnh táo suy nghĩ trước, nhưng hôm nay, thấy Bảo Bảo bị thương, anh có vẻ hốt hoảng và khẩn trương.

Đứa bé này là máu mủ ruột thịt của Sơ Dịch, anh và Sơ Dịch là đồng đội tốt nhiều năm, giúp anh ta (LD) chăm sóc đứa bé là chuyện không thể tránh khỏi.

Nhưng chuyện xảy ra bây giờ làm anh hoàn toàn lúng túng, anh không dám tưởng tượng, nếu Bảo Bảo xảy ra chuyện, anh còn mặt mũi nào mà đi bái tế người bạn già vào Thanh Minh hàng năm nữa.

Hoắc Cố Chi ôm Bảo Bảo bị thương vào trong, mà Ngu Vô Song ở lại, đối mặt với Lâm Vinh Gia đang muốn mở miệng giải thích, cô mặt lạnh, thẳng thắn khoát tay cắt đứt: “Lâm Vinh Gia, tôi xin anh, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, được không? Chúng ta căn bản là người của hai thế giới, sự xuất hiện của anh chỉ tăng thêm phiền não mà thôi. Anh tốt nhất nên cảm thấy may mắn khi con tôi không có việc gì, nếu không thì tôi sẽ cho anh biết hậu quả.”

Chưa từng người phụ nữ nào dám dùng giọng này để nói chuyện với hắn, nhưng lần này Lâm Vinh Gia hoàn toàn không tức giận, biết mình vừa làm sai, hắn mím môi mỏng, trên khuôn mặt anh tuần mà sương lạnh lộ ra ý hối tiếc: “Uyển Như, thật xin lỗi! Anh thật sự không cố ý, đó chỉ là một đứa bé, sao anh có thể nảy sinh ác ý với nó?”

Từ nhỏ, hắn nhận được nền giáo dục tốt nhất, ở trên thương trường, hắn có thể dùng thủ đoạn ác liệt để đối phó kẻ địch, nhưng đối với đứa bé thì dứt khoát không được.

Nhưng Ngu Vô Song lúc này căn bản không nghe cái gì hết, trong lòng cô sốt ruột, trên mặt đương nhiên không lộ ra sắc mặt tốt: “Không có ác ý mà làm con tôi bị thương đến đầu chảy máu, nếu anh có ác ý thật, có phải sẽ giết tôi luôn không?”

Đối với “người bạn cũ” này, cô không muốn nhìn thấy hắn dù chỉ một lần, nếu người đàn ông này không nhiều lần tới quấy rầy cô, cô căn bản không muốn có bất cứ quan hệ nào với hắn.

Ba chữ con tôi () được cô lặp đi lặp lại nhiều lần, cho dù Lâm Vinh Gia đã điều tra rõ ràng, nhưng cũng không khỏi hoài nghi, hắn thật lòng quan tâm người phụ nữ này, nên mới phải quan tâm tỉ mỉ như vậy.

“Con trai của em? Giản Uyển Như, đừng nói đùa nữa được không? Em vừa mới lớn, đứa nhỏ đó đã bốn năm tuổi, nói như vậy, nó là con của em và Mạnh Thiếu Văn?”

Cô rời đi mới năm năm, đảo mắt liền có đứa bé bốn năm tuổi, ai biết nó có phải là con riêng của Hoắc Cố Chi hay không? Chỉ có người phụ nữ ngu ngốc này mới biết.

Càng nghĩ Lâm Vinh Gia càng cảm thấy có khả năng, đáy mắt hắn thoáng qua tia tối tăm, bật thốt lên: “Uyển Như, có lẽ em đã bị Hoắc Cố Chi lừa, em nhìn hắn quan tâm đứa bé kia như vậy, nói không chừng nó là con riêng của hắn!”

Anh năm nay đã 38 rồi, có một đứa con riêng cũng không quá đáng.

“Đàn ông khôn nạn!” Ngu Vô Song nghe vậy, tức giận mà mắng thẳng: “Lâm Vinh Gia, anh có thể cút được rồi! Chuyện của tôi không cần anh lo, Bảo Bảo là của ai thì tôi biết rõ hơn anh.”

Cô cực kỳ hận những người tự mình là đúng, cô và Hoắc Cố Chi là người một nhà, cô biết rõ tính tình người đàn ông kia nhất, căn bản không bị hai câu ba lời của người khác chia rẽ.

Bất kỳ người đàn ông nào bị chửi rủa cũng không có sắc mặt tốt, Lâm Vinh Gia cũng không ngoại lệ. Lòng mày hấn nhú chặt, sắc mặt vừa phức tạp vừa âm trầm nhìn Ngu Vô Song chăm chăm, trong mắt thoáng qua tia có ngàn vạn lời muốn nói.

Nhưng Ngu Vô Song không đem sự tức giận của hắn đổ vào mắt, cô âm thầm trừng mắt, một tia nhẩn nại cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất: “Lâm Vinh Gia, anh có thể rút, sau này đừng xuất hiện trước mặt của tôi, nếu không tôi sợ mình sẽ nhịn không được mà muốn mắng anh hai câu.”

Sau khi dứt lời sau, cô liền xoay người đi lên cầu thang, nhưng bị Lâm Vinh Gia nhanh tay ngăn lại, hắn bước nhanh về phía trước rồi dùng một tay nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, trên chân mày khóe mắt đều là sự lạnh lùng: “Người nào cũng có ranh giới nhẩn nại cuối cùng, em đừng được một tác lại muốn tiến lên một thước.”

Nghiêng thân thể, Ngu Vô Song đứng trên bậc thang hai bậc, trên cao nhìn xuống hắn, đôi mắt trong sáng tràn đầy sự chế cười sắc bén: “Lâm Vinh Gia, giống nhau thôi, lời này tôi cũng muốn nói với anh. Người nào cũng có ranh giới nhẩn nại cuối cùng, vậy sao anh cứ dây dưa mãi, không chịu buông tha tôi? Anh làm vậy làm tôi rất chán ghét, hơn nữa con tôi bị thương nặng như vậy, giữa chúng ta chỉ có ân oán, không có chút tình cảm nào!”

Lời nói lạnh lùng tuyệt tình như vậy, cô nói một lần hai lần thì hắn có thể dễ dàng tha thứ, nhưng nếu là nhiều lần, thật làm người ta rất đả kích.

Lâm Vinh Gia vốn không phải là người đàn ông vì yêu mà sống chết dây dưa, chẳng qua khi gặp cô thì mình mất kiểm soát một chút.

Lúc hắn đang tức giận bực bực, Ngu Vô Song đã đẩy tay hắn ra, sau đó không quay đầu lại mà bước nhanh lên lầu.

Trên tay cô còn dính máu tươi của Bảo Bảo, đựng tới khi áo hắn nhuộm đỏ, nhưng Lâm Vinh Gia dường như không có cảm giác.

Hắn ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chăm chú vào bóng lưng rời đi của, đáy mắt thoáng qua tia tĩnh mịch quỷ dị.

Tầm lưng người phụ nữ nhỏ yếu và xinh đẹp, nhưng lúc này lại làm cho trái tim Lâm Vinh Gia băng giá, lần đầu tiên hắn biết mình và cô rất khác nhau.

Cô chán ghét hắn, bài xích hắn, không phải người phụ nữ bình thường thích đùa, lấy đó làm tán tỉnh.

Nghĩ như vậy làm lòng hắn đột nhiên trống rỗng, có một loại mong muốn dội nước lên đầu để tỉnh táo. . .

Quan tâm của hắn là sự dư thừa, trong lòng cô cũng giống như sắc mặt cứ u ám lạnh lẽo hiện giờ, hoàn toàn không cần hắn quan tâm, nhưng hắn vẫn nhịn không được lại muốn đến gần cô!

Hắn không biết đây là sự coi thường hay sao?

“Giúp tôi giấu giếm?” Ngu Vô Song nghe vậy, đôi mắt phượng màu nâu phản phất chút u ám, dừng lại một chút, sau đó cô ngẩng đầu lên, híp híp đôi mắt, ánh mắt lạnh nhạt nhìn hắn: “Anh nói lời này là có ý gì?”

“Có ý gì không phải em đã hiểu sao?” Lâm Vinh Gia mím môi môi mỏng, sắc mặt tái xanh nhìn cô chăm chăm, đương nhiên là thấy uất ức không ít: “Có lúc anh thật sự không hiểu, em lấy ở đâu ra sức quyến rũ lớn như vậy, quyến rũ từng người từng người đàn ông?”

Người đàn ông với giọng cay nghiệt bén nhọn, không còn nói năng phong độ.

Chu Mịch Phong ở bên cạnh khe cau mày, anh ta không nói gì, chỉ lẳng lặng thở dài, xem ra đây là tên đàn ông bị thương tích đầy mình vì tình yêu.

Cũng không hề sai! Người phụ nữ này có một loại ma lực khiến người đàn ông bên cạnh đưa mắt nhìn cô.

“Người xấu!” Trong khi mọi người đứng ở cạnh đó vẫn chưa có ai lên tiếng thì Bảo Bảo không nhịn được. Lúc hắn vừa nói xong, bé lập tức nhào tới, dùng đôi tay nhỏ bé giữ lấy bắp chân trước của hắn, rồi hung

hăng cấn một cái thật là khiếp người: “Tôi không cho phép ông nói mẹ tôi như vậy, người này chính là người xấu, mau đi đi, nếu không ba tôi về thì lập tức đánh ông tới tấp à xem!”

Không ai sẽ nghĩ tới Bảo Bảo sẽ có hành động quá khích như vậy, hàm răng của bé bén nhọn, cắn một cái làm Lâm Vinh Gia nhất thời rên lên một tiếng, gần như là theo bản năng, hấn liền đá Bảo Bảo một cái văng ra ngoài.

Mới bốn tuổi, con nít làm sao chịu đựng được một cú đá của người đàn ông trưởng thành? Lúc này, Bảo Bảo liền ngã xuống đường đá, đầu nhỏ nặng nề đập vào tảng đá.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, hoàn toàn không cho người khác cơ hội suy nghĩ.

Lúc Ngu Vô Song bắt đầu có phản ứng, thì Bảo Bảo đã nằm trên mặt đất mà ôm đầu, máu chảy không ngừng. . .

Cô nhất thời kinh sợ, không chút suy nghĩ liền đi tới ôm Bảo Bảo vào trong ngực, trên trán bé máu tươi chảy khá nhiều khiến hai mắt cô thấy đau nhói.

Ngu Vô Song kinh hoàng, luống cuống nhìn cảnh máu tươi đang chảy ra, trái tim cô gần như bị ngưng đập, hô hấp cũng muốn ngưng lại: “Bảo Bảo, con làm sao vậy? Đừng hù dọa mẹ, chúng ta đi bệnh viện, chúng ta lập tức đi bệnh viện.”

Đứa bé mới bốn tuổi, da thịt mềm mại, trong ngày thường đừng nói đến việc đập vào đầu, ngay cả nói một lời nói nặng thôi cô cũng không làm được thì làm sao có thể để chuyện này xảy ra như vậy.

Không chỉ Ngu Vô Song hoảng hốt, ngay cả hai người đàn ông như Lý Xương và Chu Mịch Phong cũng hoảng hốt như vậy, hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ.

Cuối cùng vẫn là Lý Xương phản ứng đầu tiên, anh ta vội vàng nhìn người bên cạnh nói: “Mau điện thoại cho Tống Ngạn, bảo anh ấy tới đây ngay, nói Bảo Bảo bị va đập ở đầu.”

Bảo Bảo mới bốn tuổi nhưng ở trong nhà này tuyệt đối có địa vị, mặc dù bé không phải là máu mủ ruột thịt của Hoắc Cổ Chi nhưng trên danh nghĩa lại là ba của bé, lại thêm bé là con của bạn chiến đấu, bọn họ từng ngày từng ngày nhìn bé lớn lên, phần tình cảm thì không cần nói cũng biết.

Bảo Bảo nhắm chặt hai mắt nằm ở trong ngực cô, Ngu Vô Song chỉ cảm thấy máu đỏ tươi càng ngày càng nhiều, kích thích hai mắt của cô gần tê dại đi.

Cô chột ngược mắt, nhìn chăm chú vào tên đầu sỏ gây nên chuyện, hai mắt đỏ ngầu, đáy mắt tràn đầy ánh nhìn căm hận: “Lâm Vinh Gia! Tốt nhất anh nên cầu nguyện Bảo Bảo nhà tôi không có việc gì, nếu không mối thù này tôi cũng muốn liều chết với anh một trận!”

Cô là người từng trải qua sống chết, biết quá rõ loại cảm giác đó rồi.

Còn Bảo Bảo mới bốn tuổi, bé mới bốn tuổi thì biết cái gì? Tại sao những người ở đây lại có lòng dạ ác độc như vậy? Điều cơ bản nhất của con người là lương tâm cũng bị mất đi?

Lâm Vinh Gia hoảng hốt, nhìn Bảo Bảo nằm trong ngực Ngu Vô Song hôn mê bất tỉnh, trên khuôn mặt anh tuần của anh ta tràn đầy nỗi khiếp sợ: “Anh không dùng bao nhiêu sức . . . Anh thật sự không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.”

Người đàn ông này ở trên thương trường nổi tiếng mạnh mẽ, quyết đoán sát phạt, nhưng nói cho cùng, hấn cũng chỉ là một người đàn ông to xác ba mươi tuổi mà thôi.

Đối với đối thủ cạnh tranh hấn có thể dùng những thủ đoạn cứng rắn, nhưng đối với đứa bé mới bốn tuổi, hành động vừa rồi chỉ là vô ý.

Đối mặt với ánh mắt thù hận lên án của Ngu Vô Song, hấn thật sự hoảng hốt, mặt trắng bệch, bắt đầu nghiêm túc giải thích: “Uyển Như, em phải tin anh, anh không phải cố ý.”

Hành động mới vừa rồi, đó chỉ là theo bản năng, người đang bị đánh động đau đớn ở chân, có hành động như vậy không phải bình thường sao?

Nhưng Ngu Vô Song không nghe anh ta giải thích cái gì, tay cô đầy máu tươi cũng đã khiến tâm trạng của cô cũng nhiễm thành màu đỏ, giọng cô trong trẻo lạnh lùng tỏ ra ý muốn đốt trời thiêu đất : “Lâm Vinh Gia, anh cút đi cho tôi! Anh cút đi, cả đời này tôi cũng không muốn nhìn thấy anh, nếu không tôi sẽ không nhìn được mà giết chết anh luôn đấy.”

Tuy đứa bé này không phải là con ruột của cô, nhưng đã sống ở bên nhau bốn năm, tình cảm đã sớm thân thiết nồng đậm, không phải ai cũng có thể hiểu được .

Cô luôn cho rằng cô sẽ luôn bảo vệ bé vô điều kiện, nhưng dù thế nào đi nữa cô cũng không nghĩ đến bé vì muốn bảo vệ cô mà bị thương.

Ngu Vô Song như vậy khiến Lâm Vinh Gia cảm thấy vừa xa lạ vừa sợ hãi, nhưng hẳn biết nếu lúc này hẳn không giải thích rõ ràng, cô thật sự sẽ oán hận hẳn cả đời.

Nhưng lời giải thích trong miệng còn chưa nói ra, hẳn liền bị một người bên cạnh đẩy ra, sau đó là một trận gió thổi qua.

“Đưa Bảo Bảo cho tôi.” Hoắc Cố Chi vẫn còn ở trên xe thì thấy trước cửa biệt thự xảy ra một màn này, không chút suy nghĩ liền mở cửa xe lao xuống, anh nhíu chặt đôi mày rậm. Từ trước đến giờ đây là lần đầu anh lộ ra một chút hoảng hốt: “Lão Lý, gọi điện thoại thông báo Tổng Ngạn! Sau đó, đi lấy túi cứu thương cho tôi, tôi sẽ băng bó vết thương cho Bảo Bảo trước!”

Hoắc Cố Chi là quân nhân trời sinh, nhiều năm sống cuộc sống quân nhân làm anh khi gặp chuyện gì cũng tỉnh táo suy nghĩ trước, nhưng hôm nay, thấy Bảo Bảo bị thương, anh có vẻ hốt hoảng và khẩn trương.

Đứa bé này là máu mủ ruột thịt của Sơ Dịch, anh và Sơ Dịch là đồng đội tốt nhiều năm, giúp anh ta (LD) chăm sóc đứa bé là chuyện không thể tránh khỏi.

Nhưng chuyện xảy ra bây giờ làm anh hoàn toàn lúng túng, anh không dám tưởng tượng, nếu Bảo Bảo xảy ra chuyện, anh còn mặt mũi nào mà đi bái tế người bạn già vào Thanh Minh hàng năm nữa.

Hoắc Cố Chi ôm Bảo Bảo bị thương vào trong, mà Ngu Vô Song ở lại, đối mặt với Lâm Vinh Gia đang muốn mở miệng giải thích, cô mặt lạnh, thẳng thắn khoát tay cắt đứt: “Lâm Vinh Gia, tôi xin anh, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, được không? Chúng ta căn bản là người của hai thế giới, sự xuất hiện của anh chỉ tăng thêm phiền não mà thôi. Anh tốt nhất nên cảm thấy may mắn khi con tôi không có việc gì, nếu không thì tôi sẽ cho anh biết hậu quả.”

Chưa từng người phụ nữ nào dám dùng giọng này để nói chuyện với hẳn, nhưng lần này Lâm Vinh Gia hoàn toàn không tức giận, biết mình vừa làm sai, hẳn mím môi mỏng, trên khuôn mặt anh tuần mà sương lạnh lộ ra ý hối tiếc: “Uyển Như, thật xin lỗi! Anh thật sự không cố ý, đó chỉ là một đứa bé, sao anh có thể nảy sinh ác ý với nó?”

Từ nhỏ, hẳn nhận được nền giáo dục tốt nhất, ở trên thương trường, hẳn có thể dùng thủ đoạn ác liệt để đối phó kẻ địch, nhưng đối với đứa bé thì dứt khoát không được.

Nhưng Ngu Vô Song lúc này căn bản không nghe cái gì hết, trong lòng cô sôi ruột, trên mặt đương nhiên không lộ ra sắc mặt tốt: “Không có ác ý mà làm con tôi bị thương đến đầu chảy máu, nếu anh có ác ý thật, có phải sẽ giết tôi luôn không?”

Đối với “người bạn cũ” này, cô không muốn nhìn thấy hẳn dù chỉ một lần, nếu người đàn ông này không nhiều lần tới quấy rầy cô, cô căn bản không muốn có bất cứ quan hệ nào với hẳn.

Ba chữ con tôi () được cô lặp đi lặp lại nhiều lần, cho dù Lâm Vinh Gia đã điều tra rõ ràng, nhưng cũng không khỏi hoài nghi, hẳn thật lòng quan tâm người phụ nữ này, nên mới phải quan tâm tỉ mỉ như vậy.

“Con trai của em? Giản Uyển Như, đừng nói đùa nữa được không? Em vừa mới lớn, đứa nhỏ đó đã bốn năm tuổi, nói như vậy, nó là con của em và Mạnh Thiếu Văn?”

Cô rời đi mới năm năm, đảo mắt liền có đứa bé bốn năm tuổi, ai biết nó có phải là con riêng của Hoắc Cố Chi hay không? Chỉ có người phụ nữ ngu ngốc này mới biết.

Càng nghĩ Lâm Vinh Gia càng cảm thấy có khả năng, đáy mắt hắn thoáng qua tia tối tăm, bật thốt lên: “Uyển Như, có lẽ em đã bị Hoắc Cố Chi lừa, em nhìn hắn quan tâm đứa bé kia như vậy, nói không chừng nó là con riêng của hắn!”

Anh năm nay đã 38 rồi, có một đứa con riêng cũng không quá đáng.

“Đàn ông khôn nạn!” Ngu Vô Song nghe vậy, tức giận mà mắng thẳng: “Lâm Vinh Gia, anh có thể cút được rồi! Chuyện của tôi không cần anh lo, Bảo Bảo là của ai thì tôi biết rõ hơn anh.”

Cô cực kỳ hận những người tự mình là đúng, cô và Hoắc Cố Chi là người một nhà, cô biết rõ tính tình người đàn ông kia nhất, căn bản không bị hai câu ba lời của người khác chia rẽ.

Bất kỳ người đàn ông nào bị chửi cút cũng không có sắc mặt tốt, Lâm Vinh Gia cũng không ngoại lệ. Lòng mày hắn nhíu chặt, sắc mặt vừa phức tạp vừa âm trầm nhìn Ngu Vô Song chằm chằm, trong mắt thoáng qua tia có ngàn vạn lời muốn nói.

Nhưng Ngu Vô Song không đem sự tức giận của hắn đổ vào mắt, cô âm thầm trừng mắt, một tia nhẩn nại cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất: “Lâm Vinh Gia, anh có thể cút, sau này đừng xuất hiện trước mặt của tôi, nếu không tôi sợ mình sẽ nhịn không được mà muốn mắng anh hai câu.”

Sau khi dứt lời sau, cô liền xoay người đi lên cầu thang, nhưng bị Lâm Vinh Gia nhanh tay ngăn lại, hắn bước nhanh về phía trước rồi dùng một tay nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, trên chân mày khóe mắt đều là sự lạnh lùng: “Người nào cũng có ranh giới nhẩn nại cuối cùng, em đừng được một tác lại muốn tiến lên một thước.”

Nghiêng thân thể, Ngu Vô Song đứng trên bậc thang hai bậc, trên cao nhìn xuống hắn, đôi mắt trong sáng tràn đầy sự chế cười sắc bén: “Lâm Vinh Gia, giống nhau thôi, lời này tôi cũng muốn nói với anh. Người nào cũng có ranh giới nhẩn nại cuối cùng, vậy sao anh cứ dây dưa mãi, không chịu buông tha tôi? Anh làm vậy làm tôi rất chán ghét, hơn nữa con tôi bị thương nặng như vậy, giữa chúng ta chỉ có ân oán, không có chút tình cảm nào!”

Lời nói lạnh lùng tuyệt tình như vậy, cô nói một lần hai lần thì hắn có thể dễ dàng tha thứ, nhưng nếu là nhiều lần, thật làm người ta rất đả kích.

Lâm Vinh Gia vốn không phải là người đàn ông vì yêu mà sống chết dây dưa, chẳng qua khi gặp cô thì mình mất kiểm soát một chút.

Lúc hắn đang tức giận bực bực, Ngu Vô Song đã đẩy tay hắn ra, sau đó không quay đầu lại mà bước nhanh lên lầu.

Trên tay cô còn dính máu tươi của Bảo Bảo, đựng tới khi áo hắn nhuộm đỏ, nhưng Lâm Vinh Gia dường như không có cảm giác.

Hắn ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chăm chú vào bóng lưng rời đi của cô, đáy mắt thoáng qua tia tĩnh mịch quỷ dị.

Tầm lưng người phụ nữ nhỏ yếu và xinh đẹp, nhưng lúc này lại làm cho trái tim Lâm Vinh Gia băng giá, lần đầu tiên hắn biết mình và cô rất khác nhau.

Cô chán ghét hắn, bài xích hắn, không phải người phụ nữ bình thường thích đùa, lấy đó làm tán tỉnh.

Nghĩ như vậy làm lòng hắn đột nhiên trống rỗng, có một loại mong muốn dội nước lên đầu để tỉnh táo. . .

74. Chương 73

Lý Xương nói vô cùng đúng trọng tâm, chỉ đứng ở góc độ người quan sát mà nhận xét vấn đề, cũng không có ý thiên vị Hoắc Cố Chi.

Cô nàng kia năm nay chẳng qua cũng mới hai mươi tám tuổi, cô ấy còn chưa kết hôn sinh con, cũng chưa hưởng thụ hạnh phúc hôn nhân, đã mất đi lòng tin trong tình yêu, chuyện này đúng là vừa đáng buồn vừa đáng thương.

Là đàn ông, anh ta hoàn toàn ủng hộ cách làm của Hoắc Cố Chi, nếu yêu, thì ngại gì khó khăn, bọn họ cũng đã chung sống năm năm rồi, càng ngày càng trở nên quen thuộc lẫn nhau, cái cần thiết bây giờ cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hà Cửu có thể oán trách Ngu Vô Song lòng dạ độc ác trước mặt Hoắc Cố Chi, nhưng trong chuyện này lại nghiêng về phía cô, nghe Lý Xương nói, anh ta không khỏi gật đầu, bộ mặt đồng tình: “Đúng vậy, đúng vậy, lão Lý nói chuẩn. Bọn hồng бет chúng ta sao có thể hiểu được suy nghĩ của con gái nhà người ta chứ? Anh thử nghĩ xem, Ngu tiểu thư mới bao nhiêu tuổi? Cô ấy chính là thiên kim tiểu thư nhà danh giá, tính khí kiêu căng một chút cũng là điều bình thường.”

Những cô tiểu thư kiêu căng, thói nát hơn nữa anh ta cũng thấy qua rồi, nếu so sánh Ngu tiểu thư với mấy cô đó, rõ ràng là cá nhỏ so với cá mập, hoàn toàn không thể so sánh được.

“Các cậu đều ủng hộ cô ấy?” Nói tới Ngu Vô Song vừa mới đi khỏi, Tống Ngạn vốn đang tức giận, lại bị hai người kia nói, cơn tức của anh ta cũng không phát ra được nữa.

Mặt đen lại, vô cùng nghi ngờ nhìn chằm chằm Hà Cửu: “A Cửu, không phải lúc trước cậu còn nói cô ấy quá đáng sao? Sao hôm nay lại bắt đầu thay đổi hả? Tôi mặc kệ cô ấy có tốt hay không, tôi chỉ tin vào mắt mình, cô ấy đối với Cố Chi chính là tam tâm lưỡng ý, đối với bảo bảo lại càng vô tâm. Bảo bảo chính là máu mủ của Sơ Dịch, tôi không muốn thằng bé có bất cứ vấn đề gì.”

Trước khi mở bệnh viện thì Tống Ngạn là quân y xuất sắc nhất trong quân doanh, được lãnh đạo cấp cao nhìn trúng, nhưng đời này anh ta cảm thấy khó khăn nhất chính là lúc phải đối mặt với những nhiệm vụ hãm hại mạng người tới không còn cách nào cứu vãn.

Những người kia đều là anh em tốt cùng anh ta nâng cốc nói cười, có khi tối hôm trước bọn họ còn cùng nhau uống rượu tâm sự, nhưng hôm sau đã đầu thân hai nơi, đây chính là một nơi tàn khóc, không được phép có bất kỳ sai lầm nào.

Lần giải phẫu cuối cùng của Chân Sơ Dịch do chính anh ta phụ trách, chẳng qua lúc đó lại ở trong rừng núi rậm rạp, hoàn toàn không kịp chờ trực thăng tới cứu viện. Hoàn cảnh ở đó cực kém, anh ta biết rõ phẫu thuật có khả năng thất bại rất lớn, nhưng chẳng còn biện pháp nào anh ta đành phải đánh cược một lần, cuối cùng anh ta thua, tro mắt nhìn người anh em thân thiết chết trước mặt mình.

Nhớ lại chuyện cũ năm xưa, trong lòng Tống Ngạn khó chịu, đôi mắt đen nhánh không khỏi đỏ lên ướt át: “Cậu ấy còn nhỏ hơn mấy tuổi so với Cố Chi, vừa mới cưới vợ, trong nhà còn có cha mẹ phải nuôi, nhưng viên đạn chính là không có mắt, sẽ không vì cậu ấy còn nhiều vướng bận mà không bắn về phía cậu ấy.”

Cái tên Chân Sơ Dịch này đối với mấy người đàn ông đứng ở đây chính là một sức mạnh anh hùng, sở dĩ cậu ấy trúng mấy phát đạn, chính là vì muốn che chắn cho đồng đội, nếu không thì cậu ấy cũng không bị thương nặng như thế.

Hoắc Cố Chi vẫn im lặng này giờ chợt ngược mắt, mắt phượng hẹp dài chứa ánh lạnh sâu kín, đối mặt với Tống Ngạn đang buồn bã vì nhớ lại chuyện cũ, anh khàn giọng nói nhỏ: “Sơ Dịch hy sinh, là mất mát trong lòng mỗi chúng ta, không phải chỉ một mình anh thấy khó chịu, ai ai cũng đều đau lòng. Anh đừng thấy bảo bảo còn nhỏ mà nghĩ nó chưa hiểu chuyện, thằng bé biết rõ tôi không phải cha đẻ của nó, nhưng nó lại rất ngoan, không hề hỏi tôi rằng cha mẹ nó đã đi đâu.”

Xã hội hiện nay trẻ con thường trưởng thành sớm, bọn chúng có thể hiểu rõ thế giới bên ngoài thông qua TV, phim ảnh, Internet các loại, bảo bảo nhà anh tuy mới chỉ bốn tuổi, nhưng lại vô cùng rõ ràng về thân thể của mình.

Bảo bảo chính là bảo bối trong lòng mọi người, bởi vì thân thể bi thảm của bé, tất cả mọi người đều rất yêu thương bé, duy chỉ có Hoắc Cố Chi là quản giáo nghiêm khắc đối với bé, giáo dục theo kiểu nói một là một.

Nhưng mà bọn họ đã quên mất một vấn đề, chính là một đứa trẻ thông minh như thế, chẳng lẽ bình thường lại không nhận ra rằng mình có điểm không giống sao?

Tống Ngạn nghe vậy, thân thể cường tráng chợt cứng đờ, anh ta mím môi mỏng, không lên tiếng, nhưng trong lòng cũng không thể không thừa nhận anh nói hoàn toàn đúng.

Bởi vì lương tâm ấy nấy, anh ta luôn xem bảo bảo là con ruột, vô cùng cưng chiều, nhưng anh ta cũng biết, cho dù có yêu thương tới mức nào thì cũng không thể bù lại được tình thương của cha mẹ ruột.

Đối diện với người đàn ông đã có giao tình huynh đệ với anh vài chục năm nay, mấy lời quá khích lúc này của anh ta chẳng qua là do bất bình thay anh, Hoắc Cố Chi hơi khó xử, anh khẽ mím môi mỏng, giọng nói lạnh nhạt: “Tống Ngạn, bảo bảo không yếu ớt như anh tưởng đâu, vì sao thằng bé luôn thương yêu Vô Song, tôi nghĩ anh cũng biết. Từ lúc nó bắt đầu biết nhận thức, cũng chỉ có một người mẹ là Vô Song, Dương Lam đúng là mẹ ruột nó, nhưng cô ta vì phú quý trước mắt mà bỏ rơi bảo bảo, hôm nay nó bảo vệ Vô Song, chính là hành động bản năng mà thôi.”

Một câu hành động bản năng kia khiến ấy người đàn ông ở đây đều có suy nghĩ trong lòng, nhất là Lý Xương, anh ta cũng là một người cha, trong nhà có hai cô con gái, trái tim đều làm bằng thịt, nếu không phải Ngu tiểu thư thật lòng yêu thương bảo bảo thì đứa trẻ thông minh như bảo bảo cũng sẽ không thân thiết với cô ấy như vậy.

“Vậy cậu nói tôi nghe xem vì sao lần này bảo bảo lại bị thương nặng như vậy?” Thật ra thì Tống Ngạn cũng biết là Ngu Vô Song rất tốt với bảo bảo, nếu không thì anh ta cũng không để cho bảo bảo lớn lên bên cạnh cô, chẳng qua vẫn không bỏ được sĩ diện, hơn nữa bảo bảo thật sự là miếng thịt trong lòng anh ta, năm đó nếu Hoắc Cố Chi không son sắt thề nguyện đảm bảo trước mặt anh ta thì anh ta cũng không để cho anh dẫn bé con đi Pháp.

“Tôi mặc kệ chuyện tình cảm của cậu và cô ấy, chúng ta có một chuyện nói một chuyện, chuyện cậu sốt ruột vì cô ấy bọn tôi cũng không quản được. Nhưng duy chỉ có bảo bảo, hai người phải đảm bảo cho thằng bé bình an vô sự, nếu không nhất định tôi sẽ đòi thằng bé về để chăm sóc!”

Dã tâm của Ngu Vô Song lớn như vậy lại nhiều kẻ thù, để bảo bảo theo hai người họ cũng không phải là lựa chọn tốt, bây giờ anh ta đã xuất ngũ, không còn liên quan tới mấy chuyện máu tanh hắc ám kia nữa, có thể mang đến cho bảo bảo một cuộc sống an nhàn.

Hoắc Cố Chi nghe vậy, mày kiếm càng nhíu chặt, ánh mắt lóe lên nhìn lướt qua bảo bảo bé bỏng nằm trên giường, anh cố ý nhỏ giọng: “Có chuyện gì chúng ta nên tới phòng làm việc nói thì hơn, bảo bảo còn phải nghỉ ngơi.”

Tống Ngạn nghe thấy thế cũng chau mày lại gật đầu đồng ý, đầu tiên là dặn dò học trò của mình phải chăm sóc bảo bảo thật tốt, sau đó mới theo Hoắc Cố Chi đi ra ngoài.

.....

“Cố Chi, chúng ta đã làm anh em với nhau nhiều năm rồi, cũng không có gì phải khách sáo. Tôi cảm thấy bảo bảo không nên ở cùng với hai người!”

Theo Hoắc Cố Chi vào phòng làm việc, Tống Ngạn thẳng thắn nói ra vấn đề đã đè nén trong lòng mình mấy tháng nay: “Đúng là vị kia nhà cậu rất tốt với bảo bảo, điểm này tôi sẽ không phủ nhận. Nhưng mà cô ấy không thích hợp để chăm sóc bảo bảo, cô ấy có dã tâm lớn, lại có nhiều chuyện phải làm, bất cứ chuyện gì cũng đều nguy hiểm, tôi không dám nghĩ tới nếu như bảo bảo bị liên lụy thì sẽ ra sao!”

Thật ra thì chuyện này anh cũng đã suy nghĩ rất lâu rồi, từ lúc bọn họ quyết định về nước thì anh đã bắt đầu lo lắng, bảo bảo mới bốn tuổi, không hề có kinh nghiệm chống đỡ với mấy chuyện gió tanh mưa máu kia.

Hai chị em nhà họ Giản tranh giành nhau, hà cớ gì lại liên lụy tới người khác? Cái cô Giản Uyển Linh kia ngay cả chị ruột mình cũng có thể bày mưu sát hại, ai mà biết được cô ta có định xuống tay với bảo bảo bé bỏng hay không?

Hoắc Cố Chi ngồi trên ghế dựa hơi sững sốt một chút, mắt phượng hẹp dài của anh hơi lóe lên tia u ám, ngón tay cong lại, nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, sau chốc lát suy nghĩ cặn kẽ, lạnh nhạt nói: “Anh suy nghĩ hơi nhiều rồi, không ai dám tổn thương bảo bảo, có tôi ở đây, sẽ không để bảo bảo phải chịu bất kỳ thương

tổn gì! Hơn nữa bảo bảo cũng đã bốn tuổi rồi, bắt đầu có chính kiến của bản thân, vào lúc này mà anh dẫn thằng bé đi thì cũng không tốt đối với nó.”

Tống Ngạn có thể không thêm quan tâm chuyện của anh và Ngu Vô Song, nhưng đối với chuyện của bảo bảo thì vẫn rất kiên định: “Tôi thà rằng lúc này không tốt, cũng không muốn thằng bé bị thương nữa, cậu có thể để Ngu Vô Song tùy ý làm gì thì làm, nhưng tôi thì không được, bảo bảo cũng không được. Nó mới bốn tuổi, cuộc sống chỉ vừa mới bắt đầu, sao tôi có thể nhìn nó nhảy vào hồ lửa được?”

Có đôi khi quá mức quan tâm nên mới vô cùng khẩn trương, mặc kệ là đạo đức, lương tâm hay là áy náy, anh ta đều phải đảm bảo cho bảo bảo lớn lên một cách khỏe mạnh.

Thấy anh ta kiên định như vậy, trên mặt Hoắc Cố Chi là sự bất đắc dĩ rõ ràng, anh đứng dậy kéo cái ghế đối diện ra rồi làm một tư thế mời, lắc đầu cười khổ: “Tổng đại ca! Chúng ta không thể ngồi xuống bàn bạc kỹ lưỡng sao? Anh cần gì phải khẳng khẳng một mực cho rằng tôi và Vô Song sẽ không chăm sóc tốt cho bảo bảo chứ?”

Tống Ngạn lớn hơn Hoắc Cố Chi năm, sáu tuổi, nhập ngũ sớm hơn anh, bọn họ đều là dốc sức bước từng bước một mà thăng tiến, không cần nói cũng biết là tin tưởng nhau tới mức nào.

Chiến hữu nhiều năm không phải là không có, nhưng không ai có tình cảm tốt như anh với anh ta, thật ra thì anh ta còn khâm phục thái độ làm người quang minh lỗi lạc, công tư phân minh của anh.

Xã hội hiện giờ kẻ cạnh bà thì quá nhiều, dựa vào bộ quân phục mà lừa gạt tình cảm phụ nữ thì có cả đống, nhưng duy chỉ có người anh em tốt này của anh ta, lúc còn trẻ cũng không thêm dùng đến phương thức này, ngay cả đối tượng ưu tú mà lãnh đạo giới thiệu cho cậu ấy cũng không thấy hứng thú.

Xem đi xem lại, đây chính là người đàn ông hiếm có khó tìm, nhưng chỉ có chuyện tình cảm thì cậu ấy lại không xác định nổi phương hướng, tự nhiên lại đi có tâm tư chấp nhất đối với một người phụ nữ nhiều năm như vậy.

Nghĩ tới đây, Tống Ngạn thật là vô cùng đau đớn, anh ta ngồi xuống, trầm giọng nói: “Không phải anh cố chấp, kẻ cố chấp chính là cậu! Cố Chi, cậu xem xem năm nay mình bao nhiêu tuổi rồi, vì sao vẫn làm việc một cách tùy ý như vậy, sớm biết như bây giờ, cậu không nên đồng ý lúc cô ấy muốn về nước, nếu như bây giờ hai người vẫn còn ở Pháp thì cũng không xảy ra nhiều chuyện tới như vậy!”

Hoắc Cố Chi cúi đầu móc từ trong bao ra một điều thuốc lá đưa cho anh ta, sau khi Tống Ngạn nhận lấy, anh lại tự mình mời lửa cho anh ta, sau đó cũng châm ỳnh một điều.

Trừ phi là lúc xã giao cần thiết, bằng không anh sẽ tuyệt đối không hút thuốc lá, thế mà hôm nay anh lại hút đến lợi hại, hết điều này đến điều khác, hút khoảng bốn, năm điều, anh mới khàn giọng nói một cách chấp nhận: “Thật ra thì có một số việc tôi không thể thao túng được, anh cũng biết năm đó cô ấy đã phải khổ sở như thế nào. Cho dù là lúc cô ấy còn là Giản Uyển Như hay là Ngu Vô Song, cô ấy vẫn có tính cách kiêu ngạo của thiên kim tiểu thư, bị hãm hại như vậy, cô ấy mà không có suy nghĩ báo thù thì đã không phải là cô ấy rồi!”

Năm đó cô ấy không có cơ hội, chỉ có thể ở bên anh cố gắng trau dồi bản thân.

Năm năm này, anh nhìn cô lột xác từng chút một, từ một đại tiểu thư kiêu căng trở thành đóa hoa xã giao hoàn mỹ, cô ấy đang dùng vẻ đẹp của mình để hấp dẫn mọi cặp mắt chung quanh.

Một Ngu Vô Song như vậy anh không yêu sao được? Hoắc Cố Chi biết hành động của mình là điên cuồng, ngay từ lần đầu tiên gặp cô đã bắt đầu điên cuồng, lúc đó còn trẻ đã dùng tới thủ đoạn vô cùng tiện lợi, bây giờ mới thực sự phát hiện được cái gì là yêu.

Anh mím môi mỏng, tựa vào trước bàn đọc sách, xoa mi tâm mệt mỏi, giọng nói thanh đạm như nước: “Tôi cũng hết cách rồi, chỉ có thể để mặc cho cô ấy làm chuyện mình thích. Tôi biết cô ấy có khi cũng phải đến mười ba năm rồi, lúc còn trẻ cô ấy chính là đại tiểu thư tôi với không nổi, hiện giờ cô ấy lại đang ở dưới mí mắt tôi, hàng đêm bọn tôi có thể ôm nhau ngủ. Thật sự là, Tổng đại ca, như vậy tôi đã thấy hài lòng rồi.”

Một câu không với cao ngạo đã thể hiện tất cả sự chua xót trong lòng anh. Tống Ngạn nghe vậy, ngẩn người ra, hoàn toàn không nói được gì.

Anh ta chợt nghĩ tới mười mấy năm trước cuộc sống không được giàu có như bây giờ, ở trong doanh trại mà muốn ra ngoài là vô cùng khó khăn, lúc đó chắc là mới quen Ngu Vô Song, cho nên đã tốn không ít công sức nói dối để được ra ngoài, chuyện này lúc ấy đúng là vô cùng kỳ lạ, ai cũng bảo là cậu ấy ra bên ngoài tìm người yêu, cho nên mới không thể chờ được mà trốn ra ngoài hẹn hò.

Lúc đó đám anh em bọn họ cũng không ít lần lòi chuyện này ra trước ghẹo cậu ấy, không ai biết rằng người mà cậu ấy nhìn trúng lại nhỏ hơn cậu ấy những mười tuổi, càng không ngờ rằng cô gái ấy lại chính là đại tiểu thư nhà họ Giản, cách đây chục năm, có thể mặc một bộ quần áo của Giản thị là đã đủ để khẳng định thân phận rồi.

Một tập đoàn xa xỉ phẩm như vậy, căn bản là mấy anh lính nghèo như bọn họ không thể sánh được, lúc đó mặc dù Hoắc Cố Chi là một quân nhân vô cùng xuất sắc, nhưng nếu đem so sánh với Giản thị thì đúng là hoàn toàn không đáng để nhắc tới.

Kể kiểu ngạo như Hoắc Cố Chi cũng có lúc tự ti, chỉ là hiện tại anh không hề che giấu chuyện này mà lại giải bày ra với Tống Ngạn khiến cho anh ta cảm thấy vướng mắc trong lòng, rốt cuộc là phải thâm tình đến thế nào mới có thể khiến cậu ấy vứt bỏ tự ái chỉ để ở bên cạnh cô ấy?

Nghĩ tới những chuyện cũ năm đó, sắc mặt Tống Ngạn càng tỏ ra bất đắc dĩ, anh ta ngược mắt, ánh mắt tĩnh mịch nhìn người đàn ông đang tựa vào bàn sách, vặn chặt lông mày: “Cố Chi.... Cậu.... cái cậu này sao phải thế? Thiên hạ thiếu gì hoa thơm cỏ lạ, Ngu Vô Song đó đáng để cho cậu phải khổ sở như vậy sao? Bên cạnh cậu cũng đâu có thiếu phụ nữ xinh đẹp, chỉ cần cậu đồng ý, bọn họ ai mà chẳng vui mừng?”

Cần gì phải cưỡng cầu một người phụ nữ không thuộc về mình? Ngu Vô Song kia đúng là rất xinh đẹp, nhưng lòng cô ấy lại không có cậu, cô ấy còn có chuyện lớn hơn phải làm, có lẽ trong lòng cậu thì cô ấy luôn đứng thứ nhất, nhưng cô ấy về Trung Quốc, cậu chắc là đứng ở vị trí cuối cùng luôn rồi!

Đây đều là vấn đề thực tế, chỉ là cuối cùng Tống Ngạn cũng không nói ra, anh ta có thể thấy được tâm tình của anh đang xuống thấp, lời nói tàn khốc như vậy cũng không cần phải đâm vào anh làm gì.

“Nhưng mà tôi không thích!” Hoắc Cố Chi không thêm suy nghĩ đã mím môi lạnh lùng nói, khuôn mặt anh tuần lẳng dịu dàng, nếp nhăn rất nhỏ nơi khóe mắt càng làm anh có thêm mùi vị đàn ông “Bảo bảo chính là cầu nối tình yêu giữa tôi và cô ấy, tôi không muốn chỉ vì sai lầm nhỏ này mà đánh mất tầng quan hệ đó.”

Hơi ngừng một chút, cuối cùng anh chuyển tầm mắt lên người Tống Ngạn, giọng khàn cầu: “Tống đại ca, tôi biết rõ lần này là do chúng tôi sơ suất, tôi cam đoan với anh, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai, bảo bảo cũng bốn tuổi rồi, từ nhỏ chúng tôi đã nuôi nó như máu mủ ruột thịt, lúc này anh mang thằng bé đi thì không khác gì moi tim móc ruột của Vô Song.”

Trong mắt Tống Ngạn thì người đàn ông này cho dù còn đang làm lính hay đã ra thương trường đều là ưu tú nhất, phẩm hạnh làm người của cậu ấy cực kỳ tốt, cho nên lúc thành lập Nam Diệu, Lịch Cảnh Thần mới thể thể yên tâm bỏ vốn.

Đều nói bác sĩ chính là nghề cứu người lúc đau ốm, nhưng chỉ có chính anh ta mới biết, trên tay anh ta dính bao nhiêu máu tươi, người anh em này của anh ta lại càng đeo trên lưng không biết bao nhiêu mạng.

Có lẽ thật sự là nhân quả báo ứng, lúc còn trẻ cậu ấy làm một cỗ máy giết người coi trời bằng vung, bây giờ chịu báo ứng, khiến cho đường tình của cậu ấy long đong lận đận tới như vậy.

Cuối cùng, Tống Ngạn cười khổ đứng dậy vỗ vai anh, giọng nói trầm thấp lộ ra một tia lạnh lùng: “Thôi, Cố Chi, anh già rồi, chuyện của cậu anh không quản được. Chính cậu tự mình làm đi! Về phần bảo bảo, anh hi vọng đây là lần cuối cùng, cô ấy muốn báo thù cũng được, nhưng không thể nguy hiểm tới bảo bảo, nếu không thì anh cũng không ngồi yên đâu.”

Nói xong, anh ta cũng không thêm lưu tình mà quay người dời đi, hiển nhiên là vô cùng thất vọng đối với anh.

Sau khi Tống Ngạn rời đi thì phòng làm việc lại yên tĩnh trở lại, Hoắc Cố Chi xoa mi tâm đang đau nhức.

Náo loạn như vậy, đã ba bốn giờ chiều rồi, vốn định về ăn một bữa cơm thật ngon với bọn họ, không ngờ rằng lại xảy ra chuyện như vậy?

Một mình anh ngồi trong phòng yên lặng hồi lâu, thời tiết vốn đang nắng gắt như lửa lại bắt đầu chuyển sang âm u đổ mưa, từng giọt mưa nhỏ tí tách hắt vào cửa sổ phát ra tiếng vang dòn giã.

Trận mưa nhỏ đầu xuân càng khiến cho Hoắc Cố Chi phiền lòng, anh phải tốn rất lâu mới có thể bình ổn lại cảm xúc, nhưng mà vừa mới ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng Violin ưu thương truyền xuống từ trên lầu.

Làn điệu dân gian hòa vào tiếng mưa vang dội trong từng góc ngách của căn biệt thự, từ lễ tang tình yêu đến đau buồn khi yêu sau đó là khúc mộng ảo Cuối cùng là một khúc nhạc không biết tên, anh không nghe ra được là bài gì.

Chỉ là những bài hát này lúc thì uyển chuyển lúc thì du dương, có khi lại đau đớn, sự đau buồn không biết từ đâu mà đánh vào lòng người, khiến cho đáy lòng bị thương.

Hoắc Cố Chi đi theo bài hát mà không biết từ lúc nào đã tới tầng bốn, tầng bốn có một phòng tập múa, là do hai gian phòng hợp lại mà thành.

Anh vẫn giữ vẻ mặt như thế đẩy cửa chính sơn gỗ ra, đập vào mắt là bóng dáng rực rỡ của người con gái đang múa.

Căn phòng gần một trăm mét, bốn bề đều là gương, chiếu vào khiến người ta hoa mắt, trên sàn nhà trống chỉ có duy nhất bóng dáng của cô đang xoay tròn.

Cô để mặt mộc, hai gò má trắng nõn không hề thoa phấn, cánh tay tuyết trắng khẽ chuyển động, vòng eo mềm như liễu, làn váy đỏ rực chói mắt.

Một Ngu Vô Song như vậy khiến cho Hoắc Cố Chi cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, quen thuộc bởi vì lúc anh mới đưa cô tới Pháp, đêm nào cô không ngủ được thì sẽ khiêu vũ, xa lạ bởi vì đã qua nhiều năm rồi cô không còn như vậy nữa.

Đang lúc anh còn sững sờ hoài niệm, bài hát đột nhiên ngừng lại, cô cúi mặt, đầu ngón tay trắng nõn cong lên ưu nhã, làn váy đỏ tươi dưới chân xòe ra như một đóa hoa Mi Đỗ.

Tóc đen, da trắng, váy đỏ, ba loại màu sắc bất đồng lại tụ hội chung một chỗ kích thích ánh nhìn, cô chỉ lẳng lặng rũ mắt, đem mọi thứ ngăn cách ở bên ngoài, giống như không còn gì có ý nghĩ với cô nữa.

Đối mặt với Ngu Vô Song như vậy, trong lòng Hoắc Cố Chi trầm xuống, có một loại cảm giác khó hiểu lại cực kỳ mãnh liệt khiến anh hít thở không thông.

Vừa đúng lúc này, sự yên lặng bên trong phòng lại được thay thế bằng một bản nhạc nhẹ nhàng, động tác êm ái, chậm rãi của cô bắt đầu thay đổi dần.....

Tay cô chỉ mảnh khảnh, vòng eo vô cùng mềm dẻo, bước chân linh động mà ưu nhã, giống như mây trôi nước chảy, không biết có bao nhiêu tuyệt diệu vô song.

Ngay sau đó, khuôn mặt vốn ủ rũ của cô ngẩng lên, đáy mắt đen nhánh tựa mực, lại như chất chứa một tia giá lạnh.

Hoắc Cố Chi thấy vậy, chợt cảm thấy trái tim xuất hiện một luồng băng giá, tảng đá anh đã che chở lâu như vậy rồi mà vẫn còn lạnh lẽo, ngay cả một chút ý tan chảy cũng không hề có.

.....

Tiết tấu bản nhạc nhanh dần, bóng dáng xoay tròn của cô cũng càng lúc càng nhanh, đôi chân trắng nõn lướt trên sàn gỗ bóng loáng, theo từng chuyển động của cô tạo nên một đóa hoa kiêu diễm, rực rỡ.

Nhưng tới những nốt nhạc sau cùng, chân cô bị trượt, cả người té nhào xuống sàn gỗ lạnh như băng, thân hình kia nằm đó giống như không hề có sức sống.

Tiếng động lớn khiến cho Hoắc Cố Chi hoàn toàn tỉnh táo, giống như theo bản năng, anh vội vàng chạy tới trước, vội vàng đỡ Ngu Vô Song đang ngã dưới sàn nhà lên.

“Có đau không? Ngã nặng như vậy, chắc là bị thương rồi hả?”

Người đàn ông nhỏ giọng trầm thấp, nhưng lại chứa đựng sự quan tâm sâu sắc.

Trong lúc hờ hững, Ngu Vô Song hơi ngẩng đầu, lại bắt gặp mắt phượng u ám của anh, băng tuyết trong mắt cô dần tan rã, híp mắt phượng, ngửa đầu nhẹ giọng: “Sao anh lại tới đây?”

Giọng nói không mặn không nhạt khiến cho đáy lòng Hoắc Cố Chi càng thêm phiền muộn, bàn tay đang ôm lấy bờ eo mảnh khảnh của cô lặng lẽ nắm chặt. Người phụ nữ từ trước tới giờ đều rất coi trọng cái đẹp, mặc dù đang là mùa hè nóng bức nhưng cô ấy vẫn kiên trì mặc đồ bó, cho nên vòng eo yêu kiều non nớt này càng khiến cho người khác kinh ngạc.

“Anh không tới, em định cứ múa như thế này sao?” Hoắc Cố Chi có chút tức giận, anh không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm cô, giọng nói từ tính lộ ra một chút lạnh lùng: “Ngu Vô Song, không ai trách em cả, bọn họ đều là những người anh em tốt cùng vào sinh ra tử với anh, nghĩ cho anh cũng là lẽ thường. Về phần chuyện của bảo bảo, bọn anh không hề trách em!”

Cả người cô lạnh lẽo, nhưng ánh mắt so với thân thể còn lạnh hơn gấp bội, đối mặt với lời giải thích của người đàn ông bên cạnh, cô vẫn giữ nguyên nét mặt như cũ, không hề lên tiếng.

Nhưng nhìn kỹ thì Hoắc Cố Chi lại phát hiện ra mắt cô đỏ ngầu, còn có cảm giác buồn thương không giải thích được đọng lại trên lông mày.

Trong lòng anh tắc nghẹn, con người đỏ ngầu nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Ngu Vô Song, em đúng là không cần mạng nữa rồi, chân bị thương như thế nào chính em rõ nhất, trong lúc này em còn có thể vì tâm trạng mà khiêu vũ thì có phải em không cần đôi chân nữa hay không?”

75. Chương 74

Từ nhỏ cô đã học nghệ thuật, cho dù là vũ đạo, ca hát, hay nhạc cụ đều dễ như trở bàn tay, nhưng mà lúc cô vừa tới Pháp được hai năm, do tinh thần hoảng hốt, lúc lái xe trên đường bị tai nạn giao thông dẫn tới hai chân bị thương.

Mặc dù không đến nỗi phải cắt bỏ, nhưng bác sĩ đã cảnh báo cô cả đời này không thể vận động mạnh, cho dù có là đi giày cao gót mà đứng không vững thì cũng vô cùng nguy hiểm.

Nhưng mà người phụ nữ này luôn muốn xinh đẹp, không cho cô ấy đi giày cao gót chính là muốn mạng của cô ấy, anh có phản đối thì cũng chẳng thu được gì? Cô ấy cần bản sẽ không nghe.

“Vậy sao?” Ngu Vô Song ngược đầu, mái tóc đen dài xoa sau lưng, đuôi tóc thả xuống tận sàn nhà, tạo thành một vẻ đẹp diễm lệ.

Trên khuôn mặt trắng trong thuần khiết của cô chỉ điểm chút son môi, cánh môi tươi tắn khê nhếch, chân mày khéo mắt đều lộ ra một chút tươi cần bất cần: “Anh không nói thì em cũng quên mất.”

Cô sao có thể nhớ được chứ? Từ trước tới giờ cô có thể quên được đau đớn do vết thương mang lại đã là tốt lắm rồi, cô là tiểu thư khuê các được nuông chiều từ nhỏ, một chút khả năng tự lo liệu cũng không có, được người làm vây quanh hầu hạ đã thành thói quen.

Hoắc Cố Chi không tìm được mà vươn tay vuốt lên gò má bạch ngọc của cô, hơi ti cầm lên đỉnh đầu cô, nhỏ giọng tức cười: “Sao thế? Bị lời nói của Tống Ngạn làm cho buồn sao? Tính tình anh ấy thô lỗ, lúc nào mà chẳng thế, em đừng để ý làm gì! Chỉ cần có anh tin em là được rồi.”

Vừa rồi gặp trường hợp như vậy, cho dù anh có nói gì cũng đều sai, một người là anh em tốt như tay chân của anh, một người là người phụ nữ anh thương yêu nhất, cả hai bên anh đều không thể bỏ được.

Thân thể mềm mại người con gái trong ngực thật lạnh lẽo, khiến cho Hoắc Cố Chi dù có ôm chặt cô vào ngực thì đáy lòng vẫn nặng trĩu khó chịu.

Có lẽ là bị vẻ mặt nghiêm túc của anh cảm động, đáy mắt mờ sương của Ngu Vô Song dần dần trở nên có sức sống, cô lắc đầu, vì quá lâu chưa lên tiếng nên giọng nói của cô có chút khàn: “Anh phải tin tưởng em

điều gì? Tin em không cố ý làm bảo bảo bị thương sao? Cảnh tượng lúc đó, em chỉ lo quấy rối làm Lâm Vinh Gia phiền lòng, căn bản là không để ý tới cảm xúc của bảo bảo, em thực sự không nên mang con ra ngoài.”

Một câu con riêng kia của Lâm Vinh Gia tới bây giờ vẫn còn quanh quẩn bên tai cô, khiến cho cô tức giận lại tràn đầy tự trách, cô thật sự không làm tròn bổn phận của một người mẹ, bảo bảo mới bốn tuổi đã hiểu được phải bảo vệ cô trước mặt người ngoài, nhưng cô lại quên không bảo vệ con trai nhỏ.

“Vô Song” Sự đau lòng trong giọng nói của cô khiến cho Hoắc Cố Chi không hề dễ chịu, anh nắm lấy bàn tay trắng nõn như ngọc của cô, sau đó nhíu mày nhỏ giọng nói: “Không ai nghĩ tới những chuyện như thế sẽ xảy ra, đây chỉ là hiểu lầm, bảo bảo ở tuổi này chính là rất nghịch ngợm, bị thương một lần cũng rất bình thường. Chủ yếu là lần này con cũng không có vấn đề gì lớn, em không cần phải tự trách mình như vậy.”

Ngu Vô Song nghe anh nói thì mí mắt cũng không hạ xuống, cô vẫn còn đang đắm chìm trong tâm tình của mình, buồn bã: “Không đúng, là lỗi của em, là em không nên đưa con ra ngoài, em quá sơ suất, em tự cho là mình đủ bản lĩnh để đối phó với những người này mà quên mất bảo bảo mới chỉ là một đứa bé bốn tuổi. Con yêu thương em, hồn nhiên bảo vệ em. Sao em có thể để con quên tai quên mất những thủ đoạn tàn nhẫn kia được chứ?”

Cô luôn cho rằng ở trước mặt mấy người Mạnh Thiếu Văn và Giản Uyển Linh, cô luôn hung ác lạnh lùng, thậm chí ngay cả kế hoạch báo thù cô cũng chưa từng giấu diếm bảo bảo, nhưng bây giờ cô mới phát hiện ra là mình đã vô cùng toan tính.

Bảo bảo vẫn còn nhỏ, cô lại để bé phải tiếp nhận nhiều như vậy, nếu như không phải để bảo vệ cô, ngày hôm đó bé cũng sẽ không tới quấy rối hôn lễ của Mạnh Thiếu Văn, hôm nay lại càng không cần Lâm Vinh Gia.

“Không ai nói em tàn nhẫn!” Vuốt ve gò má bóng loáng của cô, Hoắc Cố Chi gương môi mỏng, nhẹ giọng nói: “Trong mắt anh, em vẫn luôn là cô gái nhỏ còn chưa trưởng thành, vốn dĩ những người đó nợ em, có thù không báo thì không phải là quân tử.”

Trong lúc nói chuyện, anh chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp cô, ngày đó là ngày đầu tiên anh dùng thân phận là con trai Mạnh Trần Tỷ để trở về nhà họ Mạnh, trong phòng khách nhà họ Mạnh tụ tập đông người vô cùng náo nhiệt, cô đứng ở bên cạnh Mạnh Thiếu Văn, dùng ánh mắt tò mò dõi theo anh.

Cô thiếu nữ mười lăm tuổi có đôi mắt trong veo như nước, mặc một chiếc váy công chúa màu đỏ xa hoa, trên đầu cài trang sức thủ công tinh xảo được nạm kim cương.

Nhất định là từ nhỏ cô đã thích làm đẹp, cho nên da thịt sáng long lanh bóng loáng, mỗi một cái nhăn mày, mỗi một nụ cười đều mang vẻ tuyệt diệu, năm đó cô rất gầy, nhưng vóc người lại vô cùng cân xứng, đã trở nên thành một cô gái duyên dáng yêu kiều, cô đứng bên cạnh Mạnh Thiếu Văn lớn hơn cô hai tuổi khiến ai cũng cảm thấy trai tài gái sắc.

Anh thì ngược lại, sau khi tốt nghiệp trung học thì nhập ngũ, cuối cùng ngay cả chuyện học đại học cũng là do lãnh đạo đề cử vào trường quân đội, cho dù là trong công tác hay lúc còn đi học thì bên cạnh anh cũng rất ít phụ nữ, cho nên lần đầu tiên nhìn thấy Giản Uyển Như tinh xảo giống như búp bê đã khiến cho anh kinh ngạc lại vui mừng tới như vậy.

Nghĩ tới cũng buồn cười, mấy năm đó anh đã bắt đầu trở thành vũ khí giết người rồi, quanh thân tràn đầy âm khí sắc bén, nhưng lúc đối mặt với người con gái bẩm sinh đã tinh khiết như tuyết này thì anh sẽ không nhận được mà khẩn trương không nói nên lời.

Nhắc tới báo thù, đáy mắt Ngu Vô Song đột nhiên sáng lên, tay ngọc đang rũ xuống cũng lặng lẽ nắm chặt, mắt phượng trong veo mà cứng cỏi lên ánh sáng lạnh: “Em đã quá mềm lòng, nếu không phải anh nhất quyết phải người theo dõi Giản Uyển Linh, sợ rằng lần này em đã bị cô ta hại rồi.”

Giản Uyển Linh, Giản Uyển Linh

Ngu Vô Song không ngừng lẩm nhẩm cái tên này, chợt cười lạnh một tiếng, thù hận trong lòng sâu như biển: “Đúng là em đã nghĩ quá đơn giản rồi, cô ta có thể giết em một lần, tự nhiên sẽ có lần thứ hai, em thì lại chỉ muốn đoạt lại cổ phần, rồi vạch trần bộ mặt thật của cô ta dễ dàng như vậy!”

Cô nên đem người phụ nữ kia chặt làm trăm mảnh mới đúng, nếu không có người đàn ông này suy nghĩ chu toàn, luôn theo dõi nhất cử nhất động của Giản Uyển Linh thì cô căn bản sẽ không biết được cô ta lại dám sai Lưu Quyền tới giết cô.

Được lắm.....Được lắm..... Giản Uyển Linh, thù mới nợ cũ chúng ta sẽ cùng tính với nhau một lượt!

“Ừ, cho dù em có làm gì đi nữa, anh vẫn luôn ủng hộ!” Cô gái trong ngực đang kích động, trong lòng Hoắc Cố Chi cũng không dễ chịu gì, anh ôm chặt cô vào ngực, giọng nói đầy nhu tình: “Nhưng mà trước hết, em nhất định phải chăm sóc thật tốt cho chính mình, thân thể em vốn đã không khỏe, cứ chạy đông chạy tây như vậy, sẽ càng mệt thêm. Anh không hy vọng bảo bảo vừa mới khỏi, thì em lại đổ bệnh.”

Cô gái này yêu làm đẹp tới hết cách rồi, cho dù là mùa đông lạnh giá cũng có thể mặc váy đi xăng-đan xem hoa nở, đừng nói tới là mấy năm này cô ấy quá nhiều chuyện ưu sầu, thân thể bị thương, dù có ăn uống bồi bổ, trị liệu thật tốt cũng chưa chắc đã có kết quả.

Có lẽ đã bị giọng nói quá mức quan tâm của anh đầu độc, khiến cho ánh mắt sương lạnh của Ngu Vô Song dần có sức sống, cô nhìn anh không chớp mắt, chỉ cảm thấy người đàn ông trước mặt nhìn thật là thuận mắt, vài chục năm trôi qua, thời gian vô cùng ưu đãi anh ấy, nếu không phải có trên khóe mắt có nhiều hơn mấy nếp nhăn thì cô cũng chẳng nhìn ra được sự thay đổi ở anh.

Cô không kìm được mà vươn tay vuốt gò má tuần dật của anh, mắt đẹp mờ mịt nước, lộ ra một tia dịu dàng: “Hoắc Cố Chi, anh biết rõ em là loại phụ nữ như thế nào, anh còn đối tốt với em như vậy, anh không sợ tới cuối cùng sẽ chẳng đạt được gì sao?”

Trước kia cô chỉ cho rằng quan hệ của bọn họ chính là giao dịch, cô mượn quyền thế của anh, trở lại thành phổ này để đứng vững chân.

Nhưng anh thì sao? Anh có thể có được gì từ cô? Cô cũng đã ngủ chung giường với anh năm năm rồi, cho dù có là thân thể vưu vật đi nữa chắc cũng đủ ngán rồi.

Nhưng anh vẫn trước sau như một đối tốt với cô, có lúc cô thật sự hiếu kỳ, một người đàn ông cái gì cũng không thiếu như anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

“Anh chỉ mong em sống khỏe mạnh, vui vẻ thôi!” Hoắc Cố Chi cũng không suy nghĩ nhiều mà nắm lấy tay ngọc của cô, nhẹ nhàng nói, khuôn mặt anh tuần tú, mắt phượng hẹp dài chứa đựng sự tinh mịch, cứ như thế mà nhìn cô: “Mặc kệ em là Vô Song hay là Uyển Như, trong lòng anh, em vĩnh viễn là cô thiếu nữ đáng yêu hay cười, anh chỉ hy vọng em có thể tiếp tục sống vui vẻ.”

Bọn họ đã quen biết từ rất lâu, cho nên bóng dáng cô vẫn luôn quanh quẩn trong lòng anh, nói anh là người nhìn cô lớn lên thành cô gái kiêu diễm cũng không quá.

Năm đó anh vừa vào nhà họ Mạnh, cô vẫn chưa phải là bạn gái của Mạnh Thiếu Văn, nhưng hai người từ trước tới giờ vẫn như hình với bóng, hơi chút mập mờ không nói mà tự biết, cha mẹ hai nhà cũng đã sớm ngầm thừa nhận quan hệ của hai người, chỉ chờ cô trưởng thành, sẽ đem chuyện này ra bàn bạc cụ thể.

Khi đó anh đúng là rất nghèo, không chỉ có như thế, thân phận còn không được minh bạch, cô là trăng sáng trên trời, thiên kim tiểu thư nhà giàu thanh cao, tự nhiên sẽ nhìn anh không thuận mắt.

Mà anh cũng chỉ là theo di nguyện của mẹ, nếu không thì đời này cũng chẳng thêm bước vào cửa chính nhà họ Mạnh.

76. Chương 75: Cái Tên Vô Dụng Này.

Mạnh Thiếu Văn xác thực nhận được nhiều thứ, anh ta vừa sinh ra liền được mọi người nâng niu, là cháu đích tôn nhà họ Mạnh, hoàn toàn nhận được sủng ái của người thân.

Tuy Mạnh Kiệt Đình không có bản lĩnh gì lớn, nhưng rất yêu thích con trai lớn, chứ đừng nói đến Mạnh Trần Tử, huyết mạch nhà họ Mạnh mỏng manh, cháu đích tôn đương nhiên được thương yêu nhiều nhất.

Nhất là Mạnh Thiếu Văn từ nhỏ đã thông minh, tính tình dịu dàng ôn hòa, làm chuyện gì cũng không vội vàng nóng nảy, rất giống với ông cụ non.

Vốn có gia thế tốt, lại thông minh, chưa nói đến khí chất như lan như ngọc. Từ nhỏ đến lớn, anh ta chính là nhân vật làm mưa làm gió trong trường học, được nhiều người yêu thích, càng được con gái ái mộ như bạch mã hoàng tử.

Nhưng anh ta rất sớm đã định hôn nhân đại sự cả đời, lúc Giản Uyển Như mười tám tuổi, khi ấy cô đang học đại học, anh ta liền tỏ tình với cô tại cổng trường đã nhiều năm, được tất cả thầy trò chú ý, anh ta quỳ một chân trên đất tỏ tình với cô. . .Không biết làm bao nhiêu người ghen tỵ muốn chết.

Năm đó, một màn trong mắt rất nhiều người, bọn họ từ trước đến giờ chính là một đôi trai tài gái sắc.

Một là người thừa kế Hằng Viễn tương lai, một người là đại tiểu thư nhà họ Giản.

Một ưu nhã, một mỹ mạo vô song.

Một là tài tử giới tài chính, một là tài nữ giới nghệ thuật.

Kết hợp như vậy, là tiêu điểm làm vạn người chú ý, đàn ông thì ghen tỵ với Mạnh Thiếu Văn khi có một đóa kiều hoa tươi, phụ nữ thì hâm mộ Giản Uyển Như có bạn trai hoàn mỹ như vậy.

Lúc đó, Hoắc Cố Chi vẫn còn tham gia quân ngũ, khi anh trở lại, biết được chuyện này thì Mạnh Thiếu Văn và Giản Uyển Như đã danh chính ngôn thuận thành một đôi.

Năm ấy, anh mới hai mươi tám tuổi, chính là lúc tuổi trẻ khí thịnh, sau khi biết chuyện thì tức giận bùng bùng, đêm đó liền lén vào trong phòng cô, uy hiếp cưỡng bức cô.

Khi đó, anh chưa định nghĩa rõ được tình yêu, chỉ biết người phụ nữ hấp dẫn này có khả năng làm máu nóng anh sục sôi, không thể tặng cô cho người khác.

Nhưng cô lấy chết uy hiếp, không muốn cùng anh làm chuyện kia, cái này quả thực làm tổn thương lòng tự ái của người đàn ông như anh, cho nên sau một thời gian rất dài, anh chưa từng xuất hiện trước mặt cô.

Giống vậy, Mạnh Thiếu Văn và Giản Uyển Như yêu nhau, Giản Uyển Linh cũng bị đả kích trí mạng, rõ ràng cô ta sinh ra với khuôn mặt giống Giản Uyển Như như đúc, cô học nghệ thuật, cô ta cũng không kém, nhưng cuối cùng, Mạnh Thiếu Văn lại thích Giản Uyển Như, xa lánh, khách sáo với cô ta? !

.

Ngày hôm sau, trong phòng trà nhàn rãi.

Đây là khu đất thanh nhàn u tĩnh mới mở rộng vào mấy năm trước ở Nam Giang, một khu trồng cây cảnh Tô Châu với phong cách quán trà nằm trong phố xá sầm uất, cực kỳ bắt mắt, bên trong có hương thơm lượn lờ thơm ngát, mờ mịt tuyệt vời.

Bên trong phòng bí ẩn, một bình phong nho nhỏ cổ kính cách biệt với trời đất ngoài kia. . .

Xoảng một tiếng, ly trà sứ thanh hoa chia năm xẻ bảy trên mặt đất.

Theo đó còn có giọng nói âm trầm ác độc của một người phụ nữ: “Lưu Quyên, cái tên vô dụng, không phải anh vỗ ngực bảo đảm trước mặt tôi là nhất định sẽ diệt trừ Ngu Vô Song sao? Tại sao cô ta còn sống? Không chỉ có còn sống, cô ta còn biết ý đồ của tôi?”

Đây là quán trà mà Giản Uyển Linh bỏ tiền ra đầu tư, cực kỳ nổi tiếng ở Nam Giang, chỉ với danh hiệu đại tiểu thư nhà họ Giản thì đã có vô số người ủng hộ.

Đừng nói tới ở đây được xây dựng với một phong cách thanh lịch tao nhã riêng, điều hấp dẫn ánh mắt mọi người là đây là nơi các tiểu thư xinh đẹp thích nhất ở Nam Giang.

Trong quán trà của mình, Giản Uyển Linh không thêm giả vờ nữa, cô ta trợn to hai mắt, sắc mặt vì tức giận mà xanh mét, nhìn người đàn ông đối diện, đáy mắt tràn đầy hận ý: “Tôi muốn cô ta không có đất chôn thân, cô ta cho cô ta là ai?! Lại dám uy hiếp tôi, Ngu Vô Song! Cái con tiện nhân này.”

Giản Uyển Linh không phải là thiên kim đại tiểu thư mềm mại tinh khiết, cô ta thật sự có đủ thủ đoạn, đủ hung ác, bằng không năm đó sẽ không giết người không thấy máu, đứng vững trong giới kinh doanh lúc còn trẻ như vậy

Khi Giản Uyển Như còn đang nói chuyện yêu đương nam nữ, hưởng thụ cuộc sống thì cô ta đã cười giỡn với đám đàn ông kia trên bàn cơm xã giao, chuyện gì mà chưa từng thấy qua?

Nếu không phải một lòng muốn có được Mạnh Thiếu Văn, buộc phải dùng cái cách giết địch một ngàn, tổn hại tám trăm này thì hiện tại cô ta đã sớm thành người nổi nghiệp Giản thị, là tổng giám đốc nữ trẻ tuổi nhất.

Biết rõ điều này nên Lưu Quyền không dám xem thường người phụ nữ trước mặt này. Nhưng lời của cô ta làm hắn sững sốt một chút, nhìn lướt qua ly trà thượng hạng bị cô ta đập bể, trong lòng hắn nghi ngờ, kinh ngạc nói: “Cô ta đã biết kế hoạch của chúng ta rồi hả?”

Sau khi dứt lời sau, chính hắn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, vội vàng phủ nhận: “Không thể nào, cái này không thể nào. Cấp dưới của tôi hoàn toàn chưa ra tay, chỉ âm thầm theo dõi, sao cô ta lại biết?”

“Anh có ý gì, không tin? Nói tôi lừa anh?” Rõ ràng sinh má lúm đồng tiền ra với sự trong sáng, nhưng khi Giản Uyển Linh tức giận thì cũng trở nên lạnh lùng, sắc bén, trừ giả vờ dịu dàng trước mặt Mạnh Thiếu Văn, nhưng lòng cô ta rất tàn nhẫn, âm trầm: “Lưu Quyền, anh mở mắt chó của anh ra nhìn tôi đi, Giản Uyển Linh tôi tại sao muốn lừa anh? Anh có tư cách gì để tôi lừa gạt?”

Chỉ có ở trước mặt người đàn ông này, cô ta mới có thể buông lỏng tâm tình của mình, nếu không vì anh Thiếu Văn và cái công ty có cổ phần ngập trời, cô ta tuyệt đối không muốn đóng vai Giản Uyển Như.

Giản Uyển Như có cái gì tốt? Chị của cô ta là người cực kỳ ngu xuẩn, nhưng lại có nhiều người thích cô như vậy, mắt bọn họ đều mù hết rồi phải không?

Ngay cả ông nội cũng vậy, đều là cháu gái, ông nội trước khi qua đời lại cho Giản Uyển Như một phần cổ phần.

Giản Uyển Linh cô đứng vững trong Giản thị thì sao? Từ đầu tới cuối, người khác làm lụng vất vả, mà Giản Uyển Như không hề làm gì, mà có thể ngồi mát ăn bát vàng, cái này có còn không bằng hay không?!

Lời này rất gian xảo và vô tình, khiến sắc mặt người đàn ông đối diện đen tới cực điểm.

Lưu Quyền lớn hơn cô ta một tuổi, hắn và cô ta đã từng là bạn học hồi tiểu học, khi đó cô ta còn là một cô gái nhỏ đáng yêu hoạt bát, căn bản không độc ác tuyệt tình giống như hiện tại.

Nhưng suy nghĩ này vừa mới xuất hiện lại bị hắn hung hăng đè xuống, hắn nhíu mày rậm, mím chặt môi mỏng, lạnh lùng nói: “Tôi không có ý này, xin Giản tiểu thư bình tĩnh, nhưng tôi không tin Ngu Vô Song biết những chuyện này. Cô nên biết năng lực làm việc của tôi, tôi sẽ không làm chuyện mà mình không nắm chắc! Nếu đã nhận tiền của cô, tôi nhất định sẽ giúp cô giải quyết thỏa đáng!”

Nhà hắn sa sút, lúc còn rất nhỏ được cha nuôi thu nhận, đi theo ông, hắn từng bước một tiến vào cái nghề này, lúc mấy đứa bé khác đi học hoặc là rảnh rỗi chơi nhạc, hắn đã theo cha nuôi tiến vào cái thế giới hắc ám này, giết người cướp của, không việc xấu nào mà hắn chưa làm.

“Giải quyết thỏa đáng?” Vừa nhớ lại ngày bị Ngu Vô Song uy hiếp, tim gan tỳ phổi của Giản Uyển Linh rất đau, cô ta không muốn giả bộ mềm mại chút nào, nếu như có thể, cô ta muốn đường đường chính chính hoàn mỹ đứng bên cạnh anh Thiếu Văn mà không bị người ta đẩy vào tuyệt cảnh nhiều lần.

“Lưu Quyền, anh có biết cái con tiện nhân Ngu Vô Song đã uy hiếp tôi thế nào ở phi trường vào ngày hôm qua không? Anh còn dám nói anh làm việc rất thỏa đáng? Nếu anh không bị cô ta phát hiện, sao tôi lại rơi vào thế bị động như vậy?”

Cô ta luôn muốn hợp tác vui vẻ với hắn, cô ta có tiền, hắn thì ra tay trong bóng tối giúp cô ta. Trước kia, những người phụ nữ làm cô ta khó chịu đều bị cô xử lý như vậy, nhưng lần này Ngu Vô Song là ngoại lệ.

Người phụ nữ trước mặt đã phẫn nộ đến cực điểm, giữa hai lông mày tràn đầy sương lạnh.

Lưu Quyền thấy vậy, ánh mắt lóe lên, tia phức tạp giấu sâu trong đáy mắt, sau đó anh ta nhíu mày, nghiêm túc nói: “Được, cứ cho là tôi đã bị lộ, vậy cô định làm thế nào? Cô biết Ngu Vô Song đó nghĩ cái gì sao? Không ai nhàn rỗi mà gây khó dễ cho người khác, cô nghĩ kỹ một chút, có phải cô đã đắc tội với cô ta chỗ nào không? Nếu như có thể nói chuyện thương lượng, cần gì chọn biện pháp cực đoan như vậy?”

Hắn thật tâm suy nghĩ cho cô ta, hắn biết cô rất nhiều năm, thậm chí sớm hơn thời gian cô ta biết Mạnh Thiệu Văn, nhưng từ trước đến giờ, cô chính là thiên kim đại tiểu thư, là người hắn không thể với tới.

Sau khi hắn bước chân vào nghề này, dần dần có quan hệ với cô, điều hắn duy nhất có thể làm bây giờ là nghĩ ra biện pháp giúp cô ta.

Nhưng Giản Uyển Linh không hề cảm kích, chấp niệm của cô ta quá sâu, cũng không phải là người dễ vài ba lời nói của người khác làm ảnh hưởng: “Anh muốn tôi và con tiện nhân Ngu Vô Song thương lượng? Tôi và cô ta có chuyện gì để nói sao? Ai mà biết tại sao cô ta muốn nhắm vào tôi. . .”

“Không đúng. . . .” Lời vừa nói ra được một nửa, cô ta chợt dừng lại, nhớ lại những chuyện xảy ra, cô ta cau mày, giọng nói lo lắng vang lên: “Tiện nhân kia muốn nhắm vào tôi, thoát nhìn là cố ý. Nhưng trước kia tôi chưa từng gặp cô ta, nhưng giọng nói của cô ta lại. . .”

Nhất là gương mặt của cô (NVS) rất giống cô ta (GUL), rất giống Giản Uyển Như vào năm đó.

Nghĩ tới đây, lòng Giản Uyển Linh đột nhiên trầm xuống, cô ta vội vàng nắm lấy cổ tay người đàn ông đối diện, nói bằng giọng lo lắng: “Sao lại có thể? Lưu Quyền, Sao lại có thể?! Ngu Vô Song kia muốn tôi chết, nếu không tại sao mỗi lần gặp mặt, cô ta đều uy hiếp tôi? Hơn nữa, anh có cảm thấy đáng sợ của cô ta khá giống tôi không? Anh nói năm đó Giản Uyển Như chết chưa?”

Cô ta nói một hơi, trong mắt tràn đầy kinh hoàng, càng nghĩ cô ta càng cảm thấy có khả năng.

Người phụ nữ tranh đấu với cô ta nhiều năm sao có thể dễ dàng chết như vậy? Hơn nữa, năm đó cô ta chưa vớt được thi thể nào, càng làm cho cô ta lo lắng.

Lưu Quyền liếc mắt nhìn tay ngọc trên cổ tay hắn, đầu ngón tay cô ta rất nhỏ, đẹp không sao tả xiết.

Hoảng hốt một lát, sau đó hắn nhỏ giọng hung ác nói: “Không thể nào! Tuyệt đối không có khả năng. Giản Uyển Như là người không biết bơi, rơi xuống biển sâu như vậy, căn bản không có khả năng sống. Ở Hải Vực cũng thường xuyên có cá mập, nhất là nơi hoang vu, lúc đó cũng không có nhiều người, cũng không có khả năng là có người cứu cô ta.”

Đây tất cả tính toán ban đầu của bọn họ, họ cùng nhau rơi xuống biển sâu, cô ta biết bơi, có thể bơi lên bờ an toàn, mà Giản Uyển Như chỉ có thể chìm vào đáy biển, không người nào tới cứu.

Nói đến chữ cứu này, đáy mắt Giản Uyển Linh thoáng qua tia lạnh, cô ta tức giận, đứng dậy chỉ vào người đàn ông đối diện, cắn răng nghiêng lợi nói: “Lưu Quyền, tôi nuôi anh có tác dụng gì? Anh đã cầm nhiều tiền của tôi, nhưng ngay cả một hai chuyện cũng làm không xong. Đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy thi thể của Giản Uyển Như, năm đó anh cứu tôi chậm như vậy, thiếu chút nữa là tôi mất mạng!”

Từng lời của cô đều bức bách người, ý cường ép hiện rõ.

Những năm qua, cuộc sống của Giản Uyển Linh không được như ý, cô ta rất nhiệt tình, nhiệt tình trở thành tiêu điểm của mọi người. Nhưng khi cô ta hóa trang thành Giản Uyển Như, cô ta ít khi xuất hiện trước mọi người.

Ngay cả Mạnh Thiệu Văn, cô ta không có nơi nào khoe khoang, vì vậy chỉ có trước mặt người đàn ông này, cô ta mới lộ ra tính tình thật, cô ta cảm thấy loại cảm giác khác thường này rất tốt.

Nhưng mỗi người đàn ông đều có thể diện, nhiều lần bị xem thường như vậy, Lưu Quyền cũng nhịn không mà có chút tức giận, gương mặt anh tuấn của hắn trầm xuống, lộ ra sự thần nhiên kiên định trước mặt

cô: “Sợ rằng Giản tiểu thư đã tính sai, tôi không phải muốn cô nuôi tôi. Quả thật mấy năm nay cô cho tôi không ít tiền, nhưng cũng không phải cho không tôi, mà là tôi giúp cô làm việc, cô mới cho .”

Giọng nói hơi ngừng lại, hắt lại cau mày, lạnh lùng nhìn cô ta chăm chăm, trong mắt tràn đầy sát khí âm trầm: “Giữa chúng ta là quan hệ giao dịch bình thường, cô trả tiền tôi làm việc. Về phần Ngu Vô Song, tôi cũng rất tò mò. Nhưng nếu cô chắc chắn là do tôi làm lộ, thì tôi chỉ có thể đồng ý. Chẳng qua tôi đề nghị cô nên nói chuyện với cô ta một phen, trên đời này không có kẻ thù vĩnh viễn, điều này tôi nghĩ cô biết rõ.”

Đầu tiên là đập đồ, sau đó tóc tai rối bời, Lưu Quyền rất hiểu tính tình người phụ nữ này, lòng dạ cô ta độc ác như vậy, cần bản không đáng để người ta đồng tình.

Con đường này là do cô ta chọn, nếu cô ta chọn trở thành Giản Uyển Như, vậy thì nên biết mình sẽ mất đi cái gì.

Ở trước mặt người ngoài, Giản Uyển Linh giả vờ rất tốt, cô ta luôn giữ vẻ thanh giả, nói chuyện một cách rụt rè.

Chỉ có ở trước mặt Lưu Quyền, cô ta mới là Giản Uyển Linh chân thật nhất , những thủ đoạn đen tối đều thể hiện ra.

Thấy hắt trở mặt, cô ta nhất thời tức giận, những ngày qua cô ta đã đủ lo lắng hãi hùng, tức giận bưng bưng nói: “Lưu Quyền, anh dám nói chuyện như vậy với tôi sao? Anh đừng quên ai giúp anh một tay khi anh khó khăn nhất? Nếu không có tiền của tôi chống đỡ, anh có thể nuôi sống những tên côn đồ kia?”

So với tiểu thư xinh đẹp nổi tiếng, Giản Uyển Linh là phú bà chân chính.

Mỗi tháng nhà họ Giản và Mạnh Thiếu Văn cho cô ta không ít tiền, đừng nói đến những thứ cô ta đầu tư, tuy mấy năm nay thân thể cô ta rất không tốt, không thể ra ngoài tham gia các bữa tiệc, nhưng lại âm thầm đầu tư không ít.

Của cải cô ta không thua bất kỳ một nhà giàu có nào, cho nên khi Mạnh Thiếu Văn cưới cô ta, Vương Cốc Tuyết mới không nói hai lời mà đồng ý.

Bà ta rất khôn khéo, rất biết tính toán người khác, sao có thể để mặc cho con trai cưng của mình cưới một thiên kim tiểu thư nghèo, hữ danh vô thực (*)?

*Hữ danh vô thực: chỉ có danh tiếng mà không có thực tài.

Nhưng những người ngoài này không biết rõ, dù sao thì việc phân chia cổ phần của Giản thị là chuyện vô cùng bí ẩn, chỉ có nhân viên cao cấp mới biết.

“Giản Uyển Linh!” Khi cô ta càng ngày càng hung hãn, Lưu Quyền hí đôi mắt đen tinh nhuệ, một tay nắm cái cổ trắng như tuyết, đáy mắt thoáng qua tia phức tạp âm trầm: “Đừng trách tôi không nhắc nhở cô, chú ý cách nói chuyện của cô đi. Thật sự thì tôi rất cảm kích cô đã giúp tôi năm đó, nhưng những chuyện tôi làm cho cô có mấy năm qua chưa đủ à? Không phải người cô nhìn không vừa mắt liền kêu tôi dạy dỗ họ một phen sao?”

Trong xã hội hỗn loạn này thì người đàn ông có mấy người thiện lương?

Người đàn ông hiện tại nghiêm chỉnh này đã trở thành bá chủ một phương Nam Giang, cho nên có thể ngồi ở đây nghe cô ta nói nhảm lằng nhằng như vậy, đơn giản vì nhớ tình cũ trước kia, nhưng nếu cô ta cứ như vậy, thì hẳn không ngại dùng cách của mình để đánh thức cô ta.

Bị bóp cổ, Giản Uyển Linh nhất thời trợn to cặp mắt, hô hấp có chút khó khăn, sắc mặt cô ta đỏ lên, mắt tràn đầy hoảng sợ, vội vàng mở miệng mắng: “Anh. . .Anh là tên khốn kiếp, dám đối xử với tôi như vậy, anh không sợ tôi báo cảnh sát?”

Lời này vừa nói ra đã biết người nói ngu cực điểm, Lưu Quyền nghe vậy, thấp giọng cười một tiếng. Dáng dấp của hắn rất có khí thế, cười một tiếng như vậy, như hấp dẫn người khác.

Hắn kẻ sát bên tai cô, ngưng mắt nhìn khuôn mặt cô ta, càng nhìn, tia âm u trong mắt càng lộ rõ: “Giản tiểu thư, cho đến bây giờ mà cô vẫn chưa hiểu rõ tình thế, thật là buồn cười. Bây giờ cô như vậy, có khác gì Giản Uyển Như năm đó? Chẳng lẽ yêu một người đàn ông thì chỉ số thông minh có thể giảm xuống sao?

Tôi nhớ năm đó Giản tiểu thư là người quản lý tinh anh, khí chất phi phàm, sao hiện tại lại ngu xuẩn như vậy?”

Một chữ ngu xuẩn (), khiến Giản Uyển Linh lập tức xấu hổ mà mặt đỏ bừng, cô ta biết rõ ý của hắn, cô ta và người đàn ông này quen biết nhiều năm, hắn biết rõ cô ta, cũng như cô ta biết rõ hắn.

“Gọi cảnh sát tới thì có ích lợi gì?” Có lúc người đàn ông Lưu Quyền này rất tò mò, tại sao tâm địa của người phụ nữ trước mặt này ngoan độc như vậy? Cô ta có biết Giản Uyển Như là chị gái ruột có cùng huyết mạch với mình không?

Nghĩ vậy, nụ cười của hắn càng âm trầm, chặc chặc hai tiếng rồi cười: “Gọi cảnh sát tới bắt tôi? Hay là bắt chúng ta? Giản tiểu thư, đừng ồn ào nữa, chúng ta là hạng người gì thì cô là người biết rõ nhất. Tôi là xã hội đen, cô cũng không phải loại người trong sáng gì đâu. Cô nói thử đi, nếu Mạnh Thiếu Văn biết được cô là đồ giả mạo, anh ta sẽ có vẻ mặt thế nào? Chết cô thành tám khúc, hay hành hạ cô đến chết?”

Vừa nói chuyện, hắn vừa thả lỏng lực tay ở cổ cô ta, cười như không cười nhìn gương mặt tinh xảo trước mặt, đáy mắt chứa tia đùa giỡn nhàn nhạt.

Nếu có một ngày người ta phát hiện nữ thần từ nhỏ đến lớn thì ra là loại người lòng dạ độc ác thì người ta sẽ nghĩ gì?

Lúc này, Lưu Quyền đang nhớ lại, cô ta là bạn học tiểu học của hắn, tuy đã nhiều năm, nhưng hắn vẫn nhớ phong thái xinh đẹp của cô ta.

Cô ta và Giản Uyển Như không giống nhau, thành tích của Giản Uyển Như rất xuất sắc, nhận được nhiều sủng ái của thầy cô. Về phần Giản Uyển Linh, miệng cô ta rất ngọt, giọng nói non nớt, tuy không có thành tích xuất sắc như Giản Uyển Như, nhưng cũng hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người, trong đó có hắn.

Những lời này quá nặng nề, khiến Giản Uyển Linh không thể không chế mà la hoảng lên. Mấy năm nay, tinh thần của cô ta không bằng trước kia, trong lòng có nhiều chuyện tính toán như vậy, quả thật đêm không thể say giấc.

“Đừng nói nữa. . . Đừng nói nữa. . . Tôi chính là Giản Uyển Như, tôi chính là Giản Uyển Như. Anh Thiếu Văn thích Uyển Như nhất, anh ấy thích Uyển Như nhất.”

Giản Uyển Linh che hai lỗ tai lại, trên mặt lộ sự điên cuồng, không muốn nghe thấy những sự thật tàn khốc kia: “Mặc kệ như thế nào, anh phải giúp tôi, tôi muốn anh giúp tôi giết Ngu Vô Song, càng sớm càng tốt!”

Chỉ cần giết người phụ nữ kia thì cô ta có thể ngủ ngon, anh Thiếu Văn còn phải dựa vào cổ phần của cô ta để phát triển, lúc này căn bản không hoài nghi cô ta, cứ coi như là hoài nghi, anh ta cũng không thể điều tra.

Đàn ông mà, luôn đặt sự nghiệp lên trên, cô ta cũng không tin, nếu lúc ông nội sắp chết không cho Giản Uyển Như cổ phần, anh Thiếu Văn sẽ không thể yêu cô như thế?

Nhìn khắp Nam Giang xem, không thiên kim nhà nào tốt số giống Giản Uyển Như, không chỉ có tài phú dồi dào, còn có một người bạn trai dụ hàng.

77. Chương 76: Tin Tưởng Quá Xa Xỉ.

“Giúp cô? Giúp thế nào?” Thấy cô ta sợ hãi che hai lỗ tai, sắc mặt kinh sợ, bàn tay Lưu Quyền buông xuống quần tây lại lặng lẽ nắm chặt, đáy mắt khó giấu một tia quẩn quýt. Từ nhỏ, người phụ nữ này luôn được mọi người yêu thương, nhưng cô ta lại cố chấp yêu Mạnh Thiếu Văn, trái tim của người đàn ông đó không thuộc về cô ta, chẳng lẽ cô ta dứt bỏ không được?

“Uyển Linh, cô mở to hai mắt mà nhìn kỹ đi, anh Mạnh Thiếu Văn đối xử với cô như thế nào, nếu anh ta thật lòng yêu cô, thì sẽ không mặt nặng mặt nhẹ với cô sau khi đính hôn.”

Người đàn ông kia đáng giá để cô ta bỏ ra nhiều thứ như vậy? Thậm chí phải bỏ đi tính hung ác, tàn nhẫn?

Hắn lẩn lộn trong nghề này nhiều năm, hạng người gì mà chưa từng thấy qua? Chỉ có người phụ nữ tàn nhẫn này làm hắn kinh hãi, đồng thời, cô ta cũng làm hắn rất đau lòng.

“Anh không hiểu đâu, anh hoàn toàn không hiểu.” Giản Uyển Linh không chút suy nghĩ mà liều mạng lắc đầu bác bỏ: “Anh Thiếu Văn dĩ nhiên yêu tôi, nhưng gần đây anh ấy rất bận rộn, hơn nữa có người phụ nữ ti tiện Ngu Vô Song quấy rối, muốn phá hỏng quan hệ của chúng tôi, bằng không chúng tôi nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Cô ta rất cô chấp, cô ta và Giản Uyển Như chỉ biết có Mạnh Thiếu Văn, chỉ sinh muộn hơn hai giờ, cuối cùng cuộc sống lại nảy sinh biến hóa nghiêngng trời lệch đất.

Hơn nữa, từ trước đến giờ, cô ta đều dè dặt ép Giản Uyển Như, cô ta là người chị ngu xuẩn muốn chết, sinh ra với gương mặt xinh đẹp và thân phận tốt như vậy mà không biết cách lợi dụng, hoàn toàn không xứng với anh Thiếu Văn.

Nghe cô nói như vậy, tia đồng tình cuối cùng của Lưu Quyền lại bị thay thế bằng một tia lạnh lùng. Hắn thu lại sắc mặt hoà nhã, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, đáy mắt không mang theo một tia tình cảm: “Yên tâm, nếu tôi đã nhận tiền của cô, tôi nhất định sẽ giúp cô giải quyết người tên Ngu Vô Song này.”

Dừng một chút, hắn lại tiếp tục bổ sung: “Cô cũng phải cẩn thận khi ở bên cạnh Mạnh Thiếu Văn, anh ta không phải loại người ngu ngốc, xảy ra nhiều chuyện như vậy, muốn anh ta không phát hiện cũng không được.”

Ngu Vô Song. . . Ngu Vô Song. . .

Trong lòng không lặp lại cái tên này, trong lòng Giản Uyển Linh tràn đầy thù hận. Cô ta âm thầm cắn răng, chợt ngẩng đầu lên, hung hãn nhìn người đàn ông trước mặt, đáy mắt lóe ra tia âm trầm: “Anh đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu cô ta đã biết sự tồn tại của anh, đương nhiên cũng biết kế hoạch của tôi. Anh nói đúng, tôi nên tìm cô ta nói chuyện rõ ràng, trên đời này không có kẻ thù vĩnh viễn, nói không chừng là cô ta muốn cái gì đó từ tôi!”

Đều là phụ nữ nhưng cô ta nghĩ không ra, tại sao người phụ nữ kia cứ nhắm vào cô ta, hơn nữa còn biết những chuyện bí ẩn, cô (NVS) rốt cuộc có âm mưu gì?

Nếu như không phải biết bên người cô đã có người đàn ông cực phẩm như Hoắc Cố Chi, cô ta sẽ tưởng rằng cô coi trọng anh Thiếu Văn, cho nên cố ý làm như vậy.

Thấy cô hoàn toàn tỉnh táo lại, Lưu Quyền Tâm thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn khẽ mỉm môi, lạnh nhạt nói: “Cô có thể nghĩ như vậy thì tốt!”

Giọng nói của người đàn ông trước mặt vừa bắt đầu dịu vừa phức tạp, khiến Giản Uyển Linh đang dữ tợn nhất thời hồi phục tinh thần, cô ta hoảng hốt thật lâu, lúc này mới biết được chuyện vừa mới xảy ra.

Ánh mắt hơi đổi, nhìn lướt qua ly trà thanh hoa trên bàn bị cô ta làm bể, cô ánh mắt lóe lên, sau đó sờ sờ tai, làm như không có chuyện gì xảy ra mà nở nụ cười: “Vừa rồi tôi rất dọa người? Tính tình mấy năm nay của tôi không được tốt, mong anh không tính toán.”

Cô ta vốn là sinh ra với gương mặt bạch liên hoa (hoa sen trắng), cười một tiếng như vậy, càng lộ ra sự rục rỏ.

Trong lòng Lưu Quyền không ngừng cười lạnh, nghĩ lại, rốt cuộc là hắn đa tình rồi, năng lực chịu đựng của người phụ nữ này rất mạnh mẽ, hoàn toàn không cần sự lo lắng của hắn, cô ta có thể tự lành.

Nghĩ vậy, ánh mắt hắn lạnh lẽo, nhưng bị hắn đè nén lại, sau đó hắn nhếch môi, nhạt nhẽo cười một tiếng: “Tôi và Giản tiểu thư biết nhau nhiều năm như vậy, từ trước đến giờ, Giản tiểu thư là thiên kim tiểu thư cao cao tại thượng, hiểu lễ nghi đạo đức nhất, sao có thể làm ra chuyện dọa người được?”

Khi nói chuyện, hắn nhìn kỹ người phụ nữ đối diện, chậm rãi cười: “Cảm ơn Giản tiểu thư hôm nay đã mời, trà Phổ Nhĩ uống rất ngon, tôi còn có chuyện, đi trước.”

Có lẽ cô ta không ngờ người đàn ông luôn ngoan ngoãn phục tùng cô ta sẽ dùng giọng nói châm chọc này để nói chuyện, Giản Uyển Linh ngẩn ra, sau đó thấy hắn muốn rời khỏi thật, cô ta nhất thời lúng túng, vội vàng tiến lên, kéo tay của hắn, vội vã nói: “Chờ một chút.”

Đầu ngón tay của người phụ nữ vừa mềm mại vừa trắng nõn, khác với da thịt thô ráp của hắn.

Lưu Quyền trong nháy mắt ngừng bước chân, hắn luôn cho rằng của mình và cô ta rất khác biệt, nên không dám vọng tưởng, nhưng hiện tại cô ta có ý gì?

“Giản tiểu thư còn có chuyện gì sao?” Người đàn ông trước mặt vẫn đưa lưng về phía cô, không có ý quay đầu.

Giản Uyển Linh thấy vậy, đáy mắt thoáng qua một tia âm trầm, cuối cùng thì nụ cười dối trá trên khuôn mặt trong sáng thuần khiết của cô ta cũng thu lại, thay vào đó là sự lạnh lùng: “Lưu Quyền, tôi muốn anh thề, cả đời này không được phép phản bội tôi!”

Người đàn ông này biết toàn bộ bí mật của cô ta, anh biết cô bày mưu tính kế diệt trừ Giản Uyển Như như thế nào, biết rõ hơn cô ta ly miêu hoán thái tử (*) để lừa gạt chút cổ phần kia thế nào.

*Ly miêu hoán thái tử: Ý nói Giản Uyển Linh giả vờ thành Giản Uyển Như. (Nếu bạn muốn biết rõ chi tiết của câu thành ngữ này thì mời bạn xem cuối chương)

Ngưu Vô Song làm sao biết được sự tồn tại của hắn, cô ta không biết rõ lắm, nhưng cô ta muốn hắn bảo đảm một lòng với cô.

Hắn không phải xã hội đen cần tiền sao? Cô ta có thể giúp đỡ hắn về phần tiền bạc, chỉ cần hắn vĩnh viễn giúp cô như vậy!

“Cô không tin tôi?” Lưu Quyền đột nhiên xoay người, ánh mắt của hắn trầm xuống, nhìn người phụ nữ sau lưng chầm chầm, mím môi lạnh nói: “Cô đang hoài nghi tôi tiết lộ bí mật với Ngưu Vô Song?”

Tin?

Giản Uyển Linh nghe vậy, âm thầm hạ mắt xuống, lông mi tinh xảo nồng đậm trên hai gò má trở nên rõ ràng.

Cái từ này quá xa xỉ, xa xỉ đến mức cô ta đã lâu chưa từng có, nhưng người đàn ông trước mặt này không giống như vậy.

Tuy giữa họ chỉ có quan hệ giao dịch, nhưng hắn biết ranh giới cuối cùng của cô ta, cô ta không thể không phòng chuyện bại lộ, ngày đó anh sẽ không thêm dầu vào lửa?

Sự im lặng của cô ta không khác nào là một loại thừa nhận, ánh mắt Lưu Quyền lạnh lùng, đẩy cánh tay của cô ta ra, sau đó không quay đầu lại mà đi ra ngoài, nhưng khi đẩy cửa đi ra ngoài, hắn lại nhỏ giọng cười lạnh: ” Xin Giản tiểu thư yên tâm, Lưu Quyền tôi lăn lộn nhiều năm như vậy, vẫn hiểu chút quy củ này, dù có xảy ra chuyện gì, tôi cũng không bán Giản tiểu thư.”

Sau khi dứt lời, hắn bước nhanh ra ngoài, không chút lưu luyến nào.

“Này. . . ” Giản Uyển Linh thấy thế, kêu liên tục không ngừng, nhưng lời cô ta còn chưa nói hết, Lưu Quyền đã đi mất.

Cô ta đứng ở đó, tức giận nhất thời dậm chân, trên khuôn mặt tinh xảo tràn đầy ngang tàn bạo ngược.

Lưu Quyền, anh được lắm, hiện tại cánh đã cứng cáp rồi thì dám nói chuyện với tôi như vậy?

Anh chẳng qua là một con chó được tôi nuôi dưỡng, không. . . anh còn không bằng một con chó.

Tại sao anh đối xử với tôi như vậy?

Đưa ta sờ vết bầm ở cổ, tia âm trầm trong đáy mắt Giản Uyển Linh càng lộ rõ.

Cô ta vội vàng lấy đồ trang điểm từ trong túi ra, dùng phấn hồng che lấp, sắc mặt cô ta mới đẹp mắt một chút.

Nhưng càng nghĩ càng giận, cô ta ném mỹ phẩm trong tay xuống đất, vẻ dữ tợn lúc trước lại lộ ra.

“Tiện nhân! Tất cả đều là tiện nhân, bọn mày sẽ chết không được tử tế, phạm là người ngăn cản đường tao đi đều phải chết. . . .”

Nhân viên phục vụ còn đứng ngoài cửa, nghe bên trong truyền ra tiếng giận mắng điên cuồng, họ rối rít, tất cả coi như không nghe thấy gì hết.

Nói không chừng đại tiểu thư nhà họ Giản không được tốt, ngay cả tinh thần cũng không được tốt, nếu không sao lại thường xuyên có hai mặt?

Một hồi dịu dàng nhỏ bé, một hồi lại dữ dằn hung tàn?

.

Cùng lúc đó, Lưu Quyền ra khỏi quán trà thì lên một chiếc màu đen, hẩn ngồi trong xe cũng không vội vã lái xe rời đi, mà hung hăng vỗ tay lái.

Giản Uyển Linh, cô được lắm! Rất được!

Hôm nay cô hoài nghi rồi vũ nhục tôi, rồi sẽ có một ngày cô sẽ phải hối hận.

.

Gần tối, chính là lúc nhà nhà thấp đèn, khu biệt thự Ly Sơn của nhà họ Mạnh đang náo nhiệt.

“Con gái ngoan của mẹ, mau ẹ nhìn một chút, mẹ nghe Chân Ny nói công việc của con ở Paris đã kết thúc sớm, sao kéo dài tới hiện tại mới trở về?”

Sáng sớm khi biết tin con gái ngoan về nhà, Vương Cốc Tuyết liền dặn người làm trong nhà nấu món ăn cô thích ăn nhất, trong phòng ăn tràn ngập mùi thức ăn.

Bà và Mạnh Thiếu Đình ngồi ở trên ghế sa lon, nắm chặt tay ngọc của cô, chân mày khóe mắt đều lộ ra ý yêu thương: “Con nhìn con xem, làm việc bên ngoài cũng không biết cách chăm sóc mình cho tốt, sao con lại vắng mặt trong sự kiện đính hôn quan trọng của anh con?”

So với Vương Cốc Tuyết lộ ra ý vui mừng triu mến, Mạnh Thiếu Đình lạnh nhạt hơn nhiều, cô ta lạnh lùng rút tay ngọc của mình ra khỏi tay của Vương Cốc Tuyết, sau đó cười nhạt, nhìn lướt qua người đàn ông trong phòng khách. Cuối cùng, cô ta mím môi tự giễu mà cười: “A. . . Tôi còn tưởng rằng có người không hoan nghênh tôi về !”

“Con bé ngốc này, ai không hoan nghênh con?” Vương Cốc Tuyết không nhìn ra ý của cô, chỉ nghĩ cô như vậy là vì không hài lòng với công việc, lúc này sắc mặt cô ta mới tốt : “Con là thịt trong lòng cha mẹ, chúng ta không thương con thì thương ai? Con nhìn con xem, khuôn mặt nhỏ gầy, mấy ngày này nên ở nhà đi! Mẹ sẽ bồi bổ cho con.”

Bà rất yêu thương cô con gái duy nhất này.

Tuy năm đó bà không đồng ý khi cô ta muốn đi vào giới người mẫu, nhưng con gái của bà cũng có bản lĩnh, bằng vào năng lực của mình mà vùng vẫy trên con đường của mình

Mà mấy năm nay bà hưởng không ít danh tiếng của con gái, liên tiếp xuất hiện trong các buổi trình diễn thời trang, khiến các phu nhân khác hâm mộ.

Vờ như không nghe thấy giọng nói âm dương quái khí của Mạnh Thiếu Đình, Mạnh Thiếu Văn vẫn ngồi như cây tùng bách mà đánh cờ với Mạnh Kiệt Đình.

Tuy cha anh ta không có lý tưởng to lớn như cha vợ, nhưng mọi việc đều làm đến nơi đến chốn, cũn hiểu được niềm vui thú trong cuộc sống.

“Trừ anh trai ra, còn có ai?” Thấy vậy, Mạnh Thiếu Đình càng tức giận, cô ta trở về gần hai mươi phút rồi, nhưng anh trai chỉ biết đánh cờ với cha, không có chút ý nhận lỗi với cô ta.

Cô ta tức giận, nhất thời đứng dậy từ ghế sa lon bằng da thật, giận dữ mà chỉ vào người đàn ông trong phòng khách: “Mẹ, mẹ thử phân xử cho con đi. Đây là anh trai ruột của con, nhưng anh ấy làm con mất mặt trước mặt người ngoài, chỉ biết bảo vệ người khác, không nghĩ đến tâm tình của con.”

Tuy Mạnh Thiếu Đình không được Mạnh Trần Tử thích, nhưng Mạnh Kiệt Đình và Vương Cốc Tuyết rất yêu thích cô ta, hứng như hứng hoa, đặt ở trên lòng bàn tay sợ vỡ.

Một chuyện như vậy, nhưng có người không biết điểm dừng.

Cô ta hiển nhiên vẫn còn ghi hận chuyện ở phi trường ngày đó, còn có Chu Mịch Phong ở đó, thể diện của cô đều bị vứt sạch.

****Chi tiết về câu thành ngữ “Ly miêu hoán thái tử”:**

(Vạn Thị là người Thanh Châu, Sơn Đông, được tuyển vào cung từ nhỏ làm cung nữ. Lớn lên, Vạn Thị được hầu hạ Chu Kiến Thâm, dần dà hai người nảy sinh tư tình. Năm Thiên Thuận thứ 8, Anh Tôn băng hà, Chu Kiến Thâm lên ngôi khi tròn 18 tuổi, lấy hiệu là Hiến Tôn, lúc đó Vạn Thị đã 35 tuổi. Tuy tuổi tác chênh lệch nhưng hai người vẫn lén lút cùng nhau. Vạn Trần Nhi đẹp một cách đầy đặn phốp pháp, có câu rằng “Thanh tú tựa Triệu Hợp Đức, đầy đặn như Dương Quý Phi”, bà ta rất được Hiến Tôn sủng ái.

Nhưng sau khi Hiến Tôn lên ngôi thì hai vị Thái hậu đã tuyển chọn vào cung nhiều mỹ nữ, trong đó phải kể đến Hoàng hậu Ngô Thị, hai cô phi Vương Thị và Bách Thị, khiến Vạn Trần Nhi đem lòng ghen ghét, thù hận.

Ngô Hoàng hậu thấy Vạn Trần Nhi không coi ai ra gì, muốn trị ột trận. Một hôm khi Vạn Trần Nhi vào gặp, rất ngạo mạn vô lễ, bà liền mắng. Vạn Thị không vừa liền đáp trả nói năng chống lớn. Bực quá, Hoàng hậu vớ lấy chiếc gậy trong tay thái giám gõ ấy cái. Vạn Thị bèn tìm đến vua khóc lóc tố khổ và bịa chuyện nói khích. Hiến Tôn tức giận liền truyền chỉ phế bỏ Ngô Hoàng hậu rồi lập Vương Thị làm hậu.

Năm Thành Hoá thứ 2 (1466), Vạn Thị sinh được con trai, được phong làm Quý phi, nhưng ít lâu sau thì đứa bé chết yểu, từ đó về sau bà ta không sinh được nữa. Vạn Thị thường ghen tuông đến mức điên cuồng trước việc những phi tần, cung nữ khác trong cung được vua sủng ái. Nếu phát hiện thấy ai có thai bà ta liền sai người lấy cớ chữa bệnh để bắt uống thuốc phá thai, vậy mà vua chẳng dám làm gì ngoài việc nhỏ nhẹ phủ dụ bà ta.

Một lần, Hiến Tôn lâm hạnh một cung phi họ Kỷ, người này có bầu. Vạn Thị sai một cung nữ đi dò xét, người này bản chất lương thiện nên về nói dối là không có mang. Sau đó Kỷ Thị sinh hạ một bé trai, biết cả hai mẹ con sẽ lâm nguy nên khẩn cầu viên thái giám hãy bóp chết đứa bé đi. Thái giám thấy bất nhẫn, bèn lén đưa vào nuôi trong phòng kín. Ngô Hoàng hậu sau khi bị phế cũng thường vào thăm đứa bé.

Bấy giờ Hiến Tôn mới có một con trai là Tá Cực, chưa đầy 2 tuổi vừa được lập làm Thái tử đã bị Vạn Thị sai người giết chết. Trước nỗi đau mất con, vua vô cùng sầu não. Một hôm, vua soi gương và than thở mình tuổi đã à không có con trai nối dõi. Thái giám Trương Mẫn thừa cơ bẩm báo chuyện mình đã lén nuôi được một hoàng tử. Vua cả mừng, cho đón Kỷ Thị và đứa bé vào cung. Vạn Thị nổi điên, hại chết Kỷ Thị. Trương Mẫn hoảng sợ, cũng phải nuốt vàng tự tử.)

78. Chương 77: Thêm Dầu Vào Lửa

thể không đau lòng vì con?”

Thiếu Văn từ nhỏ đã là người suy nghĩ trưởng thành, thông minh, chính mình có thể xử lý tốt hết thấy mọi việc của bản thân, căn bản không cần mẹ quan tâm đến mình quá nhiều, tuy nói như vậy khiến cho bà có chút tự hào về con trai mình, nhưng rốt cuộc vẫn thiếu một phần thân tình giữa hai mẹ con.

Còn Thiếu Đình thì không giống vậy, so với Thiếu Văn cô ta nhỏ bốn tuổi, lại là con gái duy nhất trong nhà, yếu ớt một chút cũng đúng.

Lúc này ngay cả một chút quan sát cuộc nói chuyện, Mạnh Kiệt Đình cũng không thèm ngẩng đầu lên, bị mắng uất ức nhiều như vậy khiến con bé kinh động.

Sau đó bà khẽ cau mày, trừng mắt liếc đứa con trai lớn đứng đối diện, bất đắc dĩ lên tiếng giọng nói càng to hơn: “Thiếu Văn, Đình Đình là em gái của con, tại sao con không chịu nhường nhịn nó một chút?”

Con người lúc còn sống, có quá nhiều chuyện cần tranh đấu cãi chày cãi cối, ông đã sớm nhìn thấu, cho nên không tranh không đoạt, tự mình duy trì cuộc sống gia đình cho yên ổn.

Tuy vợ của ông có lúc rất ngang tàng, nhưng cuối cùng lại sinh cho ông hai đứa bé ngoan, một trai một gái cho ông một gia đình hoàn hảo, ông còn cảm thấy chưa đủ hay sao?

Có cha mẹ bên vực, Mạnh Thiếu Đình càng tỏ ra ngang ngược kiêu ngạo, hai tay ôm ngực, lạnh lùng không nói một lời với Mạnh Thiếu Văn, đáy lòng xẹt qua một tia oán: “Ba mẹ, hai người cần bản cũng không biết, về mặt của anh ấy hôm đi đón con ở sân là như thế nào đâu. Anh ấy không muốn chào đón một đứa em gái như con, đại khái có thể không cần phải đi, tại sao đi rồi lại có sắc mặt không tốt với con? Còn vì người khác mà làm ra bộ dạng đó với con? Anh à, anh có biết hay không em là em gái, em mới là người thân của anh đó!”

Sự căm phẫn trong lòng cô đã để lộ trên mặt, tất nhiên là tức giận tột đỉnh, Vương Cốc Tuyết nhìn, trong lòng càng nổi lên nghi ngờ, con trai con gái đều như nhau, đều là ruột thịt của bà, trong lòng bà biết rất rõ, bên nào bà đều không để bọn họ chịu uất ức được: “Đình Đình, con nói chuyện với mẹ một chút, anh trai của con giận con như thế nào? Nhìn một chút đi, gương mặt nhỏ này vì tức giận mà biến sắc rồi..”

“Mẹ.” Mạnh Thiếu Văn thả con cờ trong tay ra, bộ mặt bất đắc dĩ liếc mắt nhìn mẹ mình, sau đó buông tay nở nụ cười khổ: “Đình Đình là đứa con gái duy nhất của nhà chúng ta, con làm sao có thể không để ý đến em ấy? Nếu không phải là chính con bé nói chuyện thật quá đáng, con làm sao có thể tự mình về nhà trước?”

Em gái quan trọng, vợ cũng trọng yếu giống vậy, thêm nữa Uyển Như cũng không có tính tình tranh giành, nếu không phải là Đình Đình lặp đi lặp lại làm âm ỉ, nhiều lần anh cũng không thể nào đối xử với con bé như vậy!

Mạnh Thiếu Đình nghe vậy, nhất thời tức giận trợn to cặp mắt, cô vẫn như cũ nhất quyết không chịu thua, nói lại cho bằng được “Lời nói của em quá đáng? Anh nói rõ một chút đi, em nói câu kia quá mức sao?”

Nói xong, trong lòng cô càng phát ra uất ức, người anh trai này cái gì cũng tốt. đối xử với cô càng tốt hơn không có gì hảo phần nản, nhưng nếu như trước mặt anh là Giản Uyển Như lập tức mọi thứ hoàn toàn hóa thành hư không, nếu như nói anh đối xử với cô tốt năm phần, vậy thì đối xử với Giản Uyển Như chính là tốt trăm phần trăm.

Cách nghĩ như vậy khiến cô cực kỳ không cam lòng, Giản Uyển Như này là cái thá gì, ngay cả mình em gái mình cũng không buông tha người phụ nữ như vậy thì có lòng tốt gì?

Thấy chuyện này, cô lại nghĩ đến chuyện Giản Uyển Như mất, trong lòng đột nhiên run lên, kéo cánh tay Vương Cốc Tuyết, kinh ngạc nói: “Mẹ, mẹ nghe rồi, anh cũng thừa nhận, xem ra con ở trong nhà này một chút địa vị cũng bị mất, nếu anh hai không vui vẻ hoan nghênh con như vậy ...con sau này, con nên dọn đi ra ngoài ở sẽ tốt hơn.”

Nghe con gái muốn dọn ra ngoài ở, Vương Cốc Tuyết nhất thời nóng nảy, bà còn trông cậy vào đứa con gái này mang đến cho bà vinh dự, làm sao có thể nhìn phí công để con bé rời đi?

Lúc này bà đứng lên khuyên: “Đình Đình, không nên nổi giận, tính anh trai con quá cứng rắn, các con đều là anh em của nhau, có cái gì không thể ngồi xuống từ từ mà nói chuyện?”

Mạnh Thiếu Đình càng thêm nhúu chặt đuôi lông mày, bộ mặt không đồng ý nhìn Mạnh Thiếu Văn, hiển nhiên ở trong mắt của anh, em gái mình đang nói đúng.

Mạnh Thiếu Văn đã sớm biết cha mẹ cưng chiều Đình Đình, bình thường tất cả đều là do anh mất nhắm mắt mở bỏ qua cho con bé, chỉ là lúc này liên quan đến Uyển Như, anh cũng không thể vì vậy mà chịu nhường nhịn.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt anh tuấn củ anh lại lạnh lùng một phần, thực sự nói ra hết: “Đình Đình, em là em gái của anh, điều này là vấn đề không thể nghi ngờ. Nhưng, Uyển Như đã là vợ của anh, nói thêm là chị dâu của em, chị dâu lớn cũng như mẹ, anh không cần em đối với Uyển Như quá thân mật, nhưng cơ bản nhất là anh muốn em có sự tôn trọng chị ấy.”

Giọng nói hơi ngừng lại, anh lại nhướng lông mày nhỏ giọng nói: “Đình Đình em đã là cô gái trưởng thành, năm nay cũng 26, đến tuổi lập gia đình rồi. Em nói duyên phận của em chưa tới, anh cũng không quá thúc giục em, nhưng em cần gì phải đối xử với chị dâu của mình cay nghiệt như vậy? Chị ấy cũng chỉ là lớn hơn người hai tuổi thôi, trong lòng anh, anh luôn muốn có hai người ở bên cạnh.”

Lời nói này hợp tình hợp lý, vốn là nghiêng về Mạnh Thiếu Đình, Mạnh Kiệt Đình lúc này không khỏi bừng tỉnh hiểu ra, ông ôn hòa tiếng nói có chút lạnh: “Thì ra là như vậy. Đình Đình con cũng đừng cố tình gây sự, chị dâu con đã vào nhà họ Mạnh chúng ta, cùng chúng ta đều là người một nhà, về sau nhất định con không thể giống như trước kia được, không biết lớn nhỏ.”

Hai đứa con gái nhà họ Giản không hợp nhau đã không phải là chuyện một ngày hai ngày, nhớ năm đó nhan sắc của hai cô con gái nhà họ Giản không ai sánh bằng làm biết bao nhiêu người ghen tức.

Chỉ là đây tất cả cũng đã đã qua, ông cũng không cầu xin con gái mình có thể xem con gái lớn của nhà họ Giản như chị em, chỉ hy vọng con bé có thể làm được một việc là không gây chuyện nữa, dù sao có một số việc cũng không phải là nhất thời là có thể nghĩ thông suốt.

“Không. Cô ta không phải là chị dâu của con.” Mạnh Thiếu Đình cũng là vì được người nhà nuông chiều như công chúa, từ trước đến giờ ba mẹ, anh trai đều là nghiêng về phía cô, nhưng lần này anh trai và ba cũng đã nghiêng về Giản Uyển Như, tại sao cô có thể chịu được: “Con không cần cô ta làm chị dâu của con, cô ấy là phụ nữ có mưu kế cũng chỉ có nhà ba mới tin tưởng, con cần bản nhất định cũng không tin. Có bản lĩnh thì cô ta khiến Uyển Như tới đây đi, nếu cô ấy sống lại, con lập tức không so đo với cô ta nữa.”

Con bé và Giản Uyển Như rõ ràng chính là hận cũ thêm thù mới rồi cùng tính một lượt, vốn là lúc cô ở Paris, cô hoàn toàn có thời gian chạy về tham gia bữa tiệc đính hôn của Mạnh Thiếu Văn, chỉ là lúc đến thấy người phụ nữ kia tỏa sáng vô hạn, trong lòng cô lập tức thấy ghê tởm, cuối cùng liền dứt khoát bỏ đi không trở lại.

Bây giờ rốt cuộc cũng đã về, còn phải đối mặt với sự thiên vị của Mạnh Thiếu Văn, tự nhiên không chịu nổi.

Vương Cốc Tuyết một mực bên cạnh nghe thấy thế, rốt cuộc không nhịn được, bà tiến lên ngắt bàn tay Mạnh Thiếu Đình, không ngừng nhìn về phía con gái: “Đình Đình, nói thế nào! Con cũng là người trưởng thành, sao lại có tính trẻ con như vậy? Đừng nói chị dâu con sai nữa, rõ ràng chính con là người thật sự có lỗi, con cũng đã lớn có thể trở về nói với ba mẹ, cần gì nói ngay mặt chị dâu của con không bỏ qua được sao?”

Con bé này tính khí luôn thẳng tắp, căn bản không hiểu được đôi lúc cũng cần phải quẹo cua, trong nhà này không tranh thua thiệt thì có thể cố tình làm vậy, nếu là nhà người thường, đã sớm gây náo loạn.

Trước kia không nói ra thôi phần thâm tình Thiếu Văn đối với Giản Uyển Như cũng chính là vì giá trị con người của Giản Uyển Như, lần này hôn kết cũng đáng giá.

Con trai của bà là một người đàn ông tuyệt thế, Nam Giang không biết bao nhiêu danh vọng tộc muốn gả con gái cho thẳng bé, cưới Giản Uyển Như, cũng coi là môn đáng hộ đối, chủ yếu nhất là Giản Uyển Như bây giờ là con gái một trong nhà, hai ông bà họ Giản sau này trăm tuổi, tất cả tài sản của Giản thị không phải là thuộc về Thiếu Văn của bà rồi hay sao?

Làm gì đi nữa Mạnh Thiếu Đình căn bản không nghe khuyên, con bé hung hăng hất cánh tay Vương Cốc Tuyết ra, khiếp sợ vả lại thêm thất vọng nhìn mẹ: “Mẹ ơi, bây giờ ngược lại mẹ cũng giáo huấn con, con nhớ là trước kia ở trước mặt con mẹ từng nói qua Giản Uyển Như thân thể không tốt về sau có thể không

được sinh được con, nhưng cuối cùng không phải mẹ còn là đồng ý để anh con cưới cô ta sao? Mọi người từ đầu tới cuối là không có cân nhắc qua tâm tình của con, con cô ta từ nhỏ đã không hợp, mẹ để cho cô ta gả vào nhà này, không phải cố ý muốn đem con đuổi ra ngoài sao!”

“Một câu thân thể không tốt có thể không sinh được con”, khiến trong phòng ăn hai cha con đồng thời thay đổi nét mặt, rồi rít cau mày nhìn về phía Vương Cốc Tuyết, ánh mắt không tốt.

Vương Cốc Tuyết có thể nào đi nữa cũng không nghĩ đến có một ngày con gái sẽ đem những câu than vãn bình thường của bà đem nói ra trước mặt người khác, trong nháy mắt bà mắc cỡ đỏ bừng mặt, hung ác trừng mắt nhìn một cái về phía Mạnh Thiếu Đình bên cạnh, vì tức giận giọng nói càng phát ra sự không kiên nhẫn: “Đủ rồi! Thiếu Đình, con coi lại mình một chút đi, con bây giờ như vậy có chỗ nào xứng đáng với bộ dạng thực nữ gia giáo không? Mẹ cho người biết, Uyển Như đã là chị dâu của con, đây là sự thật con không có cách nào thay đổi được. Về sau con nên đối xử có chút tôn trọng với chị dâu, nếu không mẹ đây cũng không thể giúp con chuyện gì hết.”

Đứa con gái này thật là càng ngày càng ngu xuẩn, chủ nhân nhà này sẽ là ai bà con không biết sao? Mãi mãi chỉ là Thiếu Văn, căn bản không có chỗ ẹ con hai người họ.

Nhưng đối với Giản Uyển Như thì không giống như vậy, nó đã mang theo vàng thật bạc trắng gả vào nhà họ Mạnh, tiền này cuối cùng không phải là thuộc về mẹ con bà, con bé và Giản Uyển Như không qua được, không phải là tiền cũng không qua được sao?

Vương Cốc Tuyết là thật sự đang gấp gáp thiếu tiền, bà không thể so với gia cảnh phú quý hiển hách bên nhà mẹ ruột, năm đó chị của bà bỏ hôn ước, bà chỉ là thể thân gả vào nhà họ Mạnh, tuy nói được chồng yêu thương, nhưng ở trước mặt ông ấy bà cũng không được lên thêm một cấp bậc nào.

Coi như bà có thủ đoạn có mưu kế, cũng không cho phép bà vào tin mãi công việc, những năm gần đây bà cũng chỉ là Mạnh phu nhân.

Chỉ là bà không giống Mạnh Thiếu Đình, con bé mười tám tuổi đã bắt đầu đi ra ngoài, không biết nhận lấy bao nhiêu quảng cáo, làm người phát ngôn cho thương hiệu, đối với chuyện tiền bạc đương nhiên sẽ không phải chịu nhiều gánh nặng như vậy.

Vương Cốc Tuyết lo nghĩ, một chút bà cũng không hứng thú, bà thật sự ghét Giản Uyển Như, người phụ nữ này từ nhỏ đã muốn giành danh tiếng, bây giờ càng làm cho người nhà của bà cũng đối đầu với nhau, muốn gì được đó.

Bộ dáng như vậy, bà ở trong nhà này còn có một chút địa vị sao?

Chỉ là lời tức giận đến miệng còn chưa nói ra, liền bị tiếng nói của mạnh kiệt đình bên trong phòng ăn vang lên cắt đứt: “Đủ rồi! tất cả mọi người không nên tranh cãi nữa! Cốc Tuyết, em xem đi đây chính là việc em dạy con gái ra ngoài tốt lắm, mắt không nhìn thấy tôn ti, cậy mạnh vô lý, một chút nữ tính dịu dàng uyển chuyển con nhà gia giáo nói năng lễ độ một chút cũng không có.”

Bấy lâu nay người đàn ông này đều là người hiền lành, ông biết mình mình tư chất có hạn, cho nên đối với nhà họ Mạnh những thứ kia chỉ mãi mãi là những điều xa xỉ, bây giờ ông không ghen tỵ, chỉ hy vọng con gái con trai mạnh khỏe, mình có thể cùng vợ sống đến đầu bạc răng long là tốt.

Đừng làm gì để càng đến già, trong nhà càng không hòa bình.

Ông trầm mặt đứng dậy đi tới phòng khách, cũng không còn tâm trí đánh cờ nữa: “Mặc kệ hai mẹ con nghĩ như thế nào, Uyển Như bây giờ là con dâu nhà họ Mạnh chúng ta Mạnh, mọi người cũng phải tôn trọng con bé. Nhất là Đình Đình, người thật là càng ngày càng kỳ cục rồi, anh trai của con cưới ai còn không tới hiên con đi làm chủ! Chẳng lẽ chỉ vì tâm tình của người, anh trai con lập tức không thể cưới người phụ nữ mình yêu hả?”

Câu nói sau cùng thật sự quá nặng, khiến Mạnh Thiếu Đình không thể nói lại, cha của cô ta ngày thường rất ôn hòa, nhưng đến lúc tức giận thì mười cái đầu bò cũng không kéo ông về phía mình nổi.

Cho nên đối với chuyện Mạnh Kiệt Đình khiển trách, Mạnh Thiếu Đình chỉ có thể ngồi tại chỗ liếc mắt, khẽ cắn môi, cũng cố gắng phân bua nói tiếp: “Cha. . . . Con không phải ý đó. Con luôn đồng tình với

người anh trai con muốn cưới, dĩ nhiên là hi vọng anh ấy có thể hạnh phúc. Chỉ là cái cô Giản Uyển Như đó quá quý kẻ đa đoan, cả em gái của chính mình cũng có thể hại chết, ai biết được cô ta sẽ có tính toán với anh trai con hay không hoặc là tính toán với nhà họ Mạnh chúng ta?”

Ngày thường Vương Cốc Tuyết luôn nói đỡ cho con gái mình vào lúc này bà lại muốn mềm nhũn ra, bà đứng ở một bên tận lực hạ thấp cảm giác về sự tồn tại của chính mình, trong lòng lo sợ lo lắng, chỉ sợ chồng quay sang dạy dỗ mình.

Nói như vậy là làm lớn lên được, Giản Uyển Như đã gả vào nhà họ Mạnh rồi, nếu để cho người ngoài biết bà bởi vì ghét bỏ thân thể con dâu sợ không sinh được đứa bé, không phải sẽ bị miệng lưỡi người đời chế giễu sao?

Lúc Mạnh Kiệt Đình không lên tiếng, không có nghĩa là Mạnh Thiếu Văn sẽ trầm mặc, mặt mũi anh lạnh lùng một phần, nhưng trong lòng lại giống như rất thoải mái.

Anh ta cưới Uyển Như không phải là bởi vì bây giờ là cô con gái một trong nhà, càng không phải là vì phần gia sản kia, mà là đơn thuần vì yêu cô sẽ có trách nhiệm đối với cô.

Ý của mẹ anh không phải là anh không biết, chỉ là không ngờ bà đối với Uyển Như còn có thêm sự xem thường.

Nghĩ tới đây, anh mặt lạnh bỗng nhiên đứng dậy, nhỏ giọng không vui nói: “Mẹ, mẹ cũng là người có học thức, đường đường là giáo sư đại học, thế nào mà nói mấy lời không suy nghĩ đó? Thân thể Uyển Như chỉ là hơi yếu một chút, không tới mức không sanh con được. Hơn nữa, coi như cô ấy không thể sinh, con cũng vậy sẽ yêu cô ấy, cưới cô ấy, cô ấy là người phụ nữ con yêu thương nhất, ta tại sao có thể bởi vì chút này qua loa lấy lệ lý do này thì lại buông tay cô ấy?”

Lời này vừa nói ra, tâm tư lo lắng của Vương Cốc Tuyết bấy lâu nay nhất thời dồn lên, hung hăng nhìn con trai chằm chằm, cắn răng lạnh lùng nói: “Mẹ làm sao lại sinh ra đứa con ngu ngốc như vậy, con có chỗ nào không bằng người khác, lại không cần có con để thừa kế gia nghiệp? Mẹ cho con biết, nếu không phải là mẹ thấy con si tình nhiều năm với con bé Giản Uyển Như đó, mẹ căn bản là không thể để cho con bé gả vào đây. Nếu như thực là con bé không có thể sanh con, lập tức phế bỏ vị trí đó, nhà họ Mạnh này cũng không nên một có chuyện con dâu không sanh được con.”

Đây là đang biến hình tỏ rõ thái độ của mình rồi !

Đứa con trai này cầu bà, phần thâm tình không biết học được của ai, thật là buồn cười, tình yêu có thể làm cơm ăn? Tình yêu có thể làm cho nó có thể thành thừa kế vĩnh viễn sao?

Về sau tiền đồ của thằng bé là không có ranh giới, phần gia nghiệp lớn như vậy không truyền cho con trai mình truyền cho người nào?

Nói đến chuyện đứa nhỏ, ngay cả Mạnh Kiệt Đình cũng không khỏi mảy cau lại bày tỏ không đồng ý: “Thiếu Văn, anh xử trí theo cảm tính quá rồi. Anh cũng không nhìn một chút, giờ này ngày này thân phận của anh, nếu là không có con trai như lời anh nói? Chỉ có anh và Uyển Như bây giờ còn là hôn nhân hạnh phúc không, nôn nóng muốn đứa bé chúng ta cũng có thể hiểu. Chỉ là anh phải mang Uyển Như đi bệnh viện làm một chút kiểm tra, bảo đảm thân phận của hai người đều là khỏe mạnh.”

Mạnh Thiếu Đình ở một bên nghe thế, trong lòng không nhịn được sự hài lòng.

Âm thầm nghĩ, cuối cùng không sinh được đứa bé thì sao đây!

Giống như cô ấy là con đàn bà ác độc tiện nhân, căn bản cũng không xứng đáng làm mẹ.

Chỉ cần cô ta không sanh được đứa bé, không cần mình ra tiếng, ba mẹ thậm chí là lão gia cũng sẽ không ưa cô ta!

Chỉ là Mạnh Thiếu Văn cũng không là như vậy nghĩ, phản ứng Vương Cốc Tuyết không nằm trong dự tính của anh ta, nhưng thế nào đi nữa anh ta cũng không nghĩ đến ba mình từ trước đến giờ tâm tính ôn hòa lại phản đối như vậy.

Anh ngần ra, sau đó nhúu chặt lông mày, giọng nói lạnh lùng sắc bén: “Mẹ, nói như người vậy khó tránh khỏi chuyện không có đạo lý. Uyển Như nếu đã gả làm vợ con, sẽ là con dâu của mẹ, cũng là gna62 giống như con gái của mẹ, không chỉ có trách nhiệm chăm sóc cô ấy cả đời, mẹ nên yêu thương cô ấy mới phải. Chuyện đứa nhỏ còn quá sớm, bây giờ cần bản con không có tính toán.”

Vào tuổi của anh ta kết hôn không xem là muộn, nhưng muốn đứa bé đúng là nên có sớm một chút rồi. Thật ra thì ở thời điểm rất nhiều năm trước anh ta liền ảo tưởng mình và Uyển Như có đứa bé, nếu quả thật như vậy một ngày nào đó anh ta nhất định sẽ mừng rỡ như điên.

Chỉ là theo bây giờ nhìn lại, anh ta một chút vui mừng cũng không, có chỉ là còn chưa chuẩn bị xong tâm lý.

Có lúc Vương Cốc Tuyết thật sự không hiểu con trai của chính mình, vợ là do thằng bé muốn kết hôn , nhưng nói đến chuyện sinh con lại không muốn? Đây không phải là khiến bà nói cái chuyện làm mẹ là nói đùa sao!

Tim gan Vương Cốc Tuyết nhói lên một trận đau hung ác trợn mắt nhìn Mạnh thiếu Văn một cái, trong âm thanh lãnh chìm không vui ấy rõ ràng: “Hiện tại không có ý định muốn đứa bé, vậy các con tính bao lâu thì muốn? Giản Uyển Như là do chính con muốn kết hôn đó, đừng để đến lúc đó ở chuyện sanh con chuyện lại như chuyện xe bị tuột xích, coi như không vì mẹ và cha của con mà suy nghĩ, con cũng phải nghĩ đến lão gia bên kia chứ? Ông đã hơn tám mươi rồi, cũng không muốn nhìn thấy cháu chắt đích tôn ra đời sao?”

Thật ra thì phía bên bà trì trệ mấy năm, chậm mấy năm cũng không có chuyện, chủ yếu nhất vẫn là ông lão bên kia, đứa bé của Thiếu Văn ra đời, mặc kệ là nam hay nữ, ông lão khẳng định đều là thích, đến lúc đó còn có thể hơn thua với đứa bé kia?

Đây mới là điều mà Mạnh Kiệt Đình chính thức quan tâm, ông là con trai lớn, mẹ đã sớm qua đời, phụ thân những năm này vẫn một mình, nếu như lúc này có thể cho ông cụ một đứa cháu chắt đích tôn, tự nhiên có thể làm cho ông lão vui mừng một chút, cũng coi là giải quyết xong một chuyện

Trong ánh mắt đầy hi vọng của cha mẹ, Mạnh Thiếu Văn nhất thời không lên tiếng, anh khẽ nhắm mắt, Trong đôi mắt ẩn giấu một tia u ám.

Chẳng lẽ , anh lựa chọn lặng im, mím môi môi mỏng trong lúc nhất thời không phát ra âm thanh.

Vương Cốc Tuyết và Mạnh Kiệt Đình thấy được, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, không đứa con trai này muốn làm cái gì?

Vẫn một mực yên lặng không lên tiếng Mạnh Thiếu Đình trực tiếp hả hê mở miệng: “Anh hai, sao anh lại mang vẻ mặt áy náy về , không phải là Giản Uyển Như thật sự không sanh con được hay sao?”

Nghĩ tới đây, trong lòng cô ta không nhịn được muốn cười to, trong lòng nói thật là báo ứng tới, năm đó cô ta có thể độc ác thương tổn tới em gái của mình, hiện tại ông trời khiến cô ta mất đi làm mẹ tư cách, không phải công bằng nhất hay sao?

“Con bé ngu ngốc, chị dâu con không sinh được đứa bé, con vui vẻ làm cái gì?” Vương Cốc Tuyết thật nhanh chóng hạ hỏa cơn giận, đây cũng không phải là chuyện nhỏ, mà là liên quan đến đến nhà họ Mạnh bọn họ, là chuyện lớn, đứa con gái nhỏ này vì ân oán nhỏ của chính mình mà không nghĩ đến mọi người: “Mẹ cho con biết, về sau không được phép ngay trước chị dâu của con mà nói chuyện như vậy. Con dâu đã được bồi dưỡng năm năm rồi, ngày ngày cung cấp tổ yến Vitamin, làm sao thân thể lại không tốt?”

Bà ngược lại không phải người ngu ngốc, Giản Uyển Như nếu là thật thân thể không tốt, dù nó có nhiều tiền hơn nữa, bà cũng không thể nào để cho con bé được gả vào đây.

Tức giận của Mạnh Thiếu Đình đã tiêu hơn phân nửa, cô ta kéo tay Vương Cốc Tuyết le lưỡi một cái, biểu hiện mẹ con tình thâm: “Mẹ, về sau mẹ bảo vệ cô ta, xem ra một chút địa vị của con sau này cũng bị mất đi, chỉ là nué cô ấy có thể sinh một đứa con, con nhất định sẽ thừa nhận người chị dâu này!”

Ánh mắt Mạnh Kiệt Đình rơi vào người Mạnh Thiếu Văn, cau mày , giọng nói có chút lạnh: “Thiếu Văn, con nói thật với ba đi, có phải là con dâu thân thể không được tốt? Có vấn đề gì, con đại khái có thể nói ra, chúng ta cùng nhau giải quyết, cần gì giấu ở trong lòng khiến mình uất ức? Hiện tại y học phát triển như

vậy, thật sự không sinh được còn có thể thụ tinh ống nghiệm. Nhưng điều kiện tiên quyết là xảy ra chuyện gì con nhất định phải nói rõ ràng với chúng ta.”

Ông tự cho là không có gì khó giải quyết. có vấn đề, nói ra sẽ giải quyết được, nhưng ông rất ghét lừa gạt, rất ghét người khác giấu giếm chân tướng với ông.

“Cha, cha còn không nhìn ra?” Mạnh thiếu Đình lúc này tâm tình có vài phần nhiều vui vẻ, nghĩ thầm tốt nhất là không sinh được đứa bé mới phải, như vậy người phụ nữ tiện nhân đó có thể dứt ra khỏi nhà họ Mạnh rồi.

Cô chu chu môi đỏ mọng, gương mặt xinh đẹp cổ nặn ra nụ cười lạnh lùng cay nghiệt, cũng không ngần ngại ở vào thời điểm này thêm dầu vào lửa: “Anh hai này hoàn toàn hay là tại duy trì nữ nhân kia, coi như cô ta không thể sinh con, cũng chắc chắn sẽ không nói với chúng ta, cuối cùng không chừng vì cô ta, anh ấy còn nói là thân thể mình không được khỏe đó chứ!”

Lời này tràn đầy ẩn ý, khiến Mạnh Thiếu Văn trong nháy mắt ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn con bé, ánh mắt của anh quá mức u ám lạnh nhạt, khiến Mạnh Thiếu Đình không khỏi rụt cổ một cái, cô ta sợ hãi lập tức trốn sau lưng Vương Cốc Tuyết.

Nhưng ngoài miệng như cũ không ngừng làm phiền người khác: “Em lại nói sai sao, anh cần gì phải nhìn em nhìn chăm chăm như vậy? Anh là anh của em, tính tình anh em còn chưa rõ sao? Anh là người si tình để một Uyển Linh tốt như vậy không thích, cần gì phải cưới đàn bà như Giản Uyển Như, không phải gấp gáp tìm khiến mình không thoải mái sao!”

Có lúc có vài người thật sự là ghét bỏ không cần nguyên nhân, bây giờ Giản Uyển Như chính là Giản Uyển Linh, nhưng Mạnh Thiếu Đình vẫn còn ghét, thấy cái tên là đã ngứa mắt.

Vương Cốc Tuyết rất chiều chuộng con gái, nhưng cũng không muốn để con mình nói giỡn, không đợi đến lúc Mạnh Thiếu Văn tức giận bà liền đánh một cái lên người cô ta, cau mày mặt đầy sầu khổ nói: “Nha đầu chết tiệt kia, đủ rồi! Đừng làm loạn thêm nữa, trong nhà đã quá loạn rồi, con nói ít lại hai ba câu đi, đừng nữa trêu chọc làm anh con mất hứng.”

Sau khi dứt lời, ánh mắt bà còn nhìn về phía Mạnh Thiếu Văn, âm thanh càng nhuốm vẻ ưu sầu: “Con à, con có biết mẹ rất là buồn không, con ẹ một tin chính xác, có phải là thân thể con bé còn chưa khỏe hay không? Con nói ẹ, mẹ tuyệt không chia rẽ các con, con bé thân thể không khỏe, mẹ lập tức mang con bé đi chữa trị, hiện tại y học phát triển như vậy, con cũng không tin là sinh được đứa bé?”

Thực là bất đắc dĩ, còn có thể có ống nghiệm thay thế, bà mặc kệ mẹ của đứa bé là ai, chỉ cần đứa bé là con trai của con bà là được.

Đã nói đến mức này, nghiêm nhiên phải không nói không được rồi, Mạnh Thiếu Văn mím môi môi mỏng, thâm ở trong lòng rồi mù, định nói mấy lời qua loa cho có lệ.

Nhưng anh ta còn không kịp nói chuyện, bên trong phòng khách liền có tiếng giày cao gót vang lên, theo sau đó là một người phụ nữ dịu dàng cười nhẹ.

“Mẹ, cảm ơn mẹ đã quan tâm thân thể con như vậy, mà Thiếu Văn đã chăm sóc con như vậy, con...thân thể con đã sớm tốt hơn nhiều rồi”

Chẳng biết lúc nào, Giản Uyển Linh từ ngoài đi vào, trên khuôn mặt tuyệt mỹ trắng nõn mang theo nụ cười yếu ớt, so với một Mạnh Thiếu Đình được nuông chiều hết mức đó thì không biết đẹp hơn bao nhiêu lần, không thấy vẻ mặt lo lắng với hung dữ như lúc chiều.

79. Chương 78: Không Thể Tách Rời.

Sự thật nói cho chúng ta biết, đóng kịch không phải một sớm một chiều có thể làm được, hơn nữa không phải ai cũng có thể đóng kịch.

Sở dĩ Giản Uyển Linh có diễn giỏi như thế là do bản thân cô ta nhiều hơn, cô ta có nét mặt cổ điển, da thịt trắng nõn, khuôn mặt xinh xắn, chỉ cần một cái nhàn mày mỉm cười cũng đã rất đẹp rồi.

Hơn nữa cô ta còn rất thích mặc đồ màu sáng, mặc dù đã hai mươi tám, nhưng được chăm sóc tốt, nếu ai nói cô ta là mười tám mười chín thì cũng chẳng ai nghi ngờ.

Sau đó, cô ta nhu thuận đi đến cạnh Vương Cốc Tuyết, xấu hổ liếc mắt nhìn người đàn ông cao lớn đối diện, trước mặt mọi người, khuôn mặt cô ta đỏ ửng, xấu hổ nói: “Ba mẹ, con xin lỗi vì đã để mọi người lo lắng. Là Thiếu Văn thấy chúng con vẫn còn trẻ, anh ý muốn để từ từ hai năm nữa rồi mới nghĩ đến chuyện có em bé!”

Đây là đầy trách nhiệm cho Thiếu Văn của bà ta sao, Vương Cốc Tuyết nghe vậy, đáy mắt thoáng qua sự lúng túng, dù sao nói xấu sau lưng người khác cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Nhưng từ trước đến giờ bà ta là một cao thủ trong việc nguy hiểm, mặc dù bị người ta bắt tại trận, vẻ lung túng cũng không giữ lại bao lâu, ngược lại còn nắm tay Giản Uyển Linh, vụng về thở dài nói: “Uyển Như, mẹ hiểu con mà, nhất định là Thiếu Văn nó lại sợ phiền toái rồi, hơn nữa hai đứa còn vừa kết hôn, bây giờ nói đến chuyện này thì hơi sớm. Chỉ là...!”

Dừng lại một chút, bà ta nhếch khóe môi, lại tiếp tục cười nói: “Chỉ là mẹ mong hai đứa có thể cân nhắc chuyện này, ông nội con cũng không còn trẻ nữa, trong nhà có thành viên mới ra đời thì ông nhất định sẽ rất vui!”

Lời nói đường hoàng như thế này cũng chỉ nói trước mắt Giản Uyển Linh mà thôi, Mạnh Đạt Tỳ là ai chứ? Ông ấy có thể nghĩ đến chuyện này sao?

Bà ta với với Mạnh Đạt Tỳ không hợp nhau, ba là người trọng nam khinh nữ, nếu Giản Uyển Linh sinh được con trai thì địa vị ở nhà họ Mạnh chắc chắn sẽ trở nên vững chắc, nhưng nếu đứa bé kia là con gái, thì ngay cả một cái liếc mắt ông ta cũng sẽ không thèm nhìn, Mạnh Thiếu Đình không phải là một ví dụ quá rõ ràng rồi sao?

Giản Uyển Linh biết người này bao nhiêu năm nên đã quá hiểu bà ta rồi, nghe bà ta nói như vậy, trong lòng mặc dù rất khinh thường nhưng vẫn mím môi đỏ mặt nói: “Con biết rồi ạ, con cảm ơn mẹ đã nhắc nhở, con và anh Thiếu Văn nhất định sẽ xem xét chuyện này!”

Mạnh Thiếu Văn vẫn nhìn Giản Uyển Linh bằng ánh mắt phức tạp, nghe cô ta nói như vậy, anh ta cũng không tiện chen vào, chỉ có thể đồng ý nói: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng những việc dư thừa nữa, con với Uyển Linh mới kết hôn được một tháng, ngay cả tuần trăng mật cũng chưa kịp đi, bây giờ mẹ muốn chúng con sinh con không phải là quá vội vã rồi sao?”

Khuôn mặt Giản Uyển Linh đỏ bừng như than nóng, bộ dạng kia giống như cô gái không hiểu chuyện đời, Vương Cốc Tuyết càng nhìn càng thích, bà ta vỗ vỗ tay cô ta, nhẹ giọng nói: “Uyển Như còn hiểu chuyện hơn cả Thiếu Văn, mẹ tin lời của con. Chỉ là thể trạng con quá yếu, sau này về đây ăn tối đi, đầu bếp mới nhất định không biết khẩu vị của con rồi, làm gì có ai nấu ngon hơn đồ mẹ mình làm chứ?”

Mặc dù ngoài miệng nói tin tưởng, nhưng trên thực tế trong lòng vẫn không tin lắm, nghĩ bụng hôm nào nên đưa con bé đến bệnh viện kiểm tra, nếu như thực sự không thể có con, thì chắc phải cho con trai gặp người khác thôi.

Căn hộ của Mạnh Thiếu Văn và Giản Uyển Linh nằm ở khu đô thị sầm uất nhất thành phố Nam Giang, đồng thời là miếng bánh pudding hấp dẫn nhất của tập đoàn Hằng Viễn, trị giá hơn ngàn vạn.

Cho dù Giản Uyển Linh đang vui vẻ nhưng nghe những lời này thì mặt mũi không khỏi cứng đờ, quan hệ mẹ chồng và con dâu từ trước đến giờ vẫn luôn rắc rối, vì thế cô ta càng phải thận trọng, nếu không nhớ đầu khiến bà ta khó chịu....

Nhưng quan trọng nhất là tâm tư của cô ta không phải ở nơi này, cô ta một lòng muốn có được trái tim của Mạnh Thiếu Văn, rất muốn bước vào đó, nhưng cả mặt đối mặt với Mạnh Thiếu Đình không phải là làm khó cô ta rồi sao?

Mạnh Thiếu Đình hiển nhiên cũng đang nghĩ đến chuyện này, cho nên không đợi người khác lên tiếng, cô ta đã hét to: “Mẹ, mẹ nghĩ mình đang tham gia trò diễn hài sao, bảo cô ta về đây ở chung một nhà sao, có phải mẹ muốn con ăn không ngon phải không?”

Gia quy của nhà họ Mạnh rất nghiêm ngặt, con cái trước khi kết hôn không được chuyển ra ngoài cơ, ngay cả Mạnh Thiếu Văn cũng chỉ thuê nhà bên ngoài, chủ yếu vẫn sống chung với ba mẹ ở Lý Sơn, chứ đừng nói gì đến Mạnh Thiếu Đình.

Cô ta đã sớm muốn dọn ra ngoài ở riêng, nhưng làm sao có thể lay chuyển được con người nhu Mạnh Đạt Tỳ, cô ta đã oán hận không thôi, bây giờ còn mời Giản Uyển Như dọn vào, đây là muốn cô ta không về cái nhà này nữa đúng không?

Âm thanh này quá mức chói tai, chọc thẳng vào màng nhĩ của Vương Cốc Tuyết, bà ta hung tợn trừng mắt nhìn Mạnh Thiếu Đình: “Mẹ thật sự quá nuông chiều con rồi, những lời mẹ vừa nói con quên hết rồi sao? Uyển Như là chị dâu con, sao con có thể đối xử với con bé như thế?”

Mạnh Thiếu Đình lần này hoàn toàn đứng về bên vợ, ông cũng cảm thấy Giản Uyển Linh quá gầy yếu, chuyển về đây thì có thể chăm sóc thêm, nhưng hai đứa này từ nhỏ đã không hợp nhau, nếu thật sự ở chung một chỗ, thì trong nhà còn có ngày nào yên bình không?

Nghĩ đến đây, ông liền nhúc nhích, không chút suy nghĩ thốt lên: “Thôi được rồi, Uyển Như tốt nhất là ở cùng với Thiếu Văn. Chỉ là thái độ lúc nói chuyện của Đình Đình thật sự không chấp nhận được, còn không mau xin lỗi chị dâu con đi!”

Xin lỗi?

Bảo Mạnh Thiếu Đình nói xin lỗi với Giản Uyển Như, chuyện này quả thật bắt cô ta đến Papaverrhoeos còn khó hơn.

Cô ta không chút suy nghĩ lạnh giọng cự tuyệt: “Con sai ở đâu mà phải xin lỗi? Rõ ràng là do suy nghĩ kì lạ của mẹ ấy. Cô ta là con gái lớn nhà họ Giản, nhà đấy có thể bạc đãi chị ta sao? Mẹ cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy, anh hai bình thường đều ra ngoài xã giao, ít khi về nhà ăn cơm, có hai người giúp việc trong nhà còn chưa đủ sao?”

Giản Uyển Linh và Mạnh Thiếu Văn sống ở bên ngoài thoải mái, tất nhiên cũng không muốn chịu phần tội này.

Chẳng qua nhìn đại gia hóa trưởng mặt tự nhiên cô ta không biết nói cái gì, nhìn Mạnh Thiếu Đình tỏ rõ vẻ hận thù với mình, bàn tay rũ xuống lặng lẽ nắm chặt, thậm chí nhìn người phụ nữ ngu xuẩn kia!

Sắc mặt Vương Cốc Tuyết lúc này trở nên vô cùng khó nhìn, hận không thể tát cho cô ta hai cái để khiến con mình hiểu ra nỗi khổ của mình.

Chỉ là tức giận còn chưa kịp thể hiện, Giản Uyển Linh đứng bên cạnh kéo ông tay áo bà ta, nhẹ nhàng khuyên: “Mẹ, hay là thôi đi, Đình Đình tuổi còn nhỏ, chúng ta là người lớn nên nhường em ấy một chút, chắc cô ấy sợ nếu con chuyển về đây sẽ tranh mất sự chăm sóc của mẹ, thật ra cái này cũng giống như đứa trẻ đòi kẹo thôi, em ấy giống hệt em gái con năm ấy!”

Biểu hiện của cô ta cực kì thần nhiên, cũng không vì Mạnh Thiếu Đình gây sự mà trở mặt, ngược lại còn nói giúp cô ta.

Ánh mắt Mạnh Kiệt Đình và Vương Cốc Tuyết liền thay đổi cách nhìn, trầm nghĩ, đúng là cười được con dâu tốt rồi, khó trách hai chị em nhà họ Giản năm đó khiến bao nhiêu nhà đổ mắt muốn lấy về như vậy.

Duy chỉ có Mạnh Thiếu Văn không nói lời nào khi nghe được câu “Giống hệt em gái con năm đó” thì khuôn mặt lập tức trầm xuống, Giản Uyển Linh bây giờ đã trở thành cái gai trong lòng anh ta, chỉ cần nghe đến cái tên đã khiến anh ta cảm thấy căm ghét.

Nhếch nhếch môi mỏng, Mạnh Thiếu Văn nhìn Mạnh Thiếu Đình, không còn sự dịu dàng ôn hòa lúc trước nữa, “Mạnh Thiếu Đình, em nói xin lỗi cho anh. Em xem bộ dạng mình lúc này có giống con gái tí nào không? Đây là đức hạnh của con cháu nhà họ Mạnh sao? Đừng nói đến chuyện bây giờ Uyển Như là chị dâu của em, kể cả cô ấy là người ngoài, em cũng không thể nói chuyện như thế”.

Mạnh Thiếu Văn đột nhiên nổi giận, không ai có thể ngờ đến, cho nên mọi người đều sửng sốt, Mạnh Thiếu Đình càng thêm kinh ngạc trợn to mắt nhìn anh trai mình, khi nhìn sắc mặt lạnh lùng của anh ta, trái tim cô ta bắt đầu run rẩy, cần đôi môi đỏ mọng có chút sợ hãi.

Anh hai của cô ta không phải là con nhà giàu bình thường, mà là một người có thủ đoạn có bản lĩnh chân chính, nếu không ông nội đã không chọn anh làm người kế nghiệp.

Cả nhà họ Mạnh bao gồm Hằng Viễn sẽ do anh hai thừa kế, cô ta chỉ là một đứa con gái, sau này kết hôn, chỉ có phần hồi môn là phong phú, còn Hằng Viễn cô ta chẳng có chút quan hệ nào.

Nhưng Giản Uyển Như thì khác, cô ta không chỉ mang theo vàng thật bạc trắng gả vào nhà họ Mạnh, cô ta là đại cổ đông của Giản thị, là con gái nhà giàu, là con gái cả được hết mực cưng chiều, mà cô ta chỉ là kẻ hữu danh vô thực.

Sự chênh lệch như là so sánh mực nước của lòng sông so với mặt biển như thế sao không khiến cô ta phát điên vì ghen tị chứ? Nhất là cả nhà ai cũng bệnh vực cô ta, lại càng khiến Mạnh Thiếu Đình tức giận bất bình.

“Anh đã quá cưng chiều em rồi, cho nên mới khiến em trở thành con người không hiểu chuyện như thế!”, Mạnh Thiếu Văn lần này không định lùi bước, người vợ bên cạnh là người mà anh ta thật sự yêu mến, cho nên không cho phép bất kì người nào làm khó cô ấy: “Hôm nay em nhất định phải xin lỗi Uyển Như, nếu không đừng trách anh không nhận em là em gái!”

Lời nói ra mọi việc cũng đã quyết rồi, hai vợ chồng Mạnh Kiệt Đình biết Mạnh Thiếu Văn thật sự tức giận rồi, ông khẽ nhíu mày, vốn định lên tiếng khuyên bảo nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Theo ý ông, con bé này quả thật đã bị làm hư rồi, rõ ràng đã 26 tuổi, cũng đã lăn lộn trong ngành giải trí lâu như vậy, nhưng sao tính tình vẫn không bình ổn chút nào như thế?

Vương Cốc Tuyết lúc này càng không muốn nói giúp cô ta, ngược lại còn kéo cánh tay Giản Uyển Như, một bên nói đỡ, “Thiếu Văn lần này nói không sai, Đình Đình đã bị ba mẹ làm hư rồi, chị dâu con chỉ lớn hơn con hai tuổi mà chín chắn lương thiện hơn con nhiều, nếu rảnh rồi thì về học chị dâu con đi. Con phải học cách tôn trọng người khác, đừng có làm gì khiến nhà họ Mạnh phải xấu hổ!”

Đứa con gái này của bà ta đúng là nhìn đời bằng nửa con mắt rồi, chị dâu đối xử tốt với nó như vậy mà còn không biết cảm ơn?”

Cần gì phải vì ân oán cá nhân mà gây chuyện suốt ngày như thế? Những điểm tốt của Uyển Như sao con bé không có được lấy một ít chứ?

Mạnh Thiếu Đình nóng nảy đến đỏ mặt, cả nhà ai cũng bảo vệ Giản Uyển Như, hiển nhiên là chuyện mà cô ta không ngờ đến.

Viễn mắt cô ta hồng lên, cắn chặt môi nói: “Anh hai, anh biết rõ sao còn quát em? Sao anh không thử nghĩ xem vì sao em lại ghét Giản Uyển Như như vậy? Nếu không phải năm đó cô ta quá độc ác, em có thể ghen cô ta đến bây giờ sao? Uyển Linh là bạn tốt của em, nhưng cuối cùng cô ấy lại chết thảm như vậy, rơi vào biển sâu ngay cả di thể cũng không tìm được!”

Theo ý cô ta, Giản Uyển Linh thiện lương là người thích hợp nhất làm chị dâu cô ta, hơn nữa cô ấy lại yêu anh hai như vậy, nếu cô ấy có thể gả vào nhà họ Mạnh, đây rõ ràng là chuyện mà cô ta mong muốn nhất!

Nhưng ai có thể nghĩ chuyện năm đó lại xảy ra như vậy? Tại sao hai chị em nhà họ lại cùng nhau ngã xuống biển, cuối cùng Giản Uyển Như lại được cứu lên, mà Uyển Linh lại chết đến di thể cũng không tìm được?

Rõ ràng là Giản Uyển Như quá thủ đoạn, chính cô ta là người đã bày ra chuyện này, cũng chỉ có cô ta là người thu được lợi nhiều nhất.

Giản Uyển Linh – cái tên này kích thích thật sâu vào thần kinh của Mạnh Thiếu Văn, mặt mũi anh ta không thể dùng từ u ám để hình dung được nữa.

Vì sao Giản Uyển Linh gặp chuyện không may anh ta hiểu rất rõ, chẳng qua năm đó anh ta không nói rõ những chuyện hoang đường kia mà thôi.

Nếu để cho người người biết chuyện anh ta quen hai chị em nhà họ Giản mười năm, nhưng cuối cùng ai là chị ai là em anh ta cũng không thể phân biệt được, thì còn mặt mũi nào quản lý Hằng Viễn chứ?

Mạnh Thiếu Đình còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Mạnh Thiếu Văn phẩy tay cắt đứt, sắc mặt lạnh lùng, đôi mắt đen kịt thắm sương lạnh: “Anh với Uyển Như tối nay vốn muốn đến đây để chúc mừng em, nhưng không ngờ em lại ghét cô ấy như vậy, vậy được rồi, từ nay về sau em cứ thoải mái ở đây đi. Anh đã nói rồi, Uyển Như là vợ của anh, nếu em không nhận cô ấy là chị dâu thì cũng đừng nhận người anh hai này nữa!”

Dứt lời xong, anh ta kéo tay Giản Uyển Linh ra ngoài, chỉ là vừa bước đi hai bước anh ta liền dừng lại, cũng không quay đầu lại mà chỉ đứng im cười lạnh hai tiếng: “Mạnh Thiếu Đình em cũng đừng coi mình là trung tâm của vũ trụ, Uyển Như tốt bụng không so đo với em, nếu là người khác thử xem, xem có ai như bao dung em như Uyển Như không?”

Nhìn người đàn ông cao lớn, khuôn mặt tuấn tú bên cạnh, Giản Uyển Linh được anh ta nắm tay, trong lòng cảm thấy cực kì ấm áp, cô ta chỉ cần ngẩng mặt là có thể nhìn thấy gò má cương nghị, mê lòng người ấy.

Mặc dù trong miệng anh ấy gọi Uyển Như, nhưng trong lòng cô ta vẫn cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào, Giản Uyển Như chân chính đã chết, hiện tại cô ta mới là Giản Uyển Như, cô ta đương nhiên có thể hưởng thụ tất cả tình yêu của anh ấy.

Nghĩ tới đây, đáy lòng cô ta cảm thấy vô cùng hả hê, nhưng trước mặt người nhà họ Mạnh cô ta vẫn nhẹ giọng khuyên: “Thiếu Văn, thôi đi, Đình Đình còn nhỏ, đừng tức giận với con bé, đã tới đây rồi thì ăn cơm xong rồi hãy đi!”

Mạnh Thiếu Đình không ngờ anh trai sẽ trở mặt với mình như vậy, cô ta bị câu nói lạnh lùng kia dọa cho giật mình, ngay cả giải thích cũng không biết giải thích thế nào.

Vương Cốc Tuyết hoàn toàn không ngờ được hai anh em lại cãi nhau vì một chuyện nhỏ như vậy, bà ta không chút suy nghĩ cất giọng kêu: “Thiếu Văn, vợ con nói đúng đấy, đã đến đây rồi thì ăn cơm đã rồi hãy đi!”

Nhưng Mạnh Thiếu Văn vẫn không dừng lại, anh ta nhanh chóng biến mất sau cánh cửa nhà họ Mạnh cùng Giản Uyển Linh, hoàn toàn không để ý đến Vương Cốc Tuyết đằng sau lưng.

Sau khi người đi rồi, Mạnh Thiếu Đình vẫn còn hoảng hốt có cảm giác không chân thật, nhưng Mạnh Kiệt Đình hiếm khi tức giận bây giờ lại giận giữ nhìn cô ta chăm chăm, giọng nói cũng thay đổi: “Hồng, đúng là hồng thật rồi! Hừ, tao thấy mày ở bên ngoài càng ngày càng không coi ai ra gì, bắt đầu từ ngày mai không cho phép ra ngoài, ở nhà đọc sách tu tâm dưỡng tính cho tao!”

Sau khi nói xong, ông tức giận hừ một tiếng, sau đó không quay đầu đi lên nhà, nghiêm nhiên đối với hòn ngọc quý trên tay cực kì thất vọng.

Anh trai và ba đối xử với cô ta như vậy, Mạnh Thiếu Đình đã hoảng hồn, nước mắt trào ra, khiếp sợ nhìn bóng lưng Mạnh Thiếu Đình biến mất trên cầu thang, cuối cùng cô ta nhìn Vương Cốc Tuyết, gấp gáp nói: “Mẹ, mẹ xem đi, ba không cho con đi làm nữa, còn có anh hai, anh còn dám nói sẽ không nhận đứa em gái này! Mẹ giúp con đi, mẹ giúp con đi!”

Từ trước đến giờ cô ta như là con trai vậy, mặc dù so ra thì có kém hơn Giản Uyển Như, nhưng lớn lên trong vòng tay của ba mẹ, có bao giờ cô ta bị đối đãi như vậy đâu!

Nhưng từ khi Giản Uyển Như được gả vào nhà họ Mạnh, địa vị của cô ta hoàn toàn thay đổi, trở nên không còn quan trọng nữa.

Giản Uyển Như, Giản Uyển Như.... ..

Trong lòng lăm lăm cái tên này, Mạnh Thiếu Đình tràn đầy hận ý, trong lòng nổi lên sự thù hận đến vô tận, xem ra cô ta cả đời này không thể hòa hợp với Giản Uyển Như rồi!

... ..

Khi đèn lên thì mới là lúc cuộc sống về đêm ở Nam Giang bắt đầu, Mạnh Thiếu Văn lôi Giản Uyển Linh về Tô Thịnh, hai người ăn cơm đơn giản xong rồi cùng nhau xem ti vi giết thời gian.

Đây quả thực là cơ hội mà Giản Uyển Linh hiếm khi có được, công việc của Thiếu Văn rất bận rộn, ngay cả tuần trăng mật cũng không có thời gian để đi, bình thường hôm nào cũng làm việc đến tận khuya, khi

về nhà lại giam mình trong thư phòng làm việc, rất ít khi có chuyện để nói với cô ta.

Chiêu nên mới nói, hai người kết hôn một tháng nay, nhưng đây là lần đầu tiên cô ta có thể ngồi cùng Mạnh Thiếu Văn nhàn nhã xem ti vi như vậy.

Giản Uyển Linh có suy tính, nên cho dù xem ti vi nhưng cô ta vẫn mặc váy ngủ xuyên thấu màu hồng nhạt, gợi cảm nhưng không mất đi sự nghiêm ngặt, ngược lại còn rất có sức hút.

Trên ti vi chiếu cái gì cô ta cũng không có ý định xem, mà tựa đầu vào vai Mạnh Thiếu Văn, cầm đuôi tóc chọc chọc vào lồng ngực của anh ta, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ý cười: “Anh Thiếu Văn, sao anh lại không sợ buồn vậy, em chọc anh như thế.....mà anh cũng không thấy buồn sao?”

Mặc dù Giản Uyển Linh từ nhỏ đã không hợp với Giản Uyển Như, nhưng cô ta vẫn mặt dày, mỗi lần Mạnh Thiếu Văn đến Giản Uyển Như, cô ta nhất định sẽ đến gần, hơn nữa tiếng cười nói cũng không khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Giản Uyển Như lại khác hơn nhiều, từ trước đến giờ cô là người cao ngạo, không hiểu được thế nào là giả bộ, tức giận buồn vui ghét bỏ đều thể hiện hết trên mặt.

Cho nên mới vừa gặp hai chị em nhà họ Giản, Mạnh Thiếu Văn cũng rất có cảm tình với Giản Uyển Linh, cô gái xinh đẹp đáng yêu suốt ngày theo sau một câu anh Thiếu Văn hai câu anh Thiếu Văn, thì có ai tức giận được chứ?

Sau này Giản Uyển Như cũng không cam lòng, cũng bắt đầu mềm mại gọi anh ta là anh Thiếu Văn, nhưng điều này chỉ xảy ra khi có hai người bọn họ.

Cho nên khi Giản Uyển Linh mềm mại trong ngực anh ta gọi anh Thiếu Văn, toàn thân Mạnh Thiếu Văn cứng đờ, không khỏi rũ mắt xuống, ánh mắt trù miến nhìn người con gái trong ngực mình.

80. Chương 79: Thổ Lộ Tình Cảm Với Nhau

Tình yêu là thứ gì đó khiến cho người ta mơ mộng không yên, kẻ chấp nhất có thể cứu được người khác, nhưng nếu là kẻ có tâm tính lạnh bạc làm cho có cũng được mà không có cũng chẳng sao thì cần phải suy nghĩ lại.

“Hà?” Cánh tay dài của Mạnh Thiếu Văn khoác lên đầu vai bạch ngọc của cô ta, mắt phượng đen nhánh mang theo tia tinh mịch, anh ta nhẹ nhàng lên giọng, ánh đèn mờ tối trong phòng khách mơ hồ lộ ra ý tứ mập mờ: “Bị em huấn luyện nhiều năm như vậy, anh còn sợ nhột sao, chẳng phải sẽ bị em giày vò tới chết?”

Giọng nói của anh ta trôi chảy rất dễ nghe, mang theo mùi vị cưng chiều.

Giản Uyển Linh nghe vậy, vốn nên vui mừng, chỉ là lúc nghĩ tới đây chính là chuyện vui vẻ lúc trước của anh ta và Giản Uyển Như thì nụ cười trên mặt cô ta lập tức cứng đờ, sau đó khẽ rũ xuống hai mắt, nhàn nhạt cười một tiếng như có như không: “Đáng ghét. Không ngờ anh còn nhớ rõ ràng như thế.”

Tâm tình mặc dù xuống thấp một chút, nhưng động tác trên tay cô ta cũng không ngừng lại, vẫn ngả vào ngực anh ta như cũ, vòng đuôi tóc vẽ loạn trên lồng ngực anh ta, trên khuôn mặt tuyệt mỹ là nụ cười mềm mại, nhìn qua hết sức xinh đẹp.

Nhớ lại những chuyện cũ thời thơ ấu, tâm tình Mạnh Thiếu Văn rất vui vẻ, bàn tay đang khoác lên vai cô ta lặng lẽ nắm chặt một chút, sau đó nâng lên môi mỏng, dịu dàng nở nụ cười: “Ai cũng bảo em là điển hình của tiểu thư khuê các, nhưng chỉ có anh mới biết, ở những nơi riêng tư, nhất là ở trước mặt anh, em chính là cô gái nhỏ chuyên làm nũng thích gây chuyện.”

Nhớ lại lúc đó luôn luôn tốt đẹp, Uyển Như mười bốn mười lăm tuổi đã trở nên xinh đẹp như ngọc bích, cực kỳ giống với đóa hoa tươi yếu ớt nơi đầu cành.

Cô ấy luôn thích cười một cách đáng yêu lại tinh quái, nhưng cũng chỉ ở trước mặt anh ta, cho nên lúc đó anh ta rất vui vẻ đặc ý vì có thể nhìn thấy được một mặt chân thật nhất đằng sau cô gái thiên kim hào môn kia, cô thiếu nữ phần điều ngọc mài đó chỉ có trước mặt anh ta mới nở nụ cười chân thật nhất.

Giản Uyển Linh nghe xong, nụ cười bên môi càng thêm rõ ràng, nhưng mà đáy mắt lại bị che phủ bởi một làn sương mù dày đặc, cô ta giật giật môi, yên lặng cười, trong giọng nói hiện ra chút hồi ức nhẹ nhàng: “Người ta vẫn nói anh luôn đôn hậu, trầm ổn, nhưng ở trước mặt em, không phải anh vẫn luôn đỏ mặt sao?”

Khi đó Mạnh Thiếu Văn cũng chỉ lớn hai tuổi so với Giản Uyển Như, anh ta bình sinh vô cùng tuấn lãng, lại có gia thế xuất chúng, vẫn luôn được các cô gái bên cạnh ái mộ.

Nhưng anh ta luôn nhẹ nhàng cự tuyệt, cũng không sơ xuất để người ta có cơ hội, một thiếu niên vô cùng hiểu lễ phép như vậy ai lại không thích? Nhưng vào thời điểm anh ta một mình tiếp xúc với Giản Uyển Như, sẽ mặt đỏ tim đập, biểu hiện giống như chàng thanh niên mới mười bảy mười tám tuổi.

Giản Uyển Linh mười mấy tuổi cũng đã có rất nhiều tâm kế rồi, cô ta cùng học khiêu vũ với Giản Uyển Như, nhưng lại kém hơn cô một bậc.

Cô ta vốn luôn kiêu ngạo như vậy sao có thể bỏ qua? Cho nên cô ta luôn hăm dọa Giản Uyển Như, cô thì vừa đơn giản lại không khéo ăn nói sao có thể đấu được với kẻ thông minh như cô ta, cho nên mỗi lần đều là cô bị chinh cho đến tận cùng.

Nhưng duy chỉ có trong chuyện của Mạnh Thiếu Văn, cô ta thất bại thảm hại.

Nhưng mà như thế thì sao chứ? Không phải bây giờ người đàn ông này vẫn thương cô ta, yêu cô ta hay sao? Vợ anh chính là cô ta, không phải là Giản Uyển Như đã chết kia.

Nghĩ tới đây, một chút u ám trong lòng cô ta nhất thời biến mất, cô ta vẽ loạn đuôi tóc trên lồng ngực anh ta một chút rồi đi lên phía trên cằm, môi hồng xinh đẹp tràn ra nụ cười vui sướng: “Anh Thiếu Văn, anh không biết đấy thôi, lúc đó anh rất đáng yêu, rõ ràng chính là ra vẻ ông cụ non, nhưng mỗi lần tới nhà em làm khách lại đỏ mặt, giống như là cô gái nhỏ vậy.”

Cô ta cực kỳ yêu thích anh Thiếu Văn năm đó, bên cạnh không phải là không có những người đàn ông ái mộ, lấy lòng cô ta, nhưng mà không ai có thể khiến cho cô ta động lòng, duy chỉ có người đàn ông này làm cô ta tâm tâm niệm niệm nhiều năm đến như thế.

“Đáng yêu?” Mạnh Thiếu Văn nghe được, hơi nhíu mày kiểm, đôi mắt chứa ý cười bắt được bàn tay nhỏ bé đang làm loạn của cô ta, nhỏ giọng trầm thấp: “Không được dùng từ này để nói anh! Một người đàn ông ba mươi tuổi như anh, dùng từ này đúng là quá mức ngây thơ.”

Năm đó Mạnh Thiếu Văn đối với Giản Uyển Như chính là vừa thấy đã yêu, lần đầu tiên anh ta nhìn thấy cô chính là lúc cô đang ở trong vườn hoa uất ức rơi lệ, những giọt nước mắt tròn tròn lăn trên gò má trắng nõn, càng theo đau nhói hai mắt của anh ta.

Anh ta thật sự không nghĩ ra, kẻ nào lại độc ác tới như vậy? Nhấn tâm khiến ột cô gái nhỏ tinh xảo, xinh đẹp như thế chịu uất ức?

Một cái nhìn kia mê hoặc cả đời, cho đến khi anh ta về nhà thì trong đầu vẫn luôn nhớ tới má lúm đồng tiền ngấm lệ kia, cho nên anh ta luôn tìm cơ hội để lui tới nhà họ Giản, cuối cùng anh cả ba mẹ anh ta cũng nhìn ta tâm tư của con trai mình.

Nhắc tới cũng thật buồn cười, năm đó chẳng qua anh ta cũng mới mười lăm tuổi, còn không biết cái gì là yêu, chỉ biết cô gái nhỏ rơi lệ uất ức trong vườn hoa rất là đáng thương, anh ta muốn bảo vệ cô, yêu thương cô vô điều kiện.

“Vậy sao?” Thấy ánh mắt anh ta rốt cuộc không hề nhìn vào màn hình TV nữa, trong đôi mắt sáng long lanh của Giản Uyển Linh xẹt qua một tia cười, cô ta vẽ môi hồng, khuôn mặt thủy nộn là nụ cười nhàn nhạt: “Nhưng mà chính em cảm thấy anh Thiếu Văn rất đáng yêu nha! Anh không biết, lúc đó em rất thích xem biểu hiện bức rức của anh, rõ ràng chính là thiếu niên thiên tài ổn trọng nhất trong mắt các vị trưởng bối, lại ở trước mặt em hồi hộp tới như vậy!”

Giọng nói mềm mại của cô ta lọt vào tai Mạnh Thiếu Văn, trong lòng hiện ra một cảm giác kỳ diệu, anh ta không khỏi cúi đầu nhìn, từ góc độ này có thể nhìn thấy được chỗ đẹp để nhô lên trước ngực cô ta, rất là mềm mại trắng mịn.

Anh ta cũng chỉ là người đàn ông sinh lý bình thường, nhất thời cảm thấy miệng đắng lưỡi khi, theo bản năng di chuyển tầm mắt, sau đó cong lông mày cười bất đắc dĩ: Vẫn còn nhớ được, em cũng xem một chút, em bây giờ rốt cuộc có thể cùng đi với anh để ôn lại những hồi ức tốt đẹp thuở xưa rồi. Uyển Như, em không biết, mấy năm em mất trí nhớ thật sự khiến anh cảm thấy xa lạ, anh còn bắt đầu hoài nghi tương lai của chúng ta.”

Đây là lần đầu tiên anh ta nói thật lòng về chuyện xảy ra trong năm năm này, trước đây, anh ta không phải là không có lúc dịu dàng, tỉ mỉ, nhưng đa số vẫn là qua loa vô ý.

Anh ta đã hứa hẹn sẽ lấy cô, đối tốt với cô cả đời, cuối cùng anh ta cũng thật sự làm được, chỉ là phần tình cảm giữa hai người lại không thể được như trước nữa.

Lúc này Giản Uyển Linh thật không biết nên cười hay nên khóc, cô ta định sẽ giả bộ mất trí nhớ cả đời, dù sao chung quy cũng không phải chuyện gì cũng theo ý mình, hiện tại cô ta lại khôi phục trí nhớ, nhưng những trí nhớ này phải là ký ức của Giản Uyển Như với anh Thiếu Văn, còn Giản Uyển Linh chỉ là một người đứng xem.

Nhận thức điều này khiến đáy lòng cô ta tê lương một mảnh, nhưng càng như vậy, cô ta càng cười tới sáng chói vui vẻ: “Mặc kệ trước kia đã xảy ra chuyện như thế nào, hiện tại chúng ta cũng đã thành vợ chồng. Anh Thiếu Văn, chúng ta đều quên hết những chuyện không vui trước kia đi, bắt đầu từ bây giờ mới chính thức quen biết đối phương có được hay không?”

Lời nói này thật là kỳ quái, nhưng Mạnh Thiếu Văn cũng không nghi ngờ, anh ta cười người con gái trước mặt này không phải chỉ vì tình yêu mà còn tồn tại lợi ích, dù là những lợi ích kia cũng không chiếm nhiều lắm, nhưng thực sự vẫn tồn tại, hơn nữa cũng rất quan trọng.

Anh ta không kiềm chế được mà vươn tay vuốt ve gò má mềm mại kia, chân mày khoe mắt đều hiện lên ánh cười: “Nói linh tinh nào! Chúng ta đã quen biết nhiều năm như vậy, những tình cảm trước kia há có thể nói bỏ qua là bỏ qua hay sao?”

Giản Uyển Linh nghe vậy, khẽ nhếch môi, thật sự cũng không cưỡng cầu vấn đề này, mà chỉ cười như không có chuyện gì: “Lần tới này chính là đại thọ 85 tuổi của ông nội rồi, anh đã bắt đầu chuẩn bị gì chưa? Đây là lần đầu tiên em lấy thân phận là cháu dâu tới chúc thọ ông nội, nên tặng quà gì thì tốt nhỉ?”

Có lúc cô ta nghĩ rằng, thật ra thì như thế này cũng chẳng có gì là không tốt.

Mặc dù anh Thiếu Văn luôn mồm gọi Giản Uyển Như Giản Uyển Như, nhưng Giản Uyển Như bây giờ đã chết, chính Giản Uyển Linh cô ta mới còn sống rồi đóng giả thành Giản Uyển Như, những thứ tình yêu này, những thứ thâm tình này đều là cô ta được hưởng, cô ta còn cần gì phải so đo nữa?

Nói tới đại thọ của Mạnh Trần Tỳ, Mạnh Thiếu Văn nhất thời nhướng mày, đầu ngón tay đặt trên đầu gối khẽ gõ hai cái, sau đó trầm giọng nói: “Sau khi Hoắc Cố Chi về, ông cụ nhất định muốn tổ chức thật lớn.”

Giống nói ngừng lại một chút, anh ta lại nhếch môi cười, nở nụ cười lạnh: “Em không biết thôi, ông cụ đối với Hoắc Cố Chi cưng chiều tới mức độ nào, mấy người chúng ta cho dù có hàng năm phục vụ cạnh ông thì có khi cũng thành người ngoài.”

Đây chính là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng anh ta, từ nhỏ anh ta đã rất thông minh, vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của nhà họ Mạnh, thậm chí có những lúc ông cụ ra ngoài xã giao cũng thích mang anh ta theo, từ nhỏ đã thấm nhuần những thứ xã giao kia, anh ta từ lâu đã biết nhìn mặt mà nói chuyện.

Từ nhỏ anh ta đã biết mình đang ở trong hoàn cảnh nào, cũng biết tương lai mình sẽ thừa kế Hằng Viễn, nhưng khi Hoắc Cố Chi xuất hiện, lại đem tất cả nháo nhào.

Anh chính là con út của ông cụ, quả nhiên là con trai ông cụ, trở về là được cực kỳ sủng ái, mặc dù người đàn ông (HCC) kia không có ý muốn vào Hằng Viễn, nhưng ông cụ vẫn cho anh đầy đủ cổ phần.

Nếu như anh thật sự có lòng muốn vào Hằng Viễn, trong tập đoàn còn có chỗ cho anh ta sao?

Nghĩ tới đây, Mạnh Thiếu Văn không khỏi mím môi nở nụ cười, ánh đèn mờ tối, tiếng cười trầm thấp của anh ta lạnh lạnh, còn lộ ra một chút trào phúng: “Thôi, cứ đợi xem ông cụ thế nào đi! Ông nhất định sẽ làm theo ý của Hoắc Cố Chi, chúng ta ở chỗ này cho dù có bàn gì đi chăng nữa, người ta không thích thì cũng chỉ uống công.”

Người đàn ông kia chính là uy hiếp lớn nhất của anh ta vào lúc này, mặc dù ngoài mặt anh đều biểu hiện là khinh thường đối với cả nhà họ Mạnh, nhưng ai biết được suy nghĩ chân thật trong lòng anh là cái gì? Dù sao tiền tài quyền thế trước mắt, người nào còn có thể tâm bình khí hòa.

“Không sao, anh Thiếu Văn, còn có em vẫn luôn ở bên cạnh anh.” Giản Uyển Linh dù sao vẫn là nữ cường nhân mấy năm trước trên thương trường, đối với mấy chuyện này đã quá rõ ràng, cô ta nhu nhược tựa vào ngực Mạnh Thiếu Văn, trên khuôn mặt tao nhã là một chút lo lắng, nhẹ giọng an ủi: “Cho dù cái gì anh cũng không có, em vẫn sẽ luôn ở bên cạnh anh.”

Loại tình thâm nghĩa trọng này ở trong lời nói của Giản Uyển Linh lọt vào tai, khiến cho trái tim Mạnh Thiếu Văn vô cùng áy náy, anh ta càng thêm siết chặt người trong ngực, cúi đầu nói: “Anh biết rõ, cho dù cái gì anh cũng không có, em vẫn sẽ bầu bạn với anh.”

Bọn họ đã biết nhau nhiều năm như vậy, anh ta hoàn toàn có loại tự tin này.

“Vâng!” Khi anh ta không hề chớp mắt, gò má Giản Uyển Linh thoáng ửng hồng, cô ta cười dụi vào ngực anh ta, thân thể mềm mại rất là xinh đẹp mê người: “anh Thiếu Văn, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi đi.”

Mạnh Thiếu Văn vô lý hay là Vương Cốc Tuyết mưu kế, cô ta đều có thể bỏ qua, nhưng điều kiện tiên quyết là cô ta phải vững chân sinh ra đứa bé trong nhà họ Mạnh, nếu không thì thù hận hủy thiên diệt địa như vậy sẽ khiến cô ta muốn giết chết tất cả mấy người đó!

81. Chương 80: Làm Sao Có Thể

Lúc này Giản Uyển Linh đã đem những ngày bị khuất nhục trở thành mối thù hủy thiên diệt địa, lại không hề nghĩ tới Ngu Vô Song đã yên lặng ẩn nhẫn mai phục năm năm.

Sáng sớm hôm đó, Ngu Vô Song thức dậy từ rất sớm, công việc ngày thường của cô luôn luôn bận rộn, thường xuyên phải thức đêm, nhưng gần đây vì muốn chăm sóc cho bảo bảo mà buông xuống tất cả, chỉ chuyên tâm ở bên cạnh bảo bảo vui đùa.

Tổng Ngạn mặc dù đối với người khác rất lãnh tuyệt, nhưng đối với bảo bảo chính là chân tình thật ý, y thuật của anh ta vốn rất tốt, lại thêm có người luôn ở bên tận tình chăm sóc, bảo bảo đã sớm đỡ hơn rất nhiều, có thể xuống giường chơi đùa rồi.

Thời điểm rời giường, người đàn ông bên cạnh vẫn còn đang nhắm mắt ngủ, hình như từ sau khi trở về Nam Gian anh rất bận rộn. Cũng đúng, hiện tại Nam Diệu đã phát triển hoành tráng như vậy, tự nhiên anh sẽ phải chăm chỉ hơn, trước kia là bởi vì ở nước ngoài cùng cô cho nên khó có thể xử lý chu toàn chuyện trong nước, bây giờ đã về rồi, luôn muốn tự mình làm hết mọi chuyện.

Ngu Vô Song ngồi trên giường nhìn anh hồi lâu, hình như tối qua hai giờ anh mới lên giường ngủ?

Trong giấc ngủ anh có vẻ không yên ổn, vẫn là một bộ dáng nhú mào như cũ.

Cô không khỏi chống cằm suy nghĩ, thầm nghĩ rằng, người đàn ông này nhìn trẻ như vậy, rõ ràng là bộ dạng mới chỉ hơn 20 tuổi, lại đứng trong phòng khách nhà họ Mạnh tỏa ra sát khí lạnh lùng, mặc dù một nhân vật như Mạnh Trấn Tỷ vẫn luôn cười vui vẻ với anh, mặt anh cũng không biến sắc.

Nhưng mà người trước đó là một nhân vật chứng chạc thành thực như vậy, lúc sau lại có thể lén lút bò vào khuê phòng của cô lúc nửa đêm, có những hành vi như vậy với cô.

Nghĩ đi nghĩ lại, Ngu Vô Song đột nhiên không nhịn được mà cong môi cười, cô vốn nên tức giận, chỉ là nếu đem so mấy chuyện đáng giận kia với những năm anh giúp đỡ, yêu thương cô thì đúng là không đáng để nhắc tới.

Nhưng vì sao ngày đó ở trên phòng khiêu vũ cô lại lạnh lùng vô tình đối với anh như vậy?

Đúng rồi.....

Cô đã quá mức đắc ý vênh váo rồi, để có thể khiến cho Mạnh Thiếu Văn và Giản Uyển Linh ngày ngày mất ăn mất ngủ, không phải là mong muốn lớn nhất mấy năm nay của cô hay sao?

Chỉ có chuyện của bảo bảo là ngoài ý muốn, cô biết đây chính là những khó khăn không thể tránh khỏi trên con đường báo thù của mình, cô chính là muốn biết người đàn ông kia có thể bao dung đến mức độ nào.

Có lẽ bảo bảo thực sự không thích hợp sống bên cạnh cô, trên con đường này nhất định là đầy rẫy những khó khăn, cũng nhất định phải là người chết ta sống, bảo bảo còn quá nhỏ, hoàn toàn không cần thiết bị cuốn vào việc này.

Nghĩ đến đây, cô hơi rũ mắt, trong ánh bình minh ban sơ buổi sớm, khuôn mặt bạch ngọc mang theo một ý cười quý dị.

Cười khẩy, thầm nghĩ: Giản Uyển Linh cô bắt nạt tôi, xỉ nhục tôi nhiều năm, có từng nghĩ tới một ngày kẻ mà cô cho là chết còn có thể sống lại không? Đối gương mặt, đối diện mạo để sống tiếp?

.....

Phụ nữ buổi sáng luôn rất rắc rối, Ngu Vô Song lặng lẽ rời giường rồi còn phải đi trang điểm, ăn mặc, từ trước tới giờ cô luôn tâm niệm rằng trên đời này không có phụ nữ xấu chỉ có phụ nữ lười, người xưa từng nói phụ nữ tốt ở dung mạo, cô chính là người mà ở nhà cũng thích ăn mặc đẹp, nếu không thì bản thân sẽ rất khó chịu.

Cho nên mới nói, có vài người xinh đẹp phải khắc trong lòng, thời điểm Hoắc Cố Chi tỉnh lại chính là lúc cô đang thay đồ lót.

Rốt cuộc cũng không còn là cô thiếu nữ thon gầy mười bảy mười tám tuổi nữa, vóc người Ngu Vô Song hai mươi tám tuổi không thể không thay đổi, lúc còn trẻ cân nặng của cô lúc nào cũng không vượt quá được 45 cân, nhưng mà bây giờ lại đầy đủ 50 cân, hơn nữa chỉ cần ăn nhiều một chút sẽ bị mập, nhưng khổ nỗi là cô lại luôn thêm ăn, chỉ có thể cố gắng kiêng ăn một chút.

Cô cũng không phải là kiểu phụ nữ mình dầy hiện đại, mà là kiểu dầy đà khiêu gợi, chỗ nên vênh thì vênh, chỗ cần ưỡn thì ưỡn, tuyệt đối là đáng người ma quỷ.

Rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng ngăn cản những ánh ban mai chiếu vào trong phòng, nhưng lại không ngăn cản được ánh mắt sắc bén của anh, Hoắc Cố Chi nhìn cô lần lượt mặc đồ lót, làm vóc người lộ ra đường cong hoàn mỹ, sau đó lại đứng trước tủ quần áo chọn đồ, cầm trên tay vài món, giống như đang chọn xem thứ nào mới tốt.

“Đồ công sở màu hồng đó nhìn rất đẹp mắt.” Giống như dựa theo bản năng, giọng nói từ tính của anh truyền ra ngoài, lẫn lẫn gợn sóng trong căn phòng yên tĩnh lúc bình minh.

Ngu Vô Song nhất thời xoay người về phía sau, kinh ngạc nói: “Anh tỉnh rồi?”

Cô còn chưa kịp mặc quần áo, một thân băng cơ ngọc cốt này cứ thế mà bại lộ trước mắt anh, khiến Hoắc Cố Chi nhất thời nóng ran, anh hung hăng hít sâu hai cái, lúc này mới nén được vẻ xao động trong đáy lòng.

Sau đó lật chăn, xuống giường, đi tới trước mặt cô, cầm lên chiếc váy đầm ngắn màu hồng, mày kiếm hơi nhíu, ôn nhuận cười: “Phụ nữ các em thật là phiền phức, lúc mua quần áo thì cái nào cũng thích, tới khi phải mặc thì lại rối rắm trăm bề.”

Nhìn bộ đồ anh đưa tới trước mắt, Ngu Vô Song giật mình, người đàn ông này trước giờ tâm tư cũng không đặt vào việc này, cũng không quản cô mặc cái gì. Nhưng hôm nay lại hưng phấn bồng bồng vì cô mà “bày mưu hiển kế” đây không phải là giọng nói trách tội cô đã quá khích hôm trước chứ?

Cô giật mình một chút, sau đó lại nhìn tới quần áo anh cầm trong tay, có chút chần chờ: “Màu sắc này hình như có vẻ quá trẻ rồi? Em đã hai mươi tám, có lẽ mặc không hợp đâu.”

Biểu hiện lúc này của cô giống hệt như cô gái nhỏ đang then thùng, Hoắc Cố Chi nghe thấy vậy, không nhịn được cười, vốn định trêu gẹo: Ngày thường em tham gia mấy cái bữa tiệc kia em thường vừa lộ lưng vừa lộ ngực, sao lúc đó không nói tới tuổi của mình hả?

Nhưng mà cuối cùng, rốt cuộc anh cũng không nói ra, mà là ý vị sâu xa nhìn cô: “Em không tin ánh mắt của anh?”

Ngu Vô Song thầm oán cái người này thật đúng là có ánh mắt chẳng ra hồn gì cả, nhưng mà khi nhìn thấy ánh cười thâm trầm trong mắt anh, cô cũng chỉ có thể đồng ý, sau đó cầm quần áo vào phòng thay đồ.

.....

Từ khi hai người trở về nước rõ ràng là rất ít khi nói chuyện chung với nhau, ngược lại bởi vì lần này bảo bảo bị thương lại có thể ở chung nhiều hơn một chút.

Bữa sáng là món cháo trắng ăn kèm dưa cải và bánh mì lúa mạch với sữa, Hoắc Cố Chi nhập ngũ vài năm tuy không có tài nấu nướng cao siêu, nhưng để ẩm bụng thì hoàn toàn có thể, ngược lại sau khi ra nước ngoài đã cố ý học tập một vị đầu bếp món Trung, so với đầu bếp trong mấy nhà hàng bình thường thì ngon hơn rất nhiều, ngay cả bảo bảo hàng ngày ăn vặt cũng vô cùng yêu thích.

Sáng tinh mơ, tâm hồn bảo bảo đã bị đồ ăn thơm ngon trên bàn hấp dẫn, tự nhiên cũng không quán luyến Ngu Vô Song, Hoắc Cố Chi ngồi bên cạnh cô, rót một cốc sữa tươi đưa tới, sau đó mặt không đổi sắc quan sát cô, đáy mắt xẹt qua một chút ánh sáng kinh ngạc, rồi đè thấp âm thanh, cố ý nhỏ giọng: “So với màu đen và màu đỏ, em mặc màu hồng cũng rất xinh đẹp.”

Sự chênh lệch tuổi tác vẫn luôn là tại họa ngầm trong lòng anh, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy cô gái nhỏ xinh đẹp đến như vậy, anh lại có cảm giác vô cùng vẻ vang.

Giọng nói của anh trong vắt lạnh nhạt như nước, nhưng ở trong tai Ngu Vô Song vẫn chứa một loại tình cảm khác thường, hai gò má cô nhất thời ửng hồng, mím môi đỏ mọng, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Sau khi bảo bảo ăn sáng xong đã bị người làm mang đi thay thuốc, chỉ còn lại hai người Ngu Vô Song và Hoắc Cố Chi.

Cô ăn khá no rồi cầm tờ khăn giấy lau cánh môi, rồi ý tưởng trong đầu chợt lóe lên, chợt nghĩ tới chuyện làm ăn gần đây của anh, không khỏi trầm giọng hỏi: “Anh định làm như vậy thật sao? Thật ra thì anh và người nhà họ Mạnh không có thù, tất cả mọi nguyên nhân đều do em gây nên, anh thật sự không cần phải hành động theo cảm tình như vậy, thiệt hại quá lớn.”

Hằng Viễn không có thù với cô, chân chính có lỗi với cô chỉ có Mạnh Thiếu Văn và Giản Uyển Như, cô là người từ trước đến giờ vẫn luôn công tư phân minh, người có lỗi với cô, cô sẽ không bỏ qua, cũng như thế, không có thù với cô thì cô cũng chẳng dễ dàng làm khó người ta.

“Mạnh gia không có thù với anh.” Cắt chiếc bánh bao cuối cùng trong đĩa, Hoắc Cố Chi mặt ủ mày chau, câu môi mỏng, giọng nói chút lạnh lùng giễu cợt: “Nhưng anh lại có thù hận không đội trời chung, người người đều nói nhà họ Mạnh gia giáo nghiêm khắc, nề nếp gia phong trong sạch tôn quý, nhưng theo anh nghĩ thì chẳng qua cũng chỉ như thế. Trước kia là vì không có năng lực, hiện giờ đã có năng lực rồi, vì cái gì mà anh phải để cho hấn dễ chịu?”

Chữ “hấn” kia khiến cho sắc mặt Ngu Vô Song hơi biến, cô chợt nghĩ đến thật ra là người đàn ông này luôn nhìn nhà họ Mạnh với ánh mắt cừu hận, từ thái độ của anh mỗi lần trở về nhà họ Mạnh là có thể biết được.

Mỗi người đều có chuyện khó xử riêng, cô thật sự không biết nên nói cái gì.

Nhưng mà lời giải thích còn chưa ra khỏi miệng, người đàn ông bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt của anh như kiến, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra một chút châm chọc nhàn nhạt, giọng nói trầm thấp lại không thể che giấu được thù hận mà anh luôn coi thường: “Người nhà họ Mạnh luôn tự mình là thông minh, nhưng cuộc sống yên ổn nhiều năm đã khiến bọn họ quên mất thương trường chính là nơi người lừa ta gạt,

Mạnh Thiếu Văn không phải là người thừa kế được Mạnh Trần Tỳ chính tay bồi dưỡng sao? Vậy anh cũng muốn thử một chút, xem người thừa kế như hắc có bao nhiêu bản lĩnh.”

Dứt lời, anh lại lạnh lùng nhìn cô, mím môi lạnh giọng hỏi: “Em hỏi điều này là vì trong lòng còn yêu Mạnh Thiếu Văn?”

“Sao có thể!” Ngu Vô Song không hề suy nghĩ mà lắc đầu cự tuyệt, trên khuôn mặt tinh xảo là vẻ sương lạnh, nhớ tới những chuyện cũ kia lại âm thầm cắn răng: “Anh nghĩ em không có tiền đồ như vậy sao, Mạnh Thiếu Văn đó có cái gì tốt đáng để cho em đau lòng?”

Cô tự nhận là mười năm kia ở bên anh ta cũng không thất vọng, khi còn đi học, bên cạnh cô không phải là không có những chàng trai môn đăng hộ đối lại có lòng với cô, nhưng mà cuối cùng cô đều không để ý, chỉ vừa mắt duy nhất với Mạnh Thiếu Văn.

Nhưng cô trung thành cuồng dại để đổi lấy cái gì, đổi lấy cũng chỉ là hình ảnh anh ta sung sướng đè lên người Giản Uyển Linh, mấy tiếng “Như Như” “Như Như” kia chính là vũ nhục lớn nhất đối với cô.

Hoắc Cố Chi rõ ràng không tin, ánh mắt đông lạnh của anh nhìn chằm chằm cô hồi lâu, sau đó mới thu hồi tầm mắt, chà sát khóe môi, sau đó ngạo mạn đứng dậy.

Thân hình anh cao lớn ngạo nghễ, cánh tay thon dài, ôm trọn cô vào trong ngực, sau đó khóa chặt ánh mắt cô, đuôi mày đầy mắt đều chứa tia u ám: “Anh hy vọng em có thể ủng hộ anh trong chuyện này.”

Anh sẽ phải làm chuyện này ngay cả khi nó hoàn toàn trái với đạo đức kinh doanh, thật sự đen tối, nhưng mà trước mặt cô anh chưa hề giấu giếm chút nào, từ ngày đầu tiên lập kế hoạch đã nói rõ cùng cô.

Sắc mặt Ngu Vô Song dờ dẫm, cô ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn anh, khẽ vuốt lông mày kẻ đen, thanh thuận cười: “Anh suy nghĩ nhiều rồi, em đương nhiên sẽ ủng hộ anh. Nhưng mà em cũng có nguyên tắc của em, anh muốn là gì em sẽ không phản đối, nhưng muốn có sự tán thành 100% của em là không thể.”

Cô cũng là một con người, là người bình thường có máu có thịt, ham muốn giữ lấy của người đàn ông này quá mạnh mẽ, cô thật sự lo lắng, nhưng trên nguyên tắc lại có chút không thể hoàn toàn đồng ý.

“Được!” Hoắc Cố Chi cũng không muốn làm khó cô, mà rất tự nhiên gạt đầu đồng ý: “Chỉ cần những lời này của em là đủ rồi, Vô Song, em phải nhớ kỹ, em chính là người phụ nữ của Hoắc Cố Chi anh! Về phần Mạnh Thiếu Văn như thế nào đều không liên quan tới em, em nên biết, nếu để cho anh phát hiện ra em còn có lòng thương tiếc đối với hắc”

Câu cuối cùng anh không nói hết, nhưng lại khiến hai mắt Ngu Vô Song nhảy dựng vài lần, đáy lòng đột nhiên xuất hiện một tia bối rối.

82. Chương 81: Trời Sinh Một Đôi.

Ngu Vô Song hốt hoảng không phải là vì Mạnh Thiếu Văn còn có suy nghĩ với cô, mà bởi vì người đàn ông trước mặt này quá cường thế và lạnh lùng sắc bén.

Hoắc Cố Chi như vậy làm cô không khỏi nhớ tới Hoắc Cố Chi lúc hai mươi mấy tuổi, lúc anh còn tuổi trẻ khí thịnh. Khi đó, anh cũng không để ý sống chết của cô như vậy, chỉ để ý tới dục vọng của mình, cho dù lúc đó cô bất tiện (*), anh cũng không buông tha cô.

*Kinh nguyệt.

Một cô gái mười bảy, mười tám tuổi còn chưa hiểu việc đời, chẳng lẽ biết kiến thức sinh lý?

Nhưng cuối cùng chưa bị anh cưỡng bức, còn hiểu biết thêm? !

Như nhìn thấy được sương mù vừa mờ mịt vừa dày đặc hiện ra trong đáy mắt cô, Hoắc Cố Chi không thể kiềm chế mà đưa tay che lại đôi mắt trong trẻo của cô, cười khúc khích: “Được rồi, được rồi. Đừng dùng

ánh mắt này nhìn anh, chỉ nói em hai câu mà em muốn cãi nhau với anh? Sao em không nhớ lại mấy năm nay anh đối xử với em như thế nào? Anh nói, hãy bỏ qua những chuyện trước kia, hiện tại chúng ta bắt đầu một lần nữa. Em không nghĩ tới người đàn ông kia tất nhiên là tốt, nếu em nghĩ tới anh ta, vậy anh ở chỗ nào?”

Anh nói một hơi rất nhiều, cũng không thở gấp một cái, cứ như vậy mà nhìn chăm chú vào cô, đáy mắt lộ ra sự khản trương, nhưng giọng nói rất chân thành.

Về mặt Ngu Vô Song trầm xuống một chút, sau cô hất bàn tay của anh ra, đứng dậy, đứng bên cạnh anh, nhìn anh đang kinh ngạc mà nói: “Hoắc Cố Chi, anh còn chưa nói cho em biết, năm đó tại sao anh vừa nhìn thấy em là có thể phân biệt ra em? Người khác cũng không phân biệt được em và Giản Uyển Linh, tại sao anh lại có thể nhìn một cái liền phân biệt được?”

Chuyện này đã vây khốn cô rất lâu, làm cô muốn biết đáp án. Lần trước bởi vì chuyện Giản An Dương có người thứ ba bị lộ ra ngoài, nếu không cô nhất định sẽ hỏi cho rõ ràng.

“Sao em nhớ lâu vậy?” Hoắc Cố Chi nghĩ vỡ đầu cũng không ngờ chuyện này sẽ làm cô rối rắm. Nếu như có thể, anh không muốn nhắc lại chuyện hư hỏng năm đó chút nào, nếu năm đó anh hiểu chuyện chung đụng với cô gái, sẽ cường bức cô tới mức đó sao?

Anh bối bối mái tóc đen, trong lòng buồn rầu, không còn sự lạnh lùng sương lạnh như lúc trước.

Ngược lại, cô ngồi xuống ghế, anh bắt đầu nói: “Cái này thì có gì khó khăn? Em cũng không phải không biết anh sinh ra đã là quân nhân, vừa mới trở về nhà họ Mạnh một năm, anh trong quân đội rèn luyện nhiều năm, tuy không học phân biệt song bào thai, nhưng chuyện đơn giản như vậy làm sao có thể làm khó anh?”

Người người đều nói hai viên ngọc trai của nhà họ Giản có dáng dấp rất giống nhau, nhưng anh lại dễ dàng phân biệt được.

Sự thanh lịch, đoan trang đã khắc sâu vào trong xương Giản Uyển Như, một cái nhún mày, một nụ cười cũng rất quý phái. Tuy Giản Uyển Linh cũng là thiên kim tiểu thư nhà giàu, nhưng có lẽ bởi vì ghen tỵ Giản Uyển Như nhiều năm nên khi cười, cô ta rất dè dặt, cũng từ đó khoe mẽ.

Nhà họ Mạnh và nhà họ Giản thân nhau nhiều đời, tuy Hoắc Cố Chi không thường xuyên trở về nhà họ Mạnh, nhưng cũng biết chuyện này, nên cũng gặp người nhà họ Giản không ít lần.

Mỗi lần nghe người khác muốn giở trò với Giản Uyển Như và Giản Uyển Linh, anh thầm chê cười hai tiếng, nghĩ thầm: thật là một đám ngu xuẩn. Không phải anh chưa từng nghĩ tới chuyện này, nhưng sẽ làm cô rất đau khổ.

“Rất đơn giản?” Ngu Vô Song cả kinh. Cô sững sờ nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh cô, đột nhiên kinh hãi đứng dậy, trên khuôn mặt lộ ý không tin: “Anh nói không khó? Vậy mà không khó? Nếu không khó thật, tại sao người người không phân biệt được? Ngay cả cha mẹ ruột cũng không phân biệt được như vậy?”

Một câu cuối cùng, cô như lẩm bẩm, tự nói mình nghe.

Lúc này, đáy lòng cô không dễ chịu. Tuy bọn họ sống với nhau năm năm, cô cũng biết rõ tính tình của anh, nhưng cô không biết gì về chuyện trong quân đội của anh.

Thế giới kia với anh đối với người thường mà nói chính là khác một trời một vực, là thứ cô từng không để vào mắt, nhưng Hoắc Cố Chi – người bị cô coi là lính nghèo bấy giờ đã là người sáng lập ra Nam Diệu có tiếng tăm lẫy lừng, là nhân vật thần kỳ nhất trong giới thương mại.

Có lúc ông trời rất thích đùa giỡn con người, ví dụ như cô, không phải sao?

Đã có cô, vì sao lại có Giản Uyển Linh?

Khi còn bé, mẹ cảm thấy sinh đôi mặc quần áo giống nhau thì rất đáng yêu, nhưng dần dần lớn lên, Giản Uyển Linh cố ý đâm vào lòng cô, vẫn mặc quần áo giống cô, vì chuyện này mà cô nói với mẹ không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng đáp án cuối cùng thế nào?

Mẹ của cô – Chung Tiểu Dung, sinh ra trong dòng dõi Nho học, lúc tuổi còn trẻ từng là người phụ nữ lớn mật theo đuổi tình yêu, lại hung hăng tát cô hai cái, sau đó đẩy cô ngã xuống đất, lớn tiếng trách mắng cô không hiểu chuyện, lòng dạ hẹp hòi, không tha cho em gái.

Nhưng cô không tha cho em gái chỗ nào? Rõ ràng là em gái không tha cho cô, rõ ràng chính bà cũng chán ghét, nhưng phải làm cho cô ghê tởm như vậy.

“Anh có thể mang theo con khi mà ở trong rừng ba ngày ba đêm không động đậy, chẳng lẽ một song bào thai nhỏ sẽ làm anh không phân biệt được?” Hoắc Cố Chi kinh ngạc nhìn Ngu Vô Song chăm chăm, có thể biết được lời này sẽ kích thích cô, anh lại có chút hả hê nói: “Em nhìn đi, chúng ta mới là trời sinh một đôi. Nếu không tại sao người khác không phân biệt được em và Giản Uyển Linh, còn anh nhìn một cái là thấy?”

Người đàn ông Hoắc Cố Chi này thật ra luôn cảm thấy ưu việt mười phần, tuy anh sinh ra không giàu có, còn có không quang minh ra đời như vậy, nhưng lại không ảnh hưởng gì đến việc Cố Song Song (mẹ HCC) giáo dục anh.

Cố Song Song là con gái của nhà họ Cố hiển vinh ở Kyoto cách mạng, ông Cố chỉ có một đứa con gái đầu lòng, từ nhỏ xem bà như Minh Nguyệt mà cẩn thận chăm sóc, bà chính là tài nữ nổi danh ở Kyoto, phải gả cho gia đình như thế nào? Đương nhiên là nhà giàu, nhà giàu hơn nhà họ Mạnh có một đồng.

Nhưng cuối cùng bà lại giao thân mình ột người đàn ông đáng tuổi cha mình, chưa cưới mà đã có con, sau khi ông Cố biết được thì tức giận đến hôn mê, sau khi tỉnh lại thì từ bỏ quan hệ cha con với bà.

Cố Song Song cũng rất mạnh mẽ, biết người trong nhà sẽ không bỏ qua chuyện của bà, bà không nói một tiếng liền bỏ đi.

Vốn là thiên kim tiểu thư, bà làm sao hiểu được phải kiếm tiền nuôi gia đình, chăm sóc đứa bé? Cuối cùng không thể không cúi đầu trước thực tế, gả ột người đàn ông bà yêu, lúc này mới nuôi dưỡng Hoắc Cố Chi lớn lên.

Lúc này, đôi mắt Hoắc Cố Chi gắt gao nhìn cô, bộ dáng mỉm cười này như trung khuyển đang chờ khen ngợi.

Cảm xúc vốn không tốt nhưng khi Ngu Vô Song thấy một màn này, trong lòng nhịn không được mà bật cười, cô đưa tay vỗ vỗ gò má của anh, mím môi, nhỏ giọng cười: “Tốt, tốt, tốt. Em biết anh lợi hại nhất, được chưa?”

Cô liên tiếp nói ba chữ “tốt” đủ thấy tâm tình của cô rất tốt, Hoắc Cố Chi cũng nhìn ngây dại, chỉ cảm thấy người phụ nữ trước mặt chợt cười một tiếng như vậy, như đoá hoa tươi đẹp nở rộ.

Trái tim anh nhảy lên, nhịn không được mà đứng lên, dùng một tay ôm lấy cô vào ngực. Giọng nói trầm thấp của người đàn ông này rất dễ nghe, nhưng lần này lại mơ hồ lộ ra sự lấy lòng nhàn nhạt: “Vô Song, sau này em cứ cười cho anh xem. Đã nhiều năm anh chưa từng thấy em cười.”

Chưa từng thấy em cười?

Sáu chữ đơn giản này như nặng ngàn cân, khiến trái tim Ngu Vô Song chợt lổn nhịp. Cô bị anh ôm chặt vào trong ngực cũng không giãy giụa, ngược lại đưa tay ôm lấy cái eo cường tráng của anh, nhạt lạnh cười: “Làm sao có thể? Không phải mỗi ngày em đều cười sao? Anh nghĩ nhiều rồi, em chính là một người phụ nữ cay nghiệt, tâm tư lại ngoan độc, sao có thể để mặc ỉnh không vui?”

Cô vốn là người không giỏi cãi nhau, nhưng vì có thể trở về báo thù, cô không thể không tự rèn luyện mình.

Mỗi lần Mạnh Thiếu Văn và Giản Uyển Linh cãi cọ và giải thích đến mệt mỏi, trong lòng cô sẽ dấy lên một ngọn lửa cháy hừng hực, không biết vui vẻ bao nhiêu lần.

Nhưng chỉ có người đàn ông này nói cô không cười, làm sao có thể. . . ? Cô rõ ràng rất vui vẻ.

“Không. . .” Lúc cô đang cười vui vẻ, Hoắc Cố Chi không chút lưu tình đâm vào nơi mềm mại nhất trong lòng cô. Ánh mắt anh ảm đạm, cười mà nói: “Anh nói cười là nụ cười phát ra từ đáy lòng, không phải là giả vờ cười trước mặt người khác.”

Người đàn ông đều là động vật háo sắc, anh thừa nhận anh cũng như vậy, nếu không năm đó anh sẽ không bị cô hấp dẫn vào lúc mới vừa gặp cô.

Hơn nữa, bên cạnh có một người phụ nữ tuyệt sắc như thế, cho dù dẫn ra ngoài xã giao hay để trước mặt thường thức đều là chuyện cực kỳ vui mắt vui tai.

Nhưng anh chợt nghĩ, thật ra cô cũng không muốn cười như vậy, như hiện tại, đơn thuần mỉm cười như vậy, cũng là một bức tranh đẹp nhất trên đời.

Ngu Vô Song muốn lớn tiếng phản bác, Nhưng cô chưa kịp nói lời nào đã bị Hoắc Cố Chi đưa tay che môi đỏ mọng, anh nháy đuôi lông mày anh tuấn, trên mặt mang đầy ý cười.

“Anh biết ngay là em muốn lớn giọng cãi với anh, vì không cho em ầm ĩ, anh phải che miệng em trước. Em hãy nghe anh nói trước, những người đó không liên quan gì đến em, đương nhiên không quan tâm em, cũng vì vậy, anh ta (MTV) làm sao có thể phân biệt em và Giản Uyển Linh? Cho nên, em đừng để ý!”

Hoắc Cố Chi không phải người cẩn thận nhất, nhưng vì cô mà không thể không học cách cẩn thận. Thấy cô đang lắng nghe, anh dần dần thả lỏng bàn tay ra, sau đó nhẹ cười một tiếng: “Vô Song, anh biết rõ em và Mạnh Thiếu Văn là thanh mai trúc mã quen biết nhau từ rất sớm, mà anh chỉ biết em trẻ hơn anh ta hai năm. . . em nghĩ một chút đi, tại sao anh nhìn một cái liền phân biệt được em và Giản Uyển Linh? Nhưng anh ta và em tình sâu nghĩa nặng, đến mức bàn chuyện cưới gả lại có thể nhận lầm?”

Ánh mắt của anh trấn tĩnh, thản nhiên, không mang theo một tia tối tăm, như đang nói với cô một đạo lý đơn giản.

Nhưng lại khiến Ngu Vô Song nghe thấy tiếng sét đánh bên tai, cả người cô bình tĩnh, không nói một lời, nhưng sắc mặt đã trở nên lạnh lùng, mím đôi môi đỏ mọng, hồi lâu chưa lên tiếng.

Đúng vậy, người đàn ông này chỉ biết cô trẻ hơn Mạnh Thiếu Văn hai năm, tuy nói anh vừa sinh ra đã tham gia quân ngũ, sức quan sát rất nhạy bén, nhưng nhạy bén đến mức này?

“Nếu như đã là người phụ nữ anh yêu mến, anh tuyệt đối sẽ không nhận lầm.” Thấy cô có chút buông lỏng, Hoắc Cố Chi vội vàng lên tiếng: “Người phụ nữ anh yêu sẽ được anh cưng chiều, yêu thương như trân bảo, làm sao có thể nhận lầm? Giản Uyển Linh là gì? Coi như quyến rũ thật, anh cũng không bị lừa!”

Cái gì uống rượu, cái gì hãm hại đều là giả, nếu đổi lại là anh say rượu, bị người khác bỏ thuốc cũng không lấy người phụ nữ hạ lưu làm thuốc giải.

Ngu Vô Song mấp máy môi đỏ mọng, đột nhiên cảm thấy nghĩ về những thứ trước kia không có ý nghĩ gì, nhưng người đàn ông trước mặt rất nghiêm túc, cô khẽ ừ, rốt cuộc không nhận được mà đưa tay nhéo gò má của anh, cười đùa nói: “Em biết anh rất tốt với em, anh có muốn em khen ngợi anh lợi hại nhất không?”

Khen ngợi?

Hoắc Cố Chi nghe vậy, sắc mặt chợt tối sầm lại, anh nhất thời trợn to cặp mắt, rốt cuộc cũng nói ra lời thật lòng: “Anh muốn cho em biết những người đó không quan tâm đến em! Một người đàn ông không quan tâm em, em cần gì phải quan sống chết của anh ta?”

83. Chương 82: Ghen Tỵ Đến Chết.

Ngày hôm sau, Ngu Vô Song và Chu Mịch Phong đang tiến hành khảo sát các cửa hàng lớn ở Nam Giang, cái thành phố này làm cho cô vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, thời gian năm năm đủ để nó thay đổi rất nhiều, các cửa hàng cũng có những thay đổi mới.

Đi tới cửa hàng ngày xưa mình thường đi dạo, tâm tình Ngu Vô Song rất bình tĩnh, nhưng Chu Mịch Phong vẫn phát hiện cô đang mất hồn, anh ta âm thầm ghi nhớ kết cấu những cửa hàng này, sau đó dụi dụi mắt hỏi: “Tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt?”

Quảng thâm trên mắt cô rõ ràng như vậy, cho dù đánh phấn cũng lộ ra tia tiều tụy.

Ngu Vô Song đương nhiên không nói với anh ta rằng cô bị những lời nói hôm qua của Hoắc Cố Chi làm ảnh hưởng.

Một người đàn ông không quan tâm em, em cần gì quãng sống chết của anh ta?

Giọng nói của người đàn ông rất lạnh lùng, thái độ càng không tốt, nhưng lại khiến Ngu Vô Song nhớ rất rõ. Thật ra cô muốn giải thích, cô muốn nói cô hoàn toàn không quan tâm sống chết của Mạnh Thiếu Văn, nhưng cuối cùng khi anh nhìn cô bằng đôi mắt phượng chứa đầy lo lắng, cuối cùng cô không nói gì.

Đối với sự quan tâm của Chu Mịch Phong, mặt cô thoáng hoảng hốt, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra mà khẽ mỉm cười: “Có thể là buổi tối có chút buồn bực, cho nên ngủ không ngon!”

Giọng nói của cô rất nhẹ, nhưng Chu Mịch Phong có thể nhìn thấy tâm hồn của cô không ở đây. Anh ta cũng không vạch trần, chỉ nhàn nhạt cười, chỉ về Starbucks phía trước, nhàn nhạt nói: “Nếu ngủ không ngon, liền đi uống ly cà phê đi, người mà không có tinh thần sẽ ảnh hưởng tới hiệu suất công việc.”

Ngu Vô Song nâng mắt liếc nhìn, cũng không từ chối, mà gật đầu đồng ý.

Hai người chọn một góc mà ngồi xuống, Ngu Vô Song tựa lưng vào ghế ngồi, hiếm khi bình tĩnh lại, nhưng chưa nghĩ ngơi được hai phút, bên tai liền truyền đến trận cười đùa của người phụ nữ.

.....

“Uyển Như, cậu thật không tốt, mọi người đều là bạn học cũ, bây giờ cậu mới nói cho chúng ta biết chuyện cậu và học trưởng Thiếu Văn đính hôn!”

Một đám người vừa cười vừa nói đi vào, ngồi xuống ghế phía sau Ngu Vô Song, Giản Uyển Như bị mọi người bao vây trong đó, mấy người đó là bạn học cũ, mấy năm không gặp, khó có dịp mà tụ lại một chỗ, đương nhiên nói cười không ngừng.

“Đúng vậy, năm đó học trưởng Thiếu Văn là người đàn ông anh tuấn, có khí chất nhất trong khoa chúng ta, nữ sinh theo đuổi anh ấy có thể xếp hàng từ phòng học đến phòng ăn, nhưng trong lòng anh ấy chỉ có một Giản Uyển Như.”

Bị bạn học cũ vây quanh, Giản Uyển Linh thầm thỏa mãn nhưng vẫn mềm yếu mỉm cười. Đối với sự hâm mộ, treo ghẹo của mọi người, cô ta mím đôi môi hồng, mắc cỡ đỏ mặt nói: “Thật xin lỗi, bữa tiệc đính hôn của chúng tớ khá vội vàng, nên không tới kịp mời bạn học trước kia, đợi tụ hội lần sau tớ nhất định bồi tội với mọi người.”

Hiếm khi ra ngoài dạo phố nên Giản Uyển Linh không thích gặp lại bạn học thời đại học trước kia, nhưng không chịu được sự nhiệt tình của người ta, hơn nữa sự hâm mộ trong mắt họ làm thỏa mãn kiêu ngạo của cô ta, làm cô ta trải qua thời gian cảm xúc tồi tệ trước.

Chu Mịch Phong nghe vậy, nhất thời ngược mắt nhìn, từ góc độ này của anh ta, vừa đúng lúc nhìn thấy Giản Uyển Linh đang mỉm cười ngọt ngào. Về mặt anh ta khẽ cứng lại, sau đó cau mày nhìn về phía Ngu Vô Song, muốn thấy nét mặt của cô.

Chỉ đáng tiếc, Ngu Vô Song không lên tiếng. Cô vẫn ưu nhã ngồi ở trên ghế sa lon như cũ, không có dấu hiệu nào.

Thấy cô như vậy, trong lòng anh ta đột nhiên trở nên an tĩnh lại, cũng không đề xuất rời đi.

.....

“Vội vàng như vậy, không phải là có con mới cưới chứ?” Những bạn học cũ nghe vậy, nhìn Giản Uyển Linh bằng ánh mắt ái muội, bọn họ có thể học ở trường học cao cấp thì không có ai nghèo khó, tuy kém Giản Uyển Linh về nhà giàu, nhưng cũng có gia đình khá giả.

Nhưng hiện tại họ đang đối mặt Giản Uyển Linh, trong hâm mộ không khỏi mang theo một tia lầy lòng: “Uyển Như, cậu thật không tốt, chuyện đính hôn lớn như vậy cũng không nói với chúng tớ, phong thái của học trưởng Thiếu Văn năm đó đã khắc sâu vào trí nhớ chúng tớ rồi.”

Họ có được như ngày hôm nay là nhờ phần đầu, có người trở thành bà chủ nhà, nhưng mặc kệ là ai cũng không bằng người phụ nữ hạnh phúc trước mặt này.

Cô gả cho bạch mã hoàng tử trong lòng tất cả người phụ nữ ở Nam Giang, ngày sau bữa tiệc đính hôn long trọng đó, nó đã lên đầu trang của xu hướng môi giới Nam Giang.

Năm đó, Mạnh Thiếu Văn tỏ tình với cô ở trước cổng trường học vào ngày đầu tiên tựu trường, làm bọn họ đến nay vẫn còn nhớ rõ. Không ngờ qua nhiều năm như thế, lại tu thành chính quả (đính hôn), trên web có vô số nói sẽ tin tưởng vào tình yêu.

“Không có, không có.” Lúc này, Giản Uyển Linh thẹn thùng, hình tượng người vợ nhỏ được cô ta biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Trước kia, tính tình Giản Uyển Như lạnh nhạt, tự cao tự đại, không có quan hệ tốt với bạn học, cô ta thì ngược lại, luôn tham gia các

hoạt động của trường, quan hệ vô cùng tốt.

Tuy hiện tại đóng giả Giản Uyển Như, cô ta cũng muốn tạo quan hệ tốt với những người ở đây: “Các cậu cũng biết tớ mới cưới thôi, tớ và Thiếu Văn sao có thể có con mới cưới.”

Sau khi nói xong, gò má cô ta đỏ lên, một bộ không muốn nói nhiều, thậm chí mặc cho người khác nghĩ thế nào cũng được.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, tầm mắt rồi rít nhìn bụng của cô ta, ý cười trong mắt rất đậm, nhưng thềm đưa mắt ra hiệu, không nói gì.

Mấy người các cô tốt nghiệp xong vẫn có liên hệ với nhau, quan hệ không tệ, hôm nay hẹn cùng đi dạo phố, không ngờ lại gặp vị này. Vị đại tiểu thư này là hoa khôi nổi tiếng của trường năm đó, thanh tươi, xinh đẹp, cao quý, lại có người đàn ông như vậy bảo vệ, không biết đã làm bao nhiêu nữ sinh trong ngoài trường ghen tỵ đến chết.

Nghĩ tới đây, trong lòng Viên Viên Viên có chút ê ẩm, hơn nữa thấy khóe môi Giản Uyển Linh cong lên thành nụ cười chúm chím thì tia không cam lòng trong đáy lòng càng thêm nồng nặc.

Nhưng cô ta (VVV) không có can đảm tìm phiền toái ngay trước mặt người ta, mà khóe môi cong lên, chua xót cười nói: “Uyển Như, cậu đã hai mươi sáu tuổi rồi, nhìn từ góc độ nào cũng thấy còn trẻ. Nghe nói năm năm trước cậu bị người ta hại rơi xuống biển, còn bị mất trí nhớ, mất giọng nói, bây giờ nhìn lại tốt hơn nhiều.”

Tuy cùng nhau lớn lên với Giản Uyển Như, nhưng để cho an toàn, mấy năm nay Giản Uyển Linh chưa bao giờ đi tham gia tụ hội bạn học, vì sợ bị người nhìn ra suy nghĩ.

Một câu mất trí nhớ, mất giọng nói là lời sỉ nhục nặng nhất đối với cô ta. Cô ta chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt tĩnh mịch nhìn chăm chú vào Viên Viên Viên đối diện, vừa vặn ở đó có một giá sách, cô ta mới không thấy Ngu Vô Song.

Cô ta biết cô ta có thể gả cho anh Thiếu Văn, là chuyện làm cho các cô gái Nam Giang ghen tỵ, đừng nói đến Viên Viên Viên này.

Năm đó, cô ta (VVV) có tâm tư với anh Thiếu Văn, cô (GUL) thấy rõ, nhưng cô ta (VVV) hoàn toàn không có thân phận, cũng không có cơ hội đến gần, đừng nói đến việc khiến anh Thiếu Văn nhung nhớ.

Nhớ lại những năm tháng xanh tươi kia, sự vui vẻ trên mặt Giản Uyển Linh dần lui, nhớ năm đó cô ta cũng không phải như vậy sao?

Cho dù có thân phận thiên kim nhà giàu, nhưng trong mắt anh Thiếu Văn, cô chẳng là gì cả, trong mắt anh chỉ nhìn thấy Giản Uyển Như.

Nhưng bây giờ tốt rồi, Giản Uyển Như chết rồi, cô đóng giả cô ta (GUN), đương nhiên không ai ngờ là cô sẽ hưởng thụ chuyện này, nhất là anh Thiếu Văn, cô lấy được anh Thiếu Văn, sợ rằng khiến nhiều người ghen tỵ đến chết.

Khóe môi cong lên, Giản Uyển khéo léo lại cười một tiếng: “Viện Viện, cậu thật quan tâm đến tớ, lại biết căn kẽ như vậy. Trước kia tớ quả thật là bị mất trí nhớ, cho nên mới không tham gia tụ hội bạn học, tuy anh Thiếu Văn nói sẽ đi theo tớ, nhưng tớ vẫn có chút sợ...”

Đang nói chuyện, ý cười trong mắt cô ta càng dịu dàng, nhưng lại khiến Viên Viện Viện nhất thời cười không nổi.

Cô ta (VVV) lớn hơn Giản Uyển Như một tuổi, hiện tại đang là giáo viên dạy nhạc trong trường trung học, tuy chưa lấy chồng, nhưng bởi vì bộ dạng xinh đẹp, có khí chất, công việc lại tốt, cho nên cũng được rất nhiều người chọn xem mắt.

Bình thường cô ta (VVV) cũng thỏa mãn, nhưng những thứ cô ta có không đáng nhắc tới trước mặt người phụ nữ này.

Không nói đến cô ta (GUL) có Mạnh Thiếu Văn yêu thương, chỉ lấy thân phận ra so sánh cũng biết mình kém cô ta rất nhiều.

Như hiện tại, cô ta mặc váy thuần trắng, mềm mại ngồi ở đó cũng đẹp không sao tả xiết, toàn thân đều là đồ xa xỉ, mỗi một món đều đáng giá.

“Không trách được!” Mấy người đứng ngoài quan sát không nhìn ra Giản Uyển Linh và Viên Viện Viện đang giao chiến. Nghe Giản Uyển Linh nói như vậy, họ nhất thời bưng tỉnh: “Trước nhìn thấy cậu, chúng ta còn có chút không tin, không ngờ sau khi gọi tên cậu, cậu dừng lại thật. Nếu đã nhớ lại, tụ hội bạn học năm nay cậu nhất định phải tới.”

Giản Uyển Linh nghe vậy, trong lòng khẽ mỉm cười, nghĩ thầm: cô đương nhiên có thể tới, cô chẳng những sẽ tới, còn dẫn theo anh Thiếu Văn!

Đây là lần đầu tiên cô ta xuất hiện trước mặt bạn học cũ sau khi cưới, cô ta muốn cho những người đó biết người phụ nữ của anh Thiếu Văn là cô ta, ai mới là người thắng cuối cùng.

Trong lòng Viên Viện Viện có chút không thoải mái, nhưng cô ta biết có nhiều thứ cô ta muốn có nhưng không được, cho nên lập tức cô ta không rồi rắm, mà ôn hòa cười nói: “Uyển Như, chắc cậu không biết, thầy Trần bây giờ vẫn còn nhớ cậu! Nói cậu học sinh có thiên phú nhất mà ông từng gặp, còn nói nếu năm đó cậu có thể tiếp tục học, nhất định có thể lấy được thành tựu khổng lồ. Không giống tớ, hiện tại chỉ có thể dạy âm nhạc.”

84. Chương 83: Mãnh Thú Hung Hãn

Đối mặt với việc lấy lòng của Viên Viện Viện, Giản Uyển Linh mỉm môi cười cười, giấu khóe mắt châm chọc liếc ả một cái, sau đó chậm rãi thu hồi tầm mắt, trong lòng khinh thường cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ, người phụ nữ như vậy cũng dám có ý nghĩ muốn có anh Thiếu Văn, thật là không biết điều.

Nhưng trong miệng lại cười lên tiếng: “Cái gì cũng không bằng việc có một thân thể khỏe mạnh được, cuộc sống của tôi bây giờ cũng vô cùng tốt. Thật ra thì hai năm qua thân thể của tôi đã tốt hơn rất nhiều, đang định ra ngoài tìm việc làm, làm công việc giáo viên tiểu học cả ngày ở một chỗ với mấy đứa bé cũng khá tốt, nhưng tôi cũng biết tính của Thiếu Văn, xem ra anh ấy muốn quản tôi thật chặt!”

Giọng nói của cô ta tuy là bắt đầu dĩ, nhưng nghe ra thì nhiều phần là ngọt ngào hạnh phúc, khiến người khác cảm thấy phải thăm cấn rằng, trong lòng nổi lên sự ghen tỵ không dứt.

Đều là phụ nữ như nhau, tại sao lại có nhiều sự khác biệt đến vậy?

Lúc mà họ vẫn còn ở ngoài xã hội làm việc liên tục, thì tất cả việc người phụ nữ này làm là ngồi mát ăn bát vàng, ra đời thì cứ bướng bỉnh dễ tổn thương, chỉ cần đầu thai ở nhà phú hào, nên cái gì cũng đều có được!

Cho dù Viên Viên Viên có ý muốn lấy lòng Giản Uyển Linh, nhưng trên gương mặt của cô ta (VVV) lúc mỉm cười ánh mắt còn lóe lên một tia đau đớn, hai tay đặt trên đầu gối, lặng lẽ nắm chặt lại, khẽ mím đôi môi đỏ mọng, trên mặt cô ta (VVV) lộ ra nét vui vẻ gượng ép.

Theo như gia thế của Mạnh Thiếu Văn thì năm đó anh ta hoàn toàn có thể ra nước ngoài du học, thành tích học tập của anh ta ưu tú, đầu óc thông minh, làm gì mà đi du học nước ngoài không nổi?

Nhưng vì muốn giúp Giản Uyển Như, cuối cùng anh ta chỉ chọn đại học Nam Giang, bởi vì cha mẹ bên nhà họ Giản không muốn đưa con gái của mình ra nước ngoài. Mạnh Thiếu Văn cũng vì vậy mà bỏ qua cơ hội học tập tốt không đi du học.

Một năm sau lên đại học, Giản Uyển Như mới mười tám tuổi, Mạnh Thiếu Văn cũng chỉ mới hai mươi là đã có tình cảm sâu đậm như vậy, khiến không biết bao nhiêu người ganh tỵ.

Trong những người này thì có cô ta (VVV), rốt cuộc là từ lúc nhỏ đến lúc lớn lên được cha mẹ nuông chiều, Viên Viên Viên còn chưa bao giờ chịu qua cái không khí tức bực người thế này.

Cô ta (VVV) cắn cắn môi đỏ mọng, âm thanh một phần lạnh lẽo: “Uyển Như, bạn bây giờ đã thay đổi thật nhiều đấy, trước kia bạn không hề thích lấy chuyện riêng tư của bạn và Mạnh Thiếu Văn ra nói!”

Lời này đã biến thành lời chỉ trích cô ta (GUL) ham hư vinh!

Cách đó một vách ngăn Ngu Vô Song nghe nói thế cũng không nhịn được lắc đầu nở nụ cười, buổi sáng sắc mặt của cô không được tốt, lúc này thấy cảnh tượng này liền nở nụ cười rất xinh đẹp.

Năm đó, tính tình của cô nói dễ nghe là lạnh nhạt, nói khó nghe chính là từ ngạo mạn, trong mắt không để ý đến người khác, cô tin vào chính mình ưu tú hơn người, những người bạn học xung quanh cô cũng không cần nhìn tới, lại không ở lại kí túc xá trường, đương nhiên không có quan hệ tốt đẹp với những người này rồi.

Thật ra thì mới vừa vào học, cũng là có bạn học tới gần cô, nhưng lại bị cô làm mặt lạnh từ chối.

Cô biết rất rõ, những nữ sinh này căn bản không phải muốn cùng cô làm bạn tốt, chẳng qua là muốn thông qua cô để có thông tin của Mạnh Thiếu Văn.

Một Mạnh Thiếu Văn phong độ nhẹ nhàng, thanh quý phong độ, lại thêm vào là con trai độc nhất của nhà họ Mạnh, là người nối nghiệp tương lai của tập đoàn Hằng Viễn, làm sao có thể sẽ không có nữ sinh nào giao tiếp với cô mà không có mục đích?

Cô tin rằng, điểm này, Giản Uyển Linh cũng đã nhìn ra, nhưng cô ta vẫn có quan hệ tốt đẹp với những người đó, xem như là không lộ ra ý tứ với người khác.

Dần dà, những bạn học bên cạnh lúc nói đến hai cô gái song sinh nhà họ Giản, đều nói, cô chị là cảnh cao không thể với tới là mỹ nhân lạnh lùng, xinh đẹp có xinh đẹp, nhưng là đẹp mà quá lạnh lùng. Còn cô em thì không giống như vậy, một chút ra dáng thiên kim tiểu thư cũng không có, thân thiện lương thiện, nhân duyên cực tốt.

Năm đó Giản Uyển Như không phải là không biết Giản Uyển Linh ở sau lưng hại cô, thậm chí là khiến cô bị bại hoại danh tiếng.

Nhưng cô quá kiêu ngạo, cô không muốn cãi vả với một người đáng ghét, luôn làm như không thấy, nhưng dần dà, những người này liền quên cô, cô thật ra thì cũng là người còn sống sờ sờ, không phải có thể mặc cho cô ta (GUL) tùy ý lấn ép như tượng gỗ.

.....

Bên kia, Viên Viên Viên dứt tiếng, Giản Uyển Linh hơi sững sờ chớp mắt, ngay sau đó mím môi, dịu dàng cười một tiếng, thoáng cái khí chất kiêu ngạo lộ ra rất nhiều: “Người rồi cũng có lúc thay đổi, mấy năm này Thiếu Văn đối với tôi không xa không rời khiến tôi rất cảm động.”

Không xa không rời bốn chữ vừa nói ra, Viên Viên Viên cũng không ngồi yên nữa, cô ta (VVV) cảm thấy chính mình thật ngu ngốc, cho nên mới phải ngồi đây nghe nói nhảm nhiều như vậy, ảnh hưởng đến tâm tình của mình.

Lên đại học không phải là cô ta (VVV) không có những đấu tranh trong suy nghĩ, đã từng vô số lần khích bác Mạnh Thiếu Văn từ bỏ mối quan hệ với Giản Uyển Như, làm gì phải cưng chiều một người như vậy, cần bản là Giản Uyển Như cũng không hề xứng đáng.

Coi như anh ta chia tay với Giản Uyển Như chia tay, cũng không tới phiên cô ấy leo lên vị trí đó, môn đăng hộ đối quá quan trọng.

Nghĩ tới đây, tâm tình Viên Viên Viên rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, Lão sư của cô ta (VVV) tiền lương cực tốt, lại có kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, cô còn trẻ tướng mạo đẹp, coi như không tìm được Mạnh Thiếu Văn thì như vậy chắc là sẽ không kém.

Cuộc sống hôn nhân như cá uống nước, lạnh ấm tự mình biết, cô ta (VVV) cần gì phải đi hâm mộ hay ghen tỵ với người khác?

Lúc này, Viên Viên Viên liền từ trên ghế đứng lên, cười liếc mắt nhìn Giản Uyển Linh, giọng nói bình thản: “Nhìn cậu khôi phục khỏe mạnh, tôi rất vui mừng! Hôm nay trước hết không nói chuyện được, buổi chiều ở trường học mình còn có lớp, đi trước đây.”

Bên cạnh mấy người cùng Viên Viên Viên đều là bạn học cực tốt, thấy cô ta (VVV) phải đi, liền vội vàng đứng lên kéo lại nói, làm gì Viên Viên Viên cũng không muốn ở nơi này để bị khinh bỉ thêm, cho nên nói mấy câu qua loa, sau đó vẫn lựa chọn rời đi.

Cuối cùng sắc mặt của Giản Uyển Linh lại biến thành cực kỳ khó coi, kể từ sau khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia, người bên cạnh đối với cô ta cực kỳ cưng chiều, mặc dù sau khi ba mẹ biết chân tướng sự tình, không phải là lựa chọn trợ giúp cô sao? Chớ hỏi chi là anh Thiếu Văn.

Nhưng hôm nay ở Viên Viên Viên này lại có loại thái độ này đối với cô ta? À quên rằng năm đó là ai cho ả tin tức về Thiếu Văn? Là ai giúp ả đứng vững vàng trong cái vòng lẩn quẩn đó?

Viên Viên Viên vừa đi, còn lại mấy người thấy Giản Uyển Linh âm trầm mặt mũi, bối rối hai mắt nhìn nhau, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Thật ra thì ở trong lòng các cô đó, Giản Uyển Như vẫn như những năm đó là đại tiểu thư khó tính lạnh lùng như ngọc thanh cao không thể chạm tới, hôm nay tình cờ gặp lại, không ngờ cô ta lại nói chuyện tốt đẹp như vậy.

Nếu như không biết Giản Uyển Linh bất hạnh qua đời, họ còn tưởng rằng hiện tại người ngồi ở trước mặt họ chính là Giản Uyển Linh!

Mấy người kia không khỏi ảo não suy nghĩ, sớm biết cũng không gọi cô ta lại, vốn là năm đó mối quan hệ cũng rất bình thường, bây giờ ngồi xuống tán gẫu cũng không biết tán gẫu cái gì thì tốt.

Trong đó người có lá gan lớn đã nhanh mồm nhanh miệng nở nụ cười: “Uyển Như, cuối tháng là họp mặt bạn học, bạn cũng đừng quên tới nhé. Đến lúc đó sẽ gọi thiệp mời cho bạn, thật ra nhiều năm rồi bạn không hề có mặt, lần này cần xuất hiện nhất định sẽ xinh đẹp long lanh hơn người khác.”

Trong trường nghệ thuật mỹ nữ như mây, nhưng không thể phủ nhận, một khắc kia hai viên ngọc của nhà họ Giản là sáng ngời nhất.

“Đúng vậy, đúng vậy, thật sự nhiều năm đã qua, bạn vẫn xinh đẹp trước sau như một, mọi người nhất định phải hỏi bạn đã chăm sóc thế nào.” Lại có người bắt đầu nói giúp, nhưng rốt cuộc bởi vì Viên Viên Viên rời khỏi mà cảm thấy lúng túng, chưa nói đôi câu, liền bắt đầu muốn rút lui: “Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta trở về còn có việc, hôm nay trước hết như vậy đi, chờ lần sau có thời gian chúng ta sẽ cùng nhau uống trà!”

Giản Uyển Linh nghe vậy, khẽ ngược mắt liếc nhìn nụ cười của mấy người nịnh hót đứng đối diện, sau đó rũ rèm mắt xuống, trong lòng không ngừng được cười lạnh.

Nhát gan sợ phiền phức, rõ ràng bản lĩnh không có, còn dám tới bầu víu quan hệ với cô ta, thật là buồn cười.

Đáy lòng nghĩ như vậy, trên mặt cô ta cũng không biểu lộ ra, mà là hết sức khách khí đứng lên tiễn khách, cười khách sáo thân thiện: “Các bạn đều là những người bạn rộn tôi thì quá rồi rãnh. Nhanh đi đi, đừng chậm trễ chuyện quan trọng.”

Mấy người kia lúng túng gật đầu một cái, sau đó rời đi rất nhanh, trong lúc quá mức vội vàng, liền đụng vào người nào đó vẫn không hề hay biết.

Vốn là họ với Giản Uyển Như quan hệ từ đầu tới cuối không tốt, nếu không phải là bởi vì bao năm qua không gặp cảm thấy ngạc nhiên mới không đi đến gần mà làm náo nhiệt như vậy

.....

Sau khi mấy người bạn học rời đi, cô ta đưa mắt nhìn họ một chút, Giản Uyển Linh đứng ở đó trên khuôn mặt nụ cười tuyệt mỹ hoàn toàn thu lại, thay vào đó là một loại khinh miệt cười lạnh.

Những người này mặt mũi vậy mà trèo cao còn không được cũng dám đến gần cô ta? Về phần Viên Viên Viên bất quá là một bà cô già không ai thèm lấy, còn lương giáo viên trung học? Nhà cô ta bảo mẫu nấu cơm còn có lương cao hơn so với con nhỏ đó.

Nghĩ tới đây, tâm tình cô ta bình phục rất nhiều, lại khôi phục trước sau như một vẻ ôn nhu hòa nhã lương thiện.

Khóe môi nhếch lên thành nụ cười, tay cầm túi xách màu hồng định rời đi, nhưng bên tai chợt truyền đến một hồi âm thanh vang dội của tiếng giày cao gót.

Từ bản năng của người phụ nữ, Giản Uyển Linh đưa mắt nhìn, chỉ thấy đôi chân dài trắng muốt như ngọc đang đi về phía bên này, cô gái mặc váy tơ tằm màu đen ngắn đến đầu gối ôm sát cơ thể, đi theo cô gái đó còn có mùi nước hoa, ngay cả trong không khí cũng thoang thoảng mùi hương.

Chỉ là nhìn dáng dấp đi bộ, Giản Uyển Linh là có thể đoán ra người phụ nữ này nhất định là một mỹ nhân, hơn nữa so với cô ta còn có khí chất hơn.

Nghĩ đến đây, đáy lòng cô ta nhất thời không vui, cau mày nhìn lên trên tiếp tục đi, không rãnh rỗi để xem xét những chuyện khác, nhưng bỗng nhiên cô ta chớp mắt, đôi mắt mở to lên, trong khoảnh khắc con người của cô ta không ngừng lay động.

Ánh mắt của cô ta cực kỳ phức tạp, khiếp sợ có, chán ghét có, còn có sợ lẫn e dè.

Ngu Vô Song đã thấy, vẫn chậm rãi đi tới, tâm tình cực tốt, so với sắc mặt của Giản Uyển Linh đối lập vô cùng rõ rệt.

Cô cong cong môi đỏ mọng, cười nói tự nhiên nhìn Giản Uyển Linh, nhỏ nhẹ chào hỏi: “Này..... Giản tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

Thật là thú vị! Nhìn vẻ mặt Giản Uyển Linh như vậy, thật sự rất hứng thú.

Trước kia ở trước mặt cô ta, cô đã nhiều lần thua thiệt, cô không nhanh mồm nhanh miệng như cô ta càng không thông minh giỏi tranh cãi, ở trước mặt ba mẹ cô ta luôn lấy lòng vui vẻ.

Ngay cả năm đó ở phòng làm việc của Mạnh Thiếu Văn, cô cũng bị cô ta chọc tức gần chết, thiếu chút nữa nôn ra máu, nhưng bây giờ cô chỉ là không nói một lời xuất hiện trước mặt cô ta, lập tức khiến cô ta hoang mang lo sợ vô định.

Trên đời còn có chuyện gì hay hơn chuyện đùa này? !

Ước chừng Giản Uyển Linh sưng sọt vài giây, sau khi có phản ứng lại, cô ta gắt gao cắn cắn môi, trên mặt vừa nóng nảy vừa đỏ lên, giọng nói phát ra càng thêm không vui vẻ: “Sao cô lại tới đây? Ngu Vô Song tôi cho cô biết, đừng nghĩ ở trước mặt tôi chơi trò lừa bịp, tôi không mắc lừa cô đâu.”

Đáng chết, mới vừa rồi cô ta lại có thể cảm thấy sợ hãi đối với người phụ nữ đề tiện này, đáng chết! Cô ta quá đáng chết rồi, nếu không phải Giản Uyển Như là âm hồn bất tán xuất hiện, cô ta làm sao có thể mặt mặt như thế?

Cô ta không biết cổ (GUN) biết được bao nhiêu chân tướng của những chuyện kia, nhưng mặc kệ như thế nào, cô (GUN) đều không nên sống trên cõi đời này!

“Giản tiểu thư sao lại tức giận như vậy?” Ngu Vô Song cười như không cười đưa mắt nhìn gương mặt phía trước sáng long lanh như ngọc kia, nghĩ tới chuyện mới vừa rồi những người đó đối với cô ta luôn khích lệ, không khỏi nhếch môi thầm nghĩ: mấy năm nay cô ta vào thực tập ở Hằng Viễn thực tập, công việc bận rộn luôn là thức đêm, còn uống rượu xã giao, da kém rất nhiều, coi như có chăm sóc, cũng không thể mềm mại như lúc cô ta còn là thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi nữa rồi.

Vì thế, cô ta đã từng vô số lần ghen tỵ ở trước mặt cô, bộ dáng kia quả thật hận không thể đánh được vỡ mặt của cô! Cuối cùng thì cô ta đã được mãn nguyện như ý.

Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, Ngu Vô Song dẫn đi lên trước, ngồi xuống, ưu nhã ngồi bắt chéo chân, ý vị không rõ liếc nhìn Giản Uyển Linh vẫn đứng sững sờ như cũ, cười chế nhạo hai tiếng: “Giản tiểu thư sao lại sợ tôi như vậy? Tôi cũng không phải là mãnh thú hung hãn, không thể xơi tái cô được?”

85. Chương 84: Giống, Quá Giống

Editor: Lam Lan

Đúng vậy, thật sự cô ta không phải nước lủ và thú dữ*, nhưng trong tay cô ta có bí mật của cô, sao có thể không khiến cô ta sợ hãi.

*Nước lủ và thú dữ: chỉ tai họa ghê gớm

Chỉ trong nháy mắt, đáy mắt Giản Uyển Linh hiện lên sự thù hận, cô ta ngoan độc nhìn cô chăm chăm, trong ánh mắt chỉ có ánh sáng âm trầm lạnh lẽo.

Nhưng rất nhanh sau đó cô ta đã hiểu ra mình đang thu hút nhiều sự chú ý quá, do dự một chút, cô ta cũng không rời đi, mà nổi giận dùng dùng ngồi xuống, sau đó cắn răng nghiêng lợi nhìn người phụ nữ đối diện: “Ngu Vô Song, rốt cuộc cô muốn làm gì? Thường ngày chúng ta vô duyên cũng có thù, tại sao cô lại muốn đối địch với tôi đến vậy? Nếu như là vì chuyện ở Hằng Viễn ngày đó, tôi nhận lỗi với cô có được không? Lúc ấy tôi vẫn chưa biết cô là vị hôn thê của Hoắc Cố Chi!”

Đều là phụ nữ với nhau mà cô ta còn có thể cảm nhận được vẻ đẹp của người phụ nữ kia, nói gì đến đàn ông?

Thật ra những năm gần đây cô ta vẫn luôn phải tỏ ra hiền hòa, rất ít khi giao tiếp, kể cả có ra ngoài xã giao cũng không hay gây thù với ai, nhưng chỉ cần đối mặt với người phụ nữ này, cô ta sẽ không nhịn được mà nổi đóa, kể cả có cố gắng ẩn nhẫn khiêm nhường thế nào cũng không thể chịu nổi.

Sau khi Cố Chi đi tìm Chu Mịch Phong, Ngu Vô Song có rất nhiều thời gian để nói chuyện với Giản Uyển Linh, nhưng cô không hề nghĩ rằng cô ta vừa mở miệng đã nhận thua như vậy....

Thật đúng là chuyện ly kì, đây là điều từ trước đến giờ cô không hề dám nghĩ đến, hai người tranh chấp, cho đến bây giờ cô cũng không thể tranh với cô ta, được ba mẹ chăm sóc, bạn bè yêu thương, bao gồm cả tình yêu của cô cũng đều thua dưới tay cô ta.

Giờ khắc này, đáy lòng Ngu Vô Song tràn đầy cảm giác thỏa mãn, cô không khỏi nhếch miệng, nụ cười càng hiện lên rõ ràng khi nhìn người phụ nữ đối diện, lạnh lạnh cười: “Cô Giản đang nhận lỗi với tôi sao? Nhưng dù vậy không phải cô cũng nên cho tôi một lời giải thích sao? Vì sao cô lại phá hỏng công việc của tôi, hơn nữa tôi cái gì cũng tốt, chỉ là tâm quá nhỏ, sau khi bị cô khích bác, ngay cả công việc cũng không thể đi tìm!”

Ngoài miệng thì cương quyết, nhưng trong lòng thì mềm mại, dứt lời xong, cô nắm chặt tay ngọc, mười ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay trắng nõn, đau đớn này nhắc cô nhớ lại sự hận thù củ mình.

Giản Uyển Linh ơi Giản Uyển Linh, năm đó cô kiêu ngạo như thế, có từng nghĩ đến có một ngày cô sẽ phải cúi người xin lỗi tôi như ngày hôm nay không?

Khi cô là Giản Uyển Như, kể cả khi là em gái của cô nhưng cũng không hề đối xử với cô như vậy, ngược lại khi cô là Ngu Vô Song, cô ta lại bắt đầu sợ hãi cô.

A....khẽ mím đôi môi đỏ mọng, Ngu Vô Song càng nghĩ càng cảm thấy giễu cợt.

Giản Uyển Linh càng thêm đau khổ, nhưng cuối cùng nhớ lại lời của Lưu Quyền hôm đó, không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn, người phụ nữ này có mưu đồ gì mà lại luôn nhắm vào cô ta như vậy?

Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt trắng noãn thoáng qua sự khiếp sợ, không còn sự khấn trương cầu xin tha thứ lúc trước: “Cô Ngu chưa nghe câu nói này sao? Trên đời này không có kẻ thù vĩnh viễn! Nếu tôi đã làm gì khiến cô tức giận vậy bây giờ tôi có thể nhận lỗi với cô không?”

Trong khi nói chuyện, cô ta mỉm cười liếc nhìn Ngu Vô Song, sau đó khôi phục lại sự mềm mại lúc trước, nhìn qua rất hài lòng: “Cô muốn gì có thể nói ra, chỉ cần có thể tôi sẽ đáp ứng toàn bộ!”

Nghe những lời nói này, Ngu Vô Song sững sốt một chút, ngay sau đó không khỏi cau mày, trong lòng cười lạnh một tiếng nhưng ngoài mặt không thể hiện ra chút nào, mà ngược lại cô còn tỏ ra bí hiểm: “Cô Giản nói vậy là có ý gì? Tôi và cô có thâm thù đại hận gì sao? Sao lại khiến cô sợ hãi như vậy?”

Giản Uyển Linh lại cho rằng cô muốn lên giá, đôi mắt kiêu mỵ thoáng qua ý khinh thường, sau đó cô ta nở nụ cười sáng chói: “Về sau mọi người ở đây đều chơi đùa trong vòng trong này, chúng ta thật sự không cần vì một chuyện nhỏ như vậy mà làm hỏng mối quan hệ này, nói cho cùng không phải chúng ta vẫn là người một nhà sao?”

Người một nhà?

Ngu Vô Song nghe vậy, khẽ nhướn đôi lông mày kẻ, mặt phượng đen nhánh thoáng qua sự u ám, giễu cợt nói: “Bây giờ cô Giản đã nhận ra chúng ta là người một nhà rồi sao?”

Ánh mắt như cười như không của cô khiến Giản Uyển Linh cảm thấy không thoải mái, hai người giống như kẻ thù lâu năm vậy, kể cả có thay đổi khuôn mặt nhưng vẫn có cảm giác khó chịu ấy!

Vốn cô ta muốn cho Lưu Quyền giết Ngu Vô Song, nhưng không hiểu sao cô ta lại biết Lưu Quyền tồn tại.

Ý thức được điều này, cô ta nắm chặt tay thành nắm đấm, nụ cười trên mặt càng trở nên chân thành: “Trước kia chỉ là hiểu lầm thôi, nếu đã là người một nhà thì đừng nói nhiều làm gì, cô Ngu, cô cứ ra giá đi! Chúng ta đều là những người quang minh chính đại, cô nhiều lần nhắm vào tôi không phải vì muốn đạt được lợi ích sao? Nếu bây giờ tôi đã lên tiếng thì cô cần gì phải xấu hổ nữa!”

Nói xong lời cuối cùng, nụ cười dưới đáy mắt càng trở nên lạnh nhạt, nếu không phải vì muốn làm hòa với cô ta, Giản Uyển Linh thật muốn đi lên xé rách nụ cười giả dối kia.

Con đàn bà hạ tiện này dám uy hiếp cô ta? Hừ, tốt nhất đừng để rơi vào tay cô ta, nếu không cô ta nhất định sẽ tút gán lột da, ném cho chó ăn!

Có lúc thì là người một nhà, nhưng cũng có lúc thì cũng chỉ là miếng giẻ rách chỉ đáng bỏ đi mà thôi!

Ngu Vô Song quá hiểu tâm tư người phụ nữ này, cô mấp máy đôi môi đỏ mọng, lười biếng tựa vào ghế salon, hơi nghiêng người về phía trước, bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt cô khó nén ánh sang sắc bén: “Cô Giản! Xem ra cô thật sự có chứng hoang tưởng rồi, hơn nữa bệnh còn không nhẹ đâu! Tôi không cần tiền của cô, tôi chỉ vì mong lấy lại công đạo!”

Trong lúc nói chuyện, cô hếch đôi lông mày lên, sắc mặt ôn hòa đột nhiên trầm xuống, lạnh lùng nhìn cô ta, đáy mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo vô hạn: “Cô nói xem, nếu để cho Mạnh tổng biết người vợ mà anh ta yêu thương quý trọng thuê người giết người, anh ta sẽ có vẻ mặt gì? Cô Giản thoát nhìn quả là người phụ nữ xinh đẹp có khí chất, nhưng không ngờ lại là một người có tâm địa rắn rết, chỉ có bề ngoài xinh đẹp mà thôi!”

Giản Uyển Linh vốn nghĩ, sau khi cô ta hạ mình xin lỗi, Ngu Vô Song dĩ nhiên sẽ đi theo bậc thang mà cô ta đã mở, sau khi ra giá, cô ta sẽ đưa Ngu Vô Song tiền, chuyện này có thể đi qua êm đẹp!

Ai ngờ người phụ nữ này còn không cảm kích, còn đi đối địch với cô ta ở khắp nơi?

Trong nháy mắt, Giản Uyển Linh liền lộ bộ mặt thật, tức giận cao giọng nói, không còn sự dịu dàng nhu mì lúc trước: “Ngu Vô Song, con đàn bà ti tiện này! Cô còn muốn làm gì nữa? Không phải tôi đã nói xin lỗi với cô rồi sao, sao cô còn cần mãi không buông vậy hả?”

Giọng nói cô ta trở nên bén nhọn khó nghe, quán cà phê yên tĩnh mặc dù không có nhiều người, nhưng bị tạp âm này quấy rầy thì không khỏi nhúm mày, nhanh chóng nhìn quanh.

Chỉ thấy một cô gái xinh đẹp đang mất lý trí, nhưng bộ dạng xinh đẹp thì có ích gì? Miệng lưỡi đúng là thối, đúng là thua cô gái có tri thức hiểu lễ nghĩa ngồi đối diện, nếu không có người nào bị mắng mà còn bình tĩnh được như vậy?

Thấy mọi người quay ra nhìn mình, cả người Giản Uyển Linh đều phát run, sự kiêu ngạo không cho phép cô ta thể hiện sự tức giận của mình trước mặt mọi người!

Cô ta rất nhanh đã lấy mắt kính trong túi xách đeo lên mặt, ngăn trở hơn nửa ánh mắt đang nhìn cô ta chằm chằm, nhưng vì tức giận khuôn mặt cô ta trở thành màu trắng bệch như bột men, đôi mắt dưới cặp kính nhìn cô hung tợn, cố ý hạ giọng, nói ra những lời độc ác nhất trên đời: “Ngu Vô Song, cô cho rằng mình là ai? Chẳng qua chỉ là một ả đàn bà dựa vào đàn ông lại còn dám đấu đá với tôi sao? Nhà họ Giản chúng tôi là danh gia vọng tộc, có con với Thiếu Văn là chuyện đương nhiên, đứa con riêng Hoắc Cố Chi kia mới không quan tâm đến chuyện có con với cô đâu!”

Nói đến sinh con, trong lòng Giản Uyển Linh tràn đầy tự tin, đời này cô ta kiêu ngạo nhất chuyện này, đứa con này ra đời, cô ta có thể bỏ lại rất nhiều người đằng sau.

Hai chữ con riêng vừa nói ra, anh mắt Ngu Vô Song trở nên tối sầm, không chút suy nghĩ liền hất cốc cà phê vào mặt cô ta: “Cô Giản, tôi đã nói rồi, đừng có cố gắng khiêu khích ranh giới cuối cùng của tôi, cô muốn biết tôi là ai sao? Đến người đàn ông của tôi mà cô cũng dám phỉ báng, tạt cà phê là còn bình thường đấy, nếu lần sau để cho tôi phát hiện ra, thì không chỉ đơn giản chỉ là cà phê đâu!”

Động tác này vừa chính xác vừa hung ác, không chút do dự nào, Giản Uyển Linh vừa mới thở được lại liền hét lên một tiếng, nhưng đã quá muộn, mùi cà phê đã dính lên toàn bộ người cô ta, từ đầu đến chân đều ướt nhẹp, đúng là nhếch nhác!

“Ngu Vô Song....cô...” Giản Uyển Linh thở gấp, dù thế nào cũng không thể ngờ cô ta lại có gan lớn như vậy, điều này khiến cô ta nhớ lại chuyện trong thang máy của Hằng Vĩnh, cô ta không nói một lời thẳng tay tát mặt cô ta một cái, sau đó bình thản cảnh cáo cô ta.

“Con tiện nhân này, cô sẽ không chết được tử tế đâu, tôi nói cho cô biết, cô chờ đó cho tôi, nhất định tôi sẽ băm cô thành trăm mảnh!”

Dù sao cũng không phải minh tinh điện ảnh, người bình thường không nhận ra thân phận của Giản Uyển Linh.

Nhưng Giản Uyển Linh không nghĩ như vậy, cô ta tháo mắt kính xuống lau cà phê trên người, bây giờ mùi vị đó quá nồng, không cần soi gương cô ta cũng có thể biết bây giờ mình nhếch nhác kinh tởm đến mức nào.

Lúc này cô ta tức giận đến trắng bệch cả mặt, đối với ánh mắt soi mói của những người khác, cuối cùng cô ta không kiềm chế được, cầm túi muốn đi, nhưng có người còn nhanh hơn cô ta.

Chẳng biết lúc nào Ngu Vô Song đã đứng dậy, cô tiến lên đưa một tay muốn ngăn Giản Uyển Linh bỏ đi, khỏe môi hơi nhếch, lẳng lặng thưởng thức dáng vẻ chật vật của cô ta bây giờ: “Cô Giản hình như rất thích chọc giận tôi rồi chạy mất dạng thì phải? Mà làm sao bây giờ, hôm nay tôi lại không muốn cho cô đi mất rồi!”

Cô khẽ mỉm cười, cười như gió xuân nhưng trong mắt lại là hàn băng không hòa tan được, cô cười như không cười lại làm Giản Uyển Linh rợn cả tóc gáy!

Giống, giống quá, thật sự giống quá, mặc dù Giản Uyển Như có hóa thành tro bụi thì Giản Uyển Linh cũng có thể nhận ra.

Hàng lông mi quen thuộc kia quả thật khiến đầu cô ta muốn nổ tung, nhưng vì an toàn, cô vẫn không nhin được hỏi: “Ngu Vô Song, rốt cuộc cô là ai? Tại sao lại muốn phá hoại tình cảm êm đẹp của tôi và anh Thiếu Văn?”

Giản Uyển Linh lúc này không còn chút đẹp đẽ nào nữa, đứng trước Ngu Vô Song ăn mặc tình xảo, một cái nhăn mày nụ cười cũng phong tình quyến rũ, cùng dáng vẻ xốc xếch nhều nước lúc này của Giản Uyển Linh không biết đẹp hơn biết bao nhiêu lần.

Cô đưa tay lau gò má trắng nõn của Giản Uyển Linh, đầu ngón tay không khỏi đâm vào gò má cô ta một cái, hung hăng gõ gõ, tâm tình của cô mới vui vẻ hơn nhiều, nhưng Giản Uyển Linh lại cảm thấy đau đến tê dại, tiếng hét sắc nhọn lại vang lên.

Ngu Vô Song đưa lưng về phía mọi người, khẽ cúi thấp người xuống, trong lòng tính toán thời gian, đếm ngược trong lòng: Ba.....Hai.....Một.....

Sau đó chân chợt đứng không vững, ngã về phía sau.....

86. Chương 85: Giơ Cao Đánh Khẽ

Editor: - Tử Tinh -

Mạnh Thiếu Văn vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy Giản Uyển Linh đang hoảng sợ đẩy Ngu Vô Song một cái, chân cô đang đi giày cao gót, bị đẩy bất ngờ nên đứng không vững

Mạnh Thiếu Văn không hề suy nghĩ đã lao tới đỡ lấy Ngu Vô Song, vòng eo mềm mại, thân thể uyển chuyển của người phụ nữ trong ngực, bị cô dán chặt, trong lòng anh ta không khỏi rung động, có đôi chút mất hồn.

Ngu Vô Song bị anh ta ôm trong tư thế đang hoảng sợ, rõ ràng là trong lòng ghét cay ghét đắng, nhưng cô vẫn cố gắng chớp mắt yếu ớt, dùng giọng nói bi thương cười khổ: “Giản tiểu thư hình như rất ghét tôi..... Tôi cũng chỉ muốn chào hỏi cô ấy, cô ấy lại tức giận mắng tôi!”

Cô đi giày cao gót cực cao, chiều cao lại không thấp, nhìn đi nhìn lại cũng không giống như tiểu bạch thỏ bé nhỏ, nhưng giờ phút này, trong mắt Mạnh Thiếu Văn lại thấy rõ sự ủy khuất kia.

Nhất là người phụ nữ này lần nào đối mặt với anh ta cũng đều tỏ ra lạnh lùng sắc bén, từ lúc nào lại nói giọng nhỏ nhẹ như vậy?

Mạnh Thiếu Văn nhất thời mềm lòng, bàn tay đang vòng qua bờ eo hấp dẫn của cô lặng lẽ nắm chặt, giọng nói trầm thấp có chút nghiêm túc: “Không bị thương chứ?”

Cặp mắt phượng sáng trong như nước của Ngu Vô Song nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt, cô biết mình nên lộ ra vẻ mặt như thế nào thì sẽ đẹp nhất, giống như lúc nào, cô có thể nhìn thấu sự kinh ngạc trong mắt người đàn ông kia.

Giản Uyển Linh nhìn thấy một màn như vậy thì càng thêm tức giận đến tê tâm liệt phế, cô ta liêu mạng lôi Ngu Vô Song ra khỏi Mạnh Thiếu Văn, chân mày khòe mắt đều tràn ngập ghen tị điên cuồng: “Anh Thiếu Văn, anh bị người đàn bà này lừa rồi, là cô ta tự mình ngã, em không hề đẩy, cũng không hề mắng cô ta, anh xem, chính cô ta hất cả phê lên người em.”

Từ trước tới giờ Giản Uyển Linh nào có cái dáng vẻ kịch cỡm như thế kia, cô ta ở trước mặt Mạnh Thiếu Văn luôn luôn dịu dàng, yên tĩnh, vô cùng có khí chất danh媛, từ lúc nào lại làm ra cái trò không biết giữ thể diện như thế này?

Căn bản cũng không chờ tới lúc Giản Uyển Linh đụng đến mình, Ngu Vô Song đã vô cùng nhanh nhẹn tránh qua một bên.

Nhưng Mạnh Thiếu Văn lại tức giận đến xanh mặt, anh ta chặn ngang để kiểm chế Giản Uyển Linh, con người rét lạnh nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang điên cuồng kia: “Giản Uyển Như! Em còn định làm loạn cái gì? Là em ra tay đẩy người?”

Chiến tranh giữa phụ nữ với nhau từ trước tới giờ đều không thấy khói thuốc súng nhưng lại ẩn giấu máu tanh, Mạnh Thiếu Văn không hề thấy hứng thú đối với kiểu tranh đấu của phụ nữ, nhưng khi nhìn thấy Giản Uyển Như đẩy ngã Ngu Vô Song, trong lòng anh ta cảm thấy rất mất hứng!

Mà sự mất hứng này lại đến rất kỳ quái, anh ta cũng chẳng rảnh để đi suy nghĩ tại sao, chỉ đơn thuần nghĩ rằng Giản Uyển Như trong mắt mình luôn lương thiện, ôn hòa, là cô gái có trí thức vô cùng hiểu biết lễ nghĩa, nhưng tất cả những điều cô ta làm hiện tại thật khiến cho hắn mở rộng tầm mắt.

“Thiếu Văn, anh không tin tưởng em?” Bị quở mắng, Giản Uyển Linh trợn to hai mắt, trong đáy mắt cô ta khó nén nổi sự thất vọng, tức giận tới đỏ cả mắt. Tâm can tỳ phổi (Tim, gan, lá lách, phổi) đều đau: “Anh nhìn em đi, rồi nhìn cô ta xem, là ai nhếch nhác hơn?”

Nghe cô ta nói như vậy, lúc này Mạnh Thiếu Văn mới cẩn thận nhìn người phụ nữ trước mặt, cà phê đã theo sợi tóc nhỏ xuống làm bẩn cả chiếc quần trắng của cô ta, trước ngực hiện ra một ít nước rất rõ ràng.

Anh ta không khỏi chau mày, theo bản năng nhìn sang Ngu Vô Song bên cạnh, theo như hiểu biết của anh ta đối với cô, hành động điên cuồng loại này cô thật sự làm được.

Giản Uyển Linh đỏ mắt bước tới gần Mạnh Thiếu Văn, thấy anh ta không vui nhìn về phía Ngu Vô Song, trong lòng cô ta mới dễ chịu hơn một chút, sau đó lại càng thêm dầu thêm mỡ: “Anh Thiếu Văn, anh nhất định phải làm chủ cho em, cô ta luôn nhắm vào em..... Em không biết đã trêu chọc cô ta ở điểm nào, cô ta cứ ghét em như vậy, thậm chí còn hắt cà phê lên người em.”

Lúc này giọng nói của cô ta mềm mại hơn rất nhiều, dịu dàng biết bao so với cái lúc cãi vã với Ngu Vô Song, nhưng đáy mắt cô ta vẫn vô cùng sắc bén, hàn ý dày đặc như cũ.

“Ngu tiểu thư, tôi hy vọng cô có thể cho tôi một lời giải thích thỏa đáng, Giản Uyển Như tôi không thể tùy ý mặc cho cô lấn áp nhiều lần được, nếu như lần này cô không nhận lỗi với tôi, lần sau chúng ta sẽ gặp mặt ở tòa án.”

Cây cỏ Mạnh Thiếu Văn để dựa vào, khí thế của cô ta lớn hơn rất nhiều, rõ ràng là khuôn mặt mềm mại, ôn hòa, nhưng trên mặt lại treo vẻ kiên trì, nhìn qua sẽ cảm thấy lạnh lùng xinh đẹp.

Mạnh Thiếu Văn cũng không lên tiếng, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Ngu Vô Song, anh ta từ góc độ kia vừa hay nhìn thấy Ngu Vô Song ngã xuống, nên tự nhiên chạy lên đỡ.

Nhưng Uyển Như bị bắt nạt cũng là sự thật, nếu như lúc bắt đầu anh ta còn cảm thấy thương tiếc cô, thì bây giờ anh ta mới tỉnh táo lại, suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện.

Uyển Như không phải là người cố tình gây sự, chủ yếu là cô Ngu Vô Song này trước giờ luôn rất sắc sảo, cô ấy rất có thể đã tìm Uyển Như để gây khó dễ, không thể không làm anh ta hoài nghi.

“Gặp ở tòa án sao?” Ngu Vô Song đứng ở một bên cũng không vì những người khác chỉ chỉ chỗ chỗ cộng thêm Giản Uyển Linh đang uy hiếp mà sợ hãi, cô chọn lông mày kẻ đen tinh xảo, cười như không cười nhìn thoáng qua đôi “Bích nhân”* đang đứng chung một chỗ.

*Bích nhân: để chỉ đôi trai tài gái sắc, xứng đôi như ngọc

Cong môi đỏ mọng, cô bước lên cười nhẹ nhàng, bình tĩnh, nhưng lại ẩn chứa sự châm chọc: “Thế còn chuyện Giản tiểu thư vu oan cho tôi trước thì tính thế nào? Vâng, tôi thừa nhận, ly cà phê kia là tôi hắt, nhưng rốt cuộc là vì sao Giản tiểu thư cứ phải lặp đi lặp lại sự khinh thường với tôi?”

Cô đã đoán được thời điểm Mạnh Thiếu Văn bước vào, vì muốn cho người đàn ông này có mặt ở hiện trường, mặt dù cách đi đứng của anh ta vẫn còn ngu xuẩn như trước đây, nhưng cũng không ảnh hưởng tới kế hoạch của cô.

Cô quá rõ Giản Uyển Linh rất quan tâm tới Mạnh Thiếu Văn, cô chính là muốn đoạt lấy anh ta, coi như không giành được, cô cũng muốn chia rẽ tình cảm giữa bọn họ.

Người phụ nữ trước mặt mặc một bộ váy tơ tằm màu đen, khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ, cánh môi đỏ hơi động, mang theo vẻ đầy đặn rực rỡ.

Mạnh Thiếu Văn vẫn nhìn cô, trong lòng không khỏi cảm thán, người phụ nữ này thật sự quá xinh đẹp, khó trách một kẻ hàng năm không gần nữ sắc như Hoắc Cố Chi vừa gặp đã mê.

Khuôn mặt mê hoặc lòng người như vậy, phàm là người đàn ông nào cô ấy muốn quyến rũ, sao còn có thể chống cự?

Đang lúc anh ta còn mải suy nghĩ lung tung, giọng nói sắc bén của Giản Uyển Linh lại xuất hiện: “Ai vu oan cho cô? Là cô..... Chính cô hắt cà phê lên người tôi trước đây!”

Vốn là quán cà phê yên tĩnh, lúc này đã tụ tập không ít người tới xem náo nhiệt, con người bây giờ ấy à, luôn luôn ham thích mấy cái tiết mục náo nhiệt như thế này.

Nếu là trong quá khứ, Giản Uyển Linh tuyệt đối sẽ không cãi vã ở nơi công cộng như thế này, nhưng người trước mặt là Ngu Vô Song, khiến cho cô ta tức giận đến không còn chút lý trí nào.

Nhưng Mạnh Thiếu Văn vẫn rất tỉnh táo, khuôn mặt anh ta trở nên khó coi, thật sự là xấu mặt, chỉ muốn sớm rời đi, lôi kéo tay ngọc của người phụ nữ bên cạnh, cố ý đè thấp âm thanh, nhỏ giọng nói: “Thôi, chúng ta về trước đi! Quần áo của em cũng bị ướt cả rồi, nhanh đi về thay quần áo kéo cảm lạnh.”

Anh ta không nói lời nào thì còn may, vừa mới nói ra, Giản Uyển Linh đã nghĩ là anh ta muốn bảo vệ Ngu Vô Song, nhất là cái động tác thân mật lúc trước, càng khiến cô ta bị chọc tức đến nổi hai mắt bốc lửa.

Cô ta giãy ra khỏi cánh tay của Mạnh Thiếu Văn, lòng chua xót mà rơi nước mắt: “Cho tới lúc này, anh cũng chỉ biết bảo vệ cô ta, anh Thiếu Văn, anh nên nhìn lại cho rõ, ai mới thực sự là vợ của anh? Là em..... Là Giản Uyển Như em!”

Ngu Vô Song đó sinh ra đã có gương mặt tinh xảo hơn cô ta, vóc người là mẫu hân như vậy, tự nhiên sẽ khiến đàn ông yêu thích.

Giống như hiện tại, rõ ràng là anh Thiếu Văn bắt công với cô ta, nếu không thì căn bản anh ấy sẽ không bước tới đỡ người phụ nữ kia.

Lấy hiểu biết của cô ta đối với anh ta, nếu không phải là thực sự quan tâm, anh ta sẽ không thêm đi quan tâm sống chết của người khác!

Nhưng nhận ra điều đó lại khiến cho ánh mắt cô ta đột nhiên tối sầm, hai bàn tay rũ xuống bên hông lặng lẽ nắm chặt, khe cắn môi, trên mặt không có lấy một tia huyết sắc.

“Em nói lung tung gì đó?” Bị người khác nhìn như khỉ, Mạnh Thiếu Văn gấp gáp, lại không thể phủi tay rời đi, anh ta đứng ở đó, sắc mặt đen như mực, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía Giản Uyển Linh, trong giọng nói dịu dàng lại tràn đầy vẻ khó chịu: “Đủ rồi! Theo anh về, đừng ở chỗ này làm mất mặt, xấu hổ nữa.”

Ngu Vô Song rất rành rẽ người đàn ông coi trọng sĩ diện này, bây giờ bị mọi người vây xem, anh ta còn có thể bình tĩnh mới là lạ.

Nghĩ như vậy, đáy mắt cô xẹt qua một chút đắc ý, cũng không ngại đổ dầu vào lửa: “Giản tiểu thư luôn không vừa mắt với tôi, ta thật sự không biết tôi đã chọc gì tới cô. Về phần lúc trước cô nói muốn để tôi ra giá, tôi càng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra! Giản tiểu thư, cô giải thích cho tôi với?”

Giản Uyển Linh sao có thể ngờ được cô sẽ tiết lộ chuyện mới vừa rồi hai người bọn họ bàn bạc, nhất thời mặt không còn chút máu, vội vàng giải thích: “Anh Thiếu Văn, anh xem, người đàn bà này đúng là ăn nói vớ vẩn, em chẳng hiểu cô ta đang nói cái gì nữa.”

Sợ anh ta không tin, khuôn mặt hoa lệ đầm mưa của cô ta càng thêm lạnh lẽo, cắn cắn môi, thê thê thắm thắm cười khổ: “Em chẳng qua chỉ muốn đi dạo trong cửa hàng, sau đó gặp được một người bạn học thời đại học, cùng với đồng học vào đây nói chuyện. Bạn em vừa đi khỏi thì cô ta lại xông tới nhục mạ em.... Đến cuối cùng là em đã làm sai chuyện gì để bị người ta vũ nhục như vậy?”

Cậy vào khuôn mặt thuần khiết, xinh xắn của bản thân, Giản Uyển Linh rất biết lợi dụng ưu thế của khuôn mặt này, coi như lúc trước có người thấy cô ta mắng chửi người, nhưng lúc này lại thấy cô ta mềm mại khóc thút thít thì cũng cảm thấy đồng tình, bắt đầu tin tưởng vào lời nói của cô ta.

Ngu Vô Song đều thấy tất cả, trong lòng không nhin được mà cười lạnh hai tiếng, thầm nghĩ, người phụ nữ này đúng là tuổi càng lúc càng lớn, nhưng đầu óc thì vẫn ngu ngốc như vậy, vẫn ưa thích diễn tuồng như thế.

Cô cũng không tin, Mạnh Thiếu Văn đã chịu đựng nhiều năm như vậy, còn không chán ngấy?

Xác thực, mặc dù trong lòng Mạnh Thiếu Văn vẫn còn hổ thẹn với cô ta, nhưng nhìn thấy nhiều trường hợp như vậy rồi cũng không nhin được mà phiền lòng, anh ta mím môi mỏng, không nói lời nào đã kéo Giản Uyển Linh ra ngoài, cô ta không sợ mất mặt, nhưng Mạnh Thiếu Văn lại không chịu nổi xấu hổ.

Lúc sắp rời đi, anh ta chợt dừng lại, hơi xoay người, liếc mắt nhìn Ngu Vô Song ở đằng sau, giọng nói trầm thấp không nghe ra chút cảm xúc nào: “Ngu tiểu thư thủ đoạn inh, vợ tôi không phải là đối thủ của cô, hy vọng sau này Ngu tiểu thư có thể giơ cao đánh khẽ!”

Vốn là Giản Uyển Linh đã không tự nguyện rời đi, lúc này lại nghe thấy những lời như vậy, trong lòng đột nhiên trở nên vui vẻ, thậm chí trước khi ra cửa còn âm thầm trừng mắt với Ngu Vô Song, đáy mắt rõ ràng có ý cười vui vẻ.

Giơ cao đánh khẽ? Ngu Vô Song ở trong đám người nhẹ nhàng nhếch môi cười, cô cụp mi mắt, sắc mặt thanh đạm như nước, so sánh với Giản Uyển Linh hở ra một chút là khóc, cô trong lúc này làm cho người ta có cảm giác thanh quý không thể chạm vào.

Muốn cô giơ cao đánh khẽ! Vậy thì vì sao lúc mới đầu không ai giơ cao đánh khẽ với cô?

Trong lòng nghĩ như vậy, Ngu Vô Song trực tiếp phá lên cười: “Tổng giám đốc Mạnh thật biết nói đùa! Tôi cũng chỉ nói sự thật! Giản tiểu thư không tới trừu chọc tôi, tôi cũng chẳng tự nhiên đi gây khó dễ cho cô ấy.”

87. Chương 86: Cùng Ăn CƠM TRƯA

Editor:: Thiên Tiểu Tiểu

Đúng, cô sẽ không làm khó dễ cô ta, cô chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về mình, nhưng trong thời gian này, tiện thể làm Giản Uyển Linh ảm ức.

Cô sẽ không ra tay giải quyết Giản Uyển Linh, nhưng sẽ làm cho cô ta biết cái gì gọi là lo lắng hãi hùng, ăn ngủ không yên, cô ta không phải tốn tâm huyết nhiều năm để trở thành vợ của Mạnh Thiếu Văn sao? Vậy hãy để cho Mạnh Thiếu Văn giải quyết cô ta là được.

Ở với Giản Uyển Linh nhiều năm như vậy, Mạnh Thiếu Văn à, sau khi biết rõ sự thật, anh có chán ghét đến hộc máu hay không?

Ngu Vô Song cũng không vội vã đi, mà đứng ở đó với sắc mặt mờ mịt, suy nghĩ hồi lâu, càng nghĩ, nụ cười bên môi cô càng rực rỡ chói mắt.

.

Về phần Giản Uyển Linh bị Mạnh Thiếu Văn kéo ra ngoài sẽ không có vận tốt như vậy, anh ta đã dùng hết tính nhẫn nại trong công việc và thời gian đến đây rồi.

Sau khi lên xe, anh ta hung hăng kéo cửa kính lên, liên tục kéo, càng làm anh ta càng tức giận. Anh ta kéo kéo cả vật thất trên cổ, giọng nói lạnh lùng: “Anh chưa từng nói với em là phải cách xa Ngu Vô Song một chút sao? Sao em lại cãi nhau với cô ta? Uyển Như, em đã hai mươi tám, không phải là một cô gái nhỏ nữa, em có biết nếu như bị phóng viên chụp được một màn vừa rồi, vợ chồng chúng ta sẽ có kết quả thể nào không?”

Bây giờ là khoa học kỹ thuật thời đại, Microblogging, QQ là phần mềm mọi người thích gửi thư nhất, nếu chuyện như vậy bị mọi người biết, Mạnh Thiếu Văn anh còn mặt mũi gì nữa?

Tuy những năm này Giản Uyển Linh rất ít ra ngoài giao tiếp, nhưng chỉ cần cô ta tham gia bữa tiệc, nhất định sẽ có đèn flash chói mắt, là đối tượng phóng viên tranh nhau phỏng vấn.

Hơn nữa, năm nay cô ta được gả vào nhà họ Mạnh như mong muốn, càng là tiêu điểm để bàn tán, mọi người ở Nam Giang đều tò mò về cuộc sống hôn nhân của cô ta, nếu bị người khác biết cô ta và người khác cãi nhau ở quán cà phê, không biết sẽ gây ra sóng to gió lớn thế nào.

Bị lạnh giọng phê bình, Giản Uyển Linh cũng biết mình đã sai lầm, bình thường cô ta sẽ không bị mất trí như vậy, nhưng kì lạ là khi đối mặt với Ngu Vô Song, cô ta liền bắt đầu mất trí.

Nghĩ tới đây, trong lòng cô ta càng oán hận, nhưng ở trước mặt Mạnh Thiếu Văn không thể không lộ ra bộ dáng chịu đủ uất ức: “Thiếu Văn, anh chỉ biết hung dữ với em, anh hoàn toàn không biết đầu đuôi câu chuyện, là Ngu Vô Song cô ta bắt nạt em trước, quả thật em không nên kích động, nhưng không thể để mặc cô ta bắt nạt.”

Đời này Giản Uyển Linh cô từng bị ầm ức như vậy khi nào chưa? Cho dù lúc đối mặt với Giản Uyển Như, cô ta muốn như thế nào thì như thế đó, năm đó người của hai nhà chuẩn bị hôn lễ cho anh Thiếu Văn và Giản Uyển Như, nhưng cuối cùng thế nào?

Cuối cùng không phải bị cô ta thay thế sao? Cô ta mới là vợ của anh Thiếu Văn.

Nghĩ vậy, trong lòng Giản Uyển Linh bình tĩnh không ít, nhưng rốt cuộc vẫn khó ổn định tâm tình. Cô ta lại cắn cạp môi đỏ mọng, làm nũng với Mạnh Thiếu Văn, oán trách nói: “Anh Thiếu Văn, chuyện lần này không liên quan đến em thật, là cô ta trêu chọc em trước. Không phải anh không biết tính của em, em hoàn toàn không phải người cố tình gây sự.”

Người phụ nữ trước mặt cô được dẫn được, lúc thì tức giận rồi cãi nhau ầm ĩ với người khác đến mức mặt đỏ cổ khô, lúc thì làm nũng với anh ta như một đứa trẻ.

Mạnh Thiếu Văn nhúc nhích đầu mà vuốt vuốt mi tâm mệt mỏi, đối mặt với sự uất ức của cô ta, anh ta cũng không muốn an ủi, mà cau mày trầm giọng đáp: “Uyển Như, anh nghĩ em nên biết gả cho anh thì sẽ có chuyện gì xảy ra, em là vợ của anh, anh đương nhiên yêu thương em, tôn trọng em, nhưng anh không muốn em dựa vào thân phận của mình mà làm xằng làm bậy bên ngoài.”

Mạnh Thiếu Văn chưa từng nghĩ mình sẽ nói lời như vậy với người phụ nữ trước mặt này. Ở trong mắt anh, tuy Uyển Như là thiên kim nhà giàu, nhưng tính tình thiện lương ôn hòa, tuy người người đều nói cô thanh cao không ai bì nổi, nhưng anh ta biết cô rất cô độc, cô chỉ không biết cách tiếp xúc với người khác thôi.

Đối với Ngu Vô Song, hiện tại anh ta cũng khá hiểu rõ, tuy người phụ nữ kia ngoài miệng luôn nói không tha cho người khác, nhưng không phải người cố tình gây sự, nếu như không phải người khác trêu chọc cô, cô chắc chắn sẽ không thù ghét chuyện.

“Em làm xằng làm bậy?” Mấy chữ này quá nặng nề, khiến Giản Uyển Linh không thể nào tiếp nhận. Cô ta nghiêm mặt, vội vàng giải thích: “Anh Thiếu Văn, anh đã hiểu lầm em rồi, em không ra ngoài gây chuyện, là Ngu Vô Song cô ta bắt nạt em. Tại sao anh không chịu tin em?”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của cô đột nhiên xuống thấp, mắt đẹp rủ xuống, trên mặt mang theo ý mềm mại.

Nếu là trong quá khứ, Mạnh Thiếu Văn đã sớm bắt đầu tự trách có phải mình hơi quá đáng rồi không, nhưng bây giờ đã miễn dịch chiêu này của cô ta.

Lúc này, anh ta không có chút thương tiếc nào, chỉ còn sự phiền muộn và lạnh lùng: “Anh có hiểu lầm hay không không quan trọng, quan trọng là người ta sẽ nhìn như thế nào, thật may là vừa rồi không có nhiều người, nếu không cũng bị người ta chụp được mà đăng lên mạng, chúng ta còn mặt mũi nào mà gặp người khác?”

Sau khi dứt lời, Mạnh Thiếu Văn cũng không muốn nhiều lời, anh ta mặt lạnh dời ánh mắt đi, sau đó lái xe về công ty.

Dọc theo đường đi, anh ta đều giữ yên lặng, Giản Uyển Linh vốn có một bụng oán trách Ngu Vô Song muốn nói với anh ta, nhưng lúc này cô ta phải nuốt xuống bụng.

Mắt chớp chớp, linh quang chợt lóe lên trong đầu cô ta, đột nhiên hỏi: “Thiếu Văn, sao anh biết mà đến đó?”

Hơn nữa còn tới đúng lúc như thế, đúng lúc thấy anh Ngu Vô Song không thể không đứng vững mà ngã xuống, rõ ràng là cô không đẩy cô ta, là cô ta cố ý hãm hại, nhưng anh Thiếu Văn vẫn tin.

“Anh không đến thì làm sao biết vợ mình còn có một mặt này.” Môi mỏng của Mạnh Thiếu Văn cong lên đầy hấp dẫn, mắt phượng đen nhánh lại tĩnh mịch lạnh trầm, lời nói càng thêm lạnh lẽo: “Em không cần biết làm sao anh biết được tin này, em giữ mình cho tốt mới là quan trọng nhất, anh thật sự không biết em đang nghĩ gì, Ngu Vô Song và em hoàn toàn không có quan hệ, em làm khó cô ta làm gì?”

Nói đến Ngu Vô Song, Mạnh Thiếu Văn liền nghĩ đến thân thể mềm mại không xương trước. Anh ta hít thở mắt đen, bàn tay cầm lái lạnh lẽo nắm chặt, đáy mắt là một mảnh u ám.

Giản Uyển Linh vẫn còn so đo với Ngu Vô Song, đương nhiên không nhận thấy được cảm xúc khác thường của người đàn ông bên cạnh. Vào lúc này, cô ta biết mình càng nói càng sai, cho nên không giải thích nữa, chỉ mím môi nhỏ giọng nói: “Em biết rồi, thật xin lỗi đã làm anh lo lắng, lần sau em nhất định sẽ chú ý. Còn Ngu Vô Song, sau này chúng ta gặp cô ta thì cứ đi đường vòng, như vậy được chưa?”

Câu cuối cùng cô ta nói đầy giận dữ, sau khi dứt lời, cô ta liền nghiêng thân, bộ dáng kia như muốn không để ý đến anh.

Nhưng mấy phút đã đến lầu dưới Hằng Viễn, Mạnh Thiếu Văn hơi nghiêng con mắt, thấy người phụ nữ bên cạnh vẫn còn tức giận, không khỏi phì cười: “Đây là tức giận?”

Trong hôn nhân này, Giản Uyển Linh luôn là người chủ động, mà Mạnh Thiếu Văn luôn là người bị động, thậm chí đến nay vẫn còn mơ hồ.

Như hiện tại, Giản Uyển Linh biết rõ nơi mềm yếu của Mạnh Thiếu Văn, cho nên mới dễ dàng làm dao động cảm xúc của anh ta.

Trong lòng cô ta không chỉ thù hận Ngu Vô Song, còn oán trách Mạnh Thiếu Văn, tại sao cuộc sống hôn nhân bây giờ rất khác với suy nghĩ ban đầu của cô ta?

Cô ta biết hiện tại mình đã rơi vào ngõ cụt. Cô ta luôn nghĩ, nếu Giản Uyển Như tự mình đối mặt tất cả, anh Thiếu Văn vẫn dùng thái độ này đối xử với cô ta.

Người phụ nữ bên cạnh không lên tiếng, nhưng Mạnh Thiếu Văn cảm thấy tâm tình của cô đang xấu dần. Anh ta thở dài, sau khi dừng xe, anh ta đưa tay nắm lấy bàn tay bạch ngọc của cô ta, thành khẩn nói.

“Uyển Như, chúng ta là vợ chồng, nên không cần giấu giếm nhau, cho nên anh sẽ không lừa em, anh có sao nói vậy thôi. Về chuyện của Ngu Vô Song, anh hi vọng em có thể nhượng bộ. Cô ta là vị hôn thê được Hoắc Cố Chi thừa nhận, em lại là vợ của anh, hai người cãi nhau, sẽ làm đề tài cho người ta bàn tán.”

Đây mới là chuyện anh ta lo lắng nhất, tuy anh ta rất ghét Hoắc Cố Chi, nhưng anh rất cuộc cũng là con của ông nội, là chú trên danh nghĩa của anh ta, nếu bị người ta lấy đề tài mà bàn tán, không chừng sẽ truyền tới lời khó nghe.

Lòng bàn tay vừa ấm áp vừa dày rộng của người đàn ông làm Giản Uyển Linh có cảm giác an toàn vô tận. Cô ta nhất thời ngược mắt nhìn, chỉ thấy gương mặt tuấn lãng không chê vào đâu được của người đàn ông gần trong gang tấc, quan trọng nhất là anh ta bây giờ là người thừa kế Hằng Viễn, sẽ có sự giàu có và quyền lợi cao nhất, nhưng phạm là người phụ nữ, sợ rằng sẽ theo đuổi anh.

Nhưng hiện tại Thiếu Văn là của cô ta, là chồng của cô ta! Người phụ nữ khác chỉ có thể nghĩ, đời này cũng không chiếm được.

Nghĩ vậy, trong lòng Giản Uyển Linh tràn đầy kiêu ngạo. Trên khuôn mặt uất ức của cô ta hiện lên một nụ cười tuyệt diệu, uất ức hít mũi một cái, biểu hiện như thiếu nữ mới mười lăm tuổi: “Anh Thiếu Văn, bây giờ em không có gì hết, chỉ có anh thôi. Đình Đình nói em hại chết Uyển Linh, em không giải thích, nhưng em biết anh là người biết rõ sự thật nhất. Cho nên, Thiếu Văn, anh phải biết, em sẽ không làm chuyện táng tận lương tâm như vậy!”

Ánh mắt của cô rất trong sạch và thuần khiết, khiến Mạnh Thiếu Văn chỉ một khắc liền tin. Anh ta giấu đi u quang phức tạp trong đáy mắt, ôn hòa cười nói: “Anh đương nhiên tin lời em, anh chỉ không muốn người khác lấy chuyện này để bàn tán.”

Giọng nói dừng một chút, anh ta tiếp tục dịu dàng mà cười, không thể nhìn ra tâm tình xấu lúc trước: “Chưa ăn cơm trưa phải không? Đứng về nhà, ăn với anh ở công ty rồi về.”

Lời này vừa nói ra, Giản Uyển Linh đang rầu rĩ không vui chợt sáng mắt, nhưng vẫn tỏ lòng dè dặt, cô ta mấp máy làn môi, lo lắng hỏi: “Em và anh ăn cơm ở công ty có thể có những lời đồn đại không tốt không?”

Thật ra thì cô ta đã sớm muốn tới Hằng Viễn, gặp gỡ lần trước quá thắm, làm đến nay cô ta vẫn không có chút mặt mũi, càng không lý do để tới đó nữa.

Hiện tại anh Thiếu Văn lại chủ động mời cô đi vào, điều này nói lên cái gì? Nói lên trong lòng anh chỉ có cô, nếu không anh sẽ không để cô xuất hiện trong Hằng Viễn.

“Em là vợ của anh, là bà chủ tương lai của Hằng Viễn, không có lời đồn gì không tốt cả.” Mạnh Thiếu Văn cười cười, châm mày khỏe mắt đều lộ ra tình yêu. Sau khi dứt lời, anh ta đã đi xuống xe, vòng qua trước xe, mở cửa xe cho cô ta, làm tư thế mời, cong môi mà cười: “Công chúa xinh đẹp của anh, không biết anh có vinh hạnh mời em một bữa trưa không?”

Từ hành động của Mạnh Thiếu Văn, nhân viên ở cửa Hằng Viễn đều sợ ngây người, họ rói rít trợn to cặp mắt mà nhìn về phía anh ta, đáy mắt tràn đầy hâm mộ.

Hâm mộ như vậy khiến trong lòng Giản Uyển Linh nhất thời kiêu ngạo, cô ta đỏ mặt mà đặt lên tay của Mạnh Thiếu Văn, ưu nhã bước xuống...

88. Chương 87: So Với Cháu Nó Danh Chính Ngôn Thuận Hơn.

Năng lực làm việc của Chu Mịch Phong rất mạnh, hai ngày liên tục liên tục tìm kiếm chỗ mới, về phần Ngu Vô Song những ngày qua chỉ đi xã giao với Hoắc Cố Chi, người đàn ông này một tay lập ra Nam Diệu đã bật lên trở thành thương hiệu điện lớn ở Nam Giang, hơn nữa gần đây có tin tức, Nam Diệu muốn vào thị trường NASDAQ, càng làm cho đề tài thảo luận người đàn ông đứng sau Nam Diệu càng trở nên sôi nổi.

Chỉ là từ trước tới nay anh khiêm tốn, chưa bao giờ có trường hợp công khai hay ra mặt, cho nên mấy ngày nay xã giao cũng chỉ trong phạm vi giao tiếp mà thôi.

Nhưng Ngu Vô Song biết rõ, người đàn ông này có dã tâm như thế nào, chỉ sợ ngày Nam Diệu bật lên, thì cũng là lúc Mạnh Thiếu Văn ăn ngủ không yên.

....

Hôm nay, Mạnh Trần Tỷ, sau khi xem xong bản đánh giá tài chính của Nam Diệu trên tạp chí Nam Giang, lập tức bảo quản gia gọi điện thoại cho Mạnh Thiếu Văn đến đây.

Nhận được điện thoại Mạnh Thiếu Văn vội vàng chạy tới, lúc đến nhà lão gia, anh ta thấy ông cụ đang ở trên sân thượng tưới hoa, ánh mặt trời đẹp mắt vẩy lên người ông một vầng sáng nhàn nhạt hòa vào sự yên lặng, nhà ông nội cũng không thay đổi gì.

Ai có thể nghĩ, một ông lão có mái tóc hoa râm, thần sắc bình tĩnh này là Chủ tịch của tập đoàn Hằng Viễn? Ai có thể nghĩ đây là cùng một người đã điều hành một khách sạn nhỏ trở thành một công ty có thị trường, khách sạn Thịnh Cảnh vang danh trong và ngoài nước.

Chỉ là từ trước tới nay ông cụ đối với con cháu nhà mình không thân thiết lắm, trừ mỗi tháng họp gia đình ngoài ra thì chỉ có gặp tại đại hội cổ đông của tập đoàn Hằng Viễn, nhưng hôm nay sao ông ấy lại gọi mình tới?

Đáy lòng nghi ngờ dấy lên, nhưng Mạnh Thiếu Văn vẫn dần lại đứng chờ ở bên cạnh.

Những loại hoa này là tâm huyết của ông cụ, chính tay nuôi nắng, không để người khác đụng chạm vào, sợ rằng trong mắt của ông ấy, ngược lại những loại hoa cỏ này so với huyết thống người thân bọn họ còn quan trọng hơn, dĩ nhiên ngoại trừ Hoắc Cố Chi.

Lúc Mạnh Thiếu Văn đang còn nghĩ lung tung thì Mạnh Trần Tỷ đang tưới hoa đã buông ầm nước trong tay ra, sâu thẳm trong con ngươi của đôi mắt chim ưng kia đã nhìn lướt qua dáng người của đứa cháu phía sau lưng mình, trầm giọng nói không tí cảm xúc: “Thiếu Văn đến đây đi”.

Mặc dù bề ngoài cho thấy ông cụ này đã tám mươi tuổi, nhưng tinh thần và đầu óc vẫn như cũ, tinh khôn có thừa, hơn nữa ông ấy vẫn là người cầm lái cho cả tập đoàn Hằng Viễn, càng khiến người khác không dám coi thường.

Mạnh Thiếu Văn từ nhỏ đối với ánh mắt nghiêm khắc sắc bén như chim ưng của ông nội trong tim luôn có phần tôn kính nửa sợ sệt, dù cho bây giờ ông ấy nói rất nhẹ nhàng, nhưng anh ta vẫn như trước, không dám thả lỏng cảm xúc, mà lễ phép vẫn an: “Ông nội”.

Trước mặt là người đàn ông khí chất hiên ngang, tuần tú lịch sự, mặc kệ thấy thế nào đều là tư chất của người thanh niên tốt.

Trong mắt Mạnh Trần Tỷ, con người khê hiện lên sự tinh tú, ông cười bảo anh ta đang đứng một bên ngồi xuống sofa: “Tốt. Thiếu Văn, ngồi xuống đi, chúng ta nói chuyện với nhau. Ông nghe ba cháu nói, gần đây, cháu luôn bề bộn nhiều công việc”

Tất cả mọi người đều là người thông minh, Mạnh Thiếu Văn đương nhiên không ngốc nghếch đến nỗi cho rằng Mạnh Trần Tỷ chỉ đơn thuần hỏi anh ta công việc bận rộn.

Nghe lời ông nội, anh ta ngồi xuống, sau đó anh ta ầm giọng nói: “Cháu có chút bận, năm nay dạ tiệc rượu European châu Âu và châu Á liên hiệp tổ chức, bên châu Âu châu quyết định tổ chức ở Nam Giang, định chọn tổ chức tại khách sạn Thịnh Cảnh của chúng ta.”

Nói cho cùng Hằng Viễn lớn mạnh như vậy là một phần nhờ vào ngành khách sạn, tại Nam Giang, nơi tắc đất là tắc vàng, Thịnh Cảnh lại càng nổi tiếng hơn, nếu năm nay, đem dạ tiệc rượu quyết định tổ chức tại Nam Giang, lựa chọn Thịnh Cảnh lại càng hợp lý.

Nhưng mà chuyện khiến cho Mạnh Thiếu Văn cảm thấy hưng phấn không phải là cuộc làm ăn này, mà là lợi ích được mang tới ột mình anh ta. Anh ta mới 30, hiện tại Hằng Viễn trong tay anh ta có thể đã phát triển ba bốn mươi năm, dã tâm của anh ta cũng không hề nhỏ so với dã tâm của Mạnh Trần Tỷ năm đó.

Ngược lại, những năm gần đây thuận buồm xuôi gió khiến anh ta có thói quen thành công, cho nên đối bây giờ đối với loại chuyện có thể chạm tay đến danh vọng như thế này, anh ta lại càng rơi vào tình thế bất buộc.

Còn Mạnh Trần Tỷ suy xét xa hơn anh ta, nói đến đêm dạ tiệc rượu đó, ông ta khê nhú mày, thấy người đàn ông bên cạnh lộ vẻ mặt kiên định, ông ta trầm giọng lạnh lùng nói: “Mặc kệ làm chuyện gì đều phải làm đến nơi đến chốn, ngàn vạn lần không nên bớt việc lại, thà rằng chúng ta phải tổn hao nhiều công sức cũng phải làm thật thận trọng”

Tuy rằng, Thịnh Cảnh được tổ chức đêm dạ tiệc rượu, hành động lần này có thể khiến Thịnh Cảnh vang danh ở nước ngoài, nhưng trong đó cũng tiềm tàng rất nhiều nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận một cái thôi sẽ liên lụy gây tai ương cho Hằng Viễn.

Hiện tại, Hằng Viễn là do Mạnh Thiếu Văn quản lý, đương nhiên anh ta sẽ có chút để tai tới ý tứ của ông cụ, nghe ông nói vậy, anh ta vội vã gật đầu đáp: “Ông nội, ông nói đúng lắm, cháu nhất định làm đến nơi đến chốn, không đầu cơ trục lợi”

Đối với Thịnh Cảnh, tận trong cõi lòng anh ta tràn đầy tin tưởng, tại Nam Giang này còn có cái khách sạn nào nổi tiếng như Thịnh Cảnh nữa?

Về phần ông cụ bề ngoài đã quá lạc hậu rồi, bây giờ đã là thế kỷ hai mươi một khoa học kỹ thuật hiện đại, không giống như lúc trước.

Thái độ mỹ mãn của anh ta khiến Mạnh Trần Tỷ cau chặt chân mày, có chút sâu xa, Ông ta trầm mặc một lát, sau đó từ trên bàn viết lấy ra vài quyển tạp chí mà buổi sáng ông đã xem đưa cho Mạnh Thiếu Văn, ngữ khí lãnh đạm nói: “Cháu xem đi.”

Đáy mắt anh ta hiện lên một tia kinh ngạc, Mjanh Thiếu Văn nghe nói vậy nhưng sau đó anh ta vẫn cầm lấy, thuận tay lật vài tờ, phát hiện tất cả các tin tức đều mong muốn Nam Diệu có mặt tại thị trường NASDAQ, về vị Tổng giám đốc sau lưng của Nam Diệu, những nhà cầm quyền uy tín của tạp chí lại càng sử dụng từ nhà buôn tài giỏi để hình dung người đó.

Nam Diệu được khởi đầu từ ngành điện, tuy nói rằng, hiện tại cũng dần dần lấn sang những ngành nghề khác, nhưng vĩnh viễn cũng không thể so sánh với Hằng Viễn được.

Lông mày hơi nhíu lại, lúc anh ta còn đang lật xem thì trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một giọng nói già nua trầm thấp: “Thiếu Văn, cháu có thái độ gì đối với Nam Diệu?”

Trước mắt Hằng Viễn và Nam Diệu vẫn chưa có bất cứ mối quan hệ hợp tác nào. Còn người sáng lập ra Nam Diệu, từ trước đến nay vốn khiêm tốn, cũng không tham gia bất kỳ cuộc phỏng vấn nào của phóng viên, lại quanh năm ở nước ngoài. Có người nói, người sáng lập ra Nam Diệu là người ngoài ngành, cũng có người nói người đó là ông lão bảy, tám chục tuổi, nhưng mặc kệ thế nào, mọi người vẫn đoán không ra ai là người sáng lập ra Nam Diệu.

Nghĩ đến năm chữ to lớn “Sống ở nước ngoài này”, thần kinh của Mạnh Thiếu Văn bỗng dưng dựng đứng lên, ánh mắt của anh ta chuyển đổi thần tốc, ánh mắt kinh ngạc phức tạp nhìn về phía ông cụ, há miệng thở dốc, hoàn toàn không thể tin hỏi: “Ông nội nói Nam Dieieju là do Hoắc Cố Chi lập nên?”

Vừa dứt lời, chính anh ta mười phần cũng không tin được, từ trên ghế sofa đứng phắt dậy, một khắc kia nhẹ nhàng mỉm cười, giữa trán lộ ra một tia nôn nóng: “Làm sao có thể, điều này sao có thể?”

Thấy anh ta có thể lập tức đoán ra, lúc này nét mặt trầm xuống của Mạnh Trần Tỷ mới dịu đi, chỉ là trong giọng nói của anh ta chứa ý không thể tin, khiến Mạnh Trần Tỷ có phần căm tức, ông ta không chút suy nghĩ sẵn giọng nói: “Như thế nào là không có khả năng? Cố là con của ông, nó có làm ra chuyện này hay không, ông còn không biết rõ sao?”

Chẳng qua câu nói này có chút thiếu thuyết phục, suy cho cùng gần đây ông cụ cũng mới biết chuyện này, con trai đi cũng năm năm. Ông suy nghĩ tìm hiểu cũng không biết đứa con trai đó đã đâu.

Tay ông cụ co lại thành nắm đấm để trên miệng ho nhẹ hai tiếng để giảm bớt sự xấu hổ, Mạnh Trần Tỷ dời tầm mắt, ánh mắt nhìn về một phía, sau đó mới lên tiếng bắt đầu giải thích: “Chú của cháu cũng đã hơn ba mươi tuổi, vẫn chưa có gia đình, bây giờ nếu lập nghiệp, chúng ta cũng phải giúp một tay.”

Mạnh Thiếu Văn lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, anh ta buông tay xuống, bàn tay to lạnh yên nằm chặt lại, sâu trong đáy mắt là tảng băng lạnh lẽo không tan được, thẳng thắn lên tiếng cười nhạo: “Ông nội, ông suy nghĩ nhiều quá, chú Hoắc Cố Chi đã có bản lĩnh như vậy, đâu cần chúng ta hỗ trợ? Mà chúng ta suy tính hỗ trợ, chú ấy nhất định cũng không đồng ý.”

Trong trí nhớ của anh ta về Hoắc Cố Chi, anh ta chỉ dừng lại đoạn thời gian người chú đó tham gia quân đội, như thế nào đi nữa cũng không nghĩ đến chuyện một vài năm sau, người đó lại có khí thế như vậy.

Như vậy, một người đàn ông căn bản không phải là cùng một thuyền, nhưng anh ta không thể quên rằng người đó có quan hệ với Nam Diệu.

“Hoắc Cố Chi là ai? Nó là chú của cháu đấy.” Mạnh Trần Tỷ khó thở. Ánh mắt trầm lạnh để rơi trên người của đứa cháu bên cạnh, giọng nói lo lắng khó nén lại: “Cháu nói chú mình như vậy sao? Nó không đồng ý, đó cũng là do chúng ta đã có lỗi với nó trước. Thiếu Văn, cháu phải biết, là Mạnh gia chúng ta thiếu nợ nó, nó cũng thua thiệt chúng ta cái gì.”

Lại là câu này, lại là câu này, Mạnh Thiếu Văn nghe vậy, trong đôi mắt sáng càng phát ra những tia tối tăm.

Anh ta rất muốn hỏi, rốt cuộc là người nào thiếu người nào? Rốt cuộc người nào phá nát gia đình người nào?

Thua thiệt năm đó, thiên kim đại tiểu thư Cố Song Song vang danh thành phố, cuối cùng lại làm ra chuyện kia để chuyện tình cảm thêm thuận lợi, con trai của bà ta chẳng lẽ lập tức trở nên vô tội sao? Biết rõ Mạnh

gia không chào đón đứa con trai đó, năm đó không phải chú ấy như điên như dại chạy về đây nhận tổ quy tông sao?

“ Mạnh Thiếu Văn”. Mạnh Trần Tỳ biết chuyện này, từ nhỏ đối với đứa cháu đích tôn này tuy có chút đả kích, nhưng phải nói rõ trắng đen với anh ta, làm tổn thương người nào cũng khiến lòng ông ta cảm thấy không thoải mái: “ Ông biết, đối với chú Cố cháu có thành kiến, bất quá nó cũng chỉ hơn cháu tám tuổi, hai người tuổi cũng xa nhau quá, vốn sẽ có nhiều tiếng nói chung. Nhưng ông biết, cháu kêu kỵ Hoắc Cố Chi, sợ nó trở về đoạt quyền Hằng Viễn.”

Đoạt quyền, hai chữ vừa nói ra, cho dù, lúc này trong lòng Mạnh Thiếu Văn có rất nhiều cảm giận cũng phải thần tốc phục hồi tinh thần lại, trên mặt anh ta lộ ra vẻ sợ hãi. Rất nhanh đã bình phục lại khẩn trương nói, lúc này mới lạnh lùng lên tiếng: “ Ông nội, ông suy nghĩ nhiều quá, chúng con là con cháu của nhà họ Mạnh, nói ra Hằng Viễn cũng có một phần của chú ấy, cháu không vì chuyện này mà canh cánh trong lòng”

Tuy lời nói ra là như vậy, nhưng ai có thể lại tự nguyện để người khác phân chia quyền lực với mình? Là chú thì sao? Cho dù là anh em cũng vẫn phải tính toán.

Mạnh Trần Tỳ không nói chuyện, ánh mắt vẫn âm trầm, lặng lẽ nhìn anh ta, trong đôi mắt sắc như chim ưng đó cứ như đang tìm tòi nghiên cứu, đánh giá.

Mạnh Thiếu Văn tuy ở bên ngoài vẫn duy trì thái độ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm bất an, lo sợ, hơn nữa nhìn kỹ trong ánh mắt lại có tia lạnh lẽo, tâm mất hạ xuống, trong lòng bàn tay của anh ta càng ngày càng đổi ra mồ hôi lạnh.

Anh ta thừa nhận, ở trước mặt ông cụ, đạo hạnh của anh ta thật sự quá cạn, gừng càng già càng cay, ông cụ anh minh cả đời, duy chỉ có thời trung niên lại làm những chuyện hồ đồ.

Quả thật, người vợ tào khang lúc nghèo khó không bỏ rơi chồng, nhưng ông ấy lại cho chính mình có cái quyền mới bắt đầu, ít yêu thương vợ con? Bà nội vì vậy mà buồn bực không vui nên sớm qua đời?

Hừ, Mạnh Trần Tỳ sua khi thu hồi ánh mắt của mình, trên gương mặt già nua hiện lên một tầng sương lạnh, âm thanh lạnh lùng trực tiếp lên tiếng “ Đừng tưởng rằng cháu nghĩ gì, muốn gì ông lại không biết, ông nói cho cháu biết, ông biết rất rõ! Bình thường, người mẹ của cháu như không có mắt, ông cũng không nói tới, nhưng cháu đường đường là Tổng giám đốc của Hằng Viễn vẫn không có điểm độ lượng nào, về sau làm thế nào làm nên chuyện đại sự? Đừng bảo với ông là hiện tại Hoắc Cố Chi có Nam Diệu sẽ không nhảy vào tranh giành Hằng Viễn với cháu, thật sự nó cũng là người thừa kế Hằng Viễn, so với cháu nó có đầy đủ tư cách hơn.”

Lời nói này quả thực rất nặng, bàn tay anh ta gắt gao nắm lại, liếc nhìn khuôn mặt Mạnh Thiếu Văn, trong nháy mắt gương mặt sáng đẹp như ngọc giờ phút này lại có vẻ dữ tợn lạnh lẽo.

89. Chương 88: Rối Rít Ngâm Miệng.

Anh ta thừa nhận, kinh nghiệm của anh ta trước mặt ông nội quá nhỏ bé, dù sao gừng càng già càng cay, ông nội minh một đời, duy chỉ có đến tuổi trung niên mới làm chuyện hồ đồ.

Chỉ vì một người phụ nữ đã qua đời mà bà nội của anh ta đau buồn mà mất sớm!

Hừ hừ, Mạnh Trần Tỳ thu lại ánh mắt, trên gương mặt già nua chỉ còn lại sự lạnh lùng, nói: “Đừng tưởng rằng ta không biết gì, ta cho anh biết, ta đều biết tất cả! Bình thường mẹ anh hồ đồ, không có mắt nhìn thì không nói làm gì, nhưng anh đường đường là Tổng giám đốc tập đoàn Hằng Viễn mà vẫn khoan dung như vậy thì sao có thể làm chuyện lớn? Đừng tưởng rằng Cố Chi có Nam Diệu thì sẽ không tranh Hằng Viễn cùng anh, thật ra so với anh, Cố Chi xứng đáng là người thừa kế hơn gấp vạn lần!”

d*đ*lê*quý*đôn

Lời này thật sự quá nặng nề khiến Mạnh Thiếu Văn thất thần trong giây lát, anh ta nắm chặt tay, gương mặt từ trước đến giờ trơn bóng như ngọc giờ phút này lại có vẻ dữ tợn lạnh lẽo.

Mạnh Trần Tỳ thiên vị Hoắc Cố Chi hơn, phần lớn là vì tình cảm với Cố Song Song năm xưa

Cả đời này ông là người anh minh muốn gió có gió muốn mưa có mưa, lúc còn trẻ liều mạng vì sự nghiệp nên thường không để tâm đến chuyện tình cảm nhiều.

Ngược lại, khi bước sang tuổi trung niên, cuộc sống đã dần trở nên yên ả ông đột nhiên lại để ý đến Song Song, bà ấy là người bạn gái tốt của ông, cả đời này ông đều mắc nợ người phụ nữ ấy.

Cho nên phần áy náy này biến thành sự bao dung vô tận với Hoắc Cố Chi, ông có thể bao dung sự phản nghịch của thằng bé, sự can đảm của anh, thậm chí khi thằng bé giễu cợt ông, ông cũng nguyện ý vui vẻ chịu đựng.

Cho dù Mạnh Thiếu Văn biết ông nội yêu thương Hoắc Cố Chi, nhưng dù thế nào cũng không ngờ ông có thể nói ra lời tuyệt tình như vậy.

Nhất thời trong lòng anh ta cảm thấy không cam lòng, mím môi lạnh lùng hỏi: “Trong mắt ông nói có phải chỉ có một mình Hoắc Cố Chi không? Chẳng lẽ Mạnh Thiếu Văn con không phải là cháu ruột của ông? Nếu như vậy sao ông còn ủng hộ con, cần gì chọn con làm người thừa kế Hằng Viễn?”

Đương nhiên anh ta đã hưởng quá nhiều từ Hằng Viễn, Hằng Viễn là thương hiệu nổi tiếng nhất ở Nam Giang, càng là giấc mộng lớn trong lòng anh ta, dù có nằm mơ anh ta cũng muốn đưa Hằng Viễn phát triển lên một tầng ới.

Nhưng bây giờ, ông nội của anh ta, người ông mà anh ta từ trước đến giờ luôn kính trọng giờ phút này lại dám nói một đứa con riêng còn xứng đáng thừa kế Hằng Viễn hơn anh ta, điều này sao có thể khiến anh ta chịu đựng được?

“Chuyện anh là cháu trai ta không phải là giả, nhưng Hoắc Cố Chi là con ruột của ta!”. Mặc dù đã hơn tám mươi tuổi nhưng Mạnh Trần Tỳ vẫn rất sáng suốt, ông lạnh mặt nhìn người thanh niên bên cạnh, đuôi lông mày hoa râm hơi nhú, giọng nói đông lạnh vô tình trước sau như một: d*đ*lê*quý*đôn “Anh với thằng bé đều là một thể hệ, thật muốn đổi lại, con trai dù sao cũng nên thừa kế sản nghiệp của ta hơn là cháu trai!”

Đứa cháu này của ông quả thật là không tệ, ông vẫn luôn chọn anh ta làm người thừa kế, nhưng tâm ý của ông người mẹ kia lại không coi ra gì.

Đừng nói đến chuyện Cố Chi hiện tại đã có sự nghiệp của riêng mình, kể cả không có thì thằng bé cũng không tranh đoạt Hằng Viễn với nó.

Mặc dù như vậy, nhưng khi hiểu ra điều này vẫn không khỏi khiến ông thất vọng đau lòng, nhưng đây là sự thật, ông không thể thay đổi được sự thật này.

“Thiếu Văn, anh là người nối nghiệp tương lai của Hằng Viễn, phải có lòng vị tha. Đối với cậu của anh, ta cũng không cầu anh có thái độ kính trọng, nhưng lễ phép tối thiểu là điều không thể thiếu”.

Từng câu từng chữ bên tai thật lạnh lùng khiến vẻ mặt Mạnh Thiếu Văn trở nên nghiêm nghị, anh ta mím chặt môi mỏng, trên mặt hiện lên vẻ lạnh lùng, mãi lâu sau cũng không lên tiếng.

Một lúc lâu sau, anh ta mới hơi nhếch môi mỏng, giọng nói thanh nhuận trở nên bi thương, “Ông nội, trong lòng của ông có từng coi chúng con là người nhà không? Ông chỉ cảm thấy có lỗi với Cố Song Song và Hoắc Cố Chi, nhưng có từng nghĩ về người vợ chưa cưới của ông? Con của ông? Hay cháu trai của ông?”

Đây là lần đầu tiên Mạnh Trần Tỳ nghe thấy những lời này từ Mạnh Thiếu Văn, ông nhất thời ngẩn người, chờ sau khi phản ứng lại, ánh mắt sắc bén nhìn anh ta chằm chằm, chợt cười lạnh hai tiếng: “Anh đang chất vấn quyết định của ta sao?”

Không đợi Mạnh Thiếu Văn đáp lại, ông tiếp tục cười lạnh nói: “Anh đúng là cháu trai tốt, lại còn dám nói với ta như vậy. Anh quên rằng tất cả những thứ bây giờ anh có là ai đưa cho anh, nếu anh đã coi thường ta như vậy thì có thể từ bỏ quyền thừa kế Hằng Viễn, tự mình ra ngoài mà gây dựng sự nghiệp!”

Có một số việc như gai đâm vào cổ họng ông, khiến ông cảm thấy như nghẹn trong cổ họng vậy, cảm giác rất khó chịu, Cổ Song Song đối với Mạnh Trần Tỳ chính là một điều cấm kỵ, chỉ cần nhắc tới là khiến ông thẹn quá hóa giận.

Mạnh Thiếu Văn cũng là người kiêu ngạo, lời nói máu lạnh này anh ta đã từng nghe nhiều anh ta cũng không trở mặt, mặc dù vẫn giữ sự cung kính trên mặt nhưng giọng nói đã hoàn toàn trở nên lạnh lẽo: “Nếu ông nội không ủng hộ con, vậy thì con sẽ rời đi. Về phần Hằng Viễn do ai thừa kế, con cũng không quan tâm, nếu như ông thấy năng lực của con chưa đủ thì có thể mời Hoắc Cố Chi về công ty.”

Ở nhà họ Mạnh từ trước đến giờ Mạnh Trần Tỳ là người có uy quyền nhất, đừng nói đến chuyện những người kia phải phụ thuộc vào ông, chỉ năng lực đơn thuần của ông cũng khiến người ta phải cảm thấy kính sợ rồi.

Càng thêm Mạnh Thiếu Văn đã coi ông như thần tượng mà sùng bái, từ nhỏ anh ta đã lấy ông làm mục tiêu phải đạt được, anh ta biết rõ mình cần cái gì và sau khi lớn lên phải đi con đường nào.

Chỉ là tất cả những kế hoạch ấy đều đã bị Hoắc Cố Chi phá vỡ hoàn toàn, ông nội thay đổi, chỉ biết đau lòng cho đứa con ấy, hoàn toàn không quan tâm đến chuyện của anh ta.

Nghĩ đến đây, trong lòng anh ta cảm thấy thật bị thương, nhìn đôi mắt hung tợn của ông khi nhìn mình, trong lòng anh ta càng cảm thấy không thoải mái, hai bàn tay rũ xuống lặng lẽ nắm chặt, trầm thấp nói: “Nếu không còn chuyện gì, con xin phép đi trước!”

Trước khi đi, anh ta dừng lại một chút, tầm mắt nhìn về nơi khác, nhỏ giọng cười: “Con hiểu rõ vì sao hôm nay ông lại đến đây tìm con, đơn giản vì ông muốn cho con biết thân phận của anh ta, về sau khi ra ngoài muốn con tỏ ra tôn trọng một chút. Nhưng sợ rằng ông nội đã quên. Không phải chúng con không tôn trọng anh ta, mà anh ta cứ nín lấy chúng con mãi không tha, ông cũng thử suy nghĩ một chút đi, lần này anh ta trở lại đã khiến nhà chúng ta trở thành cái gì rồi?”

Sau khi nói xong, anh ta thật sự không quay đầu lại rời khỏi thư phòng, bóng lưng rộng lớn nhìn qua có vài phần hờ hững sương lạnh.

Mà Mạnh Trần Tỳ nghe những lời này xong, có lẽ không chịu nổi đả kích, cả người run rẩy, sau đó ngồi phịch xuống ghế salon, trong nháy mắt ông đã già đi rất nhiều.

Ông thừa nhận, đứa cháu này quả thực nói không sai, ân oán giữa ông và Cố Chi căn bản không phải chỉ cần ông lùi bước là có thể giải quyết.

Mối hận của Cố Chi là ông, hận ông vứt bỏ mẹ con hai người nhiều năm như vậy.

Chẳng qua năm đó ông không hề biết chuyện Song Song mang thai, nhà họ Cố là một gia đình trong sạch như vậy hoàn toàn không cho phép chuyện xấu này phơi bày ra ngoài.

Đối với người vợ chưa cưới, ấn tượng của ông đã phai đi rất nhiều, nhưng ngược lại ấn tượng với Song Song thì lại in sâu, Song Song nhỏ hơn ông khoảng hai mươi tuổi, nếu hiện tại vẫn còn sống thì chắc cũng chỉ mới hơn năm mươi một chút thôi!

Nghĩ đến đây, ngực ông lại cảm thấy quặn đau, trong miệng không nhin được thì thầm: “Đúng là nghiệt duyên mà!”

.....

Sau khi ra khỏi nhà họ Mạnh, Mạnh Thiếu Văn lái xe về Hằng Viễn, khuôn mặt tuần mỹ tối đen khiến những đồng nghiệp đi tới muốn chào hỏi cũng đồng loạt ngậm miệng lại.

Cho đến khi anh ta bước vào thang máy riêng của Tổng giám đốc, mấy cô ở quầy tiếp tân mới thở phào ôm ngực lo lắng nói: “Hôm nay Mạnh tổng sao vậy? Sắc mặt anh ấy khó coi muốn chết, vừa rồi tôi đang định chào hỏi anh ấy, nhưng bị dọa ột trận không dám nói thêm điều gì nữa!”

Danh tiếng của Mạnh Thiếu Văn rất tốt, ngay cả ở Hằng Viễn cũng vậy, từ các thành viên trong hội đồng quản trị cho đến thím làm vệ sinh cũng nhận xét anh ta là người rất tốt bụng.

Bản thân anh ta đã là một công tử ưu nhã cao quý, khiến người ta có cảm tình, đột nhiên lúc này lại thay đổi sắc mặt quả thật khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

.....

Trong phòng làm việc lạnh giá, Mạnh Thiếu Văn vẫn không nuốt nổi cơn giận kia, vừa đúng lúc này trợ lý Lâm Tuấn cầm tài liệu sang cho anh ta kí tên, tức giận kia được dịp bùng cháy.

Chợt vỗ bàn một cái, anh ta đứng bật dậy, tức giận không kiềm chế được: “Tôi bảo anh cho người đi điều tra về bối cảnh của Hoắc Cố Chi và Ngu Vô Song kia mà, sao mỗi việc đấy mà cũng không làm được vậy? Nếu hôm nay ông nội không gọi tôi về, thì tôi cũng không biết rằng những năm nay ở nước ngoài Hoắc Cố Chi lại phát triển như vậy! ”

Lâm Tuấn bị điểm tên hơi sững sốt một chút, nhưng nhìn thấy ông chủ bình thường ôn hòa như vậy, giờ phút này lại bùng phát lửa giận, anh ta cũng cảm thấy bối rối: “Ông chủ, bối cảnh của Hoắc Cố Chi có vấn đề gì sao?”

Tất nhiên anh ta không biết chuyện Chủ tịch gọi anh ta đến, nhưng dù thế nào cũng là một chuyện đã qua không đáng nhắc đến, vì sao anh ta nổi giận như vậy?

“Có vấn đề gì?”, Mạnh Thiếu Văn nghe vậy, không nhịn được cười lạnh, lại nghĩ đến giọng điệu khinh miệt của ông, đáy lòng anh ta liền trầm xuống, đáy mắt chất chứa sự hận thù: “Vấn đề lớn đấy, ông nội nói cho tôi biết Hoắc Cố Chi chính là người lập nên công ty Nam Diệu, sao chuyện này mà cậu cũng không tra ra được hả? Nếu không phải ông nội cho tôi biết, có phải chờ đến khi Nam Diệu phát triển hơn hẳn thì tôi mới là người biết cuối cùng”

Nam Diệu... Nam Diệu...

Không ngừng lập đi lập lại hai chữ này, anh ta nhíu chặt đuôi lông mày, mắt phượng đen nhánh trở nên âm trầm.

Lâm Tuấn nghe vậy liền sợ hết hồn, anh ta trợn to hai mắt khó tin hỏi lại: “Tổng giám đốc, anh nói người đứng sau Nam Diệu là Hoắc Cố Chi?”

Danh tiếng của Nam Diệu gần đây quá lớn, từ một công ty chuyên về mạng không chút tiếng tăm trong mấy năm ngắn ngủi đã phát triển thành một tập đoàn lớn tiêu biểu ở thành phố Nam Giang này, các tạp chí kinh tế đều nói chủ tịch của Nam Diệu là một thương nhân tài giỏi hiếm thấy.

Chẳng lẽ người thương nhân tài giỏi này chính là Hoắc Cố Chi?

Càng nghĩ, anh ta càng cảm thấy có thể, vừa định đặt câu hỏi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt tái xanh của Giám đốc thì anh ta lại nuốt những lời đó xuống.

Có thể khiến Giám đốc nổi giận như vậy thì đây chắc là chuyện thật rồi.

Trầm mặc trong phút chốc, Mạnh Thiếu Văn vuốt nhẹ mi tâm, xoay người sang chỗ khác, nhìn phong cảnh bên ngoài rất đẹp, đáy mắt anh ta chợt hiện lên một tia mê man.

Chuyện anh ta là người thừa kế Hằng Viễn hiện tại không phải là giả, nhưng tất cả những điều này đều là ông nội cho anh ta, nếu một ngày nào đó ông nội trở mặt. Có phải ông sẽ tuyệt tình đuổi anh ta ra khỏi Hằng Viễn?

Nghĩ đến đây, lưng anh ta đầy mồ hôi lạnh, đôi mắt đen thâm thúy trở nên lạnh lẽo.

Lâm Tuấn đứng đằng sau không nhìn rõ sắc mặt của anh ta, nhưng lại có thể cảm nhận được hơi thở trầm hấp, trong đầu anh ta chợt lóe lên một suy nghĩ: “Giám đốc, tối nay ngài Chu có một bữa tiệc, anh có muốn đi không? Nghe nói ngài Chu và chủ tịch của Nam Diệu là bạn tốt, có lẽ tối nay Hoắc Cố Chi sẽ đến!”

Hoắc Cố Chi Hoắc Cố Chi

90. Chương 89: Chột Dạ Không Dám Xuất Hiện?

Chu Minh Lãng là bạn tốt của Hoắc Cố Chi?

Buổi dạ tiệc trong khách sạn trên đỉnh núi, xung quanh là cảnh ca múa ăn mình vô cùng náo nhiệt, Mạnh Thiếu Văn cầm ly sâm banh đứng trong đó, .lqđ. chung quanh có không ít người muốn tiến đến gần, nhưng mà khuôn mặt anh ta sao lại quá mức sương lạnh như vậy, khiến cho những người kia đành phải nhìn ngó lẫn nhau mà không dám bước tới.

Lâm Tuấn biết rõ nguyên nhân, thấy ông chủ mang cái sắc mặt này cả tối, anh ta không nhin được đành tiến lên nhắc nhở, “Sếp, tâm trạng của anh không tốt, hay là về nghỉ ngơi trước đã?”

Mạnh Thiếu Văn nghe vậy, ngay cả ánh mắt cũng không động, vẫn tràn đầy lạnh khí đứng yên đó như cũ.

Đoàn khách khứa mới tới ai cũng đều đang ôm mĩ nhân xinh đẹp, quyến rũ, chỉ có mình anh ta là lẻ loi.

Chu Minh Lãng là con trai riêng của Chu lão, .lqđ. anh ta từ trước tới giờ đều chỉ thích ăn chơi, nhưng phải công nhận là anh ta cũng phát triển sự nghiệp rất tốt, khiến cho Chu phu nhân cho dù có ý muốn dạy dỗ anh ta cũng không có lý do gì để làm.

Hôm nay là ngày Chu thị ký hợp đồng với Nam Diệu, từ trước tới giờ người đứng đằng sau Nam Diệu luôn luôn thần bí, Chu Minh Lãng cũng không ngờ rằng anh ta chỉ nói lên yêu cầu như thế mà đối phương lại đồng ý.

Đêm nay, anh ta thật sự cảm thấy đặc ý dặt dào, mới vừa vào tiệc, đã có không ít người tiến lên chào hỏi, anh ta thừa biết mấy người này chính là đang mượn cơ hội để nhìn thấy được phong thái của người sáng lập Nam Diệu, .lqđ. nụ cười trên môi càng thêm chói mắt.

Nhưng ở trong lòng lại thầm nghĩ, Khương Nhĩ Đông này rất phách lối, anh ta cũng chỉ thuận miệng nhắc đến, không ngờ lại cậu ấy lại thực sự đồng ý, đây chính là cho anh ta thể diện lớn rồi, nhìn bữa tiệc tối nay là biết, từ trước tới giờ anh ta còn chưa được dự bữa tiệc nào náo nhiệt như thế này đâu.

Chu Minh Lãng vừa cười vừa chào hỏi mọi người, vừa âm thầm quan sát tình huống bữa tiệc, lúc nhìn thấy khuôn mặt đông lạnh của Mạnh Thiếu Văn thì anh ta cũng sốt một chút, ngay sau đó lại vuốt mũi cười rồi tiến lên mập mờ hỏi han: “Tôi còn tưởng cậu không thêm tới nữa? .lqđ. Sao đã tới rồi mà cái mặt còn xì ra vậy?”

Hai người họ là bạn học từ hồi cao trung, sau khi anh ta trở về nước thì thường xuyên hợp tác làm ăn với Hằng Viễn, cho nên quan hệ của bọn họ cũng không thể coi là bình thường, anh ta biết Hằng Viễn lần này nhận được hợp đồng làm ăn lớn, người bạn tốt này của anh ta hẳn là bây giờ phải rất bận rộn, lại có thể bớt chút thời gian tới đây xem náo nhiệt đúng là rất đáng quý.

Nếu như là bình thường thì Mạnh Thiếu Văn đã sớm tươi cười chào hỏi, nhưng mà tối nay anh ta thật sự có chút âm trầm, đôi mắt tĩnh mịch nhìn chằm chằm Chu Minh Lãng, đáy mắt dè dặt mãnh liệt, hồi lâu cũng không lên tiếng, bộ dáng xem ra rất dọa người.

Chu Minh Lãng cũng chẳng phải kẻ ngu, lúc này đã nhìn ra vấn đề, anh ta khẽ cau mày, mắt phượng hẹp dài toát ra vẻ ngạc nhiên, càng thêm khó hiểu: “Thiếu Văn, cậu sao thế?”

“Cậu quen biết Hoắc Cố Chi?” Trong chốc lát trầm mặc, Mạnh Thiếu Văn cũng không qua loa lấy lệ, mà trực tiếp hỏi thẳng, chỉ là hồi lâu anh ta không nói, lại mang cái bụng rỗng uống hai ly sâm banh, khiến cho cổ họng thấy hơi khát: “Cậu có biết người giấu mặt đứng sau Nam Diệu là ai không?”

Chu Minh Lãng không ngờ anh ta vừa mới mở miệng đã hỏi chuyện Hoắc Cố Chi, anh ta tràn đầy kinh ngạc nhếch mày kiểm, không khỏi cười vang, nói: “Cậu đang yên đang lành lại nói tới người kia làm cái gì? Chẳng lẽ thật sự bị hấn kích động? Về phần ông chủ giấu mặt của Nam Diệu, không phải tối nay sẽ gặp sao?”

Chỉ một câu nói, Mạnh Thiếu Văn đã đoán được người đàn ông trước mặt này không hề biết bối cảnh thực sự của Hoắc Cố Chi, anh ta mấp máy môi mỏng, trong mắt ánh lên vẻ âm trầm, cố ý dè dặt âm thanh, nhỏ giọng nói: “Cậu làm ăn với Nam Diệu, không sợ bị hấn ăn tươi nuốt sống sao?”

Chu Minh Lăng nghe được điều này, nét mặt càng thêm nghi ngờ, chỉ là không đợi anh ta có thời gian suy nghĩ, sau lưng đã vang lên một hồi náo nhiệt, ồn ào.

“Đây không phải là Tổng giám đốc Khương của Nam Diệu sao, nhìn xem nhìn xem, rốt cuộc anh ta đã tới.”

Mấy năm nay theo sự phát triển vũ bão của Nam Diệu, Khương Nhĩ Đông vẫn luôn ở bên ngoài lo liệu chu toàn, so sánh với kim chủ sau lưng Nam Diệu, mọi người sẽ quen thuộc với Khương Nhĩ Đông hơn.

Hiện tại thấy anh ta cung kính đi bên cạnh một người đàn ông, bọn họ rồi rít tron to hai mắt, đáy mắt khó nén nổi sự kinh ngạc, tiếng bàn tán vang lên khắp mọi nơi: “Vị bên cạnh Tổng giám đốc Khương không phải là vị chủ tịch thần bí sao, sao tôi nhìn vị kia cứ thấy giống giống một người nhĩ.”

Ong ong ong, tiếng thảo luận bên trong khu vườn lung linh ánh sáng trên đỉnh núi nhất thời hỗn loạn khiến cho người kia cũng phải nhìn chăm chú vào đám người đang bàn luận.

Đây chính là lần đầu tiên Hoắc Cố Chi lấy thân phận chủ tịch Nam Diệu để ra mắt công chúng, anh đang mặc bộ tây trang cầu kỳ, xa hoa, quần tây màu đen ôm lấy đôi chân to dài của anh, tuấn nham mê người, rất có khí thế.

Chu Minh Lăng và Mạnh Thiếu Văn cùng quay người lại nhìn, nhìn thấy Khương Nhĩ Đông đi cùng với Hoắc Cố Chi, nhưng Mạnh Thiếu Văn lại chú ý tới bóng hình bên cạnh Hoắc Cố Chi – Ngu Vô Song.

Cô từ trước tới giờ vẫn luôn xinh đẹp, tuyệt sắc, trên cổ Hoắc Cố Chi là cà vạt kẻ màu xanh nước biển, cô cũng mặc bộ lễ phục màu xanh biển, so với trước đây thì mỗi lần nhìn thấy cô đều là hào quang bốn bốn phía, hôm nay cô để lộ ra một chút mùi vị thanh thuần, uyển chuyển.

Hoắc Cố Chi và Ngu Vô Song đều có gương mặt xuất chúng, hôm nay lại xuất hiện đồng thời, càng hấp dẫn được vô số ánh mắt, đã có không ít người nhận ra thân phận của Hoắc Cố Chi, lúc này cũng hít một hơi lạnh khí, rồi rít nhìn về phía Mạnh Thiếu Văn, tò mò xem anh ta đang mang nét mặt như thế nào?

“Chu tiên sinh, đây là chủ tịch Hoắc của chúng tôi.” Dù sao Khương Nhĩ Đông cũng đã lăn lộn nhiều năm trên thương trường, lúc này mặc dù rất hưng phấn, nhưng trên mặt vẫn phải duy trì sự bình tĩnh: “Chủ tịch Hoắc của chúng tôi quen sống khiêm tốn, từ khi anh ấy trở về nước tới bây giờ, đây là lần đầu tiên xuất hiện, Chu tiên sinh có yêu gì với hợp đồng lần này, nếu không ngại có thể trực tiếp bàn bạc thật kỹ với Chủ tịch Hoắc của chúng tôi.”

Khương Nhĩ Đông vừa dứt lời, mọi người đã xác định được thân phận của Hoắc Cố Chi, kinh ngạc qua đi, thay vào đó là nồng đậm hứng thú, trong lòng thầm nghĩ, chẳng trách tối nay sắc mặt Mạnh Thiếu Văn khó coi thấy sợ, thì ra là đã biết trước chuyện này.

Chu Minh Lăng nuốt nước bọt một cái, nhìn thấy ánh mắt hứng trí bừng bừng của quần chúng, lúc này mới phát hiện chính mình đã gây ra họa, anh ta là bạn tốt nhiều năm của Thiếu Văn, nhưng Hoắc Cố Chi lại là kẻ thù của Thiếu Văn, anh ta lại ở chỗ này thiết lập quan hệ với Hoắc Cố Chi, đây không phải là đánh vào mặt của Thiếu Văn sao.

Nghĩ tới đây, Chu Minh Lăng càng tỏ ra lúng túng, nhưng người ta đã đến, anh ta cũng không thể để người ta mất thể diện được.

Anh ta đành đè nén phiền muộn trong lòng, mỉm cười vươn tay chào hỏi: “Chủ tịch Hoắc có thể nể mặt tới khi vườn nho nhỏ này quả thật là đã về vang cho kẻ hèn này rồi.”

Hoắc Cố Chi ít khi xã giao, hơn nữa lại nhập ngũ nhiều năm, nhìn sao cũng vẫn thấy là mặt than

Nhưng mà lần này, đối với người bên cạnh chào hỏi, khuôn mặt anh tuấn của anh lại mỉm cười thỏa đáng, vô cùng lễ độ bắt tay anh ta: “Tổng giám đốc Chu nói đùa rồi, có thể hợp tác cùng anh, đối với Nam Diệu của tôi mà nói, mới là một chuyện may lớn.”

Đối với loại xã giao hai bên có lợi này trên thương trường, anh không phải là không hiểu, chỉ là trước kia ít khi phải đối mặt, hiện tại nếu đã quyết định trở về, tự nhiên sẽ muốn diễn thật hoàn mỹ.

Chỉ là tâm tình của Chu Minh Lăng thì lại không được hoàn mỹ như thế, không cần quay đầu lại, anh ta cũng có thể cảm nhận được ánh mắt dọ người ở đằng sau, quả nhiên là sắc bén, sương lạnh, khiến cho thân

thể của anh ta bắt đầu rét run luôn rồi.

Nhưng anh ta còn làm thế nào được nữa? Ai mà biết được chủ tịch thần bí của Nam Diệu lại chính là Hoắc Cố Chi – kẻ thù của Thiếu Văn chứ? Nếu biết sớm thì có đánh chết anh ta cũng không hám lợi mà hợp tác với người kia đâu.

“Ha ha...” Nhưng giờ thì hết cách rồi, anh ta chỉ có thể cười cứng ngắc: “Chủ tịch Hoắc thật sự là kín tiếng rồi, trước giờ chúng tôi vẫn đoán chủ tịch Nam Diệu là một người nước ngoài, không ngờ lại là thanh niên trẻ tuổi như thế này.”

Mấy chữ thanh niên trẻ tuổi vừa nói xong, Ngu Vô Song vẫn im lặng đứng bên cạnh không nhin được mà cười hì hì, tầm mắt của cô đảo qua Hoắc Cố Chi và Chu Minh Lăng, chân mày khóe mắt đều hàm chứa nụ cười hài hước.

Chợt lên tiếng, giọng nói rất là trong sáng, dễ nghe: “Lần này thì Chu tiên sinh nói sai rồi, Cố Chi nhà tôi năm nay đã 38 rồi, sao có thể tính là thanh niên được nữa.”

Chu Minh Lăng kinh ngạc, ánh mắt ngạc nhiên nhất thời dán chặt vào thân hình Ngu Vô Song, anh ta còn chưa từng gặp qua người phụ nữ nào tùy ý giống như cô gái trước mắt này.

Ngay cả Khương Nhĩ Đông vốn luôn nghiêm túc khi nghe được mất lời này cũng không nhin được mà nhếch môi cười, nghĩ thầm, lần này Ngu tiểu thư lại nói là ‘Cố Chi nhà tôi’, ông chủ nhất định là vui tới quên trời quên đất luôn rồi.

Đúng là Hoắc Cố Chi đang rất vui vẻ thưởng thức bốn chữ này, chỉ là nhận ra trong sân không thiếu ánh mắt đàn ông cũng đang nhìn chằm chằm Ngu Vô Song, mắt anh đột nhiên tối sầm lại, mặt không đổi sắc ôm chặt người phụ nữ bên cạnh vào trong lòng, sau đó liếc mắt cười với cô một cái, giọng nói bất đắc dĩ nhưng lại tràn ngập cưng chiều: “Ngoan, nghe lời một chút.”

Đàn ông trong tình yêu làm gì không có lúc thương hương tiếc ngọc, nhưng đúng là không có kẻ nào lại thâm tình, khẩn thiết giống như người đàn ông này.

Chu Minh Lăng nhận ra điều này, cẩn thận quan sát Ngu Vô Song, đây là lần đầu tiên anh ta gặp cô, cũng không biết tính cô, chỉ cảm thấy người phụ nữ này hình như quá mức xinh đẹp rồi.

Ánh mắt lấp lánh, nụ cười của anh ta vẫn không đổi, khẽ nhếch môi mỏng, ôn hòa lên tiếng: “Không biết vị tiểu thư xinh đẹp này là ai?”

Quả thực, Hoắc Cố Chi đang rất là không vui với mấy cái ánh mắt kinh ngạc, tán thưởng ở trong sân, nếu như có thể, anh chỉ muốn đem cô gái trăn quý trong ngực mình giấu thật kỹ để không cho kẻ khác nhìn được vẻ tốt đẹp nào.

Nhưng có một số việc từ trước đến giờ luôn là thân bất do kỷ (không thể làm đúng với ý mình), anh mấp máy môi mỏng, đè nén tâm tối trong mắt, kiêu căng mở miệng: “Là vợ chưa cưới của tôi, Ngu Vô Song.”

Đây không phải là lần đầu tiên anh công khai thừa nhận thân phận của Ngu Vô Song, nhưng đây là lần đầu tiên Chu Minh Lăng được biết, anh ta nhất thời trợn to mắt, trong mắt là sự kinh ngạc khó nén.

Đang trong lúc anh ta còn nghi ngờ, Mạnh Thiếu Văn này giờ im lặng ở phía sau lại đi tới, đôi mắt đen dịu dàng thăm lạnh của anh ta nhìn thẳng vào người đàn ông đối diện, giống như tìm tòi nghiên cứu, giống như quan sát, cuối cùng tất cả đều hóa thành trào phúng: “Sáng nay ông nội còn khen ngợi Hoắc tiên sinh trước mặt tôi, không ngờ buổi tối lại có thể gặp Hoắc tiên sinh ở nơi này, thật là khéo.”

Theo giọng nói của Mạnh Thiếu Văn, không khí trong sân càng thêm sôi động, làm gì có ai không biết quan hệ của Hoắc Cố Chi và nhà họ Mạnh chứ?

Người thừa kế Hằng Viễn lúc này mặc dù là Mạnh Thiếu Văn, nhưng nghe nói ông cụ luôn thiên vị Hoắc Cố Chi hơn, hiện giờ Hoắc Cố Chi lại đột nhiên thành chủ tịch của Nam Diệu, không phải là vở kịch càng lúc càng đặc sắc sao?

Ở chỗ đông người Hoắc Cố Chi cũng không muốn gây sự với Mạnh Thiếu Văn, bây giờ cứ để anh ta đắc ý cũng được, về sau sẽ có chỗ khiến anh ta phải khóc.

Nhưng Ngu Vô Song lại không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể chế nhạo Mạnh Thiếu Văn, cô ta từ trong lòng Hoắc Cố Chi ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo dưới ánh đèn càng thêm long lanh, oánh nhuận, cô ngoác ngoác môi xinh đỏ mọng, khẽ mỉm cười nhìn Mạnh Thiếu Văn.

“Nếu nói trùng hợp, tôi với tổng giám đốc Mạnh không phải là càng khéo sao, liên tục mấy ngày nay đều gặp được tổng giám đốc Mạnh. Ah, sao hôm nay lại không thấy Giản tiểu thư đâu nhỉ, chẳng lẽ là chột dạ không dám xuất hiện?”

91. Chương 90: Trần Đây Cảm Giác Kiều Ngạo

Editor:: Thiên Tiểu Tiểu

Người đẹp nói cười đương nhiên xinh đẹp đến kinh tâm động phách như vậy, đàn ông ở đây đều nhìn thấy.

Trong lòng Hoắc Cố Chi không thích, đáy lòng không khỏi âm thầm hối hận, tại sao hôm nay lại đem cô bé này tới, cô đúng là không thể làm cho anh hết lo lắng, biết rõ anh kiêng kỵ là cái gì, còn cố tình cười nói rúc rỏ như vậy với Mạnh Thiếu Văn!

Mạnh Thiếu Văn càng sững sờ, anh ta luôn cho rằng người phụ nữ này nhanh nhẹn nhanh miệng, nhưng mà bị nụ cười nở rộ như hoa của cô làm hoảng hốt trong nháy mắt, cũng mặc cho cô nói xằng nói bậy, anh ta không lên tiếng phản bác.

Nghĩ vậy, ánh mắt anh ta tối sầm lại, mím môi lạnh lùng nói: “Vài ngày rồi thấy Ngu tiểu thư mở mắt nói bậy không ít, cũng không biết cô lấy tự tin này ở đâu? Quả thật tính tình vợ tôi có chút tùy hứng, nhưng chưa tới mức sẽ làm bậy, còn khi Ngu tiểu thư nói chột dạ thì tôi càng thấy khó hiểu.”

Nhìn sắc mặt khó chịu của Mạnh Thiếu Văn, ánh mắt mọi người trong sân càng tò mò, tầm mắt Trần Đây thích thú không ngừng đánh giá mấy người này, muốn khai thác tin tức lớn.

Chu Minh Lăng cũng thăm kinh hãi, nghĩ thầm, hai người này biết nhau? Chẳng những biết, hình như còn có quan hệ.

“Tôi có mở mắt nói bậy hay không, anh là người biết rõ nhất.” Ngu Vô Song cũng không phải người dễ trêu chọc, cô không đoán, hành động rất mạnh mẽ: “Người đang làm thì trời đang nhìn, Mạnh tổng dung túng vợ của mình như vậy, sớm muộn cũng có một ngày xảy ra chuyện thật, tôi cũng muốn nhìn xem một chút, lúc đó thì anh còn mặt mũi nào gặp người khác.”

Lời này vừa nói ra, nhiều người ở đây đều hít một ngụm khí lạnh, nghĩ thầm vị hôn thê này của Hoắc Cố Chi thật không biết trời cao đất dày, người vội vàng muốn đánh vào mặt người khác như vậy thật không thấy nhiều.

Chu Minh Lăng càng nhìn càng trợn mắt há miệng, cũng không biết có phải anh ta hoa mắt hay không, mà lại cảm thấy trong mắt Ngu Vô Song này thỉnh thoảng sẽ lộ ra một tia cố ý chế nhạo.

Mắt thấy Mạnh Thiếu Văn sẽ nổi giận, anh ta (CML) vội vã bước một bước dài tới ngăn lại, sau đó không ngừng làm người đàn ông đang tức giận dờ dặc chú ý: “Thiếu Văn, Ngu tiểu thư là một cô gái xinh đẹp, coi cô ấy là cô gái mềm mại mà nhân nhượng đi, cậu đừng tức giận với cô ấy nữa.”

Anh ta (CML) vốn không coi trọng vị vợ yêu trong nhà của anh ta (MTV).

Hai viên ngọc trai của nhà họ Giản cùng nhau rơi xuống biển, người còn sống lại là cô ta (GUN), ai tin? Đã qua nhiều năm rồi, cô ta không phải là người thắng sao? Tuy chưa từng nhắc tới điểm khó hiểu bên trong, nhưng anh ta (CML) chắc chắn không tin, Thiếu Văn đã bị áy náy che kín đôi mắt, không thấy rõ bí ẩn phía sau.

Hai mắt như phun lửa của Mạnh Thiếu Văn nhìn Ngu Vô Song chằm chằm, thấy bộ dáng thông thả tự đắc của cô thì càng hung hăng híp lại trông mắt đen, đáy mắt tràn đầy tia lạnh sâu thẳm.

Cuối cùng, tầm mắt âm trầm của anh ta rơi vào người Hoắc Cố Chi, môi mỏng cong lên, cười lạnh với ý khó hiểu: “Ngu tiểu thư hai ba lần nhắm vào tôi và Uyển Như như vậy, chẳng lẽ đều do ngài Hoắc dạy dỗ?”

Hoắc Cố Chi đang xem náo nhiệt, bỗng dưng bị điểm danh, anh mới chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt phượng hẹp dài lạnh lùng nhìn lướt qua người đàn ông hoàn toàn không có phong độ kia, sau đó ung dung cười: “Ngài Mạnh cũng đã lớn rồi mà vẫn ảo tưởng về tình yêu như vậy thì thật là buồn cười. Nếu cậu đã muốn lên trang đầu, cần gì sợ người khác chỉ trích. . . ?”

Giọng nói của người đàn ông hơi lạnh, lộ ra một tia lạnh nhạt, so với Mạnh Thiếu Văn đang không kiềm chế được cơn tức giận thì Hoắc Cố Chi biểu hiện rất phong độ, nhưng không che giấu sự lạnh lùng trên người: “Hơn nữa cậu đánh nhau với một người phụ nữ, thật không có phong độ thân sĩ nên có.”

Hiện tại Chu Minh Lăng coi như đã thấy rõ, một đám người tới đây để liều mạng, thù mới hận cũ đều diễn ra trước mắt anh ta.

Mẹ nó, sớm biết thì anh ta (CML) sẽ không bị lừa, nếu không vì danh tiếng thì hiện tại đâu gây ra nhiều chuyện như vậy?

Nghĩ tới đây, tâm tình của anh ta (CML) không khỏi có chút buồn bực, nhưng một là bạn hợp tác với anh ta, còn một là anh em tốt nhiều năm của anh ta, mặc kệ là ai cũng vô cùng quan trọng với anh ta

“Thôi, Thiếu Văn.” Ho khan một cái, Chu Minh Lăng làm chủ nhân, lúc này không thể không đứng ra chủ trì công đạo. Anh ta đứng bên cạnh Mạnh Thiếu Văn, cố ý thấp giọng, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe: “Lúc này cậu và người nhà trở mặt thì không phải là lựa chọn sáng suốt cậu suy nghĩ lại đi, người ngoài sẽ nghĩ thế nào? Bọn họ sẽ cho rằng cậu đang ghen tỵ với Hoắc Cố Chi, cho nên không được công khai gây khó dễ cho anh ta (HCC).”

Bây giờ trí tưởng tượng của người ta đã quá phong phú rồi, những phóng viên kia càng thêm dầu vào lửa, thật muốn âm ỉ tới mức không nói rõ nguyên nhân, chẳng qua tăng thêm trò cười mà thôi.

Mạnh Thiếu Văn nghe vậy cả kinh, sự giận dữ trên gương mặt anh tuần dần dần biến mất, thay vào đó là sự rối rắm nhàn nhạt, ánh mắt tĩnh mịch nhìn lướt qua Hoắc Cố Chi và Ngu Vô Song, anh ra mím môi, giữ yên lặng.

Minh Lăng nói không sai, thật sự là anh ta (MTV) quá lỗ mãng, buổi sáng ông nội mới nói chuyện này với anh ta, buổi tối anh ta lên thẹn quá hóa giận, trở mặt với người nhà, không phải công khai để ông nội nắm được nhược điểm sao?

Ngu Vô Song thấy thế cũng không chú ý ánh mắt quan sát xung quanh cố nép vào lòng Hoắc Cố Chi, nhỏ giọng cười cười, tiếng cười kia nghe thế nào cũng có chút vui sướng khi người gặp họa.

Người khác ở xa nên không nghe thấy, nhưng Hoắc Cố Chi nghe rất rõ. Anh không kiềm chế được mà đưa tay ôm chặt cô vào trong ngực, đáy lòng nhộn nhạo, tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Nếu như vậy có thể làm cô vui vẻ, vì có gì mà anh không làm?

Thấy sắc mặt lo lắng của người đàn ông trước mặt, nhưng lại không có bất kỳ hành động nào, Chu Minh Lăng cũng biết anh ta đã bình tĩnh lại, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, anh ta (CML) cong cong môi mỉm cười, cười chói mắt: “Chúng ta đều quen biết nhau, không khí thật sự không cần nghiêm trọng như vậy, nâng ly lên, tôi muốn kính ngài Hoắc một ly!”

Sau khi dứt lời, anh ta (CML) nhìn Hoắc Cố Chi, thấy anh đang thâm tình nhìn chăm chú nhìn vào người phụ nữ trong ngực, mí mắt anh ta nháy liên tục.

Mới vừa rồi không có cảm thấy gì, hiện tại nhìn kĩ mới thấy rõ.

Vị hôn thê của Hoắc Cố Chi này sao lại có dáng dấp giống với người kia (GUL) trong nhà Thiếu Văn vậy? Tuy gương mặt không giống nhau, nhưng thần sắc rất giống nhau.

Nhưng khi anh ta (CML) bình tĩnh nhìn lại thì phát hiện vừa rồi chẳng qua là anh ta hoa mắt, trong lòng anh ta chợt ó một dự cảm không tốt, Ngu Vô Song này thật muốn liều mạng với Mạnh Thiếu Văn, nếu không tại sao luôn dụ dỗ, mềm giọng nói cười với người khác, nhưng lại đối xử lạnh lùng với Mạnh Thiếu Văn?

Nhân viên phục vụ đem sâm banh lên rất nhanh, Hoắc Cố Chi cũng không kiêu cách, anh ta tự tay cầm một ly cho Ngu Vô Song, sau đó đưa cho Chu Minh Lăng một ly, trên gương mặt có nụ cười dịu dàng nhân nhật: " Là tôi mời rượu Chu tổng mới đúng có thể hợp tác với Chu tổng, đối với Nam Diệu chúng tôi mà nói là chuyện rất may mắn. Cũng cảm ơn Chu tổng đã thông cảm, vị hôn thê của tôi tuổi còn nhỏ nên không hiểu chuyện, có gì đấy tôi xin tha thứ!"

Ba chữ tuổi còn nhỏ vừa nói ra, Ngu Vô Song không biết người khác cảm thấy thế nào, nhưng gò má cô đã đỏ lên, nhẹn không được mà nghiêng mắt đẹp trừng người đàn ông bên cạnh

Lời anh nói thật thiệt thòi, cô hai mươi tám, đã gần ba mươi rồi, tuổi còn nhỏ chỗ nào?

Tuy buồn bực nghĩ nhue vậy, nhưng trong lòng cô đã trải đầy mật đường ngọt ngào, sợ rằng trên đời này không có người phụ nữ nào không thích người khác nói mình còn nhỏ tuổi, không phải sao?

Mạnh Thiếu Văn đang tức giận nghe vậy thì khoe miệng giật giật, dứt khoát dời tầm mắt đi.

Tuy không điều tra được bối cảnh thật của Ngu Vô Song nhưng anh ta biết cô sinh năm 1986, nói cách khác, năm nay cô đã hai mươi tám tuổi, một người phụ nữ hai mươi tám tuổi mà còn tính tuổi còn nhỏ? Lớn tuổi hơn nữa mới tính là trưởng thành?

So với bầu không khí quý dị trong sân, Chu Minh Lăng cũng không nhìn ra Ngu Vô Song coi trọng nhất là chăm sóc mình, tối nay lại trang điểm nhẹ nhàng, nói cô là thiếu nữ mười sáu tuổi mọi người đều tin, hơn nữa người phụ nữ nào lẫn lộn trong cái vòng tròn lẫn lộn quần không trẻ tuổi xinh đẹp?

Anh ta (CML) nhận lấy ly rượu Hiacứ Cố Chi đưa tới, mỉm cười, đôi mắt nhìn lướt qua Ngu Vô Song, không còn loại cảm giác quen thuộc lúc trước nữa, trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút: "Ngài Hoắc thật là điểm phú tìm được vị hôn thê xinh đẹp như thế."

Vì không để cho bạn chí cốt lúng túng, anh ta (CML) cũng đưa một ly sâm vbanh cho anh ta (MTV), sau đó nói giúp: " Có câu châm ngôn nói rất đúng: 'Không phải người một nhà không vào một cửa'. Vừa nhìn ngài Hoắc liền biết ngài là người đàn ông biết yêu thương người ohụ nữ, Thiếu Văn chúng tôi cũng như vậy, sau khi qua lại mười năm với mối tình đầu, năm nay rốt cuộc đã tu thành chính quả."

Lam Tuấn ở một bên nghe vậy, âm thầm vỗ trán thở dài, nghĩ thầm ngài Chu bình thường rất thông minh, sao bây giờ lại ngu xuẩn như vậy?

Anh ta (CML) không biết thật hay giả? Hoắc Cố Chi này đã từng phá lễ đính hôn của ông chủ.

Mạnh Thiếu Văn lạnh lùng nhìn Chu Minh Lăng đang nói không ngừng, đáy mắt chứa một tia lạnh lẽo, cuối cùng ánh mắt của anh ta (MTV) nhìn về phía Hoắc Cố Chi, gờ ly rượu, không mặn không nhạt mà cười nói: "Ngài Hoắc mới là người thắng, chuyện vừa rồi đúng như dự đoán của mọi người, tôi đoán, trang đầu tờ báo ngày mai nhất định chuẩn bị vì ngài Hoắc."

Bên ngoài, anh ta chưa từng gọi anh một tiếng chú, có chăng chỉ là lời nói lạnh nhạt. Người ở đây hai mặt nhìn nhau, trong lòng càng hiểu rõ, Mạnh Thiếu Văn và hiacứ Cố Chi đúng là không hợp thật, Mạnh Trần Tỉ bận rộn cả đời, không ngờ về già rồi mà con cháu không vừa mắt nhau.

Hoắc Cố Chi cũng hết sức rộng rãi mà gờ cái ly với anh ta. Anh cười mỉm, nhướn mày kiểm lên, lộ ra bộ dáng ôn hòa như ngọc của công tử: "Trang đầu hay không trang đầu là chuyện không quan trọng, quan trọng là hôm nay mọi người có thể họp một chỗ."

Tuy người đàn ông quen lạnh lùng này tham gia quân ngũ đã lâu, nhưng không có nghĩa là anh không biết giao tiếp, ngược lại, anh rất thông minh, cố tình thay đổi không khí, người bình thường không thể so sánh được.

"Tối, tôi mời mọi người một ly, hôm nay Hoắc Cố Chi tôi có thể may mắn tới đây để quen biết mọi người, thật sự rất vui, trước kia tôi và hôn thê của mình luôn định cư ở nước ngoài, hiện tại chúng tôi đã trở về, sau này cũng bắt đầu quen thuộc những người ở đây."

Lời này vừa nói ra, có nghĩa là người đàn ông này sắp dung nhập vào giới thượng lưu của Nam Giang, thật ra thì nhiều năm trước anh đã có cơ hội.

Nhưng khi đó, nếu anh muốn dung nhập vào cái vòng thì chỉ có thể dùng thân phận con riêng của Mạnh Trần Tử thôi, nhưng bây giờ anh quang minh chính đại đứng ở đây, dùng thân phận chủ tịch Nam Diệu. Mấy năm gần đây, công ty Nam Diệu rất phát triển, lấy bầu không khí tràn đầy sức sống để thu hút mọi người.

Sắc mặt của Chu Minh Lăng và Mạnh Thiếu Văn đều cứng đờ, chỉ có Ngu Vô Song đang nhìn khuôn mặt tuần mi như thần mà trong lòng tràn đầy cảm giác kiêu ngạo.

92. Chương 91: Đây Là Ghen Sao?

Editor: Đường Ngọc

Rất nhanh, tin tức Hoắc Cố Chi chính là chủ tịch của Nam Diệu được truyền đi, lúc những người khác đang lo sợ thì hình ảnh Hoắc Cố Chi quay mặt đi bị chụp nghiêng lặng lẽ hiện lên trên trang web.

Mặc dù Hoắc Cố Chi làm việc trong môi trường có internet, nhưng lại không chơi QQ, hay dùng những phần mềm trò chuyện trên mạng, ngược lại Ngu Vô Song vẫn có vài tài khoản rỗng trên mạng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ngu vô Song mang theo Bảo Bảo xuống dưới lầu ăn điểm tâm, cô vừa cầm iPad xem tin tức, quả nhiên thấy trên web từ khóa chủ tịch Nam Diệu trở thành từ khóa đứng đầu mục tìm kiếm.

Ôm tâm trạng vui vẻ, lúc cô nhấn vào xem, trên màn hình xuất hiện rõ ràng một tấm ảnh Hoắc Cố Chi nghiêng mặt, người chụp ảnh tối qua có thể là một cô gái tham gia buổi tiệc, bởi vì từ ngữ biểu lộ thật sự quá nhồn nháo, kích động, tâm trạng của cô gái đó biểu lộ ra gần hết, phía dưới bình luận lại là một vòng người biểu lộ tình cảm, có chút khoa trương, mà nói thẳng là tỏ ra cũng không được.

Vô Song càng xem càng thấy buồn cười, cô liên tiếp chuyển qua những trang khác, không có gì khác ngoài việc chú ý dáng dấp bên ngoài của anh, so với Nam Diệu, cái khuôn mặt tinh xảo ung dung kia, gò má càng hấp dẫn ánh mắt của người khác. Bảo Bảo ăn như hổ đói, ăn rất nhiều, thấy Ngu Vô Song ngồi đối diện vẫn còn đang xem tin tức, hơn nữa lại thấy cô cười vui vẻ như vậy, lòng bé rất hiếu kỳ, không nhìn được, co bắp chân, từ trên ghế leo xuống, sau đó chạy vụt qua đi về phía cô : ” Mẹ , mẹ đang xem cái gì vậy ? Sao có vẻ vui như vậy ? ”

Bé vừa dứt lời, đi tới nhìn thấy hình ảnh trong màn hình, đôi con ngươi đen nhánh trợn to kêu lên : ” Ah , tại sao lại là ba ? ”

Tiếng nói của trẻ con thanh non mềm mại, khiến Ngu Vô Song nghe thấy trong nháy mắt trái tim cũng mềm nhũn đi, cô đưa tay đem Tiểu Bảo ra trước đầu gối mình rồi ôm bé vào lòng, sau đó chỉ vào tấm hình của Hoắc Cố Chi trên màn hình hài hước hỏi : ” Con xem tấm hình này một chút, ba con có đẹp trai hay không ? ”

Đừng nghĩ, Bảo Bảo ngày thường đối với Hoắc Cố Chi có ít nhiều sợ hãi, nhưng kỳ thực trong lòng lại vô cùng sùng bái.

Nghe Ngu Vô Song nói như vậy, bé lập tức gật đầu vui vẻ lên tiếng : “Trên đời này, ba con là người đàn ông đẹp trai nhất”

Sau khi dứt lời, bé lại bổ sung thêm : “Mẹ cũng là người phụ nữ xinh đẹp nhất”

Ngu Vô Song nghe nói, trong nháy mắt cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm rốt cuộc con vẫn còn con nít, cũng biết miệng ngọt nói chuyện để nghe làm cô vui vẻ.

Vừa đúng lúc này, Hoắc Cố Chi từ trên lầu đi xuống, anh không chú ý, chỉ nhìn lướt qua thấy hai mẹ con trong phòng ăn đang vui vẻ hòa thuận nở nụ cười rực rỡ, anh cũng cảm thấy tâm tình tốt hẳn, giơ ngón khoe môi lên, sau đó ầm giọng lên tiếng : ” Đang cười cái gì vậy? Sao lại vui vẻ thế ? Là gặp được việc gì vui à ”

Thấy anh đi xuống, Bảo Bảo không muốn ngồi yên cũng bước xuống (rời khỏi người NVS) , bé vừa định lên tiếng, đã bị Vô Song nhéo một cái, cô hướng về phía bé, chớp chớp mắt ra hiệu, ý bảo bé không cần nói gì.

Mới bốn tuổi, Bảo Bảo tuyệt đối được xem là đứa thông minh, lanh lợi, nghĩ về ý Vô Song bảo bé im lặng, bé nhất thời hiểu ra, nhếch miệng cười trộm.

Ngu Vô Song cười liếc nhìn Bảo Bảo, sau đó ngẩng đầu lên, bây giờ đối diện với người đàn ông đang nhứ mày giữa, cô không tránh né, nói ra lời giễu cợt : “Không biết anh có số đỏ thì có phải là chuyện vui hay không ? ”

Mới vừa ngồi xuống ghế, Hoắc Cố Chi lập tức nghe thấy những lời này, anh nhứ đôi mày rậm lại, mặt nhăn, càng phát ra âm thanh trầm lạnh, liếc nhìn một cái về phía người phụ nữ đang nở một nụ cười quỷ dị, con người trong mắt hơi trầm xuống, thần sắc không thay đổi hỏi : “Em nói vậy là có ý gì ?”

Ngu Vô Song vẫn lơ đãng, không trả lời vấn đề của anh, mà cầm lấy iPad, tùy tiện lựa chọn mấy cái bình luận rồi đọc lại : ” A a a, vì cái gì mà lại có trai đẹp như vậy ? Quả thật so với mấy oppa của Hàn Quốc vẫn còn đẹp trai hơn, nam thần của tôi, tôi muốn thay đổi người rồi.”

Hoắc Cố Chi “.....” hoàn toàn không hiểu đó là ý gì.

Cô mồm miệng lanh lợi, không chờ lâu lập tức tìm kiếm đọc thêm rất nhiều câu, càng về sau, sắc mặt của Hoắc Cố Chi càng đen thêm.

Anh bật dậy một cái, từ trên ghế đứng dậy sau đó sải bước dài, đi đến bên người Vô Song, từ trên cao nhìn xuống trên màn hình iPad.

Chỉ liếc mắt một cái, anh lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, lúc này không khí có phần lạnh thêm.

Bảo Bảo nhát gan rụt cổ lại, trong lòng lo sợ muốn bò xuống trốn chạy về phía sau.

Còn lại Vô Song và Hoắc Cố Chi hai người ở trong phòng ăn, mắt to trừng mắt nhỏ, trước mặt là đôi mắt trong veo tinh xảo của người phụ nữ kia, cứ như vậy mà nhìn chằm chằm anh, nhất thời không để anh nói câu nào, cô tiếp tục nói : ” Em không biết đây là có chuyện gì ”

Vô Song đóng iPad lại, mấp máy môi đỏ mọng, tươi cười sáng lạn như ngọc nhìn anh, không kiềm được chắc chắc ra tiếng : ” Thật sự không nghĩ tới đây, tự nhiên ở trên mạng anh lại được phụ nữ hoan nghênh như vậy, so với đối tượng công ty Nam Diệu được chú ý thì cái người chủ tịch mới thật sự là đối tượng để thảo luận ”

Bất quá nghĩ đến cũng không cảm thấy kì quái. Người đàn ông này đích thực là có chỗ khiến người ta bàn tán, chỉ là tấm hình yêu nghiệt của anh thôi mà đã quyến rũ biết bao nhiêu cô gái phải bán loạn.

Nghĩ vậy, sâu trong đáy lòng cô đột nhiên dâng lên một chút không thoải mái, trên mặt tuy là đang cười, nhưng ý cười cũng không diễn đạt đầy đủ trong đáy mắt.

Hoắc Cố Chi càng cứng miệng, nghĩ đến những bình luận vừa rồi trên màn hình iPad, chân mày nhăn lại thành một chữ xuyên : “Đợi lát nữa đến công ty, anh cho người đi xử lý ”

Chuyện này anh hoàn toàn không nghĩ tới, từ trước đến nay anh vô cùng khiêm tốn, chưa bao giờ từng sử dụng những phần mềm lưu lại hình ảnh của mình hoặc giao tiếp trên mạng, nếu ngày hôm qua không phải là việc bất đắc dĩ, anh cũng không muốn giả tạo đi gặp những người đó.

Xử lý ? Ngu Vô Song nghe vậy trong lòng còn chưa thoải mái, chuyện này đã đều bị người khác bàn tán một đêm, bây giờ xử lý thì có tác dụng gì ?

Nghĩ đến đây, cô có chút tức giận, sắc mặt lạnh xuống : ” Bây giờ có phải trong lòng anh rất cao hứng phải không ? Anh là một người đàn ông 38 tuổi, bất quá bị chụp nghiêng mặt thôi, có thể khiến dân mạng hưởng ứng như vậy, nếu cứ canh chính diện gương mặt mà chụp chẳng phải sẽ khiến cho những người phụ nữ kia hạnh phúc đến hôn mê luôn hay không ? ”

Đây hoàn toàn nên gọi là không việc gì mà vẫn cứ tìm ra để nói !

Hoắc Cố Chi, suy nghĩ chậm nửa nhịp, anh kinh ngạc cúi đầu, người phụ nữ này cố tình gây sự, rất là nhứt đầu nói : ” Em đang nói lung tung cái gì vậy ? Chút nữa anh sẽ bảo Nhĩ Đông đi xóa cái hình kia. Cũng có một vài tin nhắn lộn xộn, em cần gì phải để trong lòng ”

Thời điểm này anh ấy tự nhiên sẽ khoe khoang lên thoi, nhưng dùng giọng nói lúc này, giống như lấy tay che mặt vậy, là anh khinh thường không muốn làm ngay.

Để ở trong lòng, bốn chữ này quá nặng, Ngu Vô song nghe vào tai, mặt trắng bệch ra, mũi có chút đỏ, cô đứng bật dậy, lập tức giận dữ nói với anh : ” Anh có cần nói vậy hay không, em làm gì phải đi so đo như vậy ? ”

Người đàn ông kia dùng mắt phượng lẳng lặng nhìn, thấy rõ ràng cô cố tình gây sự, cảm giác như vậy quả thật không tốt lắm.

Lúc này, cô hừ một tiếng quay đầu bước đi, không muốn nói chuyện với anh nữa.

Hoắc Cố Chi làm gì thì làm cũng nhanh tay, một tay nắm lấy tay cô kéo lại, sau đó xoay người cô lại, cô nhẹ nhàng nhanh chóng rơi vào lồng ngực cứng rắn của anh.

“Không phải em nên vui mừng sao” Trên đỉnh đầu chợt truyền đến giọng đàn ông trầm thấp, Ngu Vô Song không nghĩ được nhiều, liền bị ôm ấp vào trong lòng ngực, theo sát đó là cánh tay rắn chắc cường tráng của anh, cánh tay anh để trên eo cô, khiến cô muốn đẩy ra cũng khó khăn.

“Tại sao ? ”

Chỉ vì ba chữ cuối cùng kia, khiến đáy lòng cô những tia tức giận đều tan biến, cô từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, hung hăng trừng mắt nhìn gương mặt hoàn mỹ mê hoặc, không chút khách khí nói : “Em vẫn không biết xấu hổ còn hỏi tại sao, bộ dạng của em so với anh còn đẹp hơn, so với anh còn có thể hấp dẫn người khác, em cảm thấy chỉ mình anh nên cao hứng thôi ? ”

Tình yêu của người đàn ông này thật sự là quá đáng sợ, người đàn ông này rõ ràng bày ra gương mặt khiến phụ nữ phải thét chói tai, nửa điểm yêu thương cũng không có.

Vừa nói ra lời này, người nào đó thành công mặt đen, mắt phượng híp lại lạnh lùng sắc bén, con ngươi nhìn chằm chằm cô gái nhỏ trong lòng.

Chỉ là lúc này, sợ rằng Ngu Vô Song còn chưa ý thức được nguy hiểm, suy nghĩ đến ảnh chụp của anh, đưa lên mạng chỉ trong vòng một buổi tối, còn bị người khác xoi mói, nói mấy câu kỳ quái, tâm tình cô lập tức thấy khó chịu, chỉ là cô không thể ra mặt nói, chỉ có thể cố tình gây sự, khốc lóc om sòm : “Không cần trừng em, sự thật là như vậy. Một buổi tối bình luận đã trên vạn người, anh dám nói anh không có hứng không ? ”

Ngày thường , Vô Song cứ mặt lạnh, rất tao nhã, mặc kệ là chuyện gì, cũng cực kỳ bình tĩnh, rất ít ồn ào như vậy.

Hoắc Cố Chi thật sự xem ra muốn trọn mắt há hốc mồm, may mà Hà Cửu không có ở đây, nếu nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ cười bò ra, nhưng bù lại bên bảo mẫu cũng đã cười đau bụng rồi, nghĩ thâm , lúc này, tiểu thư đang hoàn toàn biểu hiện ghen tuông, nhưng kì lạ là Hoắc tiên sinh lại không nhìn thấy.

Chẳng những anh không nhìn ra, mà anh còn cực kì nghiêm túc giải thích.

Aizzz, có muốn trêu chọc như vậy hay không, để các dì lớn tuổi vẫn cảm thấy ngọt ngào.

“Bình luận hay không bình luận có liên quan gì tới anh ? ” Hoắc Cố Chi không muốn mới sáng sớm ở nơi này, cô lại trở mặt đen với anh, đem cô giam cầm trong ngực, cực kỳ kiên nhẫn giải thích : “Anh thật sự không biết chuyện này, em biết, anh không thích người khác lấy mặt anh ra nói chuyện, anh lập tức gọi điện thoại xử lý. ”

Anh có cần làm tới mức moi tìm ra cho cô xem một chút nữa hay không, trên đó viết bình luận có liên quan gì với anh ? Anh chỉ thủy chung có một mình cô, người bên cạnh nói cái gì anh cũng không để tâm.

Người đàn ông trước mặt quá mức tỉnh táo, cô thì ngược lại cố tình gây sự như kẻ điên.

Ý thức được chuyện này, trong nháy mắt Ngu Vô Song mắc cỡ, mặt đỏ bừng lên, cô rút cuộc cũng không nhịn được, hàm răng trắng nõn cắn cập môi đỏ, nhỏ giọng ai oán nói : “Vậy anh đảm bảo, về sau trên web sẽ không cho phép xuất hiện hình ảnh riêng tư của anh nữa, những người phụ nữ kia quá điên cuồng, nếu không phải là cách màn ảnh, hoàn toàn muốn đem anh ăn tươi nuốt sống rồi. ”

Mặc dù Hoắc Cố Chi có chút chậm trễ, nhưng lúc nghe nói như vậy cũng không khỏi vui sướng trong lòng, ánh mắt của anh chăm chú nhìn vào cô gái nhỏ kì quái kia, từ từ cất lên giọng nói mang ý cười nhàn nhạt : ” Được , anh đảm bảo, về sau, trên web tuyệt đối không xuất hiện soi mói riêng tư nữa ! ” Nhưng trong lòng không khỏi bổ sung một câu, chụp ảnh là không thể tính, chụp ảnh như vậy anh hoàn toàn không cách nào trừ tính được, thật sự muốn xuất hiện anh cũng không có cách nào.

Theo sau tiếng nói của anh vừa phát ra là giây phút im lặng trong phòng ăn, Ngu Vô Song thật sự cảm giác mình lần này, biểu hiện quả thật giống như một con ngốc, thực sự quá rõ ràng, phàm là người có mắt là có thể nhìn ra, hơn nữa theo như nét mặt hiện tại của người đàn ông này, hình như anh ta cũng đã nhận ra cái gì rồi.

Nghĩ tới đây, sắc mặt cô càng trắng thêm, sắc mặt đỏ từ từ phát ra, từ trong ngực anh , cô muốn giùng giàng rời khỏi, trên cái miệng nhỏ không ngừng lêu la : “Tốt nhất là nah nên ăn điểm tâm đi, em muốn đi ra ngoài”

Hôm nay cô hẹn Đóa Đóa ra ngoài dạo phố, cô sáng sớm cũng đã đồng ý.

“Chờ một chút”. Cô đang giãy giụa, Hoắc Cố Chi chợt gọi cô lại, hai mắt liếc nhìn nhau, Ngu Vô Song vẫn không dừng động tác, chớp chớp mắt phượng nhìn về phía anh, không biết anh có ý gì.

Hoắc Cố Chi cũng cười nhẹ một tiếng, lúc đó đang nhìn về phía cô, anh chợt tới gần phía trước hôn lên đôi môi đỏ mọng, môi cô mềm mại hương vị ngọt ngào, khiến Hoắc Cố Chi muốn hôn rồi không muốn buông ra, nhưng cuối cùng lý trí chiến thắng cảm giác.

Ở nơi này, ánh nắng tươi của buổi sáng sớm, hơi thở của người đàn ông mãnh liệt nóng bỏng, khiến người khác không thể rời bỏ, Ngu Vô Song sững sốt một chút, ngay sau đó sắc mặt hồng lên, trong phút chốc không giống ánh mắt mạnh mẽ lạnh lùng của cô thường ngày.

Lúc này, trong mắt anh, cô chính là cô gái nhỏ đang then thùng, tâm tình của anh cũng đỏ thắm, ngoắc ngoắc môi mỏng, đáy mắt chứa đựng đầy ý cười : “Để cho người phụ nữ của mình ghen thật sự không phải chuyện của một người đàn ông tốt nên làm, yên tâm đi, về sau chuyện nhất định sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Anh nói câu ghen kia khiến Ngu Vô Song sắc mặt càng thêm đỏ ửng, cô nảy sinh ánh mắt ác độc nhìn anh chằm chằm, chỉ là thấy thế nào cũng đều giống là nũng nịu trong việc làm nũng: “Hoắc Cố Chi, ai nói em ghen? Anh có thể đừng tự tin hay không như vậy ”

Được, cô thừa nhận, chứng kiến việc hình của anh đăng trên web như vậy, thời điểm anh được hoan nghênh như vậy tâm tình cô thật sự có chút khó chịu, chỉ là... đây là ghen sao?

“Đây chính là sự thật, không phải anh tự tin.” Hoắc Cố Chi biểu hiện vô cùng bình tĩnh, sau khi nói rõ ràng chuyện này, môi anh càng nở rộ nụ cười sáng chói: “Tối hôm qua không phải đã nói hẹn Đóa Đóa cùng nhau đi dạo phố sao? Đi sớm một chút đi, nhớ về dùng bữa trưa, nếu không Bảo Bảo ở nhà một mình sẽ không có ai tán gẫu.”

Sau khi xác định được tâm tư của cô, anh còn có thể gắng giữ tỉnh táo, thật khiến Ngu Vô Song kinh hãi, cô nhìn về phía anh hừ hừ, cuối cùng mang theo một tia kiêu ngạo sẽ cầm tay Bao Bao ra khỏi phòng ăn.

Chỉ có Hoắc Cố Chi một mình ở lại ăn điểm tâm, chỉ là ở một bên bảo mẫu rõ ràng cảm nhận được buổi sáng nay tâm tình ông chủ mình thật là vui vẻ, từ trước đến giờ khối băng trên mặt lúc này cuối cùng cũng biết cười nhẹ nhàng đấy.

93. Chương 92: Tất Cả Đầu Tiêu Diệt.

Đóa Đóa là con gái nuôi trên danh nghĩa của Lịch Cảnh Thần, nhà họ Lịch ở Bắc Kinh, vì ở chung với Đóa Đóa mấy năm trước anh ta đã rời bỏ gia tộc họ Liễu, một mình tới một thành phố xa lạ bắt đầu gây dựng sự nghiệp.

Có thể nói Đóa Đóa được anh ta nuông chiều mà lớn lên, quả nhiên là đặt trên lòng bàn tay không để cô phải chịu chút uất ức nào, cũng bởi vậy mà mới nuôi dưỡng Đóa Đóa thành cô gái tùy hứng quái đản, còn có chút ngây thơ.

Ngu Vô Song theo thời gian đã hẹn đỗ xe trước cửa trung tâm mua sắm phồn hoa nhất Nam Giang, Đóa Đóa được Lịch Cảnh Thần hộ tống xuống xe, cô mặc quần sooc kiểu cao bồi rất đáng yêu, phía trên là áo phông trắng cổ sen, chân đeo đôi giày trắng đen xen kẽ, nhìn qua vừa đơn giản vừa thoải mái.

Sau khi dừng lại, cô liền mạng đi theo sau Lịch Cảnh Thần, vui sướng chạy tới chỗ Ngu Vô Song: “Cũng may mà không muộn. Chị Vô Song đợi lâu chưa? Bây giờ chúng ta đi dạo phố đi!”

Cô gái đáng yêu sắc mặt hồng nhuận, nhìn quan cũng biết được chăm sóc rất tốt, Ngu Vô Song cũng không vội, mà nhú mày nhìn Lịch Cảnh Thần đóng cửa xe rồi chậm rãi đi đến chỗ hai người: “Chồng em cũng đến kìa!”.

Lực sát thương của hai chữ “chồng em” quá lớn, Đóa Đóa làm mặt sầm sẫm, cô nhanh chóng quay lại phía sau, hung tợn nhìn chằm chằm người đàn ông đang bước đến gần: “Lịch Cảnh Thần, anh còn đi theo làm gì? Không phải anh đã đồng ý cho em với chị Ngu Vô Song đi chơi với nhau rồi sao?”

Mặc dù bị Đóa Đóa lạnh giọng đuổi nhưng trên mặt Lịch Cảnh Thần vẫn không có vẻ gì là không vui, anh ta lấy áo khoác ra, sắc mặt bình thản nói: “Mặc áo khoác vào đi, trong trung tâm mua sắm nhiệt độ hơi thấp, đừng để bị cảm lạnh!”.

Giọng nói nam tính mát lạnh trầm thấp rất dễ nghe, Đóa Đóa ghen lời, cúi đầu liếc nhìn chiếc áo khoác màu hồng phấn trên tay anh, hơi mím môi, nói thầm: “Ai càn anh giả nhân giả nghĩa chứ?”

Lời này vừa nói ra, trên gương mặt luôn bình thản của Lịch Cảnh Thần thoáng qua sự âm u tĩnh mịch, đáy mắt không nén khỏi sự bi thương.

Ngu Vô Song đứng ngoài vừa nhìn đã hiểu, hai người này có khi lại giận dỗi rồi cũng nên, nếu không Đóa Đóa đã không như thế, mặc dù bình thường con bé cũng bướng bỉnh nhưng vẫn rất lương thiện, đáng về lạnh lùng vô tình như hôm nay thì đúng là hiếm thấy.

Chỉ là cô và Lịch Cảnh Thần không quen nhau lắm, nên lúc này cũng không biết phải nói gì.

Cái cái người này cứ đứng nhìn nhau chằm chằm như vậy một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Lịch Cảnh Thần không nhịn được, anh ta nhướn mày, không chớp mắt nhìn Đóa Đóa: “Mặc áo vào đi, nếu không thì đi về nhà với anh!”

Đúng là bức bách đến nông nổi rồi, Ngu Vô Song đứng bên cạnh nhìn không khỏi âm thầm vỗ trán, trong lòng thầm than, mấy người đàn ông này đúng là giống nhau, mềm không được liền lập tức cứng rắn, không thêm suy nghĩ cho Đóa Đóa chút nào.

“Lịch Cảnh Thần!”, nghe giọng nói lạnh lùng của người đàn ông đối diện, Đóa Đóa liền bộc phát, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến vặn vẹo, “Em đã nói là không mặc, sao anh không thêm để ý đến ý kiến của em? Anh lúc nào cũng thế khiến em rất ghét!”

Lời này thành công khiến Lịch Cảnh Thần thay đổi sắc mặt, Đóa Đóa không để ý đến sắc mặt đen xì của anh ta mà lôi kéo Ngu Vô Song đi vào trung tâm mua sắm.

Ở bên ngoài, dòng người đi qua đi lại rất đông, nhưng lại khiến lòng Lịch Cảnh Thần lạnh đến rét run, anh ta nắm chặt áo khóa trong tay, ánh mắt âm trầm như biển sâu.

... ..

Vừa rồi nói chuyện Ngu Vô Song vẫn luôn giữ yên lặng, nhưng sau khi vào bên trong, thấy cô nhóc bên cạnh vẫn còn tức giận đến thở phì phò, không khỏi tò mò hỏi: “Đóa Đóa, sao sáng sớm ra mà đã tức giận thế? Em và anh Lịch có chuyện gì sao?”

Mặc dù là người đứng ngoài nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được tình cảm của Lịch Cảnh Thần đối với Đóa Đóa, cũng chỉ là đi dạo phố mà anh ta còn nghĩ đến việc mang áo khoác cho cô nhóc vì sợ cô bị cảm, cô và Hoắc Cố Chi ở chung nhiều năm như vậy mà anh ấy còn không thể nghĩ được chu toàn như thế.

Nghĩ đến người đàn ông kia, cô giật mình một cái, đầu óc nhất thời thanh tỉnh không ít, đáy lòng âm thầm ảo não, sao tự nhiên lại nghĩ đến anh rồi hả? Dạng người đầu gối như anh, sao có thể nghĩ đến những thứ này?

“Chị đừng để vẻ ngoài của anh ta lừa”, mãi mà Đóa Đóa vẫn không hết giận, cô mặt lạnh thờ phỉ phò nói: “Lòng dạ của anh ta hiểm độc, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của người khác”.

Ngu Vô Song nhạy cảm phát hiện ra người khác trong miệng cô nhóc không phải người ngoài, mà có khả năng liên quan đến cô nhóc.

Chỉ là những lời này cô chỉ có thể âm thầm giữ trong lòng, sau đó khuyên nhủ: “Đóa Đóa, bây giờ em còn nhỏ, nhưng nếu em đã kết hôn với anh ấy thì còn nhiều việc phải lo lắng lắm, như chuyện vừa rồi là một ví dụ đấy, Lịch Cảnh Thần là một đảng mày râu mà có thể suy nghĩ chu toàn như vậy đã là chẳng dễ dàng gì rồi”.

Đóa Đóa nghe vậy liền tức giận lườm cô một cái, hiển nhiên là không nghe lọt lời cô rồi, Ngu Vô Song thấy thế không khỏi thăm cầu nguyện cho Lịch Cảnh Thần, anh cưới được Đóa Đóa thì sao chứ? Không phải là bắt được lòng cô ấy sai?

... ..

Lịch Cảnh Thần đứng bên ngoài vị lạnh lùng cự tuyệt vẫn đứng đó trầm mặc chốc lát, cũng không vội rời đi, ánh mắt trời chói mắt bên trên khiến anh ta cảm thấy chột buồn, chẳng lẽ anh ta đã làm sai sao?

Chỉ chốc lát sau, phòng làm việc của Hoắc Cố Chi đã được nghênh đón một vị “khách quý”.

Nhìn sắc mặt không tốt của Lịch Cảnh Thần, Hoắc Cố Chi không khỏi nhướn mày, anh đưa một tách cà phê đến ngồi xuống ghế sofa, ngạc nhiên hỏi: “Sao hôm nay lại có thời gian đến tìm tớ vậy?”

Phải biết rằng người này từ sau khi cưới được Đóa Đóa thì rất ít khi xuất hiện trước công chúng, anh nghe nói, gần đây ngay cả chuyện công ty cậu ta cũng mang về nhà làm chỉ vì muốn có thể ở cùng Đóa Đóa nhiều hơn.

Hai người dính với nhau đến ức này rồi mà hôm nay cậu ta có thể bỏ chút thời gian ít ỏi đến tìm anh, quả thực là không dễ dàng gì.

Mới vừa bước vào, thật ra Lịch Cảnh Thần đã bắt đầu hối hận, hơn nữa nhìn thấy ý cười trên mặt bạn mình, trong lòng anh ta càng cảm thấy phiền muộn, cuộc sống của anh ta quá mức náo nhiệt rực rỡ, hôm nay còn bị Đóa Đóa cố tình né tránh nữa.

Nghĩ đến đây, sắc mặt anh ta càng trở nên âm trầm, nín nhịn hồi lâu cuối cùng anh ta mới lên tiếng: “Chuyện cầu hôn của cậu như thế nào?”

Hoắc Cố Chi không ngờ cậu ta sẽ hỏi chuyện này, sắc mặt cũng tối đi, những tích tụ lúc trước có dịp bùng phát: “Còn chuẩn bị gì chứ? Cô ấy hoàn toàn không cần nói, mà tớ cũng đã nghĩ kĩ rồi, chuyện này cứ để thế cũng được, dù sao bây giờ có cô ấy ở bên cạnh tớ cũng đã mãn nguyện lắm rồi!”

Anh thừa nhận trên phương diện này anh rất vội vàng, hơn nữa chứng kiến cảnh cô rực rỡ xuất hiện trước đám đông càng thêm khiến anh dễ nổi nóng.

Nhưng dù vậy thì cũng có cách gì cơ chứ? Người phụ nữ ấy có hoài bão quá lớn, cô không bao giờ muốn an phận mà luôn muốn trở thành ánh mặt trời rực rỡ.

Nếu đã như vậy thì việc gì anh phải đeo gông xiềng cho cô ấy?

Người đàn ông trước mặt đột nhiên hào phóng như vậy quả thật là điều Lịch Cảnh Thần không ngờ đến, kinh ngạc hỏi: “Vậy cậu định cứ để cô ấy tự do phát triển tiếp sao?”

Hoắc Cố Chi không chút do dự gật đầu, sau đó bổ sung thêm một câu: “Tớ muốn để cô ấy như vậy, nếu không ở Pháp đã không để cô ấy phải chịu khổ cực như vậy rồi, Vô Song không giống Đóa Đóa, trong cuộc đời Đóa Đóa chỉ có thể có mình cậu, nhưng Vô Song không như thế, cô ấy có hoài bão rất lớn, có thể nói rằng kể cả sau khi rời xa tớ cô ấy cũng sẽ sống rất tốt!”

Khi nhận ra điều này anh cũng đã từng rất lo sợ, nhưng bây giờ anh đã hiểu ra rất nhiều điều, đây chính là sự thật, mà anh không có cách nào phủ nhận sự thật ấy.

Lời nói vừa bất đắc dĩ vừa ngọt ngào này khiến Lịch Cảnh Thần khiếp sợ, anh ta trợn mắt há hốc mồm nhìn người đàn ông bên cạnh, vẻ mặt bí ẩn từ trước đến giờ chỉ còn sự kính nể.

“Cố Chí, cậu đúng là nghĩ xa hơn tớ nhiều, lòng dạ cũng lớn hơn tớ, so sánh với suy nghĩ của cậu, đột nhiên tớ cảm thấy quả thật Đóa Đóa nhà tớ không tệ”.

Anh ta thừa nhận, anh ta tới đây tìm lại thăng bằng, bây giờ thăng bằng đã lấy được anh ta lại bắt đầu cảm thấy bị ai thay cho người bạn này.

Cô ấy đã bị anh ta làm hư rồi, không ai có thể chấp nhận được tính xấu của cô ấy, quan trọng hơn là anh ta cho cô nhóc cuộc sống vật chất ưu việt, đồ bình thường cô dùng đều cực tốt, thoát khỏi anh ta, cô hoàn toàn không thể sống được.

“Bây giờ trong lòng thoải mái rồi chứ?”, sắc mặt âm trầm thay đổi trong nháy mắt khiến Hoắc Cố Chi hiểu được tâm tư của anh ta, thấy anh ta kinh ngạc không biết nói gì cho phải, anh khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vai bạn, sau đó đứng dậy đi đến bên cạnh cửa sổ, từ trên cao quan sát rừng rậm ngoài cửa sổ, khẽ thở dài: “Tớ biết cậu nhất định đang giận đối với Đóa Đóa, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, tính cậu tớ hiểu rõ, chỉ là có mấy lời này tớ muốn nhắc cậu...”

Lịch Cảnh Thần thừa nhận, thủ đoạn lần này của anh quả thật cơ hơi tàn nhẫn, nhưng anh cũng không hối hận, dám can đảm tưởng nhớ đến Đóa Đóa nhà anh ta, tan cửa nát nhà cũng không khiến anh người giận.

Thấy tất cả những điều này, trong lòng HOắc Cố Chi càng cảm thấy bất đắc dĩ, người anh em của anh cái gì cũng tốt, nhưng chỉ cần là chuyện của Đóa Đóa là lại thay đổi, Đóa Đóa mới mười tám tuổi thôi, đây là lúc để cô nhóc tiếp xúc với xã hội, cậu ta làm như vậy không phải muốn Đóa Đóa không tiếp xúc với bất kì ai sao?

Nghĩ đến đây anh liền nói: “Cậu nên có lòng tin với chính bản thân mình, Đóa Đóa còn nhỏ không hiểu chuyện, cái gì cũng cảm thấy hứng thú, nếu cô ấy đã là vợ cậu thì cô ấy sẽ biết mình phải làm gì?”

Nghe lời này, mặt mũi Lịch Cảnh Thần liền trở nên lạnh lẽo, không còn sự vui vẻ lúc trước, nếu đã đến mức này thì có lẽ người anh em này của anh đã nghe được tất cả mọi chuyện.

Anh đứng thẳng lên, cũng không giấu giếm gì nữa: “Tâm tình của tớ không tốt nên mới đến tìm cậu, không cần cậu phải dạy tớ những cái này, chúng ta đều không phải là những tên nhóc mười tám hai mươi tuổi nữa, nếu không hiểu đạo lý thì đã không sống được đến bây giờ rồi, cậu có dám nói rằng, nếu Mạnh Thiếu Văn quay lại với Vô Song thì cậu còn giữ được đạo lý này không?”

Từ ba mẹ đến anh em đều có ý nói anh đang làm chuyện quá nôn nóng với Đóa Đóa, nếu đã như vậy thì còn cần gì phải giấu giếm!

Anh ta thích Đóa Đóa, muốn ở cùng cô ấy mỗi ngày, về những kẻ có dã tâm với cô, anh ta phải tiêu diệt tất cả!

94. Chương 93: Cô Định Làm Gì Tôi?

Nếu như Mạnh Thiếu Văn có ý muốn quay lại với Ngu Vô Song, cậu còn có thể lớn tiếng nói đạo lý này hay không?

Những lời này vang lên bên tai, trong nháy mắt sắc mặt của Hoắc Cố Chi trở nên cực kỳ khó coi, lạnh lùng trừng mắt với người đàn ông đối diện, không còn lạnh nhạt, tỉnh táo như lúc trước nữa: “Cậu là cái đồ miệng quạ, Mạnh Thiếu Văn kia có tư cách gì để quay lại cầu xin Vô Song? Ngay cả người phụ nữ hán yêu nhất cũng không phân biệt được, cho dù có sống cũng là một phế vật.”

Đã là đàn ông thì sợ rằng sẽ chẳng có người nào nói tốt về tình địch của mình, nghe được mấy lời này, Lịch Cảnh Thần cũng không mấy hứng thú, anh ta thâm trầm cười một tiếng, đáy mắt lóe qua một tia ánh sáng: “Ngay cả cậu cũng có thái độ này, vật thì mình cũng chẳng có gì sai cả.”

Nghe được câu này, Hoắc Cố Chi cảm thấy chính mình bị lừa, trên mặt anh không khỏi hiện lên một chút lúng túng, rồi lại hừ lạnh một tiếng, vội dời mắt, kiêu ngạo nói: “Cậu có lời kéo mình thì cũng vô dụng, dù sao cũng là Đóa Đóa tức giận, cậu cũng nên bỏ ngay cái suy nghĩ quát nạt cô ấy đi, bây giờ đúng là cô ấy không thể bỏ cậu, nhưng cũng không có nghĩa là cả đời này cô ấy cũng không thể bỏ cậu, con người rồi cũng có lúc thay đổi, không có ai vĩnh viễn ngây thơ như trẻ con đâu.”

Cũng giống như cô gái nhỏ nhà anh, không phải năm đó cô ấy cũng là công chúa yêu kiều được nâng trong lòng bàn tay sao? Nhưng cuối cùng thì sao? Chẳng phải là vẫn chịu đau khổ sao?

Đóa Đóa mới mười tám tuổi, tương lai cô ấy còn phải đi một đoạn đường rất dài, người bạn tốt này của anh quả thật đã quá gấp gáp rồi, cho nên mới ép buộc tất cả của Đóa Đóa ngay trong lúc cô ấy còn trẻ như vậy, ngay cả một chút tự do cũng không cho cô ấy.

Có thể do bị quá nhiều người phản đối, Lịch Cảnh Thần ngây người, lần đầu tiên anh ta cảm thấy lưỡng lự và nghi ngờ, chẳng lẽ anh ta thật sự sai rồi?

Thấy anh ta trầm tư suy nghĩ như vậy, Hoắc Cố Chi càng cảm thấy một chữ tình này thật quá nặng nề rồi, ngay cả người anh em trước giờ luôn tỉnh táo của anh cũng bị trúng đạn đến mất trí, nghĩ kỹ lại thì, không phải anh cũng như vậy sao?

Kể từ sau khi trở về nước, đều không có chuyện gì vừa ý, trong mắt trong tim đều chỉ có cô gái nhỏ kia, người mà cho dù gia đình nhà chồng muốn thủ đoạn có thủ đoạn, muốn thân phận có thân phận, cũng không nề hà, không cần tới anh cũng có thể vững chân ở thành phố này.

Lần đầu tiên, hai vị thiên kiêu chi tử (con cưng của trời) này vì chuyện tình yêu mà cảm thấy tinh thần mệt mỏi.

.....

Ngu Vô Song và Đóa Đóa đều không biết tất cả những chuyện đó, Đóa Đóa còn đang tức giận, mua hết thứ nọ thứ kia để phát tiết bức dọc, quần áo, trang sức đều mua mà không thèm nhìn giá, cuối cùng tới lúc quẹt thẻ cũng chẳng thèm chớp mắt lấy một cái.

Từ nhỏ cô đã được Lịch Cảnh Thần nuôi dưỡng, tỉ mỉ chăm sóc, quần áo trong nhà, một năm bốn mùa đều là tự anh chuẩn bị, thậm chí ngay cả chu kỳ kinh nguyệt anh cũng nhớ rõ hơn cô.

Bình thường Đóa Đóa cũng không thích đi dạo phố, bởi vì mấy cái đồ này cô cũng chẳng hề thiếu, nhưng hôm nay lại thẳng tay mua sắm, phong cách ưa thích đều chủ yếu dựa vào màu sắc để mua.

Ngu Vô Song yên lặng nhìn, thầm nghĩ hôm nay túi tiền của Lịch Cảnh Thần đúng là thủng một lỗ lớn, nhưng mà anh ta có nhiều tiền như vậy, vừa là cổ đông lớn của Nam Diệu, sợ rằng sẽ không để vài chục vạn này vào trong mắt.

Tính tình Đóa Đóa cũng trẻ con, một phen mua sắm như vậy đã xả không ít giận, gần tới trưa, vừa nhìn thấy quán lẩu phía trước thì con sâu ham ăn trong bụng lại bắt đầu trỗi dậy.

“Đóa Đóa, chúng ta đi ăn cơm thôi.” Ngu Vô Song thấy thế, không khỏi cười khê, lời kéo Đóa Đóa đang do dự vào trong quán lẩu: “Hôm nay nếu đã ra ngoài chơi, cũng không cần nghĩ tới những chuyện không vui nữa, chị cũng thích ăn lẩu, buổi trưa chúng ta ăn cái này cũng được.”

Giản Uyển Linh đã từng ghen tị với cô vì da cô rất đẹp, thật ra thì khẩu vị của cô khá nặng, bình thường ăn cơm thường thích nhiều mặn nhiều cay, nhưng để giữ được da thịt thủy nộn, cô đành cực kỳ chú ý trong phương diện ăn uống, dần dần cũng thành thói quen ăn nhẹ, nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn thích ăn như cũ.

Nhắc tới cũng buồn cười, phụ nữ muốn bảo vệ làn da cho nên mới cự tuyệt thức ăn cay nóng, nhưng tới lúc thèm ăn thì sức chống cự cũng không mạnh, ngược lại thì có vài người đàn ông lại rất chú ý dinh dưỡng trong ăn uống.

Hoắc Cố Chi và Lịch Cảnh Thần đều không phải là thanh niên trai tráng gì nữa, từ ba mươi tuổi đã bắt đầu chú ý tới phương diện này, thức ăn bình thường đều nhẹ nhàng, nhưng lại khổ cho hai cô gái nhỏ trong nhà.

Hiện tại cũng có được cơ hội, hai người ngồi trong quán lẩu ăn tối căng bụng, cuối cùng tâm tình của Đóa Đóa cũng khá hơn, cho nên không khỏi bắt đầu oán trách: “Cái tên khốn Lịch Cảnh Thần đó quá ghê tởm, bình thường bắt em không được ăn cái này ăn cái kia còn chưa tính, lần này còn dám không cho em kết bạn.”

Nhìn cái bàn bừa bãi, Ngu Vô Song thầm nghĩ, mấy loại thức ăn giàu đạm này thỉnh thoảng ăn thì còn được, chứ cứ ăn liên tục thì không biết sẽ mập thành cái dạng gì.

Nghe được mấy lời thẳng thắn của Đóa Đóa thì cô hơn sưng sốt một chút, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra vẻ phức tạp: “Em không cần nói thì chị cũng biết, anh ta chuyện gì cũng theo em, nhưng mà mấy chuyện này thì vẫn có chút thành kiến.”

Nói thành kiến là còn nhẹ, nói khó nghe hơn chính là lòng dạ hẹp hòi không chấp nhận bất kỳ ai khác.

Năm đó lúc cô còn đi học ở Pháp, Hoắc Cố Chi cũng âm thầm canh chừng không cho cô kết bạn với nam giới y như thế.

“Thành kiến cái gì, rõ ràng chính là anh ta cố tình nhằm vào em, học trưởng của em cũng chỉ tới nhà đưa cho em quyển sách anh ta đã giở giọng ngay được.” Nói đến chuyện này, trên khuôn mặt non nớt của Đóa Đóa khó nén nổi ý chỉ dạt dào: “Em không hề sai, rõ ràng là anh ta không chịu nói lý, em chỉ cãi lại anh ta mấy câu, anh ta lại dám cấm cửa không cho em đi học.”

Từ trước tới giờ Đóa Đóa vẫn luôn coi Ngu Vô Song là bạn tốt, ăn uống no đủ rồi cho nên lúc nói chuyện cũng có chút lỗ mãng, uất ức mấy ngày nay, hiện giờ đã có người để than sầu kể khổ, không thể để cơ hội như vậy vuột mất được.

“Thật ra thì mọi người đều bị bề ngoài của anh ta lừa rồi, giống như sáng nay đây, thực tế là thế đấy? Thực tế chính là anh ta ngấm ngầm bắt nạt em, ngay cả một chút tự do của em cũng bị lấy mất.”

Tự do?

Đây quả thật là một thứ xa xỉ nha!

Ngu Vô Song một mực lặng yên nghe, nhưng thời điểm nghe thấy thế, trên mặt cô càng hiện rõ vẻ bất đắc dĩ, nhìn cô gái nhỏ đối diện đang tức giận, bất bình, giọng của cô lại bình tĩnh lạ thường: “Đóa Đóa, em nên biết thân phận của mình đặc biệt, nên tận lực giữ khoảng cách với mấy người đó thì tốt hơn.”

Cô luôn cho rằng Lịch Cảnh Thần thật sự yêu Đóa Đóa, nếu không phải như thế thì cũng chẳng có cái gan vì cô ấy mà làm trái ý nguyện của cha mẹ trong nhà, gấp gáp canh đúng thời gian Đóa Đóa đủ lớn rồi bắt cô ấy bỏ vào túi.

Phương thức biểu đạt tình yêu của mỗi người đều khác nhau, người đàn ông như Lịch Cảnh Thần có làm như thế thì cũng không lấy làm lạ.

Đóa Đóa nghe vậy, khuôn mặt mặt từ trước tới giờ luôn mặc sức làm bữa chột tối sầm lại, cô khẽ cắn môi, mắt đẹp rũ xuống, buồn bã.

Chẳng lẽ kết hôn lập gia đình, ngay cả tự do của cô cũng bị tước mất? Cũng chỉ là kết bạn với vài người trong trường đại học thôi, anh ta lại có thể trở mặt, bây giờ ngay cả chị Vô Song cũng bác bỏ ý của cô, cô thật sự là thất bại như vậy sao?

Nồi lẩu uyên ương vẫn còn nóng, đang lăn tăn sủi bọt, màu nước đỏ tươi vô cùng nóng bỏng, rực rỡ giống như cô thiếu nữ mười tám tuổi trước mặt này.

Rốt cuộc cũng là cô em gái quen biết mấy năm rồi, có một số việc, Ngu Vô Song không nhịn được đành phải đề cập tới: “Đóa Đóa, em đừng trách chị nhiều lời, Cố Chi nhà chị và Lịch tiên sinh nhà em đều là anh em tốt nhiều năm rồi, chị cũng coi em như em gái chị, nếu như em thực sự muốn Lịch tiên sinh tâm tư thả lỏng thì nên ít qua lại với học trưởng kia đi.”

Dừng lại một chút, cô lại bổ sung một câu: “Lịch tiên sinh vì quan tâm em nên mới quản nhiều như vậy, em nên suy nghĩ một chút, trong lòng anh ấy nếu không có em, sao lại so đo nhiều như vậy? Nói cho cùng là anh ấy ghen, em mới có mười tám tuổi thôi, tuổi tác của hai người chênh lệch nhiều như vậy bảo sao anh ấy không lo sợ cơ chứ?”

Tình cảm chính là thứ khó hiểu nhất trên đời, một người mười tám, một người ba mươi lăm, đâu chỉ là chênh lệch về tuổi tác, mà còn do Lịch Cảnh Thần thiếu tự tin.

Đóa Đóa được bảo vệ quá tốt, ở trong mắt cô ấy, người đàn ông như Lịch Cảnh Thần chính là vô địch, không ai địch nổi, anh có thể lật tay làm mây, úp tay làm mưa, cường ngạnh như thế thì sao có thể ghen?

Trong lòng tuy có nghi ngờ, nhưng dưới ánh mắt kiên định của chị Vô Song, cô không khỏi khiếp đảm.

Chẳng lẽ người đàn ông kia thật sự ghen với học trưởng? Cho nên mới dùng thủ đoạn ác liệt như vậy để phát tiết?

Nhớ tới học trưởng, trong lòng cô không khỏi âm thầm oán trách, thật ra thì học trưởng cũng có làm cái gì đâu, chẳng qua anh ta chỉ tới nhà đưa sách cho cô, cô và anh ta vẫn luôn là quân tử chi giao nhạt như nước, thế mà cũng ghen, lòng dạ của Lịch Cảnh Thần cũng quá nhỏ nhen đi ấy chứ?

Thấy Đóa Đóa một hồi cau mày, một hồi thở dài, một hồi lại chống cằm suy nghĩ, trên mặt Ngu Vô Song dần hiện ra nụ cười, Đóa Đóa tuy là không nhiễm bụi trần, tâm trí còn chưa đủ thành thực, nhưng cô ấy cũng không ngốc, cô chỉ cần nói vài điều thì cô ấy đã hoàn toàn hiểu được.

Lịch Cảnh Thần à Lịch Cảnh Thần, hôm nay tôi giúp anh một chuyện lớn lao như vậy, về sau anh phải báo đáp tôi thế nào đây?

Chỉ là trong nháy mắt nhớ tới mấy chuyện hư hỏng của chính mình, vui vẻ trên mặt Ngu Vô Song cũng nhất thời tắt tắt, thay vào đó là vẻ mệt mỏi, vuốt vuốt lông mày, thầm nghĩ: thời gian quả là một phương thuốc tốt, gần đây cô càng ngày càng quan tâm tới Hoắc Cố Chi, cũng không biết đây là chuyện tốt hay xấu nữa.

.....

Ngồi trong quán lẩu nghỉ ngơi một lát, trong lòng đều có tâm sự, cho nên cũng không định đi dạo phố tiếp nữa mà muốn về nhà.

Hôm nay Ngu Vô Song lái xe đi, hai người vào tầng hầm đỗ xe, Ngu Vô Song móc từ trong túi xách ra chùm chìa khóa xe, nhưng mà lúc ngang qua hàng loạt những chiếc xe, kính chiếu hậu không hên mà cùng ánh lên một loạt ánh sáng, suy nghĩ của Đóa Đóa đều đã tập trung vào việc nên về nhà nói chuyện với Lịch Cảnh Thần như thế nào, nên cũng không phát hiện ra tất cả.

Nhưng Ngu Vô Song là ai? Sau khi cô tới Pháp đã cố ý học một chút công phu quyền cước, hơn nữa chuyện phát sinh năm đó với Giản Uyển Linh cũng khiến cho cô vô cùng nhạy cảm với tất cả mọi chuyện, chỉ trong nháy mắt, cô đã đoán được có người theo dõi đằng sau.

Cầm chìa khóa trong tay, cô vẫn chưa đi tới xe, mà vỗ vỗ cái trán trắng noãn, giọng nói bất đắc dĩ: “Đóa Đóa, hình như chị để quên điện thoại ở quán lẩu, em có thể lên đó lấy giúp chị không? Sau đó chúng ta gặp nhau ở cổng?”

“Được ạ, chị ra xe trước đi, em lên lấy giúp chị.” Đóa Đóa cũng không hoài nghi, chỉ gật đầu cười, sau đó xoay người đi mất.

Thừa dịp đưa mắt dõi theo bóng lưng của Đóa Đóa, Ngu Vô Song quan sát một chút cảnh tượng đằng sau lưng, thời điểm nhìn thấy mấy người đàn ông trưởng thành đang từ từ tiến đến gần, đáy lòng không khỏi cười khê, con người hẹp dãi lại ánh lên sự lạnh lẽo.

Giản Uyển Linh à Giản Uyển Linh, cô thật đúng là thiếu kiên nhẫn, tôi cũng chỉ nói vài câu đàm chọc cô, cô đã nghĩ tới việc diệt trừ tôi, vậy nếu như tôi lột da cô, tước đoạt thân phận của cô, ngay cả cổ phần cũng lấy luôn thì cô định làm gì tôi?

95. Chương 94: Rơi Vào Tay Tôi

Editor:: Thiên Tiểu Tiểu.

Mặt trời sắp xuống núi, Giản Uyển Linh đang ở nhà rửa tay làm canh, nụ hoa khéo léo đặt trên gốm sứ, sườn heo và bắp được hầm trong nồi cách thủy, hương thơm lượn lờ quanh mũi, cô ta bỏ vào một nắm hành thơm, sau đó tắt lửa.

Bởi vì là phòng bếp kiểu mở nên khi Mạnh Thiếu Văn mệt mỏi vào nhà thì nhìn thấy vợ yêu của mình đang mặc tạp dề, bận rộn trong phòng bếp.

Thân phận của Hoắc Cố Chi đã mang đến cho anh ta không ít kích thích, thành viên ủy ban quản trị Hằng Viễn càng kinh ngạc hơn, bây giờ ông nội càng vừa ý Hoắc Cố Chi hơn.

Nghe tiếng cửa mở, Giản Uyển Linh quay đầu lại, trên tay cô ta còn cầm nắp nồi, gương mặt dịu dàng của cô ta hiện lên trong sương khói lượn lờ, trên mặt có một tia vui mừng: “Thiếu Văn, anh đã về rồi, em đã làm các món anh thích ăn như cá sạo hấp, khoai tây với tiêu, còn làm nước canh cách thủy, anh muốn nếm thử không?”

Vốn là một người đẹp, lúc này trên mặt tràn đầy ý cười càng làm cô ta thêm chói mắt, trong mắt Mạnh Thiếu Văn có một chút hoảng hốt, cô gái đứng đón trời chiều với tóc dài phất phới, xinh đẹp ôn hòa, vẫn trong sáng và lạnh nhạt như năm đó.

Loại cảm giác này rất tốt, lập tức tiêu diệt mệt mỏi trong lòng anh ta. Anh ta để cặp công văn xuống, đi lên phía trước, khẽ nhăn mày, nói từ chối: “Thân thể em không được tốt, cần gì phải làm những thứ này? Trong nhà có dì giúp việc, muốn ăn cái gì thì kêu dì làm là được.”

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Giản Uyển Linh có nụ cười dịu dàng xinh đẹp, cô ta cởi áo khoác âu phục của người đàn ông trước mặt xuống trước, giặt trên cánh tay, sau đó mềm mại cười: “Hôm nay em kêu dì ấy về sớm rồi, trong nhà chỉ có hai chúng ta, thấy vài ngày trước anh bận rộn công việc như vậy, mỗi ngày đều đi xã giao, chỉ sợ ăn không ngon, vừa vặn em mới học nấu mấy món ăn, liền thử một chút, nếu là mùi vị không ngon, anh cũng đừng ghét bỏ.”

Cô ta không phải loại phụ nữ xinh đẹp nhưng mềm yếu, dã tâm của cô ta có thể dần lại, nếu không bị tình yêu giam giữ, hiện tại chỉ sợ cô ta có thể đi xa hơn, cần gì phải dùng tâm kế trên người Mạnh Thiếu Văn?

“Làm phiền em rồi.” Mạnh Thiếu Văn luôn cố gắng chu toàn bên ngoài nên anh ta đương nhiên thích chuyện âm áp này. Khóe mắt anh ta đều tràn đầy ý cười, cứ như vậy mà nhìn thẳng cô gái gầy nhỏ trước mặt, khóe môi hơi cong lên: “Chắc chắn ăn ngon, anh mới vào nhà đã nghe mùi thơm.”

Có thể làm Mạnh Thiếu Văn cười trong sáng và chân thành sau khi đính hôn, Giản Uyển Linh rất vui vẻ. Cô ta rất yêu người đàn ông này, yêu đến mức có thể dứt khoát trừ bỏ chị gái ruột, đừng nói đến việc phải làm những việc vụn vặt như giặt quần áo, nấu cơm cho anh.

Cần môi đỏ mọng, đôi mắt trong sáng tươi đẹp của cô ta có chút ươn ướt, đột nhiên nhào vào lòng Mạnh Thiếu Văn, ôm eo anh ta thật chặt, giọng nói khàn khàn: “Anh Thiếu Văn, sau này mỗi ngày em đều nấu cơm cho anh, sẽ trở thành người phụ nữ có đức hạnh, anh cũng đừng hung dữ với em nữa, được không?”

Người phụ nữ trong ngực đang không ngừng run rẩy, gầy yếu như sẽ bị ngọn gió thổi đi, tim Mạnh Thiếu Văn nhất thời khó chịu, cô biết cô dựa vào ai, hiện tại nghĩ kỹ lại, cuộc sống sau khi cưới quả thực không mỹ mãn, không khớp với suy nghĩ trước đây.

Nhưng tất cả những điều này hình như sau khi Hoắc Cố Chi và người phụ nữ Ngu Vô Song kia xuất hiện thì mới trở nên như vậy, chỉ cần Uyển Như và Ngu Vô Song cãi nhau, hai người liền khó tránh khỏi có một trận xung đột.

Nghĩ vậy, anh ta có chút nhức đầu, nhưng mà nhìn thấy vợ yêu đang uất ức nép vào lòng anh ta, sau khi trầm tư, anh ta bật cười một tiếng, ôn hòa nói: “Nào có người nào nói mình là người phụ nữ có đức hạnh? Em nha, bị anh làm hư rồi, anh biết mấy ngày nay em không vui, anh cũng không thoải mái, sau này ra ngoài dùng đầu óc hữu dụng, khoan dung một chút, có lẽ sẽ không có nhiều chuyện như vậy.”

Người trong miệng anh là chỉ Ngu Vô Song, thông minh như Giản Uyển Linh sao có thể không hiểu ẩn ý này?

Nhưng đang tốt đẹp, cô ta không muốn cãi nhau với anh ta, liền gật đầu đồng ý, trên khuôn mặt nhỏ thuần khiết thoáng qua một tia nũng nịu và ý cười: “Anh chỉ biết khuyết điểm của em, chẳng lẽ em không phải là người phụ nữ có đức hạnh sao?”

Nói xong, cũng không đợi người đàn ông trước mặt lên tiếng, cô ta lại cười mềm mại: “Được rồi, được rồi, em đồng ý với anh là được chứ gì! Sau này em nhất định không để anh lo lắng nữa. Bây giờ anh đi rửa tay trước, sau đó chúng ta sẽ ăn cơm.”

Khó mà có không gian của riêng hai người như vậy, Giản Uyển Linh rất vui mừng. Hôm nay cô ta cố ý kêu dì giúp việc về trước, vì muốn tạo ra một cơ hội như vậy.

Từ trước đến giờ, vợ chồng chính là đầu giường gây gổ cuối giường hòa hợp, thế nhưng mấy ngày nay mỗi ngày anh Thiếu Văn đều rất bận, đêm khuya mới về tới nhà, tắm xong liền lên giường đi ngủ, cô ta không có cơ hội trao đổi với anh.

Khó thấy cô ta dịu ngoan nghe lời như vậy, Mạnh Thiếu Văn sững sốt một chút, sau đó bất đắc dĩ cong môi nở nụ cười: “Xem ra Uyển Như nhà chúng ta đã lớn rồi, lại nghe lời khuyên của người khác.”

Tuy tính tình người phụ nữ này lương thiện, nhưng rốt cuộc là vẫn là tiểu thư nhà giàu, cũng là có một ít tính tình của tiểu thư, bằng không đã không cãi nhau ầm ĩ với Ngu Vô Song, bây giờ có thể nhu thuận đồng ý với những điều anh ta nói như vậy, thật là làm cho anh ta kinh ngạc.

Nghe anh nói như vậy, Giản Uyển Linh trợn mắt, như cô vợ nhỏ ngây thơ nói ra lập luận sắc sảo: “Hừ, anh biết rõ mà còn trêu ghẹo em, vậy sau này em sẽ hung dữ.”

Trong năm năm nay, Uyển Như dịu dàng và yên tĩnh như cũ, thậm chí còn thỉnh thoảng khóc lóc, hiếm khi sinh động hoạt bát cười duyên ở trước mặt anh ta như vậy, loại cảm giác này chưa từng xuất hiện trong năm năm dài, thật sự làm anh hoài niệm.

Anh ta kinh ngạc nhìn cô ta, đáy mắt khó nén tia hoài niệm. Lúc cô ta vờ như tức giận mà trợn mắt nhìn anh ta, Mạnh Thiếu Văn cười xoa đầu cô ta, trong giọng nói trầm thấp lộ ra một tia yêu thương dịu dàng: “Bây giờ em như vậy thì thật tốt.”

Bị ánh mắt nhẹ nhàng trêu chọc nhìn chằm chằm, gò má Giản Uyển Linh đỏ lên. Cô ta thúc giục anh ta đi rửa tay trước, sau khi anh ta vào toilet, mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, sờ sờ gò má đỏ ửng của mình, trái tim của cô ta đập thành thịch.

Một người đàn ông trong sạch và ưu nhã như vậy sao cô ta có thể không yêu? Đừng nói là giết chị gái ruột, dù phải cô ta buông tha tất cả cũng muốn ở với anh ta.

.....

Sau khi ổn định tâm tình xao động, cô ta bừng thức ăn lên bàn rất nhanh, còn xối cơm, dọn dẹp tất cả rất tốt.

Tài nấu nước của Giản Uyển Linh chưa được tốt, nhưng muốn Mạnh Thiếu Văn vui vẻ, gặp chuyện mới ôm chân phật (*) học, tuy khẩu vị không ngon, nhưng ít ra thức ăn đã chín.

*Ý nói bình thường không lo, gặp chuyện mới bắt tay vào làm.

Mạnh Thiếu Văn vui vẻ ăn hai chén cơm, khen thức ăn cô ta làm rất ngon, làm khuôn mặt cô ta không ngừng tươi cười một đêm.

Vào lúc này, Mạnh Thiếu Văn thất hạnh phúc rất đơn giản, hơn hết là cùng người mình yêu lặng lẽ ăn cơm cùng nhau, có cô bên cạnh ăn cùng, tuy ăn không phải ngon nhưng tâm tình rất vui vẻ.

Cuối cùng, sau khi Mạnh Thiếu Văn uống canh xong, trong lòng chợt buồn bã, nhìn cô gái đối diện cười nói tự nhiên, anh ta cong cong khóe môi, nhỏ giọng cười: “Chờ anh giải quyết xong hạng mục này, chúng ta đi du lịch ở nước ngoài được không? Lần trước không phải em nói muốn đi biển Aegean ở Hy Lạp sao? Lần này chúng ta đi để bổ sung trắng mắt.”

Biển Aegean?

Giản Uyển Linh nghe vậy, mắt nhất thời sáng lên, mặt mày hơi cong, cong thành một vầng trăng khuyết nhỏ: “Thực sự? Lần này anh có thể dẫn em ra nước ngoài du lịch sao?”

Thấy cô ta vui vẻ tung tăng như vậy, tuy Mạnh Thiếu Văn đang cười, nhưng đáy lòng không khỏi khổ sở.

Thân thể vì dưỡng thương mấy năm nay của Uyển Như không được tốt, căn bản chưa từng có cơ hội đi nước ngoài du lịch, vì bác sĩ từng nói cô không chịu nổi khi đi đường dài. Hai năm qua thân thể cô ngược lại khá hơn nhiều, nhưng bởi vì chức vị à anh ta bận rộn hơn bình thường, hoàn toàn không có cơ hội dẫn cô đi nước ngoài du lịch.

Cũng có mấy lần tới những tỉnh gần đây chơi đi, nhưng đi chỉ có mấy ngày, hoàn toàn không thể thỏa chí!

Nghĩ vậy, trong lòng anh ta càng đau lòng, mấp máy môi mỏng, ánh mắt không hề chớp mà nhìn cô ta, trong giọng nói trầm thấp lộ ra áy náy: “Là anh không tốt, không sắp xếp tốt thời gian, vốn vừa đính hôn xong nên dẫn em đi. . .”

Chuyện này quả thực từng làm Giản Uyển Linh buồn bực, nhưng ở trước mặt Mạnh Thiếu Văn, cô ta không thể biểu hiện ra, hơn nữa anh cũng có chỗ khó xử, sao cô ta lại thể không hiểu?

Lúc này, cô ta nở nụ cười mềm mại: “Anh Thiếu Văn, anh đừng nói như vậy, em hiểu mà! Công việc của anh mới là trọng điểm, việc đi biển Aegean thì lúc nào đi mà chẳng được.”

Khoan dung như vậy, khéo hiểu lòng người như vậy, Mạnh Thiếu Văn đột nhiên cảm thấy mình đã cười đúng người, chỉ có cô gái như vậy mới có thể làm vợ của anh ta!

.

Sau bữa ăn tối thì mới sáu giờ rưỡi, Mạnh Thiếu Văn đi rửa chén, còn Giản Uyển Linh vào phòng tắm tắm.

Ở trong phòng bếp bận rộn một buổi chiều làm cô ta không vui vẻ gì, nhưng nhớ lại nụ cười và khen ngợi của người đàn ông kia thì cô ta lại cảm thấy hài lòng.

Chờ xả nước, cô ta chải tóc, nhìn khuôn mặt tinh xảo trong kính, cô ta không khỏi đắc ý mà cười một tiếng, không có Giản Uyển Như, gương mặt này của cô ta chính là có một không hai rồi, anh Thiếu Văn không thích cô ta thì thích ai đây?

Đúng lúc này, điện thoại đặt bên bồn tắm lớn chợt rung lên, Giản Uyển Linh vội vã cầm lấy điện thoại di động lên, đầu ngón tay bạch ngọc vẽ một cái, điện thoại di động mở khóa, mở ra tin nhắn mới, cô cong cong môi hồng, lặng lẽ nở nụ cười, trong mắt lại có băng lạnh không thể hòa tan.

Ngu Vô Song à Ngu Vô Song, lần này cô rút cuộc cũng rơi vào tay tôi rồi, tôi muốn nhìn một chút, sau khi rơi vào tình cảnh như vậy, cô còn có kiêu ngạo gì nữa?

Nhẹ nhàng để điện thoại di động xuống, Giản Uyển Linh tiếp tục vừa soi gương vừa tháo đồ trang sức xuống, nhưng mà lần này, giữa lông mày tràn đầy ý cười. . . Trong sự ác độc mơ hồ có một tia điên cuồng. . .

.

Nhưng Đóa Đóa đáng thương, sau khi cô quay về cũng không tìm được điện thoại di động, xuống lầu với khuôn mặt buồn bực, thâm nghĩ mình thật là ngu ngốc, chị Vô Song khó mà để cho cô làm sự kiện mà cô lại không làm được.

Chẳng qua cô đứng trước cửa hàng đợi đã lâu mà không thấy bóng dáng Ngu Vô Song, sau đó xuống bãi đậu xe tìm cũng không thấy tung tích, lúc này mới bắt đầu lo lắng, chị Vô Song chắc sẽ không chào mà đi, nhớ lại vẻ mặt lúc trước của cô (NVS), Đóa Đóa nhất thời rùng mình.

Bởi vì Lịch Cảnh Thần và Hoắc Cố Chi có quan hệ anh em tốt nhiều năm, cô cũng biết một chút về mục đích lần này khi chị Vô Song trở về, Giản Uyển Linh này hoàn toàn coi chị Vô Song là cừu địch, chẳng lẽ lần này không thấy chị Vô Song là liên quan đến cô ta?

Nghĩ vậy, cô không thể bình tĩnh, cũng không nghĩ nhiều, lấy điện thoại gọi cho Lịch Cảnh Thần, nói hết tất cả cho anh biết.

96. Chương 95

Editor: Đường Ngọc

“Ngoan ngoan chút đi, đừng lộn xộn”

Trong thùng xe hẹp, có tiếng nói thô ráp của một người đàn ông vang lên.

Ngu Vô Song bị che mắt ngồi ở sau xe, tuy không nhìn thấy ánh sáng, nhưng cô có thể cảm nhận được bên cạnh có mấy người đàn ông đang thở phì phò, chỉ tiếc là chủ bọn họ vẫn không lên tiếng.

Có thể là từ khi cô bị bắt lên xe, sau đó cô vẫn bình tĩnh, không có lấy nửa điểm sợ hãi, nên người đàn ông bên cạnh ngồi vuốt cằm, không khỏi kinh ngạc, nhìn về người đàn ông ở phía trước mặt kia hỏi: “Đại ca, con quỷ nhỏ này như thế nào ấy, nó tuyệt đối không thấy sợ hãi?”

Người đàn ông được gọi là đại ca kia là Lưu Quyền, ban đầu hấn lạnh lùng đánh giá một chút, sau đó nhìn Ngu Vô Song, trước đó, cô vẫn còn hôn mê nên không nhìn ra tình huống này, bây giờ, sau một thời gian tỉnh lại mới có cảm giác kỳ quái, bình thường, đứa con gái nào bị người lạ bắt cóc, sau khi tỉnh lại phản ứng đầu tiên không phải là toàn thân sợ hãi run rẩy không thôi sao?

Nhưng người này lại có ý chế giễu, cứ như vậy bình tĩnh đứng yên ở kia, giống như là không có một chút cảm giác đang gặp nguy hiểm.

Tai nghe thấy những lời này, khóe miệng Ngu Vô Song giật giật, cũng là “phối hợp” bắt đầu diễn trò một chút, miệng cô bị dán băng dính lên đó không phát ra tiếng nói, liền hu hu vài tiếng, người đàn ông bên cạnh nhất thời hiểu ra.

Sắc mặt hấn giận dữ hung tợn nhìn về phía cô gằm nhẹ nói: “Im đi, nếu rơi vào tay chúng tao rồi thì mày đừng nghĩ muốn chạy thoát, không ai cứu giúp mày đâu.”

Làm như sợ hãi, nghe thấy những lời này Ngu Vô Song run rẩy nhiều hơn, Lưu Quyền thấy thế, mặt lộ ra vẻ phức tạp, hấn khàn giọng nói ra: “Mày gỡ băng keo trên miệng cô ta xuống đi, ngược lại tao muốn xem coi cô ta muốn nói gì”

Anh em bên cạnh nghe vậy, vội vàng làm theo, miệng đã được tự do, tuy mặt vẫn bị che, cô gái nhỏ giả vờ giật mình, diễn kịch rất sống động: “Các người rốt cuộc là ai? Tại sao muốn bắt tôi?”

Lúc này mới có bộ dạng giống như bị bắt cóc! Lúc này mới giống biểu hiện vốn có của một cô gái!

Bên trong xe, mấy người đàn ông nghe nói như vậy liền thỏa mãn....

Chỉ là trong những người này không bao gồm cả Lưu Quyền, ngày đó nói chuyện với Giản Uyển Linh không được vui vẻ khiến trong lòng hấn không được thoải mái, vốn là bắt được Ngu Vô Song sẽ vì chuyện này mà được nở mặt nở mày với cô ấy (GUL), chỉ là bây giờ, nhìn cô gái này thật sự hấn thấy có chút không được đơn giản.

Hấn cũng sờ chóc lát, sau đó sắc mặt run lên, cũng không biết nghĩ đến cái gì, lời nói ra mang theo âm thanh châm chọc: “Ngu tiểu thư không phải là thần thông quảng đại hay sao? Làm sao lại không biết chúng tôi là ai!”

Tiếng nói này..... người đàn ông này.... ..

Ngu Vô Song cắn cặp môi đỏ mọng, đáy lòng kích động nở một nụ cười lạnh.

Cũng không để cô suy nghĩ nhiều xe liền dừng lại, Lưu Quyền dẫn đầu đi xuống xe, sau đó mở cửa xe, tự tay đem Ngu Vô Song kéo xuống cửa xe, áp sát tai cô, cắn răng hừ lạnh: “Cô tạm thời cứ ở trước mặt tôi mà ra về đi, muốn trách thì trách chính cô đã đắc tội với người không nên đắc tội.”

Lời này vừa nói ra, Ngu Vô Song còn gì mà không xác định được? Trong lòng cô cười lạnh hai tiếng, cũng không chút e ngại, ngược lại còn cất giọng phản kích nói: “Thì ra là các người, cô Giản Uyển Linh đó cũng có ít thủ đoạn như vậy, trước đó, tôi đã bắt đầu đoán ra, bây giờ còn dám kêu người tới bắt tôi, cô ta thật sự không chút sợ hãi chuyện xấu này bị lộ ra sao?”

Có thể lúc này là không nghĩ tới như vậy, cô gái này trước mặt mình còn trấn tĩnh như vậy, Lưu Quyền ngẩn người, anh em bên cạnh hắn về mặt càng ngày càng kinh ngạc.

Bọn hắn vốn là người dùng dao súng để sinh sống, loại người cướp của giết người, không thiếu nhiều lần làm chuyện xấu, nhưng không có cô gái nào giống như cô ấy, mạnh mẽ như vậy, không chỉ có giọng điệu cứng rắn, thái độ này lộ ra không chút sợ hãi.

Hình như đến lúc này, họ mới phát hiện ra có chỗ quỷ dị, bọn hắn nháo nhác nhìn về phía đại ca của mình, đại ca của bọn hắn nhất định thông minh có tài hơn, cũng có thể giải đáp những vấn đề khó khăn trong cảnh hỗn loạn cho bọn chúng.

Nhưng Lưu Quyền không suy nghĩ như vậy, nét mặt hắn trầm xuống đem Ngu Vô Song đẩy về phía trước, bên môi cong lên nói ra một câu tàn nhẫn: “Mọi người chết thì có cái gì phải sợ?”

Lời này vừa nói ra, mấy người đàn ông bên cạnh mới phản ứng lại được, bọn họ nhất thời vui vẻ ra mặt, nghĩ thầm, cũng không phải bình thường sao.

Ai cũng phải chết hết, còn có gì phải sợ? Chủ yếu là nhiệm vụ lần này của bọn hắn không phải muốn hành hạ cô gái này đến chết hay sao? Mà người chết thì còn có gì đáng sợ?

Nghĩ thông suốt điểm này, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, không khỏi cười tà.

Trong đám người đó, có một người lớn gan, không kiêng nể gì liền đánh giá đáng người gọi cảm, đẩy mắt trần đầy tinh lực nồng đậm!

“Lão đại, cô gái này đáng người thật tốt, xem chí ít cũng cỡ 36D, hôm nay chúng ta có lộc ăn rồi.”

Coi này, toàn thân đều là thịt non, chắc chắn cực kỳ ngon miệng, bọn hắn hôm nay thật có phúc.

.....

Không lâu, Ngu Vô Song đã bị quăng xuống giữa sân trống, cô bị che hai mắt, không nhìn thấy gì, nhưng bên cạnh lập tức có người lên tiếng.

Cô vẫn không nói, có người tiến lên lần mò ngực cô, mập mờ cười nói với Lưu Quyền: “Đại ca, chúng ta có thể bắt đầu chưa?”

Hắn nói bắt đầu quá rõ ràng, bắt quá bên cạnh mấy người đàn ông kia mắt lại càng sôi sục, cả người đầy dục khí.

Lưu Quyền vẫn chưa kịp suy nghĩ, Ngu Vô Song lập tức đá một cước, đem cái người chiếm tiện nghi của cô đá văng ra ngoài, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, vừa mới đó còn bị trối, cô gái kia đã thần tốc cởi dây thừng, sau đó vén màn mắt lên.

Đôi con ngươi của cô rét lạnh, đôi mắt phượng nhẹ nhàng giờ phút này lại tản ra khí âm u sắc lạnh, Ngu Vô Song đá người đàn ông kia ngã ra sau, chân ngọc mang giày cao gót hung hăng giẫm lên mu bàn tay của hắn, trong nháy mắt, người đàn ông nằm dưới đất kia lập tức phát ra tiếng kêu vang dội giống như heo bị giết.

“Mày nghĩ chiếm tiện nghi tao, mày có mấy cái mạng?”

Rõ ràng là cô gái nhỏ có tính tình dịu dàng, tình xảo, nhưng lúc này tiếng nói lạnh buốt, mặt mày nhuộm khí tàn ác, lực gót chân của cô tăng lên, người đàn ông kia càng gào thét thêm.

Tất cả mấy người đàn ông còn lại đều sợ ngây người, bọn họ trợn mắt há mồm nhìn Ngu Vô Song, đẩy mắt trần đầy kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ chuyện này sẽ có kết quả như vậy.

Bởi vì theo bọn hắn nghĩ, chưa từng có cô gái nào sau khi bị bắt, còn có thể cử động như vậy.

Nhưng đứng cách đó hai bước, Lưu Quyền lại nhìn thấy rõ ràng, lòng hắn đang thất kinh, nhú lông mày, hắn nhìn về phía anh em đang sưng sốt, hạ giọng lạnh lùng quát lớn: “Còn đứng ngây người đó làm gì, bắt cô ta lại cho tao! Một đứa con gái cũng không xử được, các người còn có công dụng gì?”

Nghe thấy lời phân phó của Đại ca, mấy người trước đó còn đứng bất động, lúc này lại nhao nhao tiến lên, tay ra động tác, miệng hô lớn: “Mày là con đàn bà thối tha, lại còn dám phản kháng, để coi mày còn thời gian để khóc nữa không!”

Thấy vậy, đôi môi đỏ mọng của Ngu Vô Song khẽ nhếch lên, không khỏi cười lạnh, cô nghiêng người né tránh người đàn ông này ra đòn: “Muốn mạng của tao, mày cũng cần lượng sức mày xem có khả năng không chứ.”

Dứt lời, cô đưa mắt nhìn và thân người đàn ông đứng cách đó không xa, nhếch môi đỏ mọng, lạnh lùng nhìn chăm chú vào mắt hắn: “Giản Uyển Linh ày bao nhiêu tiền mà đã sai khiến được mày, vì cô ta phải bán mạng như vậy?”

Mới vừa rồi một khắc thôi cũng đã khiến Lưu Quyền không dám xem thường cô gái trước mặt mình, mặc dù cô ta không phải là người luyện võ, nhưng ít ra bản lĩnh nhanh nhẹn, nếu không, căn bản là không thể tự mình cưỡi trời còn có thể phản công như vậy.

Nghĩ tới đây, hắn chỉnh lại thần sắc, đáy mắt nhất thời sâu thẳm tối đen, hắn khát máu nhìn chăm chăm vào cô, vung tay lên, ý bảo bọn đàn em dừng tay lại, ngược lại không gấp gáp động thủ: “Thế nào, mày thông qua tao để mua lại cái mạng của mày à? Mày đã biết ai tiêu tiền cho cái mạng của mày, thì mày nên biết rõ, hôm nay, mày trốn cũng không thoát được!”

Đáng chết! Sớm biết thế này đem cô ta giết một phát chết ngay, đều do Giản Uyển Linh muốn dùng thủ đoạn tàn nhẫn hành hạ cô ta, ai biết cô gái này cũng không phải là người lương thiện.

Sợ rằng buổi chiều, dưới đất chỗ bãi đậu xe, cô ta cũng đã sớm phát giác ra. Cho nên đã đẩy Đóa Đáo ra xa, để tự mình sập bẫy.

Nghĩ tới đây, sắc mặt hắn càng ngày càng khó coi, dùng một loại ánh mắt vừa tìm tòi vừa quan sát cô: “Ngu Vô Song, rốt cuộc mày là ai?”

Ngày đó, ở quán trà, Giản Uyển Linh có nói rất rõ ràng, năm đó Giản Uyển Linh chết, thi thể vẫn không tìm được, ai biết là chết thật hay giả chết?

Hai năm trước, hắn cũng lo lắng giống như vậy, nhưng sau một thời gian, hắn cũng quên mất, chợt nhớ tới lời nói của Giản Uyển Linh lúc trước, hắn không thể không quan sát người có tên Ngu Vô Song này thêm một lần nữa.

Lúc này, bọn người kia đã rục rịch góc đầu dãy, sau một khắc sẽ phải vướng vào tình huống rơi vào miệng sói, Ngu Vô Song vẫn như cũ, duy trì một nụ cười nhàn nhạt, cô mặc đồ công sở màu đen, trên mặt trang điểm có chút tinh xảo, dù buổi chiều kia trải qua một phen lắc lư, nhưng lúc này cô vẫn xinh đẹp động lòng người như vậy.

“Lưu Quyền, tao biết mày!” Hạ giọng cười cười, trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia hiện ra một tia quỷ dị: “Giản Uyển Linh cũng chỉ là ày mấy triệu, như vậy đã có thể mua mày? Lưu Quyền, tao nhớ, mày không phải là loại người dễ thỏa mãn như vậy.”

Giọng nói dừng lại một chút, khóe mắt cô nhìn lướt qua bên cạnh xem tình hình, đáy lòng dần dần đã nắm chắc, sau đó gạt gạt lông mày kẻ đen, cười giòn một tiếng: “Bên cạnh tao vẫn luôn có vệ sĩ thâm lặng bảo vệ, coi như tao bị mày bắt được, bọn họ sẽ tìm ra rất nhanh. Hơn nữa bạn của tao đến gặp tao mà không thấy, rất có thể đã báo cảnh sát, cho nên căn bản là mày không nhúc nhích được chút nào! Hôm nay, chỉ sợ là kết thúc mà mày vẫn không hoàn thành nhiệm vụ.”

Nghe cô nói như vậy, chung quanh mấy người tay chân kia dễ dàng nổi nóng, trong lòng bọn họ lo lắng sợ hãi, ánh mắt quan sát xung quanh, lời nói liên tục phát ra âm thanh cũng không thay đổi: “Lão đại, cô ta nói báo cảnh sát, sau đó có thể là cảnh sát sẽ tới thật hay không?”

Làm cái nghề như bọn họ, kiêng kị nhất là cảnh sát, có thể nói bọn họ và cảnh sát là kẻ thù của nhau, tay chân anh em hắn khiếp sợ cũng hợp lý.

Chỉ là lần này, Lưu Quyền lại cực kì phiền não, hắn đảo mắt nhìn trừng về phía sau: “Bọn mày nhìn không có chút tiền đồ gì, đứa con gái này chỉ tùy tiện nói đôi ba câu lập tức hù chúng mày sợ đến vậy, để tao xem tụi mày nên dứt khoát đổi nghề thôi, về nhà làm thẳng ngu đi, không có gì phải bị uy hiếp.”

Bị đại ca người mình luôn luôn kính trọng quát lớn, mấy bọn tay chân đỏ bừng mặt giải thích: “Đại ca, chúng em không phải có ý này, chúng em sợ anh sẽ gặp nguy hiểm.”

Ngay sau đó thẹn quá, hóa giận trừng mắt về phía Ngu Vô Song: “Mẹ, cái con quỷ nhỏ này, miệng quả thực lợi hại, nhìn đi, lão đây sẽ làm ày còn có thể lợi hại nữa hay không!”

Đang lúc nói chuyện, người kia liền muốn tiến tới tóm cô, ánh mắt Ngu Vô Song mãnh liệt, khi hắn còn chưa đi đến gần, lúc đó không biết cô lấy từ đâu ra một con dao nhỏ sắc bén, gắt gao đèn lên cổ người đàn ông kia, nghiêm giọng nói: “Tao xem một chút rốt cuộc là ai lợi hại.”

Dứt lời, cây dao nhỏ của cô đã chọc vào cổ người đàn ông kia, máu tươi nhất thời bắn tóe ra...

Tại chỗ người đàn ông đó, từng thấy máu, nhưng lúc này, thấy một người con gái sống trong nhung lụa lại có trường hợp làm ra máu tanh như vậy, hết sức kinh ngạc, cặp mắt mở to, chỉ cảm thấy hôm nay có quá nhiều kích thích.

97. Chương 96: Đùa Quá Hóa Thật

Tính tình của Đóa Đóa vẫn luôn nôn nóng như thế, vừa nghĩ đến chuyện Ngu Vô Song dần thân vào nguy hiểm, trong lòng cảm thấy sốt ruột sau khi thông báo cho Lịch Cảnh Thần cô đã không chờ được gọi điện cho Hoắc Cố Chi rồi.

Hoắc Cố Chi đã sớm nhận được tin nhắn của Ngu Vô Song, nhắn lại cho Đóa Đóa mấy chữ ngắn gọn dửng lơ.

Ban đầu anh vốn đang không hiểu đã có chuyện gì xảy ra, nhưng lúc Đóa Đóa nói hết sự việc thì anh làm sao có thể không hiểu nữa chứ?

Lúc này anh vừa giận vừa vội, một bên lo lắng cho an nguy của cô, một bên lại tức cô liều lĩnh, dám tự mình chui vào hang cọp, không suy nghĩ chút nào đến an nguy của mình, thậm chí còn không nghĩ đến xem anh có lo lắng hay không?

... ..

Quả thật Ngu Vô Song lúc này không nghĩ được nhiều như vậy, cô đã ản núp quá lâu, lâu đến mức có thể nghĩ đến khuôn mặt giả dối của Giản Uyển Linh bất cứ lúc nào.

Cô cảm thấy không cam tâm, tại sao cô phải chịu khổ nạn nhiều năm như vậy mà kẻ thù vẫn có thể cười đùa thoải mái như chưa từng có chuyện gì xảy ra?

Thời điểm nhìn thấy Lưu Quyền, cô biết cơ hội của mình đây rồi, người đàn ông này là cánh tay đắc lực của Giản Uyển Linh, nếu thu phục được anh ta thì Giản Uyển Linh làm sao có thể tiếp tục làm những chuyện xấu xa sau lưng người khác như cũ?

... ..

Trên mặt Lưu Quyền vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất kinh ngạc, anh ta biết thân phận của người phụ nữ này, một người phụ nữ sống trong nhung lụa tiền tài lại có thể nhiều thủ đoạn như thế sao?

Con dao nhỏ trong tay cô càng đâm sâu hơn, anh ta liền nóng vội, giọng nói trước giờ luôn bình bình như mặt hồ yên ả giờ phút này lộ ra vẻ kinh ngạc: “Dừng lại, Ngu Vô Song, tôi đồng ý thả cô, cô hãy thả cậu ta ra đi”.

Đã đến mức này thì anh ta cũng chẳng còn gì để giấu giếm nữa, người phụ nữ này rất thông minh, từ khi cô ta mới bắt đầu thì anh ta đã đoán được chuyện này chắc chắn có liên quan đến Giản Uyển Linh, một người phụ nữ được nuông chiều mà vẫn có thể độc ác như thế này cũng khó trách khiến Giản Uyển Linh kiêng kị cô ta.

“Chúng ta xưa nay không thù không oán, tôi làm thế này cũng chỉ vì tiền mà thôi, người chân chính muốn lấy mạng cô là một người khác”.

Nghe những lời này, tay cầm dao của cô hơi khựng lại, con dao sắc nhọn vẫn không rời đi mà vẫn đặt trên cổ người đàn ông kia, nhưng tầm mắt hơi nâng lên....

Cô cười như không cười nhìn người đàn ông cách đó không xa, sự nhẹ dạ của anh ta ở trong dự liệu của cô, người đàn ông này là người anh em cũng anh ta vào sinh ra tử, tình cảm đó không cần nói cũng biết.

Phải nói rằng cô và người đàn ông kia cũng được coi là người quen cũ, anh ta là bạn học cũ của cô, nhưng năm đó sao cô lại không nhìn ra được phần tiềm ẩn này của anh ta chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại cô không khỏi khẽ mỉm cười, những mảy mòi lại lần nữa: “Được, vậy anh nói cho tôi viết, có phải người nhà họ Giản giao anh làm việc này? Anh nói rất đúng, xưa nay chúng ta không thù không oán, nếu không phải các anh tìm tôi....thì tôi cũng không ngốc đến mức tự chuốc bực mình mình.”

Một câu nói cuối cùng mơ hồ lộ ra mùi vị nguy hiểm, sắc mặt Lưu Quyền chợt biến đổi, lúc này mới tỉ mỉ qua sát người phụ nữ trước mặt, bộ dạng của cô lúc này giống như đang trả thù!

Nghĩ tới đây, ánh mắt anh ta hơi trầm xuống, giọng nói càng trở nên lạnh lùng: “Rốt cuộc cô là ai? Có phải buổi chiều hôm nay cô cố ý để chúng tôi bất không?”

Với bản lĩnh của cô ta thì hôm nay ở bãi đỗ xe cô ta hoàn toàn có thể kêu cứu, nếu như lúc này anh ta vẫn tin tưởng Ngu Vô Song là một cô gái yếu đuối thì quả thật mắt anh ta mù thật rồi.

“Anh không cần quản chuyện của tôi, tôi hỏi anh, có phải người nhà họ Giản giao anh làm chuyện này?”

Ngu Vô Song cũng không lo lắng thân phận mình sẽ bị bại lộ, cô trở lại đã lâu như vậy, đã đến lúc phải khiến bọn họ lo lắng rồi, cuộc sống của mấy người đó trôi qua quá bình yên thoải mái, nghiêm nhiên quên mất ai mới là người phải chịu khổ rồi sao: “Nếu anh không nói, người anh em này của anh cũng không sống tốt được đâu, vệ sĩ của tôi đang ở bên ngoài, chỉ cần tôi lên tiếng bọn họ sẽ bước vào ngay lập tức”.

Mấy người đàn ông lúc này cũng hung tợn nhìn chằm chằm cô, nghe thấy cô nói vậy, có người không cam lòng la ầm lên: “Con khốn này, nếu anh em của tao mà có làm sao thì tao cũng sẽ dùng súng bắn chết mày đấy, mày có muốn thử xem súng của tao hay dao của mày nhanh hơn không?”

Trong lúc nói chuyện anh ta đã lấy một khẩu súng lục nhắm thẳng vào Ngu Vô Song, hòng súng đen ngòm thật lạnh lẽo.

Đáy lòng của Ngu Vô Song rét lạnh, nhưng cô vẫn cứng rắn cười: “Không sai, có lẽ súng của các anh rất nhanh, nhưng anh cho rằng vệ sĩ ở bên ngoài của tôi bắn nhanh hơn hay các anh chạy nhanh hơn? Nếu có gan thì các anh đến đây đi, nếu đã làm thì làm cho chắc vào, nếu tôi chết thì nhà họ Giản cũng đừng nghĩ sống sót một mình!”

Một câu cuối cùng, cô nói với người đàn ông đối diện, cô thật muốn xem Giản Uyển Linh có địa vị gì trong lòng anh ta?

Quả nhiên, ánh mắt của Lưu Quyền hơi lóe lên, anh ta cau mày nói với người đàn ông bên cạnh, trầm thấp nói: “Bỏ súng xuống, cô Ngu là khách quý của chúng ta sao anh có thể chĩa súng vào cô ấy như vậy?”

Đảo mắt một cái cô đã trở thành khách quý rồi sao?

Ngu Vô Song nghe vậy chợt cảm thấy buồn cười, cô nhếch mày cười châm chọc, con dao trên tay cũng không buông xuống, mà lạnh lùng nói: “Bảo bọn họ đi ra hết đi, tôi muốn nói chuyện một mình với anh.”

Lời này vừa nói ra, người đàn ông vừa bị ép bỏ súng lại sốt ruột kêu lên: “Đại ca, anh đừng nghe con đàn bà thối này, nếu chúng ta bắn cô ta một phát chết trước, thì vết thương trên cổ cậu ấy chỉ cần chữa nhanh là được mà.”

“Câm miệng!” Ngu Vô Song không phải người tốt tính gì, con dao sắc bén lại ấn mạnh thêm, máu tươi lại trào ra, nhưng sắc mặt cô vẫn không đổi: “Đàng hoàng lại chút đi, đừng có nói nhảm nhiều, tôi và đại ca của anh nói chuyện có chỗ để anh chen vào sao?”

Mấy người đàn ông ở đây đều rất độc ác, từ trước đến giờ đều là họ hoành hành ngang ngược trước mặt người khác, có khi nào bị một người phụ nữ lấn át như thế đâu?

Mấy người đứng tại chỗ liên thay đổi sắc mặt, bộ dạng nghiêng rằng nghiêng lợi chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống Ngu Vô Song.

Ngu Vô Song cũng không sợ, ngay từ khi về nước cô đã điều tra rõ ràng chuyện này, một mình Giản Uyển Linh thì không thể bày ra được cục diện hoàn mỹ như thế kia, chắc chắn sau lưng cô ta còn có người giúp đỡ.

Nhưng dù thế nào cô cũng không thể ngờ người đó lại là Lưu Quyền, người bạn tiểu học của cô, sau khi gia đình sa sút lại bước vào con đường này, nhìn thủ đoạn năm đó thật đúng là khiến cô cảm thấy mặc cảm mà.

Trong trí nhớ của Giản Uyển Như lạnh lùng cao ngạo, là thiên kim đại tiểu thư mười phần sao có thể biết được những thủ đoạn tàn nhẫn như thế này chứ?

Đáy mắt Lưu Quyền lộ ra ánh sáng phức tạp, anh ta gơ tay ngăn thủ hạ đang nổi giận của mình, đôi mắt đen nhìn lướt qua ngón tay đang dính máu tươi của cô, giọng nói càng trầm xuống: “Lời của tôi các cậu nghe không hiểu phải không? Bỏ súng xuống, các cậu đưa Hai Đông ra ngoài trước đi, tôi có lời muốn nói với cô Ngu.”

Những người ở đây đều là những người cướp của giết người, còn chưa bao giờ được nhìn thấy một màn như vậy, cho đến bây giờ bọn họ vẫn cảm thấy mơ hồ, nhìn anh em của mình bị cửa cổ như vậy, bọn họ không đành lòng.

Vừa đúng lúc có Lưu Quyền lên tiếng, bọn họ liền đi lên giúp đỡ Hai Đông đang bị thương, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn Ngu Vô Song kiêng kị, bộ dạng hiển nhiên là đang kinh sợ.

Con quỷ nhỏ đó tâm thật ác độc, nhìn bộ dạng hung ác vừa rồi của cô ta thì sợ rằng dù có giết người cô ta cũng không để vào trong mắt.

Ngu Vô Song cũng không làm khó thêm nữa, lưu loát buông tay rồi tránh sang một bên, thật ra cô biết nếu những người này cùng nhau tiến lên thì chưa đến hai chiêu cô đã dễ dàng bị bắt vào, đến lúc đó chỉ sợ mất nhiều hơn được.

Hơn nữa tâm tư của cô không ở đây, không qua được những người này không phải là dự định của cô.

.....

Rất nhanh trong nhà kho bỏ hoang đã không còn tiếng động nào nữa, Lưu Quyền âm trầm nhìn chằm chằm người phụ nữ đối diện, chợt nhếch môi cười lạnh: “Gan của cô Ngu cũng thật lớn, chẳng những có bản lĩnh thật sự mà sự can đảm còn hơn người.”

Dứt lời xong, anh ta chợt chuyển mắt, đáy mắt lộ ra sự âm u tĩnh mịch: “Rốt cuộc cô là ai? Tại sao biết có người muốn mua mạng của cô?”

“Tôi chính là Ngu Vô Song” Ngu Vô Song thản nhiên nhìn anh ta, trên gương mặt lạnh nhạt không có bất kỳ cảm xúc gì: “Nhưng tôi biết người kia không phải Giản Uyển Như.”

Cô bình tĩnh nói ra bí mật kinh thiên động địa khiến sắc mặt Lưu Quyền đột nhiên thay đổi, anh ta hốt hoảng dời mắt đi, khấn trương đến mức giọng nói trở nên khàn khàn: “Tôi không biết cô đang nói gì hết.”

Đến lúc này mà vẫn một mực không tha sao?

“Anh không biết cũng không sao, tôi nói cho anh biết là được.” Ngu Vô Song hơi mấp máy môi mọng, ý cười trên mặt càng trở nên rực rỡ: “Anh và Giản Uyển Linh là bạn học từ nhỏ, từ lúc đó anh đã thâm mến cô ta, bây giờ cũng chỉ có thể thâm ngưỡng mộ cô ta trong lòng, mấy năm nay anh đã bắt đầu tẩy trắng, không giết người nữa, nhưng nếu không phải vì tình cảm với cô ta thì anh cũng sẽ không nhận đơn hàng này.”

Nếu như năm đó nhà họ Lưu không tan nát, sợ rằng hiện tại anh ta cũng là một người thanh niên ưu tú được hưởng thụ như Mạnh Thiếu Văn mà không phải như hiện tại, tất cả đều phải dựa vào chính mình.

Trong lòng Ngu Vô Song khê thở dài, nhưng lại cũng cảm thấy không đồng tình, nhưng chưa xác định người đối diện là bạn hay thù thì bất kỳ sự đồng tình mềm yếu nào cũng là nguy hiểm trí mạng.

“Ngu Vô Song!” Tâm ý sâu kín nhất trong lòng bị vạch trần khiến Lưu Quyền thẹn quá hóa giận, anh ta nhanh chóng rút súng nhắm vào cô, trong mắt chỉ có sự lo lắng u ám: “Đừng tưởng rằng tôi không dám giết cô, cảnh sát tôi cũng không sợ, bây giờ cô đã ở trong tay tôi, mạng của cô là do tôi quyết định.”

Cảm nhận được sự do dự trong lòng anh ta, Ngu Vô Song nở nụ cười, cô đưa ta về hòng súng đen ngòm, cười càn trở nên tà mị: “Bị tôi nói trúng nên mới thẹn quá hóa giận phải không? Nói thật, mắt nhìn người của anh quá kém, nhưng chúng ta có thể hợp tác, tôi giúp anh lấy được Giản Uyển Linh được không?”

Khi nhắc đến Giản Uyển Linh đã sớm nhiễu loạn lòng anh ta, anh ta cho là mình đã giấu rất kĩ, không ngờ có một ngày lại có thể bị nói ra từ một người phụ nữ không quen biết.

Bây giờ lại nghe thấy cô ta nói muốn hợp tác với mình, anh ta càng thêm kinh ngạc, Lưu Quyền thấp giọng mắng: “Cô đừng có nói lung tung, có người nào ở Nam Giang không biết Giản Uyển Linh đã rơi xuống biển chết mất xác từ năm đó, người sống hiện tại chỉ có Giản Uyển Như mà thôi.”

Giản Uyển Như?

Ngu Vô Song nghe vậy, trầm thấp cười một tiếng, khuôn mặt cô càng trở nên xinh đẹp, má lúm đồng tiền như đóa hoa hé nở: “Xem ra các người rất thích cái trò biến giả thành thật, khi gọi tên cũng thật là trơn chu quá đi.”

Cô dừng lại, nhướng mày nhìn thẳng anh ta, miệng khẽ nhếch, ánh mắt sâu thẳm nói: “Nếu như chính chủ còn sống, thì các anh còn có thể tiếp tục trò này được không?”

98. Chương 97: Làm Cho Cô Xem

Nếu như chính chủ còn sống?

Bên tai Lưu Quyền quanh quẩn những lời này, cả người cảm thấy không ổn, Giản Uyển Như sao có thể còn sống?

Nếu như là người khác nói với anh ta lời này, anh ta chắc chắn không tin, Giản Uyển Linh là ai chứ? Anh ta quá rõ thủ đoạn của cô ta, nếu cô ta đã tự mình lái xe lao xuống biển, muốn tự mình đẩy Giản Uyển Như tới chỗ chết, thì cô gái kia sao có thể còn sống được?

Hôm nay, sau khi thấy thủ đoạn của Ngu Vô Song, có chút suy nghĩ mơ hồ dâng lên, tâm tình của anh ta trở nên cực kỳ phức tạp, đôi mắt thâm trầm nhìn chằm chằm người phụ nữ đang đứng trước mặt mình kể chuyện tiếu lâm.

Sau hồi lâu, anh ta mới lên tiếng, chỉ là giọng nói có chút trầm thấp, khàn khàn: “Cô muốn gì?”

Sáng nay thân phận của Hoắc Cố Chi đã được rất nhiều công ty truyền thông ủng hộ, tán thưởng, tất cả đều là những từ ngữ ca ngợi, bây giờ là thời đại khoa học kỹ thuật, cho dù anh ta có mở ra bất kỳ trang web nào đi chăng nữa, thì tin tức hàng đầu cũng đều là các bài viết về Hoắc Cố Chi.

Một người đàn ông như vậy, sao có thể là kẻ đầu đường xó chợ? Không ngờ ngay cả người phụ nữ bên cạnh cũng bắt phàm như vậy!

Giống như đoán trước được những gì anh ta nói, sắc mặt Ngu Vô Song vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng mà làn môi lúc này lại để lộ ra nụ cười của cô: “Tôi muốn gì không quan trọng, quan trọng là anh được cái gì!”

“Có ý gì?” Lưu Quyền cau mày, trong lòng lại càng thêm oán thán Giản Uyển Linh, không biết cô ta vì sao lại trêu chọc một người phụ nữ như thế này, cô ấy lợi hại, khó trị như vậy, chẳng lẽ cô ta không biết ? ! Chủ yếu nhất là hình như người phụ nữ này rất rõ ràng chuyện năm đó, Giản Uyển Như chính là người luôn tự mình là nhất, sao có thể có một người bạn lợi hại như thế này bên cạnh được!

Vậy nếu không phải là bạn của cô ấy thì cô Ngu Vô Song này là ai? Tại sao lại rõ ràng chuyện năm xưa như vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại, anh ta chợt nghĩ tới một loại giả thiết khác, về mặt lúc này đã thay đổi, khoe môi giật giật, cổ ý đề thấp giọng nói, cắn răng nghiêng lợi hỏi, “Cô không chết?”

Nghe lời này, Ngu Vô Song thật muốn ngửa mặt lên trời cười dài, tại sao cô lại phải chết? Cô không chỉ còn sống, mà còn muốn moi tìm móc phổi những kẻ này nữa kìa, muốn đưa tất cả bọn họ xuống địa ngục, kẻ thù vẫn còn sống sờ sờ ra đây, cô càng phải sống tốt hơn.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng cô lại không biểu hiện bất cứ thứ gì trên nét mặt, cũng không trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ lạnh lùng cười khế, “Anh cần gì phải quan tâm tôi là ai? Chỉ cần tôi giúp anh có được Giản Uyển Linh là được rồi, không phải sao? Anh nên biết, thân phận của anh và cô ta rất khác biệt, cho dù không có Mạnh Thiếu Văn, nhà họ Giản cũng không bao giờ đồng ý cho hai người chung một chỗ.”

Giản An Dương và Chung Tiểu Dung chỉ chăm chăm tới danh tiếng và lợi ích, Lưu Quyền không phải là người tốt, nói cho đúng thì chính là chẳng là cái gì hết, người như vậy sao có thể được thừa nhận?

Anh ta vẫn luôn rõ ràng về chuyện thân phận, anh ta thật sự yêu thích Giản Uyển Linh, cảm giác đó đã tồn tại rất lâu rồi, hai người đã quen biết từ lúc bé, khi đó cô ta vô cùng thông minh, căn bản là không có lòng dạ độc ác như bây giờ, bị tình yêu che mắt.

Hai năm qua anh ta đã thực sự rửa tay gác kiếm, cho dù là không suy nghĩ cho bản thân, thì cũng phải suy nghĩ cho đám anh em, thuộc hạ kia nữa, bọn họ đã theo anh ta vào sinh ra tử, anh ta phải đảm bảo cho bọn họ được an toàn, sung sướng.

Đang trong lúc anh ta còn sững sờ suy nghĩ thì giọng nói tràn đầy hấp dẫn của Ngu Vô Song lại vang lên: “Anh chỉ cần ra mặt làm chứng lúc cần thiết, tôi cam đoan với anh, sau khi chuyện thành công, anh có thể đưa Giản Uyển Linh cao chạy xa bay, đến lúc đó mặc kệ các người đi đâu, mọi chuyện đều đã qua rồi.”

Nếu là năm năm trước, Lưu Quyền nhất định gật đầu đồng ý không chút do dự, lúc đó Giản Uyển Linh ít nhất vẫn còn một tia lý trí, nhưng bây giờ thì sao?

Vài năm nay anh ta đều xử lý chu toàn không ít chuyện mà cô ta không thể ra mặt, cũng coi như là toàn tâm toàn ý trung thành, không nói tới trong lòng cô ta chỉ có một mình Mạnh Thiếu Văn, mà đối với tình cảm của anh ta cũng vô cùng độc ác, hung tàn, đối với cô ta thì giết người quá đơn giản, sợ rằng ngay cả cha mẹ sinh thành cô ta cũng có thể vứt bỏ, chỉ vì người đàn ông kia.

Trong lòng anh ta cười khở một tiếng, đường cong bên môi lộ ra vẻ chua chát.

Nhưng rất nhanh, anh ta đã loại bỏ hết những ý tưởng ngổn ngang trong lòng, ánh mắt run lên, lạnh giọng nói, “Tôi không thể có lỗi với cô ấy, nếu không thì cũng không vì tình yêu này mà làm nhiều chuyện như vậy, cô đã hiểu rõ chuyện giữa tôi và cô ấy như vậy, tôi càng không thể để cô sống.”

Dứt lời, anh ta giơ súng lên lần nữa, thái độ lần này vô cùng cứng rắn.

Ngu Vô Song thấy vậy, trong lòng thầm giật mình, mặc dù bọn họ đã từng quen biết, nhưng chỉ là lúc còn bé, hơn nữa những hiểu biết của cô về anh ta chủ yếu là nhờ đọc tài liệu.

Ở trước mặt anh ta, đề cập tới tình yêu cay đắng đối với Giản Uyển Linh mấy năm nay cô cho rằng điều anh ta muốn nhất chính là đoạt được Giản Uyển Linh, nhưng hiện tại xem ra cũng không đơn giản như thế...

“Ngay cả thân phận của cô tôi còn không nắm rõ, vì sao phải hợp tác với cô? Nhìn lại mà nói, cô ấy chính là muốn giết cô, tôi cũng không tin cô sẽ không có ý định giết cô ấy?!” Lưu Quyền khê mỉm cười, đè nén trái tim đang mềm yếu, trên tay anh ta đã dính máu tươi, nhiều thêm một chút cũng chẳng là gì, Giản Uyển Linh à Giản Uyển Linh, sau khi hoàn thành giao dịch này, chúng ta sẽ thật sự cắt đứt từ đây, không còn quan hệ.

Nghĩ tới đây, anh ta điều chỉnh lại cảm xúc, chìa họng súng tới nhắm vào thẳng người phụ nữ đối diện, cười sâu kín một cái, trong đáy mắt lại thăm băng hàn: “Trên đời này chỉ có người chết mới đáng tin nhất, cô thông minh như vậy, chắc hẳn cũng hiểu được đạo lý này chứ?”

Anh ta mặc kệ rốt cuộc cô có phải Giản Uyển Như hay không, tất cả đều không quan trọng, từ hôm nay trở đi, cả Ngu Vô Song và Giản Uyển Như đều sắp biến mất khỏi thế giới này!

Nhìn sắc mặt của anh ta không hề biến đổi mà càng ngày càng lạnh lùng, trong lòng Ngu Vô Song trầm xuống, lần đầu tiên cảm thấy ảo não vì sự khinh địch của mình.

Nhưng mà lại không đợi cô suy nghĩ nhiều, thân thể đột nhiên bị đẩy từ phía sau, một bóng dáng cao lớn quen thuộc nhào tới, sau đó cô chỉ nghe thấy tiếng viên đạn lao xuyên qua ngực.

Hoắc Cố Chi đánh đòn phủ đầu, dùng súng lục bắn vào đầu gối Lưu Quyền, Lưu Quyền nhất thời bị mất trọng tâm mà ngã nhào xuống đất, cho nên phát súng kia cũng bị chệch đi.

“Dám chĩa súng vào người phụ nữ của tao, Lưu Quyền, mày không cần cái mạng này nữa rồi!”

Ngu Vô Song nhất thời trợn mắt, ngẩng mặt lên nhìn, chỉ thấy người đàn ông cao lớn uy vũ đứng trước mặt mình vừa rồi nếu không phải anh hành động nhanh chóng, có lẽ cô mới là người phải ngã xuống lúc này.

Trong lòng xẹt qua một dòng nước ảm, nhưng lời nói ngoài miệng thì lại là, “Sao anh lại tới đây?”

Giọng nói lạnh lùng như vậy khiến cho Hoắc Cố Chi chỉ muốn nổi đóa, đầu tiên anh tiến lên đá văng khẩu súng trong tay Lưu Quyền, sau đó mới vươn tay đỡ Ngu Vô Song dậy, nhưng giọng nói lại chứa đựng sự giận dữ: “Ai cho phép em liều lĩnh tới chỗ này? Ngu Vô Song, bản lĩnh của em cũng chỉ đáng mèo ba chân mà dám tới chỗ này chịu chết?”

Mặt anh lúc này đang tức giận tới tái xanh, giọng điệu âm trầm, không còn âm thanh nhỏ nhẹ như những ngày qua.

Anh thật sự không hiểu nổi, vì sao lá gan của cô gái này lại lớn như vậy? Anh lại không dám tưởng tượng, nếu như lúc này anh không chạy đến kịp thời, chẳng phải cô sẽ trúng phát súng kia sao?

Hai chữ chịu chết quá chói tai rồi, khiến cho khuôn mặt của Ngu Vô Song nhất thời đỏ bừng, cô cũng biết rõ là vừa rồi anh cứu cô một mạng, nhưng mà thái độ của anh không thể tốt hơn chút nào? Cứ phải tức giận như thế sao?

Thấy cô không lên tiếng, Hoắc Cố Chi còn tức giận hơn, anh nắm cổ tay cô thật mạnh, tuấn nhan từ trước tới giờ luôn trầm tĩnh lại đang nổi giận tới mức mưa to gió giạt: “Ngu Vô Song, em lại dám mặc kệ an nguy của chính mình, em có tin anh sẽ đưa em trở về Pháp ngay tối nay không? Anh mặc kệ em có báo thù hay không, anh chỉ muốn em sống thật tốt.”

Hai tiếng súng vang lên, những vệ sĩ ở bên ngoài cũng vọt vào, về phần những tên còn lại đã bị bắt lại ngay sau khi ra ngoài, cục diện hiện tại đã thay đổi hoàn toàn.

Lưu Quyền tự biết tình thế bất lợi, cũng không cưỡng cầu, chỉ là sắc mặt chột tái nhợt sau đó ôm lấy đầu gối đang be bét máu thịt, rõ ràng là anh ta đau tới toát mồ hôi, nhưng vẫn còn lẩm liệt nói ra từng câu từng chữ, “Giản Uyển Như, quả nhiên cô còn sống trở về.”

Một câu báo thù kia để hoàn toàn chứng tỏ chút nghi ngờ trong lòng anh ta, ai có thể hận Giản Uyển Linh tới như vậy? Trừ Giản Uyển Như ra, anh ta thật sự không nghĩ ra người nào khác.

Người đàn ông đang nổi giận rất là đáng sợ, Hoắc Cố Chi lạnh lùng trừng mắt liếc cô gái đang giữ vững im lặng, sau đó bước đến trước mặt Lưu Quyền đang trọng thương, từ trên cao nhìn xuống, mím môi lạnh giọng nói, “Trước kia tôi cho rằng cậu là một người hiểu biết, thế nhưng hiện tại xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi. Cậu có thể vì Giản Uyển Linh mà làm ra mấy việc này, giống như tôi có thể làm tất cả vì người phụ nữ của tôi mà xuống tay với Giản Uyển Linh của cậu.”

Vuốt vuốt cây súng lục tinh xảo trong tay, anh khề nhếch môi cười khề, bỗng nhiên lại nói ra những lời lạnh lẽo: “Nhưng bây giờ tôi lại nghĩ, cậu không hề thông minh chút nào, nói đúng hơn là quá ngu xuẩn, mấy người anh em trung thành kia bị cậu hại cho thảm rồi.”

Lời vừa nói ra, mí mắt Lưu Quyền nặng nề giật, kết cục của việc khinh địch rất thảm, lúc dễ dàng đáp ứng thỉnh cầu vô lý của Giản Uyển Linh, anh ta đã biết mình sai lầm rồi.

Những năm trước đây, đám anh em kia vì theo anh ta mà trên tay nhuộm không ít máu, nhưng gần đây lại hưởng thụ cuộc sống an nhàn đã lâu, lâu tới mức bọn họ đã quên mất nguy hiểm là gì rồi.

Hoắc Cố Chi cũng không quay đầu nhìn Ngu Vô Song, mà chỉ ném cho vệ sĩ một ánh mắt, người nọ hiểu ý, nhanh chóng lôi những người đàn ông bị trói ở bên ngoài vào.

“Kẻ nào lúc này động thủ, bây giờ chặt tay hắn xuống cho tôi.”

Lời nói vô tình, lạnh lùng như vậy vừa phát ra, Lưu Quyền đang bị thương bỗng nhiên ngẩng đầu, sắc mặt anh ta càng thêm tái nhợt, đáy mắt khó nén được nổi khiếp sợ.

Hoắc Cố Chi cũng không nhìn tới anh ta, chỉ khẽ nhếch môi mỏng, lạnh giọng hạ lệnh: “Còn chần chừ cái gì, ra tay đi!”

Người khác còn chưa kịp suy nghĩ, đã có người thét lên một tiếng bén nhọn, tiếng kêu này thê lương, hoảng sợ, lọt vào tai còn có cảm giác rợn tóc gáy.

Ngu Vô Song định thần nhìn lại, chỉ thấy người đàn ông lúc trước chiếm tiện nghi của cô đã bị chém đứt năm ngón tay, cánh tay bị chặt còn tùy ý lăn vài vòng xuống nền đất tro bụi rồi mới dừng lại, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng.

Cô ngẩn ra, theo bản năng xoay đầu, rõ ràng là trong lòng chỉ muốn nôn mửa, nhưng vẫn cố hết sức duy trì sự tỉnh táo.

Lúc này cô chợt nhớ tới lần đầu tiên thấy cảnh tượng máu tanh này, khi đó cũng đúng là lúc hoàng hôn, mặt trời đang lặn, người đàn ông trước mặt lạnh lùng ra lệnh, thuộc hạ của anh thật sự làm theo, ra tay cũng không cần chớp mắt, cứ như vậy mà móc tim một người còn đang sống sờ sờ.

Anh trừng phạt người khác ở chỗ này, chính là làm cho cô xem, để cô... sợ hãi... sẽ không dám làm trái ý anh.

Đúng vậy, sao cô lại quên mất người đàn ông này chính là một con sói, anh không màng tới luật pháp cũng chẳng xét đạo nghĩa, chỉ tùy ý mà làm.

“Vô Song, tới đây!”

Còn đang vô cùng khiếp sợ thì giọng nói trầm thấp, thanh nhuận của Hoắc Cố Chi lại vang lên, lần này anh nói với cô, rõ ràng là đang ở trong một hoàn cảnh gió tanh mưa máu đáng sợ như vậy, nhưng anh lại vẫn ung dung, tùy ý như cũ.

99. Chương 98: Em Đồng Ý?

Editor:: Thiên Tiểu Tiểu

Cuối cùng, Ngu Vô Song cũng không biết mình tới đó thế nào, cô chỉ nhớ người đàn ông lạnh lùng sắc bén như hung thần trước mặt, chỉ cần mấy cái mệnh lệnh là có thể nắm chặt toàn bộ tràng diện.

Về phần Lưu Quyền yêu thầm Giản Uyển Linh đã bị anh kiềm chế, chỗ yếu của hắn là anh em tốt cùng sống cùng chết với hắn nhiều năm, bắt được những người này thì còn phải sợ hắn không ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ sao?

.

So với Ngu Vô Song đang bất an, Giản Uyển Linh cũng có cảm xúc bất an như vậy.

Hai ngày nay mí mắt cô ta cứ nhảy, từ khi nhận được tin nhắn liên liên không có tin tức gì. Cô ta rõ ràng muốn hắt dấn vật người phụ nữ hèn hạ Ngu Vô Song kia cho đến chết, nhưng mấy ngày trôi lại không có tin tức gì.

Lưu Quyền hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn lừa cô ta một khoản?

Lúc này, cô ta hoàn toàn không ngờ Ngu Vô Song còn sống tốt, cô ta biết rất rõ Lưu Quyền, người đàn ông kia có một chút mê luyến cô ta, những năm qua vẫn vì cô ta mà làm việc, cô ta ra tay cũng hào phóng, cô ta không tin, rời khỏi cô ta, hắn sẽ đi đâu kiếm nhiều tiền như vậy.

Nghĩ vậy, tâm tình Giản Uyển Linh mới tốt hơn một chút, dù đang chờ đợi, cô ta cũng muốn xem công phu sư tử ngoạn (*) của hần đến mức nào, phàm là chuyện có thể sử dụng tiền để giải quyết thì không thành vấn đề, chỉ cần có thể giải quyết phiền toái Ngu Vô Song thì dùng bao nhiêu tiền đều đáng giá.

*Dùng trong trường hợp mua bán tức là nói thách giá trên trời (có thể hiểu GUL muốn xem LQ đòi giá cao cỡ nào)

Đáy lòng có một chút sợ hãi. . .

Giản Uyển Linh phiền lòng, nhịn không được mà vừa đi dạo quanh nhà vừa suy nghĩ, càng nghĩ cô ta càng phiền lòng. Lưu Quyền chẳng qua là một con chó mà cô ta nuôi, nhưng bây giờ con chó này lại dám làm hư việc của cô ta, bình thường cô ta cho hần quá ít tiền?

Nghĩ vậy, tâm tình độc ác của cô ta cũng không thể khống chế được nữa, tức giận rồi đột nhiên hất bình hoa trên bàn uống trà nhỏ xuống đất, có thể thấy được tiếng vang chói tai phát ra trên sàn nhà, bình hoa có giá trị xa xỉ cứ như vậy mà chia năm xẻ bảy. . .

Mạnh Thiếu Văn đang trong thư phòng làm việc thì nghe thấy tiếng vang nên đẩy cửa ra ngoài rất nhanh, anh ta nhìn lướt qua phòng khách bữa bộn, sau đó bước nhanh về phía trước, đi tới bên cạnh cô ta, chân mày nhíu chặt: “Đã xảy ra chuyện gì? Có phải đầu lại đau hay không?”

Trong năm năm qua, trường hợp như vậy anh ta đã gặp không chỉ một lần, cho nên hiện tại cũng luyện thành thói quen rồi.

Hôn nhân ảm đạm, quanh năm khiếm tốn thật khiến Giản Uyển Linh chán ghét, cô ta đã nhiều lần suy nghĩ, điều cô ta muốn không phải như vậy!

Cô ta sinh ra trong nhà giàu có, tuổi còn trẻ mà đã tiến vào tầng cao của Giản thị, bên cạnh có vô số người môn đăng hộ đối theo đuổi, mặc kệ là đồng ý với ai, cô ta hiện tại cũng là phu nhân nhà giàu có, được người người kính ngưỡng (kính trọng + ngưỡng mộ).

Giản Uyển Linh cô vốn nên đứng ở chỗ cao với ánh sáng rực rỡ, nhưng bây giờ thì sao?

Vì sợ người khác nhìn ra suy nghĩ, thậm chí cô ta không dám ra ngoài rồi, đừng nói chi đến việc khoe khoang trước mặt người khác!

“Uyển Như.” Thấy sắc mặt dữ tợn hồi lâu cũng không lên tiếng của cô ta, Mạnh Thiếu Văn không khỏi có chút sốt ruột. Anh ta hiểu rõ cô ta, số lần tâm tình cô ta không ổn định trong mấy năm qua đặc biệt nhiều, không chỉ có thích khóc suốt suốt, cũng có lúc bất chợt nóng nảy.

Anh ta tiến lên hai bước, đôi tay đặt ở trên vai cô ta, ánh mắt nhìn cô ta, đáy mắt khó nén tia quan tâm: “Không sao, không sao hết, có anh ở đây, có phải tâm tình không tốt hay không? Có cái gì uất ức thì cứ nói cho anh biết, anh sẽ giải quyết cho em.”

Anh ta nói một mạch, rốt cuộc cũng khiến Giản Uyển Linh ngược mắt, vẻ mặt nổi điên của cô ta cứng đờ, bật thốt lên hỏi: “Thiếu Văn, anh rốt cuộc có yêu em hay không?”

Cô ta có thể giải quyết Ngu Vô Song, nhưng không chịu nổi những năm tháng sau này sẽ có Ngu Vô Song thứ hai, Ngu Vô Song thứ ba.

Thần sắc của người phụ nữ kia rất giống với Giản Uyển Như, cô ta cũng không tin, anh ta không có chút tình cảm nào với cô ta.

Họ biết nhau nhiều năm như vậy, cô ta rất rõ tính tình của anh ta, bởi vì như vậy, cô ta vừa mâu thuẫn vừa rối rắm.

Bên trong phòng khách yên tĩnh lúc này có một loại không khí đè nén hơi thở, Mạnh Thiếu Văn vẫn trầm mặc, chốc lát sau rốt cuộc không nhịn được nữa, bật cười nói: “Cô bé ngốc, đang yên đang lành mà hỏi cái này làm gì? Em là vợ của anh, anh không yêu em thì yêu ai được?”

Vợ của anh là Giản Uyển Như, trên tờ giấy màu đỏ kia (hộ khẩu) là tên anh và Giản Uyển Như.

Giản Uyển Linh biết mình không nên nghĩ như vậy, nhưng có một cái mạng sắp mất trong tay cô ta, cô ta không biết cuộc sống này khi nào mới kết thúc, việc trái với lương tâm đã làm nhiều rồi, nên cô ta luôn bất an.

Nghĩ vậy, gân trên huyết thái dương của cô ta nhảy lên, chợt đẩy anh ta ra, giọng nói trở nên bén nhọn và chói tai: “Anh không biết em đã vì anh làm bao nhiêu chuyện, anh không biết, anh không biết cái gì hết.”

Người đàn ông này là người quan trọng đối với cô ta, anh là thanh mai trúc mã, là bạn trai của Giản Uyển Như, là người mà cô ta thầm nghĩ tới nhiều năm.

Hiện tại, anh ta rõ ràng đứng trước mặt cô ta, cùng giường chung gối với cô ta rất nhiều ngày, nhưng cô ta còn chưa phải xác định được, anh ta có yêu cô ta không? Yêu một người không phải là luôn luôn giữ chặt và lo lắng cho người đó sao?

Tại sao cô ta không thấy được sự lo lắng của anh? Cô chỉ nhìn thấy mình điên cuồng và cố chấp.

Mạnh Thiếu Văn bị đẩy ra thì khiếp sợ, anh ta cau mày theo bản năng, kinh ngạc nói: “Uyển Như, rốt cuộc em làm sao vậy?”

Anh ta biết tâm tình cô thường xuyên bất ổn, cô vốn phải khóc lóc rồi nhào vào ngực anh ta, nói rõ uất ức của mình, khi nào lại có vẻ mặt lạnh lẽo và nghiêm túc như hiện tại như vậy, mơ hồ còn lộ ra một tia điên cuồng?

Khi anh ta đang kinh ngạc tự hỏi mình, Giản Uyển Linh ngẩn ra, sau đó mới biết mình vừa làm cái gì.

Cô ta lại đẩy anh Thiếu Văn?

Biết được việc này, thần kinh cô ta càng nhảy lên mạnh mẽ, nhưng trong nháy mắt, nước mắt mềm mại liền nhiễm đỏ hốc mắt cô ta, cô ta đang mặc váy ngủ công chúa trắng thuần, tóc đen rối tung, nhìn qua có cảm giác mềm mại và đẹp đẽ động lòng người.

Thấy vậy, lời trách cứ trong đáy lòng Mạnh Thiếu Văn không nói ra được...

“Thật xin lỗi...” Giản Uyển Linh rất nhanh thu lại tâm tình nóng nảy, thay vào đó là một loại bi thương đau xót: “Em cũng không biết vừa rồi tại sao lại như vậy, thật xin lỗi, Thiếu Văn vừa rồi em không thể khống chế tâm tình của mình.”

Khi nói chuyện, cô ta còn chỉ vào đầu mình, bộ mặt hối tiếc: “Mới vừa rồi đầu đau quá, như muốn nổ ra vậy.”

Có lúc Mạnh Thiếu Văn không thể không thừa nhận vợ của anh ta quả thực có chút bệnh về mặt tâm lý, thật ra thì bác sĩ khám bệnh cho cô ta nhiều lần khuyên cô ta đi tìm bác sĩ tâm lý, nhưng đều bị cô ta khước rỗng từ chối, hiện tại anh ta thật cảm thấy cô ta nên đi khám bác sĩ tâm lý.

Anh ta biết cuộc sống trong năm năm nay của cô ta rất buồn chán, trước kia cô thích ca hát khiêu vũ nhất, nhưng sau khi xảy ra chuyện kia, anh ta không thấy cô chơi những thứ này.

Theo lý thuyết thì bây giờ cô đã khôi phục trí nhớ, vậy không phải cô nên chơi những thứ trước kia mình yêu thích sao?

Rốt cuộc cũng không muốn cô ta suy nghĩ nhiều, đáy lòng Mạnh Thiếu Văn không khỏi thở dài, trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Dừng một chút, anh ta lại ôn hòa nói: “Vừa rồi anh đang làm việc trong thư phòng, nghe trong phòng khách có tiếng động phát ra, vừa rồi nghĩ tới cái gì mà tức giận như vậy?”

Sau khi nói xong, anh ta còn chỉ bình hoa đã bị ném chia năm xẻ bảy trên sàn nhà, giọng nói ôn hòa có chút bất đắc dĩ: “Uyển Như, vừa rồi em thật sự có chút dọa người.”

Nhìn một mảnh hỗn độn trên sàn nhà, Giản Uyển Linh có chút sững sờ, hành động như vậy hoàn toàn là theo bản năng, trong nháy mắt cô ta đã chịu quá nhiều áp lực, nhưng thấy vẻ mặt lo lắng của người đàn ông này, cô ta lại cảm thấy những chuyện đau khổ mình phải chịu này không đáng kể chút nào.

Anh ta là người làm cô ta cố chấp trong những năm gần đây, có thể trở thành vợ của anh ta, cùng anh đầu bạc răng long, quan trọng hơn vẻ oai phong bên ngoài nhiều.

Nghĩ thông suốt điểm này, Giản Uyển Linh khéo léo cười một tiếng, gạt đi nước mắt trong suốt, nhàn nhạt mỉm cười: “Thật xin lỗi, sau này sẽ không như vậy nữa, em sẽ không chế tâm tình của mình.”

Nhưng Mạnh Thiếu Văn thấy nụ cười như vậy nhìn thế nào cũng thấy đang gượng cười, anh ta không khỏi nắm tay ngọc của cô ta, khẽ mím môi, trầm giọng nói: “Nếu như em thấy ở nhà rất nhàm chán, có thể ra ngoài làm việc, làm theo ý thích của mình là được.”

Giọng nói hơi ngừng lại, anh ta lại bổ sung: “Anh biết rõ em không thích ở nhà ngây ngốc một mình, anh lại không có thời gian ở cùng em, em có thể làm việc mình thích, có lẽ như vậy em sẽ không cảm thấy nhàm chán nữa.”

Hiện tại cuộc sống đã ổn định, bọn họ lại lập gia đình, đã tới lúc cô thoát ra bóng ma năm đó, trở lại làm chính mình.

Ra ngoài làm việc?

Giản Uyển Linh nghe vậy, cả người đều ngẩn ra!

Lúc ý cố ý đóng giả Giản Uyển Như, cô ta hoàn toàn chấm dứt cái ý nghĩ này, năm đó Giản Uyển Như làm chức vụ nhân hạ ở công ty, mỗi ngày đều đi làm đúng giờ, tan việc đúng giờ, cái gì cũng không hiểu.

Nhưng cô ta thì không, cô ta đã thực tập hơn mấy năm, sau khi tốt nghiệp thì thành công tiến vào tầng quản lý, cô ta bị đè ép đủ kiểu, nếu bây giờ cô ta trở lại Giản thị, lập tức khác biệt lớn như vậy, khiến người ngoài nhìn ra tình hình cụ thể thì phải làm sao?

Gần như theo bản năng, cô ta chỉ lắc đầu từ chối, khuôn mặt tinh xảo có chút tái nhợt, cô ta cắn môi, nhẹ giọng nói: “Hay là thôi đi, trước kia em làm chức vụ nhân hạ ở công ty, hiện tại trở về thì cũng không có tác dụng gì nhiều.”

Người phụ nữ trước mặt vẫn yếu ớt nhu nhược như cũ, khiến Mạnh Thiếu Văn nhìn thấy, đáy lòng không khỏi xuất hiện một tia đau lòng.

Anh ta cũng không từ bỏ, mà không ngừng cố gắng khuyên bảo: “Cũng không nhất định phải về công ty, em còn có thể mở phòng dạy võ đạo, không phải trước kia em thích khiêu vũ nhất sao? Bây giờ có thể mở phòng dạy trẻ em khiêu vũ, anh cũng không nỡ để em quá mệt mỏi, cho nên dạy trẻ em là vừa đủ sức.”

Anh ta nói không nỡ để cô ta quá mệt mỏi, khiến Giản Uyển Linh vành mắt đỏ hồng trong nháy mắt, cô ta đột nhiên cảm thấy những chuyện độc ác mình làm trước kia đều đáng giá rồi.

Ai cũng không thể ngăn cản cô ta theo đuổi hạnh phúc, một cái mạng thì thế nào? Trước sau gì cũng chết.

“Tại sao mắt lại đỏ?” Mạnh Thiếu Văn thấy thế, cong cong môi mỏng, nở nụ cười như có như không. Anh ta lấy khăn tay màu cà phê trong túi ra lau khóe mắt cho cô ta, sau đó kéo cô ta ngồi xuống một cái ghế cao, thanh nhuận cười: “Để anh xem một chút, đã thành con thỏ nhỏ rồi.”

Giọng nói anh ta dịu dàng êm tai, đối với Giản Uyển Linh mà nói là tràn đầy hấp dẫn, cô ta rất yêu bộ dáng dịu dàng này của anh ta.

Lúc này cười hì hì một tiếng, đề xuống tia làm bộ kia, mềm mại cười: “Sắp mở hội đồng quản trị, em sẽ về công ty xem có chức vị gì thích hợp với em, nhưng mà anh cũng biết đó, em rảnh rỗi ở nhà hơn mấy năm, không thể thích nghi với tiết tấu làm việc.”

“Em đồng ý?” Mạnh Thiếu Văn kinh hãi, anh ta vốn muốn giảng giải, nhưng lúc này rồi rít cũng biến mất, ánh mắt tĩnh mịch nhìn người phụ nữ bên cạnh.

100. Chương 99: Lời Ngon Tiếng Ngọt

Editor: Đường Ngọc

“Em đồng ý rồi hả?” Mạnh Thiếu Văn ngạc nhiên, anh ta vốn suy nghĩ trong lòng muốn nói mấy lời giải thích. nhưng tại thời khắc này đã bay đầu mất, ánh mắt sâu thẳm nhìn người phụ nữ bên cạnh.

“Anh đều vì em mà làm, em làm sao có thể không đồng ý”

Sau khi nghĩ thông suốt, cô ta cứ như thường ngày làm ra bộ dáng mềm mại xinh đẹp, cô ta vốn sinh ra đã có khuôn mặt nhỏ nhắn, đúng là trước mắt như một cô gái trẻ tuổi, đáng yêu, nhưng không mất đi vẻ thanh khiết, rõ ràng cô ta năm nay 28 tuổi, nhưng vẫn ra vẻ khờ dại, ngây thơ, nhan sắc rực rỡ như con gái mười bảy, mười tám tuổi.

Giờ phút này, trong đôi mắt của cô ta nhìn vào Mạnh Thiếu Văn, ánh mắt khó giấu được tình cảm yêu thương, phảng phất ánh nhìn giống như cả thế giới này chỉ có mình anh ta.

Một người phụ nữ toàn tâm, toàn ý như vậy làm sao có thể không khiến cho người đàn ông cảm thấy vui vẻ?

Mạnh Thiếu Văn cũng là đàn ông, mà mọi đàn ông thì có cách nghĩ giống nhau.

Mặc dù, trước kia, tận sâu trong đáy lòng anh ta có chút ý bất đồng, nhưng đối mặt với người phụ nữ đẹp quyến rũ như vậy, trong lòng anh ta làm sao có thể không bị lung lay?

Thoáng cái anh ta nháy mắt, anh ta kiềm chế vẻ mặt thể hiện sự ngạc nhiên, không kìm lòng được đem người phụ nữ trước mặt mình ôm vào lòng, tiếng nói dịu dàng ẩn chứa tâm tình: “Vợ của anh thật sự đã trưởng thành, không giống như trước đây không làm bộ mặt cáu kỉnh nữa.”

Lời vừa nói ra, trong tim Giản Uyển Linh bị hụt đi một nhịp. cô ta vốn không phải là Giản Uyển Như, bất kể là chuyện gì Giản Uyển Như đều đứng thẳng người. mặc kệ đúng sai, cô luôn luôn giữ bộ dáng thanh cao, một điểm cũng không được thay đổi.

Nhưng cô ta không giống vậy, cô ta biết lợi thế của người phụ nữ, làm ra vẻ mặt người khác ưa thích, đương nhiên càng quen thuộc cách làm lấy ưu thế là ngoại hình bản thân, lúc nên khóc thì tuyệt đối nên khóc, không già mồm cái lại, cô ta cũng không giống như đầu gối Giản Uyển Như, chỗ nào cũng lên mặt.

Cô ta cho rằng đàn ông thích đôi mắt của phụ nữ ướt ươm, mờ mịt, nhưng bây giờ nghe người đàn ông này nói ra lời nói nửa đùa nửa thật này, cô ta bắt đầu xem xét lại.

Chẳng lẽ mình đã diễn quá lên?

Cái gì cô ta cũng đã tính toán qua, lại không nghĩ rằng người đàn ông này có ngày lại chán ghét tình huống đó, mấy năm trước, đối mặt với trường hợp như vậy, Mạnh Thiếu Văn nhất định sẽ đau lòng không dứt.

Nhưng sau nhiều lần như vậy? có cái gì đáng nói hơn? Đã sống ngày qua ngày, cũng không phải cái gì đọng một chút là đã khóc, khóc có thể giải quyết vấn đề sao?

Thấy cô ta không nói, Mạnh Thiếu Văn cho rằng chính mình đã nói câu kia hơi quá, vỗ đầu một cái, khẽ cười nói: “Coi trí nhớ của anh kia, em bây giờ đã là cô gái lớn 28 tuổi, sao có thể vẫn giống như trước vậy”

Giản Uyển Linh rất muốn hỏi: “Trước kia em có bộ dạng gì?”

Nhưng vì thấy mặt anh ta cười vui vẻ, cuối cùng đã không hỏi ra lời, mà đem tầm mắt nhìn vào nơi khác, trên môi cười cười: “Thiếu Văn, năm nay họp Hội đồng quản trị thực sự là anh cùng đi với em, ba đã tính toán xong muốn chính thức đem giao cho anh, vừa vặn cho anh làm thành viên hội đồng quản trị. dù sao bây giờ nhà em, em là con một, em lại không hiểu những chuyện kia, ba em lớn tuổi. Giản thị cần có người quản lý.”

Cho dù Mạnh Thiếu Văn đã là người thừa kế của Hằng Viễn, nhưng khi nghe đến Giản thị, con người đen hẹp dãi vẫn sáng rực lên, thương nhân luôn luôn không ngại tiền nhiều hơn.

Nếu như Giản Uyển Linh không chết, anh ta chưa từng nghĩ đến ý nghĩ này, dù sao năm đó, lúc Giản Uyển Linh, tại Giản thị tuổi trẻ tương đối có tài, ba mẹ vợ rất vừa ý.

Mà Uyển Như năm đó, chỉ làm một chức vụ nhỏ, khi đó anh ta cũng vừa mới tốt nghiệp đại học, đang được ông nội bồi dưỡng, tầm nhìn còn chưa được lớn như vậy.

Bây giờ, Giản thị chỉ có một mình Giản Uyển Như là con gái, bởi vì cùng Uyển Như đính hôn, tiền mừng cưới đã có ngay 3% cổ phần của công ty, chuyện này đối với anh ta mà nói là vô tình nhớ lại...

Nghĩ vậy, Mạnh Thiếu Văn nhếch môi mỉm cười, khuôn mặt anh tuần trong nháy mắt đã trở nên sáng chói: "Bây giờ nói những chuyện này còn quá sớm, ba còn khỏe mạnh, còn có thể bận rộn mấy chục năm nữa, cần bản là chưa cần con rể quan tâm."

Xã hội bây giờ, người người đều nghĩ làm thế nào để đi lên địa vị thật cao trong cuộc sống, bước đi vững vàng.

Anh ta biết Giản An Dương có năng lực, ông ta năm nay bắt quá mới sáu mươi tuổi, thân thể luôn khỏe mạnh. Không bệnh không có gì đe dọa, chỉ sợ còn có thể sống đến hai mươi mấy năm nữa.

Nếu như vậy, anh ta hà tất phải nóng lòng. Vấn đề chỉ còn là thời gian mà thôi.

Năm năm là thời gian đã san bằng một Giản Uyển Linh, khiến cô ta ngày càng có dã tâm hơn, năm đó cô ta không còn là người phụ nữ ham muốn địa vị nữa mà là người phụ nữ nhỏ cá ngày nôn nóng vì chuyện tình yêu, hôn nhân.

Cô ta không nghe ra ý của anh ta qua lời nói, vẫn nở nụ cười thân thiết ám áp với tri kỉ: "Đúng là còn sớm, xem ra ba của em thật sự đã nhìn trúng người rồi, anh xem, trước đây ba rất coi trọng việc có gia đình, ba em nói không ngoa. Lần này, chúng ta đính hôn, ba có việc phải nán lại không thể tới, nhưng vẫn chuẩn bị một ít lễ vật? Việc lấy 3% cổ phần của công ty mà nói cũng là do ba em chủ động nói ra."

Việc này không nằm ngoài suy nghĩ của Mạnh Thiếu Văn, tuy anh ta và Uyển Như là thanh mai trúc mã, tình đầu ý hợp, nhưng hôn nhân là đại sự của hai nhà, hai nhà của bọn họ trước kia quen biết, là có ý muốn có quan hệ hợp tác lâu dài, bây giờ lại có quan hệ thân thích, lại càng buộc chung một chỗ.

Tuy ba vợ là người có thủ đoạn ngoan độc, cứng rắn, nhưng ông ta chỉ có Uyển Như là đứa con gái duy nhất, thật sự sau này về già, Giản thị không thuộc về Uyển Như thì thuộc về người nào?

Lại một lần nữa, Mạnh Thiếu Văn nghĩ về chính mình và vợ sắp cưới, anh ta là người thừa kế Hằng Viễn, sau này nhất định muốn có một người vợ môn đăng hộ đối có tri thức lễ nghĩa.

Đôi mắt anh ta nhìn gương mặt đang ngược lên của vợ, khóe môi anh ta cong lên, sâu trong đôi mắt đen lộ ra một thứ tình nghĩa vô tận: "Anh biết, hai nhà chúng ta đã biết nhau nhiều năm như vậy, ba mẹ vợ đối xử với anh như thế nào, trong lòng anh rất rõ. Hai người họ đã gả cho anh đứa con gái cưng như hoa như ngọc, anh làm sao có thể không cảm kích được!"

Anh ta không hề đề cập đến 3% cổ phần công ty, cũng không phải là không hợp mắt mà là so với những thứ kia, anh ta lấy được vợ của mình mới là lợi lớn.

Năm đó, lão gia nhà họ Giản đối với Uyển Như có phần cực kỳ ưu ái, trước khi mất đem tất cả sản nghiệp của mình chia ra làm bốn. Giản Uyển Linh và Giản An Vương, mỗi người được chia một phần, riêng Giản Uyển Như lại được đến hai phần.

Di chúc năm đó như vậy, gây nên chấn động không nhỏ, cũng khéo là Giản An Vương không thèm để ý, lúc ứng phó bên ngoài còn cười nói, đứa con gái lớn của ông ta là người hiểu thuận biết nghe lời nhất, khi tuổi còn nhỏ, tài năng đã xuất chúng, trong nhà văn bằng và giải thưởng cũng có thể để đầy cả một phòng.

Như hoa như ngọc, bốn chữ này khiến Giản Uyển Linh không khỏi mắc cỡ, mặt mũi đỏ bừng, cô ta nũng nịu, đẩy đẩy ngực Mạnh Thiếu Văn, cắn môi nhỏ giọng nói: "Em cũng không phải là cô gái mới lớn, đâu có nhận nổi bốn chữ như hoa như ngọc. Anh cũng chọc em nữa."

Tiếng nói nhẹ nhàng mang theo một cảm giác êm dịu, khiến người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Mạnh Thiếu Văn lúc này cười ha hả lên, bước qua thư phòng xử lý công việc, trong lòng tràn đầy cảm giác yêu thương.

Vừa cười vui vẻ, vừa nắm tay ngọc của vợ, mặt mày thâm tình khẩn thiết nói: "Uyển Như, từ khi nào mà em bắt đầu thay đổi trở nên mất tự tin như vậy? Đừng nói là 28, cho dù 38, 48, 58, ở trong lòng của anh, em đều là người đẹp nhất."

Không có người phụ nữ nào lại không thích người đàn ông của mình nói ra những lời ngon ngọt này, trên đôi gò má trắng nõn của Giản Uyển Linh ửng hồng, nhưng vì duy trì sự kiêu căng, cô ta mắc cỡ đỏ mặt, từ trên ghế nhanh chóng đứng dậy, yên lặng trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, lại mang theo vẻ vô cùng thù mị: “Hừ, không nói với anh nữa, anh biết rõ nói chuyện dễ ngọt vui vẻ, thật sự đến lúc 58 tuổi, mặt đầy nếp nhăn rồi. khi đó coi có gì là tốt nhất?”

Mặc dù, trong lời nói của anh vẫn gọi Uyển Như, nhưng đối với Uyển Linh mà nói, những lo lắng của cô ta đã giảm nhiều.

Cô ta chính là Giản Uyển Như, trừ khử Ngu Vô Song đang lên mặt cản trở thì còn ai dám uy hiếp cô ta nữa?

Nếu không có người bên cạnh, cô ta thật sự muốn ngửa đầu cười to, nghĩ như thế nào mà một Giản Uyển Linh năm đó, bộ dạng giỏi giang xuất chúng lại bị người khác kiềm chế bức tức như vậy?

Loại tình cảm giữa vợ chồng như thế này, khiến Mạnh Thiếu Văn ra sức hưởng thụ, giữa chặt vợ mình trước mặt, cánh tay dài của anh ta duỗi ra, nhẹ nhàng cười, giọng nói đầy hoài niệm “ Cô gái nhỏ, trước kia em không như thế này. Khi đó, em cực kỳ tự tin, chưa bao giờ nói ra những lời này.”

Cô ta là người phụ nữ có sắc đẹp không thua ai, anh ta cũng là người đàn ông tuần tú. Hai người vốn có những thứ kiêu ngạo riêng, khó tránh khỏi mâu thuẫn với nhau.

Bọn họ ở cùng một chỗ, vài năm trước đó không phải là không có va chạm xung đột, nhưng cuối cùng không đầu lại tình yêu, rốt cuộc cũng dừng lại ở đó làm hòa vui vẻ.

Nhớ đi nhớ lại, Mạnh Thiếu Văn cảm thấy mình từ đầu đã có những hành động tốt, ông nội thiên vị Hoắc Cổ chi, coi như về sau ông nội có thiên vị có lợi hay hại thì anh ta vẫn còn có đường lui.

Lúc còn trẻ , anh ta chưa hiểu ra đạo lý này, nhưng cũng may mắn, anh ta đã tìm được tình yêu nơi người phụ nữ đó, mà nhà của cô ấy cũng thích hợp với nhà anh ta.

Sự việc kỳ diệu như vậy, anh ta sao lại không vui cho được? Cho nên anh ta đã ra tay từ lâu, có tình yêu, có lợi ích, nhưng lúc đó anh ta đã động tình so với lợi ích lớn...

Cũng không biết trong lòng Giản Uyển Linh đang nghĩ gì, chỉ là đang nghe lại thấy anh ta nói ba chữ cô gái nhỏ kia nhất thời ngẩn người ra, sau đó mặt đỏ lên, nhưng lại không muốn bị anh ta chán ghét, chỉ có thể đem trái tim kia ghen ngào đè xuống.

Sau đó quay đầu đi, cố ý né tránh ánh mắt cầu anh ta, giả bộ nở nụ cười, nói : “Ai cũng phải thay đổi! Nhất là phụ nữ, già nhanh, cái này trong lòng có chút không muốn. Năm tháng như dao làm tàn phai nhiều thứ, anh suy nghĩ một chút, trước đó con gái còn son sau này sẽ biến thành những người yếu ớt, không còn sắc đẹp, lúc đó thì có bộ dạng gì?”

“Năm tháng như dao” bốn chữ này khiến Mạnh Thiếu Văn trong khoảnh khắc có chút thất thần, lúc này anh ta không nghĩ đến những thứ phụ nữ lo sợ, mà là nghĩ tới Giản An Dương.

Thời gian này, cái gì cũng không thể nói chính xác, bây giờ ông ta còn chưa già hoàn toàn có cơ hội làm ra chuyện, chỉ là những năm gần đây, ông ta không động vào bất cứ ý định gì, không biết bây giờ sẽ có động tĩnh hay không có hành động gì?

Từ trước đến giờ ông ta quản lý mọi thứ ở Giản thị, công ty con hằng năm đều có lợi nhuận, trong công ty lại có tay chân của ông ta, dù sao ông ta cũng có khả năng tìm người quản lý tốt, cần bản không đến phiên con rể nhúng tay vào.

Nhưng mà hiện tại đến thủ đoạn này ông ta cũng không dùng, hai nhà, người lớn đều có điều kiện tốt đẹp, anh ta vốn là Tổng giám đốc của Hằng Viên, công ty nhà mình không quản lý, lại chạy đi nhờ cơ nghiệp nhà vợ, chuyện như vậy truyền đi, Mạnh Thiếu Văn cũng không thể đặt chân ở Nam Giang được nữa.

Có thể 3% cổ phần này tiến vào Hội đồng quản trị của Giản thị trước sau đó từ từ tính kế thôi...

Chỉ trong chốc lát, anh ta bắt đầu tính toán hơn thua quyền hành, đối mặt với gương mặt đoan trang nhã nhặn , lịch sự của vợ, ánh mắt anh ta âm u, nhưng trên mặt lại tỏa ra nụ cười đông đưa: “Anh không biết

người khác như thế nào, anh chỉ biết, anh yêu mỗi mình Uyên Như, đến lúc đó, trong lòng anh em vẫn là nữ thần như trước đây”.

101. Chương 100: Hành Động Ấm Lòng

Editor: Lam Lan

@Bạch Huyền Huyền: Việc đặt pic là bắt buộc và giải pháp tạm thời của diễn đàn để chống từ các web khác. Mong nàng thông cảm cho chúng tớ nhé. Tớ thấy pic này cũng dễ đọc hơn nhiều nhiều pic cũ rồi mà, cố gắng chút nàng nhé ^^

Thứ bảy là một ngày trời đầy mây, tối hôm qua mưa to cả đêm sáng nay mưa đã dần ngớt, chuyển thành mưa phùn rả rích, cả phía chân trời chỉ là một khoảng mờ mờ, nhưng không khí lại mát mẻ hơn nhiều.

Hoắc Cố Chi đã đưa Ngu Vô Song và Bảo Bảo ra ngoài từ sớm, A Cửu lái xe, bởi vì chuyện ngày hôm trước mà sắc mặt của Ngu Vô Song hơi tối.

Chuyện Bảo Bảo giỏi nhất là nhìn mặt nói chuyện, biết tâm tình mẹ không tốt liền ngoan ngoãn nằm trên đầu gối của mẹ chơi đùa, không có chút đáng về làm nũng nào của thường ngày.

Về phần Hoắc Cố Chi anh vẫn làm việc với máy tính, anh vốn không phải là người nói nhiều, bây giờ còn cố ý trầm mặc khiến không khí càng trở nên lạnh lùng.

A Cửu vừa chậm rãi lái xe vừa len lén nhìn về phía sau qua kính chiếu hậu.

Càng nhìn trong lòng anh ta càng không dễ chịu, anh ta đã biết những chuyện kia rồi nên càng trách móc Ngu Vô Song nhiều hơn.

Sao người phụ nữ này phải cương quyết như vậy làm gì? Chuyện giết người phóng hỏa không phải để đàn ông làm là được rồi sao? Những người đi theo lão đại có ai không phải là quân nhân anh dũng giải ngũ, có thủ đoạn gì chưa từng dùng qua? Đâu cần một người phụ nữ bất hảo suốt ngày muốn thể hiện như thế?

Một bên vừa thăm oán Ngu Vô Song không hiểu chuyện, nhưng một bên lại giằng co nên cảm thấy đau lòng, nhìn một nhà ba người này thế nào cũng cảm thấy có khí phách, anh ta chưa từng gặp qua gia đình nào xứng đôi như vậy cả.

Nhưng tình cảnh bây giờ đúng là chế giễu người ta, chỉ hữu danh vô thực, những người anh em của Hoắc Cố Chi đều cảm thấy lo lắng mà hai nhân vật chính kia lại chẳng vội vàng tí nào.

Cái này đúng là hoàng thượng không vội thái giám đã gấp mà !

Rốt cuộc A Cửu thẳng tính không nhịn được nữa, dần dần đánh vỡ không khí yên lặng này, “Tiểu thiếu gia có biết hôm nay chúng ta sẽ đi đâu không?”

Ngại vì vẫn có Hoắc Cố Chi bên cạnh, Bảo Bảo cố gắng đè nén không dám làm ra chuyện gì, bây giờ nghe thấy có người hỏi mình, Bảo Bảo nhanh chóng ngược mắt, đôi mắt đen nhánh long lanh mở to, “Cháu không biết đâu, chú Cửu nói cho cháu biết đi!”

Trước kia ở Pháp mặc dù ba cũng rất nghiêm nghị, nhưng ít ra còn có lão phật gia chơi đùa cùng nó, hơn nữa tất cả những tuần lễ thời trang lớn nhỏ thẳng bé đều có thể đi đến, thỉnh thoảng còn có thể đi chơi, cuộc sống lúc ấy trôi qua thật tốt.

Nhưng nhìn hiện tại xem, ba động một chút mà giận dữ với mẹ, đây là muốn một mình ngủ ở “lãnh cung” đây mà!

Đối với đứa nhỏ đáng yêu như vậy, trong lòng A Cửu thở dài, quan hệ của cha mẹ không tốt cũng ảnh hưởng rất nhiều đến sự phát triển của đứa bé, nếu Tống Ngạn mà biết được thì thế nào cũng cầu nhau không ngừng à xem.

May mà thời gian này anh ta đưa cả nhà đi chơi, nếu không sẽ tức đến trợn trắng mắt mất.

Nghĩ tới đây, anh ta lặng lẽ liếc nhìn Ngu Vô Song, thấy cô nhìn ra ngoài cửa sổ không biết đang nghĩ điều gì thì bữu môi nói: “Đây là lần đầu tiên Tiểu thiếu gia về nước nên chưa đi bái lạy tổ tông, hôm nay chúng ta đến Nam Sơn cũng bái cho Thái Tổ Tông đi!”

Bảo Bảo vốn thông minh, nghe một hiểu ba, nghĩ đến những danh xưng kia thì lập tức hưng phấn.

Chỉ là giọng nói líu lo còn chưa vang lên, Ngu Vô Song bên kia chợt ngồi thẳng người, cô không nhìn A Cửu đang giấu cột như thế nào, mà chuyển tầm mắt lên người Hoắc Cố Chi cách đó không xa, anh đang dồn toàn bộ chú ý của mình vào màn hình vi tính, lông mày hơi nhíu lại như đang suy nghĩ điều gì quan trọng lắm.

Ngu Vô Song kinh ngạc, mím môi hỏi, “Hôm nay chúng ta đến thăm ông nội em sao?”

Ông cụ nhà họ Giản mất đã lâu, được chôn cất trên một ngọn núi ở Nam Giang.

Từ trước đến giờ anh căm hận người nhà họ Mạnh, tuyệt đối không có khả năng đến thăm người nhà họ Mạnh, Thái Tổ Tông trong miệng A Cửu chỉ có thể là ông của cô.

Nghe giọng nói vang lên bên tai, lúc này Hoắc Cố Chi mới hơi ngược mắt, anh lạnh lùng đóng màn hình máy tính, không lạnh không nhạt đáp một tiếng, “Ừ.”

Lúc này Ngu Vô Song mới lộ ra khuôn mặt căm kích, không trách được sáng nay anh đã đưa bảo bảo đi ăn điểm tâm sớm như vậy.

Bảo Bảo vốn nên đi nhà trẻ từ sớm nhưng dù sao thằng bé cũng lớn lên ở nước ngoài, thường nói tiếng Pháp và tiếng Anh, di-ên-đà-n lê-qu-ý-đô-nmặc dù vẫn nói được tiếng trung nhưng so ra vẫn kém hơn tiếng Pháp nhiều, nhưng kỳ thật cô cũng đa tâm, bảo bảo vốn thông minh, so với bạn bè đồng trang lứa thì tinh quái hơn nhiều.

Chủ yếu Ngu Vô Song vẫn lo lắng tính Bảo Bảo quá sôi nổi, muốn để thằng bé ở nhà hai năm, chờ đến khi lớn hơn, hiểu chuyện hơn một chút thì mới bắt đầu cho nhập học lại.

Đôi mắt long lanh của Bảo Bảo mở to, kéo vạt áo Ngu Vô Song, nhỏ giọng hỏi, “Mẹ, Thái Tổ Tông là ai vậy? Khi chúng ta đến đó liệu ông ấy có thích con không?”

Sự lo lắng của đứa bé bốn tuổi cũng chỉ dừng ở chuyện có thích hay không thôi, Ngu Vô Song nghe vậy không khỏi bật cười, cũng không để ý đến mặt lạnh của Hoắc Cố Chi mà nhu hòa nói với bảo bảo: “Thái Tổ Tông đã mất rồi, bây giờ đã được an táng dưới mộ, hôm nay chúng ta đến đó để thắp hương cho ông, con phải lễ phép, không được to tiếng cũng không được chạy lung tung biết chưa?”

Bốn chữ “an táng dưới mộ” đối với bảo bảo mà nói không hề xa lạ, thằng bé nghĩ lại chuyện trước kia chôn một con mèo Scotland mà tâm tình nhất thời rơi xuống vạn trượng.

Hốc mắt ửng đỏ, đáng thương nhìn Ngu Vô Song, “Mẹ, Thái Tổ Tông cũng chết giống Phì Phì sao?”

Phì Phì là thú cưng mà bảo bảo thích nhất, khi ở nước pháp dường như thằng bé cùng ăn cùng ngủ với Phì Phì, quan hệ tốt đến không thể tốt hơn được nữa.

“Ừm!” Nghĩ đến sự yêu thương của ông dành ỉnh trước kia, trong lòng Ngu Vô Song cũng cảm thấy không dễ chịu, giọng mũi của cô hơi nặng ủa lại một tiếng.

Sau đó lại sợ bảo bảo không hiểu nên ôn thanh giải thích, “Cụ nội khác với Phì Phì, bảo bảo phải tôn trọng cụ nhiều hơn Phì Phì!”

Nói đến ông nội, cô liền nghĩ đến cuộc sống tuổi thơ u tối của mình.

Khi còn bé thân thể của cô rất mềm dẻo, thích hợp để khiêu vũ, Chung Tiểu Dung liền đưa hai chị em cô đi học múa, đạt được không ít giải thưởng và huy chương, cũng khiến nhà họ Giản được nở mày nở mặt.

Nhưng đồng thời cả ngày tập luyện khô khan cũng khiến cô khổ không để đâu cho hết, chứ đừng nói gì đến chuyện mọi người xung quanh còn lôi hai chị em ra so sánh.

Từ nhỏ cô đã được dạy là phải lấy được vinh quang về cho gia đình, khi những đứa bé ở nhà khác còn đang nũng nịu trong lòng ba mẹ thì cô ép mình phải tập múa, dần dà cũng thích.

Chỉ có ông nội thương yêu cô, thỉnh thoảng gọi cô đến chơi, cô còn nhớ rất rõ ông thích ngồi trong hậu viện ở nhà cũ vẫy tay gọi cô, sau khi cô chạy đến, sẽ ngồi trên đùi ông xem ông đánh cờ.

Đó là hạnh phúc trong tuổi thơ của cô!

Mới vậy mà đã hai mươi năm trôi qua rồi, cô cũng đã thay tên đổi họ, ngay cả khuôn mặt cũng thay đổi....

“Mẹ....Mẹ...” Từ trong ký ức đột nhiên cô nghe thấy tiếng trẻ con non nớt gọi mình, Ngu Vô Song giật mình, lấy lại tinh thần nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ lo lắng của bảo bảo.

Thằng bé đang chu môi hồng, oán trách cô: “Mẹ, sao lúc nói chuyện mà mẹ không để ý con? Mặc dù con chưa từng nhìn thấy cụ nội, nhưng từ nhỏ mẹ đã dạy con phải kính trọng người trên, tất nhiên con biết phải làm sao, sao con có thể làm mất mặt mẹ được?”

di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n

Đứa bé còn nhỏ mà đã hiểu chuyện nói những lời khiến người khác hài lòng như thế, cho dù trong lòng A Cửu có oán hận với Ngu Vô Song nhưng cũng âm thầm tán thưởng nhìn cô.

Từ lúc Bảo Bảo nói được câu đầu tiên đã quay sang gọi Ngu Vô Song là mẹ, sau đó mới gọi ba thì có thể thấy được địa vị của cô trong lòng thằng bé lớn như thế nào.

Nhưng cũng nhờ cô hết lòng chăm sóc, đứa bé thiện lương rất miễn cảm, biết người nào đối tốt với nó, người nào ghét nó, thằng bé vẫn có thể phân biệt được.

Nghe lời này, Ngu Vô Song cũng phải mỉm cười, cô không nhịn được véo khuôn mặt phúng phính của bảo bảo, sau đó cười nhẹ: “Đây là con đang khen ngợi con hay khen ngợi mẹ đây?”

“Hi hi...” Bảo bảo cười tươi lập tức nhào vào trong ngực Ngu Vô Song, hôn mạnh một cái lên gò má cô, nói một câu mà đạo này rất thịnh hành trên mạng: “Đương nhiên là khen mẹ rồi, sao sao lộc cộc.”

Nghe thấy bốn chữ “sao sao lộc cộc” Ngu Vô Song càng cười tươi, đáy mắt hiện lên ánh sáng nhàn nhạt.

Sau đó càng ôm bảo bảo chặt hơn, hôn nhẹ lên trán thằng bé, nụ hôn đó mang theo tình yêu không nói nên lời.”

A Cửu tinh mắt nhìn Hoắc Cố Chi đang đen hết mặt lại qua kính chiếu hậu, chỉ chốc lát sau, anh đã khôi phục lại dáng vẻ cao cao tại thượng, giống như vừa rồi anh ta đã nhìn lầm rồi...

A Cửu thầm cảm thấy buồn cười trong lòng, rõ ràng là không bỏ qua được, nhìn thấy cô chủ chủ động hôn bảo bảo cái người này lại ghen rồi.

Hắc hắc cười trộm vài tiếng anh ta mới chủ động nhắc nhở: “Cô Ngu đây là lão đại nghĩ ra đây, anh ấy biết mấy ngày nữa cô sẽ phải lộ diện trước mặt Ban hội đồng quản trị của Giản Thị nên mới nhất định phải đến tế bái ông vào cuối tuần như thế này!”

Đây cũng là lời nói thật, quả thật Ngu Vô Song có ý định này nhưng cô định đến một mình, nhưng không ngờ hôm nay anh đã chuẩn bị trước rồi.

Anh thậm chí còn biết cô nhất định muốn đến tế bái ông nội, hiểu rõ điều này càng khiến lòng cô ảm áp.

Cô liếc mắt sang nhìn người đàn ông bên cạnh, trùng hợp lúc này anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt sáng ngời thản nhiên, không hề có sự phức tạp.

Người đàn ông này có một khuôn mặt hoàn mỹ đến mức có thể lừa cả thế giới, nếu không biết những thủ đoạn tàn nhẫn của anh, chỉ sợ cô cũng bị gương mặt này làm cho tin tưởng.

Nghĩ đến đây cô lại muốn biết có phải cô đã bị gương mặt này lừa hay không? Khi đó có ai ngờ anh lại to gan như thế, buổi tối còn dám chạy đến phòng cô, còn không làm kinh động đến người nào.

Nghĩ đến hành động trèo tường của anh, ánh mắt của Ngu Vô Song liền thay đổi, sau khi tầm hình của anh được đăng lên mạng, anh liền bị mọi người gọi là Nam Thần, viên kim cương sáng giá....đâu đâu cũng là lời khen.

Nếu để những người đó biết khi còn trẻ anh đã làm những chuyện như là theo đuổi một cô gái, không biết sẽ bị bàn tán thành cái gì nữa.

Hoắc Cổ Chi không lên tiếng, anh vốn trầm tính, lại xảy ra chuyện kia nên anh không biết phải nên nói chuyện với cô như thế nào.

Nhưng càng về sau, nhìn thấy vẻ mặt càng ngày càng phức tạp của cô, không nhịn được khước môi liền mấp máy, quay đầu đi lạnh lùng nói, “Em mới về nước chưa lâu, chưa tới thăm ông nội lần nào, hơn nữa sắp tới có một trận đánh ác liệt phải đối mặt, lúc này nhất định em muốn gặp ông nội nhất!”

Anh gọi ông nội cô là ông nội, giọng nội còn thành khẩn và tôn kính như vậy...

102. Chương 101: Trăm Nghìn Vết Thương

Editor: - Tử Tinh -

Ngu Vô Song hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của người đàn ông này, hoàn toàn chết đứng!

Ngu Vô Song nghĩ, đời này cho dù cô có đấu cũng không đấu lại Hoắc Cổ Chi, bởi vì anh luôn âm thầm bắt định, khiến cho người khác không thể đoán biết được tâm tư của anh.

Năm đó khi anh còn trẻ đã trầm ổn, lão luyện, bây giờ nhiều tuổi hơn, khí chất đó càng thêm lắng đọng.

Một lát sau, cô mới kéo kéo khước môi đỏ mọng, nhẹ nhàng lên tiếng: “Cảm ơn anh, em vốn định ngày mai mới tới, nhưng mà hôm nay còn dẫn theo cả bảo bảo, ông nội ở trên trời chắc chắn sẽ rất vui mừng.”

Bảo bảo bị ‘điểm danh’ liên tục cũng gật đầu không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại ánh lên nụ cười lấy lòng: “Đúng rồi, đúng rồi, cụ nội chắc chắn sẽ rất vui, bảo bảo đáng yêu như thế, sao cụ nội có thể không yêu thích chứ?”

Nhưng mà Hoắc Cổ Chi lại nghe được ý tứ khác trong lời nói, cô ấy vốn định ngày mai lên núi cúng bái một mình, ngay từ đầu đã không coi anh là cái quái gì!

Nghĩ tới đây, anh đã cảm thấy huyết Thái Dương nhảy lên hàng loạt, cảm giác bức bối cứ đeo bám dai dẳng.

Ngu Vô Song nói xong thì cũng thu hồi ánh mắt, cho nên không thấy được sự biến đổi của anh, mà chỉ cười dịu dàng nhìn bảo bảo trong ngực, tâm tình càng thêm vui vẻ.

Ông nội là người duy nhất đối xử tốt với cô ở nhà họ Giản, quan hệ vợ chồng của Giản An Dương và Chung Tiểu Dung không hề êm ấm như vẻ bề ngoài, cha cô ở bên ngoài luôn chú trọng thể diện, mẹ thì luôn kỳ vọng cô và Giản Uyển Linh có thể giúp bà nở mày nở mặt, chỉ có ông nội mới quan tâm cô có đau buồn hay không, cuộc sống có vui vẻ hay không.

Ngược lại thì người làm cha như Giản An Dương lại không hề để ý một chút gì tới những thứ này, khi đó ông ta chỉ toàn tâm toàn ý phát triển sự nghiệp, nếu không thì cũng chẳng cưới Chung Tiểu Dung làm vợ.

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy sự tồn tại của mình quả thật là khôi hài, thiệt cho cô mấy năm trước vẫn ảo tưởng rằng cha mẹ mình lúc nào cũng ân ái ái ái, còn từng cảm thấy may mắn vì được sinh ra trong một gia đình như vậy, nhưng rốt cuộc thì sao? Rốt cuộc chính là những người thân của cô chỉ chú trọng vào lợi ích và danh tiếng của mình, không hề để ý gì tới việc cô sống hay chết.

.....

Cùng với những suy nghĩ của cô, xe đã đến gần chân núi Nam Sơn, A Cửu xuống xe đầu tiên để mở ô che cho Hoắc Cổ Chi, cũng không biết là cố ý hay vô ý, ngay cả một góc dù cũng không để lại cho Ngu Vô Song.

Hoắc Cổ Chi xuống xe, ngược mắt nhìn lên núi Nam Sơn đang bị bao phủ trong mưa phùn, tiếng mưa tí tách bên tai, anh cau mày, ánh mắt âm trầm thoáng lướt qua A Cửu, sau đó tự động cầm ô đi vòng sang phía bên kia để mở cửa xe cho Ngu Vô Song.

Cửa xe vừa mở, một luồng khí lạnh đột nhiên ủa vào, Ngu Vô Song ôm bảo bảo xuống xe, cả người đứng thẳng nhưng không hề thấy lạnh, ngược lại còn nở nụ cười với người đàn ông đứng bên cạnh.

Từ trước tới giờ cô luôn ăn mặc mỏng manh, hôm nay vì những lời nói của anh mà mặc thêm một cái áo khoác, cả người mặc một màu đen, rất phù hợp với việc cúng bái.

Vài năm không trở về Nam Giang nên còn chưa quen thuộc với khí hậu nơi này. Hiện tại mới nhớ ra, Nam Giang trước khi bước vào mùa hè sẽ thường xuyên xuất hiện mưa rào, lúc này nhiệt độ sẽ đột nhiên giảm xuống, đợi tới khi kết thúc đợt mưa này, thì cả thành phố mới chính thức bước vào mùa hè.

Cũng may trước đây đã từng tới nơi này, Ngu Vô Song cũng không hề cảm thấy xa lạ, thuận tay thuận chân ôm bảo bảo thẳng hướng lên núi, hôm nay cô đi một đôi giày da đế bằng Martin, cho nên lúc ôm bảo bảo có cân nặng không nhẹ cũng không quá tốn sức.

Hoắc Cố Chi che ô đi bên cạnh cô, ngược lại còn khiến cho nửa người anh dính đầy mưa bụi.

A Cửu sau khi bị trùng mắt một cái cũng không lên núi mà ở lại dưới đường, anh thầm than không ổn, trong lòng cũng biết là vừa rồi mình lại vẽ rắn thêm chân rồi (ý là làm việc thừa thãi), đùa giỡn hơi quá mức.

Nhưng mà cứ nhìn thấy những quan tâm âm thầm mà mãnh liệt của Hoắc Cố Chi với Ngu Vô Song thì anh lại gấp tới giờ chân, đại ca cái gì cũng tốt, nhưng mà về mặt tình cảm thì đúng là quá si tình rồi.

Hướng về chân trời phía Tây, A Cửu làm một động tác bái Phật, trong miệng không khỏi tuôn ra mấy lời bất đắc dĩ: “Cụ nội à cụ nội, nếu như người thật sự linh thiêng, xin hãy phù hộ cho lão đại của chúng con đi, người nhìn xem, anh ấy chăm sóc cháu gái của người tới mức này, người không thể bỏ mặc một người đàn ông tốt như vậy đâu, a di đà Phật, a di đà Phật!”

.....

Nam Sơn là dãy núi nổi tiếng nhất mấy tỉnh miền Trung, phía trên có rất nhiều ngôi mộ, hoàn cảnh nơi đây cực tốt, là nơi non xanh nước biếc, rất có hương vị thiên nhiên.

Càng lên phía trên, tâm tình kích động của Ngu Vô Song càng thêm rõ ràng, ngay cả bảo bảo cũng cảm giác được, lần trước mẹ tới cúng bái cụ nội không mang theo bé, lần này bé phải thật ngoan ngoãn không thể khiến mẹ phiền lòng.

Lần trước Hoắc Cố Chi cũng không tới, cũng không biết tâm tình của cô, bây giờ nhìn thấy cô chưa lên đến nơi mà vành mắt đã đỏ hồng, trong lòng không khỏi cứng đờ, có một loạt cảm xúc không diễn tả được đang lên men trong ngực.

Nhưng lúc tới chỗ rẽ, anh nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy nên gọi cô, hiếm khi thấy được giọng nói ôn hòa: “Em yên tâm đi, đã là của em thì luôn là của em, không ai có thể cướp đi.”

Anh đang nói tới chuyện về cổ đồng lớn thứ hai của Giản thị!

Trong nháy mắt Ngu Vô Song đã hiểu rõ ý tứ của anh, cô nhìn anh bằng đôi mắt đã ướt nhẹp, nói cảm ơn một lần nữa: “Cảm ơn, thật cảm ơn!”

Cô thật sự cảm ơn, nếu không nhờ người đàn ông này, bây giờ cô đã vùi thân dưới biển, làm gì còn khả năng sống trên đời này nữa.

Câu cảm ơn này thật sự là chói tai, Hoắc Cố Chi mấp máy môi mỏng, cánh môi rét lạnh, nhưng cũng không bối rối, ngược lại còn dựa vào cô một chút, cánh tay dài ôm lấy cô, hoàn toàn bao bọc cô vào trong ngực: “Lúc đầu ông nội em để lại số cổ phần kia cho em hẳn là có cái lý của mình, em cứ yên tâm, thoải mái lấy về là được, luật sư Hàn đã quen biết với chúng ta lâu như vậy, em nên tin tưởng vào năng lực của anh ấy.”

Ở một nơi mà thời tiết lạnh lạnh lại mênh mông mưa phùn như thế này, lồng ngực người đàn ông lại nóng bỏng như lửa, thân thể mềm mại của Ngu Vô Song hơi cứng lại, cũng không đẩy anh ra mà cứ như thế kê sát vào anh....

.....

Sắp lên đến nơi, Ngu Vô Song nhìn quanh ngàn vạn cái bia mộ rồi tìm được phần mộ của ông nội, cô cũng không nhịn hơn được nữa, thả bảo bảo xuống rồi rảo bước tới quỳ trước bia mộ, khuôn mặt từ trước đến giờ luôn kiên cường bền bỉ đã sớm ràn rụa nước mắt.

“Ông nội” Giọng nói của cô nghẹn ngào, những biểu hiện mềm mại không thường xuyên xuất hiện lại được bộc lộ vào thời khắc này, năm năm qua cô vẫn sống một cuộc sống ăn sung mặc sướng, có người đàn ông anh tuấn thương yêu, có bảo bảo nhỏ bé ở bên cạnh, còn có sự nghiệp của riêng mình, ở trong mắt những người như A Cửu, cuộc sống của cô có lẽ còn rạng rỡ hơn cả trước kia.

Nhưng chỉ có chính cô mới biết rằng trong lòng mình chồng chất trăm nghìn vết thương, làm gì có ai nguyện ý xa xứ để tới sống ở một đất nước hoàn toàn xa lạ, làm gì có ai muốn bên cạnh mình chẳng có lấy một người thân.

Cũng may là lúc này mưa đã tạnh, dù cô có quỳ trên mặt đất thì cũng chỉ có quần áo bị bẩn, nếu không thì rất có khả năng sẽ bị cảm.

Hoắc Cố Chi lặng yên suy nghĩ sau lưng cô, bảo bảo lại càng không biết phải làm sao chỉ đành vịn xoắn ngón tay, dù sao bé cũng chưa từng thấy Ngu Vô Song bộc lộ cảm xúc như thế bao giờ.

Ở trong mắt bé, mẹ luôn dịu dàng, xinh đẹp thậm chí là cao quý vô thượng, lớn lên ở một đất nước đa sắc tộc, hoặc là bởi vì thường xuyên xem phim ảnh, bé đã nhìn thấy vô vàn người phụ nữ xinh đẹp, nhưng ở trong mắt bé, không ai có được khí chất giống như mẹ.

Nhưng bây giờ, mẹ vẫn luôn kiêu ngạo, cứng rắn lại đang khóc tới đau lòng....

Nhìn thấy bảo bảo vẫn còn chưa hiểu, trong lòng Hoắc Cố Chi thật chua xót, anh xoa đầu bảo bảo, mấp máy môi mỏng, khom lưng thì thầm vào tai bé: “Không nên quấy rầy mẹ con!”

Bảo bảo chỗ hiểu chỗ không nhưng cũng gật đầu, rất ngoan ngoan đứng yên ở đó.

Lực chú ý của trẻ con thường rất tập trung, bảo bảo đứng khoảng mười phút, Ngu Vô Song chỉ còn yên lặng rơi lệ, rồi càng về sau càng trở nên trầm tĩnh.

Giờ khắc này cô nghĩ tới rất nhiều rất nhiều thứ, ông nội qua đời lúc cô mười sáu tuổi, có thể do ông đã thiên vị cô ngay từ nhỏ, cho nên lúc viết di chúc đã chia cho cô phần lớn cổ phần, ngược lại lại khiến cho con trai của mình bị thua thiệt.

Khi đó cô vẫn còn nhỏ tuổi, luôn luôn kính trọng cha mẹ, nhưng chính từ lần đó thái độ của cha đối với cô có sự thay đổi, mẹ thì càng ngày càng dùng ánh mắt ăn thịt người để nhìn cô chằm chằm.

Càng không cần phải nói tới Giản Uyển Linh từ trước tới giờ đã không hợp với cô, lúc đó Giản Uyển Linh thường xuyên ngăm ngăm bắt nạt cô, nhưng một khi chuyện bại lộ thì mặc kệ là ai đúng ai sai, cô vĩnh viễn là người bị cha mẹ chỉ trích.

Tình huống cứ tiếp diễn như thế mãi cho tới khi cô trở thành bạn gái của Mạnh Thiếu Văn thì mới bắt đầu có sự thay đổi, khi đó cô cũng không biết là vì cái gì, nhưng sau một loạt chuyện xảy ra, cô đã mơ hồ hiểu ra đôi chút.

Bọn họ cũng chỉ vì thấy cô có cơ hội được gả vào nhà họ Mạnh, mang tới cho bọn họ lợi ích lớn hơn, cho nên mới muốn mượn hơi của cô mà thôi.

Ông nội muốn cho cô số cổ phần lớn hơn, là muốn cô có được vị trí trong nhà, nhưng chắc hẳn ông nội cũng không ngờ được, chính vì số cổ phần này mà cô đã trở thành một miếng mồi ngon, đồng thời cũng thường xuyên bị người nhà lạnh nhạt.

.....

Hoắc Cố Chi chỉ yên lặng đứng ở đó, anh quá rõ tình cảm của cô đối với ông nội, cũng giống như mỗi lần anh trở về Vô Tích sẽ tới viếng mộ của mẹ.

Nhưng mà cô đã quỳ như thế mười mấy phút đồng hồ rồi, cuối cùng anh cũng không đành lòng, đành phải tiến lên khuyên nhủ: “Đứng lên đi, dưới đất rất lạnh, nếu như ông nội biết em vì thế mà bị cảm, nhất định sẽ rất buồn.”

Cô không chỉ trải qua một lần bị hãm hại năm đó, mà lúc ở Pháp đã bị thêm một tai nạn xe cộ, những chỗ như đầu gối và mắt cá chân đều không được nhanh nhẹn, thân thể lại càng sợ lạnh, cho nên anh đã không ít lần dẫn dõ cô phải mặc thêm quần áo.

Nhưng mà người con gái này lại thích chứng diện tới trình độ nhất định rồi, đi ra ngoài lúc mùa đông khắc nghiệt mà còn có thể mặc váy dài, đi giày cao gót, giống như không hề cảm thấy rét lạnh.

Quỳ trên mặt đất một thời gian dài, đúng là Ngu Vô Song cũng không được thoải mái, ánh mắt cô u ám, cũng không nói thêm gì, chỉ yên lặng để anh đỡ cô dậy, lúc đứng lên mới cảm thấy chân đã tê rần, cảm giác đau đớn bén nhọn khiến thân thể cô run rẩy, thiếu chút nữa đã không đứng vững được.

Lúc Hoắc Cố Chi đỡ cô cũng cảm nhận được cô đang run rẩy, hai người áp sát vào nhau, anh chỉ cần cúi đầu là có thể nhìn thấy sắc mặt tái nhợt và đôi mắt đỏ hoe của cô.

Đáy lòng lập tức cảm thấy khó chịu vô cùng, còn ẩn chứa một loại đau đớn.

“Chân tê rồi?” Lúc nói chuyện, anh đã khom lưng xuống để xoa đầu gối và bóp chân cho cô, quần áo cô đã dính bùn đất, nhưng anh giống như không nhìn thấy, vẫn xoa bóp rất lưu loát...

103. Chương 102: Vòng Xoay Số Phận Bắt Đầu Chuyển Động

“Chân đã tê?” Vừa nói chuyện, anh vừa khom lưng, ngồi xổm trước mặt cô, xoa đầu gối và bóp chân cho cô, quần cô đã dính nước bùn, nhưng anh làm như không nhìn thấy, vẫn xoa bóp như cũ. . .

Giọng nói anh trầm thấp, nhưng lại tràn đầy ý quan tâm, khiến nội tâm Ngu Vô Song vốn lạnh lùng nhất thời ấm lên. Cô nhẹ nhàng lên tiếng, lông mi dày đậm ở trên mí mắt che khuất đôi mắt mềm mại.

Lúc này, Bảo Bảo đứng một bên che cặp mắt, trong lòng không ngừng vui vẻ.

Lúc xuống núi, Ngu Vô Song đã thu lại tâm tình tốt, từ trước đến giờ cô vẫn đoan trang ưu nhã, tuy vừa rồi lộ ra cảm xúc ở trước mặt ông nội, hiện tại đi ra như người không việc gì.

A Cửu ngồi ở trong xe nhìn thấy đoàn người đang xuống núi từ phía xa, chỉ thấy đại ca bọn họ đang ôm Ngu Vô Song, tuy hai người không có nói chuyện, nhưng anh ta có thể thấy rõ phần ấm áp trong đó mặc dù cách đại ca rất xa.

Nhất thời vui mừng nhường mảy, đứng dậy roạt một cái, nhưng lại quên mình còn ở trong xe, đầu nhất thời bị đụng đau, anh ta xoa xoa đầu, không đau chút nào, ngược lại cười hì hì xuống xe chờ.

Đại ca rõ ràng có biện pháp, mới nháy mắt một cái liền bắt giữ được người phụ nữ này, cũng không thấy không khí lạnh lùng hờ hững như lúc tới.

Ngu Vô Song dắt Bảo Bảo tới trước xe, bên tai chợt vang lên một giọng nói vang dội: “Chị dâu tốt, nhanh lên xe.”

Cô ngược mắt nhìn thì nhìn thấy A Cửu đang vui vẻ, đối với cấp dưới trung thành của Hoắc Cố Chi, Ngu Vô Song hiểu rất rõ.

Đổi lại là bình thường thì cô còn có tâm tình trêu ghẹo mấy câu, nhưng bây giờ một chút tâm tình cũng không có, cô bỗng nhiên thu hồi tầm mắt, sau đó gạt đầu một cái rồi dẫn Bảo Bảo lên xe.

Ngược lại, khuôn mặt tươi cười của A Cửu vẫn không đổi, không khỏi có chút mất tự nhiên, nhìn về mặt không chút biểu tình của Ngu Vô Song một chút, lại thấy Hoắc Cố Chi bên cạnh không nói một câu nào, trong lòng thầm nghĩ, mình nói không sai mà, sao Ngu tiểu thư không vui như vậy?

Chẳng lẽ lúc này mình làm bộ làm tịch cảm quá mức, cho nên mới khiến Ngu tiểu thư lòng mang oán hận?

Nghĩ vậy, anh ta cảm thấy không tốt, đối xử với Ngu Vô Song càng thêm ân cần.

Hoắc Cố Chi yên lặng nhìn, cũng không lên tiếng, theo ý anh, tính tình A Cửu thành thật nhưng cũng có chút tung tung, để cho cậu ta thua thiệt cũng được.

Bị ánh mắt khó hiểu nhìn chăm chú, A Cửu cảm thấy không tốt. Sau khi lên xe, anh ta xoay người, đáng thương nhìn Ngu Vô Song, trên khuôn mặt ngăm đen bắt đầu dĩ treo nụ cười khổ: “Chị dâu, chị cũng biết, em là người thành thật, nét mặt gì cũng viết ở trên mặt rồi, nếu có chỗ nào đắc tội chỗ với chị, chị ngàn vạn đừng để ở trong lòng.”

Khi nói chuyện, anh ta cẩn thận liếc mắt nhìn về mặt Hoắc Cố Chi, sau đó trầm giọng nói: “Nếu không như vậy đi, chị nói cho em biết chỗ không tốt của em, lần sau em nhất định sửa lại!”

Để anh ta sửa lại?

Ngu Vô Song nghe vậy thì kinh ngạc trong chốc lát, lúc này, sắc mặt hồ hững thoáng qua ý cười bất đắc dĩ. Cô lắc đầu một cái, hiếm khi vui đùa: “Vậy nếu tôi nói khuyết điểm của cậu là quá thành thật, cậu có sửa lại không?”

Trong mắt phượng tỉnh mịch của người làm người khác mang họa là Hoắc Cố Chi thoáng qua một nụ cười, anh không biến sắc mà nắm lấy tay ngọc của cô trong tay, mười ngón tay đan xen, là một loại tình yêu dịu dàng.

Cô cũng không rút tay về, mà mỉm cười nhìn anh một cái, trong đầu không khỏi hiện lên một màn vừa rồi trên núi kia.

Người đàn ông này ở trong mắt cô vẫn là người mạnh mẽ lạnh nhạt, thậm chí có thể gọi là lạnh lùng, nhưng lúc đối mặt với cô, lãnh khốc của anh hình như ít hơn nhiều.

Thậm chí khi cô tê chân, anh có thể ngồi xổm xuống xoa chân cho cô, bình thường anh lạnh lùng kiêu ngạo lại có thể làm như vậy vì cô, không thể không khiến cô sinh lòng cảm động.

Nhưng chỉ có A Cửu không giỏi nói chuyện là khổ, nghe lời này, anh ta hoàn toàn chịu thua, ánh mắt cầu cứu rơi vào trên người Hoắc Cố Chi, thế nhưng người ta không thèm liếc nhìn anh ta lấy một cái.

Trong lòng anh ta không khỏi cười khổ, nịnh hót nhìn Ngu Vô Song, trong giọng nói khó nén ý lấy lòng: “Hi hi, chị dâu, đùa giỡn cái này không vui chút nào.”

Lông mày thanh tú kẻ đen nhũn lại, trên khuôn mặt tinh xảo của Ngu Vô Song hiện ra ý cười true tức: “Tôi không nói đùa, không phải cậu kêu tôi nói ra khuyết điểm của cậu sao? Tôi nói rồi mà cậu lại không sửa chữa, vậy thì tôi làm sao bây giờ?”

A Cửu thành thật cũng muốn khóc, anh ta cười hi hi không nổi nữa.

Bảo Bảo đã lăn ra cười, nghĩ thầm, chú Cửu thật là đáng yêu, cứ thua mẹ mãi.

Ngu Vô Song cũng muốn cười, nhưng cuối cùng cô cũng nhịn xuống, đối mặt với Hà Cửu không giỏi ăn nói, cô có lòng từ bi nói: “Được rồi, được rồi, không làm khó dễ cậu nữa, cậu lái xe cho tốt đi.”

Hà Cửu nghe vậy, nhất thời vui mừng như uống mật, liên tục gật đầu, bộ dáng kia nhìn thế nào cũng có chút cẩn thận lấy lòng.

Cô biết giao tình của người đàn ông này và Hoắc Cố Chi, tình cảm giữa hai người càng thêm nồng hậu, không thể nói hết với hai câu ba lời, về mặt lúc trước của anh ta chỉ là bất bình thay Hoắc Cố Chi thôi, sao cô lại có thể tức giận thật?

Trong chuyện này, Hoắc Cố Chi từ đầu đến cuối vẫn duy trì thái độ trầm mặc, sau một hồi lâu, anh mới ngắt bàn tay cô, cô kinh ngạc ngược mắt, chống lại là ánh mắt nhấp nháy ánh sáng kia.

Người đàn ông này có tuấn nhan mà người khác khó so sánh, cười nhẹ nhàng nhìn cô như vậy, khiến trái tim Ngu Vô Song thỉnh thoảng nảy lên.

Lúc gò má cô lặng lẽ ửng đỏ, Hoắc Cố Chi cúi đầu, thanh nhuận cười bên tai cô: “Vừa rồi em làm như vậy rất đúng, A Cửu mặt nặng mặt nhẹ với em, em có thể gây khó khăn cho cậu ta.”

Giọng nói của anh không nhỏ, mấy người bên trong buồng xe cũng có thể nghe. Hà Cửu càng thêm đỏ mặt cười, ngay sau đó trong lòng có chút tranh chấp, thầm nghĩ sau này mình không thể vô pháp vô thiên (*) nữa, đại ca đâu biết khổ tâm của anh ta, anh chỉ biết nhìn sắc mặt Ngu tiểu thư, chỉ biết anh ta trên chóc người đẹp của anh không vui, đâu biết anh em bọn họ rất bất bình thay anh?

*Vô pháp vô thiên: Có thể hiểu là tự ý làm bậy.

Ngu Vô Song không khỏi nở nụ cười, cô cười nhìn Hà Cửu đứng ngồi không yên trước mặt, cũng không nói thêm nữa, mà nghe lời gật đầu lên tiếng: “Được, em vốn không có chỗ xả giận, không thể dịu dàng mỉm cười mãi được, người nào trêu chọc em không thoải mái, em cũng cho người đó mất mặt.”

.....

Quả thực, Ngu Vô Song không phải là người phụ nữ mềm yếu, dù đối mặt với anh em tốt của Hoắc Cố Chi là Hà Cửu, cô cũng không nể mặt, đừng nói đến những người đã từng hãm hại cô, uy hiếp cô, tổn thương cô.

.....

Thứ hai của hội đồng quản trị Giản thị là một cơn ác mộng đối với rất nhiều người, nhưng đối với những người không biết chuyện gì mà nói thì nó là một loại hưởng thụ.

Nam Giang là một thành phố phát triển cực nhanh, ở trong thành phố này, Giản thị và Hằng Viễn nổi tiếng như nhau, hai tòa nhà lớn đứng sừng sững ở ngã tư đường của trung tâm thành phố náo nhiệt nhất.

Sáng sớm, Mạnh Thiếu Văn dẫn Giản Uyển Linh tới Giản thị, chiếc Bentley màu vàng dừng lại, bảo vệ giữ cửa liền vội vàng tiến tới mở cửa xe, khom lưng cúi người chào: “Đại tiểu thư.”

Ba chữ này đối với Giản Uyển Linh đã thoát khỏi kinh doanh, trở về cuộc sống yên tĩnh mà nói là một loại hưởng thụ. Cô ta cười dịu dàng, bước xuống từ trên xe, ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà cao tầng trước mặt, trong lòng không những kích động mà còn có chút kiêu ngạo và hài lòng.

Đối mặt với bảo vệ tràn đầy nhiệt tình, cô ta cong cong khóe môi, lộ ra dáng vẻ thiên kim danh媛: “Cám ơn.”

Nhận được lời cảm ơn thì cả người bảo vệ trở nên nhẹ nhàng, nhìn người phụ nữ tỏa sáng bốn phía trước mắt, chỉ cảm thấy cả trái tim đập mạnh.

Đây chính là đại tiểu thư, không ngờ cô không có dáng vẻ của đại tiểu thư, bình dị gần gũi nói cảm ơn với anh ta như vậy.

Bảo vệ chỉ là thằng nhóc hai mươi tuổi, Mạnh Thiếu Văn thấy sự kinh ngạc trong mắt anh ta (bảo vệ), sau đó mặt không biến sắc mà tiến lên ôm vai Giản Uyển Linh, nhỏ giọng nói với cô: “Đi thôi, chúng ta vào đi, đừng để cha đợi lâu.”

Anh biết vợ mình xinh đẹp động lòng người như thế nào, nhưng theo bản năng mà anh ta ghét ánh mắt quan sát của người đàn ông khác, đây hoàn toàn là sự nhỏ nhen của đàn ông.

Giọng nói nhỏ nhẹ như vậy khiến Giản Uyển Linh rất hưởng thụ, nhưng cô ta không vội vã đi vào, mà đứng ở đó nhìn ánh mắt kinh ngạc, hâm mộ hay ghen tỵ của người khác, sau đó hơi nghiêng thân, kéo ống tay áo người đàn ông bên cạnh, làm nũng nói: “Cha rất thích anh, anh trẻ mấy phút cha cũng không nói gì.”

Trước Giản thị không thiếu nhân viên làm việc ra vào, cô ta diễn ân ái như vậy đã sớm trở thành tiêu điểm của mọi người, đừng nói đến thân phận của cô ta và người đàn ông như ngọc bên cạnh.

Giản Uyển Linh như vậy lại khiến Mạnh Thiếu Văn bắt đầu cảm thấy xa lạ, cái loại cảm xúc khác thường đó đang điên cuồng sinh trưởng ở đáy lòng, hơn nữa mấy ngày nay tâm tình của anh ta không tốt, mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra, vừa rồi nghĩ có thể lấy thân phận thành viên hội đồng quản trị của Giản thị để tiến vào hội đồng quản trị của Giản thị.

Tuy không thích đối mặt với chuyện như vậy, nhưng anh ta vẫn cười dịu dàng giàu tình cảm: “Cha yêu thích anh là nể mặt em, nếu anh không cưới em, cha có thể nhớ anh là ai sao?”

Lời như vậy sợ rằng chỉ có người ngu mới có thể tin, người đi ngang qua không phải là người ngu, chỉ cảm thấy người đàn ông này thật là khiêm tốn, bản thân anh ta chính là người thừa kế Hằng Viễn, có gia nghiệp lớn như vậy, càng trở thành đối tượng để phụ nữ trong thành phố yêu thích.

Thân phận, địa vị, tiền bạc, gương mặt, tính tình anh ta đều có, nhưng bây giờ, anh ta có thể lộ ra sự dịu dàng mềm mại ở trước mặt vợ mình, làm sao không có phụ nữ nào nhìn mà đỏ mặt ghen tỵ cho được?

Hôm nay Giản Uyển Linh mặc áo ngắn tay có kết hình con bướm nhỏ với váy Dior màu đen bao mỏng, giày là tác phẩm kinh điển của YSL, trên tay là túi da cá sấu jum→bo.

Trang phục như vậy có vẻ thanh xuân xinh đẹp, hay bởi vì trong nụ cười không mất trang trọng và thanh lịch, ngũ quan cô ta vốn tinh xảo, càng thêm xinh đẹp khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Một người phụ nữ toàn thân là trang sức hàng hiệu như vậy thì sao có thể không xinh đẹp? Sao có thể không khiến người ta không ghen tỵ?

Cô ta vừa sinh ra đã có cuộc sống mà nhiều người phải cố gắng nhiều năm mới có, lúc này Giản Uyển Linh đang vui mừng tột bậc.

Hơn nữa, đối mặt với chồng anh tuấn xuất sắc của mình, cô ta càng cười ưu nhã: “Được rồi, được rồi, không làm khó dễ anh nữa, chúng ta đi vào thôi, cha nhất định có rất nhiều lời muốn với anh.”

Lúc cô cười yếu ớt, Mạnh Thiếu Văn gật đầu một cái, hai người đang là tâm điểm của ánh mắt vừa thèm thuồng vừa mơ ước của mọi người đã tiến vào Giản thị.

Nhưng anh ta không biết, khi anh ta bước vào nơi này, vòng xoay số phận bắt đầu chuyển động, có một số việc, có vài người sẽ trở lại. . .

104. Chương 103: Bằng Lòng Quay Trở Về Với Anh

Editor: Đường Ngọc

Giữa lúc cô ta nở nụ cười yếu ớt, Mạnh Thiếu Văn gật gật đầu, trong ánh mắt của hai người họ vừa ước ao vừa ham muốn tòa cao ốc Giản thị.

Chỉ là, anh ta không biết, lúc anh ta bước vào chỗ này, thời điểm đó vận mệnh của anh ta cũng bắt đầu chuyển động, có một số việc, cũng như có một vài người sẽ quay trở lại....

Từ trước đến nay thành công luôn đến với người có chuẩn bị trước, không ai biết được trong khoảnh khắc Mạnh Thiếu Văn và Giản Uyển Linh nhẹ nháy mắt nhau kia, bọn họ nhất định sẽ bị thất bại.

...

Cùng lúc này, Ngu Vô Song vẫn còn ngồi trước gương để trang điểm, căn phòng 20 mét vuông của cô chứa đầy quần áo, đồ trang sức và giày cao gót.

Trong gương là một gương mặt trắng trẻo thuần khiết, có khi vừa hiện ra nét quen thuộc vừa có phần xa lạ, có lúc lại thấy vô cùng xa lạ nhưng vẫn thoáng chút gì đó rất quen.

Nếu nói khuôn mặt này có chỗ nào giống như trước đây, thì đó là đôi môi, đôi chân mày và thần sắc.

Chẳng qua, trước kia cô luôn lộ ra thần thái cao ngạo lạnh lùng, cách lựa chọn trang phục phần nhiều đã thể hiện ra cô là người thanh lịch và có quyền lực, nhưng bây giờ cô cũng thay đổi cả cách ăn mặc, trên môi lại thoa son màu đỏ, nhìn qua cả người cô như một ngọn lửa nóng bỏng đẹp mắt.

Chẳng biết từ lúc nào, bên eo cô lại có một bàn tay to lớn ôm tới, đi theo đó còn có lồng ngực nóng rực của một người đàn ông.

“Trang điểm xong chưa? Luật sư Hàn đang đợi dưới lầu”

Tiếng nói của người đàn ông đó trầm thấp đầy quyến rũ, vừa lên tiếng, hơi thở đã phả lên hai tai cô, khiến Ngu Vô Song nhất thời cười nhẹ khom lưng xuống: “Chẳng lẽ anh không biết, lúc phụ nữ trang điểm không thể thúc giục sao? Em muốn ăn mặc đẹp một chút, anh cũng có mặt mũi để dẫn em ra ngoài chứ?”

Rõ ràng hôm nay muốn đi làm chuyện lớn, nhưng lời nói ra lại giống như nước chảy mây trôi vậy.

Hoặc Cố Chi không khỏi bật cười, hôm nay anh mặc âu phục, thắt cà vạt, nhìn vào, cả người anh toát lên vẻ cực kỳ nghiêm chỉnh.

Trái lại, Ngu Vô Song lại mặc áo sơ mi trắng phối với quần Tây, trông rất tương xứng.

Dáng người của cô đã nóng bỏng, quần Tây cạp cao ôm lấy áo sơ mi trắng, mặc kiểu trang phục này, vòng eo lại rõ hơn, dáng người cô lại nóng bỏng thêm, nước sơn móng màu lam nhạt, quần bó càng làm đôi chân cô dài ra, trong mắt Hoắc Cố Chi, đôi con người lại càng thâm sâu hơn.

Đôi môi mỏng của anh lại rơi lên tai cô rồi nhẹ nhàng hôn môi cô, giọng nói khàn khàn: “Kết thúc mọi chuyện sớm một chút em xuống ngay nhé, anh luôn đợi em ở trên xe.”

Ngu Vô Song biết hôm nay là cơ hội mà cô đã chờ rất lâu, đối mặt với hội đồng quản trị của tập đoàn Hằng Viễn, nếu như cô không làm gì đó, chẳng phải là rất có lỗi với sự hăm hại của Giản Uyển Linh sao?

Lúc này cô ta nhất định đã cho rằng cô bị nhóm người Lưu Quyền kia bắt được đang chờ chết! Nếu cô quang minh chính đại xuất hiện trước mặt cô ta, không biết cô ta sẽ có biểu hiện thế nào?

Nghĩ lại, cô lập tức cảm thấy máu huyết bắt đầu sôi sục, cô thay tên đổi họ, cả gương mặt cũng đã thay đổi, kẻ thù vẫn còn sống tốt lại vô cùng hoàn mỹ, cô làm sao có thể cam tâm?

Chẳng những không cam tâm, cô còn muốn khiến đám người này thân bại danh liệt!

Hàng lông mi dày khê buông xuống, cô nhỏ giọng nói: “Cố, sau khi chuyện ở đây chấm dứt, anh và em quay lại nước Pháp, bây giờ em muốn giao em cho anh”

Cô khéo léo như vậy, dịu dàng ngoan ngoãn như vậy khiến Hoắc Cố Chi nhất thời tròng lớn hai mắt, đáy mắt anh lóe lên đầy những tia kinh ngạc.

Lập tức, anh kéo thân thể mềm mại kia ôm vào lòng mình, ánh mắt không hề động đậy nhìn cô: “Em nói, em bằng lòng quay về đó với anh?”

Từ trước đến nay Hoắc Cố Chi luôn là người giữ được bình tĩnh, bây giờ trong khoảnh khắc này, anh lại ngây thơ giống như đứa trẻ, trong mắt anh rõ ràng là rất quan tâm, rất để ý đến chuyện này.

Lửa nóng như hiện lên trong đáy mắt anh đi thẳng vào trái tim Ngu Vô Song, cô cười nhẹ, trái tim của người kia đang như tan ra lại có chút ấm áp len lỏi vào tim: “Uhm, em nói. Hãy tin tưởng em, em nói rồi là sẽ không đổi ý”

“Tin tưởng, anh làm sao có thể không tin được!” Hoắc Cố Chi thật sự rất cao hứng. loại cao hứng này, dùng lời nào cũng không miêu tả nổi, anh càng ôm cô chặt hơn nữa. trên khuôn mặt của anh khó nén lại sự mừng rỡ: “Anh thật sự rất vui, nơi này không thuộc về chúng ta, ở nước Pháp mới là nhà của chúng ta”

“Nhà” chữ này quá lớn khiến người ta rung động. Ngu Vô Song rõ ràng nhất thời có chút hoảng hốt....

Trước kia cô cũng có nhà, ở trong căn nhà kia cô có được sự yêu thương của ông nội, còn có tình thương của ba mẹ, còn em gái, tuy có chút chán ghét, nhưng tất cả lại là người thân của cô.

Không biết từ lúc nào, cái nhà kia đã thay đổi, trở nên lạnh lùng ích kỷ, tàn nhẫn, chẳng lẽ sự xuất hiện của Giản Uyển Như thật sự không phải là niềm vui của gia đình? Thậm chí lúc chết đi, trước mặt cha mẹ cái gì cũng có thể thỏa hiệp?

Đã sớm phải đối diện với thất vọng, lúc cô nghe anh nói đến chữ nhà thì trong lòng vốn đã vắng lặng, vậy mà lại có chút nóng lòng.

Cô biết, cô đã bị giam cầm giam cầm vào lòng ngực ấm áp này, cô càng thêm bị giam lại bên anh năm năm nay với sự quan tâm không chút vụ lợi.

Tòa nhà ba mươi sáu tầng cao chọc trời giữa thành phố này là một biểu tượng đặc trưng thể hiện sự tồn tại của Giản thị, Giản thị kinh doanh chủ yếu mặt hàng mỹ phẩm trang sức, các loại mặt hàng xa xỉ, những năm gần đây lại có thêm kinh doanh bất động sản và sản xuất công nghiệp, trên thương trường từ trước tới nay đều hợp tác với Hằng Viễn.

Nếu nói ngay từ đầu Giản An Vương và Hằng Viễn hợp tác vì lợi ích, thì bây giờ hai nhà lại phát triển hợp tác trong hòa bình bởi họ đã trở thành thông gia của nhau.

Đôi mắt nhìn cả Nam Giang, có gia đình nào lại có người con trai nào tuổi trẻ tài cao giống như Mạnh Thiếu Văn? Cho nên Giản Uyển Linh làm ra nhiều chuyện đại nghịch tàn nhẫn, không có đạo lý kia anh ta có thể dễ dàng tha thứ, cũng đều là con rể, hẳn cưới người con gái nào cũng không giống vậy?

.....

Giản Uyển Linh và Mạnh Thiếu Văn rất nhanh đã đi lên tầng lầu cao nhất, hai người đi tới đâu cũng không thiếu bọn nhân viên làm việc chào hỏi rất lễ phép, Giản Uyển Linh đều ứng phó rất hoàn mỹ, khiến Mạnh Thiếu Văn ở bên cạnh rất yên tâm.

Mấy năm nay, mặc dù cô ta không hề ra mặt giao tiếp, nhưng vẫn nên có lễ phép, phong độ vẫn không được thiếu, mang theo một người phụ nữ sắc đẹp xuất chúng như vậy đối với người đàn ông mà nói trong bất kỳ trường hợp nào cũng đều rất hài lòng.

Trong phòng họp đã sớm hội tụ những cổ đông lớn, nhỏ của Giản thị, khi Mạnh Thiếu Văn và vợ xuất hiện, lại gây nên không ít ngạc nhiên.

Đối với Giản Uyển Linh, bọn họ có chút xa lạ, nhưng đối với Mạnh Thiếu Văn, bọn họ rất tin tưởng, lúc này, có người tiến lên chào hỏi: “A, đây không phải là Mạnh tổng của Hằng Viễn sao, bây giờ lão Giản lại có đứa con rể cứng như vậy, lại giống như hổ có thêm cánh.”

Người đàn ông vừa đi tới trước là người đang giữ chức Phó tổng của Giản thị, là phụ tá đắc lực của Giản An Vương, thời trẻ cùng ông ta chung vai đấu tranh giành thiên hạ, bây giờ trên thương trường rất có danh tiếng.

Lúc này, trước mặt “Lão già” ấy, Mạnh Thiếu Văn không làm bộ làm tịch mà là thể hiện sự hòa nhã lễ độ: “Chú Phương nói đùa, hôm nay cháu cũng chỉ là tới đây với Uyển Như, ba còn trẻ vô cùng, sao đến lượt cháu quơ tay múa chân?”

Được gọi là chú Phương, lúc này ánh mắt của Phương Duy có chút thay đổi, không thay đổi sắc mặt, đem hình ảnh người đàn ông bình tĩnh thông thả kia thu vào mắt, lập tức cười lên ha hả: “Mọi người nhìn đi, Thiếu Văn vẫn còn khách khí với chúng ta, năng lực của cháu chúng ta đều biết, lão Giản có đứa con rể tốt như vậy, nhất định mỗi ngày đều cười trộm đây!”

Câu nói sau cùng nghe thế nào cũng có chút ý tứ chua chát ẩn hiện trong đó, Giản Uyển Linh nghe vào tai không khỏi nhú mày, trong lòng cực kỳ không thoải mái.

Lão hồ ly này, đừng tưởng rằng cô ta không biết ông ta có chủ ý gì, không phải là ông ta đang bất bình giùm đứa con gái của mình sao?

Một người đại học vẫn chưa tốt nghiệp, một người lưu manh như vậy dựa vào cái gì cùng cô ta cướp đoạt đàn ông? Cũng không tự nhìn xem chính mình có bao nhiêu giá trị!

Nói đến việc này cũng khéo, Phương Duy có một cô con gái, năm nay cũng vừa mới hai mươi tuổi, đúng là nuông chiều bốc đồng, vì ông ta rất không dễ dàng có được con gái, trong nhà lại có nhiều người, cái gì mà đến bảy người dì, lại càng hết mực cưng chiều đối với cô gái này.

Nói đến điều kiện trong nhà ông ta mặc dù so ra là còn thua kém người giàu nhất nhưng ở Nam Giang cũng là nhân vật vang danh âm ỉ, đứa con gái kia cũng không nhuốm chút bùn. Cả ngày không học hành làm việc gì, chỉ ở bên ngoài đánh nhau gây chuyện.

Nhưng có lần ở quán bar, cô bé đó lại nhìn thấy Mạnh Thiếu Văn, vừa thấy đã yêu, đừng nói là vì anh ta đã có bạn gái chính thức, cho dù anh ta không có, cũng không thể thích một tên côn đồ nhỏ như vậy.

Biết rõ Phương Duy đối với anh ta có phần oán trách, Mạnh Thiếu Văn vẫn cười tươi, anh ta ôm lấy Giản Uyển Linh đứng đó, biểu hiện thanh cao như ngọc: “Ba có thể để ý tới cháu, cũng là nể mặt mũi của Uyển Như, luôn nói cô gái này là bảo bối trong nhà, cháu giống như là đem hoa tươi về nhà, không đối xử tốt, ba nhất định sẽ tính sổ với cháu.”

Giản Uyển Linh lúc này, trên mặt cũng mang một bộ dáng thỏa mãn, nở một nụ cười mỏng manh, hôm nay cô thoa chút má hồng, nhan sắc tinh xảo lại hiện ra một cách khéo léo, cách trang điểm khiến cô ta trẻ trung hơn.

Đối mặt với người đàn ông thường mang cách yêu thương này thể hiện ra bên ngoài, cô cũng cực kỳ phối hợp, trong lòng giống như là mật đường quét qua ngọt lịm.

Phương Duy quả thật nhìn đến mức mắt đỏ lên, người ta bên này ngọt ngào, yêu thương, con gái nhà mình thì lúc này đang đau khổ, ông ta thấy thật giận bản thân mình.

Như vậy là đã thể hiện rõ ràng với ông ta, mặc dù ông ta đã xác định ra phải trái, nhưng vẫn không nhận được mà đau lòng, dù sao con gái cũng là huyết mạch của ông ta, mặc kệ đã làm ra chuyện gì đều có thể tha thứ.

Trong phòng hội nghị lớn như vậy cũng đã có không ít người ngồi, sắc mặt của Phương Duy ngày càng biến hóa quỷ dị hơn, không khí càng thêm trầm bổng phập phồng, căn bản không ai dám lên tiếng.

Nhưng không ít người thấy ông ta phẫn nộ mà chẳng có kết quả tốt đẹp, tự nhiên cười nhạt, cho dù là nói giúp cũng không làm

Người ta là con gái duy nhất của chủ tịch, người kia là con rể của chủ tịch, ông ta chỉ là một người làm thuê cho công ty gia đình người ta, không xem sắc mặt chủ sao, chỉ là đang tự làm mất mặt mình thôi. Còn cô con gái kia quả thực cũng không có cách nào khác, rõ ràng cướp đoạt đàn ông của người khác, bản thân có một ưu điểm thôi cũng không có.

Mạnh Thiếu Văn là ai? Anh ta là người thừa kế của Hằng Viễn, là cháu đích tôn của Mạnh Trần Tỳ, người như Phương Duy có thể bám vào được sao?

“Chú Phương, sắc mặt chú xem ra không được tốt, có phải là tối qua chú ngủ không được ngon giấc không?” Tuy thích tỏ vẻ thăm trước mặt mọi người, nhưng trường hợp nào ai làm cái gì, Giản Uyển Linh vẫn biết rõ ràng, tiếp tục mặt đối mặt với Phương Duy, môi cô ta khẽ cong lên thành nụ cười, gương mặt đẹp tuyệt mỹ đó mang theo ý cười nhạt.

“Hôm nay là họp Hội nghị hội đồng quản trị, nếu trong người chú có chỗ không khỏe, chú nên đi trước nghỉ ngơi một chút nhé, không khéo lại ảnh hưởng đến suy nghĩ thì không tốt lắm.”

Tại phòng họp Hội đồng quản trị cô ta cố ý nói ra, mơ hồ mang theo một mùi vị nhắc nhở.

Phương Duy cũng đang trong trạng thái trì trệ, lúc này nghe ra mùi vị đó, sắc mặt ông ta càng trở nên không thể chịu nổi, nhất là nghĩ đến con gái của mình đang đau khổ, trong lòng ông ta càng thêm khó chịu.

Hừ, bây giờ là đang chế giễu, một đứa con ranh mà dám xem sắc mặt của ông ta, quả thật cho rằng muốn khi dễ ông ta là khi dễ sao?

Ngay lúc ông ta muốn phát ra cơn giận, của phòng họp bị người ở bên ngoài đẩy vào, theo sau còn có tiếng cười trầm thấp, đồn hậu vang lên.

”Mọi người tới thật sớm, sao tất cả không ngồi mà lại đứng hết ở đây như vậy?”

105. Chương 104: Một Chút Hoảng Hốt

Editor: Lam Lan

“Ba.”

Nhìn thấy người đến là Giản An Dương thì trên mặt Giản Uyển Linh không giấu được vẻ vui sướng, cô ta buông cánh tay Mạnh Thiếu Văn, tươi cười ngênh đón: “Vừa rồi con thấy sắc mặt chú Phương không được tốt lắm nên đã bảo chủ ấy nghỉ ngơi cho tốt rồi, công ty còn có nhiều cánh tay giúp ba bày mưu tính kế, ba không thể để chú Phương mệt mỏi quá, lúc cần thiết cũng nên cho chủ ấy nghỉ ngơi chứ.”

Đây rõ ràng là đang biến tướng để đoạt chức quyền của Phương Duy ở Giản thị, phải biết lần này Hội đồng quản trị muốn tiến hành điều chỉnh nhân lực đối với các chức vị cao cấp này.

Phương Duy mặc dù là cổ đông của Giản thị, nhưng dù sao công ty cũng mang họ Giản, cổ đông lớn nhất là người trong nhà họ Giản, ông mang họ khác, bởi vậy ông trong một cuộc họp quan trọng như vậy không phải vì muốn làm ông mất mặt sao?

Trong nháy mắt, sắc mặt của Phương Duy đen lại như muốn tích nước, ông cười ha ha, chỉ là nhìn như nào cũng thấy nụ cười kia cứng ngắt, “Chủ tịch, ông nhìn xem, cô gái này đúng là miệng lưỡi lưu loát, quan tâm đến sức khỏe của tôi như vậy, đúng là còn biết chuyện hơn cả con gái nhà tôi.”

Khi Giản An Dương bước vào đã được xem màn nháo kịch này, ông ta lặng lẽ trừng mắt liếc nhìn con gái không hiểu chuyện, nhưng dưới con mắt của mọi người, ông ta vẫn giữ vững phong độ nên có: “Đứa con gái này lớn như vậy vẫn điên điên khùng khùng mà không sợ mọi người chê cười. Duy Trì, đừng để trong lòng, con bé bị tôi làm hư rồi.”

Không chuyển hướng câu chuyện, ông ta lại cười lạnh lẽo: “Chỉ là, nếu thân thể của ông không được, thì vẫn là nên nghỉ ngơi đi, nếu không mọi người còn tưởng rằng Giản thị chúng ta chèn ép nhân viên đấy!”

Lấy được sự giúp đỡ, Giản Uyển Linh cong khóe môi, lúc này cô ta lấy phong thái của một thiên kim tiểu thư cả vú lấp miệng em rất tinh tế, ở nhà, cô ta có thể là một người vợ tốt của Mạnh Thiếu Văn, nhưng ở bên ngoài, cô ta đồng thời cũng là Giản gia đại tiểu thư.

“Không có, không có.” Rốt cuộc vẫn là thấp hơn người ta một cấp, trong lòng Phương Duy bất bình dùm con gái, sau khi tỉnh táo lại cũng biết cân nhắc thiệt hơn: “Chẳng qua là tối qua ngủ không ngon cho nên quầng thâm mới rõ như vậy, chủ tịch vẫn còn có thể tung hoành thương trường, thì chúng tôi nhất định phải tận tâm vì công ty rồi!”

Phải biết rằng ông ta còn nhỏ hơn Giản An Dương mấy tuổi, Giản Uyển Linh luôn miệng nói sắc mặt của ông không tốt, không phải bị ông làm cho tức giận sao?

“Như vậy thì tốt, như vậy thì tốt...” Nói liên tục đôi câu để thấy được sự quan tâm của Giản An Dương với Phó tổng, nhượng nhượng đuôi lông mày, nhìn con gái trước mặt không chút nhượng bộ, ông ta không khỏi cau mày trầm giọng nói: “Thiếu Văn đã tiến hành lâu như vậy mà con không bảo Thiếu Văn ngồi xuống, đứng ở đây làm cảnh sao?”

Giản An Dương đột nhiên quát như vậy, nghe giọng nói không tốt của ông ta, ai không biết còn tưởng Mạnh Thiếu Văn mới là bảo bối chân chính trong lòng ông ta đấy!

Mạnh Thiếu Văn được nhắc đến cười thoải mái nói: “Ba, con chỉ đi theo Uyển Như thôi, ngồi đâu cũng được mà.”

Lời này vừa nói ra, Giản Uyển Linh đã lập tức phản bác, một tay cô ta kéo Mạnh Thiếu Văn, một tay kéo Giản An Dương, đứng giữa hai người quyền cao chức trọng khiến cô ta có cảm giác mình được tỏa sáng: “Không thể được, hôm nay ba giao một phần cổ phần cho anh, cũng là lần đầu tiên anh ra mắt trước Hội đồng quản trị, sao có thể ngồi vào trong góc như một người vô danh chứ?”

Giản An Dương nghe vậy lòng cũng cảm thấy đau, người vô danh? Vậy như thế nào mới được tính là lên giọng, ngồi lên cái vị trí chủ tịch này mới hài lòng sao?

Con gái của ông ta càng ngày càng không có đầu óc rồi, gấp gáp đưa tiền nhà mình đến tay người khác như vậy.

Có người nhà xinh đẹp như vậy giúp đỡ, Mạnh thiếu Văn cười cười, cũng không lên tiếng, bộ phận nghiêm nhiên như một thành phần trong Giản thị.

Quả thật trên đời này không ai sợ thiếu tiền cả.

Cuối cùng Giản An Dương bên ngoài cười nhưng trong không cười:” Hai đứa một là con gái một là con rể của ta, sao có thể để hai đứa ngồi vào một góc chứ? Được rồi được rồi, Uyển Như, con và Thiếu Văn ngồi ở vị trí đầu ở phía dưới đi

Giản Uyển Linh rất hài lòng với vị trí này, ánh mắt trong trẻo hiện lên ý cười:”Cám ơn ba”

So với Giản Uyển Linh đang vui mừng nhượng mày, Mạnh Thiếu Văn bình tĩnh hơn nhiều, anh ta vốn là Tổng giám đốc Hằng Viễn, Hằng Viễn có quan hệ hợp tác với Giản Thị, để bạn hợp tác ngồi trong góc sao? Sợ rằng Giản thị còn chưa có mặt mũi lớn như vậy đâu.

Mọi người rất nhanh đã ngồi xuống, phòng họp rộng hơn hai mươi tám mét vuông chưa không ít người, nhưng còn có mấy người không tới, thừa dịp thời gian chờ đợi, cũng rất nhiều người bắt đầu chào hỏi Mạnh Thiếu Văn.

Dù sao thì thân phận của anh ta cũng rất đặc biệt, không đơn thuần chỉ là con rể của nhà họ Giản, mà còn là người thừa kế của Hằng Viễn, có quan hệ tốt với anh ta, đối với bọn họ mà nói chỉ có lợi chứ không có hại.

Giản An Dương thấy vậy, trái tim tức giận đến muốn nôn ra máu, những người này thật là giỏi, ông ta van64con2 sống sờ sờ ra đây, nhưng những người này đã đi nịnh hót Mạnh Thiếu Văn rồi, nghĩ rằng sau khi ông ta chết thì Mạnh Thiếu Văn sẽ làm chủ Giản Thị sao?

Nếu có trách thì trách sao Giản An Dương không sinh được con trai, nếu không bây giờ nào đến phiên những người này phách lối?

“Chủ tịch, uống nước đi”

Thư ký đứng yên lặng đằng sau cực kỳ hiểu ý tiến lên rót một cốc nước, giọng nói của cô ta ôn hòa, mang đến cho người ta cảm giác nhẹ nhàng thoải mái.

Giản An Dương ngược mắt, khi nhìn thấy Dư Bảo Trân thì trong lòng cũng dần bình tĩnh lại, đôi mắt đen không giấu được niềm vui sướng, ông ta nhàn nhạt ừ một tiếng, nhưng trong lòng không nhịn được cười to!

Làm sao ông ta có thể quên chứ? Ông ta còn đứa con gái này, mặc dù con riêng nhưng con bé có bản lĩnh hơn nhiều, ông ta tình nguyện đưa giản thị vào tay con bé, chứ không muốn trao ột người khác họ.

Giản Uyển Linh và Mạnh Thiếu Văn đang được mọi người riu rít khen lúc này mới chú ý đến cô gái xinh đẹp như hoa đứng sau Giản An Dương, Mạnh Thiếu Văn cũng coi như là bình tĩnh, dù sao anh ta đang đứng trong trò chơi này, tin tức thư ký mới của chủ tịch Giản thị năng lực xuất chúng đã truyền ra đến taianh rồi!

Nhưng Giản Uyển Linh đứng vụt dậy, lạnh giọng hỏi:” “Người này là ai?” Giọng nói kia như thế nào cũng thấy là đáng vẻ cao cao tại thượng.

Mạnh Thiếu Văn khẽ cau mày, thật ra anh ta vẫn bài xích giọng nói này nhưng vẫn không lên tiếng ngăn lại.

Đối với thư ký nhả dù của Giản thị, thật ra anh ta cũng rất hiếu kỳ, mặc dù cô ta có năng lực thì sao chứ? Ở xã hội này, nếu có tiền thì sợ gì thiếu nhân viên có năng lực?

Nhưng cô ta vừa mới tốt nghiệp đã có thể tiến vào Giản thị,còn đảm nhiệm vị trí thư ký chủ tịch, điều đặc biệt này quả thực khiến người ta lại muốn đào bới chuyện xưa.

Đôi mắt linh hoạt của Giản Uyển Linh không vui nhìn chằm chằm Dư Bảo Trân, người phụ nữ mặc tây trang màu trắng, tóc ngắn rất chỉnh tề, vừa khôn khéo lại lão luyện.

Nhưng điều hấp dẫn cô ta nhất chính là gương mặt trẻ trung xinh đẹp, còn trẻ như vậy mà có thể xuất hiện trong buổi họp quan trọng này, cô ta là ai chứ?

Dư Bảo Trân bị điểm tên ngẩng đầu lên, vẻ ngoài cô ta không hề giống Giản An Dương mà giống mẹ nhiều hơn, có khí chất dịu dàng khéo léo của con gái Giang Nam.

Hơn nữa khi cô ta mặc âu phục màu trắng lại càng tôn lên vẻ thuần khiết trong sáng, đôi môi đỏ cong lên, cô ta không kiêu ngạo không tự ti lên tiếng:”Cô Giản, tôi là Dư Bảo Trân,đảm nhiệm chức vụ thư ký chủ tịch”

Cô ta cố nhấn mạnh hai chữ Bảo Trân, tuy là cười dịu dàng nhưng ý cười không lên đến đáy mắt.

Thật ra nếu nhìn kỹ có thể thấy giữa chân mày của cô ta và Giản An Dương đều có dấu tam giác giống nhau, chỉ là Giản Uyển Linh không để ý đến điều này, cũng không để Dư Bảo Trân ở trong lòng.

Trước kia bên cạnh cha đều là thư ký nam, bây giờ lại đổi thành một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, không thể trách đã khiến cô ta suy nghĩ nhiều rồi.

Trong lòng cô ta cực kỳ không thoải mái, nhưng có nhiều người ở đây như vậy đúng là không hợp để gây chuyện, chỉ có thể lạnh lùng lườm cô ta một cái:” Cô bao nhiêu tuổi rồi? Nhìn đáng vẻ thì có lẽ là chưa tốt nghiệp đúng không?”

“Uyển Như!” Thấy cô ta càng lúc càng quá đáng, Giản An Dương nhỏ giọng quát, “Cô ấy bây giờ hai mươi lăm tuổi, tốt nghiệp đại học Toronto, bây giờ là thư ký của ta, con muốn biết thì sao này tự mình đến HR điều tra đi, bây giờ đừng làm chậm chuyện chính của chúng ta!”

Đúng là không bớt lo được chuyện gì, trí thông minh của con gái ông ta đã đi đâu hết rồi hả? Nhớ lại năm đó con gái đã giúp ông ta mở rộng lãnh thổ ở Trùng Khánh, nhưng bây giờ chỉ còn lại đáng vẻ của một ả đàn bà chanh chua.

Ban đầu ông ta vốn không quan tâm đến đứa con gái riêng này, dù sao chuyện như vậy nếu lộ ra thì cũng chẳng về vang gì, nhưng bây giờ đứa con gái duy nhất lại trở nên vô tâm như vậy, khiến ông ta chẳng còn cách nào khác.

Chỉ là không thể nói, Bảo Trân không những xinh đẹp mà còn thông minh, không chỉ hoàn thành thuận lợi việc học hành, mà sau khi bước vào công ty năng lực suất chúng của con bé còn hơn nhiều so với những thư ký kỳ cựu của ông ta.

“Ba, không phải con đang quan tâm đến ba sao?” Giản Uyển Linh bị quát không cam lòng cắn môi, trong mắt cô ta thoáng qua sự u ám khi nhìn gương mặt trắng noãn của Dư Bảo Trân, cuối cùng nhìn vào Giản An Dương, giọng nói ngậy thơ có phần trách cứ:” Ai bảo thư ký mà còn trẻ như vậy chứ? Con sợ cô ta không hiểu cái gì mà chỉ mang đến phiền toái khác cho ba thôi!”

Nghĩ đến các thành viên trong hội đồng quản trị nọt đôi vợ chồng này, Giản An Dương lại cảm thấy tức giận, ông ta lạnh lùng cong môi, lạnh nhạt nói, “Con quản mình cho tốt là được, sao con hiểu được chuyện của công ty chứ, đừng nhìn thấy cô ấy trẻ tuổi mà xem thường, cô ấy là sinh viên xuất sắc của đại học Toronto, lúc tốt nghiệp đỗ từ chối cơ hội ở phố Wall mà chuyển sang Giản thị, nhân tài như vậy nếu công ty còn không trọng dụng thì còn trọng dụng ai nữa?”

Toronto, phố Wall?

Nghe lời này, Mạnh Thiếu Văn rũ mắt, trong lòng càng khẳng định bối cảnh của người phụ nữ này quả không đơn giản.

Giản An Dương chỉ có một người con gái là Giản Uyển Như, nhưng bây giờ lại vì người ngoài mà giận dữ với con ruột của mình, đây không phải là tỏ rõ sự thiên vị của mình sao, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra.

Gò má Giản Uyển Linh càng trở nên trắng bệch, khóe môi giật giật, đáy lòng chợt cảm thấy hoảng hốt.

106. Chương 105: Bộc Phát

Editor: - Tử Tinh -

“Được rồi, Uyển Như, không nên cáu kỉnh với ba, em còn không tin ánh mắt của ba sao? Thư ký Dư khẳng định có chỗ hơn người!”

Cục diện đang lúc bế tắc thì giọng nói nhạt như nước của Mạnh Thiếu Văn vang lên, anh ta mỉm cười, quả nhiên là phong nguyệt vô song.

Giản Uyển Linh đang lo lắng không có bậc thang để xuống, nghe được mấy lời này, sắc mặt khó chịu cũng phai nhạt, lạnh lùng trừng mắt liếc Dư Bảo Trân đang đứng đó giữ nụ cười căng thẳng, sau đó thu hồi tầm mắt, không cam tâm tình nguyện hừ lạnh một tiếng.

Thái độ như vậy khiến cho Giản An Dương rất bất mãn, nhưng mà trong hoàn cảnh này, ông ta cho dù có bất mãn cũng không muốn để lộ ra ngoài.

Mặt mo cứng ngắc, ông ta kéo kéo môi mỏng, cuối cùng vẫn không nói tiếng nào.

Nhìn lại thì người bị đem ra tranh cãi là Dư Bảo Trân vẫn đang duy trì lạnh nhạt, cô ta đứng sau lưng Giản An Dương nở một nụ cười nhạt, cũng không vì người khác chất vấn mà tỏ ra khiếp đảm.

Mạnh Thiếu Văn quan sát kỹ càng một chút, trong lòng không khỏi thần phục sự tự tin của cô ta, nếu như lúc mới đầu anh ta còn ôm tâm trạng hoài nghi, thì bây giờ hoàn toàn có thể xác định.

Mặc kệ bối cảnh của cô ta như thế nào, chỉ dựa vào một phần tỉnh táo và thái độ tự tin này cũng đủ để đảm nhiệm chức vụ này.

Giống như cảm nhận được có người đang nghĩ tới mình, Dư Bảo Trân chột ngược mắt, cô ta có một đôi mắt xinh đẹp như nước hồ thu, bốn mắt nhìn nhau, Mạnh Thiếu Văn khẽ mỉm cười, coi như là chào hỏi, sau đó lại dời tầm mắt như không có điều gì xảy ra.

Trong lòng Dư Bảo Trân càng thêm cười thầm, Giản Uyển Như à Giản Uyển Như, cho dù cô có danh chính ngôn thuận là đại tiểu thư nhà họ Giản thì sao? Chỉ cần Giản An Dương có phần thiên vị, về sau cô cũng không còn gì tốt.

Xảy ra một màn náo loạn như vậy, người ở chỗ này tựa như cũng chẳng thấy gì, vẫn phối hợp thảo luận chuyện khác như cũ, chuyện cười, cha con nhà người ta cãi nhau, bọn họ tới xem náo nhiệt làm cái gì?

Chỉ là Dư Bảo Trân từ trên xuống dưới quả thật khiến cho người ta ngạc nhiên, lúc nào thì bên cạnh lão tổng lại có một cô thư ký xinh đẹp thế?

Qua một lúc, bên trong phòng họp đã tụ tập rất nhiều các cổ đông lớn nhỏ, đối với đại hội cổ đông nửa năm tổ chức một lần thì những người ở không thể không chú ý.

Năm nay Giản An Dương còn chưa tới 60, người đàn ông hơn 50 tuổi chính là lúc tinh thần sung mãn nhất, nhìn đế quốc kinh doanh do chính mình xây dựng, trong lòng ông ta cuộn cuộn.

Ông ta ngồi ở vị trí đầu tiên nhẹ giọng nói, dề thấp âm thanh, trong giọng nói trầm thấp lộ ra ý cười: “Hôm nay mọi người đều tụ tập chung một chỗ, tôi rất vui mừng. Nhờ mọi người dẫn dắt, lợi nhuận của năm nay so với năm trước đã tăng lên không ít, đây chính là công lao của tất cả mọi người, ở đây tôi có báo cáo lợi nhuận sáu tháng đầu năm, mọi người có thể xem một chút.”

Trong tay Dư Bảo Trân ôm tài liệu, tiến lên đặt trước mặt từng người một.

Đại hội cổ đông lần này rất đơn giản, chính là chủ tịch và các thành viên trong hội đồng quản trị thông báo về lợi nhuận năm nay, rồi quyết định vấn đề nhân sự của vài người, sau đó là giới thiệu Mạnh Thiếu Văn vị người biết.

Sau khi Mạnh Thiếu Văn cầm lấy tài liệu thì chăm chú xem xét, không giống với các cổ đông khác, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy tình hình kinh doanh của Giản thị, trên đó chính là ngành hàng mỹ phẩm mang lại lợi nhuận cao nhất, cũng chính là sản phẩm luôn mang tới cảm giác hứng thú cho phụ nữ.

Giản An Dương rất hài lòng đối với tình hình kinh doanh mấy năm gần đây, vẻ mặt hớn hỏ, sung sướng của đám cổ đông đều lọt vào mắt ông ta, ông ta âm thầm giương môi cười, nhưng lúc nhìn thấy bộ dạng suy nghĩ của Mạnh Thiếu Văn, ông ta theo bản năng cau mày, sắc mặt lạnh đi một phần.

Nếu không phải vì ban đầu muốn Mạnh Trần Tỳ đồng ý hôn lễ này, có đánh chết ông ta cũng không muốn dâng lợi ích sát sườn của mình cho người khác, tất cả mọi người, bao gồm cả cô con gái kia đều cho rằng sau khi ông ta trăm tuổi sẽ để cho Mạnh Thiếu Văn tiếp quản.

Buồn cười, Mạnh Thiếu Văn cũng chỉ là con rể ông ta, không chung một họ, tại sao ông ta phải để cho người như thế nhúng chàm sản nghiệp của nhà họ Giản?

Đang lúc sắc mặt ông ta có chút trầm xuống, bên ngoài phòng họp truyền tới một hồi ồn ào huyền ảo.

Âm thanh này quá mức vang dội, khiến cho những người ở trong phòng không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên, Giản An Dương lạnh lùng liếc mắt về phía Dư Bảo Trân.

Dư Bảo Trân hiểu ý, vội vàng cung kính nói: “Chủ tịch, tôi ra ngoài xem một chút!”

“Ha ha, là hiểu lầm, hiểu lầm!” Rõ ràng là trong lòng tức hộc máu, nhưng Giản An Dương vẫn phải an ủi đám cổ đông này, trong lòng thì cảm tức suy nghĩ, không biết là cái kẻ khốn kiếp không có mắt nào lại dám làm loạn bên ngoài phòng họp, lát nữa nhất định phải khiến kẻ đó cuốn xéo.

“Chủ tịch....” Dư Bảo Trân đã trở về trong chốc lát, nhưng mà lần này trên mặt cô ta cũng không còn vẻ tự tin lạnh nhạt như lúc trước nữa, thay vào đó là nồng đậm kinh hoàng, cô ta thở hổn hển, kinh hoàng nói: “Chủ tịch..... Bên ngoài..... Bên ngoài.....!” Cô ta nói liên tiếp vài câu cũng không xong, lúc này Giản An Dương vốn đang bực bội, tức giận, ông ta vứt phịch tập tài liệu trên tay xuống mặt bàn hội nghị, lãnh khốc nói: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không biết là hôm nay công ty họp đại hội cổ đông sao? Vẫn có người làm loạn bên ngoài, có phải không muốn làm việc nữa hay không?”

Cho dù có là Dư Bảo Trân luôn luôn tràn đầy tự tin thì thời điểm này cũng không khỏi xanh mặt, cô ta vừa muốn giải thích, cửa chính dày cộp, nặng nề làm bằng gỗ cổ mộc đã bị người khác đẩy ra, đoàn người lớn như vậy lại tùy tiện đi vào, khiến cho những cổ đông đang ngồi trên ghế đều rớt rít sợ hãi người.

Ngay cả Mạnh Thiếu Văn, Giản Uyển Linh cũng kinh ngạc một hồi, hoàn toàn không ngờ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Ngu Vô Song đứng trong đó, khuôn mặt thanh thuần, trên môi tô son đỏ tươi, quần áo cực kỳ đơn giản, lão luyện càng giúp cô gia tăng thêm khí thế lạnh lùng, hờ hững.

“Họp đại hội cổ đông? Sao tôi lại không được thông báo?”

Theo lời cô, đám người kia thức tỉnh trong nháy mắt, tiếng bàn luận nhất thời vang lên không dứt.

Giản An Dương càng thêm giận đến nổi đứng phắt dậy, ông ta giận dữ chỉ tay vào đám người, phẫn nộ nói: “Bảo vệ đâu? Bảo vệ đi đâu rồi? Những người này là do ai dẫn tới!”

Ông ta nói như vậy, rõ ràng là không thèm để câu nói lúc nãy của Ngu Vô Song vào trong tai.

Ngu Vô Song đã sớm bước lên trong nháy mắt, Giản Uyển Linh kinh ngạc trợn to hai mắt, đáy mắt tràn đầy vẻ bàng hoàng không tin nổi.

Không phải Lưu Quyền nói là đã làm xong chuyện sao? Tại sao cô ta vẫn còn sờ sờ đứng ở đó?

Nghĩ tới đây, cô ta thậm chí không ổn, sắc mặt trắng bệch, vừa nghĩ cô đột nhiên xông tới đây có lẽ là tìm mình tính sổ, cô ta đã hoảng hốt đứng dậy đánh đòn phủ đầu: “Ngu Vô Song, tại sao cô lại đến đây? Tôi cho cô biết, hôm nay Giản thị chúng tôi họp đại hội cổ đông, buổi lễ quan trọng như thế này không phải là nơi cô có thể làm loạn lung tung!”

Trong cả đoàn người chỉ có Ngu Vô Song là nữ, lại là quốc sắc thiên hương, nghiêm nhiên biến thành tiêu điểm để vạn người nhìn vào.

Cô nhướn lông mày kẻ đen, khóe mắt chậm rãi lướt qua từng người một, cuối cùng nhìn về phía Giản Uyển Linh, nhẹ nhàng cười một tiếng, giọng nói lộ ra mùi quỷ dị: “Tại sao tôi lại tới làm loạn? Buổi lễ quan trọng như vậy, không có tôi tham dự, làm sao các người có thể bắt đầu được?”

Lời nói đông dặc như vậy khiến cho Giản Uyển Linh trực tiếp cười giễu cợt, cô ta không rõ vì sao cô còn sống, cũng không biết tại sao Lưu Quyền lại thất thủ.

Cô ta chỉ biết sự tồn tại của người phụ nữ này chính là một cái gai, đâm thật sâu vào cổ họng cô ta, khiến cho cô ta khó chịu giống như là mắc nghẹn ở cổ.

“Ngu Vô Song, cô muốn nổi điên thì cứ ra ngoài mà điên khùng, không cần ở chỗ này quấy rối! Giản thị chúng tôi họp đại hội cổ đông thì có liên quan gì đến cô? Cô cho rằng cô là ai? Chẳng qua cũng chỉ đi theo Hoắc Cổ Chi mà thôi, thật sự cho rằng mình có thể bước chân vào xã hội thượng lưu sao?”

Giọng nói bén nhọn, chói tai vang lên thật lâu không tiêu tan ở bên trong phòng họp, lúc này Giản Uyển Linh vừa hoảng hốt vừa tức giận, điều đáng sợ nhất chính là kẻ mà cô ta cho rằng đã chết thể nhưng lại bỗng nhiên xuất hiện, tức giận người phụ nữ kia thật không biết xấu hổ, xem những lời nói ra kia, cứ như Giản thị của bọn họ có quan hệ gì với cô ta không bằng.

Cô ta sớm nên biết da mặt của người phụ nữ này thật dày, nếu không thì một người đàn ông lãnh đạm như Hoắc Cố Chi sao có thể bị con đàn bà như thế này quyến rũ được?

Lúc này thì Giản An Dương cũng rõ rồi, thì ra tất cả chuyện này đều có liên quan tới con gái của ông ta, nghe tiếng bàn tán ong ong bên tai, gương mặt già nua của ông ta cũng trở nên tang thương.

“Con quen biết cô ta?” Câu hỏi vừa nêu ra, trong lòng ông ta đã từng hùng hực lửa đốt: “Chú ý lời nói của con, gia giáo bình thường đã ném đi đâu rồi?”

Một câu nhắc nhở này đã khiến Giản Uyển Linh phục hồi tinh thần trong nháy mắt, nghĩ tới mấy câu liều mạng kia của mình, khuôn mặt cô ta thoáng trắng bệch, cắn môi không cam lòng: “Ba, là do Ngu Vô Song kia khinh người quá đáng, con luôn được dạy bảo phải tôn trọng người khác, nhưng người phụ nữ mặt dày giông như cô ta, con cũng không cần phải cho cô ta mặt mũi!”

Câu nói này nghe thế nào cũng có chút mùi vị nũng nịu, thấy cô ta vẫn chưa hoàn toàn mất đi ý hức, sắc mặt Giản An Dương lúc này mới tốt lên một chút.

Dư Bảo Trân đứng một bên đã âm thầm nóng lòng, cô ta không hề biết gì về bối cảnh của Ngu Vô Song, nhưng cô ta biết rõ người đàn ông đang khiêm tốn đứng phía sau kia chính là Hàn Lân.

Anh ta chính là truyền kì trong giới luật sư, sở trường chính là các vụ án kinh tế, nếu như cô ta đoán không nhầm, những người bên cạnh cô ấy chính là đồng nghiệp của Hàn Lân.

Một đám luật sư xuất hiện ở đây nói lên điều gì? Rõ ràng là Giản thị đang gặp phiền toái.

Mạnh Thiếu Văn đã làm quản lí nhiều năm nay, tự nhiên anh ta cũng nhìn ra được sau lưng Ngu Vô Song là Hàn Lân, lúc trước Hằng Viễn muốn thuê người này tới phụ trách pháp luật, anh ta đều không nể mặt, thế nhưng hôm nay lại xuất hiện ở đây?

Đang lúc anh ta còn choáng váng không biết rõ tình huống thế nào, Ngu Vô Song đã nở nụ cười, cười cười, trên mặt cô có một chút bi thương, một đôi mắt sáng trong như nước, mềm yếu bất lực nhìn về phía Giản An Dương.

Nói ra một câu kinh người: “Ba, ba không nhận ra con sao?”

Nếu như nói ngay từ đầu người này xông vào là quấy rối, nhưng giọng nói kia vang lên lúc này không khác gì một tiếng sấm rền, nện lên đầu tất cả mọi người, khiến cho bọn họ cũng thêm ngây người kinh ngạc.

Yên tĩnh..... yên tĩnh giống như chết.....

Nhưng Ngô Vô Song hình như không cảm nhận được chút nào cảm xúc khác thường của những người kia, cô cười dịu dàng nhìn Giản An Dương, trong mắt là sự kích động, nhưng bên môi lại câu lên đường cong sáng chói: “Con đã trở về, ba có vui mừng không?”

Vui mừng không?

Theo những lời được nói ra, cặp mắt Giản An Dương tròn to, hoảng sợ, kinh ngạc nhìn chằm chằm Ngu Vô Song, trong lúc nhất thời đáy mắt hiện ra vô số ánh sáng, ông ta thở hổn hển, tim đập kịch liệt, tinh quang trong mắt bị thay thế bằng sự kinh hãi chỉ còn kém nỗi chưa ngất xỉu.

Về phần những người khác lại càng thêm kinh hãi đến nỗi không nói được câu nào, tay ngọc của Giản Uyển Linh rũ xuống hai bên đã nắm thật chặt, con mắt như muốn nứt ra, hoảng hốt, bất an.

“Không phải.... Không phải.... Con đàn bà điên này, cô nói bậy cái gì, nói nhăng cái gì?” Cuối cùng, cô ta bộc phát, Dư Bảo Trân cản trở trước mặt cô ta, cô ta hất tay đẩy người ra, sau đó vọt tới trước mặt Ngu Vô Song, vươn tay muốn bóp cổ cô.

Nhưng lại bị một người đàn ông lực lưỡng mặc áo đen đứng đằng sau Ngu Vô Song bắt được, Ngu Vô Song nhân cơ hội này hung hăng tặng cho cô ta một cái tát, giọng nói ngược lại có chút châm chọc, tức cười, thản nhiên nói: “Em gái, sao lại kích động làm gì? Thấy chị có thể sống sót trở về, em không vui mừng sao?”

107. Chương 106: Chứng Có Gì?

Em gái. . . Em gái. . .

Em không vui?. . . Em không vui?. . .

Bên tai không ngừng lặp lại hai câu này, không chỉ Giản Uyển Linh sợ ngây người, còn có Mạnh Thiếu Văn. Anh ta chợt đứng dậy, động tác quá nhanh, đụng phải tài liệu trước mặt, các tờ giấy trắng như tuyết thì nhau rơi xuống bên chân anh ta, nhưng anh ta như vô ý thức híp lại đôi mắt đen, ánh mắt khiếp sợ và kinh ngạc nhìn Ngu Vô Song đối diện.

Vừa đúng lúc này, Ngu Vô Song chuyển mắt, cười như không cười nhìn lướt qua Mạnh Thiếu Văn đang thất lễ, từ trước đến giờ là cô để tóc quần xõa, lúc này lại cột lại để sau ót, gò má đẹp đẽ như ngọc hiện rõ.

Mạnh Thiếu Văn chỉ cảm thấy trước mắt choáng váng, đôi tay chống trên bàn hội nghị, lúc này mới không ngã xuống.

Mạnh Thiếu Văn lúng túng và hoảng hốt như vậy thật đúng là hiếm thấy, Ngu Vô Song thấy vậy thì cảm thấy buồn cười, năm đó lúc bị cô bắt gặp, hình như anh ta cũng hoảng hốt và kinh ngạc như vậy, bộ dáng kia như anh mới là người vô tội nhất.

Nhưng Giản Uyển Linh sẽ không có trạng thái tốt như vậy, cô ta bị tát một bạt tai, gò má trắng nõn nhanh chóng sưng đỏ, nhưng tất cả đau đớn cũng không ngăn được kinh hoảng không ngừng xuất hiện trong lòng.

Nhìn chăm chú vào gương mặt mơ hồ lộ ra sự quen thuộc, cô ta như ăn phải con ruồi ghê tởm, đáy lòng không ngừng hoảng hốt. Lúc người khác đang ồn ào bàn tán, vẻ mặt cô ta càng điên cuồng hơn, nhìn thấy bảo vệ thì vội vàng chạy tới, cô ta lớn tiếng nói: “Mất các anh đều mù hết phải không? Để những người xấu bụng đi vào làm gì? Mau, mau đuổi cô ta ra ngoài cho tôi!”

Bảo vệ vừa bị Dư Bảo Trân gọi lên thì trợn mắt hốc mồm nhìn những chuyện đang xảy ra trước mắt, nghe Giản Uyển Linh quát lớn, bọn họ rút cuộc cũng phục hồi tinh thần, vừa muốn tiến lên, trước mặt liền bị ngăn chặn bởi mấy người đàn ông áo đen cường tráng. N

hững người đàn ông áo đen cường tráng này đều là quân nhân đã giải ngũ, là Hoắc Cố Chi ra giá ời tới, bản lĩnh đương nhiên không bình thường như bảo vệ.

Những bảo vệ kia còn chưa có gần, những người này đã đem hai người đó giải quyết gọn gàng.

Ngu Vô Song thấy vậy, bên môi thoáng qua ý cười nhẹ nhàng, sau đó ánh mắt cô nhíu lại, nhìn sắc mặt càng ngày càng đen trầm của Giản Uyển Linh.

Chống lại gương mặt phẫn nộ (vì bị tát) của cô ta, cô vui vẻ cười nhẹ nhàng: “Em gái, hình như em không hoan nghênh chị! Chị đã nói rồi, có chị đã ở đây thì đại hội cổ đông không thể tổ chức!”

Em gái. . . Lại là em gái!

Nếu như vừa bắt đầu, tiếng em gái sẽ làm cho người ta kinh ngạc, từ em gái này rõ ràng không thể để người ta coi thường.

Đáy lòng Giản Uyển Linh khẩn trương muốn điên, rõ ràng trong mắt muốn phun lửa thù hận, nhưng trên mặt lại không thể không giữ vững bình tĩnh. Cô ta cười nhạt hai tiếng, lạnh lùng nói ra: “Ngu Vô Song, cô lại muốn dùng thủ đoạn gì? Đây không phải là đâm bị thóc chọc bị gạo sao? Định tới đây bởi móc hủ ? Giản Uyển Như tôi đời này chỉ có một đứa em gái, đó chính là Giản Uyển Linh, chỉ tiếc em gái tôi bất hạnh mất sớm, cô tính làm gì? Sao có thể là chị gái của tôi?”

Nói đến đến bốn chữ bất hạnh mất sớm, cô ta hơi cắn răng nghiêng lợi nói ra.

Ngu Vô Song thấy vậy, không khỏi cười khe khẽ , cô vốn là tuyệt điểm quốc sắc, nụ cười khe khẽ này càng thêm mê người: “Giản Uyển Như?”

Giọng nói cô mềm nhẹ, nói nhỏ như tự nói ình nghe, thành viên ban quản trị ngồi ở phía sau hoàn toàn nghe không rõ.

Nhưng có rất nhiều người ngồi ở phía trước có thể nghe ra ý giấu cợt trong giọng nói của cô, trong đó có Giản An Dương, trong đầu có một loại suy nghĩ đang nhanh chóng hình thành, nhưng ông không dám thừa nhận.

Thoáng ổn định tiếng tim đập dồn dập của mình, ông gượng cười : “Vị tiểu thư này, có phải cô để nhầm chỗ rồi không? Hôm nay Giản thị chúng tôi mở đại hội cổ đông quan trọng, thật sự không thích hợp để cô chơi đùa!”

Từ trước đến giờ, Giản An Dương ở trong thương trường được xưng danh là người rất kiêu ngạo, nhưng lúc này ông lại cố gắng nhỏ nhẹ nói chuyện với người phụ nữ trước mặt, thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi mà tròn to cặp mắt.

Đối mặt với Giản An Dương như vậy, bên môi Ngu Vô Song tràn đầy nụ cười châm chọc, nhưng trong hốc mắt lại xuất hiện nước mắt bị thương, thuần thực diễn hình tượng một cô gái mềm yếu, giọng nói càng đáng thương thâm trầm: “Cha, chẳng lẽ cha không nhận ra con? Con mới là Uyển Như mấy năm qua cha đã bị Giản Uyển Linh cô ta lừa!”

Ầm....

Những lời này không thua gì bom nguyên tử khi nổ tung, khiến không ít người cũng cảm thấy trước mắt choáng váng.

Giản Uyển Linh mắt nổ đom đóm, cái gì cũng không nhìn thấy, trong đầu cô ta vang lên: tất cả xong rồi, xong hết rồi. Giản Uyển Như trở lại thật, không ngờ sẽ nói ra sự thật trong trường hợp như vậy.

Dù anh Thiếu Văn tạm thời không tin, nhưng anh sẽ hoài nghi.

Một khi thân phận của cô ta bị người hoài nghi, cô ta còn có thể sống dễ chịu sao?

Nghĩ đến kết cục kia, Giản Uyển Linh điên rồi, không để ý tới Giản An Dương lên tiếng, cô ta chợt nhảy ra, mắt đầy cảm hận, liều mạng lắc thân thể Ngu Vô Song: “Gạt người, cô gạt người! Sao cô có thể là Giản Uyển Như. Ngu Vô Song, tôi xin cô, cô bỏ qua cho tôi đi! Trước kia đều là tôi sai, sau này tôi sẽ không đối phó cô nữa, van xin cô bỏ qua cho tôi, đừng gạt người nữa.”

Nói xong, nước mắt kích động của cô ta tràn đầy hốc mắt, trong lòng vừa kinh vừa sợ, lúc này cô ta sợ thật.

Không trách được, không trách được khi lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô ta đã không ý thức mà chán ghét, không trách được lần gặp gỡ họ gặp mặt thì người phụ nữ này đều lộ ra bộ dáng kỳ quái.

Thì ra, cô trở lại báo thù!

Nhưng cô đã chết, lại muốn trở về? Cuộc sống của tôi tốt như vậy, tại sao cô muốn kéo tôi xuống Địa ngục?

Lúc này, Ngu Vô Song không cho vệ sĩ đi lên ngăn cản, cô lạnh lùng nhìn Giản Uyển Linh đang nổi điên ở trước mặt cô, trong lòng là một mảnh trầm tĩnh.

Dây dưa mấy ngày nay, cô cuối cùng cũng nói ra những lời này, rốt cuộc cũng nhìn thấy Giản Uyển Linh kiêu ngạo không ai bì nổi cúi đầu ở trước mặt cô, thì ra đây mới là vẻ mặt sợ hãi chân chính của cô ta.

Buồn cười, thật là buồn cười...

Giản Uyển Linh, chúng ta là sinh đôi, lúc cô đoạt lấy người yêu và thân phận của tôi, cô có từng nghĩ tới sẽ có một ngày này không?

Nhắm mắt lại, đè xuống tia phức tạp trong mắt, Ngu Vô Song lạnh lùng lên tiếng: “Giản Uyển Linh, quay đầu là bờ! Ngay từ lúc cô tỉnh lại, lúc cô đóng giả thành tôi cũng là lúc cô đã thua, thật chính là thật, giả chính là giả, giả vĩnh viễn không thể thành thật!”

Sau khi dứt lời, cô đưa tay hung hăng đẩy mấy ngón tay trên vai cô ra, sau đó nhìn Giản An Dương đang sửng sốt: “Vì có thể sống an toàn nên con đã phẫu thuật thẩm mỹ rồi, cha, cha không nhận ra con thật?”

Trên mặt cô treo nụ cười so với khóc còn khó nhìn hơn, khiến mọi người thấy vậy, trong lòng có suy nghĩ mới.

Năm đó, tin tức chị em nhà họ Giản tương tàn đã bị truyền ra với khí thế ngất trời, tuy thành viên hội đồng quản trị bọn họ không rõ sự thật, nhưng trên web, các tờ báo, truyền thông đều đưa tin mỗi ngày, bọn họ không muốn biết cũng khó.

Hiện tại như vậy, chẳng lẽ là thật?

Dưới con mắt của mọi người, Giản An Dương muốn bảo vệ Giản Uyển Linh, nhưng khi nhìn bộ dạng bần nhảo không thể trút tường của cô ta cũng nhận không được mà mất lòng tin.

Ông không thừa nhận, mà cau mày thật chặt, lạnh lùng quan sát Ngu Vô Song.

“Vị tiểu thư này, cô nói cô là Uyển Như nhà tôi, không biết có chứng cứ gì chứng minh không? Còn nữa, cô nói cô phẫu thuật thẩm mỹ rồi, tôi ngược lại không biết bệnh viện nào có kỹ thuật tốt như vậy, có thể chỉnh khuôn mặt của cùng một người thành hai khuôn mặt khác nhau. Được, cho giả thiết, cô là Uyển Như thật, tại sao năm đó sau khi thoát chết lại không trở lại? Ngược lại phải đợi sau nhiều năm như vậy mới xuất hiện rồi nói ra trong trường hợp quan trọng của Giản thị chúng tôi như vậy?”

Giọng nói ông trầm thấp lạnh lùng sắc bén, còn kém không chỉ về phía cô mà nói cô là đồ giả mạo mà thôi, so với Giản Uyển Linh đang hoảng loạn chỉ biết là nói xằng nói bậy, ông suy nghĩ rõ ràng hơn nhiều, chỉ hai câu ba lời liền chỉ rõ chuyện quan trọng nhất.

Đúng vậy, người ở chỗ này không khỏi nghĩ tới, vị này nếu như là Giản Uyển Như thật, tại sao cô không trở lại sớm một chút? Nhất định phải nói vào ngày hôm nay? Đừng nói là công ty đối thủ tìm người đến quấy rối nha.

Phương Duy Trì vốn muốn xem náo nhiệt đứng ra đầu tiên, nói: “Ngu tiểu thư, chuyện nhận người thân này không phải là chuyện nhỏ, ai cũng biết hai người con gái của chủ tịch chúng tôi năm đó bất hạnh gặp tai nạn, Giản đại tiểu thư may mắn sống sót, mà Giản nhị tiểu thư Uyển Linh đã an nghỉ dưới đất rồi. Bây giờ cô luôn miệng nói cô là Giản đại tiểu thư, phải lấy ra chút chứng cứ chứ?”

Giọng nói hơi ngừng lại, anh ta trầm mặt tiếp tục nói: “Bây giờ là xã hội pháp trị, vu oan cũng có tội, đối diện với Giản thị chúng tôi là đồn công an, nếu cô nói xằng nói bậy, thì không tránh khỏi phải vào đồn công an.”

Chuyện liên quan đến danh vọng và huyết mạch, Giản An Dương không thể không cẩn thận, coi như người phụ nữ trước mặt thật sự là con gái của ông, nhưng nhìn thái độ này của cô, rõ ràng tới để báo thù, ông tuyệt đối không thể thừa nhận.

Nghĩ vậy, ông nghiêm mặt, sau đó nghiêm túc lên tiếng: “Đúng, chính là cái đạo lý này, con gái của tôi mà tôi lại không phân rõ sao? Nếu cô nói mình là Uyển Linh, tôi sẽ đi điều tra, nhưng cô nói mình là Uyển Như, đây tuyệt đối không thể! Con gái của tôi vẫn tận hiếu bên cạnh tôi, tôi không thể biết rõ sao?”

Sau khi ông dứt lời, thành viên ban quản trị vốn đang ôm thái độ hoài nghi thì thay nhau im lặng, chị em nhà họ Giản cũng nắm giữ không ít cổ phần của Giản thị, nếu có gì không may, chân chính bị tổn hại là Giản thị, cũng tổn hại lợi ích của thành viên hội đồng quản trị bọn họ.

Nghĩ vậy, lập tức có không ít người đứng ra đánh dẹp Ngu Vô Song, lời trong lời ngoài nói cô mới là giả mạo.

Có nhiều người trợ giúp như vậy, khuôn mặt bị thương tức giận của Giản Uyển Linh dần dần bình tĩnh lại. Cô ta nhú lông mày kẻ đen, ánh mắt âm trầm nhìn Ngu Vô Song chằm chằm, đã khôi phục tư thế kiêu ngạo, nói càng thêm sắc bén: “Ngu Vô Song, tôi biết rõ trước kia chúng ta vẫn có chút hiểu lầm, cho nên bây giờ cô ghét tôi như thế, nhưng những chuyện đó đều là chuyện nhỏ, chúng ta hoàn toàn có thể bí mật giải quyết, cô cần gì phải âm ỉ như vậy? Tôi có phải Giản Uyển Như hay không, không phải cha mẹ ruột của tôi biết rõ nhất sao?”

Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu cô ta cao lên, không thể che giấu sự hài lòng tràn đầy trong lòng.

Đối với cái này, Ngu Vô Song vẫn giữ yên lặng, dần dần, trong tiếng ồn ào truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Chẳng biết lúc nào, Mạnh Thiếu Văn đã đứng ở trước mặt cô rồi, khuôn mặt như ngọc từ trước đến giờ của anh ta vào lúc này có vẻ nghiêm túc và lạnh khốc khác thường.

Giật giạt khoe môi, anh ta nhỏ giọng hỏi: “Ngu Vô Song, cô rốt cuộc có chứng cứ gì chứng minh mình mới là Giản Uyển Như?”

108. Chương 107: Biết Chân Tướng

Editor: Đường Ngọc

Trong trí nhớ Uyển Như là người như thế nào?

Mạnh Thiếu Văn không khỏi nhú mày suy tư, chỉ tiếc đã xa nhau mấy năm, trí nhớ của anh ta cũng dần dần mất đi, thay vào đó, trong năm năm này anh ta đã chăm sóc cô ta (GUL) từng ly từng tí.

Năm đó, anh ta ở bên ngoài phòng cấp cứu, trên hành lang dài của bệnh viện, dưới ánh đèn tái nhợt, yên tĩnh, u ám, bên cạnh nhân viên cứu hộ không ngừng ra ra vào vào, lúc này trái tim của anh ta đã rơi đi đâu mất.

Anh ta biết cuộc đời của bản thân mình có đầy tội lỗi, nếu Uyển Như không thể cứu sống, thì lòng của anh ta cũng sẽ chết theo.

May mà, cuối cùng Uyển Như đã tỉnh lại, giọng nói bị tổn thương, cả người hốt hoảng, không nhớ rõ bất cứ điều gì, chỉ nhớ duy nhất, anh ta là Mạnh Thiếu Văn, anh ta thật sự vui mừng mà khóc, nghĩ thâm không có việc gì, không có việc gì nữa rồi, mất trí nhớ thì sao, chỉ cần cô có thể sống, như vậy ông trời đã cho anh ta hạnh phúc lớn nhất rồi.

Mang trong lòng ngàn vạn lần áy náy, những năm tháng sau này, anh ta vẫn đối với cô hết sức thuận lòng, cô ta(GUL) muốn gì được đó, cô ta cảm thấy sợ hãi người khác, anh ta vẫn một lòng ở bên cạnh che chở chăm sóc cho cô ta.

Trong mấy năm này rõ ràng anh ta cảm nhận được sự thay đổi của cô ta, nhưng anh ta vẫn làm như không thấy, không chỉ một lần anh ta tự hỏi, chẳng lẽ một người mất đi trí nhớ, những thói quen trước kia thật sự sẽ thay đổi luôn sao?

Quá nhiều điểm làm anh ta phải suy nghĩ, nhưng cuối cùng anh ta lựa chọn không chú ý đến nữa, bây giờ, cuối cùng cũng phát sinh có chuyện khác biệt rồi...

Anh ta hỏi cô có chứng cứ gì chứng minh mình là Giản Uyển Như? Ngu Vô Song nghe vậy, cảm thấy rất buồn cười, cô nhú mày lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta, cũng không cần trả lời gấp gáp, mà cô mím môi cười châm chọc.

“Tôi là Giản Uyển Như, đây chính là chứng cứ. Mạnh Thiếu Văn, anh có tin hay không cũng không sao cả, dù gì tình nghĩa của chúng ta đã sớm cắt đứt từ năm năm trước, Giản Uyển Như tôi nói một không nói hai, năm đó tôi đã nói, tôi sẽ không kết hôn với anh, cho nên, chỉ có người giả mạo mới trân quý anh như vậy!”

Cô gắng từng tiếng, nói thật chậm, rõ ràng là đang cười, nhưng nụ cười lại quá mức chói mắt, đâm mạnh vào ngực Mạnh Thiếu Văn khiến anh ta đột nhiên hít thở không thông, từ trước đến nay vẫn là nét mặt tao nhã tuấn tú, một khắc này đã trở nên vô cùng thảm bại.

Thấy thế, Giản Uyển Như vừa mới tự tin lên đôi chút, lúc này đã ầm ầm sập đổ tất cả, cô ta tiến tới lôi kéo cánh tay của Mạnh Thiếu Văn, lúng túng lên tiếng: “Anh Thiếu Văn, anh không nên tin lời của cô ta (GUN), bọn họ đang gạt anh, anh đã quên cô ta (GUN) là vị hôn thê của ai sao? Ai biết được, cô ta có phải do Hoắc Cố Chi đưa tới làm nhiễu loạn suy nghĩ của anh hay không?”

Nói xong, cô ta giống như là đã tìm được người để có cơ nói, ánh mắt sáng lên, ngay sau đó lại thấp giọng thanh minh: “Anh nghĩ lại xem, Hoắc Cố Chi luôn muốn đối phó với anh, bây giờ nhìn anh có một khoảng thu nhiều như vậy, anh ta (HCC) có thể không ghen tỵ sao? Chính vì như vậy, anh ta (HCC) mới phải người phụ nữ này đến quấy rối. Không nghĩ tới ngay cả lời nói dối lại có trăm ngàn chỗ sơ hở như vậy mà vẫn vọng tưởng chữ bói, lấy thân phận của em!”

Cô ta nói một hơi, nói rất nhiều, nước mắt chảy ròng ròng , trong mắt như chứa đựng một vẻ cầu khẩn rất cấp thiết.

Chỉ tiếc Mạnh Thiếu Văn vẫn không nghe bất cứ câu nào, anh ta ngơ ngác, nhìn dáng vẻ hết sức xinh đẹp của Ngu Vô Song, rõ ràng trên khuôn mặt xa lạ kia, anh ta vẫn có thể thấy từ trán cô vẻ đoạn tuyệt của Uyển Như ngày trước.

Cô nói” Tôi chính là Giản Uyển Như, đây chính là chứng cứ”, rõ ràng là lời nói hết sức ngạo mạn, nhưng từ trong miệng cô nói ra nó lại giống như một chuyện hiển nhiên đáng có.

Giờ phút này, bị khí thế trên của cô trấn áp như vậy, trong giọng nói đó không ai dám hoài nghi đó là giả.

Vẫn không bình tâm được, Giản Uyển Linh luống cuống, cô ta lại kéo kéo ống tay của Mạnh Thiếu Văn, tiếng nói dần trở nên gấp gáp, run rẩy: ” Anh Thiếu Văn, sao anh không nói lời nào? Không phải là anh thật sự tin vào lời của cô ta (GUN) nói hay sao? Em mới đúng là Giản Uyển Như, em mới là vợ của anh!”

Thật ra thì lúc nghe kỹ, tiếng nói của hai người họ cũng rất giống nhau, Mạnh Thiếu Văn nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy có một khoảng trống trải.

Lúc anh ta mở mắt ra, anh ta che gương mặt trắng bệch, nắm cánh tay ngọc của Giản Uyển Linh đẩy đẩy ra, bên môi nhếch lên, gương mặt anh ta lúc này so với lúc khóc còn khó coi hơn, cười nhẹ : “Là tôi sai lầm rồi, là tôi sai rồi. Uyển Như của tôi tính tình quyết liệt như nước, trong mắt nhất định không chấp nhận có một hạt cát nào, tôi làm chuyện có lỗi như vậy, sau chuyện đó, làm sao có khả năng cô ấy bỏ qua lỗi lầm trước kia mà gả cho tôi?”

Chữ tình là chữ làm người ta mệt mỏi nhất, tiếng nói của anh ta nhẹ như gió, để mọi người ở đây đều nghe rõ.

Giản An Dương thậm kê không được, ông ta vội vã cười cứng ngắc: “Thiếu Văn, sao con cũng hồ đồ như vậy? Người phụ nữ này nhìn qua cũng biết là người lừa gạt con, làm sao con vẫn để cô ta (GUN) lừa gạt như vậy được?”

Mặc kệ thân phận của cô ta (GUN) là thật hay giả, bây giờ ông ta cũng không thể thừa nhận, nếu không, chẳng phải là người sống sờ sờ lại tự vả vào mặt mình sao? Nếu để cho người ngoài biết Giản An Dương ông, con gái ruột thịt cũng có thể nhận lầm, không phải sẽ bị người đời cười đến rụng răng hay sao?

Mạnh Thiếu Văn vẫn không lên tiếng, anh ta dùng một ánh mắt mờ mịt khó phân biệt chăm chú nhìn vào Ngu Vô Song, gần như đang mơ hồ nhìn thấy đôi gò má quen thuộc.

Ngu Vô Song cũng không muốn nhìn mãi, cô lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta một cái, sau đó thu hồi tầm mắt, quay người lại, cô bây giờ không còn hình tượng yếu đuối trước kia, lạnh lùng nói: “Ba, con biết ba không tin tưởng ngay lập tức được, cho nên trước đó, con đã làm xét nghiệm DNA, con và Uyển Linh tuy là song sinh, nhưng lúc chúng con mới sinh ra, trong bệnh viện có giữ lại một ít tóc...”

Giọng nói ngừng lại một chút, cô cười nhẹ, lúc này mặt mày của cha con nhà họ Giản bắt đầu nhao nhao biến sắc, cô từ tốn nói tiếp: “Cái này, thừa dịp lúc trước có thời gian con đã đi đến bệnh viện để xét nghiệm DNA”

DNA..... DNA...

Trong đầu Giản Uyển Linh không ngừng lặp đi lặp lại mấy chữ này, cô ta đã hoảng sợ đến mức hít thở không thông, không nói được một câu nào.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt rơi xuống người của Giản An Dương, muốn xem người làm cha như ông ta có thể nói cái gì?

Rõ ràng là chột dạ, rõ ràng là cảm hận, nhưng Giản An Dương không thể lộ ra bộ dáng đó, nên phải ra vẻ giải quyết chuyện thường ngày: “Ah... thật sao? Vậy báo cáo DNA kia đâu?”

Lúc này, Ngu Vô Song không lên tiếng, người đàn ông từ này giờ vẫn đứng sau lưng cô, âm thầm đi tới, thân hình anh ấy cao to, diện mạo anh tuấn, trang phục thể hiện sự tinh anh của anh ấy.

Anh ấy cười tíu tít, lấy từ trong cặp táp ra một sấp văn kiện dày đặc, nói nhẹ: “Tôi là Hàn Lãnh, là luật sư của tiểu thư Giản Uyển Như, tôi có quyền, và trách nhiệm xử lý vấn đề thuộc về pháp luật cho thân chủ của tôi.”

Trách nhiệm pháp luật, lại là trách nhiệm pháp luật.

Giản An Dương nghe xong, đầu óc quả thật muốn nổ tung ra, cả người cảm thấy không tốt.

Trong mắt Giản Uyển Linh nhuộm màu cay độc, hai cánh tay ngọc buông xuống, gắt gao nắm chặt lại, đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay đến trắng toác mà vẫn không cảm thấy đau đớn.

Tầm mắt của cô ta vốn để trên người Ngu Vô Song, sau đó nhìn đến tập văn kiện kia không biết từ đâu xuất hiện ra, điên lại càng điên, cô ta không chút suy nghĩ, lập tức đưa tay đoạt lấy, sau đó hung hăng xé rách, tung ra khắp nơi đều là những mảnh giấy vụn.

Thấy chứng cứ đã bị xé hoàn toàn, đáy mắt điên cuồng của cô ta xẹt qua một tia đắc ý, sau đó cười lạnh: “Ngu Vô Song, cô là đàn bà hạ tiện, chỉ là một tên lừa gạt, cái gì DNA, tất cả đều là giả, sao tôi lại không biết năm đó ở bệnh viện còn lưu giữ lại tóc? Việc này căn bản là nói dối, không thể xem được!”

Giản An Dương thấy thế, từ đầu tới cuối cũng không có ý ngăn cản, không những không ngăn cản, ông ta còn hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh.

Nghĩ thầm, hai đứa con gái, không đứa nào khiến ông ta bớt lo lắng, một Giản Uyển Linh đã khiến ông ta hao tâm tổn trí, lúc này lại xuất hiện thêm một Giản Uyển Như, rõ ràng là muốn đòi mạng ông ta đây mà.

Ngu Vô Song vẫn nở nụ cười, cô không có một chút bối rối, ngược lại híp mắt phượng dài trong trẻo, đáng người lười biếng, đứng ở đó nói: “Giản Uyển Linh, cô đang sợ có phải không? Rốt cuộc, chúng ra ai là Uyển Như, chỉ còn cách tin vào chứng cứ mà thôi. Phần mà cô mới vừa xé, cái đó chỉ là bản sao, còn bản chính vẫn còn nằm trong tủ sắt kia.”

Lời này vừa nói ra, Giản Uyển Linh vốn đang hả hê, trong nháy mắt mặt đã trắng bệch.

Ngu Vô Song dùng ánh mắt chế nhạo châm biếm nhìn cô ta, từ từ cười nói: “Cô dùng trăm phương ngàn kế muốn giết chết tôi, không phải là vì anh Thiếu Văn sao? Nhưng bây giờ cô nhìn xem, rốt cuộc anh ta tin cô hay tin tôi?”

Cãi nhau lâu như vậy, tranh đoạt lâu nhau lâu như vậy, Giản Uyển Linh làm như vậy là vì muốn ở bên cạnh Mạnh Thiếu Văn đến đầu bạc răng long.

Bây giờ, đã đến mức này, toàn bộ câu chuyện của cô ta bất quá chỉ là tưởng tượng thôi, thậm chí cô ta không dám nhìn tới ánh mắt của Mạnh Thiếu Văn, vẻ mặt của anh ta bây giờ ra sao? Oán hận, u uất, hay vẫn là hèn mọn, căm hận?

Rất nhanh, Hàn Lãnh đưa tới một phần văn kiện đến trước mặt Giản An Dương, tại đây giọng anh ấy vẫn cương trực, ôn nhu như bình thường: “Đây là báo cáo DNA có chữ ký của bác sĩ có uy tín nhất Nam Giang, nếu Giản tiên sinh vẫn không tin vào bản báo cáo này, chúng ta có thể cùng đương sự đi xét nghiệm lại một lần nữa, dù sao sự thật thì vẫn là sự thật, mặc kệ như thế nào vẫn không sợ xét nghiệm.”

Lời Hàn Lãnh vừa dứt, trong phòng một trận thảo luận sôi nổi nổ ra, dù sao người ta cũng nói rõ ràng như vậy rồi, cũng không cần thiết phải làm giả.

Hơn nữa, người được gọi là đại tiểu thư của nhà họ Giản, thái độ thật sự không đúng cho lắm, trên mặt đầy kích động, gấp gáp, dễ dàng nhận ra được.

Trong trường hợp này thật giả đã sớm rõ ràng rành rành, nhưng lúc này không ai dám lên tiếng, nói là việc lớn thì sẽ ảnh hưởng đến việc chuyện đại sự cổ phần của công ty Giản thị, nhưng nói nhỏ cũng chỉ là chuyện nhà của Tổng giám đốc.

Thân là ba của hai đứa con gái, so với ông ta còn ai biết rõ ràng hơn?

Nuốt nước miếng một cái, Giản An Dương nhận lấy phần tài liệu kia, ngược lại nghiêm túc nhìn hai lần, những thứ thuật ngữ chuyên ngành kia ông ta đều không hiểu, nhưng kết quả cuối cùng lại viết rất rõ ràng.

Ông ta gượng gạo cười cười, cũng không nói gì tiếp, mà là đem tầm mắt rơi vào trên người Giản Uyển Linh đã sớm bị điên kia: “Con gái, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Việc này thu hết vào tầm mắt của Ngu Vô Song, tận đáy mắt một tia chờ đợi cũng gần như biến mất không còn một chút gì, đây chính là ba của cô, đây chính là người đàn ông mà mọi người vẫn hết sức ca tụng là người đàn ông tốt.

Chân tướng đã được vạch ra tại đây, nhưng vì cái gì gọi là mặt mũi ấy, một lần nữa ông ta lại chọn cách vứt bỏ cô.

Nếu cô là Giản Uyển Như thật thì như thế nào? Ở trong mắt ông ta ai là Giản Uyển Như thì có quan hệ gì? Ông ta chỉ quan tâm đến một thứ duy nhất, là danh tiếng, là mặt mũi của ông ta thôi.

Ý thức được chuyện này, đáy lòng cô buồn nôn lên, ánh mắt lạnh thấu xương, tiếng nói lại càng trầm hơn: “Ba, chuyện đã đến mức này rồi, ba còn chưa tin con sao? Có phải là ba muốn con gọi điện báo cảnh sát tới, cả nhà chúng ta đều tới cục cảnh sát, để cảnh sát phân biệt ai là thật ai là giả, như vậy ba mới chịu tin con hay sao?”

109. Chương 108: Tức Giận

Editor: Lam Lan

Gọi điện thoại báo cảnh sát?

Giản An Dương nghe vậy liền giật mình, ông ta trầm mặt, đáy mắt thoáng qua ánh sáng tối tăm, đôi mắt nhìn vào Ngu Vô Song tràn đầy sự lạnh lẽo.

Giản Uyển Linh sợ hãi đến mức cảm thấy tim mình như run rẩy, giọng nói của cô ta trở nên sắc nhọn, giữa hai hàng lông mày luôn mềm mại giờ đây lộ ra thù hận sát ý: “Còn muốn gọi điện thoại báo cảnh sát sao? Ngu Vô Song, bản lĩnh trợn mắt nói mò của cô đúng là không nhỏ, đừng tưởng rằng lấy mấy thứ linh tinh này ra là sẽ có người tin cô, tôi...!”

Chỉ tiếc cô ta còn chưa nói hết lời, Mạnh Thiếu Văn đã xoay người bước lên giật lấy tờ xét nghiệm DNA trong tay Giản An Dương.

Giản An Dương thấy thế, trái tim như đổ mồ hôi, ông ta khản trương kêu lên: “Thiếu Văn, con không thể tin lời của cô ta, con và Uyển Như đã quen nhau nhiều năm như vậy mà chẳng lẽ còn không phân biệt được sao?”

Giản Uyển Linh hoàn toàn không ngờ Thiếu Văn sẽ làm vậy, cô ta sợ đến trắng bệch cả mặt, khóe môi giật giật, giọng nói run rẩy chói tai: “Anh Thiếu Văn, anh không tin em sao?”

Cô ta vừa dứt lời, Mạnh Thiếu Văn ở đối diện đột nhiên ngược mắt, ngón tay cầm tờ giấy đang không ngừng run rẩy, so với khuôn mặt hoảng hốt của Giản Uyển Linh thì sắc mặt của anh ta càng thêm tái nhợt không một giọt máu nào.

Chỉ liếc mắt một cái, Giản Uyển Linh đã có thể nhìn ra ý của anh ta, cô ta như chợt hiểu ra lùi về sau hai bước, trái tim run lên từng hồi, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, nếu lộ ra thì lần này cô ta xong rồi.

Cho dù Mạnh Thiếu Văn sẽ không thừa nhận, nhưng chứng cứ trước mắt khiến anh có muốn coi thường cũng không được.

Anh ta cảm thấy cổ họng mình như đắng chát, quay sang nhìn người phụ nữ bên cạnh, há miệng nhưng lại không nói ra được một câu.

Trong mắt người ngoài bọn họ là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, hơn nữa còn là một đôi vợ chồng môn đăng hộ đối, chỉ là sự thật trước mắt như một trò đùa giễu cợt, anh ta thậm chí còn không dám đối mặt với cô ta.

Ngu Vô Song, Giản Uyển Như, chênh lệch không chỉ là một cái tên, mà còn là nhiều năm tình cảm.

Mạnh Thiếu Văn mặt đối mặt phức tạp mờ mịt, Ngu Vô Song không chút lưu tình quay đầu đi, ánh mắt của cô chỉ nhìn về phía Giản An Dương, giọng nói vô cùng nhạt nhẽo vang lên: “Chân tướng sự việc đã ở trước mắt, ba vẫn không tin sao?”

die»n d an l«e qu»y d«on

Biết rõ chân tướng của sự thật nhưng trái tim cô vẫn không kìm chế được mà rét run, mấp máy cánh môi, tầm mắt hơi đổi, cô nhìn về những thành viên trong hội đồng quản trị đang lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Các dì các chú ở đây đều là những người có quan hệ thân thiết với ba tôi, còn là những người chứng kiến tôi lớn lên, chẳng lẽ thật sự mọi người không nhận ra tôi sao?”

Mọi người nghe vậy, vẻ mặt trở nên lúng túng, nghĩ thầm, từ rất nhiều năm trước hai chị em nhà họ Giản đã giống nhau như đúc, sau khi lớn lên mặc quần áo khác nhau thì người ta mới có thể phân biệt được, bây giờ cô phẫu thuật thẩm mỹ rồi, ai biết là ai được chứ.

Nhưng bọn họ tin tưởng vào chứng cứ, theo tình hình bây giờ, xét nghiệm DNA này hiển nhiên là thật, cứ nhìn thái độ của chủ tịch bây giờ đi thì biết, chắc chắn nội tình không chỉ đơn giản như vậy đâu.

Tựa như chết trong yên tĩnh, cuối cùng Mạnh Thiếu Văn mở miệng, hai mắt anh ta đỏ ngầu, ánh mắt ảm nặng nề, giọng nói thanh nhuận đậm nhũ như lộ ra mùi vị gào thét: “Anh tin, anh tin em mới là Giản Uyển Như!”

Giản Uyển Linh vốn đang khấn trương đến hít thở không thông đến bây giờ đã hoàn toàn phát điên rồi, cô ta không chút suy nghĩ xông lên vừa khóc vừa giải thích: “Không...Không phải vậy...Anh Thiếu Văn, sao anh có tin cô ta mà không tin em chứ? Em mới là Giản Uyển Như, em mới là Giản Uyển Như, mới là vợ của anh mà.”

Câu nói cuối cùng của cô ta giọng nói trở nên bi thương nhưng Mạnh Thiếu Văn lại chưa từng nhìn cô ta một cái, mà hung hăng đẩy cô ra ra, chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt dịu dàng trở nên tối tăm: “Mất trí nhớ? Yêu tôi? Giản Uyển Linh, làm sao cô có thể khiến tôi chán ghét như vậy chứ? Mạnh Thiếu Văn tôi mất mù nên năm đó mới ngộ nhận cô là Uyển Như.”

Ngu Vô Song vẫn luôn lạnh lùng quan sát giờ phút này không khỏi âm thầm liếc mắt, nghĩ thầm cũng không phải là mất mù mà, nếu không vì sao ngay cả người phụ nữ mình yêu mà cũng không nhận ra?

Cô nhìn thấy vậy nhưng trên mặt không có biểu cảm gì, tầm mắt cô rơi vào Giản Uyển Linh vừa bị Mạnh Thiếu Văn đẩy ngã, đây là cô em gái máu mủ tình thâm của cô, nhưng ngay từ rất nhiều năm về trước đã khiến cô cảm thấy xa lạ.

Cô ta vì tình yêu mà tranh đoạt với cô, hoàn toàn biến thành một con quỷ.

Mà cô từ một công chúa mặc cho người khác định đoạt nay đã trở nên hoàn toàn độc lập, có lúc cuộc sống thật sự phải có được có mất, cô tự cho là mình mất đi sự ấm áp của gia đình, mất đi người bạn trai tình cảm sâu nặng, nhưng cuối cùng còn nhận lại được những điều tốt đẹp hơn.

Nhưng Giản Uyển Linh thì sao? Cô ta vẫn luôn sống trong thế giới mà mình tưởng tượng ra, bây giờ những ánh hào quang mà cô ta luôn mơ ước lại trở thành mũi gai khiến cô ta thương tích đầy người.

Một cú mất bị mù khiến tâm Giản Uyển Linh như chết đi, cô ta không nhận được nữa, nước mắt bị ai tràn ra khỏi hốc mắt, sau khi bị đẩy ngã cô ta lại bò đến ôm chặt lấy chân Mạnh Thiếu Văn, như hoàn toàn mất đi lý trí: “Không có, không có, em chính là Giản Uyển Như, em là vợ của anh. Ngu Vô Song đang nói dối, cô ta rõ ràng chính là Ngu Vô Song mà, tại sao phải đi nói dối như thế chứ?”

Nói xong lời cuối cùng, trên khuôn mặt đầm nước mắt tràn đầy sự bi thống, rõ ràng khóc đến không thở được nhưng trong miệng cô ta vẫn luôn lẩm bẩm mình chính là Giản Uyển Như.

Đối mặt với Giản Uyển Linh vô dụng như vậy, Giản An Dương đã giận đến đỏ mặt, kể cả nó không phải Giản Uyển Như, thì cũng vẫn là Giản Uyển Linh, Giản Uyển Linh cũng là con gái của ông ta.

Bây giờ chuyện đã bị bại lộ mà không tìm cách sửa chữa đi, lại còn ngồi đây cãi nhau với Mạnh Thiếu Văn, con bé có biết nếu chuyện này bị truyền ra ngoài thì những gièm pha của dư luận chính là đả kích mang tính huỷ diệt với nhà họ Giản không?

Người phụ nữ này tối qua vẫn chung giường chung gối với anh ta, vậy mà bây giờ, anh ta vẫn cùng cô ta biểu diễn cảnh ân ái đến mệt mỏi trước mặt mọi người.

Nghĩ đến đây, trong lòng Mạnh Thiếu Văn càng thêm quay cuồng khó chịu, anh ta lại lần nữa đá văng Giản Uyển Linh ra, ném tờ xét nghiệm DNA vào mặt Giản Uyển Linh cười lạnh: “Không trách được sau khi tỉnh lại cô lại khác thường như vậy, thì ra đây chính là vấn đề, Giản Uyển Linh, sao lòng dạ cô có thể độc ác như vậy chứ, cô không sợ phải xuống địa ngục sao?”

Xuống địa ngục?

Giản Uyển Linh nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, tóc dài che kín cả khuôn mặt, cô ta càng khóc thảm thiết hơn.

Nhưng anh Thiếu Văn, chẳng lẽ anh không biết, nếu không có anh, em chỉ sống một giây thôi cũng cảm thấy như là địa ngục vậy.

Một người phụ nữ khí thế, một đứa con gái giống như bùn nhão có cổ cũng không đắp được thành tường, Giản An Dương dù có hồ đồ thì lúc này cũng biết cân nhắc thiệt hơn, ông ta vội vàng thở hổn hển hai tiếng, sắc mặt trắng bệch giống như không chịu nổi dả kích này: “Thì ra là thật, là thật...”

Nói xong, cả người ông ta ngã ra sau, toàn thân tê liệt ngã xuống ghế ngồi, mọi người hết hoảng bật thốt lên, so với Giản Uyển Như thật, Chủ tịch hội đồng quản trị Giản An Dương còn quan trọng hơn.

Dư Bảo Trân đang há hốc mồm xem cũng lấy lại được thần trí, đầu tiên cô ta kiêng kị liếc mắt nhìn Ngu Vô Song, sau đó bước nhanh về phía Giản An Dương, vừa rót nước vừa xoa ngực để ông ta được thuận khí, trên mặt hiện lên sự quan tâm thoả đáng: “Chủ tịch, ngài không sao chứ? Có cần đến bệnh viện không?”

Giản An Dương đang chờ câu nói này, bây giờ thể diện của ông ta coi như mất sạch. Giản An Dương giàu sang một đời, sao có thể đối mặt với cảnh tượng này chứ?

Sinh hai đứa con gái không những không mang được lợi ích cho ông ta, mà ngược lại còn rước về cả đồng phiền toái, không cần suy nghĩ ông ta cũng biết ngày mai bên ngoài sẽ sóng gió như thế nào.

Nơi cổ họng đột nhiên phát ngọt, ông ta tức giận nôn ra máu, nhưng lúc này điều cần làm nhất chính là không thể không lui, mà con gái lớn của ông ta chuẩn bị lý do trọn vẹn như vậy, ông ta không thể nói lại nó.

Uống hai ngụm nước, Giản An Dương tức đến không thở nổi, bộ dạng muốn nói chuyện lại không nói được khiến người bên cạnh càng thêm khẩn trương.

Dư Bảo Trân có thể không nhìn ra ông ta đang tức giận thật hay giả bộ sao?

Ánh mắt loé lên, cô ta lập tức ra quyết định: “Không được, tim của Chủ tịch vốn không khỏe, bây giờ còn bị như vậy, mau gọi 120, trước tiên mọi người hãy tản ra để không khí thoáng hơn.”

Nhân viên vốn đang đồng loạt xông lên nghe vậy, càng thêm tránh không kịp, an nguy của Chủ tịch không phải chuyện nhỏ, bộ họ không thể dây vào được, nhưng vẫn không có ít người vừa rót nước vừa mở cửa sổ ra.

Ngu Vô Song cười như không cười nhìn màn nháo kịch đang xảy ra, lúc này Dư Bảo Trân bước đến trước mặt cô, ánh mắt cô ta phức tạp, suy nghĩ một chút, về mặt khổ sở nói: “Cô Ngu, cô xem Chủ tịch bây giờ đã như vậy rồi, chuyện này lần sau có thể thương lượng lại được không? Cô nói cô là cô Giản, lại mang theo chứng cứ quan trọng như vậy, cô nên cho Chủ tịch thời gian chấp nhận sự thật này chứ!”

Cô ta nói rõ suy nghĩ của mình, trên khuôn mặt mang theo nụ cười mềm mại, Ngu Vô Song nhìn, lòng mày không khỏi nhướng lên, cô khúc khích cười lạnh: “Cô là ai? Chỗ này đến lượt cô nói chuyện sao? Tôi mới là con gái của ba, an nguy của ba chẳng lẽ tôi không lo lắng?”

Lo lắng? Lo lắng là cái khỉ gì chứ, cô chỉ hận ông ta không chết sớm một chút để cô đoạt quyền ấy.

Dư Bảo Trân biết rõ điểm này nên không dám xem thường Ngu Vô Song, nhưng thế nào cũng không ngờ cô sẽ phách lối như vậy, cả bên trong lẫn bên ngoài đều không muốn, cô ta ghen hòng hạ xuống, trong lúc còn đang do dự thì cửa phòng họp bị một nhóm người đẩy ra.

“Cô Giản, có người đến đồn cảnh sát tự thú nói cô thuê sát thủ giết người, bây giờ cô phải đi cùng chúng tôi để điều tra.”

Bên trong còn đang hò hét ầm ĩ, đột nhiên một nhóm cảnh sát cường thế xông vào, quả thật khiến mọi người tỉnh ra, hơn nữa khi nghe câu nói ấy, lại càng khiến người ta tỉnh lại.

Giản Uyển Linh đang uất ức khóc lóc kể về thời điểm này cũng không giả bộ được nữa, cô ta vội vàng ngắt đầu lên giải thích: “Làm sao có thể chứ, các anh đừng có vu oan cho tôi, tôi không biết các anh đang nói gì hết.”

Ba nam cảnh sát tiến vào sắc mặt không chút thay đổi, bộ dạng đang làm việc công: “Có oan uổng hay không thì cô cần đến đồn cảnh sát để điều tra rõ mới có thể biết được, bây giờ mời cô Giản Uyển Linh đi với chúng tôi một chuyến.

Khi cảnh sát đi mất, ngay cả thành viên trong hội đồng quản trị cũng cảm thấy sợ hãi.

Mà Giản An Dương càng thêm ghen hờn, trực tiếp ngắt xiu vì tức rồi, trước khi mất đi ý thức, mặt ông ta đỏ bừng, trong đầu chỉ có một ý niệm, đó chính là quá mất mặt rồi.

Giản An Dương ông ta ngày mai không cần ra cửa nữa, đầu còn mặt mũi để gặp người ta nữa chứ!

110. Chương 109: Chương 109

111. Chương 110: Đại Kết Cục (1)

Editor:: Thiên Tiểu Tiểu

Mạnh Thiếu Văn tuổi trẻ nhưng trưởng thành sớm, so với các bạn cùng lứa tuổi thì hiểu biết nhiều hơn, cho tới nay anh ta đều ưu việt hơn hẳn. Anh ta vừa sinh ra đã đứng ở nơi người bình thường không thể so sánh, cho nên trong lòng anh ta rất kiêu ngạo .

Lúc mười bảy, mười tám tuổi, anh ta biết vợ tương lai của mình phải là thiên kim tiểu thư, phải môn đăng hộ đối với họ, nếu không thì cũng phải là cô gái tao nhã ra đời trong dòng dõi có học, gia cảnh trong sạch và xa hoa, mà Giản Uyển Như xuất hiện, quả thật chính là quà tặng tốt nhất mà trời cao cho anh ta.

Anh ta thích cô, thân phận của cô hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn con dâu của nhà họ Mạnh bọn họ. Đối với nhà họ Giản, anh ta vẫn giữ vững lòng cảnh giác, cho nên mặc dù sau khi xác định quan hệ với cô, lúc đối mặt với người cô không thích là Giản Uyển Linh, anh ta cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười chào đón.

Tình huống như vậy, anh ta thậm chí không làm rõ cảm giác của mình đối với Giản Uyển Linh là cái gì.

Trên gương mặt đau rát, làm trong lòng anh ta dần dần an tĩnh lại, nhìn khuôn mặt của người phụ nữ đối diện, ánh mắt nhạt nhẽo cứ như vậy mà nhìn anh ta, không mang theo một tia cảm xúc khác thường.

Dù thấy cừu thị cảm hận trong mắt cô, anh ta cũng vui mừng, chứ không phải ánh mắt hờ hững như không nhìn như vậy.

Trái tim vỡ nát của Mạnh Thiếu Văn lần nữa nhói lên theo bản năng, khóe môi anh ta cong cong, yên lặng cười khổ: “Ở trong lòng của em, anh chính là một người đàn ông như vậy?”

Không thể không thừa nhận, có lẽ sự thật chính là như vậy, nhưng anh ta vẫn không dám thừa nhận, anh ta sợ sau khi anh ta thừa nhận thì càng lúc càng xa cô. . .

Nhưng anh ta không biết, lúc anh ta nhìn nhầm Giản Uyển Linh thành Giản Uyển Như, đã định trước hai cuộc sống, hai con đường khác nhau sau này của bọn họ.

Đối mặt với Mạnh Thiếu Văn cứng đầu, Ngu Vô Song ngược lại nở nụ cười. Tầm mắt cô rơi vào trên người anh ta, khóe mắt cong lên như vẽ ra một nụ cười nhạt: “Anh vẫn còn để ý tôi?”

Giữa bọn họ đã trải qua nhiều sai lầm như vậy, đã sớm không thể giống như trước đây nữa, bây giờ anh ta còn cường cầu cái gì? Chỉ tăng thêm phiền não mà thôi.

Nghe cô hỏi như thế, Mạnh Thiếu Văn liên tục gật đầu. Lúc này, anh ta biểu hiện như một người đàn ông bình thường, không còn là Mạnh tổng của Hằng Viễn ngồi tít trên cao: “Để ý, dĩ nhiên để ý!”

Ngu Vô Song nghe vậy, nhin không được mà bật cười, cô vừa cười vừa lắc đầu, trên khuôn mặt thuần khiết khó nén tia giễu cợt lạnh lùng, thậm chí không nói ra câu trách cứ.

Về mặt như thế, ánh mắt như vậy khiến cả khuôn mặt Mạnh Thiếu Văn nóng lên.

Anh ta không để ý tới mặt mũi nữa, vội vàng tiến lên trước kéo cổ tay trắng nõn của cô, nhỏ giọng khẩn cầu, nói: “Uyển Như, em mắng anh đi, bằng không em đánh anh mấy cái cho hả giận, anh thật sự không chịu nổi khi em không chú ý đến anh như vậy. Anh yêu em đã nhiều năm, chẳng lẽ em chưa tin anh?”

Lúc này, anh ta thậm chí không muốn nghĩ tại sao cô lại ở chung một chỗ với Hoắc Cố Chi, hiện tại anh ta chỉ có một mục đích, đó chính là có thể làm cho cô chú ý đến anh ta.

Ngu Vô Song cười nhạo, cụp mắt xuống, tầm mắt rơi vào bàn tay của anh ta đang giữ cổ tay cô, ánh mắt bi thương nhưng lạnh lùng: “Buông tay!”

Anh ta không nhúc nhích, ngược lại thâm tình nhìn cô, lại làm cho cô

Chán ghét, dạ dày sôi trào một trận.

“Cô ấy kêu cậu buông tay, tại cậu điếc rồi hả?”

Hoắc Cố Chi vẫn đứng bên ngoài yên lặng chờ đợi cũng không tính ra mặt, ân oán giữa cô và Mạnh Thiếu Văn nhiều năm như vậy, hiện tại đã đến lúc kết thúc, nhưng thấy anh ta vẫn dây dưa với cô không thả, lửa nóng trong lòng anh không thể áp chế nổi nữa. Không nói hai lời, Hoắc Cố Chi xông lên, đấm Mạnh Thiếu Văn một cái, anh là người luyện võ, đã từng ra chiến trường giết địch.

Mạnh Thiếu Văn không đề phòng, liền bị anh đánh ngã xuống đất, cảm truyền tới một trận đau đớn, anh ta còn chưa kịp suy nghĩ chợt ngẩng đầu lên nhìn.

Hoắc Cố Chi đứng trước mặt anh ta, từ trên cao nhìn xuống, trên gương mặt anh tuấn bức người đầy sự lạnh lẽo, so với Mạnh Thiếu Văn ngã xuống đất kêu rên, hình tượng của anh cao lớn hơn nhiều.

“Mạnh Thiếu Văn, nếu cậu còn là đàn ông thì đừng làm khó dễ một người phụ nữ. Cô ấy bây giờ là Ngu Vô Song, không phải Giản Uyển Như, Uyển Nhu của cậu vừa rồi đã bị cảnh sát bắt đi rồi.”

Hối hận?

Sớm biết hôm nay sao lúc trước còn như thế, đã là đàn ông thì nên có bộ dáng của một người đàn ông, bây giờ anh ta chỉ biết là trốn tránh trách nhiệm thì có tính là người đàn ông không?

Chẳng lẽ anh ta không biết hai ba lần sai lầm sẽ dẫn tới một sai lầm lớn hơn? Cũng không phải hai câu ba lời là có thể nói rõ ràng?

Nếu như nói vừa bắt đầu, thái độ hồ hững của Ngu Vô Song làm cho lòng anh ta phát lạnh, vậy thì thái độ bây giờ của Hoắc Cố Chi đã làm lửa giận của anh ta bùng lên.

Anh ta đứng dậy vụt một cái, quan sát anh bưng đôi mắt đỏ (giận dữ), từng chữ từng câu hung dữ nói: “Hoắc Cố Chi, đây là chuyện của tôi và Uyển Như, liên quan gì đến anh? Anh đừng tự tình là đúng!”

Hai bàn tay rũ xuống của Hoắc Cố Chi lặng lẽ nắm chặt, cau mày cười lạnh: “Liên quan thế nào với tôi ư? Sao cậu không nghe cô ấy nói một chút, nghe cổ ấy nói thế nào.”

Anh cứ như vậy mà dễ dàng vứt vấn đề cho cô, ánh mắt Mạnh Thiếu Văn trong nháy mắt rơi vào trên người cô.

Dù trong lòng đã biết đáp án, nhưng anh ta không chịu thừa nhận, anh ta thật sự không có cách nào đối mặt với sự thật này.

Một là trong lòng anh, đây là người phụ nữ mình vừa yêu vừa nợ nhiều năm, còn hai là anh (HCC) là chứng ngại vật lớn nhất trên con đường sự nghiệp của anh ta. Sự xuất hiện của anh vẫn luôn nhắc nhở anh ta, vị trí của anh ta ngồi không được ổn định, có lẽ chỉ cần anh đồng ý, ông nội rất có thể sẽ cho anh vị trí này.

Cục diện như thế, hai người như vậy, sao có thể làm anh ta yên tâm?

Hai người đàn ông này đều là nhân trung long phượng (*), giữa bọn họ, ánh mắt Ngu Vô Song lóe lên, nhìn người nào đó đã nắm chắc thắng lợi, đáy lòng cô không khỏi thở dài, không khỏi trầm nghĩ, chẳng lẽ người đàn ông này thích tuyên bố chủ quyền ngay lúc này?

*Rồng phượng trong loài người, có thể hiểu theo hạc trong bầy gà.

Cô mím môi đỏ mọng, trên mặt cũng không hiện ra cảm xúc gì, mà dùng một giọng nói vô cùng hồ hững nói ra sự thật: “Anh ấy nói không sai, hiện tại tôi tên là Ngu Vô Song, chứ không phải Giản Uyển Như. Còn quan hệ của tôi và anh, phàm là người có mắt đều có thể nhìn ra, nhưng mắt anh đã mù như vậy, tôi cũng không ngại mà nói cho anh biết một lần.”

Lúc cô nói ra câu thứ nhất, khuôn mặt Mạnh Thiếu Văn liền trắng bệch, anh ta không không chế được mà lui về phía sau hai bước, khóe môi giật giật, lại nói không ra một chữ.

Không cho anh ta cơ hội thở sâu, Ngu Vô Song trái lại bình tĩnh nói ra: “Năm đó là anh ấy đã cứu tôi, trong năm năm qua cũng là anh ấy chăm sóc tôi, một người đàn ông bên cạnh lúc nào cũng quan tâm tôi như vậy... sao tôi có thể không động lòng?”

Hai chữ động lòng tựa như một cây gai, đâm thật sâu vào lòng Mạnh Thiếu Văn, trước mắt anh ta choáng váng, cuối cùng, anh ta nghiêm khuôn mặt trắng bệch, lừa mình dối người cười: “Làm sao có thể... Làm sao có thể...”

Trong miệng anh ta không ngừng lẩm bẩm hai chữ này, đương nhiên không thể tin được sự thật này.

Nhưng Hoắc Cố Chi không chút để ý mà rắc muối lên vết thương của anh ta, anh nhẹ nhàng cười một tiếng: “Như vậy mà cậu còn không tin? Vậy tôi nói cho cậu, mấy năm qua chúng tôi rất ân ái, có phải cậu muốn giết tôi lắm không?”

Đối với người nhà họ Mạnh, từ đầu đến cuối anh đều không muốn gặp.

Năm đó nếu không phải trước khi qua đời mẹ đã cầu xin, anh hoàn toàn không muốn trở lại ngôi nhà kia chút nào.

Nơi đó vốn không phải là nhà của anh, anh đến chỉ làm rất nhiều người không được tự nhiên mà thôi.

Ví dụ như người ở trước mắt này, sự tồn tại của anh, khiến cho anh ta vô cùng khó chịu.

Trước kia, anh không để ý tới những điều kia, nhưng bây giờ nhìn anh ta kiêng kỵ thân phận của anh mà trong lòng run sợ, trong lòng anh vô cùng sung sướng.

Báo thù thật không phải cần phải khiến đầu kẻ thù chôn xuống đất mà để cho hắn sống thật tốt, để hắn từ trên cao rơi xuống đáy cốc, để hắn nhìn kỹ anh sống hạnh phúc như thế nào.

Ngũ Vô Song không muốn nhìn vẻ đau đớn trên mặt anh ta, cô chậm rãi dời tầm mắt, nhỏ giọng nói với người đàn ông bên cạnh: “Chúng ta đi thôi!”

Cho dù khó chịu hơn nữa thì thế nào? Cực khổ mà cô phải chịu trong những năm qua có ai hiểu?

Mạnh Thiếu Văn, sau này chúng ta đường ai nấy đi!

Mắt phượng hẹp dài chưa ý cười, tầm mắt Hoắc Cố Chi rất nhanh chuyển sang Ngu Vô Song, nghe giọng nói của cô, anh cười đáp một tiếng, sau đó cực kỳ tự nhiên mà ôm cái eo mảnh khảnh của cô, khiến Mạnh Thiếu Văn nhìn mà đỏ mặt. Trước khi đi, Hoắc Cố Chi cong cong môi mỏng, cười lạnh nói: “Sự thật chính là như vậy, cậu không tin thì cũng không còn cách nào khác. Cảm giác cười Giản Uyển Linh tốt lắm phải không?”

Một câu cuối cùng, thế nào cũng không che giấu được ý giễu cợt trong giọng nói của anh.

Đối với Ngu Vô Song mà nói, Hoắc Cố Chi sắc bén khắc nghiệt như vậy thật xa lạ, cô ngược mắt nhìn anh một cái, cũng không lên tiếng, thật ra thì cô biết, anh làm như vậy có lẽ là để hả giận, nhưng vì cô nhiều hơn.

Ngay cả luật sư Hàn Lãnh vừa tài giỏi vừa lạnh lùng như vậy cũng bị anh mời tới, chỉ cần là cô, thật ra không nhất định phải bám vào giao tình với Hàn Lãnh.

Giản Uyển Linh.... Giản Uyển Linh...

Bên tai quanh quẩn cái tên này, Mạnh Thiếu Văn đứng ở đó mà đầu đau như muốn nứt, hiện tại chỉ cần nghĩ tới sắc mặt của cô gái kia, cả người anh ta liền đều nổi da gà.

Anh ta thật sự là mất mụ, cho nên năm đó mới tin tưởng lời nói dối của cô ta.

Mạnh Thiếu Văn đứng ở nơi ngược chiều ánh sáng, anh ta vừa ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đôi nam nữ rời đi trước mặt.

Người đàn ông cao lớn, người phụ nữ là mềm mại dịu dàng, hai người ôm nhau nhìn thế nào cũng thấy đây là hình ảnh cực đẹp.

Nhưng hình ảnh như vậy lại làm hai mắt của anh ta đau nhói, nếu như người phụ nữ này không phải Uyển Như của anh ta, không phải người phụ nữ anh ta yêu mấy năm, có lẽ anh ta còn có thể khen đẹp một tiếng, nhưng bây giờ anh ta chỉ còn thê lương và u oán tràn đầy.

112. Chương 111: Chương 111

113. Chương 112: Chương 112

114. Chương 113: Chương 113

115. Chương 114: Đại Kết Cục (5)

Editor:: Thiếu Tiếu Tiếu

Phương Chu là biết người này có bóng ma vì tình yêu, nhưng không ngờ cô ta sẽ nói ra chuyện này vào lúc này.

Anh là thiếu niên hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, trước kia không phải là chưa từng có bạn gái, nhưng vì tình yêu mà sát hại chị gái ruột là chuyện lần đầu tiên thấy.

Giằng cựa trong chỗ lát, anh cuối cùng đứng dậy, mặt lạnh trầm giọng nói: “Để cô thấy Mạnh Thiếu Văn là có thể, nhưng sự thật rốt cuộc là như thế nào, tôi không muốn cô nguy hiểm mà có thể nói rõ, cảnh sát chúng tôi tin tưởng sự thật.”

Mấy ngày nay, Mạnh Thiếu Văn quả thực không có thời gian để ý tới chuyện của Giản Uyển Linh, so với nghĩ về chuyện của Giản Uyển Linh, anh ta dùng nhiều suy nghĩ vào người Ngu Vô Song hơn.

Thủ đoạn Hoắc Cố Chi rất mạnh mẽ, lúc anh ta còn chưa đến gần Ngu Vô Song đã bị ngăn cản.

Lúc nhận được điện thoại của đồn cảnh sát, Mạnh Thiếu Văn Chính đang bực bội, cả người lộ ra sự lạnh lùng.

.

Sau hồi lâu, Giản Uyển Linh gặp được người đàn ông mình luôn nghĩ về dưới ánh đèn sáng chói trong phòng thẩm vấn.

Chỉ một tuần không thấy, hai người cũng gầy đi trông thấy, di-ễn-đà-n lê-qu-ý-đô-nvành mắt của Giản Uyển Linh trong nháy mắt hồng lên, cô ta vừa đứng dậy, bởi vì kích động, đung ngã ly nước mặt bàn.

Trong chén là nước nóng, cả người cô ta vì nóng mà giật mình một cái, từ trước đến giờ là thiên kim tiểu thư ăn sung mặc sướng, khi nào phải chịu loại đau khổ này?

Trong hốc mắt chứa đầy nước mắt uất ức, Giản Uyển Linh đáng thương nhìn Mạnh Thiếu Văn, giọng nói vẫn mềm mại dịu dàng như cũ, làm như những chuyện xảy ra bây giờ đều không tồn tại: “Anh Thiếu Văn.”

Cô ta gọi tên anh ta liền nghẹn ngào, hình như không biết tiếp tục nói như thế nào.

Phương Chu ngược lại muốn nhìn náo nhiệt, lúc thấy mặt lạnh của Mạnh Thiếu Văn, anh (PC) cảm thấy thật ra thì không nhìn anh ta (MTV) cũng có thể đoán ra đại khái.

Hôm đó, thái độ của người đàn ông trong hội đồng quản trị của Giản thị còn chưa lộ rõ sao? Anh ta rõ ràng chẳng hay biết gì, anh ta ngu xuẩn như vậy, cũng xứng đáng bị gạt năm năm.

Cả phòng trầm vắng yên tĩnh, Mạnh Thiếu Văn không lên tiếng, ánh mắt tĩnh mịch của anh ta nhìn vào Giản Uyển Linh, còn gương mặt đó nữa, nhưng mà bây giờ lại khiến anh ta cảm thấy ghê tởm gấp bội.

Trong mấy năm qua, chuyện gì bọn họ cũng làm, bây giờ nghĩ lại, một câu hỏi hận sao có thể nói lên lời?

Dưới ánh mắt giông tố sắp đến, thân thể mềm mại của Giản Uyển Linh nhịn không được mà run lên, cô ta vội vàng mở miệng giải thích: “Thật xin lỗi! Anh Thiếu Văn, thật xin lỗi, là lỗi của em, đều là lỗi của em. Là em không tốt, là em có lòng tham, sau này anh sẽ là anh rể của em, mà em yêu anh như vậy, sao có thể trở mặt nhìn anh trở thành anh rể của em? Cho nên em mới nghĩ ra những mưu kế kia, thật xin lỗi. . . Em cũng muốn xin lỗi chị gái, chị ấy tốt với em như vậy, em còn hại chị ấy.”

Lúc này, Giản Uyển Linh không muốn nguy biện nữa, cô ta đã thừa nhận, nhưng đã muộn.

Cô ta rất yêu Mạnh Thiếu Văn, giống vậy, cô ta cũng yêu danh tiếng và cổ phần công ty của Giản Uyển Như, càng yêu danh tiếng tao nhã của Giản Uyển Như hơn.

Nếu giống nhau thì còn lâu cô ta mới có động lực lớn như vậy, nhưng những chuyện này cô ta đã vắt hết óc mới có được.

Thấy sự mềm mại dịu dàng và lời nói dối, giả hiền lành của cô ta đã quen, Mạnh Thiếu Văn lần đầu tiên cảm thấy ngôn ngữ là do năng khiếu bẩm sinh, ví dụ như cô ta, nhanh mồm nhanh miệng như thế, Uyển Như không phải không như vậy sao?

Không. . . Có lẽ hiện tại nên gọi cô là Vô Song.

Trong miệng lặp lại hai chữ Vô Song, lòng anh ta khó chịu, tầm mắt nhìn chăm chú vào Giản Uyển Linh càng lộ ra sự căm hận, anh ta lặng lẽ tiến lên hai bước, hạ tay, cố ý nhỏ giọng nói bên tai cô ta: “Cô nên may mắn vì bây giờ cô bị giam giữ ở chỗ này, nếu không tôi sợ tôi sẽ nhịn không được mà bóp chết cô!”

Có một ngày, người đàn ông bạn yêu nói muốn bóp chết bạn ngay bên tai bạn . . . bạn sẽ có vẻ mặt gì?

Trước kia, Giản Uyển Linh chưa từng nghĩ tới chuyện này, không phải là không muốn, mà là không dám nghĩ.

Hiện tại, rốt cuộc tất cả sự thật đã đặt trước mặt cô ta rồi, cô ta che miệng, kinh ngạc trợn to cặp mắt, đáy mắt khó nén tia bi thống và tuyệt vọng.

Nhưng Mạnh Thiếu Văn lại làm như không thấy, ngày xưa có bao nhiêu ân ái, hiện tại thì có bấy nhiêu thù hận.

Anh ta cười thấp một tiếng, tiếng cười giễu cợt và bi thương: “Nhưng người đáng chết không chỉ có cô, còn có tôi! Nếu tôi không phải có mắt như mù, sao lại bị cô lừa gạt lâu như vậy? Rõ ràng cô và cô ấy khác nhau nhiều như vậy, nhưng tôi làm như không thấy, còn lựa chọn tin tưởng. Những ngày qua tôi luôn nghĩ tới nguyên nhân, tôi nghĩ thật lâu, không ngừng lấy cố ỉnh, nhưng cuối cùng là tôi quá hèn nhát, hèn nhát không dám đối mặt với kết quả kia.”

Anh ta nói một hơi rất nhiều, khiến lòng Giản Uyển Linh lo sợ bất an, cái này và tưởng tượng trước kia của cô ta không giống nhau.

Cô ta biết lúc này Mạnh Thiếu Văn hận không thể giết chết cô ta, nhưng cô ta không ngờ anh sẽ bình tĩnh mà thành thật với nhau như vậy.

Tuy hiện tại và tưởng tượng của cô ta có chênh lệch, nhưng đều không phải là chuyện tốt.

Quả nhiên, sắc mặt Mạnh Thiếu Văn run lên, cuối cùng im lặng mà cười rồi đứng lên: “Tôi hèn nhát là không sai, nhưng cô lòng dạ rắn rết. Hiện tại cô muốn gặp tôi, muốn nói gì với tôi? Làm tôi tha thứ cho cô? Hay kêu tôi tới xem nước mắt của cô?”

Anh ta vẫn tự mình là thân sĩ rất có phong độ, đối với nước mắt của phụ nữ thì sẽ bất đắc dĩ, thậm chí còn cho rằng phụ nữ là người phải chịu khổ.

Nhưng bây giờ anh ta mới biết, có một loại đau lòng tuyệt vọng không thể khóc nổi, phàm là có thể khóc lên đều là vì chuyện không đau, Uyển Như của anh chịu nhiều đau khổ như vậy, cuối cùng không phải không khóc nổi sao?

Có lúc nghĩ sai thì hồng hết, nghĩ sai thì hồng hết thiện và ác.

Giản Uyển Linh khóc không ra tiếng cuối cùng cũng nhịn không được nữa, cô ta khàn giọng kiệt lực quát to lên: “Mạnh Thiếu Văn, anh mở to hai mắt ra mà nhìn ai mới là người yêu anh nhất? Dáng dấp của tôi và Giản Uyển Như giống nhau như đúc, tại sao anh có thể yêu cô ta, mà không thể yêu tôi một chút? Đúng, năm đó quả thật là lỗi của tôi, nhưng sao anh không suy nghĩ một chút, tất cả là do ai ép?”

Ai ép?

Mạnh Thiếu Văn nghe vậy, nhịn không được mà cười lạnh hai tiếng, thật muốn hỏi ngược lại, nhưng cuối cùng anh ta chịu đựng.

Anh ta còn chưa nghĩ ra nên xử lý người phụ nữ này như thế nào, cô ta thiết lập bố cục như vậy, làm cho cuộc sống yên tĩnh của anh ta xảy ra biến hoá ngất trời, không chỉ mất đi người yêu, mà còn trở thành đối tượng bị mọi người khiển trách.

Người yêu, danh vọng anh ta đều không có, còn vị trí Hằng Viễn kia thì không thể so sánh với Uyển Như của anh ta.

Lạnh lùng cong cong cánh môi, ánh mắt cô ta vừa điên cuồng vừa lạnh lùng: “Tôi cho anh biết, tôi tuyệt không hối hận hành động ban đầu!”

Thấy không thể giải quyết được vấn đề, Giản Uyển Linh trong lúc tức giận thì bình nứt không sợ mẻ (liều mạng): “Điều duy nhất làm tôi hối hận là không chọn cách trực tiếp giết người phụ nữ đó, cô ta là kẻ thù của cả đời tôi, cô ta còn sống thì cả đời này tôi không thể nào sống bình thản và thuận lợi. Không chỉ có anh, mọi người chỉ thấy cô ta mà không thấy được tôi!”

Thật sự hận đến tận xương rồi, mới có thể khiến Giản Uyển Linh cắn răng nghiêng lợi nói như vậy, cả người đều phát run khi nghĩ đến người kia: “Anh nói, sao tôi có thể không giết một người như vậy? Không ngờ hiện tại cô ta còn sống, mắt ông trời bị mù rồi, tại sao không thể để một con đường sống cho tôi?”

Một hơi nói tất cả lời trong lòng ra, trong lòng Giản Uyển Linh rõ cuộc cũng thoải mái, bình thường cô ta là tiểu thư nhà giàu hiền thực, xinh đẹp nhất, khi nào hành động tùy ý ở trước mặt người ngoài như vậy hả?

Nhưng bây giờ cô ta không muốn nghĩ cái gì hết, không muốn nghĩ người đàn ông này sẽ nhìn cô ta như thế nào, cô ta chỉ nghĩ phải bộc lộ ra suy nghĩ chân thật nhất của mình.

Hai bàn tay Mạnh Thiếu Văn rũ xuống lặng lẽ nắm chặt, lúc nghe lời cô ta nói đã không chịu nổi rồi, anh ta đánh một quyền vào tường, quả đầu của anh ta vừa rung động vừa đau.

Sau đó anh ta nắm cổ áo của cô ta, đè cả người cô ta trên vách tường, hai mắt đỏ ngầu chứa huyết cừ: “Câm miệng! Cái người phụ nữ ác độc này có tư cách gì mà nói Uyển Như như vậy? Uyển Như tốt đẹp hơn cô rất nhiều lần, đúng, mắt tôi quả thật mù rồi, nhưng còn có? Cô là một lòng dạ rắn rết, cũng làm cho người ta buồn nôn.”

Trong năm năm qua, Giản Uyển Linh đã hưởng thụ quá nhiều ân sủng, quan tâm khi bên cạnh anh ta, bất chợt anh ta thay đổi sắc mặt như vậy khiến cô ta không phản ứng kịp.

Nhưng đau đớn trên người và vẻ mặt giận dữ của người đàn ông trước mặt làm cô ta biết tất cả không phải là mơ, dù cô ta có nhắm mắt lại rồi mở ra, đối mặt với cô ta không phải là cuộc sống thoải mái với giường

cao gối mềm nữa.

Hít thật sâu hai cái, Giản Uyển Linh vừa khóc rống vừa cảm hận nói: “Tôi ghê tởm hơn Giản Uyển Như cũng được, người hai mặt như cô ta thì có gì tốt? Mất dần ông các anh mù hết rồi!”

Giản Uyển Linh tức giận thì không lựa lời nói, chỉ cần nghĩ tới cuộc sống sau này của cô ta sẽ có một Giản Uyển Như đè trên đầu, cô ta liền bắt đầu nóng nảy nổi giận.

“Tôi lòng dạ rắn rết, nhưng còn hơn là loại người dâm dăng như cô ta, anh thật thua thiệt khi còn nhớ về cô ta, nhưng còn cô ta? Hiện tại cô ta và Hoắc Cố Chi đang sống tốt, nếu nói về vai vế, sau này anh phải gọi cô ta một tiếng thím.”

Đây là nỗi đau Mạnh Thiếu Văn không muốn chạm đến, nhưng bây giờ lại bị cô ta chạm vào.

“cô không nghe tôi bảo cảm miệng phải không?” Không chút do dự, Mạnh Thiếu Văn hung hăng tát cô ta một cái, từ trước đến giờ anh ta là người khiêm tốn và nhã nhặn như ngọc, nhưng lúc ấy tính tình gì đó đã bị anh ta quăng ra sau.

Thậm chí, đây là anh lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là độc nhất lòng dạ đàn bà!

Trước kia, anh ta cùng một người phụ nữ như vậy cùng giường chung gối, bây giờ nghĩ lại, thật là một cơn ác mộng.

Đau đớn trên mặt cảm giác và đáy lòng chảy máu khiến Giản Uyển Linh nở nụ cười, khó khăn giật giật khoé môi: “Anh đánh chết tôi cũng vô dụng, đây chính là sự thật! Cô ta đã thay lòng, cô ta không thích anh nữa, Mạnh Thiếu Văn, anh phải mở to hai mắt, Giản Uyển Như đã chết rồi, hiện tại người còn sống là Ngu Vô Song, cô ta yêu Hoắc Cố Chi, cô ta và anh ta mới là một đôi được công nhận.”

Anh ta có thể lừa mình dối người, nhưng không thể chặn lời nói từ miệng.

Dưới lời nói kích thích của Giản Uyển Linh, Mạnh Thiếu Văn đứng ở đó không khỏi nghĩ đến trước những nơi công chúng, người ngoài đánh giá Hoắc Cố Chi và Ngu Vô Song.

Từ xuất hiện nhiều nhất là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp!

Nhưng từ này anh ta đã từng nghe qua, bởi vì anh ta và cô ta là một đôi xứng đôi trong giới thượng lưu, nhưng bây giờ anh ta còn ở đây, nữ chính lại thành người khác rồi.

Vừa nghĩ tới đó, tim anh ta liền thấy đau, sắc mặt bỗng dưng trở nên trắng như tuyết, ngực phập phồng như lên cơn tức giận.

116. Chương 115: Đại Kết Cục (6) Kết Thúc Mọi Chuyện

Editor: Đường Ngọc

Anh ta có thể lừa mình dối người, nhưng lại không thể chắc chắn để nói ra.

Dưới sự kích động của Giản Uyển Linh, Mạnh Thiếu Văn đứng ở đó không khỏi nghĩ tới những câu nói của dư luận, ngoài kia họ nói về Hoắc Cố Chi và Ngu Vô Song.

Từ ngữ được dùng để nhắc tới hai người đó không có gì ngoài câu trai tài gái sắc, đúng là được ông trời tác hợp cho.

Những câu nói này đối với anh ta mà nói nó từng rất quen thuộc, bởi vì anh ta và cô đều là người nhà giàu có, dòng dõi lại vô cùng thích hợp, nhất định là xứng đôi vừa lứa nhưng bây giờ chỉ còn lại anh ta, nữ chính kia đã thuộc về người khác rồi.

Nghĩ như vậy, ngực anh ta phát đau, sắc mặt bỗng dưng trở nên trắng bệch, hô hấp sắp khó khăn hơn.

Bây giờ cho dù anh ta oán hận, coi Giản Uyển Linh như kẻ thù thì vẫn không thể làm phai mờ những câu mà cô đã nói, từng câu từng chữ của cô đâm sâu vào lòng anh ta, khiến anh ta trong cơn giận dữ chỉ hận không thể tự đâm đôi mắt mình.

Có quá nhiều thời điểm để anh ta có khả năng vạch trần những biểu hiện giả dối của cô ta, nhưng cuối cùng anh ta lại chần chừ, lừa mình dối người, nói với chính mình đó chính là Uyển Như.

Lái xe lên đường cao tốc. Mạnh Thiếu Văn nắm chặt tay lái, cảnh vật phía sau rất đẹp, gương mặt anh ta lúc tối lúc sáng, có chút khác thường.

Cuối cùng, cũng không biết vì sao anh ta lại đến trước cửa nhà của Ngu Vô Song, tòa biệt thự này có phong cảnh bên ngoài tuyệt đẹp, những thiết kế bên ngoài mang đến cảm giác thân thiết cho Mạnh Thiếu Văn.

Anh ta và cô đã quen biết nhiều năm, dù cho nhắm mắt lại anh ta cũng biết ngày thường cô thích cái gì, năm đó họ cũng từng mơ ước về căn phòng như vậy, chỉ là hiện tại nhà cửa đã có, cảnh thì còn nhưng người đã đi mất rồi.

.....

Hôm nay, Hoắc Cố Chi và Ngu Vô Song hai người quyết định đưa Bảo Bảo về nước Pháp trước, Nam Giang là thành phố ven biển, mùa hạ cực kì nóng bức, Bảo Bảo lại không chịu được nắng, cả ngày nếu không phải đi chơi vòng vòng thành phố, thì cũng xuống dưới trang viên phía dưới chơi.

Mới vài ngày, da đã rám nắng, Ngu Vô Song nhìn thấy, không thể không đau lòng, lại thêm chuyện ở đây gần xử lý xong cũng không có gì nghiêm trọng quá, đưa Bảo Bảo về trước, còn cô thì vài ngày nữa sẽ trở về sau.

Đối với quyết định này, ngoài mặt Hoắc Cố Chi vẫn giữ bình tĩnh, nhưng trong lòng thì hưng phấn không thôi, sáng sớm đã lập tức lái xe đưa Bảo Bảo ra sân bay.

Trên đường về, thấy người phụ nữ bên cạnh mình vẫn giữ tâm trạng lưu luyến, hiện rõ cả trên mặt, anh khẽ thở dài, tình ý sâu xa an ủi: “Không có chuyện gì, mấy ngày nữa chúng ta cũng lập tức quay về, đưa con đi trước cũng tốt, mấy ngày nay Mạnh Thiếu Văn âm hồn không tan luôn ở quanh em, đảo qua đảo lại, Bảo Bảo ở lại nơi này cũng không an toàn”

Sau khi trở về nước Pháp, rốt cuộc còn có lão phật gia chăm sóc, Bảo Bảo từ nhỏ đến lớn đều ở đây, có người thân quen biết coi tới tới lại bé không buồn bã nhiều.

Vốn dĩ Ngu Vô Song trong lòng chỉ nhớ tới Bảo Bảo, nhưng khi nghe đến tên Mạnh Thiếu Văn, diễm nhiên lòng «ê quý» ồn ào. Ba chữ này đã khiến sắc mặt cô trầm xuống.

Mấy ngày qua, cho dù cô xuất hiện ở đâu vẫn cảm thấy bên cạnh có một cặp mắt vô cùng phức tạp chăm chú nhìn mình, ánh mắt như vậy, không cần quay đầu lại cô cũng biết là ai.

Chỉ là, cô cảm thấy rất buồn cười, chuyện đã phát triển đến mức này rồi, anh ta còn biểu hiện như vậy để làm cái gì? Cũng chỉ tăng thêm phiền não thôi.

Nhận thấy chuyện này, trong lòng Hoắc Cố Chi càng thêm vui vẻ, Bảo Bảo đã được đưa đi, tình địch cũng bị anh cách chức không đáng giá một đồng, còn có cái gì có thể khiến anh không vui vẻ nữa?

Nhưng mà rất nhanh, anh không thể cười được, xa xa, anh thấy trước cửa nhà một chiếc Land Rover đen, bảng số xe rất quen thuộc đối với anh.

Anh nhíu chặt đôi mày, trên gương mặt anh tuần Hoắc Cố Chi dần dần thu lại ý cười, thay vào đó là sắc mặt thâm trầm lạnh lẽo.

Không hề đề phòng, cũng không nghĩ là sẽ gặp anh ta như vậy, còn Mạnh Thiếu Văn thì càng không nghĩ tới tình huống gặp gỡ như thế này.

Anh ta nghĩ nhiều cách, cố hết sức để tiếp cận được cô, nhưng cuối cùng anh ta đều thất bại mà ra về, nhưng bây giờ chỉ cần anh ta ngừng đầu lên đã lập tức thấy mặt cô thấp thoáng trong xe.

Mặc dù lúc này cách nhau một khoảng cách, nhưng anh ta vẫn có thể nhìn rất rõ ràng, cô ngồi trong xe, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào anh, đầy mắt như có một tầng sương lạnh.

Chỉ liếc mắt một cái, Mạnh Thiếu Văn đã thấy đau cả đôi mắt, anh ta giương khóe môi cười lộ lên, nụ cười giương ép này như thể anh ta phải lấy hết sức của cả cuộc đời mình mà nặn ra.

Nói đến Ngu Vô Song năm nay đã gần ba mươi tuổi cũng không hề giống, cô vẫn còn cực kỳ trẻ, nhưng từ lâu, cô vẫn cảm thấy mình mệt chết đi được, mệt không phải vì công việc bận rộn mà mệt vì nội tâm.

Giống như lời của Hoắc Cố Chi đã nói, cô suy tính quá nhiều chuyện, cả ngày đem mình giam trong thù hận, cho nên cô không thể nào vui vẻ thật sự.

Coi như báo thù là như thế này? Bây giờ Giản Uyển Linh đang hầu tòa, cuộc sống sau này có thể sẽ trải qua trong ngục, nhưng chuyện này thì có quan hệ gì với cô?

Chung Tiểu Dung và Giản An Dương là đôi vợ chồng dối trá. Nhưng cô lại không thể phủ nhận họ là người đã sinh ra cô, bọn họ cho dù xấu xa đến mức nào, cũng là cha mẹ của cô.

Trả thù cha mẹ, cô làm sao có thể yên tâm? Duy nhất một cách là cô xa rời bọn họ, để cho bọn họ không có cơ hội làm tổn thương cô thêm nữa.

Trước kia, lòng thù hận của cô đã che mờ đôi mắt chính mình, nghĩ là sau khi trở về, cô cao ngạo đứng trước mặt bọn họ, nhưng bây giờ cô đã suy nghĩ thông suốt rất nhiều, thật ra cô cũng không hận thù nặng nề tới mức đó, bởi vậy, lúc gặp Mạnh Thiếu Văn, tâm trạng của cô mới có thể bình tĩnh như vậy.

“Em có muốn anh cho người đuổi anh ta đi hay không?”

Hoắc Cố Chi trực tiếp lái xe vào trong sân, đối với vị khách không mời ở ngoài cửa anh thấy thật sự chán ghét, nhưng có một số việc, trước sau vẫn phải đối mặt, anh đã ở bên cô nhiều năm như vậy, tính tình của cô ra sao anh biết rõ.

Rõ ràng cô chỉ là một cô gái đơn giản, lại luôn ra vẻ mạnh mẽ, đem bản thân mình nguy trang thành một người phụ nữ cứng rắn.

Nhắm chặt mắt, kiềm chế quả tim đang trào lên cảm xúc phức tạp, ánh mắt cô nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh, mở miệng khẽ nói: “Anh có tin là bây giờ em không còn yêu Mạnh Thiếu Văn hay không?”

Cô hỏi đột ngột, khiến Hoắc Cố Chi thoáng giật mình, nhất là vấn đề sắc bén như vậy, khiến anh càng thêm khó chịu trong lòng.

Lúc cô đã trưởng thành, anh mới có duyên phận được gặp cô.

Ngược lại, tên Mạnh Thiếu Văn hồ đồ kia, lại là thanh mai trúc mã, là người đàn ông lớn lên cùng cô, cô thời thiếu nữ, trẻ trung ngây thơ đều liên quan toàn bộ đến người đàn ông kia.....

Trước mặt anh là gương mặt xinh đẹp dịu dàng, giữa hai lông mày lộ ra ý kiên định lạnh lùng, Hoắc Cố Chi mặt không biến sắc ép người cô xuống, anh nâng cằm cô lên, ở bên tai cô lạnh giọng nói ra từng câu, từng chữ: “Anh tin, chỉ là có chút chuyện người khác không rõ, nếu bây giờ em muốn nói chuyện với anh ta, anh không ngại. Nhưng nếu anh ta vẫn tiếp tục dây dưa không rõ, anh cảm thấy cần phải áp dụng một vài thủ đoạn khác thường chút!”

Câu nói “thủ đoạn khác thường” của anh khiến Ngu Vô Song đã có ấn tượng rất sâu, cô mấp máy môi đỏ mọng, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra vén vài lọn tóc ra sau tai.

Có lúc yêu một người thật sự là một loại chuyện giầy vò, ví dụ như bây giờ, cô cực kỳ yêu gương mặt bá đạo này của anh.

Cô không kiềm chế được, hôn lên khuôn mặt anh tuần của anh, tiếng nói mát rượi: “Đợi em... em xuống nói với anh ta vài câu, sau khi nói xong chúng ta trở về nước Pháp, hôm nay sẽ trở về.”

Sau khi dứt lời, cũng không chờ anh trả lời, cô liền mở cửa xe đi xuống.

Về nhà, ý nghĩ mới vừa rồi rất mãnh liệt, cô biết cô đã trúng độc người đàn ông kia, sẽ không bao giờ tỉnh táo nữa.

Năm tháng sau này còn rất dài, cô không biết bọn họ có đi đến cuối cuộc đời hay không, càng không biết được chuyện của mười năm hay hai mươi năm sau như thế nào, nhưng bây giờ cô chỉ muốn nói lời tạm biệt với quá khứ.

Cô đi chậm chậm từ trong sân đi ra, cũng may Mạnh Thiếu Văn cũng không đi, anh ta đứng trước cửa xe, có chút đau đớn nhìn cô, ánh mắt như áy náy đau khổ, giống như có vạn lời muốn nói.

Nhưng Ngu Vô Song cũng không cho anh ta cơ hội mở miệng, trong khoảnh khắc, ánh mắt anh ta đột nhiên rang rỡ lên, chớ nhẹ mắt cô nói: “Vừa đưa Bảo Bảo lên máy bay, bây giờ tôi rất nhớ đứa nhỏ. Mạnh Thiếu Văn, tôi muốn quay về nước Pháp.”

Có thể anh ta không nghĩ tới, câu đầu tiên cô mở miệng nói ra là câu này, nên Mạnh Thiếu Văn có chút ngạc nhiên, sau đó khóe môi cứng ngắt của anh ta động đậy, khàn giọng hỏi: “Vậy khi nào em trở về? Chúng ta nói chuyện đi!”

Cảnh sắc rất đẹp, nhưng Ngu Vô Song khó có thể thoải mái mà cảm nhận.

Cô khẽ mỉm cười, nụ cười vẫn như năm đó, bình thường, thoải mái, và xinh đẹp: “Sau khi trở về, tôi không có ý định quay lại đây nữa, có lúc giống như đứa trẻ sẽ nhớ quê hương của mình.”

Một câu không trở lại khiến lòng Mạnh Thiếu Văn đột nhiên trống rỗng, anh ta không nhịn được nữa, vội vã bước tới, cánh tay dài duỗi ra, ôm cô vào lòng, nghẹn ngào nói: “Thật xin lỗi Uyển Như, thật xin lỗi! Đều là anh làm sai, em không cần đi, nơi này chính là quê hương của em, em chán ghét anh, vậy anh rời đi là được rồi.”

Đối với quê hương của mình thì ai cũng luôn có tình cảm rất sâu sắc, mặc kệ là đã ở nơi nào, gặp qua bao nhiêu cảnh sắc tuyệt đẹp, đã ăn qua biết bao món sơn hào hải vị, nhưng trong lòng con người, giọng nói quê hương vẫn luôn tồn tại.

Anh ta cứ ôm như vậy rất lâu, một khắc này Mạnh Thiếu Văn ôm cô rất chặt.

Ngu Vô Song nhất thời cũng có chút hoài niệm, cô đứng yên một lúc để cho anh ta ôm mình vài phút, sau đó cực kỳ có chừng mực rời khỏi lòng anh ta.

Khuôn mặt trắng nõn, đơn thuần của cô nhìn sâu vào mắt anh ta, giọng nói nhạt nhẽo: “Thiếu Văn, tôi nói lại một lần nữa. Thật sự, tôi không oán hận anh một chút nào, mặc kệ năm đó, anh làm cho tôi đau khổ vô cùng, còn năm năm sau lại bị anh làm khó, tôi thật sự không hận. Bây giờ tôi rất hạnh phúc, mỗi ngày vừa mới mở mắt ra có thể nhìn thấy người mình yêu thương, còn có một Bảo Bảo dễ thương ở trước mặt, cả ngày gọi tôi là mẹ, tôi nên có một ngày hạnh phúc hơn là phải thù hận, tôi không so đo chuyện lúc trước nữa.”

Lời này vừa nói ra, khiến Mạnh Thiếu Văn tái mặt, anh ta vừa muốn giải thích, Ngu Vô Song lại đưa tay ngăn lại: “Anh không cần nói nữa, một câu tôi cũng không muốn nghe. Mới vừa rồi, tôi đưa Bảo Bảo lên máy bay, bây giờ đã rất nhớ thằng bé, tôi muốn trở về nước Pháp với Cố Chi, tôi muốn gặp lại Bảo Bảo, nơi này tôi không muốn trở lại!”

“Mạnh Thiếu Văn”, cuối cùng Ngu Vô Song ngược mắt, ánh mắt trong sáng nhìn anh ta, gương mặt cười nhạt một tiếng, không thể diễn tả nổi cô xinh đẹp động lòng người đến mức nào: “Đừng tới tìm tôi nữa. Thật! Bây giờ mỗi ngày tôi đều rất hạnh phúc. Tôi vẫn tin duyên phận này, có duyên sau này chúng ta vẫn còn gặp mặt nhau.”

.....

Có duyên còn có thể gặp mặt!

Những lời này quá tốt đẹp, khiến Mạnh Thiếu Văn trong phút chốc vành mắt đỏ lên, tầm nhìn mông lung nhìn vào bên trong, anh ta thấy người con gái mà mình yêu đã bị người đàn ông khác ôm vào lòng rời đi...

- HẾT -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-nay-khai-trai-sep-that-manh-me>